

Ellen G. White Estate

MĂRTURII PENTRU COMUNITATE,



VOL. 4

ELLEN G. WHITE

Mărturii pentru comunitate vol.4

Ellen G. White

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Informații despre această carte

Prezentare generală

Această publicație ePub este oferită de către Ellen G. White Estate. Ea face parte dintr-o colecție mai largă. Va rugăm să vizitați [Ellen G. White Estate website](#) pentru o listă completă a publicațiilor disponibile.

Despre autor

Ellen G. White (1827-1915) este considerată ca fiind autorul american cu cele mai răspândite traduceri, lucrările ei fiind publicate în mai mult de 160 de limbi. Ea a scris mai mult de 100.000 de pagini, într-o varietate largă de subiecte spirituale și practice. Calăuzită de Duhul Sfânt, ea l-a înălțat pe Isus și a arătat către Biblie ca temelie a credinței sale.

Mai multe link-uri

[O scurtă bibliografie a lui Ellen G. White](#)
[Despre Ellen G. White Estate](#)

Sfârșitul acordului licenței de utilizator

Vizualizarea, imprimarea sau descărcarea acestei cărți, va acorda doar o licență limitată, neexclusivă și netransferabilă pentru utilizarea personală. Această licență nu permite republicarea, distribuția, transferul, sublicența, vânzarea, pregătirea unor lucrări derivate, sau folosirea în alte scopuri. Orice utilizare neautorizată a acestei cărți se va sfârși prin anularea licenței acordate prin prezenta.

Mai multe informații

Pentru informații suplimentare despre autor, editori, sau modul în care puteți sprijini acest serviciu, vă rugăm să contactați Ellen G.

White Estate: mail@whiteestate.org. Suntem recunoscători pentru interesul și impresiile dumneavoastră și vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce veți citi.

Contextul istoric în care a fost scris volumul 4

Cele cinci broșuri care compun volumul 4 al *Mărturiilor pentru Comunitate* traversează o perioadă de șapte ani, din 1875 până în 1881. Aceștia au fost ultimii șapte ani ai vieții lui James White. Activitatea bisericii intrase într-o etapă de rapidă extindere. James și Ellen White călătoreau mult, scriind și activând neobosiți în lucrarea publică și în cadrul întâlnirilor personale. Ei se confruntau cu problemele unei lucrări care se extindea acum și la nivel instituțional.

Lucrarea misionară în Europa progresa, alți lucrători fiind trimiși în 1876 să i se alăture lui J. Andrews. Viziunea cuprinzătoare dată la Battle Creek la 3 ianuarie 1875, care formează baza a mai mult de jumătate din volumul 4, a condus către o mai bună înțelegere a caracterului mondial al lucrării noastre.

Pe Coasta Pacificului, activitatea denominațiunii se dezvolta rapid. S-au consolidat bazele recent apărutei reviste *Sings of the Times*, iar în 1875 a fost înființată, în Oakland, Pacific Press, a doua casă de editură a adventiștilor de ziua a șaptea. Aceasta a devenit în curând cea mai mare și mai bine echipată instituție editorială de pe Coasta Pacificului. În 1878, lângă St. Helena, în California de Nord, și-a început activitatea al doilea sanatoriu aparținând bisericii.

Date fiind facilitățile de publicare, literatura noastră a început să se dezvolte rapid, astfel că, la sfârșitul perioadei în care a fost scris volumul 4, includea titluri ca *Explicarea lui Daniel* și a Apocalipsei, de Uriah Smith, *Istoria Sabatului*, de J. N. Andrews, precum și un număr de lucrări de o mai mică importanță despre sănătate, subiecte religioase, temperanță și teme de interes pentru copii. Planuri pentru o distribuție mai sistematică a literaturii au fost materializate o dată cu angajarea colportorilor permanenți care să meargă din casă în casă pentru a vinde cărțile noastre pline de adevăruri prețioase. Înființarea și funcționarea societăților misionare și de tractate, sub conducerea lui S. N. Haskell, au constituit un moment important în distribuția liberă a literaturii de către laici.

[6] Volumul 4 acoperă o perioadă caracterizată prin mari întâlniri de

tabără ale adventiștilor de ziua a șaptea. După primele adunări ținute în 1868, au urmat altele, susținute de un entuziasm sporit. După zece ani, abia dacă mai exista vreo conferință a unui stat care să nu fi avut întâlniri anuale în timpul verii. Locurile erau bine alese și se făcea, de asemenea, o bună publicitate. Prezentarea activității adventiștilor de ziua a șaptea în presă a început tot cu ocazia eforturilor concertate în vederea organizării acestor mari adunări de tabără. S-au depus eforturi considerabile pentru ca aceste adunări să fie de un înalt standard, procurându-se hrană bună și prezentându-se un mesaj clar, pătrunzător. Asemenea adunări, care durau cinci, șase sau șapte zile și la care, în cursul săptămânii, participau câteva sute de adventiști, urmau să se încheie la sfârșitul săptămânii cu un auditoriu neadventist care se ridica la mai multe mii. Apogeul interesului manifestat în cursul unor astfel de adunări a fost atins în 1876 când, în Groveland, Massachusetts, o suburbie a Bostonului, douăzeci de mii de persoane s-au înghesuit pe terenul adunării în duminica din 27 august. Ellen White a vorbit unui auditoriu atent, format din cincisprezece mii de persoane în aceeași după-amiază.

Lucrarea de temperanță a fost, de asemenea, în atenție în perioada în care a fost scris volumul 4. Adventiștii de ziua a șaptea, având-o pe Ellen White printre vorbitorii lor de frunte, s-au aflat în avangardă, adesea asociindu-se cu organizații de temperanță deja constituite. Modul practic în care ei au acționat pentru a stăvili curentul necumpătării este descris de E. White în capitolul „Experiență și activități”, aflat în mijlocul acestui volum.

La centrul lucrării, în Battle Creek, s-a desfășurat o activitate intensă în ultimii ani ai deceniului al optulea. Un nou tabernacol i-a urmat casei de rugăciune devenită neîncăpătoare. Această nouă biserică, construită și pentru a găzdui sesiunile Conferinței Generale, a fost numită „Tabernacolul celor zece cenți”, deoarece fiecare membru al bisericii, de pe tot cuprinsul țării, a fost rugat să contribuie cu măcar zece cenți la construirea ei. A fost înălțată între birourile revistei Review și Herald și sanatoriu, în fața unui minunat parc. Au fost construite și date în folosință noi și mult mai mari clădiri ale sanatoriului. Tot în acel timp, lucrarea medicală a devenit mai puternică datorită medicilor pregătiți în această specialitate în cele mai bune școli de medicină din țară și care au venit și s-au implicat în această importantă lucrare la Battle Creek. Revista de sănătate a

bisericii, *Good Health*, s-a bucurat de „cea mai mare circulație pe care a avut-o vreă revistă de sănătate în America”. Sediul Review and Herald a devenit „cea mai mare și mai bine echipată casă de editură și tipografie” din statul Michigan. Activitatea recent înființatului Colegiu din Battle Creek a făcut progrese hotărâte, astfel că, la începutul anului 1881, s-au înscris aproape cinci sute de studenți.

De-a lungul acestor ani, James și Ellen White au locuit fie în Michigan, fie în California, pentru câteva luni, însă, putând fi găsiți și în Texas. Ceva mai târziu, Ellen White a făcut o călătorie mai lungă către nord-vestul Coastei Pacificului. Ei s-au întors înapoi la Battle Creek în 1881, an în care a murit James White.

Acestea sunt câteva dintre evenimentele care s-au petrecut în timpul care este acoperit de volumul 4. De-a lungul întregii cărți, întâlnim sfaturi și instrucțiuni care sunt în strânsă legătură cu toate aceste direcții de dezvoltare rapidă a lucrării. Dar accentul, în cele 657 de pagini ale volumului, este pus pe instrucțiunile referitoare la experiența personală a lucrătorilor și a membrilor bisericii. Într-adevăr, activitatea în expansiune a unei biserici aflate într-o creștere rapidă a necesitat și a primit o coordonare atentă. Dar activitățile administrative s-au aflat pe locul al doilea în raport cu experiența personală a conducătorilor și a membrilor bisericii. Pentru că a avea grijă de acțiunile bisericii ar însemna doar să menții o mașinărie în stare de funcționare, dacă experiența spirituală a adventiștilor de ziua a șaptea ar decade la nivelul unui simplu formalism. Biserica trebuie păstrată curată, standardele sale înalte, membrii săi activi și bucurându-se în fiecare zi de o experiență personală cu Dumnezeu.

[8] Nu este de mirare deci, că o mare parte a volumului 4 se ocupă de subiecte practice cum ar fi: „Apetitul”, „Disciplina în familie”, „Stăpânirea de sine”, „Integritate în afaceri”, „Sfințenia juruințelor”, „Căsătorii nebiblice”, „Simplitatea în îmbrăcăminte”, „Iubirea de lume”, „Pregătirea pentru venirea lui Hristos” și multe astfel de subiecte de o importanță vitală. Acestea au fost câteva dintre mesajele care au servit la reformarea, corectarea și purificarea bisericii în acești ani de început. Deoarece adventiștii de ziua a șaptea trebuie să lupte cu aceleași ispite și să întâlnească aceleași probleme și experiențe astăzi, aceste articole inspirate trebuie citite și recitite cu seriozitate, iar sfaturile și avertizările lor ascultate, astfel ca scopul

pe care Dumnezeu l-a avut în vedere, trimițând aceste instrucțiuni pentru a întări și încuraja biserica, să-și poată atinge împlinirea.

Institutul pentru studiul scrierilor E. G. White.

Cuprins

Informații despre această carte	i
Contextul istoric în care a fost scris volumul 4	iv
Mărturii pentru comunitate — Numărul 26	11
Biografii biblice	12
Unitatea Bisericii	19
Pornește înainte	24
Satisfacerea apetitului	31
Lupta creștină	36
Alegând comoara pământească	45
Binefacere adevărată	56
Conlucrători cu Hristos	67
Redeșteptări senzaționale	72
Reținerea banilor	75
Procesul de punere la probă	82
Lucrarea care contribuie la sănătate	92
Îngâmfare și egoism	95
Influența anturajului social	101
Un interes împărțit	114
Înălțare de sine	121
Misionari în cămin	129
Mărturii pentru comunitate — Numărul 27	139
Ascultare de bunăvoie	140
Cele douăsprezece iscoade	144
Luarea Ierihonului	152
Ieremia mustră pe Israel	160
O lecție de la recabiți	168
Avertizările lui Dumnezeu respinse	170
Mustrări necesare	179
Necesitatea disciplinei în familie	185
Criticând pe purtătorii de poveri	186
Consecințele unei discipline laxe	189
Consacrare totală	203
Necesitatea armoniei	211
Opoziție față de avertizări făcute cu credincioșie	217

Încăpățânare, nu independentă	223
Religia în familie	228
Datoria stăpânirii de sine	232
Sfințenia poruncilor lui Dumnezeu	235
Egoism în biserică și în familie	243
Apel către pastori	248
Mărturii pentru comunitate — Numărul 28	259
Experiență și activități	260
Adunări de temperanță	263
Vizită în Indiana	264
Efectele muncii excesive	265
Adunări de tabără	267
Activități în California	271
Vizită în Oregon	274
În drum spre răsărit	282
Colorado	283
Adunări în est	284
La Battle Creek	287
Adunările de tabără din Kansas	289
Vizită în Texas	290
Pregătire pentru venirea lui Hristos	292
Cuvânt către pastori	299
Simpatie pentru cei greșiți	306
Lucrarea în Texas	315
Pastori care se îngrijesc de ei înșiși	325
Integritate în afaceri	334
Religia în viața zilnică	343
Consacrare la slujitori	353
Mărturii pentru comunitate — Numărul 29	365
Judecata	366
Publicațiile noastre	370
Ambasadori ai lui Hristos	375
Modul de a vorbi	384
Calificați pentru lucrare	386
Pastori ai Evangheliei	388
Colegiul nostru	397
Datoria părinților față de Colegiu	406
Lucrarea în Iowa	408

Studentii de la Colegiu	408
Pastori tineri	414
Casele noastre de editură	426
Sfințenia juruințelor	438
Testamente și moșteniri	451
Relațiile dintre membrii comunității	460
Necinste în biserică	464
Importanța stăpânirii de sine	469
Căsătorii nebiblice	477
Săracii Domnului	482
Lucrarea la Battle Creek	485
Îmbunătățirea talentelor	492
Mărturii pentru comunitate — Numărul 30	497
Slujitorii lui Dumnezeu	498
Avertizări și îndemnuri	512
Cultură morală și intelectuală	519
Datoria față de cei săraci	524
Sănătate și religie	527
Lucrătorii credincioși	529
Influența creștină	540
Economie și lepădare de sine	546
Poziția și lucrarea sanatoriului	551
Influența anturajului	561
Societățile de tractate	565
Iubirea de lume	581
Simplitate în îmbrăcăminte	598
O educație corectă	617
Responsabilitate față de Dumnezeu	622

Mărturii pentru comunitate — Numărul 26 [9]

Biografii biblice

Viețile raportate în Biblie sunt istorisiri autentice ale persoanelor reale. De la Adam și, succesiv, pe parcursul generațiilor, până la vremea apostolilor, avem un raport clar și simplu despre ce s-a întâmplat în realitate și experiența veritabilă a personajelor reale. Pentru mulți este un subiect de mirare ca istoria inspirată să relateze din viața oamenilor buni fapte care pătează caracterul lor moral. Necredincioșii sesizează cu mare satisfacție aceste păcate și îi iau în bătaie de joc pe cei care le-au săvârșit. Scriitorii inspirați nu mărturisesc neadevăruri pentru a preveni ca paginile istoriei sacre să fie întunecate de informații despre slăbiciunile și greșelile omenești. Scribii lui Dumnezeu au scris cum le-a dictat Duhul Sfânt, neavând ei înșiși controlul asupra lucrării. Ei au scris adevărul literal și sunt descoperite fapte sumbre și respingătoare din motive pe care mintea noastră mărginită nu le poate pricepe pe deplin.

Aceasta este una dintre cele mai bune dovezi despre autenticitatea Scripturilor, că adevărul nu este răuvoitor comentat și nici păcatele personajelor principale nu sunt suprimate. Mulți vor susține că este o problemă ușoară să relatezi ce s-a întâmplat într-o viață obișnuită. Dar s-a dovedit faptul că este imposibil din punct de vedere omnesc să redai o istorisire nepărtinitoare despre un contemporan; și este tot atât de dificil să povestești, fără să te abați de la adevăr, istoria unei persoane sau a unui popor cu ale căror fapte am devenit familiarizați. Mintea umană este atât de supusă față de prejudecată, încât este aproape imposibil să trateze subiectul fără părtinire. Fie că greșelile persoanei în cauză sunt scoase în evidență ca fiind bătătoare la ochi, fie virtuțile ei strălucesc cu o strălucire neîntunecată, întocmai după cum are scriitorul prejudecată pentru ea sau împotriva ei. Oricât ar intenționa istoricul să fie nepărtinitor, toți criticii vor fi de acord că este o problemă foarte grea să fie într-adevăr așa.

Dar ungera divină, ridicată mai presus de slăbiciunile naturii omenești, spune adevărul gol-goluț. Cât de multe biografii au fost

scrise despre creștini fără greșeli, care în viața lor de cămin și în relațiile cu biserica au strălucit ca exemple de evlavie imaculată! Nici un cusur n-a pătat frumusețea sfințeniei lor, nici o greșală nu este raportată spre a ne aminti că ei erau lut obișnuit, fiind supuși ispitelor comune ale naturii omenești. Totuși, dacă pana inspirată ar fi scris istoria vieții lor, cât de diferită ar fi apărut! S-ar fi descoperit slăbiciune omenească, egoism, bigotism și mândrie, poate păcate ascunse și continua luptă dintre spirit și firea pământească. Nici chiar jurnalele personale nu descoperă pe paginile lor faptele păcătoase ale scriitorului. Uneori, conflictele cu cel rău sunt raportate, dar numai când cel drept a câștigat biruința. Dar ele pot conține un raport fidel despre fapte de laudă și străduințe nobile; aceasta, de asemenea, când scriitorul intenționează în mod cinstit să păstreze un jurnal fidel al vieții lui. Este aproape o imposibilitate umană să ne descoperim greșelile pentru posibila lor cercetare de către prietenii noștri.

Dacă buna noastră Biblie ar fi fost scrisă de persoane neinspirate, ea ar fi avut o cu totul altă înfățișare și ar fi fost un studiu descurajant pentru ființele omenești, care se luptă cu slăbiciuni naturale și ispitirile unui vrăjmaș vicelan. Dar așa cum este ea, noi avem un raport corect al experiențelor religioase ale personajelor de seamă din istoria biblică. Bărbați pe care i-a favorizat Dumnezeu, și cărora le-a încredințat responsabilități mari, au fost biruiți uneori de ispită și au comis păcate, întocmai cum și noi, în zilele de astăzi, ne luptăm, șovăim și greșim adesea. Dar este încurajator pentru inima noastră descurajată să știm că, prin harul lui Dumnezeu, ea poate câștiga vigoare spre a se ridica din nou deasupra naturii ei rele; și, amintindu-ne acest lucru, suntem gata să reînnoim lupta. [11]

Murmurările israeliților și nemulțumirea lor rebelă, ca și puternicele minuni făcute în favoarea lor și pedeapsa pentru idolatria și nerecunoștința lor sunt raportate pentru folosul nostru. Pilda vechiului Israel este dată ca o avertizare pentru poporul lui Dumnezeu, pentru ca ei să evite necredința și să scape de mânia Lui. Dacă nelegiuirile evreilor ar fi fost omise din Raportul Sacru, și ar fi fost raportate numai virtuțile, istoria lor n-ar fi reușit să ne învețe lecția pe care ne-o prezintă.

Necredincioșii și iubitorii de păcate se scuză, citând păcatele bărbaților cărora Dumnezeu le-a dat autoritate în vremurile vechi. Ei susțin că, dacă acești bărbați sfinți au cedat ispitei și au comis

păcate, nu trebuie să fim mirați dacă și ei vor fi vinovați de fapte rele; și lasă să se înțeleagă că, la urma urmei, nu sunt așa de răi, dat fiind faptul că au în fața lor exemple de păcătoșenie atât de ilustre.

[12] Principiul dreptății cere o istorisire fidelă a faptelor pentru folosul tuturor celor care vor citi vreodată Raportul Sacru. Aici vedem dovezile înțelepciunii divine. Nouă ni se cere să ascultăm de Legea lui Dumnezeu și nu suntem doar informați cu privire la pedeapsa neascultării, ci avem povestite, spre folosul și avertizarea noastră, istoria lui Adam și a Evei din Paradis și tristele rezultate ale neascultării lor de poruncile lui Dumnezeu. Raportul este complet și explicit. Legea dată omului în Eden este relatată împreună cu pedeapsa care urmează în caz de neascultare față de ea. Apoi urmează istorisirea ispitei și a căderii și pedeapsa aplicată părinților noștri care au greșit. Exemplul lor ne este dat ca avertizare împotriva neascultării, pentru ca noi să putem fi siguri că plata păcatului este moartea, că dreptatea lui Dumnezeu, care pedepsește, nu greșește niciodată și că El pretinde de la ființele pe care le-a creat o strictă considerație pentru poruncile Sale. Când a fost proclamată Legea la Sinai, cât de precisă a fost pedeapsa anunțată, cât de sigur avea să urmeze pedeapsa după călcarea acelei Legi și cât de clare sunt raportate cazurile ca dovadă a acelui fapt!

Pana inspirației, credincioasă față de sarcina ei, ne vorbește despre păcatele care i-au învins pe Noe, Lot, Moise, Avraam, David și Solomon și că până și spiritul puternic al lui Ilie a slăbit în fața ispitei din timpul încercării lui de groază. Neascultarea lui Iona și idolatria lui Israel sunt raportate fidel. Lepădarea de Hristos a lui Petru, controversa aspră a lui Pavel și Barnaba, slăbiciunile și defectele profeților și ale apostolilor, toate sunt arătate de Duhul Sfânt, care ridică cortina de pe inima umană. Acolo se află în fața noastră viețile credincioșilor, cu toate greșelile și nebuniile lor, care sunt intenționate ca o lecție pentru toate generațiile care vor urma. Dacă ar fi fost fără cusur, ei ar fi fost mai mult decât oameni, și natura noastră păcătoasă ar pierde orice nădejde să ajungă vreodată la acel punct de desăvârșire. Dar văzând unde au luptat și au căzut, unde au prins curaj din nou și, prin harul lui Dumnezeu, au câștigat, noi suntem încurajați să trecem peste obstacolele pe care ni le pune în cale natura noastră degenerată.

Dumnezeu a fost întotdeauna fidel să pedepsească păcatul. El i-a trimis pe profeții Săi să-i avertizeze pe cei vinovați, să le denunțe păcatele și să rostească pedeapsa asupra lor. Cei care întreabă de ce prezintă Cuvântul lui Dumnezeu păcatele poporului Său într-o manieră atât de lămurită, pentru ca batjocoritorii să-i ia în derâdere pe sfinți și să-i compătimizească, trebuie să ia în considerare faptul că toate au fost scrise pentru informarea lor, ca să poată evita relele raportate și să imite numai neprihănirea celor care I-au slujit Domnului.

Noi avem nevoie tocmai de astfel de lecții ca cele date de Biblie, deoarece, o dată cu descoperirea păcatului, este raportată pedeapsa care urmează. Măhnirea și căința celor vinovați și tânguirea sufletului bolnav de păcat vin la noi din trecut și ne spun că omul avea nevoie, atunci ca și acum, de îndurarea iertătoare a lui Dumnezeu. Ea ne învață că, în timp ce El pedepsește păcatul, Se îndură și iartă pe păcătosul care se pocăiește.

În providența Sa, Domnul a văzut că este potrivit să învețe și să avertizeze pe poporul Său în diferite feluri. Prin poruncă directă, scrieri sfinte și prin Spiritul Profetiei, El le face cunoscută voința Sa. [13] Lucrarea mea este să spun lămurit poporului lui Dumnezeu greșelile și erorile lui. Pentru că păcatele unor anumite persoane au fost scoase la lumină, nu este nici o dramă că ei stau mai rău înaintea Domnului decât mulți dintre cei ale căror defecte nu sunt descoperite. Dar am arătat că eu nu îmi aleg lucrarea, ci în umilință ascult de voința lui Dumnezeu. Greșelile și faptele rele din viața preșinșilor creștini sunt arătate pentru informarea celor care sunt expuși să cadă în aceleași ispite. Experiența unuia servește ca un semnal luminos spre a-i avertiza pe alții despre pericolul stâncilor.

În felul acesta sunt descoperite cursele și planurile lui Satana, importanța desăvârșirii caracterului creștin și mijloacele prin care se poate obține acest rezultat. Dumnezeu arată în felul acesta ce este necesar pentru asigurarea binecuvântării Lui. Există o predispoziție din partea multora să lase să se trezească simțăminte de răzvrătire, dacă sunt mustrate păcatele lor personale. Spiritul acestor generații este: „Spuneți-ne lucruri măgulitoare.” Dar Spiritul Profetiei spune numai adevărul. Nelegiuirea abundă, și iubirea multora care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos devine rece. Ei sunt orbi față de păcătoșenia inimii lor și nu-și simt starea slabă și neajutorată. Dumnezeul cel

îndurător ridică cortina și arată că în spatele scenei există un ochi care vede vinovăția lor ascunsă și motivele acțiunilor lor.

Păcatele bisericilor populare sunt mascate. Mulți membri își satisfac viciile cele mai grosolane și sunt cufundați în nelegiuire. Babilonul este căzut și a ajuns o închisoare a oricărei pășări necurate și urâte. Păcatele cele mai revoltătoare ale veacului găsesc adăpost sub pelerina creștinătății. Mulți vestesc că Legea lui Dumnezeu a fost desființată și, desigur, că viața lor este conformă cu credința. Dacă nu există lege, atunci nu există nici călcare de lege și nici păcat, pentru că păcatul este călcarea legii.

[14] Firea pământească este vrăjmașă împotriva lui Dumnezeu și se răzvrătește contra voinței Lui. Lasă să renunți o dată la jugul ascultării și inconștient se alunecă în nelegiuirea păcatului. Nelegiuirea abundă printre cei care vorbesc minunat despre libertatea religioasă curată și desăvârșită. Purtarea lor este contrară Domnului și ei sunt conlucrători cu vrăjmașul sufletelor. Lumina adevărului descoperit este abătută din fața lor și frumusețile sfințeniei sunt numai niște umbre pentru ei.

Este uimitor să vezi pe ce temelii slabe clădesc foarte mulți speranțele lor pentru cer. Ei rostesc invective împotriva Legii Celui Nemărginit ca și când ar vrea să-L sfideze și să anuleze Cuvântul Lui. Nici chiar Satana, cu cunoștința lui despre Legea divină, n-ar îndrăzni să țină cuvântările pe care unii pastori disprețuitori ai Legii le țin de la amvon. Totuși, el jubilează la blasfemia lor.

Mi-a fost arătat ce este omul fără cunoașterea voinței lui Dumnezeu. Păcate și nelegiuire umplu măsura vieții lor. Dar când Duhul lui Dumnezeu îi descoperă deplina însemnătate a Legii, ce schimbare are loc în inima lui! Ca și Belșatar, el citește conștient scrierea de mână a Celui Atotputernic și condamnarea pune stăpânire pe suflet. Tunetele Cuvântului lui Dumnezeu îl trezesc din letargie și el cere îndurare în Numele lui Isus. Și Dumnezeu ascultă totdeauna cu o ureche binevoitoare acea cerere umilă. El niciodată nu îl îndeapărtează fără mângâiere pe cel care se căiește.

Dumnezeu a văzut că este bine să-mi descopere nevoile și greșelile poporului Său. Oricât a fost de dureros, eu le-am prezentat fidel celor care s-au abătut, greșelile și mijloacele de remediere, după porunca Duhului lui Dumnezeu. În multe cazuri, aceasta a atârnat limba clevetitorilor și i-a înveninat împotriva mea pe cei pentru care

am lucrat și am suferit. Dar, din această cauză, eu nu m-am abătut de la calea mea. Dumnezeu mi-a dat lucrarea mea și, sprijinită de puterea Lui, mi-am îndeplinit dureroasele sarcini pe care le-a pus asupra mea. În felul acesta, Duhul lui Dumnezeu a pronunțat avertizări și judecăți, nerefuzând, totuși, făgăduința cea plăcută a îndurării.

Dacă ar recunoaște și ar accepta învățăturile Sale, poporul lui Dumnezeu ar găsi o cale dreaptă pe care să meargă și o lumină călăuzitoare prin întuneric și descurajare. David a învățat înțelepciunea din procedeele lui Dumnezeu cu el și s-a plecat în umilință sub pedeapsa Celui Prea Înalt. Descrierea fidelă a adevăratei lui stări, făcută de profetul Natan, l-a determinat pe David să-și recunoască păcatele și l-a ajutat să se despartă de ele. El a acceptat sfatul cu umilință și s-a smerit înaintea lui Dumnezeu. „Legea Domnului”, exclamă el, „este desăvârșită și înviorează sufletul”.

[15]

Păcătoșii pocăiți n-au motiv să ajungă la disperare pentru că li se amintesc călcările de lege și sunt avertizați de pericolele în care se află. Chiar eforturile acestea făcute în favoarea lor arată cât de mult îi iubește Dumnezeu și dorește să-i salveze. Ei n-au decât să-I urmeze sfatul și să facă voia Lui, spre a moșteni viața veșnică. Dumnezeu descoperă păcatele, iar copiii Lui care au greșit le pot vedea în toată enormitatea lor în lumina adevărului divin. Apoi au datoria să renunțe la ele pentru totdeauna.

Dumnezeu este tot atât de puternic să salveze din păcat astăzi cum a fost în timpul patriarhilor, al lui David, al profetilor și apostolilor. Mulțimea cazurilor raportate în istoria sacră, unde Dumnezeu și-a eliberat poporul de nelegiuirile lui, ar trebui să facă pe creștinul acestui timp dornic să primească informație divină și, zelos, să-și desăvârșească un caracter care va suporta amănunțita cercetare a judecății.

Istoria biblică întărește inima slăbită cu nădejdea îndurării lui Dumnezeu. Nu trebuie să disperăm când vedem că alții au de luptat cu descurajări ca ale noastre, au căzut în ispite exact cum am căzut și noi și totuși au recâștigat terenul și au fost binecuvântați de Dumnezeu. Cuvintele inspirației mângâie și înveslesc sufletul greșit. Cu toate că patriarhii și apostolii au fost supuși slăbiciunilor umane, totuși, prin credință, au obținut o reputație bună, și-au dus luptele în puterea Domnului și au biruit în mod strălucitor. Astfel, noi ne putem încrede în virtutea sacrificiului ispășitor și să fim biruitori

în Numele lui Isus. Natura omenească este natură omenească peste tot în lume, de pe vremea lui Adam până la generația de astăzi, și iubirea lui Dumnezeu în toate veacurile este fără egal.

Iubiți frați,

După cum diferitele mădulare ale organismului uman sunt unite spre a alcătui un corp întreg, și fiecare își îndeplinește slujba în ascultare de inteligența care conduce întregul, tot așa și membrii bisericii lui Hristos trebuie să fie uniți într-un corp simetric, supus inteligenței sfințite a întregului.

Înaintarea bisericii este întârziată de cursul greșit al membrilor ei. Unirea cu biserica, deși este un act important și necesar, nu-l face pe cineva creștin, nici nu-i asigură mântuirea. Noi nu ne putem asigura un titlu pentru cer prin faptul că avem numele înscris în registrul comunității, în timp ce inimile noastre sunt înstrăinate de Hristos. Noi trebuie să fim reprezentanții Săi credincioși pe pământ, care lucrăm împreună cu El. „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.” Noi trebuie să ținem minte această sfântă legătură și să nu facem nimic care să aducă dezonoare asupra cauzei Tatălui nostru.

Mărturisirea noastră de credință este măreață. Ca adventiști, păzitori ai Sabatului, noi mărturisim că ascultăm de toate poruncile lui Dumnezeu și așteptăm venirea Răscumpărătorului nostru. Puținilor credincioși ai lui Dumnezeu le-a fost încredințată cea mai solemnă solie de avertizare. Noi trebuie să arătăm prin cuvinte și fapte că recunoaștem marea responsabilitate pe care o avem. Lumina noastră trebuie să strălucească așa de clar, încât alții să poată vedea că Îl slăvim pe Tatăl în viața noastră zilnică; că suntem în legătură cu cerul și suntem împreună moștenitori cu Hristos Isus, ca atunci când El Se va arăta cu putere și slavă mare, noi să fim asemenea Lui.

Noi cu toții trebuie să simțim răspunderea individuală, ca membri ai bisericii vizibile și lucrători în via Domnului. Nu trebuie să așteptăm ca frații noștri, care sunt tot atât de slabi ca și noi, să ne ajute; pentru că scumpul nostru Mântuitor ne-a invitat să ne unim cu El, să unim slăbiciunea noastră cu puterea Lui, ignoranța noastră cu înțelepciunea Lui, nevrednicia noastră cu meritul Lui. Nici unul

[17] dintre noi nu poate ocupa o poziție neutră; influența noastră va vorbi pentru sau contra. Suntem agenți activi pentru Hristos sau pentru vrăjmaș. Noi ori adunăm cu Hristos, ori risipim. Adevărata convertire este o schimbare radicală. Chiar tendința minții și înclinația inimii trebuie schimbate și viața devine iarăși nouă în Hristos.

Dumnezeu conduce un popor să stea în unire desăvârșită pe platforma adevărului veșnic. Hristos S-a dat pe Sine lumii ca să poată „să-și curățe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”. Procesul acesta de curățire are menirea să curețe biserica de nedreptate și de spiritul de discordie și controversă, ca toți credincioșii să poată clădi, în loc să dărâme, și să-și concentreze energiile asupra lucrării celei mari care le stă în față. Dumnezeu are în plan ca tot poporul Lui să ajungă la unitatea de credință. Rugăciunea lui Hristos chiar înainte de răstignire a fost ca ucenicii Lui să fie una, așa cum El era una cu Tatăl, ca lumea să poată crede că El a fost trimis de Tatăl. Această rugăciune, cea mai mișcătoare și mai minunată, a ajuns peste secole până în zilele noastre; deoarece cuvintele Lui au fost: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor”.

Cât de serios ar trebui ca cei care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos să caute să răspundă acestei rugăciuni prin viața lor! Mulți nu înțeleg sfințenia legăturii cu biserica și sunt puțin dispuși să se supună restricțiilor și disciplinei. Cursul acțiunii lor arată că își înalță judecata mai presus de cea a bisericii unite și nu sunt atenți să se păzească să nu încurajeze glasul spiritului de opoziție. Cei care dețin poziții de răspundere în biserică pot să aibă defecte în comun cu alții și pot greși în hotărârile lor; dar, cu toate acestea, biserica lui Hristos de pe pământ le-a dat o autoritate care nu poate fi disprețuită. După învierea Sa, Hristos a dat putere Bisericii Sale, spunând: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și cele ce le veți ținea, vor fi ținute”.

[18] Legătura cu biserica nu trebuie să fie anulată cu ușurință; totuși, când calea unora care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos este barată sau când cuvântul lor n-are influența conducătoare pe care ei cred că o merită, vor amenința că părăsesc biserica. Este adevărat că, părăsind biserica, ei vor suferi cel mai mult; pentru că, retrăgându-se din rândurile ei, se expun pe deplin ispitelor lumii.

Fiecare credincios trebuie să se atașeze de biserică cu toată inima. Prosperitatea ei trebuie să-l intereseze în primul rând; și dacă el nu simte că are obligația sfântă de a colabora cu biserica în beneficiul ei, aceasta poate activa cu mult mai bine fără el. Toți pot face ceva pentru cauza lui Dumnezeu. Sunt unii care cheltuiesc o mare sumă pentru obiecte de lux nefolositoare; ei își satisfac poftetele, dar simt o mare povară să contribuie cu banii lor pentru a sprijini biserica. Ei sunt dispuși să primească toate privilegiile ei, dar preferă să-i lase pe alții să plătească notele de plată. Cei care simt, într-adevăr, un interes adânc pentru înaintarea cauzei nu vor ezita să investească bani în întreprindere, oriunde și oricând este nevoie. Vor simți, de asemenea, o solemnă datorie de a ilustra în caracterul lor învățăturile lui Hristos, fiind în pace unul cu altul și acționând în armonie perfectă, ca un întreg nedivizat. Ei trebuie să supună judecata lor individuală judecății trupului bisericii. Mulți trăiesc numai pentru ei înșiși. Își privesc viața cu mare satisfacție, plăcându-le să creadă că sunt nevinovați, când, de fapt, nu fac nimic pentru Dumnezeu și trăiesc în directă opoziție cu Cuvântul Lui. Păzirea formelor exterioare nu va satisface niciodată lipsa cea mare a sufletului omenesc. O mărturisire a credinței în Hristos nu este suficientă să facă pe cineva în stare să treacă proba în ziua judecății. Trebuie să fie o încredere perfectă în Dumnezeu, o dependență ca de copil față de făgăduințele Lui și o totală consacrare față de voința Sa.

Dumnezeu și-a încercat totdeauna poporul în cuptorul suferințelor, ca să-l probeze hotărât și cu adevărat și să-l curețe de toate nedreptățile. După ce Avraam și fiul său au trecut cea mai severă probă la care au putut fi supuși, Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam prin îngerul Lui: „Căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu pentru Mine.” Prin această faptă mare, caracterul lui Avraam a strălucit remarcabil. Ea ilustrează cu putere desăvârșita lui încredere în Domnul, de la care n-a reținut nimic, nici chiar pe fiul său primit prin făgăduință.

Nu există nimic mai prețios pentru noi de dat lui Isus. Dacă Îi restituim talanții pe care ni i-a încredințat spre păstrare, El ne va da și mai mult. Fiecare efort pe care îl facem pentru Hristos va fi răsplătit și fiecare sarcină pe care o îndeplinim în Numele Lui va sluji spre fericirea noastră. Dumnezeu L-a predat pe mult iubitul Său

[19]

Fiu chinurilor răstignirii, pentru ca toți cei care cred în El să poată deveni una prin Numele lui Isus. Dacă Hristos a făcut un sacrificiu atât de mare spre a-i mântui pe oameni și a-i aduce în unire unul cu altul, după cum și El era unit cu Tatăl, ce sacrificiu este prea mare pentru ucenicii Lui să facă, pentru a păstra această unitate?

Dacă lumea vede că în biserica lui Dumnezeu există o armonie perfectă, aceasta va fi pentru ei o dovadă puternică în favoarea religiei creștine. Disensiuni, nefericite neînțelegeri și mici judecăți în biserică Îl dezonorează pe Răscumpărătorul nostru. Toate acestea pot fi evitate dacă eul este supus față de Dumnezeu și urmașii lui Isus ascultă de glasul bisericii. Necredința sugerează că independența individuală mărește importanța noastră și că a ceda la ideea noastră despre ce este drept și potrivit în favoarea hotărârii bisericii este slăbiciune; dar a ceda față de astfel de simțăminte sau păreri este riscant și ne va duce la anarhie și la confuzie. Hristos a văzut că unitatea și tovarășia creștină erau necesare pentru cauza lui Dumnezeu, de aceea le-a impus ucenicilor Săi. Și istoria creștinătății de atunci și până acum dovedește în mod hotărât că numai în unitate există putere. Lăsați ca judecata individuală să fie supusă față de autoritatea bisericii.

Apostolii au simțit necesitatea strictei unități și au lucrat serios în acest scop. Pavel i-a îndemnat pe frații lui prin aceste cuvinte: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți, în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.”

[20] El le-a scris și fraților lui filipeni: „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus.”

Romanilor le-a scris: „Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus; pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava

lui Dumnezeu.” „Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți.”

Petru le-a scris bisericilor împrăștiate: „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți răul pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea.”

Și Pavel, în epistola sa către Corinteni, spune: „Încolo, fraților, fiți cu un cuget, trăiți în pace, și Dumnezeuul dragostei și al păcii va fi cu voi.”

Pornește înainte

[21] Oștile imense ale lui Israel au mășăluit în triumf vesel din Egipt, locul îndelungatei și crudei lor robii. Egiptenii nu au consimțit să-i lase liberi până n-au fost avertizați în mod remarcabil de judecățile lui Dumnezeu. Îngerul răzbunător a vizitat fiecare casă a Egiptului și a lovit cu moartea pe întâiul născut din fiecare familie. Nici unul n-a scăpat, de la moștenitorul lui faraon până la întâiul născut al captivului din închisoare. Întâiul născut al vitelor a fost de asemenea ucis după porunca Domnului. Dar îngerul morții a trecut peste casele copiilor lui Israel și acolo n-a intrat.

Faraon, cuprins de groază din cauza plăgilor care s-au abătut asupra poporului său, i-a chemat pe Moise și pe Aaron înaintea lui în timpul nopții și le-a poruncit să plece din Egipt. Era nerăbdător ca ei să plece fără întârziere; pentru că el și poporul lui se temeau că, dacă blestemul lui Dumnezeu nu este îndepărtat, țara avea să devină un vast teren de înmormântare.

Copiii lui Israel au fost bucuroși să primească vestea eliberării și s-au grăbit să părăsească locul robiei lor. Dar drumul a fost obositor, și în cele din urmă, curajul lor a scăzut. Călătoria i-a dus peste dealuri sterpe și câmpii pustii. A treia noapte s-au găsit împrejmuiți de lanțuri de munți, în timp ce Marea Roșie era în fața lor. Au fost uluiți și au deplâns mult situația lor. L-au învinuit pe Moise că i-a condus în acest loc, deoarece credeau că au luat o cale greșită. „Cu siguranță”, au spus ei, „acesta nu este drumul spre pustia Sinai, nici spre țara Canaanului, făgăduită părinților noștri. Nu putem merge mai departe, ci acum trebuie ori să înaintăm în apele Mării Roșii, ori să ne întoarcem în Egipt.”

Apoi, ca o completare la nenorocirea lor, iată că oastea egipteană era pe urmele lor! Oștirea impunătoare este condusă de însuși faraon, care a regretat că i-a eliberat pe evrei și s-a temut că el i-a alungat spre a deveni o mare națiune vrăjmașă. Ce noapte de încurcătură și nenorocire a fost aceasta pentru Israel! Ce contrast față de aceea dimineată glorioasă, când au ieșit din robia Egiptului și cu fericită

bucurie s-au aliniat în marșul spre pustie! Cât de neputincioși s-au simțit în fața aceluia vrăjmaș puternic! Bocetele femeilor și ale copiilor cuprinși de groază, amestecate cu mugetul vitelor și behăitul oilor, s-a adăugat la sumbra confuzie a situației.

Dar a pierdut Dumnezeu din vedere toată purtarea Lui de grijă pentru poporul Său, ca să-l lase să fie nimicit? N-avea El să-i avertizeze de primejdie și să-i scape de vrăjmașii lor? Dumnezeu n-avea plăcere să-și deruteze poporul. El Însuși l-a îndemnat pe Moise să tăbărească la Marea Roșie și tot El i-a informat mai departe: „Faraon va zice despre copiii lui Israel: «S-au rătăcit prin țară; îi înghite pustia.» Eu voi împietri inima lui Faraon, și-i va urmări; dar Faraon și toată oastea lui vor face să se arate slava Mea, și Egiptenii vor ști că Eu sunt Domnul”.

Isus Se afla în fruntea mării oștiri. Stâlpul de nor din timpul zilei și stâlpul de foc din timpul nopții reprezentau pe conducătorul lor divin. Dar evreii n-au suportat cu răbdare proba Domnului. Glasurile lor s-au ridicat cu reproș și condamnare împotriva lui Moise, conducătorul lor vizibil, pentru că i-a adus într-un pericol așa de mare. Ei nu s-au încrezut în puterea ocrotitoare a lui Dumnezeu și n-au recunoscut nici brațul Lui, care oprea relele din jurul lor. În groaza lor cumplită, uitaseră de toiagul cu care Moise a schimbat apa Nilului în sânge și de calamitățile pe care le-a adus Dumnezeu asupra egiptenilor pentru că persecutaseră pe poporul Său ales. Ei uitaseră toate intervențiile miraculoase ale lui Dumnezeu în favoarea lor.

„Ah”, strigau ei, „cu mult mai bine era pentru noi să fi rămas în robie! Este mai bine să trăiești ca sclav decât să mori de foame și de oboseală în pustie, sau să fii ucis în război cu vrăjmașii noștri.” Ei s-au întors împotriva lui Moise, criticându-l aspru pentru că nu i-a lăsat acolo unde erau, în loc să-i scoată ca să piară în pustie.

Moise era foarte mâhnit din cauză că celor din poporul lui le lipsea credința, mai ales că au fost de repetate ori martori la manifestările puterii lui Dumnezeu în favoarea lor. Era foarte întristat din cauză că îl învinuiau pentru primejdiile și dificultățile situației, când el a urmat pur și simplu poruncile exprese ale lui Dumnezeu. Dar era ferm încredințat că Dumnezeu avea să-i ducă la loc sigur; și a înfruntat reproșurile și a liniștit temerile poporului său, chiar mai înainte să poată discerne planul eliberării lor.

Este adevărat că se aflau într-un loc din care era imposibil să fie salvați, dacă Însuși Dumnezeu nu intervenea să-i salveze; dar au fost aduși în această strâmtoare prin ascultare de poruncile divine, și Moise nu s-a temut de consecințe. El „a răspuns poporului: «Nu vă temeți de nimic, stați pe loc, și veți vedea izbăvirea, pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe Egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi, iar voi stați liniștiți.»”

N-a fost un lucru ușor să menții oștile lui Israel în așteptare înaintea Domnului. Oamenii erau tulburați și plini de groază. Le lipseau disciplina și stăpânirea de sine. Impresionați de ororile situației lor, ei au devenit violenți și iraționali. Se așteptau să cadă repede în mâinile asupritorilor, și bocetele și învinuirile lor erau vehemente și pătrunzătoare. Minunatul stâlp de nor i-a însoțit în peregrinările lor și i-a ocrotit de razele fierbinți ale soarelui. Toată ziua el s-a deplasat grandios în fața lor, nefiind expuși nici strălucirii soarelui și nici furtunii; iar noaptea, devenea stâlp de foc, ca să le lumineze calea. Ei l-au urmat ca un semn al lui Dumnezeu să meargă înainte; dar acum se întrebau dacă acesta n-ar putea fi umbra unei teribile calamități care urma să cadă asupra lor, deoarece nu el i-a condus pe partea greșită a muntelui, pe un drum de netrecut? Astfel, îngerul lui Dumnezeu le-a apărut în mintea lor înșelată ca prevestitor al dezastrului.

Dar acum, când oștirea egipteană se apropia de ei, așteptându-se să-i facă o pradă ușoară, stâlpul de nor s-a ridicat maiestuos spre cer, a trecut peste israeliți și a coborât între ei și oștile Egiptului. Un zid de întuneric s-a interpus între cei urmăriti și urmăritorii lor. Egiptenii n-au mai putut vedea tabăra evreilor și au fost obligați să se oprească. Dar deoarece întunericul nopții devenea mai profund, zidul de nori devenea o mare lumină pentru evrei, luminând întreaga tabără cu strălucirea zilei.

[24] Atunci, speranța că ar putea fi eliberați a apărut în inima israeliților. Și Moise și-a ridicat glasul către Domnul. „Domnul a zis lui Moise: «Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte. Tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare, și despic-o; și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat.»”

Apoi Moise, ascultând de porunca divină, și-a întins toiagul și apele s-au despărțit, adunându-se ca un zid de fiecare parte și lăsând o cărare largă pe fundul mării, pentru copiii lui Israel. Lumina de la stâlpul de foc strălucea peste talazurile încununute cu spumă, luminând drumul care era tăiat ca o brazdă grandioasă prin apele Mării Roșii, până ce se pierdea în întunericul țărmlui mai îndepărtat.

Toată noaptea a răsunat zgomotul pașilor oștirii lui Israel, care trecea Marea Roșie; dar norul i-a ascuns de vederea vrăjmașilor lor. Egiptenii, obosiți de marșul lor forțat, au cantonat pentru noapte pe țarm. Ei îi văzuseră pe evrei numai la o mică distanță în fața lor și, deoarece se părea că nu există nici o posibilitate de scăpare, au hotărât să se odihnească peste noapte, și de dimineață să facă o captură ușoară. Noaptea era tare întunecoasă, se părea că norii îi înconjoară ca o substanță palpabilă. Asupra taberei s-a lăsat un somn adânc; chiar și santinelele au ațipit la posturile lor.

În cele din urmă, un puternic sunet de trâmbiță trezește oștirea. Norul trece înainte. Evreii se mișcă. Glasuri și strigăte de marș vin dinspre mare. Mai este încă atât de întuneric, încât nu pot să vadă poporul care scapă, dar comanda este dată să fie gata pentru urmărire. Se aud zăngănit de arme și zgomotul carelor de război, aranjarea de către căpitani a unităților și nechezatul cailor. În cele din urmă, coloana de marș este formată și forțează înainte prin întuneric, în direcția mulțimii care scapă.

În întuneric și confuzie, ei dau năvală, neștiind că au intrat în albia mării și că sunt încadrați de ambele părți de amenințătoare ziduri de apă. Ei doresc mult să scape de ceață și întuneric și să li se descopere evreii și poziția lor aproximativă. Roțile carelor de război se adâncesc în nisipul moale, caii devin încâlciți și nestăpâniți. Domnește confuzia, dar ei forțează înaintarea, simțindu-se siguri de victorie.

În cele din urmă, norul cel misterios se schimbă în stâlp de foc în fața ochilor lor uimiți. Tunetele bubuie și fulgerele strălucesc, valurile se rostogolesc în jurul lor și frica pune stăpânire pe inimile lor. În mijlocul groazei și confuziei, lumina cea sinistă le descoperă egiptenilor uimiți apele teribile masate la dreapta și la stânga. Ei văd calea cea largă pe care o făcuse Domnul pentru poporul Său peste nisipul lucitor al mării și privesc la triumfătorul Israel de pe țarmul mai îndepărtat.

I-a cuprins confuzia și consternarea. În mijlocul mâniei elementelor naturii, în care aud glasul unui Dumnezeu mânios, ei se străduiesc să fugă spre țărmul pe care de-abia îl părăsiseră. Dar Moise și-a întins toiagul și apele îngrămădite în sus, șuierând, urlând dornice după pradă, s-au rostogolit asupra oștirii Egiptului. Mândrul faraon și legiunile sale, împodobite care de luptă și sclipitoarea armură, cai și călăreți sunt înghițiți de marea cea furtunoasă. Puternicul Dumnezeu al lui Israel și-a eliberat poporul, și cântecele lor de recunoștință se înalță spre ceruri, pentru că Dumnezeu a lucrat atât de minunat în favoarea lor.

Istoria copiilor lui Israel este scrisă pentru învățătura și avertizarea tuturor creștinilor. Când israeliții erau surprinși de primejdii și dificultăți și calea lor părea să fie oprită, credința îi părăsea și ei murmurau împotriva conducătorului pe care l-a hotărât Dumnezeu pentru ei. Ei l-au învinuit pentru că i-a adus în pericol, când el doar a ascultat de glasul lui Dumnezeu.

[26] Porunca divină era: „Pornește înainte”. Ei nu trebuia să aștepte până când calea avea să fie deschisă și până puteau să înțeleagă tot planul de eliberare. Cauza lui Dumnezeu este înainte, și El va descoperi calea înaintea poporului Său. A ezita și a murmura înseamnă a manifesta neîncredere în Sfântul lui Israel. Dumnezeu, în providența Sa, i-a adus pe evrei în întăriturile muntelui, cu Marea Roșie în fața lor, pentru ca El să poată aduce la îndeplinire eliberarea lor și să-i scape pentru totdeauna de vrăjmași. El îi putea salva pe orice altă cale, dar a ales această metodă ca să le încerce credința și să le întărească încrederea în El.

Noi nu-l putem învinui pe Moise că a greșit drumul pentru că poporul a murmurat împotriva cursului lui. Inimile lor răzvrătite și nesupuse i-au făcut să-l critice pe bărbatul pe care Dumnezeu l-a însărcinat să conducă pe poporul Său. În timp ce Moise acționa în temere de Dumnezeu și conform cu instrucțiunile Lui, având deplină credință în făgăduințele Lui, cei care ar fi trebuit să-l sprijine au ajuns descurajați și n-au putut vedea în fața lor decât dezastru, înfrângere și moarte.

Acum, Domnul Se ocupă de poporul Său care crede adevărul prezent. El plănuiește să producă rezultate importante, și în timp ce în providența Sa lucrează în acest scop, El zice poporului Său: „Pornește înainte.” Este adevărat că drumul nu este încă deschis; dar

când ei pășesc înainte în puterea credinței și cu curaj, Dumnezeu va deschide calea înaintea ochilor lor. Totdeauna vor exista oameni care jelesc, cum a făcut vechiul Israel, și pentru dificultățile situației lor îi învinuiesc pe cei pe care Dumnezeu i-a ridicat pentru scopul special de înaintare a cauzei Sale. Ei nu reușesc să vadă că Dumnezeu îi încearcă, aducându-i în locuri strâmte, din care nu există altă eliberare decât prin brațul Lui.

Sunt vremuri când viața creștină pare asediată de primejdii, și sarcina pare greu de dus la îndeplinire. Imaginația zugrăvește o ruină iminentă în față și robie sau moarte în spate. Totuși, glasul lui Dumnezeu vorbește peste toate descurajările: „Pornește înainte.” Noi trebuie să ascultăm de această poruncă, oricare ar fi rezultatul, chiar dacă privirea noastră nu poate pătrunde întunericul și cu toate că simțim valuri reci în jurul picioarelor noastre.

Evreii erau obosiți și înspăimântați; cu toate acestea, dacă s-ar fi dat înapoi când Moise le-a poruncit să înainteze, dacă ar fi refuzat să se apropie de Marea Roșie, Dumnezeu n-ar fi deschis niciodată calea pentru ei. Mărșăluind în jos, direct spre apă, ei au dovedit că aveau credință în Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum a fost rostit de Moise. Au făcut tot ce le-a stat în putere și apoi Puternicul lui Israel a îndeplinit partea Sa și a despărțit apele, ca să facă o cale pentru picioarele lor.

Norii care se adună asupra căii noastre niciodată nu vor dispărea dinaintea unui duh care se clatină și se îndoiește. Necredința spune: „Niciodată nu putem trece peste aceste obstacole; să așteptăm până vor fi îndepărtate și să putem vedea clar calea noastră.” Dar credința îndeamnă curajoasă la înaintare, nădăjduind totul, crezând totul. Ascultarea de Dumnezeu aduce sigur biruința. În cer, putem ajunge numai prin credință.

Există o mare asemănare între istoria noastră și cea a copiilor lui Israel. Dumnezeu a condus pe poporul Său din Egipt în pustie, unde putea să păzească Legea Sa și să asculte de glasul Lui. Egiptenii, care n-aveau respect față de Domnul, erau cantonați aproape de ei; totuși, ceea ce pentru israeliți era un mare potop de lumină, care a luminat întreaga tabără și care a revărsat strălucire pe calea din fața lor, a fost pentru oștirea lui faraon un zid de nori, făcând întunericul nopții și mai întunecos.

Tot așa și în vremea de acum, există un popor pe care Dumnezeu l-a făcut depozitarul Legii Sale. Pentru cei care ascultă de ele, poruncile lui Dumnezeu sunt ca un stâlp de foc, care conduce și luminează calea spre mântuire veșnică. Dar pentru cei care le disprețuiesc, ele sunt ca norii de noapte. „Frica Domnului este începutul înțelepciunii.” Mai bună decât orice altă cunoștință este înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. În păzirea poruncilor lui este o mare răsplată și nici o ademenire pământească nu trebuie să clatine credința creștinului. Bogății, onoare și pompă lumească sunt doar ca zgura care va pieri în fața focului mâniei lui Dumnezeu.

[28] Glasul Domnului, care le poruncește credincioșilor Lui „porniți înainte”, adesea le încearcă credința până la extrem. Dar dacă vor amâna ascultarea până ce orice umbră de nesiguranță va fi îndepărtată din gândirea lor și n-a mai rămas nici un risc de nereușită sau înfrângere, ei niciodată nu se vor mișca. Cei care cred că le este imposibil să se supună voinței lui Dumnezeu și să aibă credință în făgăduințele Lui, până ce nu este totul clar și lămurit înaintea lor, niciodată nu se vor supune. Credința nu este siguranța cunoștinței, ea „este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este singura cale pentru a obține favoarea Lui. Lozinca creștinului trebuie să fie: „Pornește înainte”.

Satisfacerea apetitului

Iubiți frați și surori,

Mi-au fost arătate unele lucruri în legătură cu comunitatea din _____ . Mi-au fost prezentate cazuri individuale care, în multe privințe, reprezintă cazurile multor altora. Printre ele era cel al sorei A. și al soțului ei. Domnul l-a convins pe el de adevăr. A fost încântat de armonia și spiritul adevărului și a fost fericit să-l mărturisească. Dar Satana a venit la el cu ispita apetitului.

Fratele A. și-a satisfăcut timp îndelungat apetitul cu excitante care i-au întunecat mintea, i-au slăbit intelectul și i-au scăzut puterile morale. Rațiunea și judecata au fost duse în robia apetitului stricat și nenatural, și dreptul lui de întâi născut și natura umană dăruită de Dumnezeu au fost sacrificate obiceiurilor de necumpătate. Dacă fratele A. ar fi făcut din Cuvântul lui Dumnezeu studiul și călăuza lui, dacă s-ar fi încrezut în Dumnezeu și s-ar fi rugat pentru har ca să biruiască, ar fi avut putere ca în Numele lui Isus să împiedice pe ispititor.

Dar fratele A. niciodată n-a simțit înaltele pretenții pe care le are Dumnezeu asupra lui. Facultățile lui morale au fost slăbite de obiceiurile lui în mâncare și băutură și prin risipă nesocotită. Când a îmbrățișat adevărul, el avea de format un caracter pentru cer. Dumnezeu avea să-l încerce și să-l pună la probă. El are de făcut o lucrare pentru sine pe care n-ar putea să o facă nimeni în locul lui. Prin felul lui de viață, el a pierdut mulți ani din prețiosul timp de ucenicie, când ar fi putut câștiga o experiență în probleme religioase, o cunoaștere a vieții lui Hristos și a nemărginitului sacrificiu făcut omului spre a-l elibera de cătușele pe care i le-a pus Satana și pentru a-l face în stare să slăvească Numele Lui.

Hristos a plătit un preț scump pentru răscumpărarea omului. În pustia ispitei, El a suferit cele mai puternice chinuri datorate foamei; și în timp ce era slăbit de post, Satana era prezent cu feluritele lui ispitiți ca să-L asalteze pe Fiul lui Dumnezeu, să profite de starea Lui de slăbiciune și să-L biruiască, astfel încât să zădărnicească

[29]

planul mântuirii. Dar Hristos a fost statornic. El a biruit în favoarea neamului omenesc ca să-l poată salva din degenerarea căderii. Experiența lui Hristos este spre folosul nostru. Exemplul Lui în biruirea apetitului arată calea pentru cei ce vor să fie urmașii Săi și care, în final, vor șede împreună cu El pe tronul Lui.

Hristos a suferit foamea în sensul cel mai deplin. Neamul omenesc are, în general, tot ce este necesar pentru întreținerea vieții. Și totuși, ca și primii noștri părinți, oamenii doresc ceea ce Dumnezeu vrea să oprească pentru că nu este cel mai bun pentru ei. Hristos a suferit foamea din lipsă de hrană necesară și a rezistat ispitei lui Satana în privința apetitului. Satisfacerea apetitului necumpătat creează în omul căzut dorințe nenaturale pentru lucruri care în cele din urmă se vor dovedi că duc la ruina lui.

Omul a ieșit din mâna lui Dumnezeu desăvârșit în fiecare capacitate a minții și trupului; în perfectă stare a spiritului, deci în perfectă sănătate. A fost nevoie de mai bine de două mii de ani de satisfacere a apetitului și a pasiunilor păcătoase spre a crea o astfel de stare de lucruri în organismul uman, care avea să micșoreze forța vitală. De-a lungul generațiilor, tendința a fost ca aceasta să scadă. Satisfacerea apetitului și a patimei a dus la exces și violență. Depravarea și urâciunile de tot felul au slăbit puterile și au adus asupra neamului omenesc boli de tot felul, până ce vigoarea și slava primelor generații au trecut, și în a treia generație de la Adam, omul a început să arate semne de decădere. Generațiile următoare, de după potop, au degenerat mai rapid.

[30] Toată această greutate de nenorocire și suferință acumulată poate fi urmărită în satisfacerea apetitului și a patimei. Viața senzuală și folosirea vinului strică sângele, aprind pasiunile și produc boli de tot felul. Dar răul nu se oprește aici. Părinții lasă boli ca moștenire pentru copiii lor. De regulă, fiecare părinte transmite înclinațiile și tendințele rele urmașilor lui; el le dă boala din sângele lui stricat și înfierbântat. Moravurile ușoare, boala și debilitatea mintală sunt transmise ca moștenire de nenorocire de la tată la fiu, din generație în generație, și aceasta aduce chin și suferință în lume; și nu este mai puțin decât o repetare a căderii omului.

O continuă călcare a legilor naturii este o continuă călcare a Legii lui Dumnezeu. Prezenta greutate de suferință și chin pe care o vedem peste tot, diformitatea și degradarea, boala și imbecilita-

tea care inundă acum lumea, toate acestea fac din ea un spital de leproși în comparație cu ceea ce ar putea fi sau cu ceea ce a plănuț Dumnezeu să fie; și generația actuală este slabă în putere mintală, morală și fizică. Toată această suferință s-a acumulat din generație în generație, pentru că omul căzut vrea să calce Legea lui Dumnezeu. Sunt comise păcate din ce în ce mai mari prin satisfacerea apetitului stricat.

Gustul creat pentru tutun, o otravă odioasă și dezgustătoare, dă naștere la dorința după stimulente și mai puternice, cum sunt băuturile alcoolice, care sunt luate sub un pretext sau altul pentru vreo infirmitate imaginară sau pentru prevenirea unor boli posibile. În felul acesta se creează un apetit nenatural pentru aceste stimulente excitante și vătămătoare; și acest apetit s-a întărit până ce creșterea necumpătării în această generație a ajuns alarmantă. Oameni iubitori de băuturi alcoolice pot fi văzuți peste tot. Intellectul lor este debil, puterile morale sunt slăbite, sensibilitățile sunt tocite, iar cerințele lui Dumnezeu și ale cerului nu sunt înțelese, lucrurile veșnice nu sunt apreciate. Biblia declară că nici un bețiv nu va moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Tutunul și băuturile alcoolice îl abrutizează și îl pângăresc pe cel care le folosește. Dar răul nu se oprește aici. El le transmite temperamentul iritabil, sângele stricat, intelectul slăbit și morala slabă copiilor săi și se face responsabil de toate rezultatele rele pe care umblarea lui rea și destrăbălată le aduce asupra familiei lui și asupra localității. Neamul omenesc geme sub greutatea nenorocirii acumulate din cauza păcatelor generațiilor trecute. Și totuși, aproape fără să cugete și fără grijă, bărbați și femei ai generației actuale satisfac necumpătarea prin îmbuibare și beție, și în felul acesta lasă ca moștenire pentru generația următoare boală, intelect slăbit și moravuri corupte.

Necumpătarea de orice fel este cel mai rău soi de egoism. Cei care se tem într-adevăr de Dumnezeu și păzesc poruncile Lui privesc la aceste lucruri în lumina rațiunii și a religiei. Cum poate un bărbat sau o femeie să păzească Legea lui Dumnezeu, care îi cere omului să-l iubească pe semenul său ca pe sine însuși, dacă își satisface apetitul necumpătat, care amortește creierul, slăbește intelectul și umple corpul cu boală? Necumpătarea aprinde pasiunile și dă frâu

[31]

liber desfrâului, iar rațiunea și conștiința sunt orbite de pasiunile inferioare.

Noi întrebăm: Ce vrea soțul sorie A. să facă? Vrea el, ca și Esau, să-și vândă dreptul de întâi născut pe un blid de linte? Vrea el să își vândă bărbăția lui evlavioasă spre a satisface un gust stricat, care aduce numai nefericire și degradare? „Plata păcatului este moartea.” N-are acest frate curajul moral să refuze apetitul? Obiceiurile lui nu sunt în armonie cu adevărul și cu *Mărturiile* de muștrare pe care Dumnezeu a considerat că este bine să le dea poporului Său. Conștiința lui n-a fost întru totul moartă. El știa că nu putea să-I slujească lui Dumnezeu și să-și satisfacă și apetitul lui; de aceea, a cedat ispitei lui Satana, care a fost prea puternică pentru ca să i se opună în puterea lui, și a fost biruit. El a transferat dorința de interes pentru adevăr altor cauze decât cele adevărate pentru ca să acopere scopul lui cel slab și adevărata cauză a alunecării de la Dumnezeu, care era apetitul nestăpânit.

[32] Aici se poticnesc mulți; ei șovăie între refuzul apetitului și satisfacerea lui, și, în cele din urmă, sunt biruiți de vrăjmaș și renunță la adevăr. Mulți care au alunecat de la adevăr atribuie, ca motiv al umblării lor, faptul că nu cred în *Mărturii*. Acum, întrebarea este: Vor renunța ei la idolul lor, pe care Dumnezeu îl condamnă, sau vor continua să meargă pe calea lor cea rea, de satisfacere a slăbiciunii, și vor lepăda lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu, care muștră chiar lucrurile care lor le fac plăcere? Întrebarea pe care trebuie să și-o pună este: Să mă lepăd de mine și să primesc ca fiind ale lui Dumnezeu *Mărturiile* care muștră păcatele mele sau să lepăd *Mărturiile* pentru că ele muștră păcatele mele?

În multe cazuri, *Mărturiile* sunt primite în întregime, păcatul și satisfacerea poștei sunt părăsite și de îndată începe o reformă în armonie cu lumina dată de Dumnezeu. În alte cazuri, îngăduințele păcătoase sunt îndrăgite, *Mărturiile* sunt lepădate și multe scuze neadevărate sunt oferite altora ca motiv pentru refuzarea primirii lor. *Adevăratul* motiv nu este arătat. Aceasta este o lipsă de curaj moral — a unei voințe întărite și stăpânite de Duhul lui Dumnezeu, pentru a renunța la obiceiuri păcătoase.

Nu este o lucrare ușoară să birui gustul pentru narcotice și excitante. Această mare victorie poate fi câștigată numai în Numele lui Hristos. El a biruit în favoarea omului în postul cel lung de aproape

șase săptămâni, din pustia ispitirii. El simpatizează cu slăbiciunea omului. Iubirea Lui pentru omul căzut a fost atât de mare, încât a făcut sacrificii fără margini ca să poată ajunge la el, în degradarea lui, și, prin puterea Lui divină, să-l ridice, în final, la tronul Său. Dar depinde de om dacă Hristos va îndeplini pentru el ceea ce este întru totul în stare să facă.

Va vrea omul să se țină de puterea divină și, cu hotărâre și stăruință, să-i reziste lui Satana, după pilda dată de Domnul Hristos în lupta cu vrăjmașul, în pustia ispitei? Dumnezeu nu poate să mântuiască pe om împotriva voinței lui din puterea șireteniilor lui Satana. Omul trebuie să lucreze cu puterea lui umană, ajutat de puterea divină a lui Hristos spre a rezista și spre a se învinge cu orice preț pe sine însuși. Pe scurt, omul trebuie să învingă cum a învins Hristos. Și atunci, prin biruința care este privilegiul lui s-o câștige prin Numele atotputernic al lui Isus, el poate deveni un moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Isus Hristos. Acesta n-ar putea fi cazul dacă toată biruința a fost realizată numai de Domnul Hristos. Omul trebuie să-și facă partea *lui*; el trebuie să fie victorios în contul lui, prin puterea și harul dat de Domnul Hristos. Omul trebuie să fie un împreună lucrător cu Hristos în lucrarea de biruință și atunci el va fi părtaș împreună cu Hristos la slava Lui.

[33]

Lucrarea în care suntem angajați este o lucrare sacră. Apostolul Pavel îi îndeamnă pe frații lui: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.” Este o datorie sacră pe care o avem față de Dumnezeu de a păstra duhul curat ca templu pentru Duhul Sfânt. Dacă inima și mintea sunt devotate slujirii lui Dumnezeu, ascultând de toate poruncile Sale și iubindu-l cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea, și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, noi vom fi găsiți loiali și credincioși față de toate cerințele cerului.

Apostolul spune din nou: „Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui.” De asemenea, el îi îndeamnă pe frații lui la hărnicie zeloasă și stăruință fermă în eforturile pentru curăția și sfințenia vieții, prin aceste cuvinte: „Toți cei care se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate

veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji.”

Lupta creștină

[34] Pavel prezintă în față noastră lupta spirituală și răsplata ei, în contrast cu diferitele jocuri înființate printre păgâni în onoarea zeilor lor. Tinerii care erau instruiți pentru aceste jocuri practicau o strânsă lepădare de sine și cea mai severă disciplină. Fiecare satisfacere a poftei care avea tendința de a slăbi puterea fizică era interzisă. Celor care se supuneau procesului de instruire nu le erau îngăduite vinul și hrana bogată, pentru că acestea ar fi slăbit în loc să crească vigoarea personală, vioiciunea sănătoasă, tăria și fermitatea. La aceste ocazii erau de față mulți martori, regi și nobili. Era considerată a fi cea mai mare onoare să câștigi o cunună simplă, care avea să se veștejească în câteva ore. Dar după ce concurenții pentru această cunună pieritoare au exersat o cumpătare severă și s-au supus unei discipline rigide, pentru ca să dobândească vigoare și energie personală în speranța de a deveni biruitori, nici chiar atunci nu erau siguri de premiu. Premiul putea fi acordat numai unuia singur. Unii puteau să muncească din plin, și tot atât de greu ca și alții, și-și puneau toată puterea să câștige cununa de cinste; dar când întindeau mâna să-și asigure premiul, un altul, cu o clipă înaintea lor, putea să apuce comoara râvnită.

În lupta creștină nu este la fel. Toți pot să alerge în această întrecere și pot fi siguri de victorie și onoare nepieritoare, dacă se supun condițiilor. Pavel zice: „Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul.” Și apoi el arată condițiile care trebuie îndeplinite pentru a avea succes: „Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări.”

Dacă oameni păgâni, care nu erau stăpâniți de o conștiință luminată, care nu aveau teama de Dumnezeu în fața lor, voiau să se supună la privațiune și la disciplina de instruire, lipsindu-se de orice satisfacție care slăbește numai pentru o ghirlandă de material perisabil și pentru aplauzele mulțimii, cu atât mai mult ar trebui ca cei care aleargă în întrecerea creștină, în speranța nemuririi și aprobarea Celui Prea Înalt, să fie dispuși să se lipsească de satisfacții și excitante nesănătoase care degradează moralul, slăbesc intelectul și aduc puterile superioare în supunere față de pasiunile și poftele senzuale.

Mulțimile din această lume sunt martore la acest joc al vieții, lupta creștină. Și aceasta nu este totul. Împăratul universului și miliardele de îngeri cerești sunt spectatori ai acestei alergări; ei privesc doritori să vadă care vor fi biruitorii care vor câștiga coroana slavei care nu se vestejește. Dumnezeu și îngerii cerești observă cu grijă lepădarea de sine, sacrificiul de sine și eforturile chinuitoare ale celor care se angajează să alerge în întrecerea creștină. Răsplata dată fiecăruia va fi conformă cu energia stăruitoare și zelul credincios cu care și-a adus la îndeplinire partea lui în întrecerea cea mare.

[35]

La jocurile la care ne-am referit, numai unul era sigur de premiu. În alergarea creștină, apostolul spune: „Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg.” La sfârșitul alergării, noi nu vom fi dezamăgiți. Pentru cei care îndeplinesc toate condițiile Cuvântului lui Dumnezeu și au un simțământ al răspunderii de a păstra vigoarea fizică și activitatea trupească, să poată avea o minte bine echilibrată și un moral sănătos, alergarea nu este nesigură. Ei toți pot câștiga premiul și pot dobândi și purta coroana slavei nemuritoare, care nu se vestejește.

Apostolul Pavel spune că „am ajuns o priveriște pentru lume, îngeri și oameni”. Calea noastră creștină este văzută de un nor de martori: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați de un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm cu credință la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care pentru bucuria ce-i era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

Lumea nu trebuie să fie un criteriu pentru noi. Este la modă să satisfaci apetitul cu hrană îmbelșugată și excitante nenaturale, întărind astfel înclinațiile senzuale și paralizând creșterea și dezvoltarea facultăților morale. Nu este dată nici o încurajare nici unuia din fiii sau fiicele lui Adam că pot fi biruitori în lupta creștină, dacă nu se hotărăsc să practice cumpătarea în toate lucrurile. Dacă fac acest lucru, ei nu se vor lupta ca unul care lovește în vânt.

Dacă își vor ține trupul în supunere și își vor aduce toate poftele și toate pasiunile sub controlul conștiinței luminate, simțind că este datoria lor față de Dumnezeu și față de semenii să asculte de legile care guvernează sănătatea și viața, creștinii vor avea parte de bine-

[36] cuvântarea vigoriei fizice și mintale. Ei vor avea putere morală să se angajeze în luptă împotriva lui Satana, în Numele Celui care a biruit apetitul în favoarea lor, putând fi mai mult decât biruitori spre propriul lor folos. Lupta aceasta este la îndemâna tuturor celor care vor să se angajeze în ea.

Mi-a fost arătat cazul fratelui B., anume că a fost înconjurat de un nor de întuneric. Lumina cerului nu se află în locuința lui. Cu toate că el mărturisește a crede adevărul, în viața lui zilnică nu exemplifică influența lui simțitoare asupra inimii. El nu are o dispoziție curtenitoare, amabilă, afectuoasă și binevoitoare. Temperamentul îi este lui însuși defavorabil, familiei lui și bisericii unde este simțită influența lui. El are o lucrare de făcut pentru el însuși, pe care nimeni nu o poate face în locul lui. Are nevoie de influența transformatoare a Duhului lui Dumnezeu. Prin mărturisirea noastră ca urmași ai lui Hristos, noi suntem datori să testăm căile și acțiunile noastre, comparându-le cu exemplul Răscumpărătorului nostru. Spiritul și comportamentul nostru trebuie să corespundă cu exemplul pe care ni l-a dat Mântuitorul.

Fratele B. nu are un astfel de comportament care să aducă lumina soarelui în familia lui. De aici trebuie să-și înceapă lucrarea. Este mai mult ca un nor decât ca o rază de lumină. El este prea egoist spre a spune cuvinte de aprobare pentru membrii familiei sale, mai ales pentru cea care, dintre toți ceilalți, ar trebui să se bucure de iubirea și respectul lui afectuos. El este ursuz, arogant, dictatorial; adesea, cuvintele lui sunt tăioase și lasă o rană pe care nu încearcă s-o vindece cizelându-și spiritul, recunoscându-și greșelile și mărturisindu-și faptele rele. El nu face eforturi să vină la lumină. La el nu există o cercetare a inimii, a motivelor, temperamentului, a vorbirii și purtării, spre a vedea dacă viața sa este asemenea exemplului. El nu aplică Legea lui Dumnezeu la viața și caracterul lui ca regulă de acțiune. Domnul vrea să aibă înaintea Lui un popor cinstit și drept.

Sora B. are multe necazuri pe lângă slăbiciunea propriei naturi, cu care are de luptat, de aceea soarta ei nu trebuie făcută mai aspră decât este necesar. Fratele B. ar trebui să i-o ușureze; el trebuie să cultive delicatetea și curtoazia. Trebuie să fie foarte afectuos și gentil față de soția lui, care este egală cu el în fiecare privință; el nu trebuie să rostească nici un cuvânt care ar arunca o umbră asupra inimii ei. Trebuie să înceapă lucrarea de reformă în cămin; trebuie să cultive

[37]

afecțiune și să biruie trăsăturile negeneroase, aspre și nemiloase ale temperamentului său, pentru că acestea pun stăpânire pe el. Dacă vrem ca noi, ființe omenești, să ajungem în cer, trebuie să biruim cum a biruit Hristos. Noi trebuie să fim asemenea chipului Său; caracterele noastre trebuie să fie fără pată.

Mi-a fost arătat că fratele B. n-are un simțământ înalt despre desăvârșirea de caracter necesară unui creștin. El n-are un simțământ potrivit al datoriei față de semenii săi. Este în pericol să-și promoveze interesele, dacă se prezintă ocazia, fără a ține seama de avantajul sau pierderea semenului său. El ține cont de prosperitatea lui ca fiind extrem de importantă, dar este dezinteresat de starea bună sau nefericită a semenilor săi. Pentru un avantaj neînsemnat pentru sine, Satana îl poate ademeni de la integritatea lui. Aceasta întunecă propriul lui suflet și aduce întunecime și asupra comunității. „Toate acestea”, spune Satana, „vor fi ale tale dacă te desparți de integritatea strictă. Toate acestea ți le voi da numai dacă vrei să-mi faci plăcerea asta sau să faci și să spui asta.” Și prea adesea, fratele B. a fost înșelat de vrăjmaș spre propria lui pagubă și spre întunecarea altor minți.

În comunitate mai sunt unii care au nevoie să vadă lucrurile dintr-un punct de vedere mai înalt, înainte ca ei să poată avea concepții spirituale și să fie într-o poziție unde pot să discearnă gândul și voia lui Dumnezeu și să reverse lumină, în loc să arunce umbră. Fratele B. are nevoie ca ochii să-i fie unși, ca să poată discerne clar atât lucrurile spirituale, cât și înșelăciunile lui Satana. Standardul creștin este ridicat și înălțat. Dar, vai, preinșii urmași ai lui Hristos îl coboară până în praf.

Tu ai nevoie, frate B., de vigilență continuă, ca să nu fii învins de ispitirile lui Satana pentru tine însuți, fiind gelos și invidios, bănuitor și găsitör de greșeli. Dacă mergi mai departe murmurând, n-ai să faci nici un progres pe drumul spre cer. Dacă te oprești numai pentru un moment din eforturile tale zeloase și străduințele tale pline de evlavie pentru a te supune și stăpâni, ești în pericol de a fi învins de unele ispите puternice; poți face pași nesocotiți; poți manifesta un spirit necreștin, care va aduce amărăciune și tristețe nu numai propriului tău suflet, ci și sufletelor celorlalți. Tu poți aduce asupra lor o greutate apăsătoare și o tristețe care le vor vătăma sufletele, și tu vei fi răspunzător de această influență otrăvitoare. Frate B., dacă

[38]

vrei să scapi de stricăciunea care este în lume prin poftă, trebuie să înfrumusețezi mărturisirea creștină în toate lucrurile.

Tu vei spune: Aceasta este o lucrare grea; calea este prea îngustă, nu pot merge pe ea. Este calea mai îngustă în această scrisoare decât ai găsit-o tu lămurit arătată în Cuvântul lui Dumnezeu? Cerul merită un efort neobosit, stăruitor, de o viață întreagă. Dacă te retragi acum și te descurajezi, vei pierde cu siguranță cerul — vei pierde viața nemuritoare și cununa slavei, care nu se veștejește. Cei care au un scaun alături de Mântuitorul, pe tronul Lui, sunt numai cei care au biruit, așa cum a biruit El. Iubirea pentru adevărul curat și sfânt și iubirea pentru scumpul Răscumpărător vor ușura munca de cucerire. Puterea Lui le va fi acordată cu bucurie tuturor celor care o doresc cu adevărat. El va încununa cu har și pace fiecare efort stăruitor făcut în Numele Său.

Dacă străduința ta zilnică este să slăvești pe Dumnezeu și să supui eul, El va face tăria Lui desăvârșită în slăbiciunea ta, și tu poți trăi în așa fel, încât conștiința ta nu te va condamna. Tu poți să ai un raport bun de la cei din afară. O viață precaută nu va aduce numai un mare folos propriului tău suflet, ci va fi o lumină strălucitoare, care va lumina pe calea altora și le va arăta drumul spre cer.

[39] Frate B., cum ți-ai stăpânit propriul tău temperament? Ai încercat să-ți învingi spiritul iute? Cu dispoziția și simțămintele pe care le ai acum, vei lipsi din cer tot atât de sigur cât este de sigur că există un cer. Din iubire pentru propriul tău suflet și din iubire pentru Domnul Hristos, care ți-a dat o dovadă de netăgăduit despre nemărginita Lui iubire, vino mai aproape de El, ca să poți fi umplut cu Duhul Său. Cultivă un spirit de veghere și rugăciune, ca să poți reprezenta cum se cuvine sfânta credință pe care o mărturisești ca urmaș al scumpului nostru Răscumpărător, care a lăsat un exemplu în propria Sa viață. Imită pe Mântuitorul nostru. Învață de la Hristos. Îndură greutăți ca un bun soldat al lui Isus Hristos, învinge ispitele lui Satana cum a învins El și vino ca biruitor asupra tuturor defectelor tale de caracter.

Hristos a fost un biruitor desăvârșit; și noi trebuie să fim întru totul desăvârșiți, să nu ne lipsească nimic, să fim fără pată sau vină. Mântuirea pe care a realizat-o Hristos pentru om a fost pentru El la un preț fără margini. Biruința pe care o câștigăm asupra inimii noastre și asupra ispitirilor lui Satana ne vor costa efort puternic,

veghere continuă și rugăciune stăruitoare; și atunci nu vom recolta numai răsplata, care este darul vieții veșnice, ci va mări fericirea noastră pe pământ prin îndeplinirea cu conștiinciozitate a datoriei și prin respect și iubire mare față de cei din jurul nostru.

Am văzut că există o generală lipsă de devoțiune și efort sincer și serios în comunitate. Sunt mulți care au nevoie să fie convertiți. Fratele C. nu este un stâlp și o forță pentru comunitate. El nu înaintează în viața spirituală o dată cu vârsta. S-a situat într-o poziție astfel ca să poată fi ispitit de Satana. Cât privește experiența, este ca un copil. El îi supraveghează pe alții și notează greșelile lor, când ar trebui să-și cerceteze cu grijă și atenție propria lui inimă. Acea grabă de a pune la îndoială și a vedea greșeli în frații lui și a vorbi despre ele altora este muștrată prin cuvintele lui Hristos către unul pe care l-a văzut interesat mai mult de umblarea fraților lui decât să vegheze și să se roage ca Satana să nu-l biruie. Domnul Hristos i-a spus ucenicului Său: „Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!”

Aceasta este tot ce poate face fratele C., în slăbiciunea naturii lui, să-și păzească *propriul* suflet și să închidă orice cale pe care Satana ar putea avea acces ca să insinueze îndoieli cu privire la alții. El este în mare pericol să-și piardă sufletul, nereușind să desăvârșească, în timpul de probă, caracterul creștin. El nu se grăbește să-L urmeze pe Hristos. Simțurile lui par să fie întunecate și aproape paralizate, așa încât nu prețuiește cum se cuvine lucrurile sacre. El poate chiar și acum să-și corecteze greșelile, dacă vrea să lucreze în puterea lui Dumnezeu.

Sunt câțiva din comunitatea _____, ale căror nume nu le pot da, care trebuie să biruie poftele și pasiunile. Unii vorbesc prea mult; ei iau poziția aceasta: „Povestește și noi vom povesti mai departe.” O astfel de poziție este într-adevăr mizerabilă! Dacă toți acești vorbitori de rău ar ține minte că îi urmărește un înger, care le notează cuvintele, ar fi mai puțină vorbărie și mai multă rugăciune.

Sunt copiii ai păzitorilor Sabatului care au fost învățați din tinerețea lor să păzească Sabatul. Unii dintre aceștia sunt foarte buni, credincioși față de datorie, în măsura în care este vorba de problemele vremelnice; dar ei nu simt o adevărată convingere de păcat și nevoia de pocăință. Aceștia se află într-o stare primejdioasă. Ei privesc la comportamentul și eforturile preținșilor creștini. Văd că unii fac mare caz de mărturisirea lor, dar nu sunt creștini

conștiincioși, și compară părerile și acțiunile lor cu aceste pietre de poticnire; și, deoarece nu există o explozie de păcate în viața lor, le place să creadă că sunt aproape bine.

Acestor tineri sunt împuțernicită să le spun: Pocăiți-vă și schimbați-vă, ca să vă fie șterse păcatele. N-aveți timp de pierdut. Cerul și viața veșnică sunt comori de valoare, care nu pot fi obținute fără efort. Nu are importanță cât de fără greșală poate fi viața voastră; ca păcătoși, aveți pași de făcut. Vi se cere să vă pocăiți, să credeți și să fiți botezați. Hristos a fost întru totul drept; totuși El, Mântuitorul lumii, a dat omului un exemplu, pe Sine Însuși, comportându-se astfel cum trebuie să o facă păcătosul pentru a deveni copil al lui Dumnezeu și moștenitor al cerului.

[41] Dacă Hristos, Răscumpărătorul curat și fără pată al cerului, a binevoit să ia măsurile necesare de luat de către păcătos în procesul convertirii, de ce acei care au lumina adevărului care strălucește pe cărarea lor să ezite să-și supună inimile față de Dumnezeu, să mărturisească în umilință că sunt păcătoși și să-și arate credința în ispășirea lui Hristos, prin fapte și acțiuni, identificându-se cu cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos? Totdeauna vor fi unii care nu vor trăi mărturisirea lor de credință, a căror viață zilnică îi arată a fi orice numai creștini nu; dar să fie acesta un motiv îndestulător pentru ca cineva să refuze să se îmbrace cu Hristos prin botez, în credința morții și a învierii Lui?

Chiar când Însuși Hristos a fost pe pământ și a umblat cu ucenicii Săi și i-a învățat, printre cei doisprezece era un diavol. Iuda L-a trădat pe Domnul lui. Hristos îi cunoștea pe deplin viața. El cunoștea lăcomia pe care Iuda n-o biruise, și în predicile Sale pentru alții, i-a dat multe învățături cu privire la acest subiect. Prin satisfacerea poftei, Iuda a permis acestei trăsături din caracterul său să crească și să prindă rădăcini atât de adânci, încât a scos afară sămânța adevărului semănată în inima lui; răul a predominat, până când, pentru iubirea de bani, L-a vândut pe Domnul lui pentru câteva bucăți de argint.

Faptul că Iuda n-a fost corect cu inima, că a fost atât de corupt de egoism și iubirea de bani încât a fost făcut să comită un mare păcat, nu este o dovadă că nu erau creștini adevărați, ucenici autentici ai lui Hristos, care Îl iubeau pe Mântuitorul lor și încercau să imite viața și exemplul Lui și să asculte de poruncile Lui.

Mi-a fost arătat faptul că Iuda a fost numărat printre cei doisprezece, cu toate greșelile și defectele lui de caracter. Este o lecție instructivă, una prin studiul căreia creștinii pot să beneficieze. Când Iuda a fost ales de Domnul nostru, cazul lui nu era fără nădejde. El avea unele calități. Prin asocierea lui cu Hristos în lucrare, ascultând cuvântările Sale, el avea o ocazie favorabilă să-și vadă greșelile, să facă cunoștință cu defectele lui de caracter, dacă dorea într-adevăr să fie un ucenic adevărat. Domnul l-a pus într-o poziție de unde putea să aleagă fie să-și dezvolte înclinația de lăcomie, fie să o vadă și să o corecteze. El ținea puținii bani adunați pentru săraci și pentru cheltuielile necesare ale lui Hristos și ale ucenicilor în lucrarea lor de propovăduire.

[42]

Acești bani puțini erau pentru Iuda o ispită continuă, și din când în când, atunci când făcea un mic serviciu pentru Hristos sau devota puțin timp pentru scopuri religioase, el se plătea pe sine din acest fond sărac, adunat pentru înaintarea luminii Evangheliei. În cele din urmă el a devenit atât de avar, încât s-a plâns amarnic pentru că mirul vărsat pe capul lui Isus era scump. A nutrit atât de mult această idee în mintea lui, încât a socotit banii care puteau fi puși în mâinile lui să-i cheltuiască, dacă mirul ar fi fost vândut. Egoismul lui s-a dezvoltat puternic, până ce el a simțit că trezoreria avea de-a face într-adevăr cu o mare pierdere, neprimind, în bani, valoarea mirului. În cele din urmă, el a făcut o plângere publică despre extravaganta acestei oferte scumpe pentru Hristos. Mântuitorul nostru l-a muștrat pentru această lăcomie. Aceasta a copt în inima lui Iuda, până când, pentru o mică sumă de bani, a consimțit să-L trădeze pe Domnul său. Printre păzitorii Sabatului vor fi din aceia care nu sunt mai sinceri decât a fost Iuda; dar cazurile unora ca aceștia nu trebuie să fie o scuză de a reține pe alții să urmeze pe Hristos.

Dumnezeu îi iubește pe copiii fratelui D., dar ei sunt într-o primejdie teribilă să creadă că sunt sănătoși și nu au nevoie de medic. Încrederea în propria lor îndreptățire nu-i va mântui niciodată. Ei trebuie să simtă nevoia unui Mântuitor. Hristos a venit să-i mântuiască pe cei păcătoși. Isus a spus: „Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” Fariseii, care credeau că sunt neprihăniți și se încredeau în faptele lor bune, nu simțeau nevoia unui Mântuitor. Ei credeau că sunt destul de buni fără Hristos.

[43] Scumpii copii ai fratelui D. trebuie să-L implore pe Isus să le descopere păcătoșenia lor și să-I ceară să li se descopere El Însuși, ca Mântuitor iertător de păcate. Acești copii prețioși nu trebuie să fie înșelați și să piardă viața veșnică. Dacă nu se convertesc, ei nu pot intra în Împărăția cerurilor. Trebuie să-și spele hainele caracterului în sângele Mielului. Isus îi invită să-și ia măsurile care trebuie luate de păcătoși pentru a deveni copii ai Săi. Le-a dat un exemplu în viață de a se supune orânduirii botezului. El este exemplul nostru în toate privințele.

Dumnezeu le cere acestor copii să-I predea Lui cele mai bune și sacre afecțiuni ale lor. El i-a cumpărat cu propriul Lui sânge și de aceea pretinde slujirea lor. Ei nu-și aparțin. Isus a făcut pentru ei un sacrificiu nemărginit. Un Mântuitor milos și iubitor îi va primi, dacă vor veni la El exact așa cum sunt, depinzând de neprihănirea Lui și nu de meritele lor proprii.

Dumnezeu are milă și iubește tineretul din _____ și dorește ca ei să afle fericire în El. El a murit ca să-i răscumpere. Îi va binecuvânta dacă vin la El cu modestie și sinceritate. Ei Îl vor găsi, dacă Îl caută cu toată inima.

Alegând comoara pământească

Mi-a fost arătată starea poporului lui Dumnezeu. Ei sunt amorțiți de spiritul lumii. Își neagă credința prin fapte. Mi-a fost arătat trecutul vechiului Israel. Ei au avut o mare lumină și privilegii înalte; totuși, n-au trăit la înălțimea luminii și n-au apreciat avantajele lor, iar lumina a devenit întuneric. Ei au umblat în lumina propriilor lor ochi, în loc să urmeze conducerea lui Dumnezeu. Istoria copiilor lui Israel a fost scrisă pentru folosul celor care trăiesc în zilele de pe urmă, pentru ca ei să poată evita să urmeze exemplul necredinței lor.

Frate E., mi s-a arătat că ești învăluit în întuneric. Iubirea de lume a pus stăpânire totală asupra ființei tale. Cele mai bune zile ale tale au trecut. Vitalitatea și puterea ta de rezistență, în măsura în care este vorba de munca fizică, sunt slăbite; și acum, când ai fi în stare să privești înapoi asupra unei vieți de efort nobil în binecuvântarea altora și slăvirea lui Dumnezeu, nu poți avea decât regrete, lipsindu-ți fericirea și pacea. Tu nu trăiești o viață care va obține aprobarea lui Dumnezeu. Interesele tale spirituale și veșnice sunt pe planul al doilea. Creierul, oasele și mușchii au fost extrem de împovărați. De ce toată această cheltuială? Pentru ce această acumulare de griji și poveri de purtat pentru familia ta? Care-i răsplata? Satisfacția de a strânge o comoară pe pământ, pe care Hristos a interzis-o și care se va dovedi o capcană pentru sufletul tău. [44]

În predica de pe munte, Hristos spune: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer.” Dacă adunați o comoară în cer, o faceți pentru voi înșivă, lucrați pentru propriul vostru interes. Comoara ta, iubite frate, este strânsă pe pământ, și interesul și afecțiunile tale sunt pentru comoara ta. Tu ai cultivat iubirea pentru bani, pentru case și țarine, până ce acestea ți-au absorbit puterile minții și ființei tale, și iubirea pentru bogățiile lumesti a fost mai mare decât iubirea pentru Creatorul tău și pentru sufletele pentru care a murit Hristos. Ochii tăi au fost orbiți de dumnezeul acestei lumi, astfel că lucrurile veșnice nu sunt prețuite.

În pustia ispitirii avea să se confrunte cu cea mai mare ispită care avea să-l atace pe om. El S-a întâlnit singur cu vrăjmașul cel subtil și viclean și l-a biruit. Prima mare ispită a fost în legătură cu apetitul; a doua, cu cutezanța; a treia, cu iubirea de lume. Satana a biruit milioane de oameni, ademenindu-i cu satisfacerea apetitului. Prin satisfacerea gustului, sistemul nervos devine excitat și puterea creierului slăbește, făcându-l incapabil să cugete calm și rațional. Minte este dezechilibrată. Facultățile ei înalte și nobile sunt pervertite spre a servi pofta senzuală, iar interesele sacre și veșnice nu sunt luate în seamă. Când este câștigat acest obiectiv, Satana poate veni cu celelalte două ispiti principale și să găsească acces ușor. Multiplele lui ispitiri se dezvoltă din aceste trei mari domenii principale.

[45] Cutezanța este o ispită obișnuită, și când Satana îi atacă pe oameni cu aceasta, el obține victorie în nouă cazuri din zece. Cei care *mărturisesc* a fi urmași ai lui Hristos și pretind prin credința lor a fi înrolați în luptă împotriva tuturor relelor din ființa lor, adesea ei se afundă, fără să cugete, în ispiti din care va fi nevoie de o minune pentru a fi scoși nepătați. Meditația și rugăciunea i-ar fi ferit și i-ar fi făcut să evite poziția critică și primejdioasă în care ei înșiși s-au așezat când i-au dat lui Satana avantaj asupra lor. Făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt ca noi să le pretindem nesăbuit, în timp ce ne grăbim să intrăm cu îndrăzneală în primejdie, călcând legile naturii și desconsiderând prudența și judecata cu care ne-a dăruit Dumnezeu. Aceasta este cea mai flagrantă cutezanță.

Tronurile și împărățiile lumii și slava lor i-au fost oferite lui Hristos, dacă avea să i Se închine lui Satana. Niciodată omul nu va fi încercat cu ispiti atât de puternice ca cele cu care a fost atacat Hristos. Satana a venit cu onoare lumească, bogăție și plăcerile vieții și le-a prezentat în cea mai atractivă lumină spre a ademeni și înșela. „Toate aceste lucruri”, I-a zis el lui Hristos, „ți le voi da ție dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.” Hristos l-a respins pe vrăjmașul cel viclean și a ieșit biruitor.

Apropiindu-se de om, Satana are un succes mai mare. Toți acești bani, acest câștig, această țarină, această putere, aceste onoruri și bogății ți le voi da ție — pentru ce? Condițiile lui, în general, sunt: renunțarea la integritate, conștiinciozitatea să fie tocită și egoismul să fie îngăduit. Prin devoțiunea față de interesele lumesti, Satana primește tot omagiul pe care l-a cerut. Ușa este deschisă ca să intre

cum îi place, cu suita lui cea rea de nerăbdare, iubire de sine, mândrie, zgârcenie, înșelăciune și întregul lui cortegiu de spirite rele. Omul este fermecat și ademenit în mod perfid spre ruină. Dacă ne supunem față de deșertăciunea inimii și a vieții, Satana este satisfăcut.

Exemplul lui Hristos este în fața noastră. El l-a învins pe Satana, arătându-ne cum putem birui și noi. Hristos i-a rezistat cu Scriptura. Ar fi putut recurge la propria Lui putere divină și să folosească propriile Lui cuvinte; dar a spus: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.»” La a doua ispită, El a spus: „De asemenea este scris: «Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău.»” Exemplul lui Hristos este în fața noastră. Dacă Sfânta Scriptură ar fi studiată și urmată, creștinul ar fi întărit să întâmpine pe vrăjmașul cel viclean; dar Cuvântul lui Dumnezeu fiind neglijat, urmează dezastru și înfrângere.

[46]

Iubite frate, tu ai neglijat să îți seama de mărturiile de avertizare date cu ani în urmă, care îți arătau că vrăjmașul era pe urmele tale spre a deschide în fața ta farmecele acestei lumi, îndemnându-te să alegi comoara pământească și să sacrifici răsplata cerească. Frate E., tu nu-ți poți permite să faci acest lucru; este prea mult în joc. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” Tu îți vinzi sufletul la un preț ieftin. Nu-ți poți permite să faci acest sacrificiu mare. Dumnezeu ți-a încredințat niște talanți. Aceștia sunt banii și influența ta. El vrea să te testeze și să te pună la probă. Tu n-ai fi trebuit să pierzi timp, ci să începi imediat să mărești depozitul Stăpânului Tău. Dacă ai fi făcut acest lucru, succesul tău ar fi fost egal cu hărnicia, stăruința și zelul tău în administrarea capitalului pus în mâinile tale; talanții tăi de influență — lăsând la o parte banii pe care i-ai putut strânge pentru ajutorul tău — ar fi întors multe suflete de la eroare la adevăr și neprihănire. Sufletele acestea ar fi lucrat pentru alții și astfel influența și banii ar fi crescut și s-ar fi înmulțit continuu în cauza Stăpânului; și pentru credincioasa îmbunătățire a talentelor tale, ai fi auzit din partea Stăpânului cele mai amabile cuvinte care vor fi auzite vreodată: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.”

Frate E., dacă ți-ai fi îndreptat puterile intelectului pe calea cea dreaptă, servind Tatălui Tău ceresc, ai fi crescut mai puternic în

[47] adevăr, mai puternic în spirit și putere și acum ai fi fost un stâlp în comunitatea din _____, și atât prin exemplul tău, cât și prin prezentarea motivelor credinței tale din Scripturi, ai fi fost un învățător cu succes al adevărului. Dacă puterile minții tale, pe care le-ai folosit pentru a dobândi avere, ar fi fost folosite să aducă suflete de la întuneric la lumină, ai fi obținut aprobarea lui Dumnezeu și ai fi avut mult succes.

Cei care au capacități mici, sfințite de iubirea lui Dumnezeu, pot face un bine pentru Stăpân; dar cei care au o minte care discerne repede o pot folosi în măreția Lui lucrare cu rezultate mari. A ascunde într-o învelitoare talentele încredințate lor de Dumnezeu și a le îngropa în pământ, lipsindu-L astfel de creșterea lor, este o mare greșală. Noi suntem puși la încercare. Stăpânul vine să cerceteze umblarea noastră și va întreba cum au fost folosite talentele împrumutate nouă.

Frate E., cum folosești tu talentele pe care Dumnezeu ți le-a dat? Ai făcut tot ce ai putut spre a lumina mintea oamenilor cu privire la adevăr sau n-ai găsit timp din cauza grijilor și încurcăturilor afacerilor tale? Este un păcat să folosești darurile lui Dumnezeu, cum ai făcut tu, spre a micșora puterea ta fizică și să despartă afecțiunile tale de Dumnezeu. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” Tu nu poți iubi lumea aceasta și să iubești adevărul lui Dumnezeu. „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” Tu nu ești un om fericit. Familia ta nu este o familie fericită. Îngerii lui Dumnezeu nu intră să rămână cu tine. Când religia lui Hristos stăpânește inima, conștiința aprobă, și pacea și fericirea guvernează; încurcătura și necazul pot apărea din toate părțile, totuși în suflet este lumină.

Supunerea, iubirea și recunoștința față de Dumnezeu păstrează lumina soarelui în inimă, cu toate că inima poate fi deosebit de noroasă. În fața ta se află lepădarea de sine și crucea lui Hristos. Vrei tu să iei crucea? Copiii tăi au fost binecuvântați prin rugăciunea unei mame. Ei au iubit religia. Au încercat să reziste ispitei și să trăiască o viață de rugăciune. Uneori au încercat foarte greu; dar exemplul tău, iubirea și devoțiunea ta pentru lume și riguroasa ta stăruință în afaceri le-a atras mintea de la lucrurile spirituale și i-a întors din

nou spre cele pământești. Satana a fost pe urmele lor și i-a făcut să iubească lumea și lucrurile din lume. Ei au pierdut treptat încrederea în Dumnezeu, au neglijat rugăciunea în taină și datoriile religioase și și-au retras interesul de la lucrurile sfinte.

[48]

Iubite frate E., ai făcut o greșeală mare având lumea ca țintă. Tu ești exigent și uneori nerăbdător, iar alții ceri prea mult de la fiul tău. El s-a descurajat; la casa ta era lucru, lucru, lucru din zori și până în noapte. Ferma ta mare a adus griji și poveri noi în casă. Tu discutați despre afaceri, pentru că afacerile aveau prioritate în mintea ta, și „din prisosul inimii vorbește gura.” Exemplul tău a înălțat pe Hristos și mântuirea Sa în familia ta, mai presus de interesul pentru cultivarea pământului și dorința după câștig? Dacă copiii tăi vor pierde viața veșnică, sângele sufletelor lor se va găsi în mod sigur pe îmbrăcămintea tatălui lor.

Mama și-a făcut datoria cu credincioșie. Ea va auzi: „Bine, rob bun”, când se va scula în dimineața învierii. Prima ei întrebare va fi în legătură cu copiii ei, care au fost povara rugăciunilor ei în timpul ultimei părți a vieții. Poți tu să-i prezinți cu caractere frumoase, care să-i facă potriviți sufletește pentru societatea îngerilor, sau vor fi întinați și pătați de stricăciunea lumii? Vor fi ei „părtași firii dumnezeiești, după ce ai fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă?” Vor fi ei ca niște stâlpi lustruiți, asemenea celor ai unui palat, sau vor fi găsiți ca iubitori de lume, blestemați de duhul zgârceniei și cu minunatele și nobilele lor calități înmormântate în uitare? Umblarea ta va face mult pentru determinarea destinului viitor al copiilor tăi. Dacă continui să îneci puterile minții lor în griji și planuri lumesci, tu vei rămâne pentru ei o piatră de poticnire. Ei văd că, în timp ce mărturisești creștinismul, n-ai făcut nici o înaintare spirituală, ci, din punct de vedere moral, ești pipernicit. Acesta este adevărul. Mintea ta a fost concentrată asupra lucrurilor pământești și, ca rezultat, ai dezvoltat o mare putere în această direcție. Tu ești în mod hotărât un om de afaceri lumesc, dar Dumnezeu a intenționat să-ți folosești iscusința și influența într-o chemare mai înaltă.

[49]

Tu ești năucit și orbit de zeul acestei lumi. Ah, ce nebunie teribilă s-a abătut asupra ta! Poți să aduni o comoară pământească, dar ea va fi nimicită în lupta cea mare. Dacă te întorci acum la Domnul, folosește talanții banilor și influența ta pentru slava Lui și trimite-ți comoara înaintea ta la cer și nu te vei întâlni cu o pierdere totală.

Marile incendii și dezastre pe mare și pe pământ care s-au abătut asupra țării noastre au fost prevederile speciale ale lui Dumnezeu, o avertizare despre ceea ce este gata să vină asupra lumii. Dumnezeu va arăta omului că El poate aprinde un foc asupra idolilor lui pe care apa nu-l poate stinge. Marele foc general este chiar în față, când toată această muncă a vieții prost folosită va fi măturată peste noapte. Comoara strânsă în cer va fi sigură. Nici hoțul nu poate ajunge la ea, nici molia n-o poate strica.

La Domnul Hristos a venit un tânăr și a spus: „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viață veșnică?” Isus i-a spus să păzească poruncile. El i-a răspuns Domnului: „Toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?” Isus l-a privit pe tânăr cu iubire și i-a arătat cinstit ce-i lipsea din păzirea poruncilor. El nu-i iubea pe semenii săi ca pe sine însuși. Hristos i-a arătat caracterul lui adevărat. Iubirea lui egoistă pentru bogății era un defect care, dacă nu era îndepărtat, îl putea exclude din cer. „Dacă vrei să fii desăvârșit, i-a zis Isus, du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino, și urmează-Mă.” Hristos voia să-l facă să înțeleagă că nu cerea nimic de la el mai mult decât a experimentat El Însuși. Tot ce cerea era ca el să urmeze exemplul Lui.

[50] Hristos a părăsit bogățiile și slava Sa și a devenit sărac, pentru ca omul să poată fi bogat prin sărăcia Lui. El cere acum de la el ca, de dragul acestor bogății, să renunțe la lucrurile pământești și să-și asigure cerul. Hristos știa că, atâta timp cât afecțiunile lui erau pentru comoara pământească, ele aveau să-l îndepărteze de Dumnezeu; de aceea, i-a spus învățătorului legii: „Du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă.” Cum a primit el cuvintele lui Hristos? S-a bucurat că putea să-și asigure comoara cerească? El a fost foarte întristat, pentru că avea multe bogății. Pentru el, bogățiile însemnau onoare și putere. Comoara lui cea mare a făcut ca o astfel de rezolvare să pară o imposibilitate.

În aceasta constă primejdia bogățiilor pentru omul zgârcit. Cu cât câștigă mai mult, cu atât este mai greu să fie generos. A-și micșora averea este ca și cum s-ar despărți de viață. Decât să facă acest lucru, mai bine întoarce spatele atracțiilor răsplătirii nemuritoare, ca să rețină și să-și mărească avuțiile pământești. El adună și îngrămădește. Dacă ar fi ascultat de porunci, avuțiile lui pământești n-ar fi fost așa de mari. În timp ce plănuia și se lupta din răspuțeri

pentru sine, cum putea să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima, cu tot cugetul și cu toată puterea lui, și pe aproapele său ca pe sine însuși? Dacă ar fi împărțit celor săraci și ar fi binecuvântat pe semenii lui cu o parte din banii lui, după cum cereau nevoile lor, ar fi fost mult mai fericit și ar fi avut o comoară mai mare în cer și mai mică pe pământ asupra căreia să-și îndrepte afecțiunile.

Hristos l-a asigurat pe tânărul care a venit la El că, dacă va asculta de cerințele Lui, va avea o comoară în cer. Acest om iubitor de lume a fost foarte întristat. El dorea cerul, dar dorea să-și păstreze și averea. A renunțat la viața nemuritoare pentru iubirea de bani și putere. O, ce schimb nenorocit! Totuși, mulți care mărturisesc că păzesc toate poruncile lui Dumnezeu fac acest lucru. Tu, iubite frate, ești în primejdie să faci la fel, dar nu-ți dai seama de aceasta. Să nu te superi pentru că pun această problemă așa de lămurit în fața ta. Dumnezeu te iubește. Cât de sărăcăcios ai răspuns tu la iubirea Lui!

Mi-a fost arătat că, în prima experiență, toată inima ta a fost înflăcărată de adevăr; mintea a fost absorbită de studierea Scripturilor; vedeai frumusețe în fiecare rând. Apoi sămânța cea bună semănată în inima ta a ieșit și a adus rod spre slava lui Dumnezeu. Dar, după un timp, grijile acestei vieți și înșelăciunea bogățiilor au înăbușit sămânța cea bună a Cuvântului lui Dumnezeu semănată în inimă și n-ai mai adus rod. Adevărul s-a luptat pentru supremație în mintea ta, dar grijile acestei vieți și iubirea acestor lucruri au câștigat biruința. Satana a căutat, prin atracțiile acestei lumi, să te înlănțuiască și să-ți paralizeze puterile morale, așa încât să n-ai simțământul pretențiilor lui Dumnezeu asupra ta; și el aproape că a reușit.

Acum, iubite frate, trebuie să faci efortul cel mai serios și stăruitor ca să alungi vrăjmașul și să-ți revendici libertatea; pentru că el te-a făcut un sclav pentru această lume, până ce iubirea de câștig a devenit pasiunea ta dominantă. Exemplul tău pentru alții a fost rău; interesele egoiste au predominat. Prin mărturisirea de credință, tu spui lumii că cetățenia ta nu este aici, ci sus; dar faptele tale spun categoric că ești un locuitor al pământului. Ziua judecății va veni ca un laț pentru toți cei care locuiesc pe fața pământului. Mărturisirea ta de credință este numai o piedică pentru suflete. Tu n-ai fapte corespunzătoare. „Știu faptele tale” (nu mărturisirea ta de credință), zice Martorul Credincios. Acum Dumnezeu Își cerne poporul, punând la

[51]

încercare scopurile și motivele lor. Mulți vor fi doar pleavă, nu grâu, fără nici o valoare în ei.

Hristos ți-a încredințat talanți în bani și influență și ți-a spus: Sporește-le până voi veni. Când vine Stăpânul și Se socotește cu slujitorii Săi, și toți sunt chemați să dea cea mai strictă socoteală despre felul cum au folosit talanții încredințați, tu, iubite frate, cum vei suporta cercetarea? Vei fi pregătit să-I înapoiezi Stăpânului talanții dublați, depunând în fața Lui atât capitalul, cât și dobânda, arătându-I că ai fost lucrător rațional, credincios și stăruitor în slujba Lui? Frate E., dacă mergi pe calea pe care ai urmat ani de zile, cazul tău va fi corect reprezentat prin servul care și-a înfășurat talantul într-o învelitoare și l-a îngropat în pământ, adică l-a ascuns în lume. Cei cărora le-au fost încredințați talanți au primit răsplata pentru munca depusă în proporție exactă cu fidelitatea, stăruința și efortul serios în administrarea bunurilor Domnului lor.

Dumnezeu te consideră datornic al Lui și, de asemenea, datornic față de semenii tăi care n-au lumină și adevăr. Dumnezeu nu ți-a dat lumină ca s-o ascunzi sub obroc, ci s-o pui în candelabru, ca toți cei din casă să se poată folosi de ea. Lumina ta trebuie să strălucească pentru alții, să lumineze suflete pentru care a murit Hristos. Harul lui Dumnezeu, care domină în inima ta și care aduce mintea și gândurile tale în supunere față de Isus, te va face un bărbat puternic de partea lui Hristos și a adevărului.

Pavel a spus: „Eu sunt dator Grecilor și Barbarilor, și celor învățați, și celor neînvățați.” Dumnezeu i-a descoperit lui Pavel adevărul Lui și astfel l-a făcut datornic pentru cei care erau în întuneric, ca să-i lumineze. Tu n-ai un simțământ convenit al responsabilității tale înaintea lui Dumnezeu. Mânuiiești talanții Domnului tău. Ai puteri mintale care, dacă sunt folosite în direcția cea bună, te vor face un conlucrător cu Hristos și cu îngerii Săi. Dacă mintea ta s-ar fi îndreptat în direcția de a face bine, de a prezenta adevărul înaintea altora, tu ai fi acum calificat să devii un lucrător cu succes pentru Dumnezeu, și ca răsplată, ai fi văzut multe suflete mântuite care ar fi stele în coroana bucuriei tale.

Cum poate valoarea caselor și țarinilor tale să suporte comparația cu acele suflete prețioase pentru care a murit Hristos? Prin mijlocirea ta, sufletele acestea pot fi mântuite împreună cu tine în Împărăția slavei, dar tu nu poți lua cu tine nici cea mai mică parte din comoara

pământească. Procură ce poți, apără totul cu toată grija exagerată pe care ești în stare să o exerciți, și totuși de la Domnul poate ieși porunca și, în câteva ore, un foc pe care nici o dibăcie nu-l poate stinge poate să distrugă tot ce ai acumulat o viață întreagă, transformând totul într-o grămadă de ruine fumegând. Acesta a fost cazul orașului Chicago. Cuvântul lui Dumnezeu a hotărât ca orașul să zacă în ruine. Acesta nu este singurul oraș care va înțelege semnele vizibile ale neplăcerii lui Dumnezeu. El a făcut un început, dar nu un sfârșit. Sabia mâniei Lui este întinsă asupra poporului care, prin mândrie și păcătoșenie, a provocat nemulțumirea unui [53] Dumnezeu drept. Furtuni, cutremure, trombe de vânt, foc și sabie vor răspândi pustiirea peste tot, până ce inima oamenilor va slăbi de frică și va căuta acele lucruri care vor veni peste pământ. Tu nu știi cât de puțin spațiu este între tine și veșnicie. Tu nu știi cât de curând se poate încheia harul tău.

Frate al meu, fii gata, pentru că Stăpânul îți cere talantii, atât capitalul, cât și dobânda! Salvarea de suflete ar trebui să fie lucrarea de-o viață întreagă a fiecăruia care mărturisește pe Hristos. Noi suntem datornici față de lume pentru harul dat de Dumnezeu, pentru lumina care a strălucit asupra noastră și pentru frumusețea și puterea adevărului. Îți poți devota întreaga existență străngerii de comori pe pământ, dar la ce-ți vor folosi când ți se va încheia viața sau când Se va arăta Hristos? Nu poți lua cu tine nici un bănuț. Și cât de mult te-au înălțat aici onorurile și averile tale, spre a neglija viața ta spirituală, exact atât de jos te vei afunda în valoarea ta morală înaintea marelui tribunal al lui Dumnezeu.

Cum va putea fi luată în stăpânire această bogăție pentru care ți-ai vândut sufletul, dacă ar fi să se încheie brusc timpul de probă și glasul tău n-ar mai stăpâni-o? „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” Bani tăi n-au o valoare mai mare decât nisipul, dacă sunt folosiți numai spre a procura cele necesare zilnic pentru viață, și nu și spre a binecuvânta pe alții și spre înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Dumnezeu ți-a dat mărturii de încurajare și avertizare, dar tu le-ai întors spatele. Ai pus la îndoială *Mărturiile*. Când te vei întoarce să aduni razele de lumină și vei crede că *Mărturiile* sunt de la Dumnezeu, atunci vei fi stabil în credință și nu vei mai șovăi în întuneric și slăbiciune.

Poți să fii o binecuvântare pentru comunitatea din _____. Poți fi un stâlp chiar acum, dacă vei veni la lumină și vei umbla în ea. Dumnezeu te cheamă din nou. El caută să ajungă la tine, așa cum ești încercuit de egoism și înglobat în grijile acestei vieți. El te invită să-ți retragi afecțiunile de la lume și să le îndrepti asupra lucrurilor cerești. Ca să cunoști voia lui Dumnezeu, trebuie s-o studiezi, mai degrabă decât să urmezi înclinațiile și tendința minții tale firești. „Doamne, ce vrei să fac?” ar trebui să fie întrebarea sinceră și doritoare a inimii tale.

Greutatea de mânie a lui Dumnezeu va cădea asupra celor care și-au folosit nepotrivit timpul și au slujit lui Mamona în loc să-I slujească Creatorului lor. Dacă trăiești pentru Dumnezeu și cer, arătând altora calea vieții, vei merge înainte și în sus, spre lucruri mai înalte și mai sfinte. Vei fi răsplătit cu „Bine, rob bun și credincios intră în bucuria Domnului tău.” Bucuria lui Hristos a fost aceea de a vedea suflete răscumpărate și mântuite în slăvita Sa Împărăție. „Care pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu.”

Câștigarea bogățiilor acestei lumi și folosirea lor așa cum ai făcut tu, spre a te îndepărta de Dumnezeu, la sfârșit vor fi pentru tine un blestem teribil. Tu nu-ți iei timp să citești, să meditezi sau să te rogi; și nu ți-ai luat timp să-ți instruiști copiii, păstrând în fața lor cel mai înalt interes al lor. Dumnezeu îi iubește pe copiii tăi; dar ei nu au fost încurajați să trăiască o viață religioasă. Dacă tu le nimicești credința în *Mărturii*, nu vei putea ajunge la ei. Mintețea sărmanelor ființe omenești supuse greșelilor trebuie să fie disciplinată și educată în lucrurile spirituale. Când toată educația este cu referire la lume și cum să dobândești avere, cum poate fi atinsă creșterea spirituală? Aceasta este o imposibilitate. Tu, fratele meu, și familia ta ați fi putut să vă ridicați la statura deplină de bărbați și femei în Hristos Isus, dacă ați fi avut măcar jumătate din interesul cu care ați slujit lumea, spre a vă desăvârși caracterul creștin și a sluji Domnului.

Dumnezeu nu este mulțumit ca slujitorii Săi să fie nerecunoscători voinței Lui divine, novici în înțelegerea spirituală, dar înțelepți în înțelepciunea și cunoștința lumească. Interesul tău pământesc nu poate suporta comparația cu bunăstarea ta veșnică. Dumnezeu are pentru tine o lucrare mai mare de făcut decât de a câștiga avere. Tu ai de îndeplinit o lucrare profundă și completă. Toată familia ta are

nevoie de ea și fie ca Dumnezeu să vă ajute pe toți să ajungeți la desăvârșirea caracterului creștin. Copiii tăi pot și trebuie să fie o binecuvântare pentru tineretul comunității voastre. Prin exemplul lor, prin conversația și acțiunile lor, ei pot slăvi pe Tatăl ceresc și cinsti cauza religiei.

Binefacere adevărată

Iubite frate și soră F.,

Voi încerca acum să scriu ceea ce mi s-a prezentat cu privire la voi; pentru că simt că este timpul ca această biserică să-și pună inima în ordine și să facă o lucrare zeloasă pentru veșnicie. Amândoi iubiți adevărul și doriți să ascultați de el; dar sunteți neexperimentați. Mi s-a arătat că, în anumite împrejurări, veți fi puși la încercare și probați și vor fi descoperite trăsături de caracter de care nu vă dădeți seama că le aveți.

Mulți dintre cei care niciodată n-au fost puși la încercare par a fi creștini excelenți, viața lor pare fără greșală; dar Dumnezeu vede că ei au trăsături de caracter care trebuie să le fie descoperite înainte să-și poată da seama de ele și să le corecteze. Simeon a profetizat, sub inspirația Duhului Sfânt, și i-a spus Mariei cu referire la Isus: „Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel, și să fie un semn, care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi.” În providența lui Dumnezeu, noi suntem puși în poziții diferite, spre a chema la exercitare calități ale minții menite să dezvolte caracterul în împrejurări diferite. „Căci cine păzește toată legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.” Preținși creștini pot să trăiască o viață ireproșabilă atât cât privește aparența exterioară; dar când schimbarea împrejurărilor îi aruncă în situații cu totul diferite, sunt descoperite puternice trăsături de caracter, care ar fi rămas ascunse dacă împrejurările ar fi continuat să fie aceleași.

[56]

Mi-a fost arătat că aveți trăsături egoiste de care trebuie să vă păziți cu strictețe. Veți fi în primejdia de a privi la comoditatea și prosperitatea voastră fără a ține seama de prosperitatea altora. Voi nu aveți un spirit de lepădare de sine care să semene cu Exemplul cel mare. Trebuie să cultivați binefacerea, care vă va aduce mai mult în armonie cu spiritul lui Hristos în binefacerea Lui dezinteresată. Aveți nevoie de mai multă simpatie umană. Aceasta este o calitate a naturii noastre, pe care ne-a dat-o Dumnezeu spre a ne face generoși față de

cei cu care venim în contact. Noi o găsim la bărbați și la femei ale căror inimi sunt la unison cu Hristos și este într-adevăr trist că celor care mărturisesc a fi urmașii Lui le lipsește acest mare principiu de bază al creștinismului. Ei nu imită Modelul și este imposibil să reflecte chipul lui Isus în viața și comportamentul lor.

Când simpatia umană este amestecată cu iubire și bunăvoință și sfințită de Duhul lui Isus, ea este un element care poate produce mult bine. Cei care cultivă binefacerea nu fac numai o lucrare bună pentru alții și binecuvântează pe cei care primesc fapta cea bună, ci sunt ei înșiși beneficiari prin deschiderea inimii lor influenței milostive a adevăratei binefaceri. Fiecare rază de lumină revărsată asupra altora va fi reflectată asupra inimilor noastre. Fiecare cuvânt amabil și de simpatie spus celui întristat, fiecare faptă pentru ușurarea celui apăsător și fiecare dar spre a aproviziona nevoile semenilor noștri, dăruit cu gândul de a slăvi pe Dumnezeu, vor avea ca rezultat binecuvântări pentru dător. Cei care lucrează astfel ascultă de legea cerului și vor primi aprobarea lui Dumnezeu. Plăcerea de a face bine altora împărtășește simțămintelor o înflăcărare care străbate nervii, înviorează circulația sângelui și produce sănătate mintală și fizică.

Isus cunoștea influența binefacerii asupra inimii și vieții binefăcătorului și a căutat să întipărească în mintea ucenicilor Săi beneficiul care rezultă din exercitarea acestei virtuți. El spune: „Este mai ferice să dai decât să primești.” El a ilustrat spiritul de binefacere voioasă care trebuie exercitat față de prieteni, vecini și străini prin parabola omului care călătorea de la Ierusalim la Ierihon și a căzut între tâlhari, „care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort.” Cu toată înalta mărturisire de evlavie făcută de preot și levit, inimile lor n-au fost mișcate de afecțiune miloasă față de cel suferind. Un samaritean care n-a făcut o astfel de declarație de neprihănire a trecut pe acel drum și, când a văzut nevoia aceluia străin, nu l-a privit numai din simplă curiozitate pasivă, ci a văzut în el o ființă umană aflată în nenorocire, și mila lui a fost trezită. Imediat „s-a apropiat de i-a legat rănilor, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el.” Și a doua zi l-a lăsat în grija hangiului, cu asigurarea că la întoarcere va plăti toată datoria. Hristos întrebă: „Care dintr-acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele

[57]

celui care a căzut între tâlhari? Cel ce și-a făcut milă de el, a răspuns învățătorul legii. Du-te de fă și tu la fel, i-a zis Isus.”

Aici Isus a dorit să-i învețe pe ucenicii Săi obligațiile morale care îi revin omului față de semenul său. Oricine neglijează să aducă la îndeplinire principiile ilustrate prin această învățătură nu este un păzitor al poruncii, ci, întocmai ca și levitul, calcă Legea lui Dumnezeu pe care pretinde că o respectă. Sunt unii care, ca și samariteanul, nu fac declarații de înaltă evlavie, dar au totuși un mare simțământ al obligațiilor față de semenii lor și au mult mai multă iubire și amabilitate decât unii care le mărturisesc.

Aceia îi iubesc într-adevăr pe semenii lor ca pe ei înșiși; ei își dau seama de răspunderile care le revin și de cerințele omenirii suferinde și împlinesc principiile Legii lui Dumnezeu în viața lor zilnică. „Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și i-a zis: «Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?» Isus i-a zis: «Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?» El a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.» «Bine ai răspuns», i-a zis Isus, «fă așa și vei avea viață veșnică.» Aici, Hristos arată învățătorului Legii că adevăratul rod al evlaviei este a iubi pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. „Fă așa”, a zis El, nu numai *să crezi, ci fă* „și vei avea viață veșnică.” Nu numai simpla mărturisire de credință în obligativitatea cerințelor Legii lui Dumnezeu te face creștin, ci și aducerea la îndeplinire a acelei Legi.

În parabolă, Isus îl înalță pe samaritean mai presus de preot și de levit, care erau mari formalisti pentru litera Legii Celor Zece Porunci. Acesta a ascultat de spiritul acestor porunci, pe când ceilalți s-au mulțumit să mărturisească o înaltă credință în ele; dar ce este credința fără fapte? Când susținătorii Legii lui Dumnezeu își fixează hotărât poziția în principiile ei, arătând că nu sunt fideli numai cu numele, ci și cu inima, îndeplinind în viața lor zilnică spiritul poruncilor lui Dumnezeu și punând în practică adevărata binefacere pentru om, atunci vor avea putere morală să miște lumea. Este imposibil pentru cei care mărturisesc credință pentru Legea lui Dumnezeu să reprezinte corect principiile acelu Decalog sfânt, în timp ce disprețuiesc sfintele Lui porunci de a-i iubi pe semenii lor ca pe ei înșiși.

Cea mai elocventă predică ce poate fi ținută despre Legea Celor Zece Porunci este *a le păzi*. Ascultarea trebuie să fie o datorie personală. Neglijarea acestei datorii este un păcat flagrant. Dumnezeu nu ne pune numai sub obligația de a ne asigura noi înșine, ci și să simțim ca o datorie obligatorie de a arăta și altora calea și, prin îngrijirea și iubirea noastră dezinteresată, să conducem la Hristos pe cei care vin în sfera noastră de influență. Surprinzătoarea absență a principiului care caracterizează viața multor preținși creștini este alarmantă. Nepăsarea lor față de Legea lui Dumnezeu descurajează pe cei care recunosc cerințele ei sacre și tind să abată de la adevăr pe cei care altfel l-ar fi acceptat.

Pentru a ne cunoaște pe noi înșine așa cum trebuie, este necesar să ne privim în oglindă și să ne descoperim defectele, să folosim sângele lui Hristos, fântână deschisă pentru păcat și necurăție, în care putem să spălăm hainele caracterului nostru și să îndepărtăm petele păcatului. Dar mulți refuză să-și vadă greșelile și să le corecteze; ei nu doresc să se cunoască cu adevărat pe ei înșiși.

[59]

Dacă dorim să ajungem la mari realizări de desăvârșire morală și spirituală, trebuie să o trăim. Noi avem o obligație personală față de societate să facem acest lucru, pentru ca să exercităm în mod continuu o influență în favoarea Legii lui Dumnezeu. Trebuie să lăsăm ca lumina noastră să lumineze așa fel, încât toți să poată vedea că Evanghelia sacră are o influență asupra inimii și a vieții, că umblăm în ascultare de poruncile ei și nu călcăm nici unul din principiile ei. Suntem în mare măsură răspunzători față de lume pentru sufletele celor din jurul nostru. Cuvintele și faptele noastre vorbesc încontinuu fie pentru, fie contra lui Hristos și a Legii pe care El a venit să o apere. Lăsați ca lumea să vadă că nu suntem în mod egoist limitați exclusiv la interesele și bucuriile noastre religioase, ci că suntem liberali și dorim să se împărtășească și ei de binecuvântările și privilegiile noastre, prin sfințirea adevărului. Lăsați-i ca ei să vadă că religia pe care noi o mărturisim nu barează, nici nu acoperă cu gheață calea pentru suflet, făcându-ne antipatici și exigenți. Fie ca toți cei care mărturisesc că L-au găsit pe Hristos să slujească așa cum a făcut El, spre folosul omului, nutrind un spirit de binefacere înțeleaptă. Atunci vom vedea multe suflete urmând după lumina care strălucește din învățătura și exemplul nostru.

Noi toți trebuie să cultivăm o dispoziție binevoitoare și să ne supunem controlului conștiinței. Spiritul adevărului îi face mai buni pe cei care-l primesc în inimile lor. El lucrează ca și plămădeala, până ce întreaga ființă este adusă în conformitate cu principiile lui. El deschide inima care a fost înghețată prin zgârcenie; deschide mâna care a fost totdeauna închisă față de suferința omenească; și iubirea și amabilitatea sunt văzute ca rod al lui.

[60] Dumnezeu cere ca noi toți să fim lucrători jertfitori de sine. Fiecare parte de adevăr are o aplicație practică pentru viața noastră zilnică. Binecuvântați sunt cei care aud Cuvântul Domnului și-l păzesc. *Auzirea* nu este de ajuns; noi trebuie să *acționăm*. În ținerea poruncilor este răsplata cea mare. Cei care demonstrează practic binefacerea, prin simpatia și faptele de milă față de cei săraci, suferinzi și nenorociți, nu numai că îi ușurează pe suferinzi, dar contribuie în mare măsură la propria lor fericire și sunt pe calea asigurării sănătății sufletului și a trupului. Isaia a descris în mod lămurit lucrarea pe care Dumnezeu o va accepta și pentru care va binecuvânta pe poporul Său dacă o va face:

„Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!» Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul, și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua nămiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădulelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.”

Legătura care există între minte și trup este foarte mare. Când unul este afectat, celălalt răspunde. Starea minții are mult de-a face cu sănătatea organismului fizic. Dacă mintea este liberă și fericită datorită conștiinței facerii de bine și a simțământului de mulțumire, făcându-i fericiți pe alții, ea va da naștere unei bucurii care va reacționa asupra organismului întreg, întărindu-l și ajutând sângele să circule

mai liber. Binecuvântarea lui Dumnezeu este un vindecător, și cei care sunt bogăți în facerea de bine pentru alții își vor da seama de binecuvântarea minunată din inima și viața lor. [61]

Dacă cugetele voastre, iubite frate și soră, ar fi îndreptate mai mult pe calea purtării de grijă pentru alții, propriile voastre suflete ar primi binecuvântări mai mari. Amândoi aveți prea puțină simpatie umană. Voi nu simțiți împreună cu nevoile altora. Sunteți prea rigizi și fără simpatie. Ați devenit aspri, exigenți și aroganți. Sunteți în primejdia de a vă face conștiință pentru alții. Aveți propriile voastre idei despre datoriile creștine și buna cuviință creștină și vreți să apreciați pe alții prin aceste idei; aceasta înseamnă a trece limita a ceea ce este drept.

Alți oameni au păreri și însemnate trăsături de caracter care nu pot fi asemănate cu părerile voastre speciale. Aveți defecte și greșeli la fel ca frații și surorile voastre și este bine să vă amintiți de acest lucru când apare un diferend. Greșelile voastre sunt tot atât de grave pentru ei cum sunt ale lor pentru voi, și voi trebuie să fiți tot atât de indulgenți față de ei cum doriți să fie ei față de voi. Amândoi aveți nevoie de iubire și simpatie pentru alții, asemenea afecțiunii lui Isus. În propriul vostru cămin trebuie să exersați amabilitate, să vorbiți cu blândețe copilului vostru, tratându-l drăgăstos și abținându-vă să-l muștrați pentru fiecare greșală mică, astfel încât să nu devină împietrit printr-o continuă găsire de greșeli.

Trebuie să cultivați iubirea și îndelunga răbdare a lui Hristos. Printr-un spirit vigilent și bănuitor cu privire la motivele și purtarea altora, adesea ați contracarat binele pe care l-ați făcut. Voi nutriți un simțământ glacial prin influența lui, care respinge în loc să atragă și să câștige. Voi trebuie să fiți dispuși a fi așa de îngăduitori și răbdători în temperamentul vostru cum doriți să fie alții. Iubirea egoistă pentru părerile și cărările voastre vă va nimici, în mare măsură, puterea de a face binele pe care sunteți doritori să-l faceți.

Soră F., tu ai o prea mare dorință de a conduce. Ești foarte sensibilă; dacă voința ta este barată, te simți foarte mult vătămată; eul se răscoală pentru că nu ai un spirit blând și dispus să învețe. Trebuie să supraveghezi îndeaproape acest punct; pe scurt, ai nevoie de o convertire totală, înainte ca influența ta să fie ceea ce trebuie să fie. Spiritul pe care îl manifesti te va face nefericită, dacă continui să-l cultivi. Vei vedea greșelile altora și vei fi atât de dornică să- [62]

i corectezi, încât vei trece cu vederea greșelile tale și vei avea o lucrare grea să scoți paiul din ochiul fratelui tău, în timp ce există o bârnă în al tău care te împiedică să vezi. Dumnezeu nu dorește să faci din conștiința ta un criteriu pentru alții. Ai o datorie de adus la îndeplinire, care constă în a te bine dispune și a cultiva altruismul în simțămintele tale, până când cea mai mare plăcere a ta va fi să îi faci fericiți pe toți cei din jurul tău.

Amândoi trebuie să vă îmblânziți inimile și să fie umplute cu Duhul lui Hristos ca, în timp ce trăiți într-o atmosferă de bună dispoziție și bunăvoință, să-i puteți ajuta pe cei din jurul vostru să fie și ei sănătoși și fericiți. V-ați închipuit că veselia nu-și are locul în religia lui Hristos. Aceasta este o greșeală. Noi putem avea adevărată demnitate creștină și în același timp să fim veseli și plăcuți în comportamentul nostru. Veselia, fără frivolitate, este un har creștin. Trebuie să vă păziți să nu aveți idei prea înguste despre religie, altfel vă veți limita influența și veți deveni ispravnici necredincioși ai lui Dumnezeu.

Abțineți-vă să muștrați și să criticați. Voi nu sunteți potriviți să muștrați. Cuvintele voastre numai rănesc și întristează; ele nu vindecă și nu reformează. Trebuie să biruiți obiceiul de a muștra lucruri mărunte pe care le socotiți greșeli. Fiți deschiși, fiți generoși și darnici atunci când judecați oamenii și lucrurile. Deschideți-vă inima pentru lumină. Aduceți-vă aminte că Datoria are o soră gemă: Iubirea; acestea, unite, pot face aproape orice; separat, nici una nu este capabilă de bine.

[63] Este drept că amândoi trebuie să cultivați integritatea și să fiți credincioși față de simțul dreptății. Calea îngustă a datoriei trebuie să fie alegerea voastră. Iubirea de avere, iubirea de plăcere și prietenia să nu vă influențeze niciodată să sacrificați unul din principiile dreptății. Voi trebuie să fiți fermi în a urma directiva unei conștiințe luminate și convingerile datoriei voastre; dar trebuie să fiți păziți de bigotism și prejudecată. Să nu alunecați în spiritul fariseic.

Voi semănați acum semințe în ogrorul cel mare al vieții și ce semănați acum, într-o bună zi, veți aduna. Fiecare gând, fiecare emoție, fiecare cuvânt și fiecare faptă împlinită reprezintă o sămânță care va aduce rod bun sau rău. Timpul secerișului nu este departe. Toate faptele noastre sunt trecute în revistă înaintea lui Dumnezeu.

Toate acțiunile și motivele care le-au inspirat trebuie să fie scoase la iveală pentru a fi cercetate de îngerii lui Dumnezeu.

În măsura în care este posibil, voi trebuie să ajungeți la armonie cu frații și surorile voastre. Trebuie să vă predați lui Dumnezeu și să încetați să manifestați asprime și dispoziția de a găsi greșeli. Voi trebuie să renunțați la spiritul care vă caracterizează și să adoptați în locul lui spiritul scumpului Mântuitor. Întindeți-vă și apucați mâna Lui, pentru ca atingerea să vă poată electriza și încărca cu plăcutele calități ale inegalabilului Său caracter. Vă puteți deschide inima pentru iubirea Lui și lăsați ca puterea Lui să vă schimbe și harul Său să fie tăria voastră. Atunci veți avea o influență puternică spre bine. Tăria voastră morală va corespunde celui mai amănunțit test al caracterului. Integritatea voastră va fi curată și sfântă. Atunci, lumina ta va răsări ca zorile.

Amândoi trebuie să simpatizați mai mult cu alte suflete. Hristos este exemplul nostru; El S-a identificat pe Sine cu omenirea suferindă; din nevoile altora, El a făcut propria Sa cauză. Când frații Săi au suferit, El a suferit împreună cu ei. Orice dispreț sau neglijență față de ucenicii Săi este ca și cum le-am fi manifestat față de Hristos Însuși. El spune astfel: „Am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau.”

Iubite frate și soră, voi trebuie să căutați să aveți caractere mai armonioase. Absența unei calități principale poate face ca aproape tot restul să fie fără efect. Principiile pe care le mărturisești trebuie transpuse în fiecare gând, cuvânt și faptă. Eul trebuie să fie răstignit și ființa întregă să fie subordonată Domnului.

În mare măsură, comunitatea duce lipsă de iubire și de binefacere. Unii păstrează o rezervă rece, înghețată, o demnitate de fier, care îi respinge pe cei care sunt aduși în cercul influenței lor. Spiritul acesta este molipsitor; el creează o atmosferă aspră, care vestejește îndemnurile și hotărârile bune; el înăbușă curentul natural de simpatie umană, cordialitate și iubire; și sub influența lui, oamenii devin confuzi și atributele sociale și generoase sunt nimicite din lipsă de practicare. Nu este afectată numai sănătatea spirituală, ci suferă și sănătatea fizică prin această deprimare nenaturală. Tristetea și răceala acestei atmosfere nesociale sunt reflectate pe față. Fetele celor care sunt binevoitori și simpatici vor străluci cu strălucirea adevăratei

bunătați, în timp ce ale celor ce nu cultivă gânduri amabile și motive neegoiste exprimă sentimentele nutrite în inimă.

Soră F., simțămintele tale față de sora ta nu sunt exact așa cum dorește Dumnezeu. Ea avea nevoie de afecțiune de soră din partea ta și mai puțin de comandă și găsim de greșeli. Purtarea ta față de ea a dat naștere la o deprimare sufletească și la o neliniște a minții care îi afectează sănătatea. Fii atentă să nu oprimi și să nu descurajezi pe propria ta soră. Tu nu poți suporta nimic din partea ei; iei în nume de rău tot ce spune ea și are aparența că îți barează calea.

Sora ta are un caracter categoric. În această privință, trebuie să se schimbe. Trebuie să fie mai îngăduitoare, dar să știi că nu poți avea o influență folositoare asupra ei atâta timp cât ești așa de exigentă și nu arăți deloc iubire și simpatie față de cineva care are cu tine o legătură atât de strânsă ca cea de soră și care este unită cu tine în credință. Ați greșit amândouă. Amândouă ați făcut loc vrăjmașului și eul are mult de-a face cu simțămintele și acțiunile voastre una față de alta.

[65] Soră F., tu ai înclinația de a dicta soțului tău, surorii tale și tuturor celor din jurul tău. Sora ta a suferit foarte mult în sufletul ei. Ea ar fi putut să suporte acest lucru dacă s-ar fi predat lui Dumnezeu și s-ar fi încrezut în El, dar Dumnezeu este nemulțumit de purtarea ta față de ea. Aceasta este nenaturală și cu totul greșită. Ea nu este mai neînduplecată în temperamentul ei decât ești tu într-al tău. Când două astfel de temperamente categorice vin în contact unul cu altul, este rău pentru amândouă. Fiecare din voi trebuie să vă convertiți din nou și să fiți schimbate după asemănarea divină. Dacă totuși greșești, mai bine să greșești de partea îndurării și a răbdării decât de cea a intoleranței.

Măsurile blajine, răspunsurile blânde, cuvintele plăcute sunt mult mai potrivite pentru a reforma și a salva decât severitatea și asprimea. Nu poți ajunge la inima oamenilor printr-o lipsă de amabilitate, în timp ce un spirit împăciuitoar ar fi mijlocul prin care să îi apropii și apoi ai putea să îi îndrumi pe calea cea bună. Tu ar trebui să fii stimulată și de un spirit iertător și să acorzi creditul cuvenit fiecărei scop și fiecărei acțiuni bune a celor din jurul tău. Spune cuvinte de laudă soțului tău, copilului tău, surorii tale și tuturor celor de care ești legată. Criticarea continuă vatamă și întunecă viața oricui.

Nu face de rușine religia creștină prin gelozie și intoleranță față de alții. Aceasta le va recomanda religia ta doar în mod sărăcăcios. Nimeni n-a fost corectat vreodată de pe o poziție greșită prin critică și muștrare, dar mulți au fost îndepărtați astfel de la adevăr și și-au înăspriț inima împotriva credinței. Un spirit afectuos și un comportament gentil și atrăgător îi pot salva pe cei greșiți și vor acoperi o sumedenie de păcate. Dumnezeu cere să avem acea iubire „îndelung răbdătoare și plină de bunătate”.

Religia lui Hristos nu ne cere să ne pierdem identitatea de caracter, ci numai să ne adaptăm, într-o oarecare măsură, simțămintelor și metodelor altora. Multe persoane pot fi aduse împreună într-o unitate de credință religioasă, persoane ale căror păreri, obiceiuri și gusturi în cele vremelnice nu sunt în armonie; dar dacă au iubirea lui Hristos care arde în pieptul lor și privesc înainte spre același cer ca veșnicul lor cămin, ei pot avea cea mai plăcută și cea mai rațională părtășie și cea mai minunată unitate. Abia dacă există doi a căror experiență să fie la fel în toate amănunțele. Încercările unuia pot să nu fie încercările altuia, și inima noastră trebuie să fie întotdeauna deschisă pentru simpatie amabilă și în toți să ardă acea iubire pe care a avut-o Isus pentru frații Săi.

[66]

Învinge-ți temperamentul de a fi exigentă cu fiul tău, pentru ca muștrarea prea frecventă să nu facă să fie neplăcută prezența ta pentru el și să urască sfaturile tale. Apropie-l de inima ta, nu prin îngăduințe nebunești, ci prin blânde funii de iubire. Tu poți fi hotărâtă, dar totuși amabilă. Ajutorul tău trebuie să fie Hristos. Iubirea va fi mijlocul de a atrage inimile altora spre a ta, și influența ta îi poate îndrepta pe calea cea bună și dreaptă.

Eu te-am avertizat în ceea ce privește spiritul de critică și am să te previn din nou cu privire la aceeași greșală. Uneori Hristos a muștrat cu severitate, și în unele cazuri poate să fie necesar să facem și noi astfel; dar trebuie să ținem seama că, în timp ce Hristos cunoștea exact situația celor pe care îi muștra, și exact câtă muștrare puteau să suporte, și ce era necesar spre a corecta purtarea lor cea rea, El știa, de asemenea, cum să aibă milă de cei greșiți, să-i mângâie pe cei nenorociți și să-i încurajeze pe cei slabi. El știa exact cum să păzească sufletele de descurajare și să le inspire speranță, pentru că era familiarizat cu motivele exacte și încercările specifice ale fiecărui suflet. El nu putea face o greșală.

Dar noi putem judeca greșit motivele; putem fi înșelați de aparențe; putem crede că facem bine că muștrăm greșeala și mergem prea departe, criticând prea sever și răbind unde doream să vindecăm; sau putem exercita simpatia în mod neînțelept și contracarăm, în neștiința noastră, reproșul care este pe merit și la timp. Judecata noastră poate fi greșită, dar Isus a fost prea înțelept pentru a greși. El a muștrat cu milă și i-a iubit cu iubire divină pe cei pe care i-a muștrat.

[67] Domnul cere să fim supuși față de voința Lui, stăpâniți de Duhul Lui și sfințiți pentru slujba Lui. Egoismul trebuie să fie îndepărtat și trebuie să biruim orice defect din caracterul nostru, după cum a biruit și Hristos. Spre a împlini această lucrare, trebuie să murim zilnic față de eu. Pavel a spus: „În fiecare zi sunt în primejdie de moarte.” El se convertea în fiecare zi, făcea un pas mai departe spre cer. Singura umblare aprobată de Dumnezeu este câștigarea de biruințe zilnice în viața spirituală. Domnul este binevoitor, cu milă duioasă și bogat în îndurare. El cunoaște nevoile și slăbiciunile noastre și vrea să ajute slăbiciunilor noastre de caracter numai dacă ne încredem în El și credem că ne va binecuvânta și va face lucruri mari pentru noi.

Conlucrători cu Hristos

A fost un timp important pentru _____, atât în timpul, cât și după adunarea de tabără din 1874. Dacă ar fi existat acolo o casă de rugăciune plăcută și spațioasă, mai bine de dublul numărului care a fost câștigat într-adevăr ar fi luat atitudine pentru adevăr. Dumnezeu lucrează împreună cu eforturile noastre. Noi putem închide calea pentru păcătoși prin neglijența și egoismul nostru. Ar trebui să fie o mare străduință în încercarea de a salva pe cei care erau în rătăcire, totuși interesați de adevăr. În serviciul lui Hristos este nevoie de aceeași tactică cum este necesară și pentru batalioanele unei oștiri care ocrotește viața și libertatea poporului. Nu oricine poate să lucreze în mod judicios pentru salvarea de suflete.

Mecanici, avocați, negustori, oameni de toate ocupațiile și profesiunile se instruiesc să poată deveni stăpâni pe afacerea lor. Să fie, oare, urmașii lui Hristos mai puțin cunoscători și, în timp ce sunt pe față angajați în serviciul Lui, să fie necunoscători ai căilor și mijloacelor care să fie folosite? Îndeletnicirea de câștigare a vieții veșnice este mai presus de orice considerație pământească. Spre a conduce sufletele la Hristos, este nevoie de cunoașterea naturii umane și de studiul minții omenești. Se cere multă cugetare atentă și rugăciune fierbinte spre a ști cum să te apropii de bărbați și femei cu marele subiect al adevărului.

Unii, grăbiți, impulsivi, totuși suflete oneste, după ce a avut loc o discuție ascuțită, îi vor acosta pe cei care nu sunt cu noi într-o manieră neașteptată și fac ca adevărul pe care dorim ca ei să-l primească să li se pară respingător. „Căci fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii.” Oamenii de afaceri și politicienii studiază politetea. Tactica lor este să fie cât se poate mai atrăgători. Ei studiază să transmită mesajul și manierele lor în așa fel, încât să poată avea cea mai mare influență asupra minții celor din jurul lor. Ei își folosesc cunoștința și capacitățile cât mai iscusit posibil pentru a câștiga acest obiectiv. [68]

Există o mare cantitate de umplutură prezentată de așa-zisi credincioși în Hristos care blochează calea spre cruce. Cu toate acestea, sunt unii atât de adânc convinși, încât sunt gata să treacă prin orice descurajare și să învingă orice obstacol pentru a câștiga adevărul. Dar dacă cei care cred adevărul și-ar fi curățit sufletul pentru ascultare de el, dacă și-ar fi dat seama de importanța cunoașterii și îmbunătățirea manierelor în lucrarea lui Hristos, acolo unde a fost salvat un suflet, ar fi putut fi salvate douăzeci.

Și iarăși, după ce persoanele au fost convertite la adevăr, ele au nevoie de îngrijire. Zelul multor pastori pare să scadă de îndată ce eforturile lor sunt însoțite, într-o oarecare măsură, de succes. Ei nu-și dau seama că acești noi convertiți au nevoie să fie hrăniți — să li se acorde considerație atentă, ajutor și încurajare. Aceștia nu trebuie lăsați singuri, o pradă a celor mai puternice ispite ale lui Satana; au nevoie să li se spună care le sunt îndatoririle, să fie tratați amabil, să fie călăuziți, vizitați și să se roage cu ei. Sufletele acestea au nevoie de hrană dată la timp potrivit.

Nu este de mirare că unii se descurajează, șovăie pe cale și sunt lăsați să fie sfâșiați de lup. Satana este pe urmele tuturor. El își trimite agenții să adune înapoi în rândurile sale sufletele pe care le-a pierdut. Ar trebui să fie mai mulți tați și mame care să ia pe acești copilași în ale adevărului la pieptul lor, să-i încurajeze și să se roage pentru ei, ca astfel credința lor să nu fie confuză.

[69] Predicarea este o mică parte din lucrarea care trebuie făcută pentru salvarea de suflete. Duhul lui Dumnezeu îi convinge pe păcătoși de adevăr și îi pune în brațele bisericii. Pastorii pot să-și facă partea, dar nu pot să îndeplinească niciodată lucrarea pe care trebuie s-o facă biserica. Dumnezeu cere bisericii Sale să îngrijească de cei tineri în credință și experiență, să meargă la ei, nu cu scopul de a cleveți împreună cu ei, ci să se roage, să le vorbească cuvinte care sunt „ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint”.

Toți avem nevoie să studiem manierele și caracterul, ca să putem ști cum să tratăm în mod judicios diferitele suflete, să putem folosi cele mai bune stăruințe, să le ajutăm să înțeleagă corect Cuvântul lui Dumnezeu și adevărata viață creștină. Trebuie să citim Biblia împreună cu ei și să le atragem mintea de la lucrurile vremelnice la interesele veșnice. Este de datoria copiilor lui Dumnezeu să fie misionari pentru El, să fie familiarizați cu cei care au nevoie de

ajutor. Dacă unul șovăie sub ispită, cazul lui trebuie să fie luat și tratat cu atenție, în mod înțelept; pentru că este în joc interesul lui cel veșnic, și cuvintele și faptele celor care lucrează pentru el pot să fie o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte.

Uneori se prezintă un caz care trebuie să fie cercetat cu rugăciune. Aceluia trebuie să i se arate adevăratul lui caracter, să înțeleagă propriile lui trăsături caracteristice firii și temperamentului lui și să-și vadă slăbiciunile. El trebuie să fie tratat cu înțelepciune. Dacă poate fi câștigat, dacă inima lui poate fi mișcată prin această lucrare înțeleaptă și răbdătoare, el poate fi legat cu legături puternice de Hristos și condus să se încreadă în Dumnezeu. O, când este făcută o lucrare de felul acesta, toate curțile cerești privesc și se bucură; pentru că un suflet prețios a fost salvat din capcana lui Satana și scăpat de moarte! Ah, oare să nu se plătească a lucra în mod înțelept pentru salvarea de suflete? Hristos a plătit pentru ei prețul propriei Lui vieți și să întrebe, oare, urmașii Lui: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Să nu lucrăm noi în unire cu Stăpânul? Să nu apreciem valoarea sufletelor pentru care a murit Mântuitorul nostru?

Au fost făcute unele eforturi pentru a-i implica în lucrare și pe copii, dar nu îndeajuns. Școala de Sabat trebuie făcută mai interesantă. Școlile publice, în ultimii ani, și-au îmbunătățit în mare măsură metodele de învățământ. Sunt folosite lecții intuitive, tablouri și table negre, pentru ca lecțiile dificile să fie înțelese de mintea tinerilor. Exact așa poate fi simplificat adevărul prezent și făcut deosebit de interesant pentru mintea activă a copiilor.

Sunt părinți la care nu se poate ajunge decât prin copiii lor. Instructorii școlii de Sabat îi pot învăța adevărul pe copii, și ei, la rândul lor, îl vor duce în cercul familiei lor. Dar se pare că puțini instructori înțeleg importanța acestei ramuri a lucrării. Felul de predare adoptat cu astfel de succes în școlile publice ar putea fi folosit cu rezultate asemănătoare în școala de Sabat și să fie mijlocul de a-i aduce pe copii la Isus și de a-i educa în adevărul biblic. Aceasta ar fi cu mult mai bine decât exaltarea religioasă de un caracter emoțional, care trece tot așa de repede cum vine.

Trebuie cultivată iubirea lui Hristos. Este nevoie de mai multă credință în lucrarea despre care noi credem că trebuie făcută înainte de venirea lui Hristos. Trebuie să fie mai multă lepădare și sacrificiu de sine în lucrarea făcută în direcția cea bună. Este necesar să se facă

[70]

studiu precaut și cu rugăciune spre a lucra cât mai avantajos posibil. Trebuie întocmite planuri cu multă grijă. Printre noi sunt minți care pot să inventeze și să aducă la îndeplinire, dacă sunt puse la lucru. Eforturile înțelepte și bine îndrumate vor aduce rezultate mari.

Adunările pentru rugăciune trebuie să fie cele mai interesante din câte se țin, dar adesea sunt slab conduse. Mulți iau parte la predică, dar neglijează adunarea pentru rugăciune. Aici, de asemenea, se cere chibzuială. Trebuie să se caute înțelepciune de la Dumnezeu și să fie întocmite planuri pentru a conduce adunările în așa fel, încât să fie interesante și atrăgătoare. Oamenii flămânzesc după pâinea vieții. Dacă o găsesc la adunările de rugăciune, ei vor merge acolo ca să o primească.

[71] Vorbirile și rugăciunile lungi și monotone nu-și au locul nicăieri, mai ales la adunările sociale. Celor îndrăzneți și totdeauna gata să vorbească li se îngăduie să înlăture mărturia celor timizi și retrași. În general, cei care sunt cei mai superficiali au cel mai mult de spus. Rugăciunile lor sunt lungi și mecanice. Ei îi obosesc pe îngeri și pe oamenii care-i ascultă. Rugăciunile noastre trebuie să fie scurte și la subiect. Cererile lungi și obositoare lăsați-le pentru cămăruță, dacă cineva are să prezinte așa ceva. Lăsați ca Duhul lui Dumnezeu să intre în inima voastră și va mătura toată formalitatea uscată.

Muzica poate fi o mare putere spre bine, totuși noi nu facem din această ramură a închinării partea cea mai importantă. Cântarea este executată, adesea, la îndemn sau pentru a corespunde cazurilor speciale, și alteori, cei care cântă sunt lăsați să se încurce și muzica își pierde efectul propriu-zis asupra minții celor prezenți. Muzica trebuie să aibă frumusețe, patos și putere. Lăsați ca glasurile să se înalțe în cântări de laudă și devoțiune. Folosiți, dacă este posibil, muzică instrumentală și slăvita armonie să se înalțe la Dumnezeu, ca jertfă acceptabilă.

Dar uneori este mai dificil să instruiești cântăreții și să păstrezi ordinea de lucru decât să îmbunătățești orele de rugăciune și îndemnare. Mulți vor să facă lucruri după propriul lor stil; ei obiectează față de consfătuire și sub conducere sunt nerăbdători. Este nevoie de planuri bine întocmite în slujba lui Dumnezeu. Bunul simț este un lucru excelent în închinarea adusă Domnului. Puterile gândirii trebuie să fie consacrate lui Hristos și trebuie plănuite căi și mijloace spre a-I servi cât mai bine. Biserica lui Dumnezeu care încearcă să

facă bine prin trăirea adevărului și căutarea de a salva suflete poate fi o putere în lume, dacă v-a fi învățată de Duhul Domnului. Ei nu trebuie să presupună că pot lucra pentru veșnicie în mod nepăsător.

Ca popor, noi pierdem mult prin lipsă de simpatie și sociabilitate unii față de alții. Cel care vorbește despre independentă și se închide în sine nu ocupă poziția pe care Dumnezeu a intenționat ca el să o adopte. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, dependenți în mod reciproc unul de altul, pentru fericire. Asupra noastră sunt cerințele lui Dumnezeu și ale umanității. Noi toți trebuie să ne facem partea în această viață. Educarea elementelor sociale din natura noastră este cea care ne aduce în simpatie cu frații noștri și ne oferă fericire în eforturile noastre de a-i binecuvânta pe alții.

Fericirea din cer va consta din legătura curată cu ființele sfinte, armonioasa viață socială cu îngerii cei fericiți și cu cei răscumparați, care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Noi nu putem fi fericiți în timp ce suntem cu totul absorbiți de interesul pentru noi înșine. Trebuie să trăim în această lume ca să câștigăm suflete pentru Mântuitorul. Dacă rănim pe alții, ne rănim și pe noi înșine. Dacă binecuvântăm pe alții, ne binecuvântăm și pe noi; pentru că influența fiecărei fapte bune este reflectată asupra inimii noastre. [72]

Datoria ne obligă să ne ajutăm unul pe altul. Nu se întâmplă întotdeauna să venim în contact cu creștini comunicativi, amabili și blajini. Mulți n-au primit o educație corespunzătoare; caracterele lor sunt deficitare, sunt aspri și ursuzi și par a fi suciti în toate felurile. În timp ce îi ajutăm pe aceștia să-și vadă și să-și corecteze defectele, trebuie să fim atenți să nu devenim nerăbdători și iritabili din cauza greșelilor semenului nostru. Unii care mărturisesc pe Hristos sunt dezagreabili; dar frumusețea harului creștin îi va transforma, dacă se vor apuca sârguincios de lucrarea de a obține blândețea și gentilețea Celui pe care Îl urmează, aducându-și aminte că „nici unul din noi nu trăiește pentru sine.” Conlucrători cu Hristos! Ce poziție înaltă! Unde sunt de găsit misionari jertfitori de sine în aceste orașe mari? Domnul are nevoie de lucrători în via Sa. Nouă ar trebui să ne fie teamă să-L jefuim de timpul pe care îl revendică El de la noi; ar trebui să ne fie teamă să-l irosim în lenevie sau în împodobirea trupului, însușindu-ne pentru scopuri nebunești orele prețioase pe care ni le-a dat Dumnezeu spre a fi devotate rugăciunii, spre a ajunge

să ne cunoaștem Biblia și pentru a lucra pentru binele semenilor noștri, corespunzând astfel, noi și ei, pentru lucrarea cea mare care ne revine nouă.

[73] Mamele muncesc inutil pentru îmbrăcămintea cu care vor să-și înfrumusețeze propria lor persoană sau pe a copiilor lor. Este datoria noastră să ne îmbrăcăm simplu, noi și pe copiii noștri, fără podoabe inutile, înflorituri sau paradă, având grijă să nu încurajăm în ei iubirea de îmbrăcămintă care-i va duce la ruină, ci să căutăm mai degrabă cultivarea podoabelor creștine. Nici unul din noi nu poate fi scutit de răspundere și în nici un caz nu putem sta liniștiți în fața tronului lui Dumnezeu dacă nu facem lucrarea pe care ne-a dat-o Stăpânul.

Este nevoie de misionari pentru Dumnezeu, bărbați credincioși și femei care nu se vor sustrage de la răspundere. O lucrare chibzuită va avea rezultate bune. Este de făcut o lucrare adevărată. Adevărul trebuie prezentat înaintea oamenilor într-o manieră ordonată de către cei care unesc blândețea cu înțelepciunea. Noi nu trebuie să ne ținem la distanță față de semenii noștri, ci să ne apropiem de ei; pentru că sufletele lor sunt tot atât de prețioase ca și ale noastre. Noi putem duce lumina în căminul lor într-un spirit calm și potolit, insistând pe lângă ei să vină la înaltul privilegiu oferit lor, să ne rugăm cu ei când pare potrivit și să le arătăm că sunt cunoștințe mai înalte la care pot să ajungă, și apoi, în mod treptat, să li se vorbească despre adevărurile sacre ale acestor zile de pe urmă.

Sunt mai multe adunări pentru cântare decât pentru rugăciune în mijlocul poporului nostru; dar chiar și aceste adunări pot fi conduse într-o astfel de manieră respectuoasă și totuși plăcută, încât să exercite o influență bună. Totuși, există prea multe glume, conversație neserioasă și clevetire spre a face ca acest timp să fie folositor, să înalte gândurile și să îmbunătățească manierele.

Redeșteptări senzaționale

A fost prea mult interes divizat în _____. Când are loc o nouă trezire, sunt unii care își plasează influența de partea cea rea. Fiecare bărbat și femeie trebuie să fie de pază când în afară există minciuni calculate spre a îndepărta de adevăr. Sunt unii care întotdeauna sunt gata să vadă și să audă ceva nou și ciudat; și vrăjmașul sufletelor,

din aceste orașe mari, are o mulțime spre a aprinde curiozitatea și a abate mintea de la adevărurile mari și sacre pentru aceste zile de pe urmă.

Dacă fiecare agitație religioasă îi face pe unii să neglijeze sprijinul deplin acordat prin prezența și influența lor pentru minoritatea care crede un adevăr nepopular, se va ajunge ca în biserică să fie multă slăbiciune când ar trebui să fie putere. Satana folosește multe mijloace ca să-și aducă la îndeplinire scopurile; și dacă, sub masca religiei populare, poate să-i abată pe cei îndoielnici și neprevăzători de pe calea adevărului, el a realizat mult în a diviza puterea poporului lui Dumnezeu. Acest entuziasm de redeşeptare fluctuantă, care vine și pleacă precum fluxul și refluxul, poartă o înfățișare amăgitoare sau înșeală multe persoane cinstite, făcându-le să creadă că acesta este adevăratul Duh al Domnului. Această lucrare înmulțește convertiții. Cei cu temperament emotiv, cei slabi și docili vin cu grămada sub steagul lui; dar când valul se retrage, ei se află părăsiți pe țărni. Să nu fiți înșelați de învățători falși, nici conduși prin cuvinte amăgitoare. Vrajmașul sufletelor este sigur că are suficientă mâncare de fabule plăcute spre a satisface pofta tuturor.

[74]

Totdeauna se vor ridica meteori strălucitori; dar urma luminii pe care o lasă ei se stinge imediat în întuneric, care pare mai dens decât era mai înainte. Aceste senzaționale agitații religioase, create prin relatare de anecdote și prezentare de ciudățenii și excentricități, sunt toate o lucrare de suprafață, și acei de-o credință cu noi care sunt fermecați și îndrăgostiți peste măsură de aceste străfulgerări de lumină nu vor clădi niciodată cauza lui Dumnezeu. Ei sunt gata să-și retragă influența la cea mai mică ocazie și să-i convingă pe alții să participe la aceste adunări, unde aud ceea ce slăbește sufletul și aduce confuzie în minte. Această retragere a interesului din lucrare face cauza lui Dumnezeu să lăncezească. Noi trebuie să fim statornici în credință. Avem în față lucrarea noastră, care să facă lumină adevărului, așa cum este descoperită în Legea lui Dumnezeu, să strălucească asupra altor suflete și să le scoată afară din întuneric. Lucrarea aceasta cere energie fermă, stăruitoare, și un scop precis de urmărit.

În biserică, sunt unii care au nevoie să se prindă de stâlpii credinței noastre și să înceapă să găsească temelia de stâncă, în loc să fie purtați de vânt pe suprafața excitației și să se miște după impuls.

[75] În biserică sunt dispeptici spirituali. Ei s-au făcut singuri invalizi; slăbiciunea lor spirituală este rezultatul propriei lor umblări șovăitoare. Ei sunt împinși înapoi și încolo de vânturi de învățătură schimbătoare și adesea sunt confuzi și aruncați în nesiguranță, pentru că acționează într-un tot după sentimente. Ei sunt creștini ai senzațiilor, care flămânez mereu după ceva nou și diferit; învățături ciudate fac confuză credința lor și nu sunt vrednici pentru cauza adevărului.

Dumnezeu cheamă bărbați și femei ai stabilității, ai scopului hotărât, în care te poți încrede în timp de primejdie și necaz, care sunt tot atât de ferm înrădăcinați și întemeiați ca și munții, care nu pot fi clătinați la dreapta sau la stânga, ci se mișcă drept înainte și sunt totdeauna găsiți de partea dreaptă. Sunt unii care, în timp de pericol religios, aproape totdeauna pot fi căutați în rândurile vrăjmașului; dacă au vreo influență, aceasta este de partea cea rea. Ei nu se simt sub obligația morală de a-și preda toată puterea adevărului pe care îl mărturisesc. Unii ca aceștia vor fi răsplătiți după faptele lor.

Cei care fac puțin pentru Mântuitorul în salvarea sufletelor, și în a se păstra pe ei înșiși drepti înaintea lui Dumnezeu, vor dobândi numai puțină putere spirituală. Noi trebuie să folosim continuu puterea pe care o avem pentru ca ea să se poată dezvolta și crește. După cum boala este rezultatul călcării legilor naturale, tot așa declinul spiritual este rezultatul continuei călcări a Legii lui Dumnezeu. Și totuși, chiar cei care o calcă pot mărturisi că păzesc poruncile lui Dumnezeu.

Noi trebuie să venim mai aproape de Dumnezeu, să ne așezăm într-o legătură mai strânsă cu cerul și să îndeplinim principiile Legii în cele mai mici acțiuni din viața de fiecare zi, ca să fim într-un tot spirituali. Dumnezeu le-a dat slujitorilor Săi capacități, talente, spre a fi folosite spre slava Sa, nu să rămână nefolosite sau să fie irosite. El le-a dat lumina și cunoștința voinței Lui spre a fi comunicate altora și, împărțind-o cu alții, să devină canale vii de lumină. Dacă nu exercităm puterea noastră spirituală, ajungem slabi, ca și măduarele trupului care ajung fără putere când invalidul este obligat să rămână inactiv timp îndelungat. Activitatea este ceea ce dă putere.

[76] Nimic nu ne va da o mai mare putere spirituală și o mai mare creștere a zelului și a stării de spirit, decât vizitând și slujind celor bolnavi și celor descurajați, ajutându-i să vadă lumina și să-și întărească credința în Isus. Sunt sarcini neplăcute pe care cineva trebuie

să le facă, altfel sufletele vor fi lăsate să piară. Oricât de neplăcute pot fi aceste sarcini, îndeplinindu-le, creștinii vor avea parte de o binecuvântare. Hristos a luat asupra Sa neplăcuta sarcină de a veni din locuința curăției și a neîntrecutei glorie, să locuiască printre oameni, într-o lume veștejită și înnegrită de crimă, violență și fărădelege. El a făcut aceasta pentru a câștiga suflete; și obiectivele unei astfel de iubiri uimitoare și de bunăvoință fără pereche vor scuza oare viața de comoditate egoistă? Vor alege ei plăcerea lor, vor urma propriile lor înclinații și vor lăsa sufletele să piară în întuneric, pentru că vor întâlni dezamăgire și refuz dacă lucrează pentru salvarea lor? Hristos a plătit un preț nemărginit pentru răscumpărarea omului, iar acesta să spună: „Domnul meu, nu vreau să lucrez în via Ta; Te rog să mă scuzi”?

Domnul îi cheamă pe cei care sunt fără grijă în Sion să se ridice și să lucreze. Să nu asculte ei de glasul Stăpânului? El dorește lucrători credincioși, care se roagă și care vor semăna pe toate apele. Cei care lucrează astfel vor fi surprinși cum necazurile suportate în mod hotărât, în Numele și puterea lui Isus, vor întări credința și vor reînnoi curajul. Pe calea ascultării umile e siguranță și putere, mângâiere și speranță; dar răsplata va fi pierdută, în final, de către cei care nu fac nimic pentru Isus. Mâini slabe nu vor fi în stare să se prindă de Cel Atotputernic și genunchi slăbănogi nu vor fi în stare să sprijine în ziua restriștei. Cititorii Bibliei și lucrătorii creștini vor primi premiul cel glorios și vor auzi: „Bine, rob bun și credincios intră în bucuria Stăpânului tău.”

Reținerea banilor

Binecuvântarea lui Dumnezeu rămâne asupra celor din _____, care au cauza lui Hristos pe inimă. Darurile de bunăvoie ale fraților și surorilor, făcute în credință și din iubire pentru Răscumpărătorul răstignit, le vor aduce binecuvântări. Pentru că Dumnezeu notează și Își aduce aminte de fiecare faptă de generozitate din partea sfinților Săi. La pregătirea unei case de rugăciune trebuie să fie exercitată o mare credință și încredere în Dumnezeu. În tranzacțiile de afaceri, cei care nu riscă nimic înaintea puțin; de ce să nu avem credință într-o întreprindere a lui Dumnezeu și să nu investim în cauza Lui?

[77]

Unii, când sunt săraci, sunt generoși cu puținul lor; dar când dobândesc avere, ei devin zgârciți. Motivul pentru care au așa de puțină credință este că nu continuă să înainteze pe măsură ce propășesc și să dea pentru cauza lui Dumnezeu chiar până la sacrificiu.

În sistemul iudaic se cerea ca binefacerea să fie arătată în primul rând față de Domnul. La seceriș și la culesul viilor, primele roade ale pământului — cerealele, vinul și untdelemnul — trebuia consacrate ca dar pentru Domnul. Strângerea spicelor după seceriș și colțurile lanurilor erau rezervate pentru cei săraci. Primele roade din lână, când erau tunse oile, și din grâu, când era treierat grâul, trebuia oferite Domnului; și era poruncit ca săracii, văduvele, orfanii și străinii să fie invitați la sărbătorile lor. La sfârșitul fiecărui an, li se cerea tuturor să facă un jurământ solemn dacă au lucrat sau nu după porunca lui Dumnezeu.

Acest aranjament a fost făcut de Domnul pentru a întipări asupra poporului faptul că în fiecare problemă El trebuia să fie cel dintâi. Prin acest sistem de binefacere, ei trebuia să țină minte că Stăpânul lor era adevăratul proprietar al holdelor, al turmelor și al cirezilor lor; că Dumnezeu cerurilor le-a trimis lumina soarelui și ploaie pentru timpul semănatului și al seceratului și că toate lucrurile pe care le aveau ei erau creațiunea Lui. Totul era al Domnului, și El i-a făcut ispravnicii Săi.

[78] Dărnicia evreilor la construirea cortului și la ridicarea templului ilustrează un spirit de bunăvoință care n-a fost egalat de creștini la nici o dată mai târzie. Ei tocmai fuseseră eliberați din lunga lor robie din Egipt și erau peregrini prin pustie; cu toate că abia fuseseră eliberați de oștirile egiptenilor, care i-au urmărit în grăbita lor călătorie, Cuvântul Domnului a venit la Moise spunând: „Vorbește copiilor lui Israel: Să-mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu tragere de inimă.”

Poporul lui avea bunuri puține și nici o perspectivă de viitor pentru a le spori; dar în fața lor se afla o țintă — să construiască un cort pentru Dumnezeu. Domnul a vorbit și ei trebuia să asculte de glasul Lui. Ei n-au reținut nimic. Toți au dat cu o mână binevoitoare, nu numai o oarecare cantitate din avutul lor, ci o mare parte din bunurile lor. Le-au devotat Domnului cu bucurie și din toată inima, și, făcând așa, El a fost mulțumit. Nu erau toate ale Sale? Nu El

le-a dat tot ceea ce aveau? Dacă El a cerut, nu era datorii lor să dea înapoi Celui care i-a împrumutat, ceea ce era al Lui?

N-a fost nevoie de îndemnare. Poporul a adus mai mult decât li s-a cerut și li s-a spus să se oprească, pentru că era deja mai mult decât necesar. Și iarăși, la construirea templului, apelul pentru ajutoare a primit un răspuns din toată inima. Poporul n-a dat din silă. Ei s-au bucurat de perspectiva ca o clădire să fie ridicată pentru închinare adusă lui Dumnezeu și au dăruit mai mult decât îndeajuns pentru scopul propus. David a binecuvântat pe Dumnezeu înaintea adunării și a spus: „Căci ce sunt eu, și ce este poporul meu pentru ca să putem să-ți aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem.” Și iarăși, în rugăciunea lui, David a mulțumit prin aceste cuvinte: „Doamne, Dumnezeul nostru, din mâna Ta vin toate aceste bogății, pe care le-am pregătit ca să-ți zidim o casă, ție, Numelui Tău cel sfânt, și ale Tale sunt toate.”

David știa bine de unde veneau toate aceste daruri. Fie ca cei de astăzi, care se bucură de iubirea Mântuitorului, să poată înțelege că argintul și aurul lor sunt ale Domnului și trebuie să fie folosite pentru promovarea slavei Sale, nu să le rețină spre a se îmbogăți și spre a se satisface pe ei înșiși. El are un drept indiscutabil asupra bunurilor pe care le-a împrumutat creaturilor Sale. Tot ceea ce posedă ei este al Lui.

Există obiective înalte și sfinte care cer mijloace, și banii astfel investiți vor produce dăătorului o bucurie mai înaltă și permanentă decât dacă ar fi fost cheltuiți pentru satisfacere personală sau strânși pentru lăcomia de câștig. Când Dumnezeu cere comoara noastră, oricât ar fi suma, răspunsul binevoitor este ceea ce face ca darul să fie o jertfă consacrată Lui, și dăătorul să strângă pentru el o comoară în cer, pe care molia n-o poate strica, pe care focul n-o poate mistui, nici hoții să intre să o fure. Investiția este sigură. Banii sunt puși în pungă care n-au găuri; ea este asigurată.

Pot creștinii, care se laudă cu o lumină mai mare decât au avut evreii, să dea mai puțin decât ei? Pot creștinii, care trăiesc aproape de încheierea timpului, să fie mulțumiți cu darurile lor, când nu sunt nici pe jumătate așa de mari cum au fost cele ale iudeilor? Dărnicia lor trebuia să fie spre folosul națiunii lor; lucrarea din aceste zile de pe urmă se extinde peste lumea întreagă. Solia adevărului trebuie

să meargă la toate națiunile, limbile și popoarele; publicațiile ei, tipărite în multe limbi, trebuie să fie răspândite ca frunzele, toamna.

Stă scris: „Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire.” Și iarăși: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” Să ne întrebăm: Ce ar fi făcut Mântuitorul nostru în împrejurările în care trăim noi? Care ar fi fost eforturile Lui pentru salvarea sufletelor? Întrebarea aceasta a primit răspuns prin exemplul lui Hristos. El a părăsit regalitatea Sa, a lăsat la o parte slava Sa, a sacrificat bogățiile Sale și a îmbrăcat divinitatea Sa cu natura omenească, să poată ajunge la oameni acolo unde erau ei. Exemplul Său arată că El și-a dat viața pentru păcătoși.

Satana i-a spus Evei că s-ar putea câștiga o mare stare de fericire prin satisfacerea apetitului neîngăduit, dar făgăduința lui Dumnezeu pentru om se bazează pe negarea eului. Când Hristos suferea în chinuri pe crucea cea rușinoasă pentru răscumpărarea omului, natura omenească a fost înălțată. Familia omenească a fost înălțată. Familia omenească poate fi ridicată să facă legătura cu cerul numai prin cruce. Lepădarea eului și crucea ne întâlnesc la fiecare pas în călătoria noastră spre cer.

[80] Spiritul cerului este spiritul generozității; spiritul egoismului este spiritul lui Satana. Iubirea jertfitoare de sine a lui Hristos este descoperită pe cruce. El a dat tot ce a avut și apoi S-a dat pe Sine, ca omul să poată fi mântuit. Crucea lui Hristos apelează la bunăvoința fiecărui urmaș al binecuvântatului Mântuitor. Principiul ilustrat acolo este a da, a da. Acesta, adus la îndeplinire prin bunăvoință reală și fapte bune, este adevăratul rod al vieții creștine. Principiul celor lumești este a obține, a obține și astfel se așteaptă ei să-și asigure fericirea; dar, adus la îndeplinire sub toate aspectele, rodul este mizerie și moarte.

Misiunea urmașilor lui Hristos este să ducă adevărul locuitorilor pământului, să-i salveze din vinovăția și nepăsarea lor. Oamenii trebuie să aibă adevărul pentru ca să fie sfințiți prin el, și noi suntem canale ale luminii lui Dumnezeu. Talentele noastre, banii noștri, cunoștința noastră nu sunt numai pentru beneficiul nostru; ele trebuie să fie folosite pentru salvarea de suflete, pentru a ridica pe om din viața lui de păcat și a-l aduce, prin Hristos, la nemărginitul Dumnezeu.

Noi trebuie să fim, în această cauză, lucrători zeloși, căutând să-i conducem pe păcătoșii care se pocăiesc și cred la Răscumpărătorul divin și să le întipărim înaltul simțământ al iubirii lui Dumnezeu pentru om. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ce iubire fără seamăn este aceasta! Un subiect pentru cea mai profundă meditație! Iubirea uimitoare a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Cugetarea are o putere cuceritoare asupra sufletului și aduce mintea în supunere față de voia lui Dumnezeu. Oameni care sunt nebuni după câștig și sunt dezamăgiți și nefericiți în urmărirea lor după ale lumii au nevoie să cunoască acest adevăr ca să potolească foamea continuă și setea sufletelor lor.

Sunt căutați misionari pentru Dumnezeu în marile orașe, spre a aduce lumină celor care se află în umbra morții. Este nevoie de mâini experimentate care, cu blândețea înțelepciunii și tăria credinței, să ridice sufletele obosite la pieptul unui Răscumpărător îndurător. Ah, egoism! Ce blestem! El ne împiedică să ne angajăm în serviciul lui Dumnezeu. El ne împiedică să înțelegem cerințele datoriei, care să facă inimile noastre să strălucească de zel înfocat. Toate energiile noastre trebuie îndreptate spre ascultare de Hristos. A împărți interesul nostru cu conducătorii erorii este a ajuta partea cea rea și a avantaja pe vrăjmașii noștri. Adevărul lui Dumnezeu nu cunoaște compromis cu păcatul, nici o legătură cu prefăcătoria, nici o unire cu păcatul. Sunt căutați ostași care vor răspunde totdeauna la apel și sunt gata pentru acțiune imediată, nu din cei care, când este nevoie, sunt găsiți ajutându-i pe vrăjmași.

Lucrarea noastră este mare. Totuși, sunt mulți care mărturisesc a crede adevărurile sacre, dar sunt paralizați de sofismele lui Satana și nu fac nimic pentru cauza lui Dumnezeu, ci mai degrabă pun piedici. Când vor activa ei ca cei ce așteaptă pe Domnul? Când vor arăta un zel conform cu credința lor? Mulți oameni își rețin în mod egoist banii și își liniștesc conștiința cu un plan de a face un mare bine pentru cauza lui Dumnezeu după moartea lor. Ei fac un testament, prin care donează diferitelor interese ale bisericii o sumă mare, și apoi stau liniștiți, cu simțământul că au făcut tot ce se putea cere de la ei. În ce a fost negat eul prin fapta aceasta? Dimpotrivă, ei au arătat adevărata esență a egoismului. Când nu se mai pot folosi de

banii lor, ei își propun să-i dea lui Dumnezeu. Dar îi vor reține atâta timp, până când sunt constrânși să renunțe la ei printr-un vestitor care nu poate fi înlăturat.

Un astfel de testament este adesea o dovadă a adevăratei lăcomii. Dumnezeu ne-a făcut pe toți ispravnici ai Săi și în nici un caz nu ne-a autorizat să neglijăm datoria noastră sau s-o lăsăm s-o facă alții. Apelul pentru bani pentru înaintarea cauzei adevărului niciodată nu va fi mai urgent decât acum. Banii noștri niciodată nu vor face mai mult bine decât în timpul de față. Fiecare zi de întârziere în a le da o destinație corectă limitează perioada în care să facă o bună lucrare de câștigare de suflete. Dacă lăsăm altora să facă lucrarea pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o nouă s-o facem, ne facem rău nouă și Lui, care ne-a dat tot ce avem. Cum pot alții să facă mai bine lucrarea *noastră* de binefacere, decât o putem face noi înșine? Dumnezeu dorește ca fiecare om să fie, în timpul vieții lui, executorul testamentului său în această problemă. Adversitate, [82] accident sau intrigă pot pune capăt pentru totdeauna faptelor de binefacere planificate, când cel care a adunat o avere nu mai este ca s-o păzească. Este trist că atât de mulți neglijează ocaziile de aur din prezent spre a face bine și așteaptă să fie dați afară din isprăvnicie, înainte de a restitui Domnului mijloacele pe care El li le-a împrumutat ca să fie folosite spre slava Sa.

Un subiect însemnat în învățăturile lui Hristos este frecvența și seriozitatea cu care a mustrat păcatul lăcomiei și a arătat pericolul strănerii lucrurilor pământești și al excesivei iubiri de câștig. În locuințele bogăților, la templu și pe străzi, El i-a avertizat pe cei care se ocupă de mântuire: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani.” „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”

Această devoțiune crescândă pentru obținerea de bani și egoismul dau naștere la dorința după câștig, care îndepărtează favoarea lui Dumnezeu de la biserică și omoară spiritualitatea ei. Când capul și mâinile sunt în mod continuu ocupate cu plănuirea și munca pentru acumulare de bogății, cerințele lui Dumnezeu și ale omenirii sunt uitate. Dacă Dumnezeu ne-a binecuvântat cu prosperitate, aceasta n-a făcut-o pentru a abate timpul și atenția noastră de la El și să le dăm celor care ne-au fost împrumutate de El. Dătătorul este mai mare decât darul. Noi nu suntem ai noștri; noi am fost cumpărați cu un preț. Am uitat noi acel preț nemărginit plătit pentru răscumpărarea

noastră? A murit recunoștința din inimă? N-a făcut de rușine crucea lui Hristos viața de comoditate și dedare la poftă egoistă?

Ce s-ar fi întâmplat dacă Hristos, ajuns obosit de nerecunoștința și abuzul care-L întâmpinau din toate părțile, ar fi părăsit lucrarea Sa? Ce ar fi fost dacă niciodată nu ar fi ajuns acel timp când a spus: „S-a isprăvit!” Și dacă S-ar fi întors la cer descurajat de primirea Sa? Și dacă niciodată n-ar fi trecut prin acel chin sufletesc din grădina Getsemani, care a stors din porii Săi stropi mari de sânge?

Hristos a fost influențat în lucrarea Sa pentru mântuirea neamului omenesc de o iubire care n-are asemănare și o consacrare față de voința Tatălui Său. El a muncit pentru binele omului chiar până în ceasul umilinței Lui. El și-a petrecut viața în sărăcie și tăgăduire de sine pentru păcatul cel degradant. În lumea care era a Lui n-a avut un loc unde să-și plece capul cel obosit. Noi recoltăm roadele acestui nemărginit sacrificiu de sine; și totuși, când lucrarea trebuie făcută, când banii noștri sunt doriți pentru a ajuta lucrarea Răscumpărătorului în salvarea de suflete, noi ne sustragem de la datorie și ne rugăm să fim scuzați. Trândăvie dezonorantă, indiferență nepăsătoare și egoism păcătos pecetluiesc simțurile noastre față de cerințele lui Dumnezeu.

O, a trebuit ca Hristos, Maiestatea cerului, Împăratul slavei, să poarte crucea cea grea, să poarte coroana de spini, să bea paharul cel amar, în timp ce noi închinăm spre comoditate, ne slăvim pe noi înșine și uităm de sufletele pentru care El a murit să le răscumpere prin sângele Lui cel prețios? Nu; să dăm cât mai avem putere. Să facem cât mai avem tărie. Să lucrăm cât mai este ziuă. Să ne consacram timpul și banii pentru slujirea lui Dumnezeu, ca să putem avea aprobarea Sa și să primim răsplata Lui.

[83]

Procesul de punere la probă

Iubite frate G.,

Sunt foarte nerăbdătoare să primești lumina și să ieși din întuneric. Tu ai fost foarte mult ispitit de Satana; el te-a folosit ca unealtă a lui ca să împiedice lucrarea lui Dumnezeu. Până acum el a reușit cu tine; dar asta nu înseamnă că trebuie să continui pe calea erorii. Eu privesc la cazul tău cu mare teamă. Știi că Dumnezeu ți-a dat lumină din belșug. În boala ta din toamna trecută, Dumnezeu S-a ocupat de tine ca să poți aduce rod spre slava Sa.

[84] Necredința a pus stăpânire pe sufletul tău și Domnul te-a făcut să suferi, ca să poți câștiga experiența necesară. El ne-a binecuvântat, rugându-ne pentru tine, și El te-a binecuvântat pe tine în răspunsul dat rugăciunilor noastre. Domnul a plănuit să unească inimile noastre în iubire și încredere. Duhul Sfânt a mărturisit împreună cu duhul tău. Ca răspuns la rugăciune, puterea lui Dumnezeu a venit asupra ta, dar Satana a venit cu ispitele și tu nu i-ai închis ușa. El a intrat și a fost foarte ocupat. Planul celui rău este ca mai întâi să lucreze asupra minții cuiva și apoi, prin el, asupra altora. În felul acesta a încercat el să ne împiedice și să ne oprească lucrările tocmai în locul unde influența noastră ar fi trebuit simțită cel mai mult pentru prosperitatea cauzei.

Domnul te-a pus în legătură cu lucrarea Lui din _____ pentru un scop anumit; El a intenționat ca tu să descoperi defectele din caracterul tău și să le biruiști. Tu știi cât de repede ți se irită duhul când lucrurile nu se desfășoară după dorința ta. Dorea să poți înțelege că nerăbdarea și iritarea trebuie să fie biruite, altfel viața ta se va dovedi un eșec total, vei pierde cerul și ar fi fost mai bine să nu te fi născut niciodată.

Cazurile noastre sunt în curs de rezolvare la tribunalul din cer. Acolo depunem rapoartele noastre zi după zi. Fiecare va fi răsplătit după faptele sale. Arderile de tot și jertfele nu erau acceptate de Dumnezeu în vremurile vechi, dacă spiritul lor nu corespundea cu darul oferit. Samuel a spus: „Îi plac Domnului mai mult arderile

de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.” Toți banii de pe pământ nu pot cumpăra binecuvântarea lui Dumnezeu și nu pot garanta nici o singură biruință.

Mulți ar face ceva și orice jertfă, în afară de ceea ce *ar trebui* să facă, și anume să renunțe la sine și să-și supună voința lor voinței lui Dumnezeu. Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” Aici este o învățătură despre umilință. Noi toți trebuie să devenim umili ca și copilașii pentru a moșteni Împărăția.

Tatăl nostru cel ceresc vede inimile oamenilor și cunoaște caracterele lor mai bine decât și le cunosc ei înșiși. El vede că unii au susceptibilități și putere care, îndrumate pe calea cea bună, ar putea fi folosite spre slava Lui și ar ajuta la înaintarea lucrării Sale. El pune la încercare aceste persoane și, în providența Sa înțeleaptă, le aduce în diferite situații și în împrejurări variate, punându-i la probă, ca ei să poată descoperi ce este în inima lor și punctele slabe din caracter pe care nu le cunoșteau. El le dă ocazii să corecteze aceste slăbiciuni, să șlefuiască colțurile aspre ale naturii lor și să se facă potriviți pentru slujirea Lui, pentru ca atunci când îi cheamă El la acțiune, ei să fie gata și îngerii din cer să-și poată uni munca cu efortul omenesc în lucrarea ce trebuie făcută pe pământ. Bărbaților pe care El intenționează să îi pună în poziții de răspundere le descoperă, în îndurarea Sa, defectele lor ascunse, ca ei să poată privi înăuntru și să examineze în mod critic complicatele emoții și exerciții ale inimii lor și să descopere ce este rău; în felul acesta, pot să-și modifice temperamentul și să-și finiseze manierele. Domnul, în providența Sa, îi aduce pe oameni acolo unde poate pune la probă puterile lor morale, descoperind motivele acțiunilor lor, ca ei să poată îmbunătăți ce este bun și să înlăture ce este rău. Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi să se familiarizeze cu structura morală a propriilor lor inimi. Ca să realizeze acest lucru, adesea El permite să-i atace focul suferinței, ca să-i curățe. „Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va curăți și va topi

[85]

argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.”

Curățirea poporului lui Dumnezeu nu poate fi adusă la îndeplinire fără suferință. Dumnezeu îngăduie ca focul suferinței să consume zgura, să separe ce este fără valoare de ce este valoros, ca metalul cel curat să poată străluci. El ne trece de la un foc la altul, punând la probă adevărata noastră valoare. Dacă nu putem suporta aceste necazuri, ce vom face în timpul strâmtorării? Dacă prosperitatea sau adversitatea descoperă falsitate, mândrie sau egoism în inimile noastre, ce vom face când Dumnezeu încearcă lucrarea fiecărui om ca prin foc și dezvăluie tainele tuturor inimilor?

[86] Adevărata bunăcuviință este dispusă să fie încercată; dacă nu suntem dispuși să fim cercetați de Domnul, situația noastră este într-adevăr serioasă. Dumnezeu este curățitorul și purificatorul sufletelor; în căldura cuptorului, zgura este separată pentru totdeauna de argintul și aurul curat al caracterului creștin. Isus supraveghează testul. El știe ce este necesar spre a curăți metalul cel prețios, ca să poată reflecta strălucirea iubirii Sale divine.

Dumnezeu Își aduce poporul mai aproape de Sine prin necazuri și punere la probă, prin arătarea propriilor lor slăbiciuni și incapacități și prin faptul că-i învață să se sprijine pe El ca fiind singurul ajutor și singura apărare. Atunci, obiectivul Lui este adus la îndeplinire. Ei sunt pregătiți să fie folosiți în orice caz de urgență, să ocupe importante poziții de încredere și să împlinească scopurile cele mari pentru care le-au fost date puteri. Dumnezeu ia oameni pentru încercare; El îi probează și pe-o parte, și pe alta, și astfel sunt educați, instruiți și disciplinați. Isus, Răscumpărătorul nostru, reprezentant și cap al omului, a îndurat acest proces de punere la probă. El a suferit mai mult decât ni se poate cere nouă să suferim. El a purtat slăbiciunile noastre și a fost ispitit în toate lucrurile așa cum suntem noi. El n-a suferit astfel pe contul Lui, ci din cauza păcatelor noastre; și acum, încrezându-ne în meritele Biruitorului nostru, putem ajunge biruitori în Numele Lui.

Lucrarea de curățire și purificare trebuie să continue până ce slujitorii Săi sunt umiliți, atât de morți față de eu, încât, când sunt chemați la slujire activă, privirea lor va fi numai spre slava Lui. Atunci, El va accepta eforturile lor; ei nu vor acționa pripit, din impuls; nu se vor grăbi și nu vor pune în pericol cauza Domnului,

fiind robi ai ispitelor și pasiunilor și urmași ai minții lor firești atâțate de Satana. O, cât de înfricoșător este vătămată cauza lui Dumnezeu de voința perversă a omului și de temperamentul nesupus! Cât de multă suferință își atrage asupra lui însuși, urmând propriile lui pasiuni încăpățanate! Dumnezeu îi trece pe oameni prin încercare iar și iar, măbind presiunea până când umilinta perfectă și schimbarea caracterului îi aduc în armonie cu Hristos și spiritul cerului, devenind victorioși asupra lor înșiși.

Dumnezeu a chemat bărbați din diferite state și i-a pus la probă ca să vadă ce caractere vor dezvolta, dacă s-ar putea avea încredere în ei să păstreze fortăreața de la _____ și dacă vor suplini lipsurile bărbaților care sunt deja acolo și dacă, văzând greșelile pe care le-au făcut acești oameni, vor evita exemplul celor care nu sunt potriviți spre a fi angajați în cea mai sacră lucrare a lui Dumnezeu. El a urmărit pe bărbații de la _____ cu avertismente continue, muștrare și sfat. A revărsat o mare lumină asupra celor care activează în lucrarea Lui de acolo, ca să poată fi calea clară înaintea lor. Dar dacă ei preferă să se călăuzească după propria lor înțelepciune, disprețuind lumina, cum a făcut Saul, cu siguranță vor apuca pe o cale greșită și vor pune lucrarea în încurcătură. Li s-a descoperit lumina, dar ei au ales prea des întunericul.

Solia laodiceană se aplică poporului lui Dumnezeu care își mărturisește credința în adevărul prezent. Cei mai mulți sunt căldicei: au nume, dar nu zel. Dumnezeu a făcut cunoscut că a dorit bărbați devotați pentru lucrare, ca să corecteze starea de lucruri de acolo și să stea ca santinele credincioase la postul datoriei lor. El le-a dat lumină asupra fiecărui punct, spre a instrui, a încuraja și a întări, după cum cerea cazul. Dar cu toate acestea, cei care ar fi trebuit să fie credincioși și cu adevărat înfocați în zelul creștin, cu temperament binevoitor, care să-L cunoască și să-L iubească cu ardoare pe Isus, sunt găsiți ajutând vrăjmașul să slăbească și să descurajeze pe cei pe care îi folosește Dumnezeu să clădească lucrarea. Termenul de „călduț” se poate aplica acestei clase. Ei mărturisesc că iubesc adevărul, totuși sunt deficitari în înflăcărea și consacrarea creștină. Ei nu îndrăznesc să renunțe de tot și să se expună riscului necredincioșilor, dar nici nu sunt dispuși să moară față de eu și să urmeze îndeaproape principiile credinței lor.

[87]

[88] Singura speranță pentru laodiceeni este o clară vedere a poziției lor înaintea lui Dumnezeu, o cunoaștere a naturii bolii lor. Ei nu sunt nici reci, nici calzi, ocupă o poziție neutră și în același timp le place să creadă că n-au nevoie de nimic. Martorul Credincios urăște această stare călduță. El detestă indiferența acestei clase de oameni. El a spus: „O, dacă ai fi rece sau în clocot!” Ca și apa călduță, ei sunt grețoși pentru gustul Lui. Nu sunt nici nepăsători, nici implicați în mod hotărât. Nu se angajează întru totul și din inimă în lucrarea lui Dumnezeu, identificându-se cu interesele ei; dar se țin la distanță și sunt gata să-și părăsească posturile când lumeștile lor interese personale o cer. Lucrarea lăuntrică a harului lipsește din inimile lor; unora ca aceștia li se spune: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.”

Credința și iubirea sunt adevărate bogății, aurul curat pe care Martorul Credincios îi sfătuiește pe încropiți să-l cumpere. Oricât de bogați am fi în comori pământești, toată bogăția noastră nu va fi în stare să cumpere prețioasele leacuri care vindecă boala sufletului, numită încropire. Inteligența și bogățiile pământești n-au avut putere să îndepărteze defectele bisericii Laodicea sau să remedieze starea lor deplorabilă. Erau orbi, totuși se socoteau bogați. Duhul lui Dumnezeu nu le-a luminat mintea, și ei n-au văzut păcătoșenia lor; de aceea nu simțeau nevoie de ajutor.

A fi fără calitățile atrăgătoare ale Duhului lui Dumnezeu este într-adevăr trist; dar este o stare și mai teribilă să fi lipsit de spiritualitate și de Hristos și totuși să încerci a te îndreptăți, spunând celor care sunt alarmați pentru noi că n-avem nevoie de temerile și de compătimirea lor. Însăpăimântătoare este puterea amăgirii de sine asupra minții omenești! Ce orbire, să iei lumina drept întuneric și întunericul drept lumină! Martorul Credincios ne sfătuiește să cum-părăm de la El aur curățit prin foc, haine albe și doctorie pentru ochi. Aurul recomandat aici ca fiind curățit prin foc înseamnă credință și iubire. Acesta îmbogățește inima, pentru că a fost purificat până a ajuns curat, și cu cât este încercat mai mult, cu atât strălucirea lui este mai scânteietoare. Hainele albe sunt curăția de caracter, neprihănirea lui Hristos atribuită păcătosului. Aceasta este într-adevăr o haină din țesătură cerească, ce poate fi cumpărată numai de la Hristos cu o viață de ascultare din toată inima. Doctoria pentru ochi reprezintă

înțelepciunea și harul care ne fac în stare să facem deosebirea dintre bine și rău și să descoperim păcatul de sub orice mască. Dumnezeu a dat bisericii Sale ochi pe care El cere să-i ungi cu înțelepciune, ca să poată vedea clar; dar mulți ar scoate ochii bisericii, dacă ar putea, pentru că nu vor ca faptele lor să iasă la lumină, ca să nu fie muștrați. Doctoria de ochi divină va împărtăși claritate priceperii. Hristos este depozitarul tuturor darurilor. El spune: „Să cumperi de la Mine.”

[89]

Unii pot să spună că a te aștepta să obții favoare de la Dumnezeu prin faptele noastre cele bune înseamnă a slăvi propriile noastre merite. Este adevărat că nu putem cumpăra nici o biruință cu faptele noastre bune; totuși, nu putem fi biruitori fără ele. Cumpărarea pe care ne-o recomandă Hristos este numai a ne conforma condițiilor puse de El. Îndurarea adevărată, care este de o valoare nespus de mare și care va suporta testul încercării și adversității, este obținută numai prin credință și umilă ascultare cu rugăciune. Darurile care suportă încercările suferinței și persecuției și fac dovada sănătății și sincerității lor sunt aurul care este încercat prin foc și găsit veritabil. Hristos Se oferă să-i vândă omului această comoară prețioasă: „Cumpără de la Mine aur curățit prin foc.” Îndeplinirea fără inimă, din obligație, a datoriei noastre nu ne face creștini. Noi trebuie să ieșim din starea de încropeală și să experimentăm o convertire adevărată, altfel vom pierde cerul.

Atenția mi-a fost atrasă de providența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său și mi-a fost arătat că fiecare încercare făcută prin procesul de perfecționare și curățire a pretenșilor creștini îi dovedește pe unii că sunt zgură. Aurul cel fin nu apare întotdeauna. În fiecare criză religioasă, unii cad în ispită. Scuturarea lui Dumnezeu împrăștie mulțimile ca frunzele uscate. Prosperitatea înmulțește mulțime de mărturisitori. Adversitatea îi scoate afară din biserică. Ca clasă, spiritul lor nu este statornic față de Dumnezeu. Ei pleacă de la noi pentru că nu sunt de-ai noștri; pentru că, atunci când se ivește suferința sau persecuția din cauza Cuvântului, mulți sunt iritați.

Aceștia să privească cu câteva luni în urmă, la timpul când judecau cazul acelor care se aflau într-o situație asemănătoare aceleia în care se află ei acum. Să-și aducă aminte de exercițiul minții lor cu privire la cei ispitiți. Dacă atunci le-ar fi spus cineva că, în ciuda zelului și a muncii depuse de a-i îndrepta pe alții, ei vor fi găsiți în cele din urmă într-o situație de întunecime asemănătoare, ar fi spus

[90]

la fel ca Hazael profetului: „Dar ce este robul tău, câinele acesta, ca să facă lucruri așa de mari?”

Amăgirea de sine este asupra lor. În timp de liniște, ce fermitate manifestă ei! Ce o fac ei pe marii curajoși! Dar când vin furtunile cele furioase ale necazului și ispitei, iată, sufletele lor naufragiază. Oamenii pot avea daruri excelente, capacități bune, calificatii splendide; dar un defect, un păcat tainic îngăduit se va dovedi a fi pentru caracter ceea ce este scândura mâncată de viermi pentru corabie — dezastru și ruină totală.

Iubite frate, în providența Sa, Dumnezeu te-a adus de la ferma ta la _____, ca să suporti testele și încercările pe care nu le puteai avea acolo unde erai. El ți-a dat unele mărturii de muștrare pe care, după propria ta mărturisire, le-ai acceptat; dar duhul tău a fost continuu supărat de muștrare. Tu ești ca cei care n-au mai mers cu Isus după ce El a prezentat amănunțit adevăruri pe care ei trebuia să le trăiască. Tu nu te-ai apucat să corectezi, prin credință, defectele semnalate din caracterul tău. Nu ți-ai umilit înaintea lui Dumnezeu spiritul îngâmfat. Te-ai ridicat la luptă împotriva Duhului lui Dumnezeu, așa cum s-a descoperit în muștrare. Inima ta firească, nestăpânită, nu este supusă controlului. Nu te-ai autodisciplinat. De multe ori, temperamentul tău nestăpânit și spiritul insubordonat au câștigat stăpânire deplină asupra ta. Cum poate un astfel de suflet impulsiv și nedisciplinat să locuiască cu îngerii cei curăți? El nu poate fi admis în cer, după cum știi tu însuși. Așa fiind, tu nu poți începe prea curând să corectezi răul din firea ta. Pocăiește-te și caută să devii ca un copilăș.

Frate, tu ești arogant și orgolios în gândurile și părerile tale despre tine. Toate acestea trebuie înlăturate. Rudele tale au învățat să se teamă de aceste izbucniri de temperament. Mama ta iubitoare și temătoare de Dumnezeu a făcut tot ce a putut mai bine să te calmeze și să te încurajeze și a încercat să îndepărteze orice cauză care ar fi produs această înălțare de sine, acest temperament de nestăpânit în fiul ei. Dar măgulirea, rugămintea și încercarea de a pacifica te-a făcut să consideri că acest temperament impulsiv este de nevindecat și că prietenii tăi sunt datori să-l suporte. Toată această justificare n-a remediat răul, ci mai degrabă l-a autorizat.

[91]

Tu n-ai luptat cu acest spirit rău și nu l-ai învins. Când calea ta a fost barată, ai socotit că provocarea este suficientă spre a uita

de natura ta umană și că ai fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Ai desfigurat și ruinat întristător acest chip. N-ai avut stăpânire de sine și putere asupra voinței tale. Ai fost încăpățânat și te-ai supus puterii lui Satana. De fiecare dată când ai cedat pasiunii și autoguvernării de sine și ai lăsat ca simțămintele tale s-o ia razna cu judecata ta, aceasta a întărit acea voință fixă și nestăpânită. Domnul a văzut că nu te cunoșteai pe tine și că, dacă nu te vei vedea pe tine și păcătoșenia căii tale în adevărata lumină, dacă nu vei vedea cât de grave au fost înaintea lui Dumnezeu aceste izbucniri de temperament, care s-au întărit la fiecare manifestare, cu siguranță că nu vei reuși să obții un scaun alături de Omul suferind de pe Golgota.

Dumnezeu face apel la tine, frate G., să te pocăiești; să te convertești și să devii ca un copilăș. Dacă adevărul nu are o influență sfințitoare asupra vieții tale, spre a-ți modela caracterul, nu vei avea parte de moștenire în Împărăția lui Dumnezeu. În providența Sa, Dumnezeu te-a ales să fii într-o legătură mai directă cu cauza și lucrarea Lui. El te-a luat, ca pe un soldat nedisciplinat, și te-a supus la reguli, regulamente și răspunderi și unui proces de instrucție. La început ai lucrat în mod admirabil și ai încercat să fii credincios la postul tău. Ai suportat încercarea mai bine ca oricând în viața ta. Dar a venit Satana cu ispitele lui speciale și ai căzut pradă lor. Domnului i-a fost milă de tine și a pus mâna Lui asupra ta să te salveze. Ți-a dat o experiență bogată, de care n-ai profitat cum ar fi trebuit. Ca și copiii lui Israel, ai uitat curând lucrările lui Dumnezeu și îndurările Lui cele mari. Frate G., tu ai crescut ca răspuns la rugăciune și Dumnezeu ți-a dat o nouă ocazie de viață; dar ai îngăduit ca gelozia și invidia să intre în sufletul tău și L-ai nemulțumit mult. El a intenționat să te aducă acolo unde ți-ai fi dezvoltat caracterul și unde ți-ai fi văzut și corectat defectele. [92]

În educația și disciplina ta din timpul copilăriei și tinereții a existat o lipsă categorică. Acum trebuie să înveți marile lecții de stăpânire de sine, pe care ar fi trebuit să le știi mai de timpuriu. Dumnezeu te-a adus unde mediul tău înconjurător avea să fie schimbat și unde puteai fi disciplinat prin Duhul Sfânt, ca să poți dobândi putere morală și stăpânire de sine, spre a te face un biruitor. Se va cere cel mai puternic efort, hotărârea cea mai stăruitoare și neșovăitoare și cea mai puternică energie spre a-ți stăpâni eul. Spiritul tău a fost iritat mult timp sub constrângere, și temperamentul tău s-a înfuriat ca leul

în cușcă, atunci când voința ta a fost barată. Educația pe care părinții tăi ar fi trebuit să te ajute să o obții trebuie să o dobândești tu însuși în întregime. Când crenguța era tânără și mică, putea fi ușor îndoită; dar acum, după ce a crescut noduroasă, cât de grea este munca! În felul acesta, părinții tăi ți-au îngăduit să fii deformat; și acum, numai prin harul lui Dumnezeu, în unire cu eforturile tale stăruitoare, poți deveni biruitor asupra voinței tale. Prin meritele lui Hristos, te poți despărți de ceea ce rănește și deformează sufletul și care dezvoltă un caracter diform. Trebuie să renunți la omul cel vechi, cu greșelile lui, și să te îmbraci cu omul cel nou, cu Isus Hristos. Dacă accepți viața Lui drept călăuză, atunci talentele și intelectul tău vor fi consacrate serviciului lui Dumnezeu.

Ah, numai dacă mamele ar lucra cu înțelepciune, cu calm și hotărâre spre a educa și supune temperamentul firii copiilor lor, ce grămadă de păcate ar fi nimicite din germene și ce mulțime de necazuri din biserică ar fi evitate! Multe suflete vor fi pierdute pentru veșnicie din cauza neglijenței părinților de a-și disciplina copiii și de a-i învăța să se supună autorității în tinerețea lor. Favorizând greșelile și potolind izbucnirile nu înseamnă că pui securea la rădăcina răului; ci se dovedește a fi ruina a mii de suflete. O, cum vor răspunde părinții în fața lui Dumnezeu pentru această înfricoșătoare neglijență față de datoria lor!

[93] Frate G., tu ești dispus să stai în frunte și să dictezi altora, dar nu vrei să ți se dicteze. Mândria ta se declanșează într-un moment de încercare. Iubirea de sine și un spirit arogant sunt elemente nedisciplinate din caracterul tău, care îngreuiază înaintarea spirituală. Cei care au acest temperament trebuie să se țină zeloși de lucrare și să moară față de eu, altfel vor pierde cerul. Dumnezeu nu face nici un compromis cu acest element, așa cum greșit fac părinții prea indulgenți.

În ultima viziune, mi-a fost arătat că, dacă refuzi mustrarea și corectarea, dacă alegi propria ta cale și nu vrei să fii instruit, Dumnezeu nu mai are ce face cu tine în sfânta Sa lucrare. Dacă ai fi început să-ți pui în regulă sufletul cu Domnul, ai fi văzut că ai o lucrare atât de mare de făcut, încât n-ai fi folosit atât de mult timp pentru presupusele greșeli ale fratelui H., stăruind asupra lor în spatele lui. Lucrarea ultimilor treizeci de ani ar fi trebuit să inspire încredere în integritatea fratelui H. „Cui datorăți cinstea, dați-i cinstea.”

Bărbații din poziții de răspundere trebuie să se perfecționeze continuu. Ei nu trebuie să ancoreze pe o experiență veche și să presupună că nu este necesar să devină lucrători savanți. Omul, deși cea mai neajutorată dintre creaturile lui Dumnezeu când vine pe lume, și cel mai stricat în natura lui, este cu toate acestea capabil de înaintare constantă. El poate fi educat prin conștiință, înnobilit prin virtute și poate progresa prin demnitate mintală și morală, până când atinge o perfecțiune a înțelepciunii și curăției de caracter numai cu puțin mai jos decât desăvârșirea și curăția îngerilor. Cu lumina adevărului strălucind asupra minții oamenilor și iubirea lui Dumnezeu revărsată tot mai mult în inimile lor, noi nu ne putem închipui ce pot deveni, nici ce lucrare mare pot face.

Eu știu că inima omenească este oarbă cu privire la propria ei stare adevărată, dar nu pot să te las fără să fac un efort ca să te ajut. Noi te iubim și dorim să te vedem că urmărești îndeaproape biruința. Isus te iubește. El a murit pentru tine și dorește să fii mântuit. Noi n-avem dispoziție să te ținem în _____; dar dorim ca tu să faci o lucrare completă cu propriul tău suflet, să îndrepti orice greșală și să faci orice efort să stăpânești eul, ca să nu pierzi cerul. Aceasta nu-ți poți îngădui s-o faci. De dragul lui Hristos, rezistă diavolului, și el va fugi de la tine.

[94]

Lucrarea care contribuie la sănătate

Iubite frate și soră I.,

Mi-a fost arătat că ați greșit în conducerea copiilor voștri. Voi ați primit idei la _____ de la dr. I., despre care ați vorbit în fața pacienților și în fața copiilor voștri. Aceste idei nu vor fi aduse la îndeplinire. Din punctul de vedere al doctorului I., ele pot să nu apară atât de inadmisibile; dar, văzute din punct de vedere creștin, sunt categoric periculoase. Instrucțiunea pe care a dat-o dr. I. în legătură cu evitarea muncii fizice s-a dovedit o mare pagubă pentru mulți. Sistemul de a nu face nimic este un sistem primejdios. Nevoia de distracții, așa cum învață și prescrie pacienților săi, este o eroare. Ca să ocupe timpul și să angajeze mintea, ele sunt făcute un înlocuitor pentru exercițiul folositor și sănătos și pentru munca fizică. Distracții ca cele recomandate de dr. I. excită creierul mai mult decât ocupația folositoare.

Exercițiul fizic combinat cu munca are o influență favorabilă asupra minții, întărește mușchii, îmbunătățește circulația și dă bolnavului satisfacția de a-și cunoaște propria lui putere de rezistență; în timp ce, dacă este oprit de la exercițiu sănătos și muncă fizică, atenția lui este îndreptată asupra lui însuși. El este într-o primejdie continuă de a se crede mai rău decât este în realitate și de a se statornici în el o imagine bolnavă, care dă naștere la teamă continuă că este împovărat peste puterile lui de rezistență. Ca regulă generală, dacă urmează să se angajeze într-o muncă oarecare, bine îndrumată, folosindu-și puterea și neabuzând de ea, el va afla că exercițiul fizic se va dovedi mai puternic și un agent de vindecare mai efectiv chiar și decât tratamentul cu apă pe care-l primește acum.

[95] Inactivitatea puterilor mintale și fizice, în măsura în care este vorba de muncă folositoare, este aceea care îi menține pe mulți bolnavi într-o stare de slăbiciune, peste care se simt neputincioși să se ridice. Ea le dă, de asemenea, o ocazie mai mare de a se deda la o imaginație care nu-i curată — o îngăduință care a adus pe mulți dintre ei în starea actuală de slăbiciune. Li se spune că au cheltuit

prea multă vitalitate în muncă grea, când, în nouă cazuri din zece, munca îndeplinită de ei a fost singurul lucru salvator din viața lor și a fost mijlocul de a fi salvați de la ruină totală. În timp ce mintea era ocupată în felul acesta, ei nu puteau să aibă o ocazie favorabilă spre a-și degrada astfel trupurile lor și de a completa lucrarea de nimicire a lor înșiși. A face ca astfel de persoane să înceteze de a mai lucra cu creierul și cu mușchii înseamnă a le da o mare ocazie să fie luați robi de către ispitele lui Satana.

Dr. I. a recomandat ca sexele să se amestece; el a învățat că sănătatea mintală și fizică cere o mai strânsă asociație unul cu altul. O astfel de învățătură a făcut și face un mare rău tinerilor și copiilor fără experiență și este o mare satisfacție pentru bărbați și femei cu caracter dubios, ale căror pasiuni n-au fost niciodată stăpânite și care, din această cauză, suferă de diferite dezordini care-i slăbesc. Persoanele acestea sunt învățate, din *punct de vedere al sănătății*, să fie mult timp în societatea sexului opus. În felul acesta, în fața lor este deschisă o ușă a ispitei, patima se trezește ca un leu în inima lor, orice considerație este oprimată și tot ce este înalt și nobil este sacrificat poftei păcătoase. Aceasta este o epocă în care lumea este inundată de stricăciune. Dacă mintea și trupul bărbaților și femeilor ar fi sănătoase, dacă patimile senzuale ar fi supuse unor mai înalte puteri intelectuale ale minții, ar putea fi potrivit să se învețe că băieții și fetele și chiar tinerii de vârstă mai matură ar putea beneficia aflându-se unii în societatea altora.

Dacă mintea tineretului din acest veac ar fi curată și nestricată, fetele ar putea avea o influență alinătoare asupra minții și manierelor băieților, iar băieții, cu natura lor mai puternică și mai hotărâtă, ar putea avea o tendință de a înnobila și a întări caracterul fetelor. Dar este un fapt dureros că nu există o fată din o sută care este curată la suflet și nu există un băiat din o sută a cărui morală să fie nepătată. Mulți care sunt mai în vârstă au mers așa de departe în viața de desfrâu, încât sunt stricați la trup și suflet; și stricăciunea a cuprins o mare clasă care, printre bărbați și femei, trec drept domni bine crescuți și doamne frumoase. Nu este timpul să se recomande ca folositor amestecul sexelor, rămânerea lor cât mai mult posibil unul în compania celuilalt. Blestemul acestui veac stricat este absența adevăratei virtuți și modestii.

[96]

Dr. I., tu ai exprimat aceste idei în sala de conferințe. Tinerii te-au auzit și observațiile tale au avut o influență tot atât de mare asupra propriilor tăi copii, ca și asupra altora. Ar fi fost mai bine să fi lăsat ideile acelea la _____. Practicarea riguroasă a unei munci severe este vătămătoare pentru corpul în creștere al tinerilor; dar unde sute și-au ruinat trupul numai prin muncă excesivă, inactivitatea, mâncarea excesivă și lenevia plăcută au semănat semintele bolii în organismul a mii de oameni care se grăbesc spre ruină rapidă și sigură.

Motivul pentru care tinerii au așa de puțină putere în creier și mușchi este pentru că fac așa de puțin pe linia muncii folositoare. „Iată care a fost nelegiuirea soarei tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și ficele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit. Ele s-au semetit și au făcut urâciuni blestemate înaintea Mea; de aceea le-am și nimicit, când am văzut lucrul acesta.”

[97] Sunt puțini tineri în această epocă degenerată care pot să suporte studiul necesar spre a obține o educație obișnuită. De ce este așa? De ce se plâng copiii de ameteală, durere de cap, sângerare a nasului, palpitații și o stare de oboseală și slăbiciune generală? Să se atribuie aceasta mai cu seamă studiului lor minuțios? Părinții iubitori și indulgenți vor simpatiza cu copiii lor pentru că își închipuie că lecțiile lor sunt o sarcină prea mare și că dedarea lor la un studiu prea aprofundat le ruinează sănătatea. Este adevărat că nu se recomandă ca mintea tinerilor să fie încărcată cu studii prea multe și prea grele. Dar, părinților, în această problemă ați privit mai adânc decât pur și simplu să adoptați ideea sugerată de copiii voștri? N-ați dat crezare prea repede motivului aparent al indispoziției lor? Se cuvine ca părinții și tutorii să caute mai profund cauza acestui rău.

Nouăzeci și nouă de cazuri din o sută, cercetate și descoperite vouă, v-ar face să înțelegeți și să vedeți că nu încordarea pentru studiu a făcut ca lucrul să-i vatăme pe copiii voștri, ci că obiceiurile lor rele sugeau energia vitală a creierului și a corpului întreg. Sistemul nervos s-a zdruncinat, fiind excitat prea des, și astfel a fost pusă temelia pentru ruină prematură și sigură. Viciul secret omoară mii și zeci de mii.

Copiii trebuie să aibă o ocupație. Munca mintală potrivită și exercițiul fizic în aer liber nu vor frânge organismul băieților voștri. Munca folositoare și o cunoaștere a tainelor menajului vor fi folosi-

toare pentru fetele voastre, și unele ocupații de afară sunt categoric necesare pentru organismul și sănătatea lor. Copiii trebuie să fie învățați să muncească. Hărnicia este cea mai mare binecuvântare pe care o pot avea bărbații, femeile și copiii.

Voi ați greșit în educarea copiilor voștri. Ați fost prea îngăduitori. I-ați favorizat și i-ați scutit de muncă, până când unora dintre ei aceasta le este categoric dezagreabilă. Inactivitatea, lipsa unei ocupații bine organizate, le-a adus multă vătămare. Ispitele sunt în toate părțile gata să ruineze tineretul, pentru această lume și pentru următoarea. Calea ascultării este singura cale sigură.

Ați fost orbi față de puterea pe care a avut-o vrăjmașul asupra copiilor voștri. Munca din gospodărie, chiar până la oboseală, nu i-ar fi vătămat nici a cincizecea parte așa de mult cât au făcut obiceiurile lenese. Ei ar fi scăpat de multe primejdii, dacă ar fi fost învățați într-o perioadă mai timpurie să-și ocupe timpul cu o muncă folositoare. Ei n-ar fi căpătat un astfel de temperament, o astfel de dorință după schimbare și de a merge în societate. Ar fi scăpat de multe ispite deșarte și de angajare în distracții nefolositoare, lecturi ușoare, discuții inutile și fără sens. Și-ar fi petrecut timpul mai mult spre împlinirea lor și fără o așa de mare ispită de a căuta societatea sexului opus și s-ar fi scutit de o cale rea. Vanitatea și fandoseala, inutilitatea și desigur păcatul au fost rezultatul acestei indolențe. Voi, părinții, și îndeosebi tu, ca tată, i-ați măgulit și îngăduit spre marea lor vătămare.

[98]

Îngâmfare și egoism

Iubite frate, ai făcut o greșeală regretabilă stând în fața pacienților în sala de conferințe, precum adesea ai făcut, și înălțându-te pe tine și soția ta. Copiii tăi au învățat lecții din aceste observații care au format caracterul lor. Tu vei descoperi acum că nu este o treabă ușoară să corectezi impresiile care au fost făcute. Ei sunt mândri și îngâmfați. Ei cred că, fiind copiii tăi, sunt superiori copiilor în general. Tu erai îngrijorat că oamenii nu-ți vor da respectul cuvenit poziției tale ca medic al Institutului de Sănătate. Aceasta a arătat o înclinație către slăbiciune, care a îngreuiat înaintarea ta spirituală. Aceasta te-a făcut, de asemenea, să fii gelos pe alții, temându-te că te vor înlocui sau nu vor da stima cuvenită poziției și valorii tale. Ai

înălțat-o și pe soția ta, prezentând-o în fața pacienților ca pe o ființă superioară. Ai fost ca un om orb; i-ai dat credit pentru capacități pe care ea nu le posedă.

[99] Trebuia să-ți amintești că valoarea ta morală este prețuită după cuvintele, după acțiunile și după faptele tale. Acestea nu pot fi niciodată ascunse, ci te vor pune la înălțimea cea adevărată în fața pacienților tăi. Dacă arăți interes față de ei, dacă lucrezi pentru ei, vor cunoaște acest lucru, iar tu vei avea încrederea și iubirea lor. Dar vorbăria niciodată nu-i va face să creadă că munca ta zeloasă pentru ei te-a împovărat și ți-a istovit vitalitatea, când ei știu că n-au avut parte de atenția și îngrijirea ta specială. Pacienții vor avea încredere și iubire pentru cei care arată un interes special pentru ei și care muncesc pentru vindecarea lor. Dacă faci această lucrare, care nu poate fi lăsată nefăcută, pentru care pacienții plătesc, atunci nu-i nevoie să cauți stima și respectul prin vorbărie; tu le vei avea tot așa de sigur în timp ce lucrezi.

Tu nu ești eliberat de egoism și de aceea n-ai avut binecuvântarea pe care o dă Dumnezeu lucrătorilor Săi altruști. Interesul tău a fost împărțit. Ai avut o grijă atât de specială pentru tine însuși și pentru ai tăi, încât Domnul n-a mai avut nici un motiv să lucreze special pentru tine și să-ți poarte de grijă. În privința aceasta, purtarea ta te-a descalificat pentru poziția pe care o deții. Anul trecut am văzut că te-ai simțit competent să conduci singur institutul. Dacă ar fi al tău și tu ai fi cel care ar beneficia sau ar păgubi prin câștiguri sau pierderi, ai înțelege că este datoria ta să ai o grijă deosebită ca pierderile să nu aibă loc și pacienții care erau acolo pe bază de caritate să nu secătuiască institutul de bani. Tu ai face cercetări și nu i-ai lăsa să rămână o săptămână mai mult decât ar fi necesar. Ai căuta multe căi prin care ai putea reduce cheltuielile și să păstrezi proprietatea institutului. Dar tu ești doar un angajat, și zelul, interesul și abilitatea, pe care crezi că le ai pentru a conduce o astfel de instituție, n-au apărut. Pacienții n-au primit atenția pentru care au plătit și la care aveau dreptul să se aștepte.

[100] Mi-ai fost arătat ca unul care adesea te îndepărtai de bolnavii care aveau nevoie de sfatul și consultația ta. Mi-ai fost prezentat în mod vădit ca nepăsător și abia ascultând vorbele lor, care pentru ei erau de mare importanță. Tu păreai a fi în mare grabă, amânându-i până la un timp în viitor, când foarte puține cuvinte de simpatie și încurajare ar

fi liniștit mii de temeri și ar fi dat pace și siguranță în locul neliniștii și întristării. Ai apărut ca fiindu-ți frică să le vorbești pacienților. Tu n-ai pătruns în simțămintele lor, ci te-ai ținut la distanță, când ar fi trebuit să arăți mai multă familiaritate. Erai prea distant. Ei priveau la tine precum copiii la părinți și aveau dreptul să se aștepte să primească atenție din partea ta pe care nu au obținut-o. Cuvintele „pe mine și al meu” se interpun între tine și munca pe care poziția ta cere s-o îndeplinești. Adesea, pacienții și ajutoarele au nevoie de sfatul tău; dar ei simt o indispoziție de a merge la tine și nu se simt liberi să-ți vorbească.

Tu ai căutat să-ți menții o demnitate necuvenită. În efortul tău, n-ai atins ținta, ci ai pierdut încrederea și iubirea pe care le-ai fi putut câștiga dacă ai fi fost modest, având blândețea și smerenia sufletului. Adevărata devoțiune și consacrare față de Dumnezeu va face loc pentru tine în inimile tuturor și nu te va îmbrăca cu o demnitate presupusă, ci cu una adevărată. Tu ai fost înălțat prin cuvintele de aprobare pe care le-ai primit. Modelul tău trebuie să fie viața lui Hristos, care te învață să faci binele în orice loc pe care îl ocupi. În timp ce te îngrijești de alții, Dumnezeu Se va îngriji de tine. Maiestatea cerului nu S-a ferit de oboseală. El a călătorit pe jos, din loc în loc, spre a face bine suferinzilor și celor în nevoie. Cu toate că posezi unele cunoștințe și poți avea o oarecare înțelegere a organismului uman, putând urmări cauza bolii — cu toate că ai putea să ai limba oamenilor și a îngerilor, — mai ai nevoie și de alte calificări, altfel toate darurile tale nu vor avea nici o valoare specială. Tu ai nevoie de putere de la Dumnezeu, care poate fi obținută numai de către cei care-și pun încrederea în El și care se consacră lucrării pe care le-a dat-o El s-o facă. Hristos trebuie să fie o parte a cunoștinței tale. Trebuie avută în vedere înțelepciunea Lui în locul înțelepciunii tale. Atunci vei înțelege cum să fii lumină în camerele bolnavilor. Ai nevoie de libertate de spirit, putere și credință. Credința este slabă, din lipsă de exercitare; ea nu poate fi viguroasă și sănătoasă. Eforturile tale pentru cei care sunt bolnavi la inimă și trup nu vor avea succesul pe care l-ar putea avea, pacienții nu vor câștiga puterea fizică și spirituală pe care ar fi putut să o câștige, dacă tu nu duci cu tine pe Isus în vizitele tale. Trebuie să te însoțească cuvintele și lucrările Sale. Atunci vei simți că cei pe

care i-au binecuvântat rugăciunile și cuvintele tale de simpatie te vor binecuvânta, în schimb, pe tine.

Tu n-ai simțit întru totul dependența ta de Dumnezeu și nici ineficiența și slăbiciunea ta fără înțelepciunea și harul Său special. Te îngrijorezi, ți-e teamă și te îndoiești pentru că ai lucrat prea mult în propria ta putere. Cu Dumnezeu poți prospera. În umilință și sfințenie de suflet vei găsi multă pace și putere. Ele luminează foarte strălucitor pe cei care își simt slăbiciunea și întunecimea, pentru că unii ca aceștia fac ca Hristos să fie neprihănirea lor. Tăria trebuie să vină din unirea ta cu El. Nu obosi în facerea de bine.

Maiestatea cerului a invitat pe cei oboșiți: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Motivul pentru care povara pare uneori așa de grea și chinuitoare este că te-ai ridicat mai presus de blândețea și umilința avută de Domnul nostru divin. Nu te mai gratifica și înălța pe tine însuți, ci lasă ca eul să fie ascuns în Isus și învață de la El, care te-a invitat și ți-a făgăduit odihnă.

Am văzut că Institutul de Sănătate nu poate progresa niciodată atâta timp cât cei care dețin locuri de răspundere se interesează mai mult de ei înșiși decât de instituție. Dumnezeu dorește în lucrarea Lui oameni altruști, bărbați și femei; și cei care poartă răspunderea la Institutul de Sănătate trebuie să supravegheze fiecare departament de acolo, să practice economia, să poarte de grijă lucrurilor mărunte și să se păzească de pierderi. Pe scurt, ei trebuie să fie atât de atenți și judicioși în administrarea lor, ca și când ar fi adevărații proprietari.

[102] Tu ai fost cuprins de simțământul că aceasta sau aceea nu era treaba ta. Tot ce are legătură cu institutul este treaba ta. Dacă observi anumite lucruri de care nu te poți ocupa cum trebuie, fiind solicitat în altă parte, cheamă pe cineva în ajutor care se va ocupa imediat de această problemă. Dacă această lucrare este prea grea pentru tine, un altul trebuie să-ți ia locul, care poate aduce întru totul la îndeplinire toate sarcinile care revin unuia care deține poziția ta de răspundere.

În discuțiile tale din sala de conferințe, ai învinuit adesea pe pacienți și pe ajutoare că aduc asupra ta poveri și griji inutile, când, în același timp, au văzut că tu nu ți-ai îndeplinit nici jumătate din sarcinile care apasă asupra ta ca medic. Tu n-ai îngrijit cum trebuie bolnavii pe care-i aveai în grijă. Pacienții tăi nu sunt orbi; observă

neglijența ta față de ei. Ei sunt departe de casele lor și îi costă ca să obțină îngrijirea și tratamentul pe care nu-l pot primi acasă. Toată această muștrare din sala de conferințe este păgubitoare pentru instituție și neplăcută pentru Dumnezeu.

Este adevărat că ai avut poveri grele de purtat, dar în multe cazuri ai învinuit pe pacienți și pe ajutoare, când necazul era în propria ta familie. Ei îți cer ajutorul continuu, dar nu te ajută în schimb; nu există nici unul în căminul tău care să-ți susțină mâinile sau să te încurajeze. Dacă n-ai avea altă grijă decât cea de la institut, ai putea suporta mult mai bine și nu ți-ai pierde puterea și curajul. Este datoria ta să-ți aperi sănătatea; și dacă grijile familiei tale sunt atât de mari, încât lucrarea în care ești angajat te supra împovărează și nu ești în măsură să-ți dedici timpul și atenția pentru pacienți și institut, ceea ce, de fapt, se cuvine, atunci trebuie să renunți la poziția ta și să-ți cauți un loc unde poți face față familiei tale, ție însuși și răspunderilor asumate. Poziția pe care o ocupi acum este o poziție importantă. Ea cere un intelect clar, puterea creierului, nervi și mușchi. Pentru succesul lucrării este necesară o consacrare zeloasă. Doar aceasta va face ca instituția să prospere. Spre a fi un lucru viu, el trebuie să aibă viață, lucrători dezinteresați care să-l conducă.

[103]

Soră I., tu nu ți-ai ajutat soțul așa cum ar fi trebuit. Atenția ta a fost îndreptată mai mult asupra ta însăși. Tu n-ai înțeles nevoia de a-ți trezi energiile adormite spre a-l încuraja și a-l întări pe soțul tău în munca lui, spre a binecuvânta pe copiii voștri cu influența ta cea bună. Dacă te-ai fi apucat zeloasă de sarcinile pe care le-a pus Dumnezeu asupra ta, dacă l-ai fi ajutat pe soțul tău să poarte poverile și împreună i-ați fi instruit cum se cuvine pe copiii voștri, ordinea lucrurilor în familia voastră ar fi fost schimbată.

Dar tu ai cedat melancoliei și tristeții, și aceasta a adus asupra locuinței voastre un nor, în loc de strălucirea soarelui. Tu n-ai încurajat speranța și buna dispoziție, și influența ta i-a deprimat pe cei pe care ar fi trebuit să-i ajuți prin cuvinte și fapte amabile. Toate acestea sunt rezultatul egoismului. Tu ai pretins atenția și simpatia soțului și copiilor tăi, și totuși n-ai simțit că era datoria ta să abateți atenția de la tine și să lucrezi pentru fericirea și bunăstarea lor. Ai dat cale liberă nerăbdării și ți-ai muștrat cu asprime copiii. Aceasta n-a făcut decât să-i întărească în căile lor rele și a desfăcut legăturile

de afecțiune care ar fi trebuit să lege împreună inimile părinților și ale copiilor.

Ți-ai pierdut stăpânirea de sine și ai criticat pe soțul tău în prezența copiilor tăi; aceasta a micșorat autoritatea lui asupra lor și a ta, de asemenea. Tu ai fost foarte slabă; când copiii tăi au venit la tine să se plângă de alții, tu de îndată ai hotărât în favoarea lor și în mod neînțelept ai criticat și învinuit pe cei de care s-au plâns ei. Aceasta a nutrit în mintea copiilor tăi o predispoziție de a murmura împotriva celor care nu le dădeau respectul pe care ei și-l imaginau că-l merită. Tu ai încurajat direct acest spirit, în loc să-l reduci la tăcere. Nu te-ai ocupat de copiii tăi așa de hotărât și corect cum ar fi trebuit s-o faci.

[104] Ai avut neazuri. Ai fost apăsată în spirit. Ai fost descurajată, dar de această nefericire i-ai învinuit pe alții. Cauza principală este la tine. Tu n-ai reușit să faci din căminul tău ceea ce ar fi trebuit să fie și ceea ce ar fi putut fi. Stă încă în puterea ta să corectezi greșelile de acolo. Ieși din acea rezervă rece și rigidă. Arată mai multă iubire, mai degrabă decât s-o pretinzi; cultivă buna dispoziție; lasă ca lumina soarelui să pătrundă în inima ta, și ea va străluci asupra celor din jurul tău; fii mai socială în manierele tale; caută să câștigi încrederea copiilor tăi, ca ei să poată veni la tine după sfat și părere; încurajează în ei umilința și altruismul, oferindu-le un bun exemplu.

Influența anturajului social

La 10 decembrie 1872 mi-a fost arătată starea fratelui K. El a fost un credincios adevărat și un iubitor al adevărului, dar a băut din spiritul lumii. Hristos a spus: „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” Frate K., comoara ta pământească pretinde interesul și atenția ta în așa măsură, încât nu-ți mai lasă timp să slujești pe Dumnezeu; totuși, soția ta este nemulțumită că îi dai Lui puținul pe care îl dai. Pe inima ei a pus stăpânire o nebunie lumească. Nici unul din voi nu vă luați timp suficient pentru meditație și rugăciune. Dumnezeu este jefuit de serviciul vostru zilnic și voi înșivă vă pomeniți cu o pierdere mai mare decât a oricărei comori de pe pământ.

Soră K., tu ești mai departe de Dumnezeu decât este soțul tău. Conformarea ta cu lumea L-a alungat pe Mântuitorul din inima ta; în afecțiunile tale nu este loc pentru El. Tu ai numai puțină înclinație pentru rugăciune și cercetare a inimii tale. Te supui să asculți de prințul puterilor întunericului. „Dacă vă dați robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire.”

[105]

Soră K., tu nu știi ce faci; nu-ți dai seama că lupți împotriva Creatorului tău, îndepărtându-l pe soțul tău de adevăr. Atenția ta este asupra avantajelor pe care le dă lumea. Tu n-ai cultivat iubirea pentru devoțiune și îți plac mai bine agitația și forfota muncii de a dobândi avere. Tu ești absorbită în dorința de a fi ca lumea, ca să poți primi fericirea pe care o dă lumea. Ambițiile și dorințele tale pământești sunt mai mari decât dorința după neprihănire și pentru un loc în Împărăția lui Dumnezeu.

Prețiosul tău timp de punere la probă este cheltuit în lucrare pentru bunăstarea voastră vremelnică, pentru îmbrăcăminte, mâncare și băutură după felul lumii. O, cât de nesatisfăcătoare, cât de mică este recompensa obținută! În dorințele și scopurile tale lumești, tu porți o povară mai grea decât și-a propus vreodată Mântuitorul tău

s-o pună asupra ta. Mântuitorul tău te invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina mea este ușoară.” Sora mea, Hristos vrea ca tu să pui povara ta cea grea la picioarele Lui și să-ți pleci gâtul înțepenit pentru jugul Său ușor.

Ce-ar fi dacă timpul de probă s-ar încheia acum? Cum ai putea suporta cercetarea Stăpânului tău? Cum ai folosit talanții în bani și influență pe care ți i-a împrumutat Dumnezeu pentru o îmbunătățire înțeleaptă spre slava Sa? Dumnezeu nu ți-a dat viață și binecuvântările ei ca să le consacri numai propriei tale plăceri și satisfacții egoiste, ci ca alții să beneficieze de ele. Stăpânul ți-a încredințat talanți ca tu să-i pui la schimbător, ca atunci când îi va cere, El să-și primească ce este al Lui cu dobândă.

[106] Influența și banii ți-au fost dați ca să fii pusă la probă, ca să descoperi ce este în inima ta; tu trebuie să-i folosești să câștigi suflete la Hristos și astfel să faci să înainteze cauza Răscumpărătorului tău. Dacă nu ajungi să faci acest lucru, faci o greșeală teribilă. Fiecare zi pe care o consacri spre a te sluji pe tine și spre plăcerea prietenelor tale, cedând influenței lor în iubirea de lume și neglijând pe cel mai bun Prieten al tău, care a murit spre a-ți da viață, este pierdută.

Soră K., tu ai socotit că nu era bine pentru tine să fii diferită de cei din jurul tău. Trăiești într-o localitate care a fost testată cu adevărul, dar pe care l-a refuzat, și tu ți-ai unit interesele și acțiunile cu ale lor, până când ai devenit practic una cu ei. Tu iubești societatea lor; totuși, nu ești fericită, deși îți place să crezi că ești. În inima ta ai spus: „Degeaba am slujit lui Dumnezeu: și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui, și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor?”

Nu este o treabă ușoară pentru o familie să-L reprezinte pe Isus, păzind poruncile Lui într-o localitate necredincioasă. Nouă ni se cere să fim epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Poziția aceasta implică o responsabilitate înfricoșătoare. Pentru a trăi în lumină, trebuie să vii acolo unde strălucește lumina. Fratele K., cu orice sacrificiu, ar trebui să se simtă sub obligația solemnă de a participa, cu familia sa, cel puțin la adunările anuale ale celor care iubesc adevărul. Aceasta i-ar întări și pe ei și i-ar pregăti pentru încercare și datorie. Nu este bine pentru ei să piardă privilegiul de a se asocia cu

cei de aceeași credință, pentru că adevărul pierde din importanță în mintea lor și inimile încetează să mai fie luminate și însuflețite prin influența lui sfințitoare, iar ei pierd spiritualitatea. Ei sunt întăriți prin cuvintele predicatorului viu. Gândurile și ocupațiile lumesti le ocupă continuu mintea prin excluderea subiectelor spirituale.

Credința celor mai mulți creștini va șovăi dacă neglijează mereu să se adune împreună pentru consfătuire și rugăciune. Dacă le-ar fi imposibil să se bucure de astfel de privilegii religioase, atunci Dumnezeu ar trimite lumină direct din cer, prin îngerii Săi, spre a însufleți, a încuraja și a binecuvânta pe poporul Său risipit. Dar El nu-și propune să facă o minune spre a susține credința sfinților Săi. Lor li se cere să iubească adevărul îndeajuns spre a suporta unele mici osteneli pentru a-și asigura privilegiile și binecuvântările pe care Dumnezeu a binevoit să le acorde. Ceea ce pot face este ca cel puțin să consacre câteva zile pentru un efort unit în vederea înaintării cauzei lui Hristos și pentru a face un schimb prietenesc de sfat și simpatie.

[107]

Mulți dedică aproape tot timpul lor pentru interesele și plăcerile vremelnice și cu greu dau cele câteva zile și cheltuiala respectivă pentru o deplasare de la căminele lor spre a se întâlni cu cei care se adună împreună în Numele Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu definește lăcomia ca idolatrie; atunci, cât de mulți idolatri există, chiar și în mijlocul celor care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos!

Se cere să ne adunăm împreună spre a depune mărturie pentru adevăr. Îngerul lui Dumnezeu a spus: „Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește.”

Se merită, deci, să folosim privilegiile care ne stau la îndemână și, chiar cu un sacrificiu, să ne adunăm împreună cu cei care se tem de Dumnezeu și vorbesc pentru El; pentru că El este prezentat ca ascultând acele mărturii, în timp ce îngerii le scriu într-o carte. Dumnezeu Își va aduce aminte de cei care s-au adunat și au adunat în Numele Său și îi va cruța de măcelul cel mare. Ei vor fi pentru El ca niște mărgăritare prețioase, dar mâna Lui va cădea peste capul

fără adăpost al păcătoșilor. Slujirea lui Dumnezeu nu este degeaba. Există o răsplată neprețuită pentru cei care își consacră viața pentru serviciul Lui. Iubite frate și soră, voi ați intrat în mod treptat în întuneric, până ce, aproape pe nesimțite, acesta s-a transformat, părând lumină pentru voi. Ocazional, o slabă licărire pătrunde întunecimea și trezește mintea; dar influențele mediului înconjurător sting raza de lumină și întunericul pare mai des ca înainte.

[108] Ar fi fost mai bine pentru bunăstarea voastră spirituală dacă v-ați fi schimbat domiciliul cu câțiva ani în urmă. Lumina adevărului a pus la probă localitatea în care locuiți. Câțiva au primit solia de îndurare și avertizare, în timp ce a fost lepădată de mulți. Iar o altă grupă n-a acceptat-o, pentru că era o cruce de purtat. Ei au luat o atitudine neutră și au crezut că, dacă nu se luptă împotriva adevărului, o vor duce foarte bine, dar lumina pe care au neglijat să o primească și s-o păstreze în suflet s-a stins în întuneric. Ei s-au străduit să-și liniștească conștiința, spunându-I Duhului lui Dumnezeu: „Du-Te, de data asta; când voi mai avea prilej, te voi chema.” Acel prilej n-a mai venit niciodată. Ei au neglijat ocazia de aur, care niciodată nu s-a mai întors la ei, pentru că lumea a acoperit lumina pe care ei au refuzat-o. Interesele acestei vieți și farmecul plăcerilor captivante le-au absorbit mintea și inima, în timp ce cel mai bun Prieten al lor, Mântuitorul cel binecuvântat, este lepădat și uitat.

Sora K., cu toate că posedă excelente calități naturale, este îndepărtată de Dumnezeu de către prietenele și rudele ei necredincioase, care nu iubesc adevărul și n-au simpatie pentru sacrificiul și lepădarea de sine care trebuie făcute de dragul adevărului. Sora K. nu-și dă seama de importanța despărțirii de lume, după cum ne prescrie porunca lui Dumnezeu. Privirea ochilor ei și auzirea urechilor ei i-au stricat inima.

Ioan Botezătorul a fost un om plin de Duhul Sfânt de la nașterea lui, și dacă este cineva care ar fi putut rămâne neatins de stricăciunea influențelor veacului în care a trăit, a fost cu siguranță el. Totuși, el n-a îndrăznit să se încreadă în puterea lui; s-a despărțit de prietenii și rudele lui, pentru ca aceste afecțiuni naturale să nu se dovedească o cursă pentru el. El n-avea să se așeze inutil în calea ispitei, nici unde viața îmbelșugată sau chiar comoditatea vieții să-l facă să-și îngăduie tihna sau să-și satisfacă apetitul și astfel să-și micșoreze

puterea spirituală și fizică. Pe o astfel de cale, misiunea importantă pentru care a venit n-ar mai fi ajuns la îndeplinirea ei.

El s-a supus privațiunii și singurătății din pustie, unde a putut să [109] păstreze simțământul sacru al maiestății lui Dumnezeu prin studierea marii Lui cărți a naturii și prin cunoașterea caracterului Lui, așa cum este descoperit în lucrările Sale cele minunate. Aceasta a fost o ambianță calculată spre a desăvârși creșterea morală și a păstra în mod continuu în fața lui temerea Domnului. Ioan, înainte-mergătorul lui Hristos, nu s-a expus la conversație dăunătoare și la influențele stricăcioase ale lumii. El se temea de efectul lor asupra conștiinței lui, de faptul că păcatul putea să nu i se pară așa de odios. El a ales mai degrabă să aibă căminul în pustie, unde simțurile n-aveau să fie stricate de anturajul lui. Să nu învățăm nimic din exemplul unuia pe care Hristos l-a lăudat și despre care a spus: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul”?

Hristos și-a petrecut primii treizeci de ani din viața Lui într-un loc retras. Îngeri slujitori stăteau la dispoziția Domnului vietii, în timp ce El mergea alături de țărani și muncitori printre dealurile Nazaretului, nerecunoscut și neobservat. Aceste exemple nobile ar trebui să ne învețe să evităm influențele rele și să ne ferim de societatea celor care nu trăiesc corect. Noi nu trebuie să ne mângâiem că suntem prea puternici ca astfel de influențe să ne afecteze, ci trebuie să ne păzim umiliți de primejdie.

Vechiul Israel a fost în mod deosebit îndrumat de Dumnezeu să fie și să rămână un popor despărțit de toate națiunile. Ei nu trebuia să fie expuși să asiste la idolatria celor din jurul lor, ca să nu le fie corupte inimile, ca familiarizarea cu practicile necredincioșilor să nu-i facă să le apară mai puțin păcătoase. Puțini își dau seama de propria lor slăbiciune și că păcătoșenia naturală a inimii omenești prea adesea paralizează străduințele lor nobile.

Influența cea rea a păcatului otrăvește viața sufletului. Singura noastră scăpare este în despărțirea de cei care trăiesc în întunericul ei. Domnul ne-a poruncit să ieșim din mijlocul lor și să ne despărțim, să nu ne atingem de lucruri necurate și El ne va primi și ne va fi [110] Tată, iar noi vom fi fii și fiice ale Lui. Dacă vrem să fim adoptați în familia lui Dumnezeu, să devenim copii ai Regelui ceresc, trebuie să ne conformăm condițiilor Lui; trebuie să ieșim din lume și să stăm

ca un popor deosebit înaintea Domnului, ascultând de poruncile Lui și slujindu-I.

Lot și-a ales ca domiciliu Sodoma pentru că a văzut că acolo erau avantaje de câștig din punct de vedere lumesc. Dar, după ce s-a stabilit și a ajuns bogat în comori pământești, el s-a convins că a făcut o greșală, neținând seama de starea morală a localității în care urma să-și aibă căminul.

Locuitorii Sodomei erau stricați; urechile lui Lot erau întâmpinate zilnic de conversații josnice, și sufletul lui cel drept era tulburat de violența și crima pe care nu le putea opri. Copiii lui au devenit asemenea acestor oameni păcătoși, pentru că asocierea cu ei le-a pervertit morala. Ținând seama de toate aceste lucruri, bogățiile lumești pe care le-a câștigat păreau a fi mici și nu meritau prețul plătit pentru ele. Legăturile familiei lui au fost întinse, copiii lui căsătorindu-se printre sodomiți.

Mânia Domnului s-a aprins în cele din urmă împotriva locuitorilor păcătoși ai cetății, și îngerii lui Dumnezeu au vizitat Sodoma, să-l ia pe Lot ca să nu piară în nimicirea cetății. Ei i-au poruncit lui Lot să-și ia familia, soția, fiii și fiicele care se căsătoriseră în Sodoma cea păcătoasă, și i-a spus să fugă din locul acela. „Căci”, a spus îngerul, „avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimis Domnul, ca să-l nimicim.”

[111] Și Lot a ieșit și i-a implorat stăruitor pe copiii săi. El a repetat cuvintele îngerului: „Sculați-vă, ieșiți din locul acesta, căci Domnul are să nimicească cetatea.” Dar pentru ginerii lui el a apărut ca unul care își bate joc; pentru că ei locuiseră timp atât de îndelungat în Sodoma, încât au ajuns părtași ai păcatelor poporului. Și fiicele au fost influențate de soții lor să creadă că tatăl lor este nebun. Ei stăteau destul de bine unde erau. Erau bogați și aveau averi mari și nu puteau să creadă că frumoasa Sodomă, o regiune bogată și fertilă, ar putea fi nimicită de mânia unui Dumnezeu care răzbună păcatul.

Lot s-a întors întristat la îngerii și a repetat trista relatare a nereușitei lui. Atunci îngerii i-au poruncit să se ridice, să-și ia soția și cele două fete care mai erau în casă și să părăsească cetatea. Dar Lot era trist; gândul de a-și părăsi copiii și soția, care a refuzat să meargă cu ei, aproape că i-a frânt inima. Ei ar fi pierit cu toții în

teribila nimicire a Sodomei, dacă Domnul, în îndurarea Sa, n-ar fi trimis pe îngerii Săi să-i scape.

Lot era paralizat de marea nenorocire care urma să aibă loc; era înțepenit de durere, la gândul că trebuie să lase tot ce avea mai scump pe pământ. Dar, în timp ce el întârzia, îngerii lui Dumnezeu i-au apucat de mână pe el, pe soția și pe cele două fete ale lui, i-au scos afară din cetate și le-au poruncit să fugă pentru a-și scăpa viața, să nu se uite înapoi, nici să se oprească în vreun loc din câmpie, ci să scape la munți.

Pe Lot nu-l mai trăgea inima să asculte de înger și să meargă cât mai departe posibil de Sodoma cea stricată, hotărâtă pentru nimicire totală. El n-a avut încredere în Dumnezeu și insista să rămână. Locuirea în cetatea păcătoasă a slăbit credința și încrederea lui în dreptatea Domnului. El insista că nu putea să facă ce i se cerea, ca să nu-l surprindă vreun rău și să moară. Îngerii au fost trimiși cu o misiune specială, să salveze viața lui Lot și a familiei sale; dar Lot a fost timp atât de îndelungat înconjurat de influențe stricate, încât sensibilitățile lui au fost tocite și n-a mai putut discerne lucrările lui Dumnezeu și scopurile Lui; el nu s-a putut încredința brațelor Lui spre a asculta de porunca Lui. Insista mereu pentru sine însuși, și această necredință l-a costat viața soției sale. Ea a privit înapoi la Sodoma și, murmurând împotriva procedurilor lui Dumnezeu, a fost preschimbată într-un stâlp de sare, ca să poată rămâne ca o avertizare pentru toți cei care nu iau în considerare îndurările speciale și providențele Cerului. După această pedeapsă teribilă, Lot n-a mai îndrăznit să zăbovească pe drum, ci a fugit la munți, după îndrumarea îngerilor. Purtarea păcătoasă a fetelor lui după părăsirea Sodomei a fost rezultatul asociațiilor păcătoase din timpul cât au fost acolo. Înțelesul a ceea ce era bine și rău era confuz în mintea lor, și păcatul nu le-a apărut ca păcat.

[112]

Cazul lui Lot trebuie să fie o avertizare pentru toți cei care doresc să trăiască o viață de evlavie, ca să se despartă de toate influențele care-i îndepărtează de Dumnezeu. Lot a rămas timp atât de îndelungat între păcătoși, încât el a fost în stare să se salveze numai pe sine și cele două fiice, și chiar și ei aveau morala coruptă după ce stătuseră atâta timp în Sodoma.

Dumnezeu Își dă seama ce spune, și cu El nu-i de glumit. Ah! cât de mulți muritori păcătoși cu vedere scurtă insistă pe lângă

Dumnezeu să-L convingă să fie de acord cu ei, în timp ce, dacă ei s-ar preda fără rezervă în brațele Sale, El i-ar salva și le-ar da biruințe prețioase.

Soră K., tu ești în primejdie de a lua hotărâri care vor fi foarte vătămătoare pentru tine. Dumnezeu are pentru tine o lucrare de făcut, pe care n-o poate face nimeni altcineva. Dacă nu o îndeplinești, sufletul tău nu poate fi mântuit. Dumnezeu te iubeste și nu este dispus să pieri în nimicirea generală. El te invită să părăsești acele lucruri care împiedică înaintarea ta spirituală și să găsești în El acea putere și mângâiere de care ai nevoie. Tu ai griji și poveri de purtat în familia ta, care adesea te îngrijorează; dar dacă faci numai acele lucruri care sunt necesare pentru confortul și fericirea voastră vremelnică, vei găsi timp să citești Biblia cu rugăciune și interes și să-ți desăvârșești un caracter creștin.

[113] Frate K., tu ai avut multe descurajări; dar trebuie să fii zelos, neclintit și hotărât să-ți faci datoria în familia ta și să o iei cu tine, dacă este posibil. Nu trebuie să renunți la nici un efort spre a-i convinge pe ai tăi să te însoțească pe calea spre cer. Dar dacă mama și copiii aleg să nu te însoțească, ci mai degrabă caută să te îndepărteze de îndatoririle și privilegiile tale religioase, tu trebuie să mergi înainte, chiar dacă mergi singur. Trebuie să trăiești în temere de Dumnezeu. Trebuie să folosești ocaziile de a participa la adunări și de a dobândi toată puterea spirituală pe care o poți dobândi, pentru că vei avea nevoie de ea în zilele care vor veni. Toată averea lui Lot a fost mistuită. Dacă vei întâmpina pierderi, să nu te descurajezi; și dacă poți salva numai o *parte* din familia ta, este mult mai bine decât să-i pierzi pe toți.

Iubite frate și soră, ca părinți, voi sunteți răspunzători în mare măsură pentru sufletele copiilor voștri. Voi i-ați adus la existență și tot voi trebuie să-i conduceți, prin învățătură și exemplu, la Domnul și curțile din cer. Trebuie să le întipăriți gândul că interesele vremelnice sunt de mică importanță când sunt comparate cu bunăstarea lor veșnică.

Acești scumpi copii trăiesc în mijlocul unor oameni lumesti și ei sunt plini de iubire pentru deșertăciunile vieții. Fiul vostru L. este un băiat spiritual, cu inimă bună; dar are nevoie de atenta purtare de grijă a unei mame, a cărei experiență zilnică în viața creștină o va face potrivită să-l sfătuiască și să-l învețe. El este la acea vârstă

când o mamă afectuoasă și judicioasă îl poate modela prin influența ei; dar mă tem, soră K., că tu cauți mai degrabă să-ți formezi copiii după moda acestei lumi și neglijezi să-i înveți că lucrarea importantă din viață este formarea de caractere care vor asigura nemurirea.

Dacă L. neglijează să fie familiarizat cu subiecte religioase și creștinism practic, viața lui va fi o greșală. El trebuie să înțeleagă că are nevoie de educație în lucruri religioase, ca să-și poată folosi capacitățile întru totul pentru Dumnezeu. Dumnezeu cheamă tineri să lucreze în via Lui. Tinerii nu trebuie să neglijeze ramurile principale ale educației. Dar dacă ei își îndreaptă toată atenția asupra studiului profan, și neglijează să fie la curent cu marile subiecte religioase, și nu dobândesc experiență creștină, ei se descalifică pentru lucrarea lui Dumnezeu. Oricât de favorabil ar putea fi avantajul educațional, mai este nevoie de ceva, pe lângă cunoștința din cărți, spre a salva sufletul și a conduce pe alții la pocăință. Dedicarea unei perioade de ani de zile pentru a dobândi numai o cunoștință științifică, nu este o pregătire spre a fi un lucrător eficient în serviciul lui Dumnezeu.

Tinerii trebuie să dedice mult timp pentru studiu; dar ei trebuie să unească munca fizică cu eforturile mintale și să pună în practică cunoștința pe care au dobândit-o, ca prin exercițiu folositor toate aptitudinile minții și puterile trupului să poată fi dezvoltate în mod egal. Ei nu trebuie să neglijeze lucrurile necesare pentru mântuire, nici să le considere secundare, față de orice din această viață.

[114]

Iubite frate și soră, Dumnezeu vă iubeste familia și dorește să reverse binecuvântările Sale speciale asupra voastră, ca să puteți deveni o unealtă a neprihănirii în călăuzirea altora spre cer. Dacă este pe deplin consacrat lui Dumnezeu, fratele K. ar putea face mult bine într-o localitate unde sfatul și influența lui ar fi mai bine primite și apreciate. Noi avem o puternică speranță că voi amândoi veți corecta ceea ce este greșit în viața voastră și veți reînnoi credința și ascultarea voastră față de Dumnezeu, primind putere nouă de la El, care a făgăduit să-i ajute pe cei ce cheamă Numele Lui.

Frate tânăr L., ai făcut o greșală în viața ta. Urmărindu-ți îndeaproape studiile, ai neglijat să-ți dezvolți toate aptitudinile. Creșterea morală niciodată să nu fie împiedicată de efortul de a dobândi educație, ci să fie cultivată într-o mai mare măsură decât s-a crezut a fi necesar. Iubitul meu frate tânăr, tu ai avut ambiția să dobândești

cunoștință. Această ambiție este vrednică de laudă; dar, ca s-o satisfaci, ți-ai neglijat interesele veșnice și le-ai pus pe locul al doilea în studiile tale. În afecțiunile tale, Dumnezeu și cerul au ocupat o poziție de subordonare. Cerințele sfintei Legi a lui Dumnezeu n-au fost păzite cu sfințenie în viața ta zilnică. Ai profanat Sabatul, făcându-ți studiile în acel timp sfânt, care nu era al tău, spre a te ocupa de propriile tale scopuri. Dumnezeu a spus: „Să nu faci nici o lucrare în ea.”

[115] „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale, și nededându-te la flecării; atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” Tu ai ascultat mai degrabă de înclinație decât de datorie și ai socotit că studiile tale sunt superioare față de porunca expresă a Celui Prea Înalt.

Adunările noastre de tabără sunt aranjate și ținute cu mare cheltuială. Slujitorii lui Dumnezeu care susțin un adevăr nepopular muncesc foarte mult la adunări mari, spre a duce solia harului despre un Răscumpărător răstignit sărmanilor păcătoși căzuți. A neglija sau a trata aceste solii cu indiferență înseamnă a disprețui harul lui Dumnezeu și glasul Lui de avertizare și implorare. Absența ta de la aceste adunări a fost foarte păgubitoare pentru bună-starea ta spirituală. Tu ai pierdut puterea pe care o puteai câștiga acolo, dacă ascultai Cuvântul predicat al lui Dumnezeu și te uneai cu credincioșii adevărului. Minte ta a fost adormită într-o apatie fatală în ce privește bunăstarea sufletului tău. Tu ai ridicat educația ta profană deasupra cunoștinței care trebuie câștigată în școala lui Hristos. Într-o viață religioasă adevărată, este necesară o experiență pentru a forma un caracter acceptabil pentru Dumnezeu și pentru a obține virtuți curate care să poarte lumina cerului.

Ce dorință fierbinte ai manifestat să-ți instruiști mintea prin studiu, să fii un bun cunoscător al manualelor tale, pentru ca să poți trece onorabil examinarea în fața profesorilor, prietenilor și spectatorilor interesați! Ce ambițios ai fost ca să dovedești că ai fost un elev silitor și ți-ai folosit fidel timpul spre a înmagazina în mintea ta cunoștințe folositoare! Tu ai fost tot atât de sincer doritor

să progresezi în studiile tale cât ai fost să obții lauda prietenilor și profesorilor tăi. Ai meritat pe drept onoarea pe care ai primit-o pentru cunoștințele tale. Dar cum a fost mintea ta învățată în cele ale religiei? N-ai pus tu, fără să-ți dai seama, Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa mai prejos decât avansarea în cele ale științei? Este adevărat că unele dintre facultățile omului au fost sădite mai ales pentru a se angaja în probleme vremelnice. Dar puterile superioare ale minții trebuie să fie consacrate în întregime lui Dumnezeu. Acestea îl controlează pe om, formând viața și caracterul lui. Și în timp ce nu trebuie să neglijezi studiile tale profane, tu n-ai nici un drept să le acorzi toată atenția, ci trebuie să te consacri mai ales pentru cerințele morale și spirituale ale Tatălui tău ceresc. [116]

Cât de puțină dorință ai manifestat să folosești avantajele religioase la îndemână, spre a dobândi o mai completă cunoaștere a legilor lui Dumnezeu și o hotărâre de a rămâne credincios față de ele! Tu nu te-ai străduit să devii un creștin fidel și înțelept. Atunci, cum vei fi pregătit să treci examinarea cea mare, când toate faptele, cuvintele și gândurile cele mai intime ale inimii tale vor fi date pe față înaintea Marelui Judecător și a adunării sfinților și a îngerilor? Ai avut puțină ambiție să obții o destoinicie spirituală, ca să poți suporta această amănunțită examinare în prezența acelei mulțimi proslăvite. Atunci care va fi decizia ta finală în ce privește realizările tale morale și religioase, acea decizie împotriva căreia nu se poate face apel? Ce fel de onoruri îți vor fi acreditate din cauza credincioșiei tale în a păstra armonia care se cere între religie și urmărirea științelor? Vei sta atunci ca unul care are curaj moral neșovăielnic, în care să se vadă măiestria cunoștințelor umane unită cu un zel sfânt pentru Dumnezeu și ascultare de Legea Sa?

Frate al meu, tu trebuie să consideri înțelepciunea lui Dumnezeu ca fiind esențială. Religia trebuie să meargă mână în mână cu știința, pentru a face ca educația ta să fie un mijloc sfințit de a face bine și de a întoarce pe alții la adevăr. Cu cât învățăm mai mult în școala lui Hristos, cu atât suntem mai dornici să înaintăm în acea cunoștință. Toate realizările noastre sunt de mică valoare, dacă nu este înnobilit caracterul prin religie. Dumnezeu are pentru fiecare individ sarcini de îndeplinit și va fi luată o hotărâre cu privire la fiecare caz în ceea ce privește credincioșia cu care au fost duse la îndeplinire aceste sarcini.

[117] Adesea, Domnul ne pune în situații grele spre a ne stimula la un efort și mai mare. În providența Sa, uneori are loc un necaz special spre a pune la probă răbdarea și credința noastră. Dumnezeu ne dă lecții de încredere. El vrea să ne învețe unde să căutăm ajutor și putere la vreme de nevoie. În felul acesta, obținem o cunoștință practică despre voința Sa divină de care avem atâta nevoie în experiența vieții noastre. Credința crește puternic în conflict serios cu îndoiala și teama. Frate, tu poți fi biruitor dacă ești atent la căile tale. Ar trebui să dedici tânăra ta viață cauzei lui Dumnezeu și să te rogi pentru succes. Nu trebuie să-ți închizi ochii față de primejdii, ci trebuie să te pregătești în mod hotărât pentru fiecare dificultate în înaintarea ta creștină. I-ați timp pentru meditație și rugăciune serioasă și smerită. Talentele tale sunt remarcabile și ești plin de speranță în legătură cu succesul tău viitor; dar dacă nu înțelegi slăbiciunea inimii tale firești, vei fi dezamăgit.

Tu de-abia ai pornit în viață; ai ajuns la o vârstă la care îți porți singur de grijă. Aceasta este o perioadă critică din viața ta. Acum, în tinerețe, semeni în ogorul vieții. Ceea ce semeni aceea vei și secera; cum a fost sămânța, așa va fi și recolta. Dacă ești neglijent și nepăsător cu privire la lucrurile veșnice, vei suporta o pierdere mare și, prin influența ta, vei împiedica și pe alții să-și îndeplinească obligațiile față de Dumnezeu.

Amândouă lumile sunt în fața ta. Pe care vrei s-o alegi? Fii înțelept și ține-te de viața veșnică. Nu te abate de la integritatea ta, oricât de neplăcute ar putea să-ți apară îndatoririle în actuala împrejurare critică. Poate ți se pare că trebuie să faci sacrificii mari pentru a-ți păstra sufletul curat, dar nu ezita; mergi înainte în temere de Dumnezeu și El va binecuvânta eforturile tale și te va recompensa de o mie de ori. Nu renunța la cerințele și privilegiile tale, pentru a satisface dorințele prietenilor și rudelor tale necredincioase. Ești chemat să iei poziție pentru adevăr, chiar dacă aceasta ar fi în opoziție directă cu cei care sunt în legătură strânsă cu tine. Ferească Dumnezeu ca acest ultim necaz să mai vină vreodată asupra ta, să-ți pună la probă integritatea în ce privește binele.

Pune temelie caracterului tău creștin pe veșnica Stâncă a mântuirii și fă ca clădirea să fie solidă și trainică.

[118] Noi nădăjduim că mama ta te va ajuta pe tine, pe frații și surorile tale în eforturile voastre de a vă desăvârși caractere adevărate după

modelul lui Hristos, ca să puteți avea o destoinicie morală pentru societatea îngerilor sfinți din Împărăția slavei.

Un interes împărțit

Iubiți frați M.,

În vedenia pe care am avut-o în ianuarie trecut, mi-au fost arătate unele lucruri cu privire la voi amândoi. Mi-a fost arătat că nu creșteți în spiritualitate după cum ar fi datoria și privilegiul vostru să creșteți. Măreția lucrării și ocazia providențială a lui Dumnezeu ar trebui să vă miște inimile. Hristos a intenționat ca credincioșii Săi copii să fie lumina lumii și sarea pământului. Viața cea sfântă și exemplul creștin al unui om bun dintr-o localitate revarsă o lumină care se reflectă asupra altora. Cât de mare ar fi atunci influența unei grupe de credincioși, care umblă cu toții în ascultare de poruncile lui Dumnezeu!

Predicarea Cuvântului este poruncită de Dumnezeu spre a-i trezi și convinge pe păcătoși. Și când predicatorul exemplifică în propria lui viață lepădarea de sine și sacrificiile lui Hristos, când conversația și faptele lui sunt în armonie cu Modelul divin, atunci influența lui va fi puternică asupra celor ce ascultă glasul lui. Dar nu toți pot fi predicatori la amvon. Datoriile diferitelor persoane variază și lucrare de făcut există pentru fiecare. Toți pot să ajute cauza prin dăruirea altruistă din banii lor, ca ajutor pentru diferitele ramuri ale lucrării, prin aprovizionarea mijloacelor pentru publicarea tratatelor și a revistelor spre a fi împrăștiate printre oameni și a răspândi adevărul. Cei care dau bani ca să promoveze cauza poartă o parte din sarcina lucrării; ei sunt împreună lucrători cu Hristos, pentru că Dumnezeu i-a aprovizionat pe oameni cu bani pe încredere, spre a fi folosiți pentru scopuri sfinte și chibzuite. Ei sunt uneltele pe care le-a rânduit Dumnezeu să facă bine și oamenii trebuie să pună acești bani la schimbător.

[119] Iubiți frați, să vă aduceți aminte că sunteți ispravnici ai lui Dumnezeu și că El vă face răspunzători pentru talanții vremelnici pe care vi i-a dat cu împrumut, spre a-i folosi cu pricepere și spre slava Sa. Nu vreți să vă cercetați inimile, să vedeți motivele care vă îndeamnă la acțiune? Am văzut că primejdia constă în iubirea averilor voas-

tre. Urechile voastre nu se grăbesc să audă chemarea Stăpânului în persoana sfinților Săi și a lipsurilor cauzei Sale. Voi nu investiți cu bucurie comoara voastră în acțiunea creștinismului. Dacă doriți o comoară în cer, trebuie să faceți rost de ea cât aveți ocazie. Dacă socotiți mai prudent să vă folosiți banii pentru o mai mare acumulare de bogății pământești și să investiți cu economie în cauza lui Dumnezeu, atunci să fiți mulțumiți să primiți comoara cerească după investiția din depozitul ceresc.

Voi doriți să vedeți progresul cauzei lui Dumnezeu, dar faceți puțin efort personal în scopul acesta. Dacă voi, și alții care mărturisesc sfânta noastră credință, ați putea să vedeți adevărata voastră situație și să vă dați seama de răspunderea pe care o aveți față de Dumnezeu, ați deveni zeloși conlucrători cu Isus. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta.” În această privință nu poate fi nici un interes împărțit, pentru că omul întreg cuprinde toată inima, cugetul și puterea.

Apostolul spune: „Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț.” Când sârmanul păcătos condamnat zăcea sub blestemul Legii Tatălui, Isus l-a iubit atât de mult, încât S-a dat pe Sine pentru călcătorul de Lege. Acesta a fost răscumpărat în virtutea sângelui Său. Noi nu putem aprecia valorosul preț de răscumpărare plătit pentru omul căzut. Pentru o astfel de iubire minunată ar trebui date în schimb cele mai bune și sfinte afecțiuni ale inimii. Darurile vremelnice de care te bucuri îți sunt doar împrumutate, spre a ajuta la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu.

Eu vorbesc despre sistemul zecimii, totuși cât de sărăcăcios se arată el minții mele! Ce mică prețuire! Cât de zadarnică este strădania de a măsura cu reguli matematice timp, bani și iubire, în schimbul unei iubiri și al unui sacrificiu care nu pot fi măsurate și calculate! Zecimi pentru Hristos! O, ce recompensă sărăcăcioasă, nedemnă pentru ceea ce costă atât de mult! De pe crucea Golgotei, Hristos cheamă la o predare necondiționată. El i-a făgăduit tânărului învățător al legii că, dacă a vândut tot ce avea, a dat săracilor și a luat crucea Lui să-L urmeze, va avea o comoară în cer. Tot ce avem să fie consacrat lui Dumnezeu. Maiestatea cerului a venit în lume să moară ca jertfă pentru păcatele omului. Cât de rece și egoistă este

inima umană, care întoarce spatele unei atât de neasemuite iubiri și se apucă de lucrurile iluzorii din această lume!

Când egoismul se străduiește să câștige biruință asupra voastră, aduceți-vă aminte de Unul care a părăsit slăvitele curți cerești și S-a dezbrăcat de hainele Lui regale de dragul vostru, devenind sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă puteți îmbogăți. Vreți voi, dar, să disprețuiți această iubire mare și îndurare fără margini, refuzând să fiți deranjați și să vă lepădați de voi înșivă din iubire pentru El? Vreți să țineți la comorile acestei lumi și să neglijați să ajutați la înaintarea acestei mari lucrări a adevărului?

Copiilor lui Israel li s-a poruncit în vechime să aducă o jertfă pentru adunarea întreagă pentru curățire de întinăciunea ceremonială. Jertfa aceasta era o juncană roșie și reprezenta cea mai desăvârșită jertfă care să răscumpere din întinăciunea păcatului. Aceasta era o jertfă ocazională pentru curățirea tuturor celor care atingeau un mort din necesitate sau accidental. Toți cei care veneau în contact cu moartea în orice fel erau socotiți, ceremonial, necurați. Aceasta trebuia să imprime puternic în mintea evreilor faptul că moartea a venit ca urmare a păcatului și de aceea este un reprezentant al păcatului. *Acea juncană, acel chivot, acel șarpe de aramă arată în mod impresionant spre acea jertfă mare — jertfa lui Hristos.*

Juncana aceasta trebuia să fie roșie, care era un simbol al sângelui. Ea trebuia să fie fără pată sau cusur și care n-a fost pusă niciodată la jug. Aici, era simbolizat din nou Hristos. Fiul lui Dumnezeu a venit de bunăvoie să aducă la îndeplinire lucrarea de ispășire. Asupra Lui n-a fost un jug obligatoriu, pentru că El era independent și deasupra oricărei legi. Îngerii, ca mesageri inteligenți ai lui Dumnezeu, erau sub jugul obligației; nici un sacrificiu personal al lor nu putea să ispășească vinovăția omului căzut. Numai Hristos era liber față de cerințele Legii spre a lua asupra Sa răscumpărarea neamului omenesc căzut. El avea să-și dea viața și s-o ia din nou. „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat, să fie deopotrivă cu Dumnezeu.”

Și totuși, această Ființă slăvită a iubit pe sărmanul păcătos și a luat asupra Sa chipul unui rob, ca să poată suferi și muri spre folosul omului. Isus putea să rămână la dreapta Tatălui Său, să poarte coroana și îmbrăcămintea Sa regală. Dar El a ales să schimbe toate bogățiile, onoarea și slava cerului pentru sărăcia omenirii și poziția

de comandă înaltă pentru ororile din Ghetsemani, umilința și agonia de pe Golgota. El a devenit un om al durerii și obișnuit cu suferința, pentru ca prin botezul suferinței și al sângelui să poată curăți și răscumpăra o lume vinovată. „Iată-Mă că vin”, a fost consimțământul Lui bucuros, „să fac voia Ta, Dumnezeule.”

Juncana de jertfă era dusă afară din tabără și ucisă în modul cel mai impunător. Tot așa și Hristos a suferit în afara porților Ierusalimului, pentru că Golgota era în afara zidurilor cetății. Aceasta trebuie să arate că Hristos n-a murit numai pentru evrei, ci pentru omenirea întreagă. El vestește unei lumi căzute că a venit să fie Răscumpărătorul lor și îi cheamă să accepte mântuirea pe care le-o oferă El. Juncana, fiind ucisă în maniera cea mai solemnă, preotul, îmbrăcat în haine curate, albe, lua sângele în mâinile lui când acesta se scurgea din trupul victimei și-l stropea spre templu de șapte ori. „Și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată.”

Trupul juncanei era ars până la cenușă, ceea ce însemna o jertfă cuprinzătoare și completă. Apoi cenușa era adunată de o persoană necontaminată de contactul cu trupul mort și pusă într-un vas care conținea apă dintr-o apă curgătoare. Această persoană curată lua apoi o crenguță de cedru, o pânză stacojie și un buchet de isop, pentru ca să stropească conținutul vasului spre cort și spre poporul adunat. Ceremonia aceasta era repetată de șapte ori spre a fi completă și era făcută ca o curățire de păcat.

Tot așa și Hristos, în dreptatea Sa fără pată, după ce și-a vărsat sângele Său cel prețios, a intrat în locul cel sfânt să curățe Sanctuarul. Și acolo este adus curentul roșu în slujirea de împăcare a lui Dumnezeu cu omul. Unii pot vedea în această ucidere a juncanei o ceremonie fără sens, dar ea a fost făcută la porunca lui Dumnezeu și are o semnificație adâncă, pe care nu a pierdut-o până în timpul de față.

Preotul folosea cedru și isop, pe care le muia în apa curată și stropea pe cel necurat. Aceasta simboliza sângele vărsat al lui Hristos spre a ne curăți de necurățiile morale. Repetarea stropirilor ilustrează perfecțiunea lucrării care trebuia adusă la îndeplinire pentru păcătosul care se pocăiește. Nu trebuie să fie curat numai sufletul

[122]

lui, ci el trebuie să se străduiască să aibă consacrată lui Dumnezeu familia lui, planurile lui gospodărești, averea lui și tot ce-i aparține.

După ce a fost stropit cortul, deasupra ușii celor curățiți era scris: „Eu nu sunt al meu, Doamne, eu sunt al Tău”. Tot așa trebuie să fie cu cei care mărturisesc a fi curățiți prin sângele lui Hristos. Dumnezeu nu este mai puțin exigent astăzi decât a fost în vremurile vechi. În rugăciunea lui, psalmistul se referă la această ceremonie, când zice: „Curăță-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpadă. Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!”

Sângele lui Hristos este eficient, dar el trebuie să fie aplicat continuu. Dumnezeu nu dorește numai ca slujitorii Lui să folosească banii pe care i-a încredințat lor spre slava Sa, ci dorește să facă din ei o consacrare a *lor* pentru cauza Sa. Dacă voi, frații mei, ați devenit egoiști și ați reținut de la Domnul ceea ce trebuia să dați cu bucurie pentru serviciul Lui, atunci aveți nevoie de stropirea sângelui complet aplicat, consacrându-vă lui Dumnezeu, voi și toate averile voastre.

Mult stimații mei frați, voi nu aveți acea zeloasă și altruistă devoțiune față de lucrarea lui Dumnezeu pe care El o cere de la voi. Ați acordat atenție problemelor vremelnice. V-ați educat mintea pentru afaceri, ca astfel să beneficiați voi înșivă. Dar Dumnezeu vă cheamă să fiți într-o unire mai strânsă cu El, ca să vă poată modela și educa pentru lucrarea Sa. Vechiului Israel i-a fost făcută o declarație solemnă, că omul care va rămâne necurat și refuză să se curețe să fie nimicit din mijlocul adunării. Aceasta are o semnificație specială pentru noi. Dacă în vremurile vechi a fost necesar ca cel necurat să fie curățit prin stropirea sângelui, cu cât mai important este pentru cei ce trăiesc în pericolele zilelor de pe urmă și sunt expuși la ispitirile lui Satana, să aibă sângele lui Hristos aplicat zilnic inimilor lor. „Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!”

Amândoi trebuie să faceți mult mai mult decât ați făcut privind purtarea sarcinilor lucrării Domnului. Vă implor să vă treziți din

letargie, să părăsiți inutila idolatrie a lucrurilor lumesti și să fiți serioși în a vă procura un titlu pentru moștenirea voastră nemuritoare. Lucrați cât este ziuă. Nu puneți în pericol sufletele voastre prin pierderea ocaziilor actuale. Nu dați intereselor voastre veșnice o importanță secundară. Nu puneți lumea înaintea religiei și nu munciți zi de zi pentru dobândirea de bogății, în timp ce vă amenință pericolul falimentului veșnic. Fiecare zi vă aduce mai aproape de socoteala finală. Fiți gata să părăsiți definitiv talanții împrumutați împreună cu creșterea dobândită prin folosirea înțeleaptă a lor.

Nu vă puteți permite să sacrificați cerul sau să vă riscați siguranța. Nu lăsați ca înșelăciunea bogățiilor să vă facă să neglijați comoara nemuritoare. Satana este un vrăjmaș viclean și este mereu pe urmele voastre, străduindu-se să vă prindă în cursă și să pună la cale ruina voastră. Noi suntem în timp de așteptare; mijlocul să vă fie încins și lumina voastră să strălucească, pentru ca să puteți aștepta pe Domnul când Se întoarce de la nuntă, ca atunci când vine și bate, să-I puteți deschide de îndată.

[124]

Atenție, fraților, la prima întunecare a luminii voastre, la prima neglijență a rugăciunii, la primul simptom de ațipire spirituală! „Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.” Exercițierea credinței și a iubirii îi face pe cei credincioși să strălucească asemenea unor lumini în lume. Noi facem numai o slabă pregătire pentru venirea Domnului dacă slujim lui Mamona, în timp ce mărturisim că Îi servim lui Dumnezeu. Când Se arată El, voi trebuie să prezentați talanții pe care i-ați îngropat în pământ, talanți pe care i-ați neglijat, abuzat și folosit greșit — o iubire împărțită.

Amândoi ați mărturisit că sunteți slujitorii lui Hristos. Cât de necesar este să ascultați de îndrumările Stăpânului vostru și să fiți credincioși față de îndatoririle voastre! „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu.” Iubirea aceasta este fără egal și îi înrudește pe oameni cu Dumnezeu. De aceea așteaptă Tatăl ascultare de la copiii Săi; de aceea cere El o dreaptă dispunere a proprietății pe care El a pus-o în mâinile lor. Ea nu este a lor, ca s-o folosească pentru satisfacerea lor personală, ci este capitalul Domnului, pentru care ei sunt răspunzători față de El.

Copii ai Domnului, ce prețioasă este făgăduința! Ce deplină este ispășirea Mântuitorului pentru vina noastră! Răscumpărătorul, cu o iubire neschimbătoare, mai mijlocește încă cu sfântul Său sânge în

favoarea celui păcătos. Măinile rănite, coasta împunsă, picioarele străpunse mijlocesc elocvent pentru omul căzut, a cărui răscumpărare este cumpărată cu un astfel de preț nemărginit. O, ce bunăvoință neîntrecută! Nici timpul, nici evenimentele nu pot micșora eficiența jertfei de ispășire. Așa cum norul plăcut mirositor de tămâie se ridica acceptat fiind spre cer, și Aaron stropea sângele asupra capacului ispășirii vechiului Israel și curăța poporul de vină, tot așa și meritele Mielului ucis sunt astăzi acceptate de Dumnezeu ca un curățitor de pângărirea păcatului.

[125] „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită.” Voi aveți de dus lupte aspre. Trebuie să îmbrăcați toată armura neprihănirii și să vă dovediți tari și credincioși în slujba Răscumpărătorului vostru. Dumnezeu nu dorește leneși în ogorul Său, ci colaboratori împreună cu Hristos, santinele vigilente la posturile lor, bravi ostași ai crucii, gata să facă și să înfrunte toate lucrurile pentru cauza în care sunt înrolați. Ceea ce dă fericirea nu este bogăția sau intelectul, ci adevărata valoare morală și simțământul datoriei împlinite. Voi puteți avea răsplata biruitorului și să stați înaintea tronului lui Hristos, să-I cântați laude în ziua când Îi va aduna pe sfinții Săi; dar hainele voastre trebuie să fie curățite în sângele Mielului și iubirea trebuie să vă acopere ca un veșmânt și să fiți găsiți fără pată și fără cusur.

Ioan a spus: „După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini și strigau cu glas tare și ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!» Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete, nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.”

Înălțare de sine

Iubite frate N.,

În ultima mea viziune mi s-a prezentat cazul tău. Mi-a fost arătat că în caracterul tău creștin sunt defecte care trebuie învinse înainte de a putea să desăvârșești sfințirea în temere de Domnul. Tu iubești adevărul, dar trebuie să fii sfințit prin el. Nu ești egoist, nici zgârcit cu ospitalitatea sau cu susținerea cauzei adevărului; dar în inima ta există un fel de egoism. Tu rămâi la propria ta părere și îți înalți judecata mai presus de a altora. Ești în primejdie să te înalți deasupra fraților tăi. Ești exigent și înclinat să aduci la îndeplinire ideile tale, independent de frații tăi, deoarece tu consideri că inteligența și experiența ta sunt superioare față de ale lor. În această privință, tu nu împlinești porunca apostolului: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși.” Tu ai concepțiile tale, scopurile tale și planurile tale și îți închipui că niciodată ele nu pot fi incorecte.

[126]

În gospodărie, te-ai implicat prea mult în probleme administrative. Când părerile sau planurile tale erau contracarate, în loc de a admite sau de a cădea de acord, făcând un compromis cu cei care ți s-au opus, considerând că și ei, ca și tine, aveau drept să judece independent, tu te-ai simțit jignit și rănit. N-ai putut răbda ca familia ta să pună la îndoială planurile tale sau să ofere sugestii care să se deosebească de părerile tale. Ca rezultat al acestor stări de lucruri, familia ta și-a supus dorințele voinței tale și au îngăduit ca tu să ai propria ta cale, pentru a păstra armonia în cămin. De aceea, familia ta a suferit mult și, cu răbdare, ți-a satisfăcut capriciile. Tu numești acest lucru o convenită respectare a autorității tale legitime; consideri aceasta ca o conducere sănătoasă și corectă din partea ta.

Ori de câte ori hotărârea ta de a îndeplini propria ta judecată cu orice risc i-a împins pe prietenii tăi în extrema opusă, simțind dispreț pentru spiritul tău arbitrar, tu ai simțit și ai lăsat să se înțeleagă că această opoziție era instigată de ispitirile vrăjmașului. Aceasta te-a

făcut și mai stăruitor să aduci la îndeplinire propriile tale idei, fără să-ți pese de dorințele altora.

[127] Vei avea necazuri dacă nu ești dispus să acorzi libertate de judecată și de opinie celor apropiați ție. Este bine să-ți aduci aminte că părerile și căile lor pot fi pentru ei tot atât de scumpe cât sunt ale tale pentru tine. Noi suntem foarte înclinați să pierdem din vedere acest fapt când îi criticăm pe alții pentru că nu sunt de acord cu noi. Stăpânești prea rigid pe membrii familiei tale. Ești foarte minuțios în a le da instrucțiune peste instrucțiune, poruncă peste poruncă; și dacă ei îndrăznesc să nu se înțeleagă cu tine, aceasta te face cu atât mai hotărât să acționezi după propria ta minte și să arăți că tu ești stăpân în casa ta și că nu trebuie să fii împiedicat.

Se pare că tu gândești că este de ajuns să spui că un lucru trebuie făcut în ordine spre a fi făcut exact în felul indicat de tine. În felul acesta arbitrar, adesea tu pui mintea și judecata ta între tine și familia ta și propriul lor bun simț despre ce este drept și potrivit în împrejurările date. Tu ai făcut o tristă greșală zdrobind voința și judecata soției tale și cerându-i să se supună fără rezerve înțelepciunii tale superioare, altfel apărând neînțelegeri în cămin.

Nu trebuie să cauți să conduci acțiunile soției tale sau s-o tratezi ca pe o servitoare. Niciodată să nu te ridici mai presus de ea, scu-zându-te: „Ea este fără experiență și inferioară mie.” Niciodată să nu cauți să-i subjugi irațional voința față de a ta. Am văzut multe familii naufragiate, în timp ce prin consultare și înțelegere totul putea să progreseze în mod armonios și bine.

Frate al meu îngâmfat, tu ieși din propria ta sferă de activitate ca să-ți exerciți autoritatea. Îți închipui că te pricepi cel mai bine să faci lucrul din bucătăria voastră. Ai propriile tale idei speciale despre cum trebuie să fie făcută toată lucrarea în departamentul muncii și aștepti ca toți să se adapteze ca o mașinărie la aceste idei și să respecte ordinea specială care-ți place ție.

[128] Eforturile acestea de a-ți aduce prietenii în situația de a se supune cu umilință fiecărei dorințe și înclinații manifestate de voința ta sunt zadarnice și nefolositoare. Nu toate mințile sunt modelate la fel și este bine că este așa, pentru că, dacă ar fi exact la fel, atunci ar fi mai puțină armonie și adaptabilitate naturală a unuia față de altul, ca acum. Dar noi toți suntem prezentați ca fiind membrii trupului, uniți în Hristos. În acest trup sunt membri diferiți și un membru nu

poate îndeplini exact aceeași slujbă ca altul. Ochii sunt făcuți ca să vadă, și în nici un caz ei nu pot îndeplini lucrarea urechilor, care este aceea a auzului; nici urechile nu pot lua locul gurii, nici gura nu poate îndeplini lucrarea nasului. Totuși, toate organele acestea sunt necesare pentru desăvârșirea întregului și lucrează în armonie unul cu altul. Mâinile au slujba lor, iar picioarele pe a lor. Unul nu spune celuilalt: „Tu ești inferior mie”; mâinile nu trebuie să spună picioarelor: „Noi n-avem nevoie de voi”; ci toate sunt unite cu trupul, să facă lucrarea lor specifică, și trebuie să fie respectate în același fel, deoarece ele contribuie la confortul și folosul perfect al întregului.

Noi nu putem să avem toți aceeași minte și să nutrim aceleași idei; dar unul trebuie să fie spre beneficiul și binecuvântarea celuilalt, ca acolo unde unul are lipsă, celălalt să poată împlini ceea ce se cere. Tu ai anumite deficiențe de caracter și înclinații naturale care fac să fie profitabil pentru tine să fii dus în legătură cu o minte constituită diferit, pentru a o echilibra cum trebuie pe a ta. În loc de a conduce în mod atât de exclusivist, ar trebui să te consulți cu soția ta și să ajungeți la decizii comune. Tu nu încurajezi efortul independent din partea familiei tale, iar dacă directivele tale specifice nu sunt aduse la îndeplinire în mod corect, prea adeseori găsești greșeli și vinovați.

Dacă soția ta și ceilalți membri ai familiei tale nu ar avea tact și îndemânare, ai mai avea scuze că vrei să conduci tu totul; dar, nefiind așa, procedeul tău este întru totul nejustificabil. După ce ai informat amabil cu privire la părerile tale, privind gătitul mâncării și conducerea problemelor de gospodărie, și ai sugerat care sunt dorințele tale în această privință, nu merge mai departe, ci lasă-i pe ei să folosească sugestiile tale așa cum cred. Probabil că vor fi mult mai plăcut influențați să-ți facă pe plac decât dacă recurgi la măsuri autoritare. Și chiar dacă ei nu se adaptează părerilor tale, nu domina, ca totul să se facă așa cum vrei tu. Tu trebuie să-ți amintești că independența naturală a altora trebuie să fie respectată. Dacă soția ta își face lucrarea în felul în care îi convine ei, tu n-ai nici un drept să te amesteci în treburile ei și s-o necăjești și s-o împovărezi cu multele tale sugestii și reflecții privind îndemânarea ei.

Tu ai multe trăsături de caracter bune și generoase. Ești un bărbat curtenitor și amabil, în general față de cei din afara familiei tale. Poate că aceasta se poate atribui într-o oarecare măsură faptului că nu îți place să-ți arăți temperamentul față de oricine, ci doar

acelora pe care îi consideri inferiori ție. Dacă superioritatea ta nu este îndeajuns de recunoscută în societate, tu ești hotărât ca ea să fie acasă, unde crezi că nimeni nu va îndrăzni să-ți conteste pretențiile.

Tu trebuie să începi sârguincios să faci o schimbare în tine însuși. Dacă ești dispus să-ți sacrifici egoismul, temperamentul exigent, părerile și ideile favorite, poți avea un cămin pașnic și fericit, la care îngerii vor privi cu plăcere. Este mai plăcut să ai voința ta decât să vezi o libertate proprie de acțiune și spirit în familia ta? Căminul tău nu este totdeauna exact ce ar trebui să fie, dar tu ești cauza principală a dezacordului din cămin. Dacă tu ești reprezentantul lui Hristos pe pământ, te implor să nu reprezinți greșit pe binecuvântatul tău Răscumpărător, care a fost blând, amabil, gentil și iertător.

Există un fapt căruia merită să-i dai atenție, și anume că este foarte greu pentru cineva cu minte și idei sănătoase să acționeze după un tipar trasat de altcineva pentru ei. De aceea, tu n-ai dreptul moral să îngreuezi pe soția și familia ta cu capriciile și concepțiile tale iritabile în ce privește ocupația lor. Îți va fi greu să-ți schimbi deodată modul de lucru, dar ia o hotărâre fermă că n-ai să mai intri în bucătăria voastră, afară de cazul când vrei să încurajezi eforturile și să lauzi iscusința celor care lucrează acolo. Fie ca lauda să ia locul criticii.

[130] Cultivă trăsăturile de caracter contrare celor care sunt mustrate aici. Caută să dezvolti bunătatea, răbdarea, iubirea și toate darurile care vor avea o influență transformatoare în căminul tău și vor lumina viața familiei tale și a prietenilor tăi. Mărturisește că ai greșit și apoi întoarce-te în cealaltă direcție și străduiește-te să fii drept și corect. Să nu încerci să faci din soția ta o sclavă a voinței tale, ci, prin amabilitate și dorință neegoistă, să promovezi confortul și fericirea ei și să o atragi spre o mai strânsă simpatie alături de tine. Dă-i ocazie să-și exercite aptitudinile și nu încerca să-i denaturezi mintea și să-i modelezi judecata până cade și-și pierde identitatea ei mintală.

Ea este un copil al lui Dumnezeu și o femeie cu însușiri distinse și cu bun gust, una care are despre sine, în cel mai bun caz, o părere smerită. Și tu i-ai dictat atât de mult și ai descurajat cugetarea ei independentă, încât aceasta a făcut-o să se închidă în sine și să nu-și dezvolte feminitatea cea nobilă care-i aparține de drept. În timp ce te consulti cu soția ta asupra problemelor care afectează interesele ei egale cu ale tale, tu știi bine că, dacă ea exprimă o părere contrară

față de a ta, în inima ta apare un simțământ de jignire și eul pune stăpânire pe tine excluzând acel simțământ de respect pe care ar trebui să-l nutrești în mod natural față de tovarășa ta de viață.

Exact același spirit pe care-l exerciți în căminul tău îl vei manifesta, mai mult sau mai puțin, și în biserică. Voința ta hotărâtă și părerile tale rigide vor fi impuse și făcute să fie o putere stăpânitoare, în măsura în care este posibil. Dar acest lucru nu se va întâmpla niciodată; tu trebuie să simți nevoia ca, ocazional, să-ți supui judecata altora și să nu persisti în ideile tale, până aproape de încăpățănare. Dacă dorești binecuvântarea zilnică a lui Dumnezeu, trebuie să-ți adaptezi temperamentul dictatorial și să-l faci să corespundă cu Modelul divin.

Adesea o întristezi pe soția ta fără să-ți dai seama, pentru că nu-ți măsoară cuvintele și faptele cu gingășia cu care ar trebui. În felul acesta, tu faci ca iubirea ei pentru tine să scadă și nutrești o răceală care se furișează în căminul vostru fără să-ți dai seama.

Dacă te vei gândi mai puțin la tine însuși și mai mult la comorile din familia ta, dând considerația cuvenită membrilor familiei tale și îngăduindu-le exercitarea cuvenită propriei lor judecăți individuale, vei aduce o binecuvântare asupra ta și asupra lor, iar respectul lor pentru tine va crește.

Tu ai fost înclinat să privești cu un fel de dispreț asupra fraților tăi care aveau defecte și cărora, din cauza temperamentului lor natural, le-a fost greu să biruiască relele care îi copleșeau. Dar Isus are milă de ei; El îi iubește și le suportă slăbiciunile tot așa ca și pe ale tale. Faci rău că te înalți pe tine mai presus de cei care nu sunt așa de tari cum ești tu. Faci rău că te închizi de tot în spiritul de îndreptățire de sine, mulțumindu-I lui Dumnezeu că tu nu ești ca alți oameni, ci că zelul și credința ta le întrec pe acelea ale celor sărmani și slabi, care se străduiesc să facă binele, cuprinși de descurajări și întuneric.

Îngerii din cerul curat și sfânt vin în această lume poluată să simpatizeze cu cei mai slabi, cei mai neajutorați și nevoiași, în timp ce Însuși Hristos a coborât de pe tronul Său să-i ajute tocmai pe unii ca aceștia. Tu n-ai nici un drept să te ții la distanță de acești șovăielnici și nici să-ți afirmi evidentă ta superioritate asupra lor. Apropie-te de caracterul lui Hristos, fie-ți milă de cel greșit, ridică mâinile care sunt căzute, întărește genunchii slăbiți și invită inimile

[131]

înfricate să fie tari. Fie-ți milă de ei și ajută-i întocmai cum și lui Hristos i-a fost milă de tine.

Tu ai dorit să faci o lucrare pentru Domnul. Iată aici o lucrare de făcut pentru tine pe care El o va accepta — este tocmai lucrarea pentru care sunt angajați îngerii s-o facă să înainteze. Tu poți fi un colaborator al lor, dar nu vei fi chemat niciodată să predici poporului Cuvântul. Poți avea, în general, o cunoaștere corectă a adevărului nostru, dar îți lipsesc calificările unui învățător. Tu nu ai însușirea de a te adapta nevoilor și căilor altora. N-ai un suficient volum al glasului. Chiar și la adunările pe conferință, tu vorbești prea încet spre a fi auzit de cei adunați. Iubite frate, adesea ești în primejdia de a fi plicticos. Chiar și în adunările mici, observațiile tale sunt prea lungi. Fiecare cuvânt pe care-l spui poate să fie adevărat, dar, ca să-și găsească drum spre suflet, acesta trebuie să fie însoțit de o înflăcărare a puterii spirituale. Ceea ce spunem trebuie să fie direct, la subiect, și nu să-i obosească pe ascultători; altfel, subiectul temei nu va găsi loc în inimile lor.

Există pentru toți lucrare de făcut din belșug. Tu, iubite frate, poți face, cu toată siguranța, o bună lucrare pentru Domnul prin ajutorarea celor care au cea mai mare nevoie de ajutor. Poți să socotești că lucrarea ta în această direcție nu este apreciată corect, dar adu-ți aminte că lucrarea Mântuitorului a fost puțin luată în seamă de către cei cărora le-a făcut bine. El a venit să-i salveze pe cei pierduți, dar tocmai cei pe care El a căutat să-i salveze au refuzat ajutorul Lui și până la urmă L-au omorât.

Dacă dai greș în nouăzeci și nouă de ori din o sută, dar reușești să salvezi un singur suflet de la ruină, ai făcut o faptă nobilă pentru cauza Domnului. Dar, dacă vrei să fii conlucrător cu Hristos, trebuie să ai toată răbdarea cu cei pentru care lucrezi, nu să disprețuiești simplitatea lucrării, ci să privești spre rezultatul cel binecuvântat. Când cei pentru care lucrezi nu vin exact într-o întâmpinare a spiritului tău, în inima ta spui adesea: „Lasă-i să plece; ei nu sunt vrednici de mântuire.” Ce-ar fi fost dacă Hristos i-ar fi tratat pe cei nenorociți într-un fel asemănător? El a murit spre a salva păcătoși nenorociți, și dacă tu lucrezi în același spirit și în același fel arătat prin pilda Celui pe care tu Îl urmezi, lăsând rezultatul pe seama lui Dumnezeu, nu poți niciodată măsura în această viață cantitatea de bine pe care ai îndeplinit-o.

Ești înclinat să ajungi la o lucrare mai înaltă decât cea care ți se prezintă ție în mod natural. Tu ai căutat să-i influențezi numai pe oamenii intelectuali și onorabili. Dar această clasă, cu siguranță, va dezamăgi așteptările tale. Dacă ei continuă mult timp în fărâdelege, rareori vor simți starea lor pierdută și fără speranță. Tu trebuie să lucrezi cum a lucrat Hristos, cu toată umilinta, și nu-ți vei pierde răsplata. Este tot atât de onorabil să lucrezi printre cei umili și modești, conducându-i la Mântuitorul, ca și printre cei bogați și mari. Mai presus de orice, să nu-ți iei responsabilități pe care nu ești în stare să le porți.

Trebuie făcut tot ce este posibil spre a face interesante adunările poporului nostru. Tu poți fi de mare ajutor în această privință, dacă alegi calea cuvenită. Mai ales adunările noastre sociale să fie conduse cum trebuie. Câteva cuvinte pătrunzătoare în legătură cu progresul vieții tale spirituale, spuse cu glas clar și audibil, într-o manieră serioasă, fără nici un efort al vorbirii, ar fi edificator pentru alții și o binecuvântare pentru propriul tău suflet.

[133]

Tu ai nevoie de influența înduioșătoare și cuceritoare a Duhului lui Dumnezeu în inima ta. Nimeni nu va accepta că doar o corectă cunoaștere a adevărului va veni în întâmpinarea cerințelor lui Dumnezeu. Iubirea și bunăvoința care există numai când căile noastre sunt recunoscute de prietenii noștri ca fiind drepte nu au o valoare reală, pentru că acest lucru este natural pentru inima nerenăscută. Cei care mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu și umblă în lumină să nu se simtă deranjați sau mâniați când le este barat drumul.

Tu iubești adevărul și ești doritor ca el să înainteze. Vei fi adus în împrejurări diferite ca să fii încercat și pus la probă. Poți să-ți dezvolti un adevărat caracter creștin, dacă te vei supune învățaturii. În joc sunt interesele tale vitale. De aceea, cel mai mult ai nevoie de adevărata sfîntire și un spirit de sacrificiu de sine. Noi putem să cunoaștem bine adevărul, să talmăcim tainele lui ascunse și chiar să dăm trupurile noastre să fie arse, de dragul lui; totuși, dacă n-avem iubire și generozitate, suntem ca o aramă sunătoare și un chimval zăngănitor.

Cultivă dispoziția de a-i stima pe alții mai bine decât pe tine însuți. Fii mai puțin independent, mai puțin încrezut; cultivă răbdarea, perseverența și iubirea frățească. Fii gata să-i ajuți pe cei greșiți și ai milă și simpatie afectuoasă față de cei slabi. Tu nu trebuie

să-ți părăsești serviciul spre a slăvi pe Domnul, dar poți zi de zi, în fiecare faptă și cuvânt, în timp ce te îndeletnicești cu ocupațiile tale obișnuite, să-L onorezi pe Cel pe care-L servești, influențând astfel spre bine pe cei cu care vii în contact.

[134] Fii curtenitor, delicat și iertător față de alții. Fă ca eul să se scufunde în iubirea lui Isus, ca să poți onora pe Răscumpărătorul tău și să faci lucrarea pe care a hotărât El s-o faci. Cât de puțin cunoști încercările inimii sufletelor sărmene care au fost lăsate în lanțurile întunericului și cărora le lipsesc hotărârea și puterea morală! Străduiește-te să înțelegi slăbiciunea altora. Ajută-i pe nevoiași, răstignește eul și lasă-L pe Isus să pună stăpânire pe sufletul tău, ca să poți aduce la îndeplinire principiile adevărului în viața ta zilnică. Atunci vei fi, ca niciodată mai înainte, o binecuvântare pentru biserică și pentru toți cei cu care vii în contact.

Misionari în cămin

Iubită soră,

Mi-a fost arătat că ai anumite defecte a căror importanță de a le corecta ar trebui s-o simți, spre a te bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu. Ți-ai provocat multe necazuri prin libertatea de a vorbi. Tu socotești că este o virtute să discuți deschis și să le spui oamenilor exact ce gândești despre ei și faptele lor. Tu numești aceasta franchise; dar este o categorică lipsă de politețe și trezește combativitatea celor cu care vii în contact. Dacă alții ar urmări aceeași cale față de tine, aceasta ar fi mai mult decât ai putea suporta. Celor care sunt obișnuiți să vorbească deschis și sever altora nu le place să primească, la rândul lor, același tratament.

Ți-ai adus multă întristare, care putea fi evitată dacă ai fi avut un spirit blând și liniștit. Tu provoci ceartă, pentru că, atunci când cineva se opune voinței tale, spiritul tău se ridică pentru luptă. Dispoziția de a conduce este pentru tine o sursă continuă de necaz. Firea ta a devenit geloasă și neîncrezătoare. Ești arogantă și stârnești ceartă prin găsirea de greșeli și condamnare pripită. Ai cultivat timp atât de îndelungat spiritul de revanșă, încât ai nevoie continuă de harul lui Dumnezeu spre a-ți calma și supune firea. Scumpul Mântuitor a spus: „Binecuvântați pe cei ce vă blestemă și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.”

Iubită soră, mi-a fost arătat că aduci întuneric în propriul tău suflet, stăruind asupra greșelilor și nedesăvârșirilor altora. Tu n-ai să răspunzi niciodată pentru păcatele lor, dar ai o lucrare de făcut pentru sufletul tău și pentru propria ta familie, pe care nimeni altul n-o poate face pentru tine. Trebuie să-ți răstignești eul și să-ți stăpânești tendința de a exagera greșelile semenilor tăi și de a vorbi nechibzuit. Sunt subiecte despre care poți conversa cu cele mai bune rezultate. Este întotdeauna sănătos să vorbești despre Isus, despre speranța creștină și despre frumusețea credinței noastre. Limba ta să fie sfântită pentru Dumnezeu, pentru ca vorbirea ta să poată fi totdeauna plină de har. „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot

[135]

ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.”

Îndemnul apostolului trebuie să fie urmat în mod categoric. Adesea, este o mare ispită de a discuta despre lucruri care n-aduc nici un folos vorbitorului sau ascultătorului, dar care aduc rău și nimicire pentru amândoi. Timpul nostru de probă este prea scurt pentru a fi folosit pentru stăruirea asupra defectelor altora. Noi avem în față o lucrare care cere cea mai riguroasă hărnicie și cea mai strictă veghere, unită cu neîncetată rugăciune, altfel nu vom fi în stare să biruim defectele din caracterele noastre și să imităm Modelul divin. Noi toți trebuie să ne dăm silința să imităm viața lui Hristos. Atunci vom avea o influență sfințitoare asupra celor cu care ne asociem. A fi creștin este un lucru minunat, într-adevăr asemenea lui Hristos, pașnic, curat și nepătat. Iubită soră, Dumnezeu trebuie să fie cu noi în toate eforturile noastre, altfel ele nu vor folosi la nimic. Faptele noastre bune vor sfârși în îndreptățire de sine.

[136] În familia ta sunt multe de corectat. Tu n-ai reușit să le dai copiilor tăi atenția și încurajarea de care aveau nevoie. Tu nu i-ai legat de inima ta cu cele mai delicate legături de iubire. Ocupația ta îți răpește prea mult timp și energie și te face să-ți neglijezi îndatoririle din cămin. Totuși, te-ai obișnuit atât de mult cu această povară, încât ar părea un mare sacrificiu să te lași de ea; totuși, dacă ai putea s-o faci, ar fi în interesul tău spiritual și spre fericirea și moralitatea copiilor tăi. Ar fi bine pentru tine să te lași de grijile obositoare și să găsești un refugiu la țară, unde nu este atât de puternică influența corupătoare pentru moralitatea tinerilor.

Este adevărat că la țară n-ai să fii scutită de supărări și griji complicate, dar acolo vei evita multe rele și vei închide ușa împotriva unui potop de ispite care amenință să domine mintea copiilor tăi. Ei au nevoie de ocupație și varietate. Monotonia căminului lor îi face neliniștiți și agitați și s-au obișnuit să se simtă bine în compania băieților stricați ai orașului, obținând astfel o educație de stradă.

Tu ai consacrat atât de mult timp lucrării misionare care nu are nici o legătură cu credința noastră și ai fost atât de apăsată cu griji și responsabilități, încât n-ai ținut pasul cu lucrarea lui Dumnezeu pentru acest timp și nu ai avut timp să faci împrejurimile căminului atrăgătoare pentru copiii tăi. Tu nu le-ai cercetat nevoile și nici

n-ai înțeles dezvoltarea activă a minții lor; de aceea le-ai refuzat satisfacții simple, care i-ar fi mulțumit fără să-i vatăme. Ar fi fost o împovărare neînsemnată dacă le dădeai o atenție mai mare copiilor tăi, și aceasta ar fi fost de cea mai mare valoare pentru ei.

A locui în provincie ar fi foarte folositor pentru ei; o viață activă în aer liber ar dezvolta atât sănătatea minții, cât și a trupului. Ei ar trebui să aibă o grădină de cultivat, unde ar putea afla atât distracție, cât și ocupație folositoare. Îngrijirea plantelor și a florilor tinde să îmbunătățească gustul și judecata, în timp ce contactul cu creaturile utile și frumoase ale lui Dumnezeu are o influență curățitoare și înnobilitoare asupra minții, îndrumând-o spre Făcătorul și Stăpânul tuturor.

Tatăl copiilor tăi a fost aspru, neînduplecat și nemilos, rece și sever în legăturile lui cu ei, aspru în disciplina lui și irațional în cererile lui. El a fost un om cu temperament ciudat, nu trăia decât pentru el însuși, se gândea numai la plăcerile lui și tindea după bani spre a se satisface pe sine și a-și asigura stima altora. Indolența și obiceiurile lui desfrânate, împreună cu lipsa lui de simpatie și iubire pentru tine și copiii lui au făcut să înceteze afecțiunea ta față de el de timpuriu. Viața ta a fost plină cu neazuri deosebit de grele, în timp ce el era cu totul nepăsător față de grijile și poverile tale.

[137]

Lucrurile acestea au lăsat urme asupra ta și a copiilor tăi. Îndeosebi, ele au tins să deformeze caracterul tău. Tu ai dezvoltat aproape inconștient un spirit independent. Descoperind că nu puteai depinde de soțul tău, ai luat acea cale pe care ai crezut-o cea mai bună, fără să te destăinuiești lui. Întrucât cele mai bune străduințe ale tale n-au fost apreciate, ți-ai adunat toate puterile să mergi înainte după cea mai bună judecată a ta, indiferent de critică sau aprobare. Conștientă că erai nedreptățită și greșit judecată de soțul tău, ai nutrit un simțământ de amărăciune față de el, și când ai fost criticată, le-ai plătit cu aceeași monedă celor care au pus la îndoială umblarea ta.

Dar, în timp ce ți-ai dat seama pe deplin de defectele soțului tău, tu nu le-ai evidențiat pe ale tale. Ai greșit când ai vorbit altora despre defectele lui, cultivând astfel plăcerea de a stăruia asupra subiectelor neplăcute și păstrând continuu în fața ta dezamăgirile și neazurile. Ai căzut astfel în obiceiul de a agrava durerile și dificultățile, dintre care multe au fost făcute de tine prin exagerare și vorbirea către alții.

Dacă ți-ai întoarce atenția de la supărările aparente și le-ai îndrepta asupra familiei tale, ai fi mai fericită și ai găsi mijlocul de a face bine. Tocmai pentru că nici copiii tăi n-au avut parte de sfatul și exemplul potrivit al unui tată îți revine ție mai mult obligația de a fi o mamă iubitoare și devotată. Sarcina ta este mai mult în căminul tău și împreună cu familia ta. Aici este de adus la îndeplinire adevărata lucrare misionară. Responsabilitatea aceasta nu poate fi trecută asupra altora; ea este lucrarea pentru toată viața pe care a hotărât-o Dumnezeu pentru tine.

[138] Devotându-te complet amănuntelor ocupației tale, îți pierzi timpul pentru meditație și rugăciune și jefuiești pe copiii tăi de îngrijirea răbdătoare și atenția pe care au tot dreptul s-o pretindă de la mama lor. Tu găsești că îți poți face treaba mai ușor și mai iute decât să-i înveți cu răbdare pe copiii tăi să o facă pentru tine; totuși, ar fi mult mai bine să pui unele răspunderi asupra lor și să-i înveți să fie folositori. Aceasta i-ar încuraja și i-ar ține ocupați și, de asemenea, te-ar ușura în parte și pe tine.

Tu acorzi un timp considerabil celor care n-au pretenții speciale asupra ta și, făcând așa, îți neglijezi îndatoririle sacre ca mamă. Dumnezeu n-a pus asupra ta multe din poverile pe care tu ți le-ai asumat. I-ai vizitat și i-ai ajutat pe cei care n-aveau nevoie de timpul și îngrijirea ta nici pe jumătate atât de mult cât aveau copiii tăi care își formează acum caractere pentru cer sau pierzare. Dumnezeu nu te va sprijini în slujirea multora care suferă într-adevăr sub blestemul lui Dumnezeu pentru viața lor desfrânată și păcătoasă.

Cea dintâi mare ocupație a vieții tale este să fii misionară în cămin. Îmbracă-te cu umilință și răbdare, îngăduință și iubire și apucă-te de lucrarea pe care ți-a rânduit-o Dumnezeu, pe care nimeni altul nu o poate face pentru tine. Vei fi trasă la răspundere în ziua răsplătirii pentru această lucrare! Bindecuvântarea lui Dumnezeu nu poate rămâne asupra unor membri ai familiei rău crescuți. În cămin trebuie să stăpânească amabilitatea și răbdarea spre a-l face fericit.

Din punct de vedere lumesc, banii reprezintă putere; dar, din punct de vedere creștin, iubirea este putere. În acest principiu este implicată putere intelectuală și spirituală. Iubirea curată are o înclinație specială de a face bine și nu poate face decât bine. Ea evită discordia și suferința și aduce adevărata fericire. Adesea, bogăția este o

influență de a corupe și nimici; forța este puternică spre a răni, dar adevărul și bunătatea sunt însușiri ale iubirii curate.

Sora mea, dacă te-ai putea vedea așa cum te vede Dumnezeu, ai fi convinsă că, fără o convertire totală, niciodată nu vei putea intra în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă ai ține minte că ți se va [139] măsura cu aceeași măsură cu care ai măsurat tu altora, ai fi mult mai prudentă în vorbire, mai blândă și mai iertătoare în purtare. Hristos a venit în lume să aducă toată împotrivirea și autoritatea în supunere față de El, dar n-a pretins ascultare prin puterea argumentului sau glasul poruncii; El a făcut numai bine și i-a învățat pe urmașii Lui lucrurile de care depindea pacea lor. El n-a provocat nici o ceartă, n-a nedreptățit personal pe nimeni, ci a întâmpinat cu resemnare blândă insultele, acuzațiile false și cruda biciuire a celor care L-au urât și condamnat la moarte. Hristos este exemplul nostru. Viața Lui este o ilustrare practică a învățăturilor Sale divine. Caracterul Lui este o prezentare vie a căii de a face bine și a birui răul.

Tu ai nutrit resentimente față de soțul tău și față de alții care ți-au făcut rău, dar n-ai reușit să vezi unde ai greșit, înrăutățind astfel lucrurile prin purtarea ta rea. Spiritul tău a fost amarnic față de cei care te-au nedreptățit, și simțămintele tale și-au găsit descărcare în muștrări și critici. Acest lucru avea să-ți ușureze pe moment inima ta împovărată, dar a lăsat o cicatrice de durată asupra sufletului tău. Limba este un mădular mic, dar tu ai cultivat folosirea nepotrivită a ei până ce a devenit un foc mistuitor.

Toate lucrurile acestea au tins să oprească înaintarea ta spirituală. Dar Dumnezeu înțelege cât de greu îți este să fii răbdătoare și iertătoare și știe cum să-I fie milă și cum să ajute. El îți cere să-ți reformezi viața, să-ți corectezi defectele. El dorește ca spiritul tău ferm și nesupus să fie stăpânit de harul Lui. Tu trebuie să cauți ajutorul lui Dumnezeu, pentru că ai nevoie de pace și liniște în loc de furtună și controversă. Religia lui Hristos îți poruncește să acționezi mai puțin din impuls și mai mult din rațiune sfințită și judecată calmă.

Tu îngădui mediului tău să te afecteze prea mult. Lasă ca vegherea și rugăciunea să fie apărarea ta. Atunci, îngerii lui Dumnezeu vor fi în jurul tău să reverse lumină clară și prețioasă asupra minții tale și să te sprijine cu puterea lor cerească. Influența ta asupra copiilor tăi și purtarea ta față de ei să fie în așa fel, încât să-i atragă pe acești [140] vizitatori sfinți spre locuința ta și ei să te ajute în eforturile tale de

a face ca familia și căminul tău să fie așa cum dorește Dumnezeu. Când încerci să te lupți independentă după felul tău, îngerii cerești sunt respinși și se retrag din fața ta cu mâhnire, lăsându-te să lupți singură.

Copiii tăi au pecetea caracterului pe care li l-au format părinții lor. Cât de atent ar trebui să fie atunci tratamentul tău pentru ei! Cu câtă afecțiune ar trebui să-i mustrii și să le corectezi defectele! Tu ești prea aspră și exigentă și adesea ai avut de-a face cu ei când erai iritată și mânioasă. Aceasta aproape că a ros legătura de aur a iubirii care leagă inimile lor de a ta. Tu trebuie să îtipărești mereu asupra copiilor tăi faptul că îi iubești, că lucrezi pentru interesul lor, că-ți este scumpă fericirea lor și că ai de gând să faci numai ce este spre binele lor.

Tu trebuie să le satisfaci micile lor dorințe oricând poți face acest lucru în mod rezonabil. Actuala voastră locuință oferă puțină varietate sau distracție pentru mintea lor tânără și neastâmpărată, și în fiecare an dificultatea crește. În temere de Dumnezeu, prima ta preocupare să fie copiii tăi. Ca mamă creștină, obligațiile tale față de ei nu sunt nici ușoare, nici mici; și pentru a le împlini cum se cuvine, trebuie să renunți la unele dintre celelalte sarcini ale tale și să-ți consacri timpul și energiile acestei lucrări. Căminul trebuie să fie pentru copiii tăi cel mai dorit și mai fericit loc din lume, iar prezența mamei să fie cea mai mare atracție.

Puterea lui Satana asupra tineretului din acest veac este înfricoșătoare. Dacă mintea lor nu este hotărât echilibrată de principiile religioase, morala lor va deveni stricată prin copiii depravați cu care vin în contact. Tu crezi că înțelegi aceste lucruri, dar nu reușești să pricepi întru totul puterea seducătoare a celui rău asupra minții tinerilor. Cea mai mare primejdie pentru ei este lipsa unei corecte educații și instruirii. Părinții îngăduitori nu își învață copiii lepădarea de sine. Chiar hrana pe care o pun înaintea copiilor lor este de așa natură încât irită membranele sensibile ale stomacului. Această

[141] excitare este comunicată creierului prin nervi și rezultatul este că pasiunile senzuale sunt trezite și stăpânesc puterile morale. În felul acesta, rațiunea este adusă să slujească facultăților inferioare ale minții. Tot ce este introdus în stomac și transformat în sânge devine o parte a ființei. Copiilor n-ar trebui să li se îngăduie să mănânce hrană proastă, precum porc, cârnați, condimente, checuri bogate și

prăjituri; pentru că făcând așa, sângele lor devine agitat, sistemul nervos nespus de excitat și morala este în pericol de a fi afectată. Este imposibil pentru cineva să fie necumpătat în ce privește dieta și totuși să-și păstreze o mare măsură de răbdare. Tatăl nostru cel ceresc a trimis lumina reformei sănătății spre a ne păzi de relele care rezultă dintr-un apetit degradat, pentru ca cei care iubesc curăția și sfințirea să poată folosi cu discernământ lucrurile cele bune pe care le-a procurat El pentru ei și, prin exercitarea cumpătării în viața lor zilnică, să poată fi sfințiți prin adevăr.

Tu nu ești consecventă în tratarea copiilor tăi. Uneori le faci pe plac spre paguba lor, în timp ce alteori le refuzi satisfacții nevinovate, care i-ar face foarte fericiți. Le întorci spatele cu nerăbdare și tratezi cu dispreț cererile lor simple, uitând că ei se pot bucura de plăceri care ție ți se par ridicole și copilărești. Tu nu te pleci din demnitatea vârstei și poziției tale să înțelegi și să te îngrijești de dorințele copiilor tăi. În această privință, tu nu Îl imiți pe Hristos. El S-a identificat pe Sine cu cei umili, nevoiași și suferinzi. El i-a luat în brațele Sale pe copilași și a coborât la nivelul tinerilor. Marea iubire a inimii Lui a putut cuprinde necazurile și nevoile lor și S-a bucurat de fericirea lor. Spiritul Lui obosit de forfota și învălmășeala orașului aglomerat, extenuat de asocierea cu oameni vicleni și ipocriți, a găsit odihnă și pace în societatea copiilor nevinovați. Prezența Lui nu i-a refuzat niciodată. Maiestatea cerului a binevoit să răspundă întrebărilor lor și a simplificat importanțele Lui învățăături, spre a veni în întâmpinarea înțelegerii lor copilărești. El a sădit în tânăra lor minte în dezvoltare semințele adevărului, care aveau să răsară și să producă o recoltă bogată în anii de mai târziu.

În acești copii care au fost aduși la El ca să-i poată binecuvânta, El a văzut bărbați și femei care aveau să fie moștenitori ai harului Său și supuși ai Împărăției Lui, dintre care unii aveau să devină martiri de dragul Numelui Său. Unii dintre ucenicii necompătimitori au poruncit să fie îndepărtați copiii, ca să nu supere pe Domnul; dar când ei erau îndepărtați, cuprinși de tristețe, Hristos i-a muștrat pe urmașii Lui, spunând: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriti; căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei.”

El știa că acești copii aveau să asculte de sfatul Lui și să-L accepte ca Răscumpărător, în timp ce acei care erau înțelepți în felul lumii și împietriți cu inima nu prea aveau să-L urmeze și să găsească

[142]

un loc în Împărăția lui Dumnezeu. Acești micuți, prin venirea la Hristos și primirea sfatului și a binecuvântării Lui, au întipărit chipul și cuvintele Lui amabile în mintea lor maleabilă, spre a nu mai fi șterse niciodată. Din această faptă a lui Hristos noi trebuie să învățăm o lecție, anume că inimile celor tineri sunt cele mai receptive față de învățăturile creștinismului, ușor de influențat spre evlavie și virtute și puternice spre a reține impresiile primite. Dar acești tineri delicați trebuie să fie apropiați cu amabilitate și învățați cu iubire și răbdare.

Sora mea, leagă pe copiii tăi de inima ta prin afecțiune. Dă-le atenție și poartă-le de grijă în toate privințele. Procură-le îmbrăcăminte care să le vină bine, ca să nu fie înjosiți prin înfățișarea lor, pentru că aceasta ar fi jignitor pentru respectul lor de sine. Tu ai văzut că lumea este devotată modei și îmbrăcăminte, neglijând ca mintea și morala să împodobească persoana; dar, evitând acest rău, tu te apropii de extrema opusă și nu dai atenție suficientă îmbrăcăminte tale și a copiilor tăi. Este întotdeauna drept să fii curat și îmbrăcat potrivit, într-un fel care să stea bine pentru vârsta și poziția ta în viață.

[143] Ordinea și curățenia sunt legea cerului; și pentru a veni în armonie cu aranjamentul divin, este datoria noastră să fim curați și agreeți. Ideile tale asupra acestui subiect sunt denaturate. În timp ce condamni extravaganta și vanitatea lumii, cazii în greșeala de a întinde de economie până la zgârcenie. Tu îți refuzi ceea ce este numai drept și potrivit să ai, pentru care Dumnezeu te-a înzestrat cu mijloace spre a le procura. Nu te îmbraci cum se cuvine nici tu, nici copiii tăi. Înfațișarea noastră exterioară nu trebuie să-L dezonoare pe Cel pe care mărturisim că-L urmăm, ci trebuie să reflecte onoare pentru cauza Lui.

Apostolul spune: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe, să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții.” Banii tăi îți sunt dați să-i folosești unde este nevoie, nu să-i păstrezi cu grijă pentru nimicirea din conflagrația cea mare. Ție ți se poruncește să te bucuri de darurile Domnului și să le folosești pentru confortul tău, pentru scopuri de caritate și de fapte bune, spre înaintarea cauzei Lui, prin aceasta strângându-ți o comoară în cer.

Multe suferințe s-au abătut asupra ta, în înțelepciunea lui Dumnezeu spre a te aduce mai aproape de tronul harului. El domolește și supune pe copiii Săi prin dureri și necazuri. Lumea aceasta este atelierul lui Dumnezeu, unde ne șlefuieste pentru curțile cerești. El folosește cuțitul de rindea peste inimile noastre tremurânde, până ce asperitățile și neregularitățile sunt îndepărtate și noi suntem potriviți pentru propriile noastre locuri din clădirea cerească. Prin suferință și necaz, creștinul devine curățit și întărit și își formează un caracter după modelul dat de Hristos. Influența unei adevărate vieți evlavioase nu poate fi măsurată. Ea se întinde dincolo de cercul imediat al familiei și prietenilor, revărsând o lumină care câștigă suflete pentru Isus.

Mărturii pentru comunitate — Numărul 27 [144]

Ascultare de bunăvoie

Avraam era în vârstă când a primit înspăimântătoarea poruncă de la Dumnezeu să-l sacrifice pe fiul său Isaac ca ardere de tot. Avraam era considerat un om bătrân chiar și în generația lui. Ardoarea tinereții lui dispăruse. Pentru el nu mai era ușor să îndure greutate și să înfrunte primejdii. În vigoarea tinereții, omul poate înfrunta furtuna cu o conștiință mândră a puterii și să se ridice deasupra descurajărilor care ar putea face ca inima lui să cedeze în viața de mai târziu, când pașii lui sunt șovăitori spre mormânt.

Dar, în providența Sa, Dumnezeu a rezervat ultima și cea mai puternică încercare pentru Avraam până ce povara anilor a apăsat greu asupra lui și el dorea mult după odihnă din cauza neliniștii și a muncii. Domnul i-a vorbit, spunându-i: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care îl iubești; pe Isaac și adu-l ardere de tot.” Inima bătrânului om s-a oprit de oroare. Pierderea unui astfel de fiu prin boală ar fi fost cea mai sfâșietoare pentru iubitorul tată, ea i-ar fi plecat cu durere capul lui albit; dar acum, lui i se poruncește să verse prețiosul sânge al acelui fiu cu propria lui mână. Aceasta i se părea o imposibilitate înfricoșătoare.

[145] Totuși, Dumnezeu a vorbit și cuvântul Lui trebuie ascultat. Avraam era încărcat de ani, dar aceasta nu l-a scutit de datorie. El a luat toiagul credinței și, în spaimă mută, l-a luat de mână pe fiul lui, frumos, în sănătatea rumenă a tinereții și a plecat să asculte de cuvântul lui Dumnezeu. Marele patriarh bătrân era om; pasiunile și afecțiunile lui erau ca ale noastre și el și-a iubit fiul care era mângâierea bătrâneții lui și căruia îi fusese dată făgăduința Domnului.

Dar Avraam nu s-a oprit să întrebe cum va fi împlinită făgăduința lui Dumnezeu, dacă Isaac avea să fie ucis. El n-a stat să discute cu inima lui care-l durea, ci a adus la îndeplinire porunca divină la literă, până când, tocmai când cuțitul era să fie înfipt în trupul tremurător al copilului, a venit cuvântul: „Să nu pui mâna pe băiat, căci știu acum

că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.”

Această mare faptă a credinței este scrisă pe paginile istoriei sacre spre a străluci asupra lumii ca un exemplu ilustru pentru timpul sfârșitului. Avraam n-a invocat drept scuză vârsta lui înaintată, ca să fie scutit de ascultarea de Dumnezeu. El n-a spus: „Părul meu este cărunt, vigoarea mea bărbătească a dispărut; cine va mângâia viața mea în declin, dacă Isaac nu mai este? Cum poate un tată bătrân să verse sângele singurului său fiu?” Nu; Dumnezeu a spus, și omul trebuie să asculte fără să întrebe, fără să murmure sau să șovăiască pe cale.

Noi avem nevoie de credința lui Avraam în comunitățile noastre de astăzi, spre a risipi întunericul care se adună în jurul lor, care împiedică lumina soarelui iubirii lui Dumnezeu și întârzie creșterea spirituală. Vârsta nu ne va scuti niciodată să ascultăm de Dumnezeu. Credința noastră să fie bogată în fapte bune, deoarece credința fără fapte este moartă. Fiecare datorie împlinită, fiecare sacrificiu făcut în Numele lui Isus aduce o extrem de mare răsplătire. Tocmai în actul datoriei, Dumnezeu vorbește și dă binecuvântarea Sa. Dar El cere de la noi o totală predare a capacităților. Minte, inima, ființa întreagă trebuie predate Lui, altfel nu vom ajunge să devenim creștini adevărați.

Dumnezeu n-a reținut de la om nimic din ce îi poate asigura bogățiile veșnice. El a îmbrăcat pământul în frumusețe și l-a dat în folosință și confortul lui pentru timpul vieții lui vremelnice. El L-a dat pe Fiul Său să moară pentru o lume care a căzut prin păcat și nesăbuintă. O iubire inegalabilă, o jertfă atât de fără margini cere din partea noastră cea mai strictă ascultare, cea mai sfântă iubire, o credință nemărginită. Totuși, toate virtuțile acestea exercitate la maximum nu pot egala niciodată jertfa cea mare care a fost adusă pentru noi.

Dumnezeu cere o promptă și indiscutabilă ascultare de Legea Lui; dar oamenii sunt adormiți sau paralizați prin înșelăciunile lui Satana, care sugerează scuze și subterfugii și biruiește scrupulele lor, spunând cum i-a zis Evei în grădină: „Hotărât că nu veți muri.” Neascultarea nu numai că împietrește inima și conștiința celui vinovat, ci tinde să corupă credința altora. Ceea ce la început li se părea foarte rău, treptat, această înfățișare se pierde datorită obișnuinței,

[146]

până ce, în cele din urmă, ei se întreabă dacă este într-adevăr păcat și, fără să-și dea seama, cad în aceeași greșeală.

Prin Samuel, Dumnezeu i-a poruncit lui Saul să meargă să-i bată pe amaleciți și să nimicească cu desăvârșire toate posesiunile lor. Dar Saul a ascultat de poruncă numai parțial; el a nimicit vitele cele slabe, dar a păstrat pe cele mai bune și a cruțat pe regele cel păcătos. În ziua următoare, el l-a întâlnit pe profetul Samuel cu o măgulitoare felicitare de sine: „Fii binecuvântat de Domnul! Am păzit cuvântul Domnului.” Dar profetul a răspuns imediat: „Ce înseamnă behăitul acesta de oi care ajunge la urechile mele, și mugetul acesta de boi pe care-l aud?”

Saul a fost încurcat și a căutat să scape de răspundere, spunând: „Le-au adus de la Amaleciți, pentru că poporul a cruțat oile cele mai bune și boii cei mai buni, ca să-i jertfească Domnului, Dumnezeului tău, iar pe celelalte, le-am nimicit cu desăvârșire.” Atunci, Samuel l-a muștră pe rege, amintindu-i de porunca lămurită a lui Dumnezeu, care-l trimitea să nimicească tot ce îi aparținea lui Amalec. El i-a arătat abaterea lui și a declarat că n-a ascultat de Domnul. Dar Saul a refuzat să recunoască faptul că a făcut rău; din nou și-a scuzat păcatul, invocând că a păstrat animalele cele mai bune spre a le aduce ca jertfă Domnului.

[147] Samuel a fost mâhnit în inimă de persistența cu care regele a refuzat să vadă și să mărturisească păcatul. El a întrebat cu durere: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat.”

Noi nu trebuie să privim îndelung la datorie și să amânăm satisfacerea cerințelor ei. O astfel de amânare dă timp pentru îndoieli; necredința se furișează, judecata este pervertită, priceperea întunecată. În cele din urmă, muștrările Duhului lui Dumnezeu nu ajung la inima persoanei înșelate, care a ajuns atât de orbită, încât să creadă că nu este posibil ca ele să-i fie destinate lui sau să se aplice în cazul lui.

Timpul prețios de punere la probă trece și puțini înțeleg că el le este dat cu scopul de a se pregăti pentru veșnicie. Ceasurile de aur

sunt risipite în scopuri lumești, în plăceri, în păcat în toată regula. Legea lui Dumnezeu este disprețuită și uitată, totuși fiecare poruncă a ei mai este încă obligatorie. Fiecare călcare a ei va aduce pedeapsa cuvenită. Iubirea de câștig lumesc duce la profanarea Sabatului, cu toate că cerințele acestei zile sfinte nu sunt abrogate sau micșorate. Porunca lui Dumnezeu asupra acestui subiect este clară și indiscutabilă; El ne-a interzis categoric să lucrăm în ziua a șaptea. A pus-o deoparte ca zi sfințită pentru El Însuși.

Multe sunt piedicile puse în calea celor care vor să umble în ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Există influențe puternice și subtile care îi leagă de căile lumii, dar puterea Domnului poate rupe aceste lanțuri. El va îndepărta orice obstacol din fața picioarelor celor credincioși ai Lui sau le va da putere și curaj să învingă orice dificultate, dacă ei imploră serios ajutorul Lui. Toate piedicile vor dispărea în fața unei dorințe sincere și a unui efort stăruitor de a face voia lui Dumnezeu cu orice preț, chiar dacă este sacrificată viața însăși. Lumină din cer va lumina întunericul celor care, prin necaz și încurcătură merg înainte privind la Isus ca Autor și Desăvârșitor al credinței lor.

În timpurile din vechime, Dumnezeu le-a vorbit oamenilor prin gura profetilor sau a apostolilor. În zilele acestea, El le vorbește prin mărturiile Duhului Său. N-a fost niciodată un timp când Dumnezeu să fi învățat pe poporul Său mai serios decât îi învață acum cu privire la voința Sa și calea pe care ar dori ca ei să meargă. Dar vor profita ei de învățăturile Lui? Vor primi ei muștrările Lui și vor lua aminte la avertizările Lui? Dumnezeu nu va accepta o ascultare parțială; El nu va aproba nici un compromis cu eul.

[148]

Cele douăsprezece iscoade

Domnul i-a poruncit lui Moise să trimită bărbați să cerceteze țara Canaanului, pe care El avea s-o dea copiilor lui Israel. Pentru acest scop, trebuia ales câte un delegat din fiecare seminție. Ei au plecat; și după patruzeci de zile s-au întors au venit înaintea lui Moise și Aaron și a întregii adunări a lui Israel și le-au arătat roadele țării. Cu toții au fost de acord că era o țară bună, și ei au prezentat ca dovadă roadele bogate pe care le-au adus. Un ciorchine de strugure a fost așa de mare, încât l-au cărat doi oameni între ei, pe un băț. Au adus, de asemenea, smochine și rodii, care acolo creșteau din abundență. După ce au vorbit despre fertilitatea țării, toți în afară de doi, au vorbit foarte descurajator despre posibilitatea de a o lua în stăpânire. Ei au spus că oamenii care locuiau în țară erau foarte puternici și cetățile erau împrejmuite cu ziduri mari și înalte; dar, mai mult decât toate acestea, au văzut acolo pe copiii uriașului Anac. Apoi au descris cum erau așezate popoarele în jurul Canaanului și și-au exprimat teama că ar fi imposibil pentru ei să ia vreodată țara în stăpânire.

[149] După ce a ascultat acest raport, poporul și-a dezlănțuit dezamăgirea în reproșuri amare și jale. Israeliții n-au așteptat să reflecteze și să judece că Dumnezeu, care i-a adus până aici, cu siguranță le va da țara. Ei L-au lăsat pe Dumnezeu în afara problemei. Au acționat ca și când la luarea cetății Ierihon, poarta de intrare în țara Canaanului, aveau să depindă numai de puterea armelor. Dumnezeu a declarat că le va da țara și ei trebuia să fi crezut întru totul că El va împlini cuvântul Său. Dar inimile lor nesupuse nu erau în armonie cu planurile Lui. Ei n-au cugetat cât de minunat a lucrat Dumnezeu în favoarea lor, scoțându-i din robia egipteană, deschizând un drum pentru ei prin apele mării și nimicind oștirea lui faraon care-i urmărea. În necredința lor, ei au limitat lucrarea lui Dumnezeu și n-au avut încredere în brațul care i-a călăuzit în siguranță până aci. În cazul acesta, ei au repetat greșeala de mai înainte, murmurând împotriva lui Moise și Aaron. „Deci, acesta este sfârșitul tuturor speranțelor

noastre”, au spus ei. „Aceasta este țara pentru care am făcut toată călătoria din Egipt, ca s-o stăpânim.” Au muștră pe conducătorii lor pentru că au adus necaz asupra lui Israel și i-a învinuit din nou de înșelăciune și conducere pe un drum greșit.

Moise și Aaron s-au plecat înaintea lui Dumnezeu, cu fețele la pământ. Caleb și Iosua, cele două iscoade care s-au încrezut în cuvântul lui Dumnezeu, și-au rupt hainele în mâhnirea lor adâncă, atunci când au văzut că aceste rapoarte nefavorabile au descurajat toată tabăra. Ei s-au străduit să-i înduplece; dar adunarea era plină de furie și dezamăgire și au refuzat să-i asculte pe acești doi bărbați. În cele din urmă, Caleb și-a făcut drum în față și vocea lui clară și răsunătoare a fost auzită peste plângerile zgomotoase ale mulțimii. El s-a opus vederilor lașe ale celorlalte iscoade, care au slăbit credința și curajul întregului Israel. El a atras atenția poporului care s-a oprit pentru un moment din tânguieți ca să-l asculte. El a vorbit despre țara pe care o vizitase și a spus: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori.” Dar, în timp ce vorbea, iscoadele necredincioase l-au întrerupt, spunând: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.”

Bărbații aceștia, pornind pe un drum greșit, și-au pus inimile împotriva lui Dumnezeu, împotriva lui Moise și Aaron și împotriva lui Caleb și Iosua. Fiecare pas de înaintare în această direcție greșită i-a făcut mai hotărâți în intenția lor de a descuraja orice încercare de a lua în stăpânire țara Canaanului. Ei au denaturat adevărul pentru a aduce la îndeplinire scopul lor funest. Au prezentat clima ca fiind nesănătoasă și pe toți oamenii ca fiind de statură uriașă. Ei au spus: „Apoi am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor; înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste.”

[150]

Acesta n-a fost numai un raport rău, ci și mincinos. El era contradictoriu; pentru că, dacă țara era nesănătoasă și i-a mâncat pe locuitorii ei, cum se face că aceștia au atins proporții atât de enorme? Când bărbați în poziții de răspundere oferă necredinței inimile lor, nu există granițe pentru înaintarea pe care o vor face spre rău. Puțini își dau seama când pornesc pe această cale primejdioasă, de distanța la care îi va conduce Satana.

Raportul cel rău a avut un efect teribil asupra poporului. Ei le-au reproșat amarnic lui Moise și Aaron. Au cârtit și au jelit,

spunând: „De ce n-om fi murit în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit în pustia aceasta?” Simțămintele lor s-au ridicat apoi împotriva Domnului; au plâns și au cântit, spunând: „Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?”

În felul acesta și-au manifestat ei lipsa de respect față de Dumnezeu și față de conducătorii numiți de El să-i conducă. Ei nu L-au întrebat pe Domnul ce trebuia să facă, ci au spus: „Să *ne* alegem o căpetenie.” Au luat problema în propriile lor mâini, simțindu-se competenți să-și conducă treburile fără ajutor divin. Ei nu l-au acuzat numai pe Moise de înșelăciune, ci și pe Dumnezeu, care le-a promis o țară pe care nu erau în stare s-o ia în stăpânire. În realitate, ei au mers așa de departe, încât au numit o căpetenie pe unul din numărul lor să-i conducă înapoi în țara suferinței și a robiei lor, din care Dumnezeu îi eliberase cu brațul Lui atotputernic.

[151] Moise și Aaron au mai rămas încă prosternați înaintea lui Dumnezeu, în prezența întregii adunări, implorând în tăcere îndurarea divină pentru Israelul cel răzvrătit. Întristarea lor era prea profundă ca să fie exprimată în cuvinte. Caleb și Iosua au ieșit din nou în față și glasul lui Caleb s-a ridicat încă o dată cu seriozitate tristă deasupra plânsurilor adunării: „Țara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o țară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da: este o țară unde curge lapte și miere. Numai nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au nici un sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!”

Canaanitii au umplut măsura nelegiurii lor și Domnul nu avea să-i mai suporte. Apărarea fiind îndepărtată, ei aveau să fie o pradă ușoară pentru evrei. Nu erau pregătiți pentru luptă, pentru că se socoteau așa de puternici, încât s-au înșelat pe ei înșiși cu ideea că nici o oștire nu era îndeajuns de formidabilă spre a izbuti împotriva lor.

Caleb i-a amintit poporului că prin legământul lui Dumnezeu țara era asigurată pentru Israel; dar inimile lor erau pline de furie și n-aveau să mai asculte. Dacă numai cei doi bărbați ar fi adus raportul cel rău, și toți cei zece i-ar fi încurajat să ia țara în stăpânire în Numele Domnului, ei și atunci ar fi preferat să țină seama de sfatul

celor doi în locul celor zece, din cauza necredinței lor păcătoase. Dar au fost numai doi care au pledat pentru dreptate, în timp ce zece se răzvrăteau pe față împotriva conducătorilor lor și împotriva lui Dumnezeu.

Acum se dezlănțuie în popor cea mai mare agitație; patimile lor cele mai rele sunt trezite și ei refuză să mai asculte de rațiune. Cele zece iscoade necredincioase se unesc în denunțarea lui Caleb și Iosua și se ridică strigătul să-i ucidă cu pietre. Gloata nebună a pus mâna pe pietre cu care să omoare pe acești doi bărbați credincioși. Ei aleargă în față cu țipete de furie, când, iată că pietrele le cad din mâini, o tăcere se lasă asupra lor și ei tremură de groază. Dumnezeu a intervenit și a oprit planul lor nesăbuit. Slava prezenței Sale, ca o flacără de lumină, a luminat cortul întâlnirii și toată adunarea a privit la semnalul Domnului. Unul mai puternic decât ei S-a descoperit pe Sine și nici unul nu a îndrăznit să mai continue împotrivirea. Orice murmur este redus la tăcere și iscoadele care au adus raportul cel rău, de-abia mai respirând, se ghemuiesc la pământ, cutremurați de spaimă.

Moise se ridică din poziția lui de umilință și intră în cortul întâlnirii să comunice cu Dumnezeu. Atunci, Dumnezeu Își propune să nimicească imediat acest popor răzvrătit. El dorește să facă din Moise o națiune mai mare decât Israel; dar blândul conducător al poporului Său nu avea să consimtă la această propunere. „Moise a zis Domnului: «Egiptenii vor auzi lucrul acesta, ei, din mijlocul cărora ai scos pe poporul acesta prin puterea Ta. Și vor spune locuitorilor țării aceleia. Ei știau că Tu, Domnul, ești în mijlocul poporului acestuia; că Te arătai în chip văzut, Tu, Domnul; că norul Tău stă peste el; că Tu mergi înaintea lui ziua într-un stâlp de nor, și noaptea într-un stâlp de foc. Dacă omori pe poporul acesta ca pe un singur om, neamurile, care au auzit vorbindu-se de Tine, vor zice: „Domnul n-avea putere să ducă pe poporul acesta în țara pe care jurase că le-o va da: de aceea l-a omorât în pustie”!»”

Moise refuză din nou ca Israel să fie nimicit și el să fie făcut o națiune mai mare decât ei. Slujitorul acesta favorit al lui Dumnezeu își manifestă iubirea pentru Israel și își arată zelul pentru slava Domnului său și onoarea poporului Său. Tu ai iertat pe poporul acesta din Egipt și până acum; ai fost îndelung răbdător și îndurător până acum față de această națiune nerecunoscătoare; și oricât de

[152]

nevrednici ar putea fi, îndurarea Ta este aceeași. El imploră: De aceea, nu-i vei cruța și de data aceasta adăugând acest caz de răbdare în plus la multele pe care le-ai arătat deja?

Moise L-a înduplecat pe Dumnezeu să cruțe poporul, dar, din cauza aroganței și a necredinței lor, Domnul nu putea să meargă cu ei și să lucreze într-o manieră miraculoasă în favoarea lor. De aceea, în îndurarea Sa divină, El le-a poruncit să ia drumul cel mai sigur și să se întoarcă înapoi în pustie, spre Marea Roșie. El, de asemenea, a hotărât ca, drept pedeapsă pentru răzvrătirea lor, toți adulții care au ieșit din Egipt, cu excepția lui Caleb și Iosua, să fie excluși pentru totdeauna din Canaan. Ei au călcat întru totul făgăduința de ascultare față de Dumnezeu și aceasta L-a dezlegat de legământul pe care ei l-au nesocotit de repetate ori. El a făgăduit că țara cea bună o vor lua în stăpânire copiii lor și a declarat că trupurile lor vor fi îngropate în pustie. Și cele zece iscoade necredincioase, al căror raport rău a dat naștere la căderea și răzvrătirea lui Israel, au fost nimicite de puterea lui Dumnezeu în fața ochilor poporului.

[153] Când Moise a făcut cunoscut lui Israel voința lui Dumnezeu, se părea că ei se pocăiesc sincer de purtarea lor păcătoasă. Dar Domnul știa că s-au întristat din cauza rezultatului căii lor rele, mai degrabă decât datorită simțământului de nerecunoștință și neascultare pe care l-au manifestat. Dar pocăința lor a venit prea târziu; îndreptățita mânie a lui Dumnezeu a fost trezită, și condamnarea lor a fost pronunțată, nemaexistând nici o comutare de pedeapsă. Când au aflat că Domnul n-avea să renunțe la hotărârea Sa, încăpățânarea lor s-a trezit din nou și au declarat că nu se vor întoarce în pustie.

Poruncindu-le să se retragă de la țara vrăjmașilor lor, Dumnezeu a pus la probă aparența lor supunere și a descoperit că ea nu era reală. Ei știau că păcătuiseră grav, îngăduind năvalnicilor lor simțăminte să-i stăpânească și căutând să omoare iscoadele care i-au îndemnat să asculte de Dumnezeu; dar erau numai înspăimântați să afle că au făcut o greșală înfricoșătoare, ale cărei consecințe aveau să se dovedească dezastruoase pentru ei. Inimile lor erau neschimbate și aveau nevoie doar de un pretext pentru a da naștere la o revoltă asemănătoare. Acesta s-a prezentat când Moise le-a poruncit, autorizat de Dumnezeu, să meargă înapoi în pustie.

Ei s-au răzvrătit împotriva Lui când le-a poruncit să se suie și să ia țara pe care le-o făgăduise, și acum, când i-a îndrumat să se

retragă de la ea, erau de asemenea nesupuși și au declarat că vor merge să lupte cu vrăjmașii lor. S-au pregătit cu haine de război și armură și s-au prezentat înaintea lui Moise, după părerea lor pregătiți pentru luptă, dar trist de deficitari în fața lui Dumnezeu și a slujitorului Lui îndurerat. Ei au refuzat să asculte solemnele avertizări ale conducătorilor lor, și anume că această cutezanță avea să-i ducă la dezastru și moarte. [154]

Când i-a îndrumat să se suie să ia Ierihonul, Dumnezeu le-a făgăduit că o să meargă cu ei. Chivotul, care conținea Legea Lui, avea să fie un simbol al Lui Însuși. Moise și Aaron, conducătorii numiți de Dumnezeu, trebuia să conducă expediția sub directa Lui supraveghere. Cu o astfel de supraveghere asupra lor n-avea să vină nici un rău. Dar acum, contrar poruncii lui Dumnezeu și neținând seama de solemna interdicere a conducătorilor lor, fără chivotul lui Dumnezeu și fără Moise, ei au mărșăluit să întâmpine oștile vrăjmașe.

În timpul pierdut de israeliți cu insubordonarea lor păcătoasă, amaleciții și canaanii s-au pregătit pentru luptă. Israelii l-au provocat cu îngâmfare pe vrăjmaș, care n-a îndrăznit să-i atace; dar, de îndată ce au intrat pe teritoriul inamicului, amaleciții și canaanii i-au întâmpinat în forță și i-au respins cu furie, alungându-i cu pierderi grele. Câmpul măcelului era roșu de sângele lor și trupurile lor moarte acopereau pământul. Ei au fost puși pe fugă și învinși în mod complet. Nimicire și moarte au fost rezultatele răzvrătirii lor. Dar credința lui Caleb și a lui Iosua a fost bogat răsplătită. După cuvântul Său, Dumnezeu i-a dus pe acești credincioși în țara pe care le-o făgăduise. Cei lași și răzvrătiți au pierit în pustie, dar iscoadele credincioase au mâncat din strugurii Eșcolului.

Istoria raportului celor douăsprezece iscoade are o aplicație pentru noi, ca popor. Scenele de retragere și plângere de frică sunt astăzi reactivate în mijlocul nostru. La fel ca în zilele lui Iosua și Caleb, astăzi se manifestă același spirit de indiferență și dispreț față de rapoartele fidele și sfaturile adevărate. Slujitorii lui Dumnezeu, care poartă povara cauzei Sale, care practică o strictă lepădare de sine și suferă privațiuni de dragul de a ajuta poporul Lui, rareori sunt apreciați mai bine acum decât au fost atunci. [155]

Israelul din vechime a fost pus la probă de repetate ori și găsit nevrednic. Puțini au primit avertizările fidele date lor de Dumnezeu.

Întinericul și necredința nu descresc pe măsură ce ne apropiem de timpul celei de a doua veniri a lui Hristos. Adevărul devine din ce în ce mai puțin agreabil pentru cei cu înclinații trupești; inimile lor întârzie să creadă și să se pocăiască. Slujitorii lui Dumnezeu ar putea foarte bine să se descurajeze, dacă n-ar fi dovezile permanente de înțelepciune și ajutor date de Domnul. El a purtat de grijă timp îndelungat poporului Său. El i-a iertat rătăcirile și a așteptat să-L primească în inimă; dar ideile false, gelozia și neîncrederea L-au înlăturat.

Puțini dintre cei care, după propria mărturisire, sunt din Israel și a căror minte a fost luminată prin descoperire de înțelepciune divină îndrăznesc să iasă în față cu curaj, cum a făcut Caleb, și să stea ferm pentru Dumnezeu și dreptate. Pentru că cei pe care i-a ales Domnul să conducă lucrarea Sa nu vor să fie întorși de pe calea integrității, spre a-i mulțumi pe cei egoiști și neconsacrați, ei devin țintă pentru ură și minciună răutăcioasă. Satana veghează și lucrează cu prudență în aceste zile de pe urmă, și Dumnezeu are nevoie de oameni curajoși și plini de vigoare spirituală spre a rezista șireteniilor lui.

Cei care mărturisesc a crede adevărul trebuie să se convertească pe deplin, ca să-L urmeze pe Isus și să asculte de voia lui Dumnezeu — nu o supunere născută de împrejurări, cum a fost aceea a israeliților înspăimântați, când a fost descoperită puterea Celui Nemărginit, ci o pocăință adâncă și sinceră și renunțare la păcat. Cei care sunt convertiți numai pe jumătate sunt ca un pom ale cărui crenguțe atârnă pe marginea adevărului, dar ale căror rădăcini, solid înfipte în pământ, se întind în ogorul sterp al lumii. Isus caută în zadar roade pe ramurile lui; El nu găsește decât frunze.

Mii de oameni ar accepta adevărul dacă ar putea s-o facă fără a se lepăda de eu, dar această clasă niciodată nu va înălța cauza lui Dumnezeu. Ei niciodată nu vor mărșălui cu curaj împotriva vrăjmașului — lumea, iubirea eului și plăcerile trupului, — încrezându-se în Conducătorul lor divin să le dea biruința. Biserica are nevoie de oameni ca Iosua și Caleb, care sunt gata să accepte viața veșnică cu simpla condiție de ascultare față de Dumnezeu. Bisericile noastre suferă din lipsă de lucrători. Câmpul nostru este lumea. Misionarii lipsesc din orașe și sate, care sunt mult mai sigur legate de idolatrie decât sunt păgânii din răsărit, care n-au văzut niciodată lumina adevărului. Adevăratul spirit misionar a părăsit comunitățile care fac o

[156]

mărturisire de credință atât de înaltă; inima lor nu mai arde de iubire pentru suflete și de dorința de a le conduce în staulul lui Hristos. Avem nevoie de lucrători sinceri. Nu există nimeni care să răspundă strigătului care se înalță din fiecare parte: „Treci și ajută-ne”?

Cei care mărturisesc a fi depozitarii Legii lui Dumnezeu și care privesc spre a doua venire a lui Isus pe norii cerului pot fi scutiți de sângele sufletelor dacă întorc o ureche surdă față de strigătul nevoilor poporului care umblă în întuneric? Sunt cărți care trebuie distribuite, sunt lecții care trebuie predate, sunt sarcini jertfitoare de sine de îndeplinit! Cine vrea să vină în ajutor? Cine vrea, de dragul lui Hristos, să se lepede de eu și să răspândească lumina pentru cei care stau în întuneric?

Luarea Ierihonului

După moartea lui Moise, Iosua a fost numit conducătorul lui Israel spre a-i conduce în țara Făgăduită. El era bine pregătit pentru această slujbă importantă. A fost prim ministru al lui Moise în cea mai mare parte din timpul peregrinajului lor prin pustie. A văzut lucrările minunate ale lui Dumnezeu făcute prin Moise și a înțeles bine temperamentul poporului. A fost unul din cele douăsprezece iscoade care au fost trimise să cerceteze țara Făgăduinței și unul dintre cei doi care au dat un raport fidel despre bogăția ei și care au încurajat poporul să se suie și s-o ia în stăpânire, prin puterea lui Dumnezeu.

[157] Domnul i-a făgăduit lui Iosua că avea să fie cu el, așa cum fusese cu Moise, și va face ca pentru el cucerirea Canaanului să fie ușoară, cu condiția să fie credincios și să păzească toate poruncile Lui. Iosua a fost neliniștit cu privire la executarea mandatului de a conduce poporul în țara Canaanului, dar această asigurare i-a îndepărtat temerile. El le-a poruncit copiilor lui Israel să fie gata pentru o călătorie de trei zile și toți bărbații de război să se pregătească de luptă. „Ei au răspuns lui Iosua și au zis: «Vom face tot ce ne-ai poruncit și ne vom duce oriunde ne vei trimite. Te vom asculta în totul, cum am ascultat pe Moise. Numai Domnul Dumnezeuul tău să fie cu tine, cum a fost cu Moise! Orice om care se va răzvrăti împotriva poruncii tale și care nu va asculta de tot ce-i vei porunci, să fie pedepsit cu moartea! Întărește-te numai și îmbărbătează-te.»”

Dumnezeu a dorit ca trecerea israeliților peste Iordan să fie miraculoasă. Iosua a poruncit poporului să se sfințească, pentru că a doua zi Domnul urma să facă lucruri minunate în mijlocul lor. La timpul hotărât, el a dat dispoziții preoților să ia chivotul, care conținea Legea lui Dumnezeu și să-l poarte înaintea poporului. „Domnul a zis lui Iosua: «Astăzi voi începe să te înalț înaintea întregului Israel, ca să știe că voi fi cu tine, cum am fost cu Moise.»”

Preoții au ascultat de poruncile conducătorului lor și au mers înaintea poporului, purtând chivotul legământului. Oștile evreilor

s-au așezat în coloană de marș și au urmat simbolul prezenței divine. Întinsa coloană a coborât spre malul Iordanului și, când picioarele preoților s-au muiat în marginea apelor Iordanului, apa de deasupra a fost oprită, iar volumul de apă de jos s-a scurs în continuare, lăsând uscată albia râului. Preoții au trecut, ducând chivotul lui Dumnezeu, și Israel a urmat după ei. La jumătatea drumului peste Iordan, preoților li s-a poruncit să se oprească în albia râului până ce toată oștirea evreilor era trecută dincolo. Aceasta a fost spre a imprima în mintea lor și mai pregnant faptul că puterea care a oprit apele Iordanului era aceeași ca cea care i-a făcut în stare pe părinții lor să treacă prin Marea Roșie cu patruzeci de ani în urmă.

Mulți dintre cei care au trecut prin Marea Roșie când au fost copii, acum, printr-o minune asemănătoare, au trecut Iordanul ca bărbați de război echipați pentru luptă. Iosua le-a poruncit preoților să iasă din Iordan. Când ei, care purtau chivotul legământului, s-au aflat în siguranță pe malul celălalt, Dumnezeu a îndepărtat brațul Său cel puternic și apele acumulate au năvălit la vale, ca o cascadă puternică, în albia naturală a râului. Iordanul a continuat să se rostogolească asemenea unui potop irezistibil, revărsându-se peste toate malurile lui.

Dar mai înainte ca preoții să iasă din râu, pentru ca această minune extraordinară să nu poată fi uitată niciodată, Domnul i-a poruncit lui Iosua să aleagă bărbați de frunte din fiecare seminție, să ia pietre din albia râului, din locul unde au stat preoții și să le aducă pe umeri până la Ghilgal, iar acolo să ridice un monument în amintirea faptului că Dumnezeu a făcut ca Israel să treacă Iordanul ca pe uscat. Acesta avea să le amintească permanent minunea pe care a făcut-o Dumnezeu pentru ei. Pe măsură ce anii treceau, copiii lor aveau să întrebe despre acest monument, și ei aveau să le povestească iar și iar această istorie minunată, până ce va fi întipărită în mintea lor până la ultima generație.

Când toți regii amoritilor și regii canaanitilor au auzit că Domnul a oprit apele Iordanului înaintea copiilor lui Israel, inima li s-a topit de frică. Israelii au ucis pe doi dintre regii lui Moab, și trecerea lor miraculoasă peste Iordanul umflat și năvalnic a umplut poporul de groază. Apoi Iosua a circumcis toți copiii care s-au născut în pustie. După acest ceremonial, ei au păzit Paștele în câmpia Ierihonului.

[158]

„Domnul a zis lui Iosua: «Astăzi am ridicat ocară Egiptului de deasupra voastră.»”

[159]

Națiunile păgâne I-au reproșat Domnului și poporului Său pentru că evreii n-au reușit să ia în stăpânire țara Canaanului, pe care ei așteptau s-o moștenească destul de curând după ieșirea din Egipt. Vrăjmașii lor au triumfat pentru că Israel a peregrinat atâta prin pustie și s-au ridicat îngâmfați împotriva lui Dumnezeu, declarând că El nu era în stare să-i conducă în țara Canaanului. Acum, El și-a manifestat în mod remarcabil puterea și favoarea, conducându-și poporul peste Iordan pe teren uscat, vrăjmașii lor nemaiputându-L defăima. Mana care a continuat până în acest timp a încetat acum, deoarece israeliții se pregăteau să ia în stăpânire Canaanul; și pentru că mâncau din roadele bune ale acelei țări, nu mai era nevoie de mană.

Când Iosua s-a retras de la oștirile lui Israel să mediteze și să se roage ca prezența specială a lui Dumnezeu să-l însoțească, el a văzut un Om de statură înaltă, îmbrăcat în haine ca pentru război, cu sabia scoasă din teacă în mână. Iosua nu L-a recunoscut ca fiind unul din luptătorii lui Israel, totuși El nu avea înfățișarea unui inamic. În zelul lui, I s-a adresat, spunând: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri? El a răspuns: «Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit.» Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și I-a zis: «Ce spune Domnul meu robului Său?» Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: «Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.» Și Iosua a făcut așa.”

Slava lui Dumnezeu a sfințit sanctuarul și de aceea preoții nu intrau niciodată încălțați în locul sfințit de prezența lui Dumnezeu. De încălțăminte se puteau lipi fire de praf, care aveau să pângărească locul sfânt; de aceea preoților li se cerea să-și lase încălțăminte în curte, înainte de a intra în sanctuar. În curte, lângă ușa cortului întâlnirii, se afla un lighean de aramă în care preoții își spălau mâinile și picioarele înainte de intrarea în cortul întâlnirii, ca toate impuritățile să poată fi îndepărtate. Tuturor celor care slujeau la altar Dumnezeu le cerea să facă o pregătire specială înainte de a intra în locul unde se descoperea slava Sa.

Cel care stătea ca un luptător înarmat înaintea conducătorului lui Israel era Fiul lui Dumnezeu. Era Acela care i-a condus pe evrei prin pustie, învelit în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea.

Ca să i se întipărească în minte lui Iosua faptul că nu era altul decât Hristos, Cel preaslăvit, El a spus: „Scoate-ți încălțămintele din picioare.” Apoi l-a instruit pe Iosua ce cale să urmeze pentru a lua Ierihonul. Tuturor oamenilor de război trebuia să li se poruncească să înconjoare cetatea o dată în fiecare zi, timp de șase zile, și în a șaptea zi, ei trebuia să mășăluiască în jurul Ierihonului de șapte ori. [160]

În consecință, Iosua le-a dat ordine preoților și poporului după cum îi instruiseră Domnul. El a aranjat oștile lui Israel în ordine perfectă. În frunte era o grupă de bărbați înarmați, îmbrăcați ca de război; acum nu pentru a exercita iscusința lor în mânăuirea armelor, ci numai pentru a crede și asculta de instrucțiunile date lor. După aceea urmau șapte preoți cu trompete. Apoi venea chivotul lui Dumnezeu, cu strălucirea aurului, un nimb de slavă plutind deasupra lui, purtat de preoți în veșminte speciale, bogate, care scoteau în evidență slujba lor sacră. Imensa oștire a lui Israel urma în ordine perfectă, fiecare seminție sub steagul respectiv. În felul acesta au înconjurat cetatea cu chivotul lui Dumnezeu. Nu se auzea nici un sunet, numai zgomotul pașilor acelei puternice oștiri și solemnul glas al trâmbițelor, care răsuna printre dealuri și se repeta prin străzile Ierihonului.

Străjerii cetății condamnate observau cu uimire și panică fiecare mișcare și raportau celor cu autoritate. Ei nu-și puteau imagina ce însemna toată prezentarea aceasta. Ierihonul a sfidat oștile lui Israel și pe Dumnezeu din cer; dar, când locuitorii lui au privit puternica oștire mășăluind în jurul cetății lor, o dată în fiecare zi, cu toată pompa și măreția de război, grandoarea aceluia chivot sacru și participarea preoților, misterul impresionant al scenei a umplut de groază inima prinților și a poporului. Apoi, ei aveau să-și verifice din nou sistemul de apărare, simțindu-se siguri că vor putea rezista cu succes celui mai puternic atac. Mulți au ridiculizat ideea că ar putea să fie vătămați de aceste neobișnuite demonstrații ale vrăjmașilor lor; dar alții erau îngroziți când vedeau măreția și splendoarea procesiunii care se învârtea grandioasă în fiecare zi, în jurul cetății. Și-au adus aminte că înainte cu patruzeci de ani Marea Roșie a fost despăcată înaintea acestui popor și că, de curând, a fost deschisă o trecere pentru ei prin râul Iordan. Ei nu știau ce minuni mai putea face Dumnezeu pentru ei; dar au ținut porțile bine închise și păzite de războinici puternici. [161]

Timp de șase zile, oștirea lui Israel a înconjurat cetatea. A sosit ziua a șaptea, și o dată cu lumina zorilor, Iosua a aranjat oștirea Domnului. Acum au fost îndrumați să mășăluiască de șapte ori în jurul Ierihonului, și la puternicul sunet al trâmbițelor, să strige cu glas tare, pentru că atunci Dumnezeu le dădea cetatea. Oștirea impunătoare mășăluia solemn în jurul zidurilor condamnate. Chivotul strălucitor al lui Dumnezeu luminând amurgul timpuriu al dimineții, preoții cu pieptarele lor strălucitoare și împodobitele lor insigne și războinicii cu armura lor sclipitoare prezentau o procesiune magnifică. Toți erau tăcuți ca morții și nu se auzeau decât tropotul multor picioare și ocazionalele sunete de trompetă, care spintecau liniștea totală a dimineții timpurii. Zidurile masive de piatră solidă se încruntau amenințătoare, sfidând asediul oamenilor.

Deodată, imensa oștire se oprește. Trâmbițele izbucnesc într-un sunet care zguduie până și pământul. Glasurile unite ale întregului Israel sfâșie aerul cu un strigăt puternic. Zidurile din piatră solidă, cu turnurile lor masive și parapete, se clatină și se ridică din temelii și, cu o prăbușire ca a o mie de tunete, cad ruinate la pământ. Locuitorii și oștirea inamică, paralizați de groază și uimire, nu opun rezistență, iar Israel mășăluiește înăuntru și ia captivă puternica cetate a Ierihonului.

Cât de ușor au dărâmat oștirile cerului zidurile care li se păreau atât de formidabile iscoadelor care au adus raportul cel fals! Singura armă folosită a fost cuvântul lui Dumnezeu. Cel Atotputernic al lui Israel a spus: „Iată, dau în mâinile tale Ierihonul.” Dacă numai un singur luptător s-ar fi sprijinit cu puterea lui de ziduri, slava lui Dumnezeu ar fi fost micșorată și voința Sa zădărnicită. Dar lucrarea a fost lăsată în seama Celui Atotputernic; și chiar dacă temeliiile parapetelor ar fi fost puse în centrul pământului și vârfulurile lor ar fi ajuns până la bolta cerului, rezultatul ar fi fost același, când Căpetenia oștirii Domnului a condus la atac legiunile Sale de îngeri.

[162]

De mult a plănuit Dumnezeu să dea cetatea Ierihonului popoului Său favorit și să preamărească Numele Său printre națiunile pământului. Cu patruzeci de ani mai înainte, când l-a scos pe Israel din robie, El a avut de gând să le dea țara Canaanului. Dar, prin murmurările și îndoielile lor, ei l-au provocat mânia și El i-a făcut să rătăcească ani de oboseală prin pustie, până când toți cei care l-au insultat prin necredința lor nu mai existau. Prin luarea Ierihonului,

Dumnezeu le-a arătat evreilor că părinții lor ar fi putut să stăpânească cetatea cu patruzeci de ani mai înainte, dacă s-ar fi încrezut în El cum s-au încrezut copiii lor.

Istoria vechiului Israel a fost scrisă pentru folosul nostru. Pavel spune: „Totuși, cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei.” „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.”

Întocmai ca și vechiul Israel, mulți dintre cei care mărturisesc a păzi poruncile lui Dumnezeu au inimi necredincioase, în timp ce în aparență păzesc orânduirile lui Dumnezeu. Cu toate că sunt favorizați cu lumină mare și privilegii prețioase, ei vor pierde, totuși, Canaanul ceresc, întocmai cum israeliții răzvrătiți n-au reușit să intre în Canaanul pământesc pe care li l-a oferit Dumnezeu ca răsplată pentru ascultarea lor.

Ca popor, nouă ne lipsește credința. În aceste zile, puțini vor să urmeze directivele date prin slujitorul ales al lui Dumnezeu așa de ascultători cum au fost oștirile lui Israel la luarea Ierihonului. Căpetenia oștirii Domnului nu s-a descoperit pe Sine adunării întregi. El a comunicat numai cu Iosua, care le-a transmis apoi evreilor toate instrucțiunile. A fost lăsat pe seama lor să creadă sau să se îndoiască de cuvintele lui Iosua, să urmeze poruncile date de el în Numele Căpeteniei oștirii Domnului sau să se revolte împotriva directivelor și să refuze autoritatea lui. *Ei* n-au putut vedea oștirea îngerilor, pusă în ordine de Fiul lui Dumnezeu, care conducea avangarda lor; ei ar fi putut gândi astfel: „Ce mișcări fără sens sunt acestea și cât de ridicol este spectacolul de marș zilnic în jurul zidurilor cetății, suflând între timp din cornurile de berbece!”

[163]

Dar tocmai planul de a continua această ceremonie într-o perioadă de timp atât de lungă, înainte de dărâmarea finală a zidurilor, a dat ocazie la creșterea credinței printre israeliți.

Lor trebuia să li se imprime cu desăvârșire ideea că puterea lor nu stătea în înțelepciunea omului, nici în tăria lui, ci numai în Dumnezeul salvării lor. În felul acesta, ei trebuia să se obișnuiască

să nu se mai bazeze pe propriile lor forțe, ci să se încreadă pe deplin în Conducătorul lor divin.

Cei care astăzi mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu s-ar comporta oare astfel în împrejurări similare? Fără îndoială că mulți ar dori să acționeze după propriile lor planuri și ar sugera alte căi și mijloace spre aducerea la îndeplinire a scopului dorit. Ei ar fi puțin înclinați să se supună unui aranjament atât de simplu, care nu reflectă nici o aureolă asupra lor înșiși, afară de meritul ascultării. Ei ar pune la îndoială și posibilitatea ca o cetate atât de puternică să fie cucerită în felul acesta. Dar legea datoriei este supremă. Ea trebuie să stăpânească peste rațiunea umană. Credința este puterea vie care trece peste orice barieră, depășește toate obstacolele și înfige steagul în inima teritoriului inamic.

Dumnezeu vrea să facă lucruri miraculoase pentru cei care se încred în El. Din cauză că pretinsul Său popor se încrede atât de mult în propria lor înțelepciune, și nu Îi dă Domnului ocazia să-și arate puterea în favoarea lor, ei nu mai au putere. El vrea să-și ajute copiii credincioși în fiecare caz de urgență, dacă vor să-și pună toată încrederea în El și, implicit, să asculte de El.

[164] În Cuvântul lui Dumnezeu există taine adânci; în providențele Sale există taine inexplicabile; în planul de mântuire există taine pe care omul nu le poate pătrunde. Dar mintea mărginită, puternică în dorința ei de a-și satisface curiozitatea și de a rezolva problemele infinitului, neglijează să urmeze calea simplă arătată de voința descoperită a lui Dumnezeu și se amestecă în tainele ascunse de la întemeierea lumii. Omul își construiește teoriile, pierde simplitatea credinței adevărate, devine prea îngâmfat spre a crede declarațiile Domnului și se împrejmuiește pe sine cu propriile lui închipuiri.

Mulți dintre cei care mărturisesc credința noastră se află în această situație. Ei sunt slabi și fără putere pentru că se încred în propria lor putere. Dumnezeu lucrează cu putere pentru un popor credincios care ascultă de Cuvântul Său fără să întrebe sau să se îndoiască. Maiestatea cerului, cu oștirea îngerilor Lui, a nivelat zidurile Ierihonului fără ajutor uman. Luptătorii înarmați ai lui Israel n-aveau nici un motiv să se mândrească cu realizările lor. Totul a fost făcut prin puterea lui Dumnezeu. Fie ca oamenii să renunțe la eu și la dorința de a lucra după propriile lor planuri, fie ca ei să se supună

umiliți față de voința divină, și Dumnezeu va reînvia puterea lor și va aduce copiilor Săi eliberare și biruință.

Ieremia muștră pe Israel

Domnul i-a dat lui Ieremia o solie de muștrare pe care s-o prezintă poporului lui, învinuindu-l de continua lepădare a sfatului lui Dumnezeu: „Eu v-am vorbit și devreme și târziu; dar nu M-ați ascultat. V-am trimis pe toți slujitorii Mei proorocii, i-am trimis întruna la voi, să vă spună: «Întoarceți-vă fiecare din calea voastră cea rea, îndreptați-vă faptele, nu mergeți după alți dumnezei, ca să le slujiți, și veți rămâne în țara pe care v-am dat-o vouă și părinților voștri.»”

[165] Dumnezeu a insistat pe lângă ei să nu-I provoace mânia cu lucrarea mâinilor și inimilor lor, „dar ei n-au ascultat”. Atunci Ieremia a prezis captivitatea iudeilor ca pedeapsă pentru că n-au luat aminte la Cuvântul Domnului. Haldeii aveau să fie folosiți ca unelte prin care Dumnezeu avea să pedepsească aspru pe poporul Său neascultător. Pedeapsa lor avea să fie proporțională cu priceperea lor și cu avertizările pe care le-au disprețuit. Dumnezeu a amânat îndelung judecățile Sale pentru că nu era dispus să umilească pe poporul Său ales, dar acum neplăcerea Lui se va abate asupra lor ca un ultim efort de a-i opri pe calea lor cea rea.

În timpul de față, El n-a făcut un plan nou spre a păstra curăția poporului Său. Ca și în vechime, El stăruie fierbinte pe lângă cei greșiți care mărturisesc Numele Lui, să se pocăiască și să se întoarcă de la căile lor rele. Acum, ca și atunci, prin gura slujitorilor Lui aleși, El prezice pericolele din fața lor. El dă semnalul de avertizare și muștră păcatul cu tot atâta credincioșie ca și în zilele lui Ieremia. Dar Israelul zilelor noastre are aceleași ispite de a disprețui muștrarea și de a urî sfatul ca și vechiul Israel. Ei prea adesea întorc o ureche surdă cuvintelor pe care le-a dat Dumnezeu servilor Lui spre folosul celor care mărturisesc adevărul. Deși Domnul, în îndurarea Sa, reține pentru un timp pedeapsa pentru păcatul lor, ca și în zilele lui Ieremia, El nu-și va retrage mereu mâna, ci va pedepsi nelegiuirea cu judecată dreaptă.

Domnul i-a poruncit lui Ieremia să stea în curtea casei Domnului și să vorbească tuturor oamenilor lui Iuda, care veneau acolo să

se închine, acele cuvinte pe care avea să i le dea El să le spună, nescăzând nici un cuvânt, pentru ca ei să poată asculta și să se întoarcă de la căile lor rele. Atunci, lui Dumnezeu Îi va părea rău de pedeapsa pe care și-a propus să le-o aplice din cauza nelegiuirii lor.

Aici este foarte evident arătată neplăcerea Domnului de a pedepsi pe poporul Său care păcătuiește. El Își amână judecățile, insistă pe lângă ei să se întoarcă la credința lor. El i-a scos din robie, ca ei să-I poată servi cu credincioșie singurului Dumnezeu viu și adevărat, dar ei s-au abătut la idolatrie, au disprețuit avertizările date prin profetii Lui. Totuși, El amână pedeapsa Sa spre a le mai da încă o ocazie să se pocăiască și să abată răsplata pentru păcatul lor. Prin profetul ales de El le trimite acum o avertizare clară, pozitivă, și pune în fața lor singura cale prin care să fie feriți de pedeapsa pe care o merită. Aceasta este pocăință deplină de păcatul lor și o întoarcere de la căile lor rele. [166]

Domnul i-a poruncit lui Ieremia să spună poporului: „Așa vorbește Domnul: «Dacă nu Mă ascultați când vă poruncesc să urmați Legea Mea pe care v-am trimis-o înainte; dacă nu ascultați cuvintele robilor Mei prooroci, pe care vi-i trimit, pe care vi i-am trimis dis de dimineață și pe care nu i-ați ascultat, atunci voi face Casei acesteia ca lui Șilo, și voi face din cetatea aceasta o pricină de blestem pentru toate neamurile pământului.» Ei au înțeles această referire la Șilo și la timpul când filistenii au învins pe Israel și au luat chivotul lui Dumnezeu.

Păcatul lui Eli a întrecut neleguirea fiilor lui care ocupau slujbe sfinte. Neglijența tatălui de a muștra și a înfrâna pe fiii lui a adus asupra lui Israel un dezastru îngrozitor. Fiii lui Eli au fost uciși, Eli însuși și-a pierdut viața, chivotul lui Dumnezeu a fost luat de la Israel și treizeci de mii de oameni au fost uciși. Toate acestea s-au întâmplat pentru că păcatul a fost privit cu ușurință și îngăduit să rămână între ei. Ce lecție este aceasta pentru bărbații care dețin poziții de răspundere în biserica lui Dumnezeu! Aceasta îi imploră fierbinte să înlătore cu credincioșie relele care dezonoarează cauza adevărului.

Pe timpul lui Samuel, Israel credea că prezența chivotului care conținea poruncile lui Dumnezeu avea să le dea biruință asupra filistenilor, fie că se pocăiau sau nu de lucrările lor păcătoase. Tot așa și pe timpul lui Ieremia, iudeii credeau că stricta păzire a slujbelor de

la templu, hotărâte pe cale divină, îi va apăra de pedeapsa cuvenită pentru calea lor cea rea.

[167] Același pericol există și astăzi în mijlocul poporului, al celor care mărturisesc că sunt depozitarii Legii lui Dumnezeu. Ei sunt înclinați să creadă că, în măsura în care păzesc poruncile, vor fi apărați de puterea judecății divine. Ei refuză să fie muștrați pentru cele rele și îi învinuiesc pe servii lui Dumnezeu că sunt prea zeloși să îndepărteze păcatul din tabără. Dumnezeu, care urăște păcatul, îi cheamă pe cei care mărturisesc a păzi Legea Sa să se despartă de orice nelegiuire. Neglijența de a se pocăi și a asculta de Cuvântul Lui va avea urmări asupra poporului lui Dumnezeu de astăzi cum a avut același păcat asupra vechiului Israel. Există o limită peste care El nu va mai amâna judecățile Sale. Pustiirea Ierusalimului stă ca o avertizare solemnă în fața ochilor Israelului modern, că muștrările date prin uneltele Sale alese nu pot fi disprețuite fără pedepsire.

Când au auzit solia pe care Ieremia le-a prezentat-o în Numele Domnului, preoții și poporul s-au mâniat tare și au declarat că el trebuie să moară. În acuzațiile lor, ei au fost violenți, strigând: „Pentru ce proorocești în Numele Domnului și zici: «Casa aceasta va ajunge ca Șilo, și cetatea aceasta va fi pustiită și lipsită de locuitori?» Tot poporul s-a îngrămădit în jurul lui Ieremia în Casa Domnului.” În felul acesta, solia lui Dumnezeu a fost disprețuită, și servul căruia El i-a încredințat-o, amenințat cu moartea. Preoții, proorocii necredincioși și tot poporul s-au întors cu mânie împotriva lui, care nu voia să le vorbească lucruri plăcute și profetii înșelătoare.

Slujitorii neșovăielnici ai lui Dumnezeu de obicei au suferit persecuția cea mai amară din partea învățătorilor falși ai religiei. Dar profetii adevărați vor prefera întotdeauna reproșul și chiar moartea, mai degrabă decât să fie necredincioși față de Dumnezeu. Ochiul Celui Nemărginit este asupra uneltelor reproșului divin și ei poartă o răspundere grea. Dar Dumnezeu consideră răul făcut lor prin declarație falsă, minciună sau abuz ca și când ar fi făcute față de El Însuși, și vor fi pedepsite în consecință.

Printii lui Iuda au auzit cele cu privire la cuvintele lui Ieremia și au venit din casa regelui și s-au așezat la intrarea Casei Domnului. „Atunci preoții și proorocii au vorbit astfel căpeteniilor și întregului popor: «Omul acesta este vinovat de pedeapsa cu moartea; căci a proorocit împotriva cetății acesteia, cum ați auzit voi înșivă cu

urechile voastre».” Dar Ieremia a stat curajos înaintea căpeteniilor și a poporului, spunând: „Domnul m-a trimis să proorocesc împotriva Casei acesteia, și împotriva cetății acesteia toate lucrurile pe care le-ați auzit voi. Acum îndreptați-vă căile și faptele, ascultați glasul Domnului Dumnezeului vostru, și Domnul Se va căi de răul pe care l-a rostit împotriva voastră. Cât despre mine, iată-mă în mâinile voastre, faceți-mi ce vi se va părea că este bine și drept! Numai să știți că, dacă mă veți omorî, vă veți face vinovați de sânge nevinovat, voi, cetatea aceasta și locuitorii ei; căci Domnul m-a trimis în adevăr la voi să rostesc în auzul vostru toate aceste cuvinte.”

[168]

Dacă Ieremia ar fi fost intimidat de amenințările acestei înalte autorități și de strigătele puternice ale gloatei, solia lui ar fi fost fără efect și el și-ar fi pierdut viața. Dar curajul cu care s-a descărcat de penibila însărcinare a atras respectul poporului și a întors pe căpeteniile lui Israel în favoarea lui. Astfel, Dumnezeu a ridicat apărători pentru servul Său. Ei au discutat cu preoții și proorocii falși, arătându-le cât de neînțelepte ar fi măsurile extreme pe care le susțineau ei.

Influența acestor persoane puternice au produs o reacție în mintea poporului. Apoi bătrânii s-au unit în a protesta împotriva hotărârii preoților cu privire la soarta lui Ieremia. Ei au citat cazul lui Mica, cel care a proorocit judecăți asupra Ierusalimului, spunând: „Sionul va fi arat ca un ogor. Ierusalimul va ajunge un morman de pietre, și muntele Casei Domnului o înălțime acoperită cu păduri.” Ei le-au pus întrebarea: „L-a omorât însă oare Ezechia, împăratul lui Iuda, și tot Iuda? Nu s-a temut Ezechia de Domnul? Nu s-a rugat el Domnului? și noi să ne împovărăm sufletul cu o nelegiuire așa de mare?”

Astfel, prin pledoaria lui Ahicam și a altora, viața profetului Ieremia a fost cruțată, cu toate că mulți preoți și prooroci falși ar fi fost mulțumiți să fie condamnat la moarte, pentru că nu puteau să suporte adevărurile pe care le-a rostit el, care arătau păcătoșenia lor.

Dar Israel a rămas nepocăit și Domnul a văzut că ei trebuia să fie pedepsiți pentru păcatul lor. El l-a instruit pe Ieremia să facă niște juguri și legături și să și le pună la gât și să le trimită împăratului Edomului, Moabului și amoniților și împăraților Tirului și Sidonului, însărcinând pe trimiși să le spună că Dumnezeu a dat toate aceste țări lui Nebucadnetar, regele Babilonului, și că toate națiunile acestea

[169]

aveau să-i slujească lui și urmașilor lui pentru un timp anumit, până când îi va elibera Dumnezeu. Ei trebuia să declare că, dacă națiunile acestea refuză să servească împăratului Babilonului, vor fi pedepsite cu foamete, cu sabie și cu ciumă până vor pieri. „De aceea”, a zis Domnul, „să nu ascultați pe proorocii voștri, pe ghicitorii voștri, pe visătorii voștri, pe cititorii în stele și pe vrăjitorii voștri, care vă zic: «Nu veți fi supuși împăratului Babilonului!» Căci ei vă proorocesc minciuni, ca să fiți despărțiți de țara voastră, ca să vă izgonesc și să pieriți. Dar pe poporul care își va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului și care-i va fi supus, îl voi lăsa în țara lui, zice Domnul, ca s-o lucreze și să locuiască în ea.”

Ieremia a declarat că trebuia să poarte jugul robiei timp de șaptezeci de ani; și că robii care erau deja în mâinile împăratului Babilonului și vasele Casei Domnului care au fost luate aveau să rămână, de asemenea, în Babilon până la trecerea aceluia timp. Dar la sfârșitul celor șaptezeci de ani Dumnezeu îi va elibera din robia lor, va pedepsi pe asupritorii lor și va subjuga pe împăratul cel mândru al Babilonului.

Trimiși din diferitele națiuni numite au venit la împăratul lui Iuda să se consulte cu el în chestiunea de a se angaja în luptă cu împăratul Babilonului. Dar profetul lui Dumnezeu, purtând simbolurile subjugației, a rostit solia Domnului către aceste națiuni, poruncindu-le să le ducă diferiților lor împărați. Aceasta a fost cea mai ușoară pedeapsă pe care un Dumnezeu îndurător a putut s-o aplice unui popor atât de răzvrătit, dar dacă se vor împotrivi acestui decret de robie, ei aveau să simtă rigoarea deplină a pedepsei Lui. Ei au fost fidel avertizați să nu asculte de învățătorii lor falși care le-au profetizat minciuni.

[170]

Uimirea consiliului națiunilor aflat în ședință n-a cunoscut margini când Ieremia, purtând jugul robiei pe gâtul lui, le-a făcut cunoscut voia lui Dumnezeu. Dar Hanania, unul dintre profetii cei falși, împotriva căruia Dumnezeu a avertizat pe poporul Său prin Ieremia, și-a ridicat glasul în opoziție față de profetia rostită. Dorind să câștige favoarea împăratului și a curții sale, el a afirmat că Dumnezeu i-a dat cuvinte de încurajare pentru iudei. El a spus: „Peste doi ani, voi aduce înapoi în locul acesta toate uneltele Casei Domnului, pe care le-a luat Nebucadnețar, împăratul Babilonului, din locul acesta și le-a dus la Babilon. Și voi aduce înapoi în locul acesta, zice Domnul, pe Ieconia, fiul lui Ioachim, împăratul lui Iuda și pe

toți prinșii de război ai lui Iuda, care s-au dus în Babilon, căci voi sfârâma jugul împăratului Babilonului.”

Ieremia, în prezența tuturor preoților și a întregului popor, a spus că aceasta era cea mai arzătoare dorință a inimii lui ca Dumnezeu să favorizeze astfel pe poporul său, încât vasele Casei Domnului să poată fi restituite, iar robii, aduși înapoi din Babilon; dar aceasta se putea face numai cu condiția ca poporul să se pocăiască și să se întoarcă de la calea lor cea rea la ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Ieremia își iubea țara și dorea cu înfocare ca pustiirea prezisă să poată fi abătută prin umilința poporului, însă el știa că dorința era zadarnică. El spera că pedeapsa lui Israel avea să fie cât se poate de ușoară, de aceea i-a rugat stăruitor să se supună împăratului Babilonului pentru timpul specificat de Domnul.

El i-a rugat să asculte cuvintele rostite de el. A citit profețiile lui Osea, Habacuc, Țefania și alții, ale căror solii de muștrare și avertizare erau ca ale lui. El s-a referit la evenimente care s-au întâmplat în istoria lor ca împlinire a profețiilor de pedepsire pentru păcate nepocăite. Uneori, ca și în acest caz, s-au ridicat oameni împotriva soliei lui Dumnezeu și au prezis pace și prosperitate spre a liniști temerile poporului și spre a câștiga favoarea celor din locuri înalte. Dar în fiecare caz din trecut, judecata lui Dumnezeu s-a abătut asupra lui Israel așa cum a fost arătat de profeții cei adevărați. [171] El a spus: „Dar, dacă un prooroc proorocește pacea, numai după împlinirea celor ce proorocește, se va cunoaște că este cu adevărat trimis de Domnul.” Dacă Israel alege să riște, evenimentele viitoare aveau să hotărască în mod efectiv care era profetul cel fals.

Dar Hanania s-a înfuriat, a luat jugul de pe grumazul lui Ieremia și l-a sfârâmat. „Și Hanania a zis în fața întregului popor: «Așa vorbește Domnul: Așa voi sfârâma peste doi ani de pe grumazul tuturor neamurilor jugul lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului!» Proorocul Ieremia a plecat.” El și-a făcut lucrarea; a avertizat poporul despre primejdia în care se afla; a arătat singura cale pe care puteau să redobândească favoarea lui Dumnezeu. Dar, cu toate că singura lui vină era că a prezentat fidel solia lui Dumnezeu unui popor necredincios, ei și-au bătut joc de cuvintele lui, și bărbații din poziție de răspundere l-au acuzat și au încercat să incite poporul să-l condamne la moarte.

Dar lui Ieremia i-a fost dată o altă solie: „Du-te și spune lui Hanania: «Așa vorbește Domnul: Ai sfărâmat un jug de lemn, dar cu aceasta ai făcut în locul lui un jug de fier! Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Pun un jug de fier pe grumazul tuturor acestor neamuri, ca să fie subjugate de Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și-i vor sluji și-i dau chiar și fiarele câmpului!”» Și proorocul Ieremia a zis proorocului Hanania: «Ascultă, Hanania! Domnul nu te-a trimis, ci tu insufli poporului o încredere mincinoasă. De aceea, așa vorbește Domnul: Iată, te izgonesc de pe pământ, și vei muri chiar în anul acesta; căci cuvintele tale sunt o răzvrătire împotriva Domnului.» Și proorocul Hanania a murit chiar în anul acela, în luna a șaptea.”

[172] Acest profet fals a întărit necredința poporului în Ieremia și solia lui. El s-a declarat pe nedrept a fi trimisul Domnului și a suferit moartea ca urmare a păcatului lui înfricoșător. În luna a cincea, Ieremia a profetizat moartea lui Hanania, și în luna a șaptea, moartea lui a dovedit că acele cuvinte ale profetului au fost adevărate.

Dumnezeu a spus că poporul Său avea să fie salvat, că jugul pe care-l va pune asupra lor va fi ușor, dacă ei se supun planului Său fără să se plângă. Robia era reprezentată printr-un jug de lemn, care era ușor de purtat; dar împotrivirea avea să fie întâmpinată cu o severitate corespunzătoare, reprezentată prin jugul de fier. Dumnezeu a intenționat să țină în frâu pe împăratul Babilonului, ca să nu aibă loc pierderi de vieți și asupra dureroasă; dar, prin disprețuirea avertizării și a poruncilor Lui, ei au adus asupra lor severitatea totală a robiei. A fost cu mult mai agreabil pentru popor să primească solia falsului profet, care a profetizat prosperitate; de aceea a fost primită. Aducerea păcatelor tot mereu în fața ochilor lor le rănea mândria; ei ar fi dorit mai degrabă să fie trecute cu vederea. Erau într-un astfel de întuneric moral, încât nu-și dădeau seama de enormitatea vinovăției lor, nici de aprecierea soliilor de mustrare și avertizare date de Dumnezeu. Dacă ar fi avut un simțământ corect al neascultării lor, ei ar fi recunoscut justetea căii Domnului și autoritatea profetului Său. Dumnezeu a insistat pe lângă ei să se pocăiască, astfel ca El să-i poată cruța de umilire și ca poporul numit cu Numele Lui să nu devină tributari ai unei națiuni păgâne; dar ei și-au bătut joc de sfatul Lui și au mers după profeții falși.

Domnul i-a poruncit apoi lui Ieremia să scrie scrisori către căpetenii, bătrâni, preoți, profeți și către toți cei care fuseseră luați în Babilon ca robi, să nu se lase înșelați să creadă în apropiata lor eliberare, ci să se supună de bunăvoie celor care i-au luat prizonieri, să-și continue ocupațiile, să-și clădească case în mod pașnic în mijlocul cuceritorilor lor. Domnul le-a poruncit să nu îngăduie ca profeții sau ghicitorii lor să-i înșele cu așteptări false; dar El i-a asigurat prin cuvintele lui Ieremia că, după șaptezeci de ani de robie, vor fi eliberați și se vor întoarce la Ierusalim. El le va asculta rugăciunile și le va acorda favoarea Sa, când se vor întoarce la El din toată inima. „Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate popoarele în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie.”

[173]

Cu ce afectuoasă compasiune i-a informat Dumnezeu pe copiii Săi robi cu privire la planurile Lui pentru Israel! El știa ce suferință și dezastru aveau să experimenteze dacă erau lăsați să creadă că vor fi grabnic eliberați din robie și aduși înapoi la Ierusalim, după prezicerea profeților falși. El știa că această credință avea să le îngreuiască situația. Orice demonstrație de răzvrătire din partea lor ar trezi vigilența și asprimea împăratului și, drept urmare, libertatea lor ar fi restrânsă. El dorea ca ei să se supună liniștiți față de soarta lor și să facă astfel ca robia să le fie cât mai plăcută cu putință.

Mai erau încă alți doi profeți falși, Ahab și Zedechia, care au profetizat minciuni în Numele Domnului. Bărbații aceștia mărturiseau că sunt învățători sfinți; dar viața lor era stricată și erau robi ai plăcerilor păcatului. Profetul lui Dumnezeu a condamnat calea cea rea a acestor oameni și i-a avertizat de primejdia în care se aflau; dar, în loc să se pocăiască și să se schimbe, ei s-au mâniat pe profetul care le-a muștrat păcatele și au căutat să-i zădărnicească lucrarea, provocând poporul să nu creadă în cuvintele lui și acționând contrar sfatului lui Dumnezeu în chestiunea supunerii lor față de împăratul Babilonului. Domnul a mărturisit prin Ieremia că acești falși profeți vor fi predați în mâinile împăratului Babilonului și uciși înaintea ochilor lui, și la timpul potrivit, această prezicere a fost împlinită.

S-au ridicat profeți falși să semene confuzie în popor, întorcându-i de pe calea ascultării de poruncile divine, date prin Ieremia, însă

judecățile lui Dumnezeu au fost pronunțate împotriva lor ca urmare a păcatului lor cel grav de a se fi răsculat împotriva Lui.

[174] Tocmai astfel de oameni se ridică în aceste zile și dau naștere la confuzie și răzvrătire în poporul care mărturisește că ascultă de Legea lui Dumnezeu. Dar tot atât de sigur cum judecata divină s-a abătut asupra profetilor falși, în același fel își vor primi și acești lucrători răi deplina măsură a pedepsei lor; pentru că Domnul nu S-a schimbat. Cei care profetizează minciuni îi încurajează pe oameni să privească păcatul ca pe o problemă mărunță. Când se dau pe față rezultatele teribile ale păcatelor lor, ei caută, dacă este posibil, să facă răspunzător de dificultățile lor pe cel care i-a avertizat în mod fidel, întocmai cum l-au învinuit și iudeii pe Ieremia pentru soarta lor cea rea.

Cei care urmăresc o cale de răzvrătire împotriva Domnului pot găsi totdeauna profeti falși care vor judeca faptele lor și îi vor lăuda spre pierzarea lor. Cuvintele mincinoase fac adesea mulți prieteni, ca în cazul lui Ahab și Zedechia. Acești profeti falși, în pretinsul lor zel pentru Dumnezeu, au găsit mai mulți credincioși și urmași decât profetul cel adevărat, care a rostit solia cea simplă a Domnului.

O lecție de la recabiți

Dumnezeu i-a poruncit lui Ieremia să-i aducă pe recabiți în Casa Domnului, în una dintre camere, să pună vin înaintea lor și să-i invite să bea. Ieremia a făcut așa cum i-a poruncit Domnul. „Dar ei au răspuns: «Noi nu bem vin! Căci Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat următoarea poruncă: Să nu beti niciodată vin, nici voi, nici fiii voștri.»”

„Atunci Cuvântul Domnului a vorbit lui Ieremia astfel: «Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Du-te și spune oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului: Nu voiți să luați învățătură ca să ascultați de cuvintele Mele? zice Domnul. Cuvintele lui Ionadab, fiul lui Recab, care a poruncit fiilor săi să nu bea vin, sunt păzite; căci ei nu beau vin până în ziua de azi, și ascultă de porunca tatălui lor.»”

Aici, Dumnezeu pune față-n față ascultarea recabiților cu neascultarea și răzvrătirea poporului Său, care nu vrea să primească cuvintele Lui de mustrare și avertizare. Recabiții au ascultat de

porunca tatălui lor și au refuzat să fie ademeniți să calce cerințele sale. Dar Israel a refuzat să asculte de Domnul. El spune: „Eu v-am vorbit și devreme, și târziu, și nu M-ați ascultat! V-am trimis pe toți slujitorii Mei proorocii, i-am trimis întruna la voi, să vă spună: «Întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă faptele, nu mergeți după alți dumnezei ca să le slujiți și veți rămâne în țara, pe care v-am dat-o vouă și părinților voștri! Dar voi n-ați luat aminte și nu M-ați ascultat. Da, fiii lui Ionadab, fiul lui Recab, păzesc porunca pe care le-a dat-o tatăl lor, însă poporul acesta nu M-ascultă!» De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: «Iată, voi aduce peste Iuda și peste toți locuitorii Ierusalimului toate nenorocirile pe care le-am vestit cu privire la ei, pentru că le-am vorbit și nu M-au ascultat, pentru că i-am chemat și n-au răspuns!»

[175]

Și Ieremia a zis casei Recabiților: «Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: pentru că ați ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab, pentru că ați păzit toate orânduirile lui și ați făcut tot ce v-a poruncit el; pentru aceasta, așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași care să stea înaintea Mea!»

Recabiții au fost lăudați pentru că au fost dispuși să asculte, în timp ce poporul lui Dumnezeu a refuzat să fie muștrat de profeții lui. Pentru că El le-a vorbit, dar ei n-au ascultat, pentru că El i-a chemat, dar ei nu au răspuns, de aceea a pronunțat Dumnezeu judecata împotriva lor. Ieremia a repetat cuvintele de laudă din partea Domnului pentru recabiții cei credincioși și a pronunțat binecuvântări asupra lor în Numele Lui. În felul acesta a învățat Dumnezeu pe poporul Său că credințioșia și ascultarea de poruncile Lui se vor reflecta înapoi asupra lor în binecuvântări, după cum au fost binecuvântați recabiții pentru ascultarea lor de porunca tatălui lor.

Dacă directivele unui tată bun și înțelept, care a luat măsurile cele mai bune și efective spre a-și apăra urmașii de relele necumpătării, trebuia să fie ascultate atât de strict, autoritatea lui Dumnezeu trebuie respectată cu atât mai mult cu cât El este mai sfânt decât omul. El este Creatorul și căpetenia noastră, nemărginit în putere și teribil în judecată. În îndurarea Lui, El folosește diferite mijloace spre a-i ajuta pe oameni să vadă și să se pocăiască de păcatele lor. Dacă ei vor continua să disprețuiască muștrările pe care li le trimite

[176]

El și acționează contrar voinței Sale declarate, trebuie să urmeze nimicirea; pentru că poporul lui Dumnezeu este menținut în prosperitate numai prin îndurarea Lui, prin purtarea de grijă a trimișilor Lui cerești. El nu va susține și nu va păzi un popor care nu ia seamă la sfatul Lui și disprețuiește muștrările Lui.

Avertizările lui Dumnezeu respinse

Ieremia a fost deja lipsit de libertate pentru că voia să asculte de Dumnezeu și să prezinte împăratului și celorlalți care ocupau poziții de răspundere în Israel cuvintele de avertizare pe care le-a primit din gura lui Dumnezeu. Israelii nu voiau să accepte aceste muștrări, nici să îngăduie să fie pusă la îndoială calea lor. Ei au manifestat o mare mânie și dispreț față de cuvintele de muștrare și judecățile care au fost prezise că vor veni asupra lor, dacă ei continuau să se răzvrătească împotriva Domnului. Cu toate că Israel n-a vrut să asculte de cuvântul sfatului divin, aceasta n-a făcut ca acel cuvânt să aibă mai puțin efect și nici Dumnezeu n-a încetat să-i muștre și să-i amenințe cu nemulțumirea și judecățile Sale pe cei care au refuzat să asculte de cerințele Lui.

Domnul l-a îndrumat pe Ieremia, spunând: „Ia un sul de carte și scrie în ea toate cuvintele pe care ți le-am spus cu privire la Israel și cu privire la Iuda, și cu privire la toate neamurile, din ziua când ți-am vorbit, de pe vremea lui Iosia, până în ziua de azi! Poate că dacă va auzi casa lui Iuda tot răul pe care am de gând să i-l fac, se vor întoarce fiecare de la calea lor cea rea și le voi ierta astfel nelegiuirea și păcatul.”

[177] Aici se arată neplăcerea Domnului de a renunța la poporul Său care păcătuia. Și ca nu cumva Israel să neglijeze atât de mult muștrările și avertismentele Sale, încât să le piardă din amintirea lor, El Își amână judecățile asupra lor și le prezintă o repetare deplină a neascultării și a păcatelor lor agravate din zilele lui Iosia până pe vremea lor și a judecăților pe care le-a pronunțat El ca urmare a nelegiuirilor lor. În felul acesta, ei au o altă ocazie să-și vadă nelegiuirea și să se pocăiască. În aceasta vedem că Dumnezeu n-are plăcere să facă pe poporul Său să sufere, ci, cu o purtare de grijă care întrece pe cea a unui tată milos față de copilul său capricios, El insistă pe lângă poporul Său rătăcitor să se întoarcă la legământul lor.

Profetul Ieremia, ascultător de poruncile lui Dumnezeu, i-a dictat lui Baruc, scribul lui, cuvintele date lui de Domnul, pe care le-a scris pe un sul. (Vezi [Ieremia 36, 4](#).) Solia aceasta era o muștrare a multor păcate ale lui Israel și o avertizare despre consecințele care aveau să urmeze dacă mergeau în continuare pe calea lor cea rea. Era un apel serios ca ei să renunțe la păcatele lor. După ce a fost scris, Ieremia, care era un prizonier, a trimis pe scribul său să citească sulul tuturor oamenilor adunați „în Casa Domnului, în ziua postului”. Profetul a zis: „Poate că se vor smeri cu rugăciuni înaintea Domnului și se vor întoarce fiecare de la calea sa cea rea. Căci mare este mânia și urgia, cu care a amenințat Domnul pe poporul acesta.”

Scribul a ascultat de profet, și sulul a fost citit înaintea întregului popor al lui Iuda. Dar aceasta n-a fost totul; el a fost invitat să-l citească înaintea căpeteniilor. Ei au ascultat cu mare interes și pe fețele lor era întipărită groaza când l-au întrebat pe Baruc cu privire la scrierea cea misterioasă. Ei au făgăduit să spună împăratului tot ce-au auzit în legătură cu el și poporul lui, dar l-au sfătuit pe scrib să se ascundă, întrucât se temeau că împăratul avea să respingă mărturia pe care i-o dăduse Dumnezeu lui Ieremia și va căuta să-l omoare nu numai pe profet, ci și pe scribul lui.

Când căpeteniile i-au spus ceea ce citise Baruc, împăratul a poruncit de îndată să fie adus sulul și să fie citit. Dar, în loc să ia seama la avertismente și să tremure în fața primejdiei care atârna asupra lui și a poporului lui, într-o furie nebună, l-a aruncat în foc, cu toate că unii dintre cei care se bucurau de mare încredere în fața lui l-au rugat să nu-l ardă. Apoi, mânia acestui monarh păcătos s-a ridicat împotriva lui Ieremia și a scribului său și de îndată a trimis să pună mâna pe ei, „dar Domnul i-a ascuns”. După ce împăratul a ars sulul sacru, a venit la Ieremia cuvântul Domnului, spunând: „Ia din nou o altă carte, și scrie în ea toate cuvintele care erau în cea dintâi carte, pe care a ars-o Ioachim, împăratul lui Iuda. Și despre Ioachim, împăratul lui Iuda, spune: «Așa vorbește Domnul: Tu ai ars cartea aceasta zicând: Pentru ce ai scris în ea cuvintele acestea: Împăratul Babilonului va veni, va nimici țara aceasta, și va nimici din ea oamenii și dobitoacele?»”

Un Dumnezeu îndurător și milostiv a avertizat pe popor pentru binele lor. „Poate că”, a spus compătimitor Creatorul, „dacă va auzi casa lui Iuda tot răul pe care am de gând să i-l fac, se vor întoarce

fiecare de la calea lor cea rea și le voi ierta astfel nelegiuirea și păcatul.” Dumnezeu are milă de orbirea și stricăciunea omului; El trimite lumină pentru priceperea lor întunecată în muștrări și amenințări, care sunt intenționate să înalțe la maximum simțământul ignoranței lor și să deplângă greșelile lor. El vrea să facă pe cei mulțumiți de ei înșiși să se simtă nesatisfăcuți cu realizările lor și să caute binecuvântări mai mari printr-o mai strânsă legătură cu cerul.

Planul lui Dumnezeu nu este de a trimite soli care să placă și să măgulească pe păcătoși; El nu rostește solii de pace pentru a-i legăna pe cei nesfințiți în siguranță firească. Ci El pune poveri grele pe conștiința păcătosului și străpunge sufletul lui cu sulita ascuțită a convingerii. Îngerii slujitori îi prezintă înfricoșătoarele judecăți ale lui Dumnezeu, spre a adânci simțământul mării lui nevoi inspirând strigătul chinuitor: „Ce să fac ca să fiu mântuit?” Același braț care umilește până în țărână, muștră păcatul care face de rușine mândria și ambiția, ridică pe cel care se pocăiește, pe cel năpăstuit și întreabă cu cea mai adâncă simpatie: „Ce vrei să-ți fac?”

[179] Când omul a păcătuțit împotriva unui Dumnezeu sfânt și îndurător, el nu poate urma o cale mai nobilă decât să se pocăiască sincer și să-și mărturisească păcatele cu lacrimi și amărăciune de suflet. Aceasta cere Dumnezeu de la el; El nu va accepta nimic mai puțin decât o inimă zdrobită și un duh mâhnit. Dar împăratul și căpeteniile lui, în aroganța și mândria lor, au refuzat invitația lui Dumnezeu de a se întoarce; ei nu voiau să țină seamă de această avertizare și să se pocăiască. Această ocazie binevoitoare a fost ultima lor ocazie. Dumnezeu a declarat că, dacă ei refuză să asculte de glasul Lui, le va aplica o pedeapsă înfricoșătoare. Ei au refuzat să asculte, iar El și-a rostit judecata asupra lui Israel; El a pedepsit cu o mânie specială pe bărbatul care s-a ridicat cu îngâmfare împotriva Celui Atotputernic.

„De aceea, așa vorbește Domnul, despre Ioachim, împăratul lui Iuda: Nici unul din ai lui nu va șede pe scaunul de domnie al lui David. Trupul lui mort va fi lăsat la căldură ziua și la frig noaptea. Îl voi pedepsi pe el, sămânța lui și pe slujitorii lui, pentru nelegiuirea lor, și voi aduce peste ei, peste locuitorii Ierusalimului și peste oamenii lui Iuda toate nenorocirile cu care i-am amenințat fără ca ei să fi vrut să Mă asculte.”

Arderea sulului n-a fost sfârșitul problemei. Cuvintele scrise au fost distruse ușor, dar au rămas muștrarea și avertizarea pe care le

conțineau ele și grabnica venire a pedepsei, pe care o pronunțase Dumnezeu împotriva lui Israel cel răzvrătit. Dar chiar și sulul scris a fost reprodus la porunca Domnului. Cuvintele Celui Nemărginit nu trebuie nimicite. „Ieremia a luat o altă carte și a dat-o lui Baruc, fiul lui Neriia, logofățul. Baruc a scris în ea, după spusele lui Ieremia, toate cuvintele din cartea pe care o arseseră în foc Ioachim, împăratul lui Iuda. Multe alte cuvinte de felul acesta au mai fost adăugate la ea.”

Dumnezeu n-a trimis judecăți asupra poporului Său fără ca mai întâi să-i avertizeze să se pocăiască. El folosește fiecare mijloc ca să-i aducă înapoi la ascultare și nu abate judecăți asupra nelegiuirii lor până ce nu le-a dat bogate ocazii să se pocăiască. Mânia omului a căutat să împiedice lucrările profetului lui Dumnezeu, lipsindu-l de libertate; dar Dumnezeu le poate vorbi oamenilor prin zidurile închisorii și chiar îi folosește pe slujitorii Săi tocmai prin mijloacele prin care persecutorii lor caută să le limiteze influența.

Acum, mulți disprețuiesc mustrarea fidelă dată de Dumnezeu în mărturie. Mi-a fost arătat că în aceste zile unii au mers chiar atât de departe, încât au ars cuvintele scrise de mustrare și avertizare, cum a făcut și împăratul cel rău al lui Israel. Dar împotrivirea față de amenințările lui Dumnezeu nu va împiedica executarea lor. A sfida cuvintele Domnului, rostite prin uneltele Sale alese, nu va face decât să provoace mânia Lui și în cele din urmă să aducă nimicire sigură asupra răufăcătorului. Indignarea se aprinde adesea în inima păcătosului împotriva uneltei pe care o alege Dumnezeu să rostească mustrările Sale. Așa a fost întotdeauna, și astăzi există același spirit care l-a persecutat și întemnițat pe Ieremia pentru că a ascultat de Cuvântul Domnului.

În timp ce nu vor să ia seama la avertizări repetate, oamenii sunt mulțumiți cu învățători falși, care le măgulesc vanitatea și le întăresc nelegiuirea, dar care nu vor reuși să-i ajute în ziua necazului. Slujitorii aleși ai lui Dumnezeu trebuie să întâmpine cu curaj și răbdare orice necazuri și suferințe ce li s-ar întâmpla prin reproș, neluare în seamă sau declarații false, pentru că au îndeplinit cu credincioșie sarcina pe care le-a dat-o Dumnezeu s-o facă. Ei să-și aducă aminte că profetii din vechime și Mântuitorul lumii au îndurat de asemenea abuz și persecuție de dragul Cuvântului. Ei trebuie să

[180]

se aștepte să întâmpine aceeași opoziție manifestată prin arderea sulului care a fost scris, fiind dictat de Dumnezeu.

Domnul pregătește un popor pentru cer. Defectele de caracter, voință încăpățânată, idolatrie egoistă, plăcerea găsirii de greșeli, ura, cearta provoacă mânia lui Dumnezeu și trebuie înlăturate de la poporul care păzește poruncile Lui. Cei care trăiesc în aceste păcate sunt înșelați și orbiti prin vicleniile lui Satana. Ei cred că sunt în lumină, când, de fapt, bâjbâie în întuneric. Ei acum murmură printre noi, întocmai cum murmurau israeliții din vechime. Cei care, prin simpatie neînțeleaptă, încurajează pe oameni la răzvrătire, când iubirea lor de sine suferă sub muștrarea meritată, nu sunt prietenii lui Dumnezeu, marele Muștrător. Dumnezeu va trimite muștrare și avertizare poporului Său atâta timp cât continuă să fie pe pământ.

[181] Cei care iau curajoși atitudine de partea cea dreaptă, care încurajează supunerea față de voința descoperită a lui Dumnezeu și întăresc pe alții în eforturile lor de a îndepărta faptele lor rele, sunt adevărații prieteni ai Domnului, care, cu iubire, încearcă să corecteze păcatele poporului Său, ca să-i poată spăla și curăți de orice întinăciune, să-i facă potriviți pentru sfânta Sa Împărăție.

După Ioachim, a urmat să domnească Zedechia la Ierusalim. Dar nici noul împărat, nici curtea sa, nici poporul țării n-au ascultat de cuvintele Domnului spuse prin Ieremia. Haldeii au început asediul împotriva Ierusalimului, dar pentru un timp s-au îndepărtat spre a întoarce armele împotriva egiptenilor. Zedechia a trimis un sol și la Ieremia, cerându-i să se roage Dumnezeului lui Israel în favoarea lor; dar răspunsul înspăimântător al profetului a fost că oștirea haldeilor se va întoarce și va nimici cetatea. În felul acesta, Dumnezeu le-a arătat că omului îi este imposibil să abată judecata divină. „Așa vorbește Domnul: «Nu vă înșelați zicând: Haldeii se vor depărta de noi! Căci nu se vor depărta! Și chiar dacă ați bate toată oastea haldeilor, care se războiesc cu voi, chiar dacă n-ar mai rămâne din ei decât câțiva oameni răniți, tot s-ar ridica fiecare din cortul lui și ar arde cetatea aceasta cu foc».”

Ieremia a socotit că și-a îndeplinit lucrarea și a încercat să părăsească cetatea, dar a fost împiedicat de unul dintre fiii unui profet fals, care a raportat că el era gata să se unească cu inamicul. Ieremia a tăgăduit învinuirea mincinoasă, dar, cu toate acestea, el a fost adus înapoi. Căpeteniile au fost gata să creadă pe fiul profetului fals pen-

tru că îl urau pe Ieremia. Se părea că ei credeau că el a adus asupra lor nenorocirea pe care a prezis-o. În mânia lor, l-au bătut și l-au aruncat în temniță.

După ce a stat multe zile la închisoare, împăratul Zedechia a trimis după el și l-a întrebat în taină dacă are vreun cuvânt din partea Domnului. Ieremia a repetat din nou avertizarea că națiunea avea să fie dată în mâinile împăratului Babilonului.

„Ieremia a mai spus împăratului Zedechia: «Cu ce am păcătuیت eu împotriva ta, împotriva slujitorilor tăi, și împotriva poporului acestuia, de m-ați aruncat în temniță? Și unde sunt proorocii voștri, care vă prooroceau și ziceau: Împăratul Babilonului nu va veni împotriva voastră, nici împotriva țării acesteia? Acum ascultă, te rog, împărate, domnul meu! Fie bine primite înaintea ta rugămintile mele! Nu mă trimite iarăși în casa logofătului Ionatan, ca nu cumva să mor acolo!» Împăratul Zedechia a poruncit să păzească pe Ieremia în curtea temniței, și să-i dea în fiecare zi o pâine din ulița brutarilor, până s-a sfârșit toată pâinea din cetate. Astfel Ieremia a rămas în curtea temniței.” [182]

Împăratul cel păcătos n-a îndrăznit să-și manifeste în public încrederea în Ieremia, dar frica l-a dus să obțină informație de la el. Totuși, el era prea slab ca să înfrunte cu curaj dezaprobarea căpeteniilor lui și a poporului, supunându-se voinței lui Dumnezeu, cum declarase profetul. În cele din urmă, bărbații cu autoritate, care erau furioși din cauză că Ieremia stăruia să profetizeze răul, au mers la împărat și i-au spus că, atâta timp cât trăiește, profetul nu va înceta să prezică nenorocirea. Ei au susținut că el era un vrăjmaș al națiunii și cuvintele sale au slăbit mâinile poporului și au adus nenorocirea asupra lor, iar ei doresc să fie condamnat la moarte.

Împăratul cel fricos știa că învinuirile acestea erau false; dar pentru a face pe placul celor care ocupau poziții înalte și influente în națiune, s-a prefăcut că le crede minciunile și l-a predat pe Ieremia în mâinile lor, să facă cu el ce le place. În consecință, profetul a fost luat și „aruncat în groapa lui Malchia, fiul împăratului, care se afla în curtea temniței, și au pogorât în ea pe Ieremia cu funii. În groapă nu era apă, dar era noroi; și Ieremia s-a afundat în noroi.” Dar Dumnezeu a ridicat prieteni pentru el, care l-au implorat pe împărat în favoarea lui și l-au readus în curtea închisorii.

Împăratul a trimis încă o dată în secret după Ieremia și i-a cerut [183]

să-i spună cinstit despre planul lui Dumnezeu față de Ierusalim. „Ieremia a răspuns lui Zedechia: «Dacă ți-l voi spune, mă vei omorî, iar dacă-ți voi da un sfat, nu mă vei asculta». Împăratul Zedechia a jurat în taină lui Ieremia, și a zis: «Viu este Domnul, care ne-a dat viața, că nu te voi omorî și nu te voi lăsa în mâinile oamenilor acelora, care vor să-ți ia viața!» Ieremia a zis atunci lui Zedechia: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Dacă te vei supune căpeteniilor împăratului Babilonului, vei scăpa cu viață, și nici cetatea aceasta nu va fi arsă cu foc, iar tu vei trăi împreună cu casa ta. Dar dacă nu te vei supune căpeteniilor împăratului Babilonului, cetatea aceasta va fi dată în mâinile haldeilor, care o vor arde cu foc; iar tu nu vei scăpa din mâinile lor!» Împăratul Zedechia a zis lui Ieremia: «Mă tem de iudeii care au trecut la haldei; mă tem să nu mă dea în mâinile lor, și să mă batjocorească.» Ieremia a răspuns: «Nu te vor da. Ascultă glasul Domnului în ce-ți spun, căci o vei duce bine și vei scăpa cu viață.»”

Aici este prezentată îndurarea îndelung răbdătoare a lui Dumnezeu. Chiar și în acest ceas, dacă ar fi fost o supunere față de cerințele sale, viața oamenilor ar fi fost cruțată și cetatea salvată de la incendiere. Dar împăratul a socotit că a mers prea departe spre a se mai retrage. El se temea de iudei, se temea că va deveni subiect de batjocură, se temea pentru viața lui. Era prea umilitor în acea zi târzie să spună poporului: „Accept cuvântul Domnului așa cum a fost rostit prin Ieremia, profetul Său. Nu îndrăznesc să mă aventurez în război împotriva vrăjmașului în fața tuturor acestor avertizări.”

[184] Ieremia l-a implorat cu lacrimi pe împărat să se salveze pe sine și poporul lui. Cu durere în suflet, l-a asigurat că nu-și va putea scăpa viața și toate posesiunile lui aveau să cadă în mâinile împăratului Babilonului. El ar fi putut salva cetatea, dacă ar fi vrut. Dar a pornit pe calea cea rea și n-a vrut să se mai întoarcă de pe acel drum. El a hotărât să urmeze sfatul profetilor falși și al oamenilor pe care, în realitate, îi disprețuia și care își băteau joc de slăbiciunea lui de caracter, supunându-se așa de repede dorințelor lor. A renunțat la nobila libertate a bărbăției lui, spre a deveni un sclav care se ploconeste în fața opiniei publice. În timp ce nu avea un scop bine stabilit în ce privește răul, el, de asemenea, nu avea o poziție curajoasă în ce privește binele. În timp ce era convins de adevărul rostit de Ieremia,

el nu avea vigoarea morală să asculte de sfaturile lui, ci a înaintat neclintit în direcția cea rea.

El era chiar prea slab spre a fi dispus să știe curtenii lui și poporul că avusese o consfătuire cu profetul, așa de mult a pus stăpânire pe sufletul lui teama de om. Dacă acest conducător fricos ar fi stat cu curaj în fața poporului și ar fi declarat că a crezut cuvintele profetului, pe jumătate împlinite deja, ce pustiire ar fi putut fi evitată! El ar fi trebuit să spună: „Vreau să ascult de Domnul și să salvez cetatea de ruină completă. Nu îndrăznesc să disprețuiesc poruncile lui Dumnezeu de teama sau favoarea oamenilor. Iubesc adevărul, urăsc păcatul și vreau să urmez sfatul Celui Atotputernic din Israel.” Poporul ar fi respectat atunci spiritul său curajos și cei care șovăiau între credință și necredință ar fi luat o poziție fermă pentru dreptate. Tocmai această cutezanță și justetea acestei căi i-ar fi inspirat pe supușii lui cu admirație și loialitate. Ar fi avut un sprijin larg și Israel ar fi fost crutat de nespusa nenorocire de foc, măcel și foamete.

Dar slăbiciunea lui Zedechia a fost un păcat pentru care el a plătit cu o pedeapsă înfricoșătoare. Inamicul s-a abătut ca o avalanșă irezistibilă și a devastat cetatea. Oștirea ebraică a fost respinsă în învălmășeală. Națiunea a fost cucerită. Zedechia a fost luat prizonier și fiii lui au fost uciși în fața lui. Apoi el a fost dus din Ierusalim ca prizonier, auzind strigătele nenorocitului său popor și trosnetul flăcărilor care le mistuiau casele. Lui i-au scos ochii, și când a ajuns la Babilon, a pierit în mod mizerabil. Aceasta a fost pedeapsa necredinței și urmarea sfatului celor necredincioși. [185]

În aceste zile sunt mulți profeti falși, pentru care păcatul nu apare deosebit de respingător. Ei se plâng, fără a fi necesar, că pacea poporului este tulburată de mustrările și avertizările solilor lui Dumnezeu. În ce-i privește, adorm sufletele păcătoșilor într-o comoditate fatală, prin învățăturile lor liniștitoare și înșelătoare. În felul acesta a fost fermecat vechiul Israel prin soliile măgulitoare ale preoților corupți. Prezicerea lor de prosperitate era mai plăcută decât adevăratul profet, care sfătuia la supunere și pocăință.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să manifeste un spirit iubitor și compătimitor și să arate tuturor că ei nu sunt mânați de motive personale în conduita lor cu oamenii și că n-au plăcere să prezinte solii ale mâniei în Numele Domnului. Dar ei niciodată nu trebuie să se sustragă de la arătarea păcatelor care corup pe pretinsul popor

al lui Dumnezeu, nici să înceteze a se strădui să-i influențeze să se întoarcă de la păcatele lor și să asculte de Domnul.

Cei care caută să acopere păcatul, și să-l facă să apară mai puțin agravant pentru cugetul călcătorului de lege, fac lucrarea profetilor falși și pot să se aștepte la mânia răzbunătoare a lui Dumnezeu, ca urmare a unei astfel de căi. Domnul niciodată nu-și va adapta căile după dorințele oamenilor stricați. Profetul fals l-a condamnat pe Ieremia pentru că supăra poporul cu condamnările lui severe și a căutat să-i reasigure, promițându-le prosperitate, socotind că bieților oameni nu trebuie să li se amintească mereu de păcatul lor și să fie amenințați cu pedeapsa. Acest procedeu i-a întărit pe oameni să se opună sfatului adevăratului profet și a intensificat dușmănia lor față de el.

Dumnezeu nu simpatizează cu făcătorul de rele. El nu dă nimănui libertatea de a ascunde sub o aparență înșelătoare păcatele poporului Său, nici să strige: „Pace, pace”, când El a declarat că nu va fi pace pentru cei răi. Cei care stârnesc răzvrătire împotriva slujitorilor lui Dumnezeu, trimiși să prezinte soliile Sale, se răzvrătesc împotriva cuvântului Domnului.

Mărturia următoare, care mi-a fost prezentată în ultima mea viziune, la 5 ianuarie 1875, am scris-o în cortul meu, între serviciile divine de la adunarea de tabără din Vermont, în august 1875. Ea arată starea lucrurilor de la _____, din ianuarie 1875. Desfășurarea evenimentelor din timpul verii următoare a îndreptățit pe deplin aparenta severitate a mărturiei. În septembrie, am citit părți din ea pentru acea comunitate și a început o mare lucrare printre lucrătorii noștri. Totuși, pentru folosul comunității și al altora, prezint mărturia în această lucrare smerită.

Întinericul pune stăpânire acolo unde numai Duhul lui Dumnezeu trebuie să stăpânească. Doar puțini dintre cei care sunt angajați în lucrare își dau seama de nevoia efortului personal și a responsabilității individuale în oricare departament ar activa. Puțini simt sfîntenia lucrării în care sunt angajați. Ei o socotesc la nivelul comun al întreprinderilor obișnuite.

Egoismul predomină la mulți care ar trebui să știe că o viață de iubire jertfitoare de sine este o viață de pace și libertate. Cei care caută fericirea prin satisfacerea de sine și prin a avea grijă de propriile lor interese sunt pe drumul cel greșit spre a obține fericirea chiar și pe pământ. Oricine este necredincios în cele mai mici îndatoriri este necredincios și în cele mai mari. Dacă neglijează să îndeplinească fidel micile sarcini care-i revin, se dovedește incapabil să poarte răspunderi mai mari; el arată că nu este cu toată inima pentru lucrare și că nu are privirea îndreptată numai spre slava lui Dumnezeu.

Unii sunt gata să precizeze sarcinile care aparțin altora dându-și seama de completa importanță a răspunderilor lor, dar nu reușesc să-și dea seama așa de ușor de ale lor proprii. Credincioșie personală și răspundere individuală sunt necesare mai ales la Institutul de Sănătate (acum sanatoriu), la birou, biserică și școală. Dacă toți cei ce au legătură cu aceste instituții ar asculta cu ardoare la ceea ce îi îndrumă Isus să facă, în loc să se întoarcă să întrebe ce trebuie să facă omul acesta sau acela, am fi martori la o schimbare mare în fiecare

departament al lucrării. Dacă vorbirea fiecărei inimi era: „Trebuie să fiu atent la învățăturile lui Hristos și să ascult de glasul Lui; nimeni nu poate face lucrarea mea pentru mine; atenția altora nu poate îndrepta niciodată neglijența mea”, atunci am putea vedea cauza lui Dumnezeu înaintând cum n-a înaintat niciodată până atunci.

Această reținere, această așteptare ca alții să facă este ceea ce aduce slăbiciune spirituală. A reține energiile cuiva este o cale sigură de a le micșora. Isus cere ascultare absolută și supunere de bună voie de la toți slujitorii Săi. Nu trebuie să fie nici o ezitare sau auto-indulgență în slujba lui Hristos. Între Hristos și Belial nu există nici o înțelegere. Ce lipsă de consacrare pentru lucrarea lui Dumnezeu, ce lipsă de purtare de grijă a fost acolo, la _____!

Inima lui A. n-a fost consacrată lui Dumnezeu. El are aptitudini și talente pentru care trebuie să dea socoteală Marelui Dătător a toate. Inima lui a fost neconsacrată și viața lui nevrednică de mărturisirea lui; totuși, el a fost în strânsă legătură cu lucrarea sacră a lui Dumnezeu pentru mai mult de douăzeci de ani. Ce lumină a avut el, ce privilegii! S-a bucurat de cele mai rare ocazii să-și dezvolte un caracter creștin adevărat. Cuvintele Domnului Hristos, când a plâns pentru Ierusalim, i se aplică și lui: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.” A., pedeapsa lui Dumnezeu atârnă asupra ta, „pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetat.”

B. are aceeași structură mintală, dar nu este atât de egoist. Amândoi sunt iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu. Calea lor este cu totul în dezacord cu viața creștină. Le lipsesc stabilitatea, sobrietatea și consacrarea față de Dumnezeu. La B., lucrarea harului este întru totul superficială. El dorește să fie creștin, dar nu-și dă silința să păstreze biruința asupra eului și să acționeze după convingerile sale despre bine și rău. Fapte, nu cuvinte fără temeii și intenții goale, sunt acceptate de Dumnezeu.

[188] A., tu ai auzit cuvântul lui Dumnezeu în muștrări, în sfaturi, în avertizări, ca și în rugăminti de iubire. Dar auzirea nu-i de-ajuns. „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.” Este ușor să fii purtat de curent și să strigi „Osana” împreună cu mulțimea; dar în viața liniștită de fiecare zi, când nu există o emoție sau exaltare specială, vine punerea la probă a adevăratului

creștinism. Acesta este timpul în care inima ta devine rece, zelul tău slăbește și exercițiile religioase devin neplăcute pentru tine.

Tu neglijezi în mod sigur să faci voia lui Dumnezeu. Hristos spune: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.” Aceasta este condiția impusă; aceasta este proba care dovedește caracterul oamenilor. Simțămintele adesea înșeală, emoțiile nu sunt o apărare sigură, pentru că sunt schimbătoare și supuse împrejurărilor externe. Mulți sunt înșelați prin faptul că se încred în impresii senzationale. Proba este: Ce faci tu pentru Hristos? Ce sacrificii faci? Ce biruințe ai câștigat? Biruirea spiritului egoist, rezistarea la o ispită de neglijare a datoriei, o patimă înfrânată, o ascultare de bună voie și bucuroasă față de voința lui Hristos sunt dovezi mult mai mari că ești un copil al lui Dumnezeu decât o evlavie spasmodică și o religie emoțională.

Amândoi v-ați împotrivit muștrării; ea întotdeauna a trezit nemulțumire și murmurare în inima voastră împotriva celui mai bun Prieten al vostru, care totdeauna a căutat să vă facă bine și pe care voi aveți toate motivele să-L respectați. V-ați despărțit de El și ați întristat pe Duhul lui Dumnezeu, ridicându-vă împotriva cuvintelor pe care El le-a dat slujitorilor Săi să le rostească cu privire la calea voastră. Voi n-ați ascultat de aceste îndemnuri, refuzând astfel pe Duhul lui Dumnezeu; L-ați scos din inima voastră și ați devenit nepăsători și indiferenți în purtarea voastră.

Frate A., tu ar fi trebuit să câștigi o experiență de valoare în timpul atât de multor ani în care ai fost binecuvântat cu lumina cea mare pe care Dumnezeu a îngăduit să strălucească pe calea ta. Cu referire la tine, am auzit un glas spunând: „Acesta este un pom fără rod; de ce să umbrească ramurile lui fără rod locul pe care l-ar putea ocupa un pom roditor? Tăiați-l! De ce să împovăreze pământul?” Apoi am auzit sunete dulci ale glasului îndurării spunând: „Mai cruță-l puțin timp, Eu am să-l sap la rădăcini; am să-l curăț. Mai încearcă-l încă o dată; dacă nu va face rod, îl poți tăia.” Astfel, pomului fără rod i s-a mai acordat o punere la probă, pentru ca viața stearpă să înflorească și să aducă rod. Fi-va oare folosită ocazia acordată? Se va ține seamă de avertizările Duhului lui Dumnezeu? Cuvintele lui Isus cu privire la Ierusalim, după ce a disprețuit mântuirea oferită atât de îndurător de Răscumpărătorul, sunt rostite în esență și către tine: „Ierusalime, Ierusalime de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge

găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” Hristos a insistat, El a invitat; dar iubirea Sa n-a fost răsplătită de poporul pe care a venit să-l salveze. Tu n-ai făcut mai bine la vremea *ta* decât au făcut la vremea lor bieții iudei autoînșelați și orbiti. Tu puteai să folosești binecuvântatele tale privilegii și ocazii și să-ți desăvârșești un caracter creștin; dar inima ta a fost răzvrătită și *n-ai vrut* să te umilești spre a fi convertit cu adevărat și a trăi în ascultare de cerințele lui Dumnezeu.

Neîmpăcatele simțăminte și murmurări pe care le-au exprimat unii au copt, de asemenea, în sufletul tău, cu toate că n-ai îndrăznit să vorbești deschis cu același efect. Ar fi fost mai bine pentru serviciu și pentru toți cei în cauză dacă te-ai fi depărtat de el cu ani în urmă. Cu cât ai avut lumină mai multă, cu cât te-ai bucurat de privilegii mai multe, cu atât ai manifestat mai puțină sinceritate și neprihănire. Inima ta este firească și tu ai nesocotit Cuvântul expres al lui Dumnezeu. Deși ai fost împrejmuț de avertizări și sfaturi și ai avut cea mai puternică dovadă că Dumnezeu era în această lucrare și că îți vorbea glasul Lui, totuși ai disprețuit și ai refuzat muștrările solemne și ai mers pe propria ta cale egoistă și îndărătnică.

Uneori, temerile tale au fost trezite, totuși nu ți-ai dat seama de starea ta nenorocită și primejdia absolută în care te aflai. Ai căzut de repetate ori în aceeași stare de indiferență și egoism. Pocăința ta n-a mers niciodată destul de adânc spre a desăvârși o schimbare totală.

[190] Tu ai făcut o lucrare de suprafață, și nu toată schimbarea care este necesară pentru a fi acceptat de Dumnezeu. „Cine Mă urmează pe Mine”, zice Hristos, „nu va umbla în întuneric.” Dar cea mai mare parte a pretensei tale vieți creștine tu ai umblat în întuneric pentru că n-ai ajuns să faci legătura cu cerul și să primești lumina cea curată a Duhului lui Dumnezeu.

Dacă ai fi fost într-o zilnică părtășie cu Domnul și dacă ai fi cultivat o iubire pentru suflete, ai fi eliminat eul și ai fi devenit un lucrător serios în via Domnului. Ai fi văzut cum îndeplinirea fidelă a datoriilor vieții te-ar fi apărat de iubirea și mulțumirea de sine. Tu n-ai fost harnic în căutarea de a câștiga o experiență înaintată în fiecare zi. La ora aceasta trebuia să fii un bărbat demn de încredere în oricare poziție de răspundere, dar egoismul și-a pus pecetea asupra împlinirii oricărui lucru pe care te-ai apucat să-l faci. Tu ai fost înțelept, după propria ta părere, dar n-ai reușit să dobândești înțelepciune din experiența multor ani.

B. a fost îngâmfat. El putea să înainteze sigur, să crească în har, dar înfățișarea exterioară i s-a părut de mai mare importanță decât podoaba lăuntrică și veșmântul unui duh blând și liniștit, pe care Dumnezeu le socotește de mare valoare. Necredincioși care au fost folosiți în slujbă, dar care nu avuseseră lumina adevărului prezent cum ați avut-o voi, au fost, cu toate acestea, mult mai credincioși și conștiincioși decât oricare dintre voi cărora mă adresez. Dacă ați fi adunat harnic împreună cu Hristos, unii dintre aceștia ar fi acum împreună cu noi. Dar viața voastră a fost o piatră pe poticnire pentru ei. Dumnezeu privește asupra acestor necredincioși cu o mai mare milă și favoare decât asupra celor care cred adevărul, dar care Îl tăgăduiesc prin faptele lor. Acea credință care este lăsată la o parte când e convenabil fiind luată și lăsată ca o haină nu este religia lui Hristos, ci un obiect fals, care nu va suporta nici măcar proba acestei lumi.

Adevărata religie este totdeauna distinct văzută în cuvintele și purtarea noastră și în fiecare faptă a vieții. La urmașii lui Hristos, religia nu trebuie să fie niciodată despărțită de afaceri. Ele trebuie să meargă mână în mână și poruncile lui Dumnezeu trebuie să fie păzite cu strictețe în toate amănunțele problemelor lumesti. Conștiința că suntem copii ai lui Dumnezeu ar trebui să dea un înalt nivel caracterului chiar și în sarcinile vieții de fiecare zi, care să nu ne facă nepăsători în afaceri, ci înfocați în spirit. O religie ca aceasta suportă cercetarea critică a lumii cu conștiința integrității.

[191]

Fiecare lucrător al instituției trebuie să se considere pe sine ca ispravnic al lui Dumnezeu și trebuie să-și facă lucrarea cu exactitate și vigilență fidelă. Întrebarea continuă să fie: „Este aceasta în de acord cu voința lui Dumnezeu? Va plăcea aceasta Răscumpărătorului meu?” Religia biblică înalță rațiunea până ce Hristos este oglindit în toate gândurile. Fiecare acțiune, fiecare cuvânt și fiecare moment din viața noastră trebuie să poarte pecetea sfintei noastre credințe. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, și noi n-avem timp să fim leneși sau să trăim în plăceri, împotriva scopurilor lui Dumnezeu.

Domnul nu vrea să se glumească cu El. Cei care neglijează îndurările și binecuvântările în acest timp al ocaziilor vor aduce întuneric de nepătruns asupra lor înșiși și vor fi candidați pentru mânia lui Dumnezeu. Asupra Sodomei și Gomorei s-a abătut blestemul Celui Atotputernic pentru păcatele și nelegiuirile lor. În zilele noastre, sunt

dintre cei care au abuzat de îndurărilor lui Dumnezeu și au disprețuit avertismentele Sale. Va fi mai ușor pentru Sodoma și Gomora în ziua judecății decât pentru cei care poartă Numele lui Hristos, dar care Îl necinstesc prin viața lor neconsacrată. Această grupă își adună o pedeapsă înfricoșătoare când, în mânia Sa, Dumnezeu îi va cerceta cu judecățile Sale.

[192] Păcătoșii care n-au avut lumina privilegiilor de care s-au bucurat adventiștii de ziua a șaptea, în neștiința lor, vor fi într-o situație mai favorabilă înaintea lui Dumnezeu decât cei care au fost necredincioși, în timp ce erau în strânsă legătură cu lucrarea Lui și mărturiseau că-L iubesc și Îi servesc. Lacrimile lui Hristos pe munte au venit dintr-o inimă chinuită și frântă din cauza nerăsplătitei Lui iubiri și nerecunoștinței poporului Său ales. El a lucrat neobosit spre a-i salva de soarta pe care se părea că sunt hotărâți s-o aducă asupra lor, dar ei au refuzat îndurarea Lui și n-au cunoscut vremea cercetării lor. Timpul lor de cercetare era încheiat, dar totuși au fost atât de orbiti de păcat, încât nu știau acest lucru.

Isus a privit peste secole, până la încheierea timpului, și, cercetând cazurile tuturor celor care au răsplătit iubirea și îndemnurile Lui cu egoism și neglijență și pe toți cei care Îi vor răsplăti astfel, El le-a adresat acele cuvinte solemne, care declarau că n-au cunoscut vremea cercetării lor. Iudeii adunau în jurul lor nori negri de pedeapsă, și astăzi, în același fel, atrag asupra lor mânia lui Dumnezeu, din cauza ocaziilor nefolosite, a sfaturilor și iubirii lui Isus luate în batjocură și din cauza disprețului și urii față de slujitorii Lui pentru că vorbesc adevărul.

Nu există nici un loc pe fața pământului unde a fost dată o lumină atât de mare ca la _____. Nici chiar vechiul Ierusalim n-a fost mai mult favorizat cu raze de lumină cerească spre a străluci pe calea pe care să meargă poporul Lui. Totuși, ei n-au umblat prin ascultare fidelă în deplina strălucire a luminii, slujindu-I lui Dumnezeu noapte și zi. O religie bolnăvicioasă și pipernicită este rezultatul neglijenței de a urma lumina descoperită a Duhului Domnului. Energia și iubirea cresc pe măsură ce le exercităm și darurile creștine sunt dezvoltate numai prin cultivare atentă.

Necesitatea disciplinei în familie

Starea multora din _____ este într-adevăr alarmantă; în mod deosebit în această situație se află majoritatea celor tineri. Familiile s-au mutat în localitate cu condiția să nu fie o povară pentru comunitate, ci un ajutor. Cu un număr considerabil, rezultatul a fost exact invers. Neglijența părinților de a-și instrui cum se cuvine copiii a fost o bogată sursă de rele în multe familii. Tinerii n-au fost înfrânați cum ar fi trebuit să fie. Părinții au neglijat să urmeze instrucțiunile Cuvântului lui Dumnezeu în această privință, și copiii au luat frâiele conducerii în propriile lor mâini. Urmarea a fost că, în general, au reușit să-și conducă părinții, în loc ca ei să fie sub autoritatea lor.

Părinții sunt orbi față de starea adevărată a copiilor lor, care au reușit să-i înșele cu totul. Dar cei care au pierdut controlul asupra copiilor lor nu sunt mulțumiți când alții caută să-i stăpânească sau să le arate defectele cu scopul de a-i corecta. Cauza lui Dumnezeu a fost întârziată în _____, prin aducerea de către părinți a copiilor lor nesupuși și nedisciplinați în această biserică mare. Mulți își neglijează constant datoria de a-și crește copiii oferindu-le hrană și povăța Domnului; cu toate acestea, ei au fost primii care au vorbit despre răutatea tinerilor din _____, când tocmai influența și exemplul rău al propriilor copii au demoralizat pe tinerii cu care s-au asociat. [193]

Astfel de familii au adus asupra acestei comunități cele mai grele poveri ale lor. Ei au venit cu idei preconcepute în acest loc și se pare că așteaptă ca biserica să fie perfectă și să preia responsabilitatea de a-i face creștini pe acei copii pe care ei, ca părinți, nu sunt în stare să-i stăpânească sau să-i facă să nu treacă limita. Ei aruncă asupra comunității o greutate teribilă și zdrobitoare. Ei ar putea fi de ajutor, dacă ar renunța la egoism și s-ar strădui să-L onoreze pe Dumnezeu și să îndrepte greșelile pe care le-au făcut în viață. Dar ei nu fac așa ceva; se țin la distanță, gata să critice lipsa de spiritualitate din comunitate, a cărei mare nenorocire este că printre membrii ei se numără prea mulți asemenea lor — capacități nefolosite, persoane ale căror inimi și vieți sunt neconsacrate și ale căror căi sunt într-un totu rele. Instituțiile stabilite la _____ au purtat cu ele prea multe trupuri bolnave și fără viață pentru propria lor prosperitate și vitalitate spirituală.

Criticând pe purtătorii de poveri

[194] Biserica suferă din lipsă de lucrători creștini neegoști. Dacă toți cei care nu sunt în stare să reziste ispitei, fiind prea slabi să stea singuri, ar rămâne departe de _____, ar fi o atmosferă spirituală mult mai curată în acea biserică. Cei care se hrănesc cu pleava slăbiciunilor și deficiențelor altora și care își adună miasma nesănătoasă a neglijențelor și a cusurilor semenilor lor, făcându-se gunoierii comunității, nu sunt de nici un folos pentru societatea din care ei reprezintă o parte, ci sunt o adevărată povară pentru comunitatea în care trăiesc.

Comunitatea are nevoie nu de poveri, ci de lucrători serioși; nu de căutători de greșeli, ci de constructori în Sion. Este nevoie într-adevăr de misionari la centrul marii lucrări — bărbați care vor păzi fortăreața, care vor fi credincioși să apere onoarea celor pe care i-a pus Dumnezeu în fruntea lucrării Sale și care vor face tot posibilul să susțină cauza în toate departamentele ei, chiar cu sacrificarea intereselor lor și a vieții, dacă este necesar. Dar mi-a fost arătat că sunt puțini cei în care adevărul a pătruns până în suflet, care pot suporta proba cercetătoare a lui Dumnezeu. Sunt mulți care se țin de adevăr, dar adevărul nu se ține de ei spre a le schimba inima și a-i curăți de tot egoismul. Sunt, de asemenea, cei care au venit în _____ pentru a ajuta lucrarea, precum și mulți dintre membrii cei vechi care au de dat o socoteală înfricoșătoare lui Dumnezeu, deoarece au fost o piedică pentru lucrare prin viața lor egoistă și neconsacrată.

Religia nu are nici o virtute salvatoare în cazul în care caracterele celor care o mărturisesc nu corespund cu mărturisirea lor. Dumnezeu a dat mare lumină poporului Său din _____; dar Satana are de adus la îndeplinire lucrarea sa și el face ca puterea lui să apese cât mai tare asupra marelui centru al lucrării. El pune mâna pe bărbați și femei care sunt egoști și neconsacrați și face din ei santinele care să supravegheze pe slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu, punând la îndoială cuvintele, acțiunile și motivele lor, găsind defecte și murmurând față de muștrările și avertismentele lor. Prin ei, el dă naștere la bănuială și invidie și caută să slăbească curajul celor credincioși, mulțumind pe cei nesfințiți și nimicind lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu.

Satana a avut o mare putere asupra minții părinților prin copiii lor nedisciplinați. Păcatul neglijenței părintești stă pecetluit împotriva multor părinți, păzitori ai Sabatului.

Spiritul clevetirii și al preocupării cu fleacuri este unul dintre agenții speciali ai lui Satana spre a semăna discordie și ceartă, a despărți prieteni și a submina credința multora în veracitatea pozițiilor noastre. Frații și surorile sunt prea nerăbdători să discute despre defectele și păcatele pe care cred că le au alții, și mai ales cei care au adus în mod hotărât soliile de muștrare și avertizare date de Dumnezeu.

[195]

Copiii acestor plângăreți ascultă cu urechile larg deschise și primesc otrava nemulțumirii. În felul acesta, părinții închid orbește căile prin care s-ar putea ajunge la inima copiilor. Cât de multe familii își condimentează zilnic mesele cu îndoială și semne de întrebare! Ei disecă bine caracterele prietenilor lor și le servesc ca pe un desert delicios. E grozavă bucațica de bârfă care este trecută în jurul mesei, spre a fi comentată nu numai de adulți, ci și de copii. Prin aceasta, Dumnezeu este dezonorat. Isus a zis: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” De aceea, Hristos este disprețuit și insultat de către cei care îi bârfesc pe slujitorii Lui.

Numele servilor aleși ai lui Dumnezeu au fost tratate cu lipsă de respect și în unele cazuri cu dispreț absolut de către unele persoane a căror datorie este să-i susțină. Copiii au auzit observațiile lipsite de respect ale părinților cu referire la solemnele muștrări și avertizări ale slujitorilor lui Dumnezeu. Ei au înțeles glumele disprețuitoare și vorbirile depreciatoare care au ajuns din când în când la urechile lor și tendința este să aducă în mintea lor interesele sacre și veșnice la același nivel cu obișnuitele afaceri ale lumii. Ce lucrare realizează acești părinți, care îi fac necredincioși pe copiii lor chiar din copilărie! Acesta este felul în care sunt învățați copiii să fie necuviincioși și răzvrățiți împotriva muștrării de către Cer a păcatului. Decăderea spirituală poate reuși numai unde există astfel de rele. Tocmai acești tați și mame, orbiti de vrăjmaș, se miră de ce sunt copiii lor atât de înclinați spre necredință și spre îndoială față de adevărul Bibliei. Ei se miră de ce este atât de greu să se ajungă la ei prin morală și influențe religioase. Dacă ar avea o vedere spirituală, ar descoperi de îndată că această deplorabilă stare de lucruri este

[196]

rezultatul influenței din propriul lor cămin, lăstarul invidiei și al neîncrederii lor. În felul acesta, sunt educați mulți necredincioși în cercul familial al pretinșilor creștini.

Sunt mulți care găsesc o bucurie deosebită în a discuta și a stăruia asupra defectelor, reale sau închipuite, ale celor care poartă grele răspunderi în legătură cu instituțiile cauzei lui Dumnezeu. Ei trec cu vederea binele care a fost adus la îndeplinire, foloasele care au rezultat din muncă grea și devoțiune neclintită pentru cauză, fixându-și atenția asupra unei greșeli aparente, asupra unei chestiuni care, după ce a fost făcută și consecințele i-au urmat, ei își închipuie că putea fi făcută mai bine și cu rezultate mai satisfăcătoare; adevărul este că, dacă ar fi fost lăsați să facă ei lucrarea, fie că ar fi refuzat să acționeze în împrejurările descurajante ale situației respective, fie că ar fi procedat mai nesocotit decât cei care au făcut lucrarea și care au urmat glasul providenței lui Dumnezeu.

Dar acești vorbitori turbulenți vor să se agațe de cele mai neplăcute aspecte ale lucrării, întocmai cum se agață lichenii de asperitățile stâncii. Persoanele acestea sunt pipernicite spiritual prin continua stăruire asupra lipsurilor și greșelilor altora. Ei sunt incapabili din punct de vedere moral să discearnă acțiunile bune și nobile, străduințele altruiste, eroismul adevărat și sacrificiul de sine. Ei nu devin mai nobili și mai distinși în viața și speranțele lor, mai generoși și mai largi în ideile și planurile lor. Ei nu cultivă caritatea care trebuie să caracterizeze viața creștinului. Degenerează în fiecare zi și devin tot mai înguști în prejudecățile și vederile lor. Caracteristica lor este micimea și atmosfera care-i înconjoară este otrăvitoare pentru pace și fericire.

Păcatul cel mare al _____ este neglijența de a se împărtăși de lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu prin servii Săi. Hristos le-a spus apostolilor Săi: „Cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” Aici este arătat lămurit că cel care disprețuiește soliile slujitorilor lui Dumnezeu disprețuiește nu numai pe Fiul, ci și pe Tatăl.

[197] El spune iarăși: „Dar în oricare cetate veți intra și nu vă vor primi, să vă duceți pe ulițele ei și să ziceți: «Scuturăm împotriva voastră, chiar și praful din cetatea voastră, care s-a lipit de picioarele noastre; totuși să știți că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi». Eu vă

spun că în ziua judecării va fi mai ușor pentru Sodoma decât pentru cetatea aceea. Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon lucrările puternice care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit stând în sac și cenușă. De aceea, în ziua judecării, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până în Locuința morților. Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă, și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.”

Cât de îngrozitor de solemne sunt aceste cuvinte! Cât de important este să nu fim găsiți că respingem avertizările și îndemnul prezentate de Dumnezeu prin uneltele Sale umile; pentru că, disprețuind lumina adusă prin solii Săi, disprețuim pe Mântuitorul lumii, Împăratul slavei. Mulți iau parte la acest risc teribil și atrag astfel asupra lor condamnarea lui Dumnezeu. Cu Cel Atotputernic nu se va glumi, nici nu va îngădui ca glasul Lui să fie nesocotit fără nici o consecință.

Consecințele unei discipline laxe

Frații C. și D. nu au adus acea ușurare pentru lucrare la ____, pe care ar fi trebuit s-o aducă. Dacă s-ar fi păstrat amândoi umiliți, în temere de Dumnezeu, stăruind în facerea de bine atât în comunitate, cât și la serviciu, ei ar fi fost o mare binecuvântare pentru lucrarea lui Dumnezeu. Dacă ar fi simțit răspunderea lor în fața lui Dumnezeu pentru instruirea și disciplinarea copiilor lor, ei ar fi fost exemple valoroase pentru alții. Copiii aceștia aveau nevoie nu numai de educația obținută la școală, ci și de educația din cămin, pentru ca puterile lor mintale și morale să se poată dezvolta în proporția cuvenită, fiecare având exercițiul necesar. Aptitudinile fizice, mintale și spirituale trebuie dezvoltate pentru a forma un caracter complet și echilibrat.

[198]

Pentru a realiza această lucrare cu succes, copiii trebuie supravegheați, păziți și instruiți. Spre a-i modela pe cei tineri într-o manieră corectă, se cere iscusință și efort răbdător. Anumite tendințe rele trebuie restrânse cu grijă și muștrate cu blândete; mintea trebuie stimulată în favoarea a ceea ce este drept. Copilul trebuie să fie în-

curajat să manifeste stăpânire de sine și toate acestea trebuie făcute cu înțelepciune, altfel scopul dorit nu va fi atins.

Părinții, pe drept, pot să întrebe: „Cine este potrivit pentru aceste lucruri?” Numai Dumnezeu este îndestularea lor; și dacă ei Îl lasă pe dinafară, fără să caute ajutorul și sfatul Lui, sarcina lor este, într-adevăr, fără nădejde. Dar, prin rugăciune, prin studiul Bibliei și prin zel serios, ei pot avea un succes minunat în această sarcină importantă, fiind răsplătiți de o sută de ori pentru tot timpul și purtarea lor de grijă. Dar clevetirea și grija pentru înfățișarea exterioară au ocupat timpul prețios care trebuia devotat rugăciunii pentru înțelepciune și putere de la Dumnezeu, spre a îndeplini răspunderea lor cea mai sacră. Părinții care sunt înțelepți în ale mântuirii vor aranja în așa fel cele din jurul lor, încât acestea să fie favorabile pentru formarea unui caracter corect în copiii lor. Ei pot face acest lucru aproape totdeauna. Izvorul înțelepciunii, din care pot scoate toată cunoștința necesară în această privință, este deschis.

Biblia, o carte bogată în învățătură, trebuie să fie manualul lor. Dacă își educă copiii în conformitate cu preceptele ei, nu numai că pun picioarele tinerilor pe calea cea dreaptă, ci se educă și pe ei înșiși în cele mai sfinte sarcini ale lor. Impresiile făcute asupra tinerilor sunt greu de șters. Cât de important este, deci, ca aceste impresii să fie din cele bune, care să îndrepte facultățile în formare ale tânărului în direcția cea bună!

[199] Unii părinți au venit la _____ cu copiii lor și i-au depus în comunitate, ca și cum de aici înainte ei nu mai au nici o răspundere în educația religioasă și morală. Fratele și sora C. și fratele și sora D. au făcut o greșală în disciplinarea copiilor lor, precum și în privința lor înșiși. Copiii lor s-au bucurat de libertate și au făcut ceea ce le-a plăcut. Ei au fost scutiți de răspunderi în cămin și au disprețuit restricția. O viață cu folos li se părea o viață de trudă. Conducerea slabă din cămin i-a făcut nepotriviti pentru orice poziție și, ca o consecință naturală, ei s-au răzvrătit împotriva disciplinei școlare. Părinții i-au crezut atunci când s-au plâns și, simpatizând cu necazurile lor imaginare, și-au încurajat copiii să facă rele. Părinții aceștia au crezut, în multe cazuri, neadevăruri evidente care le-au fost plasate de copiii lor, înșelându-i. Câteva astfel de cazuri de copii indisciplinați care se prefăceau aveau să contribuie mult la

dărâmarea oricărei autorități în școală și să demoralizeze tineretul din biserica noastră.

În cer există ordine desăvârșită, armonie și înțelegere perfectă. Dacă părinții neglijează astfel să-și aducă copiii sub autoritatea care se cuvine aici, cum pot spera că vor fi socotiți partenerii potriviți pentru îngerii cei sfinți într-o lume de pace și armonie? Părinții îngăduitori, care își îndreptătesc copiii în facerea de rele, creează prin aceasta un element care va aduce discordie în societate și va distruge autoritatea atât în comunitate, cât și la școală.

Copiii au nevoie de îngrijire și călăuzire atentă ca niciodată mai înainte, pentru că Satana se străduiește să pună stăpânire asupra minții și inimii lor și să-L alunge pe Duhul lui Dumnezeu. Înfricoșătoarea stare a tinerilor din acest veac constituie unul dintre cele mai puternice semne că trăim în zilele de pe urmă, însă ruina multora poate fi urmarea directă a greșitei conduceri a părinților. Spiritul de murmurare împotriva muștrării a prins rădăcini și își aduce roada lui de insubordonare. Chiar dacă nu sunt mulțumiți cum se dezvoltă caracterul copiilor lor, părinții nu reușesc să vadă greșelile care i-au adus în această stare.

Eli i-a dojenit pe fiii lui, dar nu a acționat prompt spre a-i ține în frâu. Tatăl afectuos și cu iubire neconstrângătoare a fost avertizat de Dumnezeu că neglijența lui va fi urmată de pedeapsă, dar, chiar și atunci, el nu a fost impresionat de faptul că era important să înlătore răul cel dezgustător din Israel. El trebuia să ia măsuri prompte; dar, în loc de aceasta, a spus, cu o remarcabilă resemnare: „Domnul este acesta, să facă ce va crede!” Dacă s-ar fi trezit și și-ar fi dat seama că este direct vinovat de neglijență, Israel ar fi putut fi salvat de înfrângerea umilitoare, și chivotul lui Dumnezeu nu ar fi căzut în mâinile inamicului. [200]

Dumnezeu condamnă neglijența care cochetează cu păcatul, nelegiuirea și nepăsarea care împiedică descoperirea prezenței lui periculoase în familiile preținșilor creștini. El îi face răspunzători, în mare măsură, pe părinți pentru defectele și nebuniile odraslelor lor. Dumnezeu a abătut blestemul Lui nu numai asupra fiilor lui Eli, ci și asupra lui Eli însuși, și acest exemplu înfricoșător trebuie să fie o avertizare pentru părinții din această vreme.

În timp ce priveam asupra situației periculoase a tinerilor noștri și mi se arăta cât de indiferenți sunt părinții față de bunăstarea lor,

inima mea a fost deprimată și slăbită; îngerii au fost mâhniți și au plâns îndurerăți. Tinerii merg în lume în mâinile lui Satana. Ei devin tot mai puțin sensibili față de plăcutele influențe ale harului lui Dumnezeu, mai îndrăzneți și mai sfidători și manifestă o lipsă de respect crescândă pentru interesele veșnice. L-am văzut pe Satana implantându-și steagul în familiile celor care mărturisesc a fi cei aleși de Dumnezeu, dar cei care umblă în lumină trebuie să fie în stare să vadă deosebirea dintre steagul negru al vrăjmașului și drapelul pătat de sânge al lui Hristos.

[201] Copiii trebuie să fie învățați prin poruncă și exemplu. Părinții trebuie să privească gravele lor răspunderi cu teamă și cutremur. Rugăciuni fierbinți trebuie înălțate pentru putere și călăuzire divină în această însărcinare. În multe familii, semintele vanității și ale egoismului sunt semănate în inima copiilor aproape din timpul prunciei. Micile lor cuvinte și comportarea drăgălașă sunt comentate și laudate în prezența lor și repetate altora cu exagerări. Micuții iau notă de acestea și se umflă de îngâmfare; ei își permit să interpreteze conversațiile și devin încrezuți și nerușinați. Măgulirea și indulgența hrănesc vanitatea și încăpățânarea lor, până când, destul de des, cel mai tânăr conduce întreaga familie, inclusiv pe tată și mamă.

Mentalitatea formată prin acest fel de educație nu poate fi lăsată la o parte când copilul se coace pentru o judecată mai matură. Aceasta crește o dată cu el și ceea ce era drăgălaș devine vrednic de dispreț și păcătos la bărbatul sau femeia matură. Ei caută să stăpânească asupra colaboratorilor lor, și dacă cineva refuză să se supună dorințelor lor, ei se consideră jigniți și insultați. Aceasta se datorează faptului că li s-a îngăduit să jignească în tinerețe, în loc să fi fost învățați lepădarea de sine necesară pentru a suporta greutățile și muncile vieții.

Adesea, părinții îi răsfată și îi satisfac pe copii pentru că aceasta pare a fi o cale mai ușoară decât să-i mustre pentru înclinațiile lor nesupuse care apar cu putere în inima lor. Totuși, acest procedeu este fals. Este ceva păcătos să te sustragi astfel de la răspundere, pentru că va veni timpul când acești copii, ale căror înclinații necontrolate s-au întărit în adevărate vicii, vor aduce rușine și dezonoare asupra lor înșiși și a familiilor lor. Ei pornesc în munca grea din viață nepregătiți pentru ispitirile ei, nu destul de tari să îndure încercăturile și necazurile; pătimiși, aroganți, nedisciplinați, ei caută să-i

înduplece pe alții față de voința lor și, nereușind, se consideră rău tratați de lume și se întorc împotriva ei.

Lecțiile din copilărie, bune sau rele, nu sunt învățate în zadar. La tineri, caracterul se dezvoltă spre bine sau spre rău. În cămin, poate să fie lăudat și măgulit greșit; în lume însă, fiecare stă pe propriile lui merite. Cei răsfățați, față de care s-a supus toată autoritatea familiei, sunt expuși zilnic procesului de mortificare, fiind obligați să se supună altora. Mulți învață chiar atunci care este locul pe care trebuie să-l ocupe prin aceste lecții practice din viață. Prin eșecuri, dezamăgiri și o evaluare clară din partea superiorilor lor, adesea ei descoperă adevăratul lor nivel și sunt umiliți spre a înțelege și a accepta locul care li se cuvine. Dar această încercare prin care trec este aspră și nenecesară și putea fi evitată printr-o pregătire corectă în tinerețea lor.

Majoritatea acestor tineri greșit disciplinați trec prin viață neînțelegându-se cu lumea, având eșec unde ar fi trebuit să aibă succes. Ei socotesc că lumea are ceva cu ei pentru că nu-i flatează și nu-i mângâie; și ei se revanșează, având ciudă față de lume și desconsiderând-o. Uneori, împrejurările îi obligă să se prefacă umiliți, deși nu sunt, dar aceasta nu îi înzestreză cu un dar natural și, mai devreme sau mai târziu, adevăratele lor caractere vor fi date pe față.

Dacă astfel de persoane au propriile lor familii, ei devin în cămin conducători arbitrari și își prezintă acolo caracterul egoist și irațional, pe care sunt obligați ca, în parte, să-l ascundă față de lumea din afară. Cei care sunt dependenți de ei simt la maximum toate defectele educației lor timpurii. De ce vor părinții să-și educe copiii în așa fel, încât să fie în război cu cei cu care vin în contact?

Experiența lor religioasă este modelată de educația primită în copilărie. Tristele încercări grele, care se dovedesc atât de primejdioase pentru prosperitatea bisericii și care îi fac pe cei necredincioși să se poticnească și să se îndepărteze cu îndoială și descurajare, de obicei apar dintr-un spirit nesupus și răzvrătit, odraslă a indulgenței părintești din tinerețea timpurie. Câte vieți sunt naufragiate, câte păcate comise sub influența unei patimi, care a apărut brusc și care putea fi stăpânită din copilărie, când mintea era impresionabilă, când inima era ușor de influențat spre bine și era supusă voinței unei mame iubitoare! Educația nesatisfăcătoare a copiilor se află la temelia unui mare număr de nenorociri morale.

[202]

Copiii cărora li se îngăduie să aibă propria lor cale nu sunt fericiți. Inima nesupusă nu are în sine elemente de odihnă și mulțumire. Minte și inima trebuie disciplinate și aduse sub restricția cuvenită pentru armonizarea caracterului cu legile înțelepte care guvernează ființa noastră. Neliniștea și nemulțumirea sunt roadele răsfățului și ale egoismului. Ogorul inimii, ca și cel al unei grădini, va produce buruieni și mărăcini dacă nu sunt semănate acolo semințe de flori prețioase și dacă nu sunt îngrijite și cultivate.???

[203]

Tineretul din _____ este într-o stare uluitoare. În timp ce unii din comunitate au fost preocupați de cei care ocupă poziții de răspundere, găsindu-le defecte și murmurând împotriva muștrării, strecurând îndoielile lor și clevetind despre treburile altora, propriile lor suflete erau cuprinse de întuneric și copiii lor erau îmbibați cu spiritul care lucra în părinții lor. Acest aranjament era calculat spre a dărâma orice restricție și autoritate. Dumnezeu îi face răspunzători pe acești părinți pentru răutatea și răzvrătirea tinerilor de sub îngrijirea lor.

Satana a reușit minunat în planurile sale. Bărbați cu experiență, tați de familie, care manifestă o sfidare încăpățanată când este contracarată calea lor, arată lămurit că nu pot sau nu doresc să se stăpânească pe *ei înșiși*. Atunci, cum pot reuși să-i stăpânească pe copiii lor, care le calcă pe urme și se răzvrătesc împotriva autorității și a oricărei restricții, întocmai cum ei înșiși se răzvrătesc împotriva autorității comunității și a instituțiilor cu care sunt în legătură? Unii dintre acești preținși creștini s-au predat în mâinile lui Satana și au devenit instrumentele lui. Ei influențează sufletele împotriva adevărului prin arătarea nesupunerii și a agitatei lor nemulțumiri. În timp ce mărturisesc neprihănirea, ei Îl sfidează pe Cel Atotputernic și, mai înainte de a-și da seama de enormitatea păcatului lor, au împlinit scopul vrăjmașului. Impresia a fost făcută, umbra întunericului a fost aruncată, săgețile lui Satana și-au găsit ținta. Într-adevăr, puțină plămădeală a dospit tot aluatul. Necredința se furizează înăuntru și se prinde de mintea care voia să accepte adevărul întreg.

Între timp, acești lucrători spasmodici ai lui Satana privesc inocenți la cei care au fost luați de curentul scepticismului și care stau nemișcați sub muștrare sau implorare; și în timp ce acești oameni care au fost influențați în felul acesta au mers mai departe în necredință chiar decât ar fi îndrăznit ei înșiși să riște, lor le place

să creadă că, în comparație cu aceștia, sunt virtuoși și dreți. Ei nu reușesc să înțeleagă că acele cazuri triste sunt rezultatul propriei lor limbi neînfrânate și a relei lor răzvrătiri, că cei ispitiți au căzut prin influența lor cea rea. Ei au provocat încurcătura; ei au semănat semințele anarhiei și ale necredinței.

[204]

Nici o familie nu este îndreptățită să aducă copiii care nu sunt sub stăpânirea părinților lor la _____. Dacă părinții nu au ținut seama de Cuvântul lui Dumnezeu în problema instruirii și a educației copiilor lor, _____ nu este un loc bun pentru ei. Aceștia nu vor fi decât niște unelte pentru demoralizarea tinerilor din acel loc și aducători de discordie acolo unde trebuie să domnească pacea și prosperitatea. Astfel de părinți să ia asupra lor lucrarea neglijată de educare și disciplinare a copiilor lor înainte de a îndrăzni să solicite ajutorul comunității de la _____.

Mulți sunt tot așa de vinovați de neglijență față de copiii lor cum a fost Eli, și pedeapsa lui Dumnezeu se va abate asupra lor tot atât de sigur ca și asupra lui. Cazul fratelui E. a fost semnificativ. Mâna lui Dumnezeu s-a întins în mânia pedepsei Lui nu numai asupra copiilor lui, ci și asupra lui însuși. Cuvântul lui Dumnezeu a fost lămurit, dar îndemnurile Lui au fost călcate în picioare; lui i-au fost date avertizări, i s-au aplicat mustrări, dar acestea nu au fost luate în seamă și blestemul a căzut peste el. A neglija educația copiilor este un lucru teribil. Drept urmare, nu numai că ei vor fi pierduți, dar părinții înșiși, care s-au îndepărtat atât de mult de Dumnezeu încât să piardă orice simț al răspunderii lor sacre, se află într-o poziție foarte periculoasă în ceea ce privește viața veșnică.

Părinți iubitori și îngăduitori, dați-mi voie să vă prezint felul în care ne învață Biblia că trebuie să ne purtăm cu un fiu răzvrătit: „Dacă un om are un fiu neascultător și îndărătnic, care nu ascultă nici de glasul tatălui său, nici de glasul mamei lui, și nu-i ascultă nici chiar după ce l-au pedepsit, tatăl și mama să-l ia, și să-l ducă la bătrânii cetății lui și la poarta locului în care locuiește. Să spună bătrânii cetății lui: «Iată, fiul nostru este neascultător și îndărătnic, nu ascultă de glasul nostru și este lacom și bețiv».

și toți oamenii din cetatea lui să-lucidă cu pietre și să moară. Astfel să cureți răul din mijlocul tău, pentru ca tot Israelul s-audă și să se teamă.”

[205]

Atât cei tineri, cât și cei în vârstă care sunt în legătură cu Instituția trebuie supravegheați îndeaproape, ca nu cumva influența lor să lucreze direct împotriva scopului trasat de aceasta. Dacă sunt angajați unii a căror influență este de așa natură încât să îndepărteze de Dumnezeu și de adevăr, să nu existe nici un moment de îndoială în ceea ce privește tratarea cazului lor. Ei trebuie să fie îndepărtați de îndată din Instituție, pentru că îndepărtează de Hristos în loc să adune cu El. Ei sunt efectiv slujitori ai lui Satana.

Dacă sunt tineri care au legătură cu Instituția și care nu respectă autoritatea părinților, fiind de nestăpânit acasă și care disprețuiesc sfatul și restricția, asupra lor va cădea blestemul lui Dumnezeu; și el nu va rămâne numai asupra lor, ci și asupra Instituției, dacă ei își păstrează slujbele și li se dă în continuare ocazia să îi pervertească pe tinerii cu care vin acolo în contact. Cei care ocupă poziții de răspundere în Instituție sunt răspunzători de influența care domină acolo, și dacă sunt nepăsători față de umblarea celor nesupuși și nepocăiți în ocupația lor, ei devin părtași ai păcatului lor.

În _____ există o acoperire a nelegiurii. Dumnezeu cheamă pentru o altă ordine a lucrurilor. Tinerii legați de lucrarea Lui trebuie să fie aleși dintre cei care vor să fie îndreptați, perfecționați și înnobiți prin venirea în legătură cu cauza lui Dumnezeu. Oameni gata să intre oricând în acțiune sunt necesari la fiecare loc al datoriei, mai ales la sediul central al lucrării. Ca și santinelele mereu treze, cei care mărturisesc adevărul trebuie să păzească în Instituție interesele cauzei; ei înșiși și unul pe altul trebuie să se păzească cu sfințenie de contaminare spirituală.

[206] Cei care și-au asimilat spiritul de independență și au venit la _____ ca elevi în școala noastră, socotind să facă așa cum le place în toate problemele, trebuie să fie treziți și aduși sub disciplina cuvenită. Dar mai ales tinerii care locuiesc la _____ trebuie să fie aduși sub cele mai stricte reguli, spre a-și păzi integritatea și moralitatea. Dacă refuză să se supună acestor reguli, ei trebuie să fie eliminați din școală și despărțiți de asocierea cu cei pe care i-au demoralizat prin pilda lor cea rea.

Părinții care locuiesc mai departe își trimit copiii la _____ spre a fi educați, având o încredere totală că acolo ei vor primi o educație morală corespunzătoare și nu vor fi expuși influențelor rele. Este de datoria conducătorilor școlilor noastre ca atmosfera morală de

acolo să fie curățită. O lipsă a decenței și o neglijare a unei virtuți stricte s-a dezvoltat printre o anumită grupă de tineri și femei în _____. Unii dintre aceștia sunt pe treapta de jos a moralității și îi influențează și pe elevii cei tineri care au fost trimiși acolo de la depărtare și nu au avantajul sfatului și ocrotirii paterne. Această situație trebuie tratată de îndată, pentru că este foarte gravă.

Influența unor tineri din _____ este demoralizatoare. Ei cred că vor fi lăudați dacă sunt independenți și arată lipsă de respect față de autoritatea părinților. Pavel face o descriere fidelă a acestei clase de tineri în aceste cuvinte: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.”

Influența acestei clase asupra tinerilor din _____ face mult rău. Conversația și exemplul lor sunt dureros de josnice. Tinerii a căror morală este întemeiată și ale căror gânduri sunt de un caracter înalt nu vor găsi nici o atracție în societatea lor și de aceea ei sunt mult în afara influenței lor. Dar sunt tineri și femei care găsesc plăcere chiar în compania unor astfel de persoane. Satana are un succes remarcabil în tocirea sensibilităților spirituale ale anumitor persoane care au crezut adevărul și le întunecă mintea cu idei false, până ce nu mai sunt în stare să discearnă binele de rău. Apoi se fac sugestii spre a le submina încrederea în slujitorii aleși ai lui Dumnezeu, fiind conduși la necredință totală.

[207]

Dacă tinerii ar căuta compania acelora ale căror vieți sunt o cinste pentru mărturisirea lor de credință, ei ar fi scăpați de multe primejdii serioase. Satana caută continuu să-i ruineze pe cei care nu cunosc procedeele lui și care nu simt că au nevoie de rugăciunile și sfaturile prietenilor evlavioși și cu experiență. Mulți dintre tinerii care au venit la _____ cu hotărâri bune de a trăi o viață creștină ajung într-o grupă de tineri care îi iau de mână sub masca prieteniei și îi conduc direct în cursa lui Satana. Vrajmașul nu vine întotdeauna ca un leu care răcnește. Deseori, el apare ca un înger de lumină, dându-și aere prietenești, prezentând ispite speciale cărora este greu să le reziste cei fără experiență. Uneori, el își atinge scopul și îi înșeală pe cei

neatenți, trezindu-le milă și apoi prezentându-se înaintea lor ca o ființă cumsecade care a fost persecutată fără motiv.

Satana găsește unelte dispuse să facă această lucrare. El exercită în privința aceasta o iscusință care a fost perfectată de experiența multor ani. Folosește cunoștința acumulată timp de veacuri în executarea planurilor lui răătăitoare. Tineri ignoranți se aruncă în mâinile lui Satana ca să-i folosească drept unelte spre a conduce sufletele la ruină. Ei niciodată nu sunt mulțumiți sau liniștiți. Sunt nemulțumiți, plângăreți și iritabili, nerecunoscători și răzvrătiți. Un astfel de tânăr este cel care se află acum sub cercetare. Dar Dumnezeu va avea milă de el dacă se pocăiește sincer și se convertește. Păcatele lui pot fi spălate prin sângele ispășitor al lui Isus.

Mântuitorul lumii le oferă celor păcătoși darul vieții veșnice. El așteaptă un răspuns la ofertele Sale de iubire și iertare cu o milă mai afectuoasă decât aceea care mișcă inima unui părinte pământesc să ierte pe un fiu capricios care suferă și se pocăiește.

[208] El strigă după cel răătăitor: „Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi”. Dacă păcătosul mai refuză încă să ia seama la glasul îndurării care îl cheamă cu atâta duioșie și iubire milostivă, sufletul lui va fi lăsat în întuneric. Dacă el neglijează ocazia ce i s-a prezentat și continuă să meargă pe calea lui cea rea, într-un moment neașteptat, mânia lui Dumnezeu va izbucni asupra lui: „Un om care se împotrivesc tuturor muștrărilor, va fi zdrobit deodată și fără leac”. Acest tânăr a tratat cu nepăsare autoritatea tatălui și a disprețuit restricția. Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii. Ea se află la temelia unei educații corecte. Cei care, având o ocazie favorabilă, nu au ajuns să învețe această primă lecție nu sunt numai descalificați pentru slujire în cauza lui Dumnezeu, ci sunt și o insultă pentru localitatea în care locuiesc.

Solomon îi îndeamnă pe tineri: „Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău și nu lepăda îndrumările mamei tale! Căci ele sunt o cunună plăcută pe capul tău și un lanț de aur la gâtul tău. Fiule, dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei! Înțelepciunea strigă pe ulițe, își înalță glasul în pietre; strigă unde e zarva mai mare: la porți, în cetate, își spune cuvintele ei: «Până când veți iubi prostia, proștilor? Până când le va plăcea batjocoritorilor batjocura și vor urî nebunii știința? Întoarceți-vă să ascultați muștrările mele! Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscut cuvintele mele.

Fiindcă eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă îmi întind mâna și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile mele și nu vă plac muștrările mele, de aceea și eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire, îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza ca o furtună și când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va da peste voi necazul și strâmtorarea. Atunci mă veți chema și nu voi răspunde; mă veți căuta și nu mă veți găsi. Pentru că au urât știința și n-au ales frica Domnului, pentru că n-au iubit sfaturile mele și au nesocotit toate muștrările mele. De aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor și se vor sătura cu sfaturile lor. Căci împotrivirea proștilor îi ucide, și liniștea nebunilor îi pierde; dar cel ce m-ascultă, va locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău.»

[209]

În diferitele noastre instituții de la _____ trebuie păstrată ordinea. Insubordonarea trebuie respinsă. Nici unul nu trebuie reținut în Instituție dintre cei care au fost instruiți de părinți păzitori ai Sabatului și au avut privilegiul să audă adevărul și totuși se răzvrătesc împotriva învățăturilor lui. Nici o persoană nu trebuie să aibă legătură cu lucrarea sacră a lui Dumnezeu, dacă vorbește ușuratic despre ea sau dacă tratează sfânta noastră credință cu lipsă de respect. Cei care au avut legătură cu Instituția timp mai îndelungat și au avut ocazii suficiente să facă cunoștință cu credința noastră, și totuși manifestă opoziție față de adevăr, nu mai trebuie reținuți în acel loc. Influența lor este împotriva adevărului, dacă ei continuă să neglijeze lumina și să disprețuiască mântuirea. Tocmai această indiferență are o influență descurajatoare asupra credinței altora spre a-i îndepărta de Dumnezeu. Acești nepocăiți și insensibili nu trebuie să ocupe poziții care pot fi ocupate de persoane ce vor să respecte adevărul și se supun influenței Duhului lui Dumnezeu, care sunt în strânsă legătură cu această lucrare sacră.

Influența tinerilor noștri în Instituție nu este ceea ce ar trebui să fie. A. și B. au lucrat categoric împotriva cauzei. Influența conversației și a comportamentului lor a fost de așa natură, încât i-a dezgustat pe necredincioși și i-a îndepărtat de la credința noastră și de Hristos. Tinerii care nu țin seama de avertizările Cuvântului lui Dumnezeu și disprețuiesc *Mărturiile* Duhului Său pot fi numai niște blesteme vii pentru Instituție și trebuie îndepărtați din ea.

Tinerii a căror influență este demoralizatoare nu trebuie să aibă legătură cu colegiul nostru. Cei care au boala dragostei sentimen-

tale și folosesc frecventarea școlii ca o ocazie de a face curte și a schimba complimente indecente trebuie să fie aduși sub cele mai stricte restricții. Autoritatea trebuie să fie păstrată. Dreptatea și mila sunt surori gemene, care merg una lângă cealaltă.

[210] Dacă nu se fac eforturi spre a îndrepta starea de lucruri care există la _____, în curând acesta va fi un loc pentru încurajarea imoralității și a desfrâului. Vor părinții și cei care poartă răspunderea în instituțiile noastre să doarmă în timp ce Satana pune stăpânire pe mintea copiilor? Dumnezeu are scârbă de păcatele care sunt hrănite și ascunse de către comunitate, nutrite în Instituție și adăpostite sub acoperământul părintesc. Părinții și cei care dețin autoritatea să se apuce serios de lucru și să curețe acest rău din mijlocul lor.

Noi trăim în zilele de pe urmă. Ioan exclamă: „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. Singurul loc de adăpost în aceste vremuri periculoase este Hristos. Satana este la lucru în taină și întuneric. Cu abilitate, el îi conduce pe urmașii lui Hristos în afara cărării lor, într-o stare de mulțumire de sine și ticăloșie.

La _____ sunt stabilite interese vitale, și Satana este împotriva oricărui lucru care întărește cauza lui Hristos și slăbește puterea lui proprie. El face planuri executate cu grijă spre a submina lucrarea lui Dumnezeu. Are legiuni de îngeri răi, pe care îi trimite în fiecare loc unde strălucește din cer lumină asupra poporului. Aici, el își plasează avanposturile ca să înhațe pe fiecare bărbat, femeie sau copil nepăzit și să-i forțeze să intre în slujba lui.

Inima cea mare a lucrării este la _____; și după cum inima omească trimite curentul de viață al sângelui în toate părțile trupului, așa afectează și conducerea din acest loc, sediul central al bisericii noastre, întregul corp al credincioșilor. Dacă inima fizică este sănătoasă, sângele care este trimis din ea prin organism este de asemenea sănătos; dar dacă acest izvor nu este curat, organismul întreg ajunge bolnav prin otrava lichidului vital. Așa este și cu noi. Dacă inima lucrării ajunge stricată, biserica întregă, în diferitele ei ramuri și interese, răspândită în străinătate, pe toată fața pământului, va suferi în consecință.

Lucrarea principală a lui Satana este concentrată la sediul central al credinței noastre. El nu economisește nici o osteneală spre a corupe pe bărbații din pozițiile de răspundere și a-i convinge să fie

necredincioși față de diferitele lor răspunderi. El insinuează bănuielile și invidiile lui în mintea celor a căror ocupație este să facă cu credincioșie lucrarea lui Dumnezeu. În timp ce Dumnezeu încearcă să pună la probă aceste ajutoare și îi pregătește pentru posturile lor, Satana face tot ce poate să-i înșele și să-i ademenească pentru ca să poată fi nimiciți nu numai ei înșiși, ci să poată influența și pe alții să facă rău și să lezeze lucrarea cea mare. El caută prin toate mijloacele care-i stau la îndemână să zdruncine încrederea poporului lui Dumnezeu în glasul de avertizare și muștrare prin care Dumnezeu intenționează să curețe biserica și să facă să prospere cauza Sa.

Planul lui Satana este să slăbească credința poporului lui Dumnezeu în *Mărturii*. După aceea, urmează îndoiala cu privire la punctele vitale ale credinței noastre, stâlpii poziției noastre, apoi îndoiala față de Sfintele Scripturi și apoi marșul la vale spre pierzare. Când *Mărturiile*, în care mai înainte s-a avut încredere, sunt puse la îndoială și se renunță la ele, Satana știe că cei înșelați nu se vor opri aici. Atunci, el își dublează eforturile până când îi lansează în răzvrătire pe față, care ajunge de nevindecat și care se sfârșește în nimicire.

Satana a câștigat un avantaj însemnat în _____, pentru că poporul lui Dumnezeu nu a păzit avanposturile. Tocmai acei bărbați ale căror lucrări Dumnezeu arătase că le va accepta, dacă erau pe deplin consacrați, au fost cei care erau înșelați să dea greș în însărcinările lor, dovedindu-se o povară și o descurajare teribilă în loc de ajutorul și binecuvântarea care ar fi trebuit să fie. Acești bărbați, cărora li s-a încredințat să păstreze fortăreața, aproape că au trădat-o în mâinile vrăjmașului. Ei au deschis porțile pentru un vrăjmaș vicelan, care a încercat să-i nimicească.

Bărbați cu experiență au văzut mâini tainice împingând zăvoarele pentru ca Satana să poată intra; totuși, ei și-au păstrat liniștea cu o indiferență aparentă în privința rezultatelor. Văzând aceasta, unii s-au bucurat, deoarece aceasta părea o atenuare a neglijenței lor din trecut, datorită căreia a fost necesar să fie chemați alții ca să ocupe posturile de răspundere, de care ei au abuzat sau pe care le-au neglijat. Această lipsă de vigilență din partea acestor titulari mai noi părea să-i scuze pe cei de dinainte pentru propria lor lipsă de credincioșie, deoarece aceasta arată că alții sunt tot atât de neglijenți la datorie. Persoanele acestea nu înțeleg că Dumnezeu îi face responsabili pentru fiecare avantaj câștigat de dușmanul care este admis în

[211]

[212]

fortăreață. Pustiirea și ruina se află la ușa santinelor necredincioase care, prin neglijența lor, devin agenți în mâinile adversarului spre a câștiga suflete pentru nimicire. Bărbații din posturile de răspundere trebuie să caute înțelepciune și călăuzire de la Dumnezeu, și nu să se încreadă în propria lor judecată și cunoștință. Ca Solomon, ei trebuie să se roage serios pentru credință și lumină și Dumnezeu le va da fără plată din bogatele Sale provizii.

Dumnezeu dorește ca lucrarea Sa să fie făcută în cunoștință de cauză, nu într-o manieră întâmplătoare. El dorește ca ea să fie făcută cu credință și exactitate, pentru ca El să-și poată pune pe ea pecetea de aprobare. Pe cei care Îl iubesc pe El, și umblă cu frică și cu umilință înaintea Lui, El îi va binecuvânta și călăuzi și le va face legătura cu cerul. Dacă lucrătorii se încred în El, le va da înțelepciune și le va îndrepta slăbiciunile, așa încât să fie în stare să facă lucrarea Domnului în mod desăvârșit.

Noi trebuie să îmbrăcăm armura și să fim pregătiți să rezistăm cu succes tuturor atacurilor lui Satana. Răutatea și cruzimea puterii lui nu sunt evaluate suficient. Când se vede înfrânt într-un loc, el ocupă o poziție nouă, cu tactici noi, și încearcă din nou, făcând minuni pentru ca să înșele și să nimicească pe fiii oamenilor. Tinerii trebuie să fie avertizați cu precauție despre puterea lui și cu răbdare și rugăciune să fie îndrumați cum să rabde necazurile care vor veni cu siguranță asupra lor în această viață. Ei trebuie să fie conduși să se prindă de Cuvântul lui Dumnezeu și să dea atenție sfatului și îndemnului.

Credința vie în meritele Răscumpărătorului răstignit îi va duce prin cuptorul de foc al suferinței și încercării. Figura Celui de-al patrulea va fi cu ei în dogoarea de foc a cuptorului, care nu va lăsa nici măcar mirosul de foc pe îmbrăcămintea lor. Copiii trebuie încurajați să devină cercetători ai Bibliei și să aibă principii religioase ferme, care vor rezista testului pericolelor prin care trec, cu siguranță, toți cei care trăiesc pe pământ în timpul zilelor din urmă de la încheierea istoriei acestei lumi.

Consacrare totală

Mărturia care urmează a fost scrisă în ianuarie 1875, și veracitatea ei a fost recunoscută de fratele C., care a spus că aceasta i-a dat lumină și speranță.

Frate C., tu te-ai îndepărtat din nou de Dumnezeu. Vederile tale despre cerințele Lui nu au fost niciodată prea bine definite și nici prea stricte. Nu ai nici o scuză să devii neglijent la datorie și mai puțin vigilent pentru că umblarea atât de multor pretinși creștini este rea. Tu nu ai fost consacrat lui Dumnezeu. Nu ai fost dependent de El, ca să te păzească, și de aceea ai fost biruit și adus în sclavia îndoielii; robia necredinței ți-a înlăntuit sufletul. Tu nu-L slăvești pe Dumnezeu în viața ta. Credința noastră uneori ți se pare foarte îndoielnică. Motivul ești tu însuși. În lume, adevărul și minciuna sunt așa de amestecate, încât nu le poți distinge întotdeauna. Dar de ce are așa de puțină putere unul care mărturisește adevărul? Pentru că el nu-și dă seama de propria lui ignoranță și slăbiciune. Dacă el ar cunoaște aceasta, dacă nu s-ar încrede în sine, ar simți importanța ajutorului divin pentru a-l apăra de vicleniile vrăjmașului. Noi trebuie să fim lucrători creștini activi, neegoști în inimă și viață, având ca singur țel slăvirea lui Dumnezeu. Ah, câte ruine întâlnim peste tot! Câte buze tăcute și vieți fără rod! „Aceasta”, a spus îngerul, „este din cauza căderii în ispită. Nimic nu tulbură pacea sufletului ca necredința păcătoasă.”

Tu nu trebuie să disperi, crezând că trebuie să trăiești și să mori în robia îndoielii și a necredinței. În Domnul avem îndreptățire și putere. Sprijină-te pe El; și prin puterea Lui, poți stinge toate săgețile arzătoare ale vrăjmașului și să fii mai mult decât biruitor. Tu poți fi sfințit prin adevăr; sau, dacă alegi, poți să umbli în întunericul necredinței și, pierzând cerul, să pierzi totul. Umblând în lumină și făcând voia lui Dumnezeu, poți birui firea ta egoistă.

Tu ai fost gata să dai din banii tăi, dar te-ai reținut pe tine însuși. N-ai simțit chemarea pentru facerea de sacrificii, care aveau să implice necaz, nu ai fost dispus să faci nici o lucrare pentru Hristos,

[214]

oricât de modestă. Dumnezeu te va face să câștigi teren mereu, până ce, cu inimă smerită și judecată supusă, vei putea suporta testul pe care ți-l aplică El, fiind pe deplin sfințit pentru serviciul și lucrarea Lui. Atunci poți câștiga viața nemuritoare. Tu poți fi un bărbat pe deplin dezvoltat în Isus Hristos sau poți fi un pitic spiritual, necâștigând biruințe. Ce vei alege, frate al meu? Vrei tu să trăiești o viață de lepădare și sacrificiu de sine, făcându-ți lucrarea cu voie bună și cu bucurie, desăvârșindu-ți un caracter creștin și urmărind îndeaproape răsplata nepieritoare, sau vrei să trăiești pentru tine însuși și să pierzi cerul? Cu Dumnezeu nu este de glumit! Hristos nu acceptă o slujire împărțită. El cere totul. Nimic nu se va reține. El te-a cumpărat cu un preț nemărginit și cere ca tot ce ai să-I fie cedat Lui ca o jertfă de bunăvoie. Dacă ești pe deplin consacrat Lui cu inima și viața, credința va lua locul îndoielii și încrederea, locul neîncrederii și necredinței.

[215] Frate al meu, tu te afli într-o primejdie sigură pentru că neglijezi să duci la bun sfârșit reforma sănătății cu mai multă strictețe în viața ta și a familiei tale. Sângele tău nu este curat și tu îl strici și îl înfierbânți prin satisfacerea gustului. Să nu te lași niciodată înșelat de plăcerea de a folosi excitante, pentru că aceasta va rezulta nu numai în reacția și pierderea puterii fizice, ci și în tocirea intelectului. Obiceiuri strict cumpătate în mâncare și băutură și o hotărâtă încredere în Dumnezeu vor îmbunătăți sănătatea fizică, mintală și morală. Tu ai un temperament foarte excitabil. Ai doar puțină stăpânire de sine și, iritat fiind, adesea spui și faci lucruri pe care după aceea le regreti. Tu trebuie să chemi o voință hotărâtă în ajutorul tău în lupta împotriva înclinațiilor și tendințelor tale. Trebuie să ții deschise căile sufletului tău pentru primirea luminii și a adevărului. Dar când se întâmplă ceva care te pune la probă și te testează, adesea apare prejudecata, și tu te ridici de îndată împotriva a ceea ce consideri o restricție a libertății tale sau o încălcare a drepturilor tale.

Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă lămurit acest adevăr, că natura noastră fizică se va afla în luptă cu cea spirituală. Apostolul ne îndeamnă să ne abținem de la poftele trupești, care se luptă împotriva sufletului. Fiecare apetit stricat devine o poftă care lucrează. Apetitul satisfăcut, în paguba puterii fizice, pricinuieste boala sufletului. Pofta pe care o menționează apostolul nu este limitată la călcarea poruncii a șaptea, ci fiecare satisfacere a gustului care micșorează vigoarea

fizică, este o poftă evidentă. Apostolul declară că el, care ar vrea să câștige biruințe speciale și mai înalte realizări în neprihănire, trebuie „să se supună la tot felul de înfrânări”. Cumpătarea în mâncare și băutură, ca și în orice altă privință, este importantă, dacă vrem să biruim cum a biruit Hristos. Dumnezeu nu ne-a dat lumină pentru a fi tratată cu indiferență, ci să ne fie călăuză și ajutor.

Tu trebuie să cultivi stăpânirea de sine. Lecția pe care trebuia s-o înveți în tinerețe trebuie s-o stăpânești acum. Învată-te să mori față de eu și să te supui voinței lui Hristos. O convertire profundă și totală este esențială, altfel, frate iubit, nu vei avea parte de viața veșnică. Slujirea ta în cauza lui Dumnezeu trebuie să fie mai sinceră, mai deplină și mai conștiincioasă. Tu nu-ți poți desăvârși un caracter creștin prin slujirea lui Dumnezeu, dacă te simți înclinat să continui astfel, neglijând să lucrezi când nu îți convine. În viața ta, trebuie să aibă loc o schimbare decisivă și trebuie să dobândești o experiență diferită de oricare alta pe care ai avut-o până acum, altfel slujirea ta nu va fi acceptată de Dumnezeu.

Tatăl nostru cel ceresc a fost foarte îndurător cu tine. Te-a tratat cu duioșie. Boala a venit asupra ta când nu erai pregătit pentru moarte; căci tu nu ți-ai desăvârșit un caracter creștin și nu aveai o destoinicie morală pentru cer. Satana stătea alături de tine să te facă să suferi și să te distrugă. Rugăciunea fierbinte și eficientă a prevalat în favoarea ta. Au fost trimiși îngeri să te servească și să vegheze asupra ta, să te păzească și să te ocrotească față de puterea lui Satana și să-ți păstreze viața. Dumnezeu, în iubirea Sa fără egal, ți-a dăruit o altă experiență. Nu pentru vreo bunătate sau virtute de-a ta, ci din cauza îndurării Lui, El a răspuns rugăciunilor credinței. Punerea ta la probă a fost prelungită, ca să ai ocazia să răscumperi trecutul, să birui defectele din caracterul tău și să arăți în viața ta consacrarea pe care o cere Dumnezeu de la tine. Tu ai avut emoții de recunoștință, dar nu ai experimentat recunoștința și umilința aprinse de neîntrecuta Lui iubire.

Tu nu ai simțit îndeajuns obligațiile tale față de Dumnezeu pentru cruțarea vieții tale. Din motivele iritabilității tale, te-ai scuzat tot mereu de îndatoririle religioase care ne revin în toate vremurile și în toate împrejurările. Simțămintele de descurajare nu sunt o scuză înaintea lui Dumnezeu pentru neglijarea nici unei îndatoriri. Tu nu-ți

apartii; ai fost cumpărat cu sângele lui Hristos. El cere tot ce ești capabil să faci: timpul și puterea ta nu sunt ale tale.

Dumnezeu a arătat că ai putea fi educat să lucrezi într-o anumită parte a cauzei Lui, dar a fost necesar ca mintea ta să fie educată și disciplinată să lucreze în armonie cu planul lui Dumnezeu. Tu ai putea câștiga experiența care se cere, dacă ai vrea; ți s-a prezentat privilegiul de a respinge înclinația ta, după cum Mântuitorul tău ți-a dat un exemplu în viața Lui. Dar tu nu ai luat poziția de a învăța tot ce se putea învăța și tot ce era important pentru tine să înveți, ca să devii un lucrător corect în cauza lui Dumnezeu. Înainte ca Domnul să te poată folosi ca unealtă eficientă a Lui, la tine trebuie reformate unele lucruri.

[217] Frate C., pentru tine a fost un sacrificiu să-ți părăsești ferma; tu te-ai bucurat de viață acolo. Nu ai venit la _____ din întâmplare. Nu ai nici o cunoștință despre lucrarea de publicații. Dar ai fost hotărât să faci tot ce poți mai bine, și în multe privințe ai făcut bine. Dar s-au ridicat multe lucruri ca pietre de poticnire în calea ta. Procedul fratelui F. a fost rău în multe privințe, dar tu nu ți-ai păstrat consacrarea față de Dumnezeu; te-ai unit, în duh, cu el și nu ai fost liber; L-ai nemulțumit pe Dumnezeu în multe lucruri și ți-ai despărțit sufletul de El. Satana a obținut asupra ta o putere mare, pașii tăi aproape că au alunecat; aproape că erai dus în necredință, când umblarea ta a fost oprită de boală. A fost o mare îndurare că Dumnezeu ți-a cruțat viața și ți-a dat posibilitatea de a mai trăi. Dar tu nu I-ai predat-o Lui pe deplin; voința ta încăpățanată nu s-a supus și nu s-a îmblânzit; tu ai nevoie de o convertire nouă. Ești foarte iritabil și neliniștit și ți-ai adunat toate forțele spre a rezista la orice din ceea ce tu credeai că este îndreptat asupra ta; simțămintele tale s-au trezit ca o străfulgerare când ceva s-a atins de mândria ta. Ei bine, iubitul meu frate, toate acestea sunt rele. Pe acestea trebuie să le birui, altfel vrăjmașul va câștiga biruința asupra ta.

Tu te-ai simțit bolnav de inimă pentru că nu ți-a plăcut lucrarea din _____. Ai privit înapoi spre _____ pentru că inima ta este acolo și corpul tău trebuie să fie acolo unde este inima ta. Dumnezeu te testa și te punea la încercare; cum ai suportat încercarea? Era nevoie să fii dat la rindea și șlefuit, pentru ca asperitățile și punctele colțuroase din caracterul tău să fie îndepărtate, ca să poți deveni curățit pentru Împărăția cerului. Cât de greu este pentru firea ome-

nească să renunțe la înclinație! Cât de greu este pentru oameni să părăsească atrăgătoarele tentații lumesti și, din iubire pentru Mântuitorul și semenii lor, să renunțe la plăcerile lor și să se angajeze mai direct în slujba lui Dumnezeu!

Frate C., tu nu intri în lucrare cu trup și suflet. Niciodată nu te-a interesat în mod personal, direct, și nici nu ți-a plăcut. Dacă ai fi fost dispus, ți-ai fi putut antrena mintea să înțelegi lucrarea mai bine; dar, într-o anumită măsură, tu te-ai ținut la distanță față de ea; nu te-ai legat mai strâns de ea și nu ai încercat să te obișnuiești cu diferitele ei ramuri.

Tu nu ești așa de sociabil și de curtenitor cum ar fi trebuit să fii și felul tău rece și distant nu place lui Dumnezeu. Tu îngădui ca simțămintele tale să fie excitate cu ușurință. Nici un om nu poate ocupa cum se cuvine o poziție în lucrarea lui Dumnezeu, dacă este stăpânit de simțăminte și acționează din impuls. Judecata ta trebuie să vină într-o mai strânsă legătură cu Dumnezeu și cu simpatie și interes trebuie să te identifice mai strâns cu cei care sunt angajați în lucrarea Lui, altfel nu poți fi de nici un folos pentru înaintarea cauzei din _____. Ești prea independent și exclusivist; tu trebuie să-ți potolești temperamentul și să-l faci asemănător cu judecata și simțămintele celorlalți. Ca om de afaceri și în calitate de creștin, poți face un serviciu de valoare pentru cauza lui Dumnezeu, dacă vrei să-ți predai voința și calea ta Domnului. Tu trebuie să fii sfințit prin adevăr, având judecata ta mai presus de orice considerație personală și de orice interes egoist.

[218]

Eu te îndrept spre viața lui Isus ca model desăvârșit. Viața Lui s-a caracterizat prin bunăvoință dezinteresată. Mântuitor scump! Ce sacrificiu a făcut El ca noi să nu pierim, ci să avem viață veșnică! Cerul va fi destul de ieftin dacă renunțăm la orice interes egoist spre a-l dobândi. Ne putem permite să avem propria noastră cale și să ne scoatem din mâinile lui Dumnezeu, pentru că aceasta este mai plăcut pentru inima firească? Dumnezeu cere supunere și ascultare desăvârșită. Pentru noi, viața veșnică este mai valoroasă decât orice altceva. Tu poți veni în strânsă legătură cu Dumnezeu dacă te vei strădui să intri pe poarta cea strâmtă.

Niciodată nu ai fi putut să-ți dai seama de defectele tale, dacă nu ai fi fost adus acolo unde aceste defecte au fost scoase la lumină de împrejurări. Tu nu ai simțit cum ar fi trebuit să simți de când ai venit

[219] la _____. Nu ai intrat de bunăvoie și sincer în lucrare și nu ai făcut din ea interesul tău de căpetenie. Ai cultivat o independență pe care nu ai fi putut-o păstra, dacă ai fi înțeles adevărata ta poziție, că tu ești un ucenic, care învață cum să lucreze în felul cel mai bun pentru prosperitatea cauzei lui Dumnezeu; că ești un elev, care caută să descopere ceea ce nu știe. Ai fi putut face un progres mult mai mare dacă ai fi încercat serios să-I servești lui Dumnezeu ca un lucrător eficient.

Ai fost prea rezervat. Nu ai venit în strânsă legătură cu bărbații angajați în diferitele departamente ale lucrării, nu te-ai consultat cu ei așa de familiar cum ar fi trebuit, pentru a acționa înțelepțeste. Dacă ai fi făcut așa, ai fi putut ajunge un ajutor mai eficient. Tu ai acționat prea mult după propria ta judecată și ai îndeplinit propriile tale idei și planuri. Între lucrători nu a existat unire. Cei care ar fi putut să te ajute au ezitat s-o facă din cauza acestei lipse de familiaritate din partea lor, precum și datorită faptului că tu acționezi așa de mult din impuls, încât aceasta i-a înspăimântat să se apropie de tine.

Mântuitorul lumii a fost cel adorat de îngeri, a fost un Prinț în curțile împărătești din ceruri, dar S-a dezbrăcat de slava Lui și și-a îmbrăcat divinitatea cu natură omenească. El a devenit Isus cel blând și smerit. Și-a lăsat bogățiile și slava în ceruri și a devenit sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să ne putem îmbogăți. Timp de trei ani, El a călătorit din loc în loc, ca un pelerin fără cămin. Dar oamenii egoiști se vor plânge și vor murmura dacă sunt chemați să părăsească mica lor comoară pământească de dragul lui Hristos sau să muncească în lucrarea de câștigare de suflete, pentru care El și-a dat sângele Său cel prețios. O, ce ingratitude! Ei nu pot aprecia binecuvântările răscumpărării, decât dacă vor face cu bucurie orice sacrificiu pentru iubirea lui Hristos. Orice sacrificiu făcut pentru El îl îmbogățește pe dătător și fiecare suferință și lipsă îndurate de dragul Lui măresc bucuria finală din ceruri a biruitorului.

[220] Tu cunoști numai puțin despre sacrificiul real și adevăratul refuz al eului. Ai avut puțină experiență în încercări grele și în împovărarea energiilor tale. Povara ta este ușoară, în timp ce alții sunt încărcati cu răspunderi serioase. Tânărului care L-a întrebat pe Isus ce să facă pentru a moșteni viața veșnică i s-a răspuns: „Păzește poruncile”. El, sigur pe sine, a răspuns: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?” Isus l-a privit milostiv pe

tânăr; El îl iubea și știa că ceea ce-i va spune avea să-l despartă pe tânăr pentru totdeauna de El. Cu toate acestea, Isus a atins punctul bolnav al sufletului lui. El i-a spus: „Du-te de vinde tot ce ai, dă săracilor și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.” Tânărul dorea cerul, dar nu îndeajuns spre a retrage afecțiunile lui de la comoara pământească. El a refuzat să se supună condițiilor cerute de Dumnezeu pentru a intra în viață. El a fost foarte întristat, pentru că avea multe avuții, pe care le socotea prea valoroase spre a fi schimbate cu răsplătirile veșnice. El întrebase ce trebuie să facă spre a fi mântuit și răspunsul a fost dat; dar inima lui lumească nu putea să sacrifice bogăția spre a deveni ucenic al lui Hristos. Hotărârea lui a fost să renunțe la cer și să se lipească de comoara pământească. Cât de mulți iau acum tocmai acea hotărâre care a pecetluit soarta acestui tânăr!

Dacă cineva dintre noi are o ocazie să facă ceva pentru Hristos, cu câtă râvnă ar trebui să folosim această ocazie și cu ce zel să facem tot ce putem spre a fi împreună lucrători cu El! Tocmai încercările care ne pun la probă credința în modul cel mai sever, și fac să pară că Dumnezeu ne-a părăsit, au ca scop să ne aducă și mai aproape de Hristos, pentru ca noi să putem depune povara noastră la picioarele Sale și să avem parte de pacea pe care ne-o dă El în schimb. Tu ai nevoie de o nouă convertire, trebuie să fii sfințit prin adevăr și să devii cu duhul ca un copilăș, blând și smerit, încrezându-te întru totul în Hristos, ca Răscumpărător al nostru. Mândria și independența ta ți-au închis inima față de influența binecuvântată a Duhului lui Dumnezeu, făcând-o tot așa de neimpresionabilă ca și o șosea bătătorită. Tu încă mai trebuie să înveți lecția cea mare a credinței. Dacă te predai complet lui Dumnezeu, dacă vei cădea întru totul zdrobit pe Isus, vei fi răsplătit cu o biruință a cărei bucurie nu ai experimentat-o niciodată până acum. Dacă revizuiеști trecutul cu o privire clară, vei vedea, tocmai la timpul când viața ți se părea numai o încurcătură și o povară, că Isus Însuși a fost aproape de tine, căutând să te conducă la lumină. Tatăl tău ceresc a fost alături de tine, aplecându-Se asupra ta cu o iubire de negrăit, făcându-te să suferi pentru binele tău, așa cum curățitorul purifică minereul cel prețios. Când te-ai crezut părăsit, El a fost aproape de tine să te mângâie și să te susțină. Noi rareori Îl vedem pe Isus așa cum este și niciodată nu suntem gata să-I primim ajutorul pe cât este El de gata să ne ajute.

Ce biruință vei câștiga dacă înveți să urmezi providența lui Dumnezeu cu o inimă recunoscătoare și cu hotărârea de a trăi numai spre slava Sa, în boală sau moarte, în belșug sau lipsă! Eul este viu și tremură la fiecare atingere. Eul trebuie să fie răstignit înainte ca tu să poți birui în Numele lui Isus și să primești răsplata celor credincioși.

Necesitatea armoniei

Duhul lui Dumnezeu nu rămâne acolo unde este dezbinare și controversă printre cei credincioși față de adevăr. Chiar dacă aceste simțăminte nu sunt exprimate, ele pun stăpânire pe inimi și alungă pacea și iubirea care ar trebui să caracterizeze biserica creștină. Ele sunt rezultatul egoismului în sensul lui cel mai deplin. Răul acesta poate lua forma dezordonată a supraaprecierii de sine sau a unei dorințe fierbinți după aprobarea nejustă a altora, chiar dacă acea aprobare este obținută fără să fie meritată. Cei care mărturisesc faptul că Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui trebuie să renunțe la înălțarea de sine, altfel nu au de ce să aștepte să fie binecuvântați de favoarea divină.

Influența morală și religioasă la Institutul de Sănătate trebuie înălțată pentru a primi aprobarea cerului. Satisfacerea egoismului cu siguranță că va mâhni Spiritul lui Dumnezeu din acel loc. Medicul, conducătorul și ajutoarele trebuie să lucreze armonios în spiritul lui Hristos, fiecare dând cinste altora mai mult decât lui însuși.

Apostolul Iuda spune: „Pentru unii să aveți compasiune, dar cu discernământ”. Această discernere nu trebuie exercitată într-un spirit de favoritism. Nici un sprijin nu trebuie dat unui spirit care dă de înțeles că: „Dacă mă favorizezi, te voi favoriza și eu”. Aceasta este politică lumească, nesfântă, care nu-I place lui Dumnezeu. Aceasta acordă favoruri și admirația de dragul câștigului și dovedește o părtinire a unora de la care se așteaptă să dobândească avantaje. Se caută bunăvoința lor prin satisfacerea unei dorințe pentru a fi mai prețuiți decât alții, care sunt tot așa de merituosi ca și noi. Este un lucru greu ca cineva să-și vadă greșelile; dar fiecare ar trebui să-și dea seama cât de crude sunt spiritul de invidie, rivalitatea, neîncrederea, găsirea de greșeli și dezbinarea.

Noi Îl numim pe Dumnezeul nostru Tată; pretindem că suntem copii ai unei familii, și când există tendința de a micșora respectul și influența altuia spre a le înălța pe ale noastre, îi facem pe plac vrăjmașului și Îl mâhnim pe Cel pe care mărturisim că-L urmăm.

[222]

Afecțiunea și mila pe care le-a arătat Isus în prețioasa Lui viață trebuie să fie un exemplu pentru noi de felul în care trebuie să-i tratăm pe semenii noștri și mai ales pe cei care sunt frații noștri în Hristos.

Dumnezeu continuu ne face bine, dar noi suntem prea nepăsători față de favorurile Sale. Noi suntem iubiți cu o iubire nemărginită, și totuși, mulți dintre noi au atât de puțină iubire unul față de altul. Suntem prea aspri față de cei pe care îi presupunem că sunt greșiți și suntem foarte sensibili față de cea mai mică învinuire sau îndoială cu privire la umblarea noastră.

Se fac aluzii și critici tăioase unii față de alții, dar, în același timp, tocmai cei care fac aceste aluzii și critici sunt orbi față de lipsurile lor. Alții pot să le vadă greșelile, ei neputându-le vedea pe ale lor. Noi în fiecare zi suntem beneficiari ai darurilor cerului și ar trebui să avem o recunoștință iubitoare, care să țâșnească din inima noastră față de Dumnezeu, care să ne facă să simpatizăm cu semenii noștri și să facem din interesele lor propriile noastre interese. Cugetarea asupra bunătății lui Dumnezeu față de noi va închide căile sufletului pentru sugestiile lui Satana.

[223] Iubirea lui Dumnezeu față de noi este dovedită zilnic; totuși, suntem nepăsători față de favorurile Lui și indiferenți la stăruințele Sale. El caută să ne imprime Duhul afecțiunii Sale, iubirea și răbdarea Lui; dar noi cu greu recunoaștem semnele bunătății Lui și înțelegem puțin lecția de iubire pe care El dorește să o învățăm. Unii, întocmai ca Haman, uită toate favorurile lui Dumnezeu, pentru că Mardoheu este în fața lor și nu este dizgrațiat; pentru că inima lor este plină de vrăjmășie și ură mai degrabă decât de iubirea și spiritul scumpului nostru Răscumpărător, care și-a dat prețioasa lui viață pentru vrăjmașii Săi. Noi mărturisim că avem același Tată, că suntem în drum spre același cămin nepieritor, că ne bucurăm de aceeași credință solemnă și credem aceeași solie cercetătoare; și totuși, mulți sunt în disensiuni unul cu altul ca și copiii certăreți. Unii care sunt angajați în aceeași ramură a lucrării sunt în contradicție unul cu altul și de aceea în dezacord cu Duhul lui Hristos.

Iubirea de laudă a corupt multe inimi. Cei care sunt în legătură cu Institutul de Sănătate au manifestat uneori un spirit de a găsi defecte cu un anumit plan; și Satana le-a dat putere asupra minții altora de acolo, care au acceptat astfel de persoane ca nevinovate, în

timp ce persoane inocente au fost învinuite de rele. Aceasta este o mândrie păcătoasă, care simte plăcere în vanitatea propriilor lucrări, care laudă calitățile excelente ale unuia, căutând să facă pe alții să pară inferiori pentru a înălța eul, pretinzând mai multă slavă decât este dispusă inima insensibilă să-I dea lui Dumnezeu. Ucenicii lui Hristos vor ține seama de sfatul Domnului. El ne-a poruncit să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El. Religia este întemeiată pe iubirea față de Dumnezeu, care ne determină să ne iubim unii pe alții. Ea este plină de recunoștință, umilință, îndelungă răbdare. Este jertfitoare de sine, răbdătoare, îndurătoare și iertătoare. Ea sfințește întreaga viață și își extinde influența asupra altora.

Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu nu pot nutri ura și invidia. Când principiul ceresc al iubirii veșnice umple inima, ea se va revărsa asupra altora, nu pentru că sunt primite favoruri de la ei, ci pentru că iubirea este principiul de acțiune care schimbă caracterul, stăpânește impulsurile, controlează pasiunile, supune vrăjmășia și înalță și înobilează afecțiunile. Iubirea aceasta nu este atât de mică încât să cuprindă numai „pe mine și pe al meu”, ci este întinsă cât lumea și așa de înaltă cât cerul și este în armonie cu aceea a îngerilor slujitori. Iubirea aceasta nutrită în suflet îndulcește întreaga viață și revarsă o influență curățitoare asupra tuturor celor din jur. Având-o, nu putem fi decât fericiți, fie că soarta surâde sau se încruntă. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu din toată inima, trebuie să-i iubim și pe copiii Lui. Această iubire este Spiritul lui Dumnezeu. Ea este podoaba cerească, aceea care dă sufletului adevărata noblete și demnitate și face ca viața noastră să se asemene cu aceea a Domnului. Nu are importanță cât de multe calități putem avea, cât de onorabili și de distinși ne putem considera pe noi înșine; dacă sufletul nu este botezat cu darul ceresc al iubirii de Dumnezeu și unul față de altul, suntem deficitari față de adevărata bunătate și nedestoinici pentru cer, unde totul este iubire și unitate.

Unii care mai înainte L-au iubit pe Dumnezeu și au trăit bucurându-se zilnic de favoarea Lui se află acum într-o neliniște continuă. Ei peregrinează prin întuneric și tristețe disperată, pentru că își hrănesc eul, și caută atât de îndârjit să se favorizeze pe ei înșiși, încât toate celelalte considerații sunt înghițite de aceasta. Dumnezeu, în providența Sa, a hotărât ca nimeni să nu poată obține fericirea, trăind numai pentru sine. Bucuria Domnului nostru a constat din îndurarea

[224]

greului și a rușinii pentru alții, pentru ca, prin aceasta, ei să poată beneficia. Noi putem fi fericiți, urmând exemplul Lui și trăind spre a-i binecuvânta pe semenii noștri.

Suntem invitați de Domnul nostru să luăm jugul Lui și să purtăm sarcina Sa. Făcând aceasta, putem fi fericiți. Purtând jugul impus de noi înșine și cărând propriile noastre poveri, nu găsim odihnă, dar, purtând jugul lui Hristos, există odihnă pentru suflet. Cei care doresc să facă vreo lucrare mare pentru Domnul pot să o găsească chiar acolo unde sunt, făcând bine, sacrificându-se pe sine și uitând de sine, amintindu-și de alții și purtând lumina soarelui pe oriunde merg.

[225] Este nevoie ca gingășia milostivitoare a lui Hristos să fie manifestată tot timpul și în tot locul — nu acea simpatie oarbă, care va acoperi păcatul și care va face de rușine cauza lui Dumnezeu prin producerea de rele, ci acea iubire care este un principiu conducător al vieții care se revarsă în mod natural asupra altora în facerea de fapte bune, aducându-și aminte că Hristos a spus: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”.

Cei de la Institutul de Sănătate sunt angajați în marea lucrare. În timpul vieții lui Hristos, bolnavii și suferinzii erau subiecte speciale ale purtării Sale de grijă. Când i-a trimis în lucrare pe ucenicii Săi, El i-a însărcinat să-i vindece pe bolnavi, precum și să predice Evanghelia. Când i-a trimis pe cei șaptezeci, El le-a poruncit să-i vindece pe bolnavi și apoi să predice că Împărăția Lui s-a apropiat de ei. În primul rând, trebuia să se îngrijească de sănătatea lor fizică, pentru ca să fie pregătită calea ca mintea lor să fie influențată de acele adevăruri pe care aveau să le predice apostolii.

Mântuitorul lumii a devotat mai mult timp și mai multă muncă pentru a-i vindeca pe cei suferinzi de bolile lor decât pentru predicare. Ultima Lui poruncă dată apostolilor Săi, reprezentanții Lui pe pământ, a fost să-și pună mâinile peste bolnavi, ca aceștia să se poată însănătoși. Când va veni Stăpânul, El îi va binecuvânta pe cei care i-au vizitat pe bolnavi și au ușurat nevoile celor suferinzi.

Noi suntem greoi în a afla puternica influență a lucrurilor mărunte și însemnătatea lor privind mântuirea sufletelor. La Institutul de Sănătate, cei care doresc să fie misionari au un câmp întins în care să lucreze. Dumnezeu nu vrea să spună că fiecare dintre noi trebuie

să facă parte dintre puținii privilegiați care să fie priviți cu mare respect, în timp ce alții sunt neglijați. Isus a fost Maiestatea cerului; totuși, El S-a coborât să slujească celor mai smeriți, neținând seama de persoană sau rang.

Cei care sunt cu toată inima pentru lucrare la Institutul de Sănătate vor găsi destul de făcut pentru Domnul în ușurarea celor suferinzi, dați în grija lor. Domnul nostru, după ce a îndeplinit cea mai umiltoare slujire pentru ucenicii Săi, le-a recomandat să urmeze exemplul Său. Acest lucru trebuia să păstreze mereu înaintea lor gândul că ei nu trebuie să se simtă superiori față de cel mai modest dintre sfinți.

Cei care mărturisesc slăvita noastră credință, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și așteaptă venirea în curând a Domnului nostru trebuie să fie deosebiți și despărțiți de lumea din jurul lor, un popor deosebit, zelos pentru fapte bune. Printre caracteristicile care trebuie să deosebească pe poporul lui Dumnezeu de lume în aceste zile de pe urmă sunt umilința și blândețea. „Învățați de la Mine”, a spus Hristos, „căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Aici este odihna pe care o râvnesc atât de mulți și își folosesc în zadar timpul și banii spre a o obține. În loc să fim ambițioși ca să fim egali cu un altul în onoare și poziție sau poate chiar mai sus, noi trebuie să căutăm a fi slujitori umili și credincioși ai lui Hristos. Spiritul acesta de înălțare de sine a dat naștere la controversă între apostoli chiar pe timpul când Hristos era împreună cu ei. Ei discutau cine să fie mai mare. Isus S-a așezat jos și, chemându-i pe cei doisprezece, le-a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă dintre toți și slujitorul tuturor!”

Când mama celor doi fii a cerut ca fiii ei să fie favorizați în mod special, unul să stea la dreapta și altul la stânga în Împărăția Sa, Isus le-a întipărit în minte faptul că onoarea și slava Împărăției Sale aveau să fie opusul onoarei și slavei din această lume. Oricine vrea să fie mare trebuie să fie slujitor umil al altora și oricine vrea să fie șef trebuie să fie slujitor întocmai cum a fost Fiul lui Dumnezeu, un slujitor și serv al fiilor oamenilor.

Din nou, Mântuitorul nostru i-a învățat pe ucenicii Săi să nu fie dornici după poziții și nume: „Voi, să nu vă numiți Rabi. Să nu vă numiți «dascăli». Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.

Oricine se va înălța, va fi smerit”. Isus a citat învățătorului legii codul sfintei Legi date pe Sinai: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți”. El i-a spus că, dacă a făcut aceasta, va intra în viață.

[227] „Pe aproapele tău ca pe tine însuți.” S-a ridicat întrebarea: „Și cine este aproapele meu?” Răspunsul Lui este pilda samariteanului milos, care ne învață că semenul nostru este orice ființă umană care are nevoie de simpatia și serviciile noastre amabile. Toți suferinzii și nevoiașii din toate categoriile sociale sunt semenii noștri; și când nevoile lor ne sunt aduse la cunoștință, este datoria noastră să le alinăm atât cât ne stă în putință. În această parabolă, este scos în evidență un principiu care ar fi bine să fie adoptat de urmașii lui Hristos. Mai întâi, să faci față necesităților celor nevoiași și să alini lipsurile și suferințele lor fizice și apoi vei găsi deschisă calea spre inimă, unde vei putea semăna sămânța cea bună a virtuții și religiei.

Ca să fim fericiți, trebuie să ne străduim să obținem acel caracter care a fost manifestat de Hristos. Două dintre caracteristicile însemnate ale lui Hristos au fost lepădarea de sine și binefacerea. El nu a venit să caute avantajul Său. El a venit să facă bine, și aceasta a fost mâncarea și băutura Lui. Urmând exemplul Mântuitorului nostru, noi putem fi în părtășie sfântă cu El; și căutând zilnic să imităm caracterul Lui și să urmăm pilda Lui, vom fi o binecuvântare pentru lume și vom avea mulțumire aici și viața veșnică după aceea.

Opoziție față de avertizări făcute cu credincioșie

La 3 ianuarie 1875, mi-a fost arătat că este o mare lucrare de făcut pentru cei care mărturisesc a crede adevărul în California, mai înainte ca Dumnezeu să poată lucra pentru ei. Multora le place să creadă că sunt în relații bune cu Dumnezeu, când ei nu au principiile adevărului în inima lor. Această clasă poate fi adusă în situația de a activa numai căutând cu sârguință și stăruitoare seriozitate de a lua aminte la sfatul Martorului Credincios. Ei sunt într-o stare rece, formală, de alunecare de la credință. Acestora li se adresează Martorul credincios: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot! O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic» și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!”

[228]

Frate G., Dumnezeu are cerințe în dreptul tău la care tu nu răspunzi. Puterea spirituală și creșterea ta în har vor fi proporționale cu lucrarea din iubire și faptele bune pe care le faci cu bucurie pentru Mântuitorul tău, care nu a reținut nimic, nici chiar propria Lui viață, pentru ca să te poată mântui. Tu ai porunca apostolului: „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos”. Nu este de ajuns doar să mărturisești credință în poruncile lui Dumnezeu; tu trebuie să fii un făptuitor al lucrării. Tu ești un călcător al Legii Lui. Nu-L iubești pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta; nu trăiești nici în ascultare de ultimele șase porunci, iubind pe semenul tău ca pe tine însuși. Tu te iubești pe tine mai mult decât iubești pe Dumnezeu sau pe aproapele tău. Păzirea poruncilor lui Dumnezeu cere de la noi mai mult decât ești tu dispus să împlinești. Dumnezeu cere de la tine fapte bune, lepădare

de sine, jertfire de sine și consacrare pentru binele altora, pentru ca prin concursul tău să poată fi aduse suflete la adevăr.

Faptele noastre singure nu ne pot mântui, dar nu putem fi mântuiți fără fapte bune. Și după ce am făcut tot ce am putut, în Numele și puterea lui Isus, trebuie să spunem: „Suntem niște robi netrebnici”. Nu trebuie să gândim că am făcut sacrificii mari și că trebuie să primim o răsplată mare pentru slabele noastre servicii.

[229] Îndreptățirea de sine și încrederea firească te-au încercuit asemenea unor cercuri de fier. Tu trebuie să fii zelos și să te pocăiești. Din nefericire, tu simpatizezi cu cei ostili, a căror umblare este în opoziție cu lucrarea Domnului care se face prin servii Lui, pe tărmlul acesta. Oamenii cei greșiți avuseseră simpatia ta. Pentru că inima ta nu era în rânduială cu Dumnezeu, nu ai primit lumina pe care ți-a trimis-o El. Ai făcut ca voința ta încăpățanată să reziste muștrării pe care Domnul ți-a dat-o cu iubire. Tu știai că aceste lucruri erau adevărate, dar ai încercat să închizi ochii față de adevărata stare a cazului tău. Fie că iei seama la muștrarea și avertizarea pe care ți le-a trimis Dumnezeu sau nu, fie că te schimbi sau îți păstrezi defectele tale de caracter, într-o bună zi vei înțelege ce ai pierdut prin faptul că ai luat o poziție de sfidare, luptându-te în spirit împotriva slujitorilor lui Dumnezeu. Înverșunarea simțămintelor tale față de pastorul H. este surprinzătoare. El a îndurat, a sacrificat și a muncit din greu în această zonă spre a face lucrarea lui Dumnezeu. Dar, în orbirea ta, fiind neconsacrat în inimă și viață, te-ai încumetat împreună cu I. și J. să-l tratați pe servul lui Dumnezeu într-o manieră crudă. „Nu vă atingeți de unșii Mei”, zice Dumnezeu, „și nu faceți nici un rău proorocilor Mei”. Nu este o problemă neînsemnată în dreptul tău să te desfășori, așa cum ai făcut, împotriva bărbaților pe care i-a trimis Dumnezeu cu lumină și adevăr pentru popor. Observă cum influența ta îndepărtează sufletele de la adevărul pe care Dumnezeu l-a transmis prin slujitorii Săi, pentru că asupra ta atârână un vai greu.

Satana te folosește ca pe un agent al lui spre a insinua îndoieli și pentru a repeta aluzii răutăcioase și relatări inexacte, care își au originea într-o inimă nesfințită pe care Dumnezeu ar fi curățat-o de pângărirea ei. Dar tu ai refuzat să fii instruit, ai refuzat corectarea, ai respins muștrarea și ai urmat propria ta cale după voința ta. Prin această sursă de amărăciune, sufletele sunt corupte și, prin aceste îndoieli și murmurări ale unora, sunt aduse acolo unde mărturia de

muștrare pe care o trimite Dumnezeu nu va ajunge la ei. De sângele acestor suflete vei răspunde tu și oamenii cu care ești în armonie.

Dumnezeu ne-a dat, ca unor slujitori ai Săi, lucrarea noastră. El ne-a dat o solie s-o ducem oamenilor. Timp de treizeci de ani, noi am primit cuvintele lui Dumnezeu și le-am spus poporului Său. Am tremurat față de răspunderea pe care am acceptat-o cu multă rugăciune și meditație. Am stat ca ambasadori ai lui Dumnezeu, în locul lui Hristos, implorând sufletele să se împace cu Dumnezeu. Am avertizat despre primejdie așa cum a prezentat Dumnezeu în fața noastră pericolele poporului Său. Lucrarea ne-a fost dată de Dumnezeu. Care va fi atunci situația celor care refuză să asculte cuvintele pe care le-a trimis Dumnezeu pentru ei, deoarece le barează [230] calea sau le muștră relele? Dacă ești într-un totu convins că Dumnezeu nu a vorbit prin noi, de ce nu acționezi în conformitate cu credința ta și să nu mai ai de-a face cu oameni care sunt într-o înșelăciune atât de mare cum sunt acești oameni? Dacă tu ai acționat în conformitate cu directivele Duhului lui Dumnezeu, tu ai dreptate, iar noi suntem greșiți. Dumnezeu sau învață biserica Sa, muștrându-i greșelile și întărindu-i credința, sau nu o învață. Lucrarea aceasta ori este de la Dumnezeu, ori nu este. Dumnezeu nu face nimic în părtășie cu Satana. Lucrarea mea din ultimii treizeci de ani poartă pecetea lui Dumnezeu sau pecetea vrăjmașului. În această problemă nu există lucrare pe jumătate. *Mărturiile* sunt ori ale Duhului lui Dumnezeu, ori ale diavolului. Ridicându-te împotriva slujitorilor lui Dumnezeu, tu faci fie lucrarea lui Dumnezeu, fie a diavolului. „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.” Ce pecete poartă lucrarea ta? Se cuvine să privești critic la rezultatul conduitei tale.

Nu este ceva nou ca un om să fie înșelat de arhivvrăjmașul și să se ridice împotriva lui Dumnezeu. Privește critic asupra umblării tale înainte de a risca să mergi mai departe pe calea pe care ai apucat. Iudeii au fost autoînșelați. Ei au refuzat învățăturile lui Hristos pentru că El a prezentat tainele inimii lor și le-a muștrat păcatele. Ei nu au vrut să vină la lumină, temându-se că vor fi muștrate faptele. Au ales mai degrabă întunericul decât lumina. „Și judecata aceasta”, a spus Isus, „stă în faptul că, o dată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele”. Iudeii au urmat pe calea lor de lepădare a lui Hristos, până când, în starea lor de autoînșelare și inducere în eroare, au

crezut că, răstignindu-L, făceau lucrarea lui Dumnezeu. Acesta a fost rezultatul refuzului de către ei a luminii. Tu ești în primejdia unei înșelăciuni asemănătoare. Ar fi folositor pentru sufletul tău, frate G., să reflectezi unde se va sfârși calea pe care continui să mergi acum. Dumnezeu poate lucra fără tine, dar tu nu-ți poți permite să lucrezi fără Dumnezeu. El nu constrânge pe nici un om să creadă. El pune în fața oamenilor lumina, iar Satana prezintă întunericul. În timp ce înșelătorul strigă continuu: „Lumina este aici; adevărul este aici”, Isus zice: „Eu sunt adevărul, Eu am cuvintele vieții veșnice. Dacă Mă urmează cineva, nu va umbla în întuneric.” Dumnezeu ne dă tuturor dovezi suficiente spre a echilibra credința noastră de partea adevărului. Dacă ne predăm lui Dumnezeu, vom alege lumina și vom respinge întunericul. Dacă dorim să păstrăm independența inimii firești și refuzăm corectarea lui Dumnezeu, noi vom aduce cu încăpățănare la îndeplinire, așa cum au făcut iudeii, scopurile și ideile noastre, în ciuda celei mai clare dovezi și vom fi într-o primejdie de înșelăciune mai mare decât cea care a venit asupra lor; și, în pasiunea noastră oarbă, putem merge tot atât de departe cât au mers ei, și totuși să ne placă să credem că facem lucrarea lui Dumnezeu.

Frate G., tu nu vei sta mult acolo unde te afli acum. Calea pe care ai pornit se abate de la calea cea adevărată și te desparte de poporul pe care Dumnezeu îl pune la probă ca să-l curățe pentru biruința finală. Tu fie că vei veni să te unești cu această biserică și să lucrezi serios spre a răspunde rugăciunii lui Hristos, fie vei deveni din ce în ce mai necredincios. Vei pune la îndoială unul după altul punctele de credință stabilite ale acestei biserici, vei deveni tot mai încăpățânat în părerea ta și vei ajunge din ce în ce mai întunecat cu privire la lucrarea lui Dumnezeu pentru acest timp, până ce vei lua lumina drept întuneric și întunericul drept lumină.

Satana are mare putere să zăpăcească sufletele, producând confuzie în mintea celor care nu păstrează lumina și privilegiile pe care li le trimite Providența. Mintea care este supusă controlului lui Satana este continuu condusă de la lumina adevărului la rătăcire și întuneric. Dacă îi dai lui Satana cel mai mic avantaj, el va pretinde mai mult și va supraveghea avanposturile spre a face tot ce se poate din orice împrejurare, pentru a avantaja cauza lui și a ruina sufletul tău.

Frate și soră G., nici unul dintre voi nu sunteți într-o situație bună. Voi disprețuiți mustrarea. Dacă vi s-ar fi adresat cuvinte mieroase mai degrabă decât cuvinte de mustrare, dacă ați fi fost lăudați și măguliți, ați fi ocupat o poziție foarte diferită față de cea pe care o aveți acum față de *Mărturii*. Sunt unii în aceste zile de pe urmă care vor striga: „Spuneți-ne lucruri măgulitoare, proorociți-ne lucruri închipuite”. Dar aceasta nu este lucrarea mea. Dumnezeu m-a pus ca muștrător al poporului Său; și tot atât de sigur precum El a pus asupra mea această grea povară, El le va cere socoteală de felul cum o tratează celor cărora le este trimisă această solie. Cu Dumnezeu nu este de glumit și cei care disprețuiesc lucrarea Sa vor primi după faptele lor. Nu eu am ales această lucrare neplăcută. Ea nu îmi va aduce favoarea și lauda oamenilor. Este o lucrare pe care numai puțini o vor aprecia. Dar cei care caută să dubleze greutatea muncii mele prin interpretări false, bănuieli invidioase și necredință, dând astfel naștere la prejudecăți în mintea altora împotriva *Mărturiilor* pe care mi le-a dat Dumnezeu și limitând lucrarea mea, vor răspunde în fața lui Dumnezeu, în timp ce eu voi merge înainte, după cum Providența și frații mei vor deschide calea înaintea mea. În Numele și puterea Răscumpărătorului meu, voi face ceea ce pot. Voi avertiza, voi sfătui, voi muștra și voi încuraja, după dispozițiile Duhului lui Dumnezeu, fie că oamenii vor asculta, fie că se vor abține. Sarcina mea nu este să mă mulțumesc pe mine, ci să fac voia Tatălui meu ceresc care mi-a dat lucrarea aceasta.

Hristos i-a avertizat pe ucenicii Săi: „Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște”. Aici este un test și, frate G., dacă vrei, tu îl poți aplica. Nu trebuie să umbli în nesiguranță și îndoială. Satana este gata să sugereze o varietate de îndoieli, dar, dacă îți vei deschide ochii, vei găsi dovezi suficiente pentru credință. Dar Dumnezeu nu va îndepărta de la nici un om toate motivele de îndoială. Aceia cărora le place să stea într-o atmosferă de îndoială și necredință care contestă pot avea acest privilegiu de neinvidiat.

[232]

[233]

Dumnezeu oferă dovezi suficiente pentru ca mintea sinceră să creadă; dar cel care se abate de la greutatea dovezii, pentru că sunt câteva lucruri pe care nu le înțelege, va fi lăsat în atmosfera rece, glacială a necredinței și a îndoielii contestatate și va suferi naufragiul credinței. Se pare că tu ai socotit drept virtute faptul de a fi de partea îndoielii mai degrabă decât de partea credinței. Isus nu a lăudat niciodată necredința și îndoielile. El a dat națiunii Lui dovezi despre mesianitatea Sa prin minunile pe care le-a făcut; dar erau unii care socoteau îndoiala o virtute și care aveau să îndeapărteze pe cale rațională aceste dovezi și să găsească ceva în orice lucrare bună spre a se îndoii și a critica.

Sutașul care a dorit ca Hristos să-l vindece pe robul său s-a simțit nevrednic ca Isus să intre în casa sa; credința lui a fost atât de tare în puterea lui Hristos, încât L-a rugat să spună doar un cuvânt, și lucrarea avea să fie făcută. „Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a mirat și a zis celor ce veneau după el: «Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare. Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților». Apoi a zis sutașului: «Du-te, și facă-ți-se după credința ta». Și robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

Aici, Hristos înalță credința în contrast cu îndoiala. El a arătat că israeliții aveau să se poticnească din cauza necredinței lor, fapt care avea să ducă la respingerea lor. Toma a declarat că el nu va crede dacă nu va pune degetul în semnul cuielor și dacă nu va pune mâna în coasta Domnului său. Hristos i-a prezentat dovada pe care a dorit-o și apoi a muștră necredința lui: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut”.

[234]

În acest veac de întuneric și rătăcire, bărbați care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos par să creadă că ei sunt liberi să primească sau să respingă cum le place pe slujitorii Domnului și că nu vor fi chemați să dea socoteală de această atitudine. La aceasta îi conduc necredința și întunericul. Simțămintele lor sunt tocite de necredință. Ei își calcă conștiința, devin nestatornici față de propriile lor convingeri și slăbesc în putere morală. Ei văd pe alții în aceeași lumină ca a lor.

Când Hristos i-a trimis pe cei doisprezece, El le-a poruncit: „În orice cetate sau sat veți merge, să cercetați cine este acolo vrednic și

să rămâneți la el până veți pleca. La intrarea voastră în casă, urați-i de bine; și dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi. Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieșiți din casa sau din cetatea aceea, și să scuturați praful de pe picioarele voastre. Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei și Gomorei, decât pentru cetatea aceea”. El i-a avertizat să se păzească de oameni pentru că îi vor da în judecata soboarelor și îi vor bate în sinagogi.

Inimile oamenilor nu sunt mai blânde astăzi decât atunci când a fost Hristos pe pământ. Ei vor face tot ce le stă în putere spre a ajuta pe marele adversar să le facă viața grea slujitorilor lui Hristos, întocmai cum a făcut poporul cu Hristos când a fost pe pământ. Ei vor bate cu limba ponegririi și a minciunii. Vor critica și vor întoarce împotriva servului lui Dumnezeu tocmai eforturile pe care el îi pune să le facă. Cu presupunerile lor rele, ei vor vedea fraudă și necinste acolo unde totul este în regulă și unde există integritate perfectă. Ei prezintă motive egoiste spre a învinui pe servii lui Dumnezeu, în timp ce El Însuși îi conduce, iar ei și-ar da chiar și viața, dacă Dumnezeu ar cere-o, înaintând astfel cauza Lui. Ei, care au făcut cel mai puțin și care au investit cel mai puțin în cauza adevărului, sunt primii care își manifestă neîncrederea față de integritatea slujitorilor lui Dumnezeu, care sunt aleși să poarte răspunderi financiare în lucrarea cea mare. Ei, care au încredere în lucrarea lui Dumnezeu, sunt puși să riște ceva pentru înaintarea ei; și prosperitatea lor spirituală va fi proporțională cu faptele lor de credință. Norma noastră este Cuvântul lui Dumnezeu, dar cât de puțini îl urmează! Religia noastră va fi doar de mică valoare pentru semenii noștri, dacă este numai teoretică, și nu practică. Mulți dintre cei care mărturisesc că urmează învățăturile Bibliei sunt lumești și egoiști.

[235]

Încăpățânare, nu independență

Frate G., pentru tine va fi o lucrare grea să cultivi o iubire curată, neegoistă, și o bunăvoință dezinteresată. Tu nu ești obișnuit să-ți supui părerile și să renunți uneori la judecata ta, spre a fi călăuzit de sfatul altora. Frate și soră G., amândoi aveți nevoie de mai puțin „eu” și de mai mult har divin. Amândoi trebuie să dobândiți deprinderea

de a vă autocontrola, astfel încât gândurile voastre să poată fi aduse în supunere față de Duhul lui Hristos. Aveți nevoie de harul lui Dumnezeu pentru ca gândurile voastre să poată fi disciplinate să se îndrepte în direcția cea bună și cuvintele pe care le roștiți să poată fi cuvinte corespunzătoare, pentru ca pasiunile și apetitul vostru să poată fi supuse controlului rațiunii, iar limba să fie ținută în frâu față de ușurătate, critica răutăcioasă și căutarea de greșeli. „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul.” Triumful cel mai mare dat nouă de religia lui Hristos este stăpânirea asupra noastră înșine. Înclinațiile noastre firești trebuie stăpânite; altfel, niciodată nu putem birui cum a biruit Hristos.

[236] Sunt unii printre preinșii urmași ai lui Hristos care sunt dispeptici din punct de vedere spiritual. Ei s-au făcut singuri invalizi și slăbiciunea lor spirituală este rezultatul direct al propriilor lor cusururi. Ei nu ascultă de legile lui Dumnezeu, nici nu îndeplinesc principiile poruncilor Lui. Sunt indolenți față de cauza și lucrarea Lui, ei înșiși nefăcând nimic; dar când cred că văd ceva la care pot găsi defecte, atunci sunt activi și zeloși. Un creștin care nu lucrează nu poate fi sănătos. Boala spirituală este rezultatul datoriei neglijate. Pentru ca credința cuiva să fie puternică, el trebuie să petreacă mult timp împreună cu Dumnezeu în rugăciune tainică. Cum poate fi bunăvoința unui om o binecuvântare pentru el, dacă nu o exercită niciodată? Cum putem cere ca Dumnezeu să ne ajute la convertirea sufletelor, dacă nu facem tot ce ne stă în putere să le aducem la cunoștința adevărului? Voi ați adus asupra voastră o slăbiciune care v-a făcut nefolositori pentru voi înșivă și pentru comunitate; iar remediul constă în pocăință, mărturisire și reformă. Aveți nevoie de putere morală și de hrana adevărată a harului lui Dumnezeu. Nimic nu va da tărie și vigoare evlaviei voastre ca lucrarea pentru înaintarea cauzei pe care mărturișiți că o iubiți, în loc să o încătușați. Pentru lenevia spirituală nu există decât un singur leac adevărat, și acesta este lucrul — lucrarea pentru sufletele care au nevoie de ajutorul vostru. În loc să întăriți sufletele, voi ați descurajat și ați slăbit inimile și mâinile celor care vor să vadă înaintând cauza lui Dumnezeu.

Dumnezeu v-a dat aptitudini pe care le puteți folosi cu eficiență sau puteți să abuzați de ele spre răul vostru și spre răul altora. Voi nu

v-ați dat seama de pretențiile lui Dumnezeu asupra voastră. Trebuie să ne amintim mereu că trăim în această lume spre a forma caractere pentru cea care urmează. Și toate legăturile cu semenii noștri trebuie să fie cu referire la interesele veșnice ale lor și ale noastre; dar dacă întrevederile noastre cu ei sunt devotate numai plăcerii și spre satisfacerea eului nostru, dacă suntem neserioși și ușuratici, dacă ne dedăm la fapte rele, noi nu suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, ci lucrăm hotărât împotriva Lui. Viața prețioasă pe care am primit-o de la Dumnezeu nu trebuie să fie modelată de rudele necredincioase, în așa fel ca să placă firii pământești, ci trebuie să fie folosită în așa fel ca Dumnezeu s-o poată aproba.

Dacă i-ar plăcea iubirea față de Dumnezeu, fratele J. ar fi un canal de lumină. El are prea puțină putere morală, dar puternice tendințe spre necredință. Este compătimit de îngerii cerești pentru că este înconjurat de întuneric. Urechile lui ascultă aproape continuu cuvintele necredinței și întunericului. El are continuu în fața lui îndoieli și întrebări de pus. Limba este o lume de nelegiuiri. „Limba nici un om nu o poate împlânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte.” Dacă fratele J. s-ar prinde de Dumnezeu mai hotărât și ar simți că trebuie să-și păstreze integritatea înaintea lui Dumnezeu, chiar cu prețul vieții lui naturale, el ar primi putere de sus. Dacă îngăduie să fie afectat de întunericul și necredința care îl înconjoară, de îndoielile, punerea de întrebări și multă discuție, în curând el va fi tot în întuneric, îndoială și necredință și nu va avea lumină sau putere în adevăr.

[237]

El nu trebuie să creadă că, făcând compromis cu prietenii lui, care sunt înverșunați împotriva credinței noastre, îi va fi mai ușor. Dacă s-ar ridica cu unicul scop de a asculta de Dumnezeu cu orice preț, el ar avea ajutor și putere. Dumnezeu îl iubește și are milă de fratele J. El cunoaște orice încurcătură, orice descurajare, fiecare vorbire tăioasă. Este obișnuit cu toate acestea. Dacă vrea să se lase de necredință și să stea nemișcat în Dumnezeu, credința lui va fi întărită prin exercițiu. „Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.”

I-am văzut pe frații J. și G. în primejdia specială de a pierde viața veșnică. Ei nu văd că stau direct în calea înaintării lucrării lui Dumnezeu din _____. Când s-a ținut acolo pentru prima dată adunarea de tabără, noi eram pe țărmul acela și sute au fost convinși

[238]

de adevăr; dar Dumnezeu cunoștea materialul din care era alcătuită acea comunitate. Când veneau suflete la adevăr, nu era nimeni care să le hrănească și să se ocupe de ele spre a le conduce la o viață mai înaltă. Fratele I. avea un spirit invidios, gelos și căutător de greșeli. Dacă nu putea să fie primul, nu voia să facă nimic. El se prețuia pe sine cu mult mai mult decât îl prețuia Dumnezeu pe el. Un om cu temperamentul lui nu avea să fie, timp îndelungat, de acord cu nimeni, pentru că este obiceiul lui să discute în contradictoriu și să se arate în opoziție cu tot ce nu se potrivea cu ideile lui. Domnul l-a lăsat să urmeze propria lui cale și să manifeste spiritul din care era alcătuit. El a adus în comunitate și a căutat să pună în practică exact același spirit pe care îl avea în familia lui. Vorbele lui amare și tăioase împotriva servilor lui Dumnezeu sunt scrise în carte. El se va întâlni din nou cu ele. A plecat de la noi pentru că nu era de-al nostru și în nici un caz comunitatea să nu-l încurajeze să se unească din nou cu ea; deoarece, cu spiritul pe care îl are acum, el s-ar certa chiar și cu îngerii lui Dumnezeu. El ar vrea să conducă și să dicteze lucrarea îngerilor. Nici un astfel de spirit nu poate intra în cer. I. și J., către care Dumnezeu Se încruntă, au îndrăznit să se împotrivescă servilor lui Dumnezeu, să-i calomnieze și să le atribuie motive rele. Ei au încercat să nimicească încrederea fraților în acești lucrători, precum și în *Mărturii*. Dar, dacă lucrarea este de la Dumnezeu, ei nu o pot nimici. Eforturile lor vor fi zadarnice. Frate G., tu ai fost într-un așa întuneric, încât ai crezut că oamenii aceștia aveau dreptate. Ai repetat cuvintele lor și ai vorbit despre „puterea unui om”. Ah, ce puțin știai despre ce vorbești!

Unii erau gata să spună orice, să prezinte orice învinuire împotriva servilor lui Dumnezeu, să fie invidioși și defăimători. Și, dacă pot găsi vreun caz, unde, în zelul lor pentru cauza lui Dumnezeu, ei cred că slujitorii au vorbit hotărât și poate sever, sunt dispuși să facă ce pot mai mult din cuvintele lor, simțindu-se liberi să nutrească spiritul cel mai amar și răutăcios și să învinuiască pe servii Domnului de motive rele. Să fie întrebați acești defăimători ce ar fi făcut în împrejurări asemănătoare, purtând poveri asemănătoare. Ei să privească, să cerceteze și să condamne propria lor umblare rea și arogantă și propria lor nerăbdare și irascibilitate și ei înșiși, neavând nici un păcat, să arunce cei dintâi piatra criticii asupra fraților care încearcă să-i pună în rânduială. Un Dumnezeu sfânt nu va scoate

suflete la adevăr ca să ajungă sub o astfel de influență ca cea care există în comunitate. Tatăl nostru cel ceresc este prea înțelept să aducă la adevăr suflete spre a fi modelate de influența acestor oameni care sunt neconsacrați în inimă și viață. Acești bărbați nu sunt în armonie cu adevărul. Ei nu sunt uniți cu biserica și se îndepărtează de comunitate. Ei lucrează împotriva scopurilor celor pe care îi folosește Dumnezeu să aducă suflete la adevăr.

Cine îi va hrăni pe cei care s-au hotărât să asculte de toate poruncile lui Dumnezeu? Cine va fi tată și mamă care să îngrijească de cei care au nevoie de ajutor și putere? Știi frații aceștia ce fac? Ei stau direct în calea păcătoșilor. Ei le blochează calea prin umblarea lor cea rea. Sângele sufletelor se va afla pe îmbrăcămintea lor, dacă nu se pocăiesc și nu-și schimbă complet umblarea. Cred acești împotriviți că sunt corecți și corpul păzitorilor Sabatului este înșelat? „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.” Cine face bine în lucrarea de a duce adevărul înaintea altora? Cred acești oameni că biserica va veni la ei și va renunța la experiența și vederile ei spre a urma judecata acestor neconsacrați? Sau ei vor ajunge în armonie cu biserica?

[239]

Fratele G. se laudă cu independența lui de spirit și judecată, în timp ce blochează calea celor păcătoși prin viața lui neconsacrată și opoziția lui față de lucrare, luptându-se orbește împotriva lui Hristos în persoana slujitorilor Lui; dar este înșelat în ce privește calitatea adevăratei independențe. Independența nu este încăpățănare, cu toate că adesea încăpățănarea este confundată cu independența. Când frațele G. și-a format o părere și a exprimat-o în familia sa sau în comunitate, cu o încredere considerabilă și cu o oarecare publicitate, atunci el este înclinat să facă să pară că are dreptate, folosind orice argument pe care-l poate produce. El este în primejdie, în mare primejdie de a-și închide ochii și a-și adormi conștiința prin îndârjirea lui, pentru că ispitirea vrăjmașului este puternică asupra lui. Mândria de a-și expune opinia este greu de supus, chiar în fața luminii și a dovezii îndestulătoare spre a-l convinge, dacă ar vrea să fie convins. El crede că, dacă admite că a greșit, aceasta ar fi o pată pe judecata și discernământul lui.

Frate G., ești în mare primejdie să-ți pierzi sufletul. Tu dorești să fii deasupra celorlalți. Suferi profund uneori, dacă crezi că ești desconsiderat. Nu ești un om fericit. Tu nu vei fi fericit dacă părăsești

[240]

poporul lui Dumnezeu, jignind prin cuvinte grele și fapte așa cum au făcut mulți dintre urmașii lui Hristos, pentru că adevărul spus a fost prea riguros. Tu nu vei fi un om fericit pentru că vei lua eul tău cu tine. Nu ești drept; îți vei produce singur necazuri. Vrajmașul tău este temperamentul și, oriunde te vei duce, vei lua cu tine nefericirea și povara ta. Este o cinste a mărturisi o greșală de îndată ce este observată.

Sunt multe probleme în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu la care tu găsești defecte, pentru că pentru tine este natural să faci astfel. Și, deoarece ai întors spatele luminii pe care ți-a descoperit-o Dumnezeu cu privire la tine însuși, aproape că ți-ai pierdut discernământul și ești gata, mai mult ca oricând, să găsești cusur la orice. Tu îți prezinti opinia cu o încredere dictatorială și tratezi întrebările îndoielnice ale altora în legătură cu părerea ta ca un abuz personal. Este adevărat că independența curată niciodată nu consideră ca nedemn a căuta sfatul celor cu experiență și înțelepciune și ea tratează cu respect sfatul altora.

Religia în familie

Frate G., tu trebuie să fii un om convertit, altfel vei pierde viața veșnică. Nu poți fi un om fericit până nu obții blândetea înțelepciunii. Tu și soția ta ați fost în neînțelegere unul cu altul timp prea îndelungat. Voi trebuie să renunțați la această defăimare, la aceste bănuieli, gelozii și ciorovăieli nenorocite. Spiritul care este dezvoltat în familia voastră este dus în practica voastră religioasă. Fiți atenți cum vorbiți fiecare despre defectele celuilalt în prezența copiilor voștri și fiți atenți cum lăsați ca spiritul vostru să vă stăpânească. La fiul vostru cel mai mare voi vedeți numai ce este rău în el; nu dați nici un credit bunelor lui calități pe care, dacă el ar muri, voi ați fi de îndată convinși că el le avea. Nici unul dintre voi nu aveți o comportare consecventă față de fiul vostru. Stăruiți asupra defectelor lui în prezența altora și arătați că nu aveți încredere în bunele lui trăsături de caracter.

[241]

În fiecare dintre voi există dispoziția de a vedea defectele celuilalt și ale altora, dar sunteți orbi față de propriile voastre defecte și multe greșeli. Amândoi sunteți nervoși, ușor excitabili și iritați. Aveți nevoie de blândetea înțelepciunii. Voi țineți tare la propriile

voastre slăbiciuni, pasiuni și prejudecăți ca și cum, dacă ați renunța la ele, nu ați mai avea fericire în viața aceasta, pe când acestea sunt spini care înțepă și zgârie. Isus vă invită să puneți jos jugul pe care-l purtați și care v-a ros gâtul și să luați jugul Lui, care este ușor și sarcina Lui, care nu este grea. Cât de obositoare este povara de iubire de sine, lăcomie, mândrie, patimă, invidie și bănuială rea! Totuși, cât de strâns se țin oamenii de aceste blesteme și cât sunt ei de puțin înclinați să renunțe le ele! Hristos înțelege cât de dureroase sunt aceste poveri autoimpuse și ne invită să le punem jos. El invită sufletele greu împovărate și obosite să vină la El și să ia sarcina Lui, care este ușoară, în schimbul sarcinilor față de care singuri s-au obligat. El spune: „Veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul meu este bun, și sarcina mea este ușoară”. Toate cerințele Mântuitorului nostru sunt consecvente și armonioase, și dacă sunt nutrite cu bucurie, vor aduce sufletului pace și odihnă.

O dată ce fratele G. a luat o poziție de partea cea rea, nu este ușor pentru el să mărturisească faptul că a greșit; dar, dacă poate să-și scoată din minte, precum și din memoria celorlalți, umblarea sa greșită și dacă poate să facă unele schimbări spre mai bine, fără o recunoaștere publică a greșelii lui, el va încerca astfel. Dar toate aceste greșeli și păcate nemărturisite sunt înregistrate în cer și nu vor fi șterse până ce fratele nu se va conforma instrucțiunilor date în Cuvântul lui Dumnezeu. „Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”. Dacă fratele G. a găsit un alt plan în afară de cel dat nouă de Domnul, acesta nu este o cale sigură, și până la urmă se va dovedi a fi spre ruina lui. Această altă cale este dezastruoasă pentru biserică și dezastruoasă pentru prosperitatea și fericirea familiei lui. El trebuie să-și moaie inima și să lase să intre în sufletul lui afecțiune, umilință și iubire. El trebuie să cultive calitățile altruiste. Frate și soră G., voi trebuie să cultivați calitățile spiritului care vă vor face curați, să uitați de eu și să vă interesați mai mult de cei cu care veniți în contact. Există o înclinație spre iubire de sine și de îngrijire de sine care nu mărește fericirea voastră, ci vă aduce necaz și durere. Aveți un conflict cu voi înșivă pe care numai voi îl puteți controla. Amândoi trebuie să vă stăpâniți limba și să rețineți multe lucruri pe care le rostiiți. Primul pas greșit este că vă gândiți la rău; apoi vin cuvintele care sunt rele. Dar voi lăsați nefăcută lucrarea de a cultiva considerație și respect

[242]

unul pentru altul. Fiți amabili și atenți fiecare față de simțămintele celuilalt și căutați să păstrați ca sacră fericirea celuilalt. Puteți face aceasta numai prin puterea și în Numele lui Isus.

Sora G. a făcut eforturi puternice să câștige biruințe, dar nu a avut multă încurajare din partea soțului ei. În loc să-L caute pe Dumnezeu în rugăciune serioasă pentru putere, spre a birui defectele din caracterul lor, priveau fiecare la umblarea altora, ei înșiși devenind slabi prin găsirea de defecte în purtarea altora. Grădiniile inimii nu i s-a dat nici o atenție.

Dacă fratele G. ar fi primit lumina pe care i-a trimis-o Domnul cu luni în urmă și ar fi discutat sincer cu soția lui, dacă amândoi și-ar fi zdrobit inima lor cea tare înaintea Domnului, ce diferență ar fi în starea lor prezentă! Amândoi au disprețuit cuvintele de muștrare și de implorare a Duhului lui Dumnezeu și nu și-au schimbat viața. Dar, închizându-și ochii față de lumina trimisă lor de Dumnezeu, nu au micșorat gravitatea defectelor lor în fața lui Dumnezeu, nici nu au micșorat răspunderea lor. Lor nu le-a plăcut muștrarea pe care le-a trimis-o Domnul în afecțiunea Sa milostivă. Fratele G. are din fire o inimă iubitoare, dar ea este acoperită cu o coajă de iubire de sine, vanitate și bănuială rea. Inima lui nu este împietrită, dar îi lipsește puterea morală. El este un laș de îndată ce i se pune în față lepădarea de sine și jertfirea de sine, pentru că se iubește pe sine însuși. A stăpâni eul, a pune o strajă cuvintelor lui, a recunoaște că a greșit vorbind nepotrivit este o cruce pe care el simte că este prea umilitor s-o ridice; totuși, dacă este să fie vreodată mântuit, această cruce trebuie să fie ridicată.

[243] Frate și soră G., amândoi trebuie să vă păziți cuvintele; pentru că tot atât de sigur cum nu există o strajă asupra gândurilor și acțiunilor voastre, voi vă veți descuraja unul pe altul, făcând sigur faptul că nici unul dintre voi nu poate fi mântuit. Fiecare dintre voi trebuie să se păzească de un spirit pripit, care inspiră cuvinte și acțiuni pripite. Resentimentul care este nutrit pentru că socotiți că ați fost rău tratați este spiritul lui Satana și duce la un mare rău moral. Când sunteți stăpâniți de un spirit pripit vă lipsiți de rațiunea voastră pentru acel timp și de puterea de a tempera cuvintele și purtarea voastră, în timp ce singuri vă faceți răspunzători pentru toate consecințele cele rele. Ceea ce este făcut în pripă și cu mânie nu este scuzabil. Acțiunea este rea. Voi puteți, printr-un singur cuvânt spus în pripă și

cu patimă, să lăsați o înțepătură în inima prietenilor, care poate să nu fie uitată niciodată. Dacă nu exercitați stăpânire de sine, veți fi cea mai nefericită pereche. Fiecare dintre voi atribuie viața lui nefericită defectelor celuilalt; dar să nu mai faceți aceasta. Luați-vă ca regulă să nu spuneți celuilalt niciodată un cuvânt de critică, ci să lăudați ori de câte ori puteți.

Unii cred că este o virtute să nu ai nici o restricție și se vor lăuda cu obiceiul de a discuta pe toate laturile lucruri neplăcute care sunt în inimă. Ei lasă ca un spirit de mânie să iasă asemenea unui torent de reproș și defăimare. Cu cât discută mai mult, cu atât devin mai excitați, și Satana stă alături să ajute la lucrare, pentru că aceasta i se potrivește lui. Cuvintele îl irită pe cel căruia îi sunt spuse și vor fi întoarse, provocând cuvinte și mai dure, până când o chestiune mică izbucnește într-o flacără mare. Amândoi simțiți că aveți parte de toate necazurile posibile și că viața voastră este cea mai nefericită. Începeți în mod hotărât să vă stăpâniți gândurile, cuvintele și acțiunile voastre. Când oricare dintre voi simte apariția resentimentului, faceți-vă ca regulă să lăsați de la voi înșivă, să vă rugați în umilință lui Dumnezeu, care va asculta rugăciunea care nu iese de pe buze ipocrite.

Fiecare patimă trebuie să fie sub stăpânirea conștiinței luminate. „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândete, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea care este legătura desăvârșirii. Pacea [244] lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători.”

Dacă trăiți după regula adunării, adăugând har după har, Dumnezeu va înmulți harul Său pentru voi. În timp ce voi adăugați, Dumnezeu înmulțește. Dacă cultivați impresia că Dumnezeu vede și aude tot ce faceți și spuneți și păstrează un raport fidel despre toate cuvintele și faptele voastre, și că trebuie să vă întâlniți cu toate acestea, atunci în tot ce faceți și spuneți veți căuta să urmați directivele unei conștiințe treze și luminate. Limba voastră va fi folosită spre slava lui Dumnezeu și va fi un izvor de binecuvântare pentru voi înșivă și pentru alții. Dar dacă vă despărțiți de Dumnezeu, precum ați

făcut, băgați de seamă ca nu cumva limba voastră să se dovedească a fi o lume de nelegiuire și să aducă asupra voastră o condamnare înfricoșătoare, pentru că suflete vor fi pierdute prin voi.

Datoria stăpânirii de sine

Poftele firii noastre trupești trebuie ținute sub supunere strictă. Poftele acestea ne-au fost date pentru scopuri importante spre bine, iar nu să devină slujitori ai morții, fiind pervertite și devenind pofte păcătoase de neîmpăcat. Pofta pentru tutun, pe care tu, frate G., ai întărit-o prin satisfacerea ei, devine o poftă activă împotriva sufletului tău. Un om necumpătat nu poate fi un om răbdător. Cea mai imperceptibilă satisfacere a gustului va da naștere la o poftă după un stimulent mai puternic. Dacă gândurile, pasiunile și poftele sunt în supunere convenită, limba va fi stăpânită. Cheamă în ajutorul tău putere morală și părăsește pentru totdeauna folosirea tutunului. Tu ai încercat să ascunzi de alții faptul că ai folosit tutun, dar nu ai putut ascunde acest lucru de Dumnezeu. „Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită! Simțiți-vă ticăloșia; tânguți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire și bucuria voastră în întristare. Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.” Vă încredințez aceste cuvinte în Numele lui Isus, care mi-a dat această însărcinare. Să nu le refuzați.

[245] Tu niciodată nu ai fi refuzat *Mărturiile* așa cum ai făcut, dacă faptele tale rele nu ar fi fost mustrate. Tu ai crezut că ar fi mai ușor să sacrifici *Mărturiile* și să-ți închizi ochii față de lumina pe care ți-a dat-o Dumnezeu decât să renunți la tutun și să încetezi cu viața de ușurătate și glumă cu necredincioșii. Procesul de curățire cuprinde refuz și restrângere, pe care tu nu ai puterea morală să le înduri; de aceea, tu urmărești să-ți scuzi păcatele prin necredința ta în lumina pe care ți-a trimis-o Dumnezeu. Amintește-ți că trebuie să te întâlnești cu toate aceste lucruri din nou, pentru că ele sunt scrise în carte împreună cu toate avertizările și muștrările pe care Dumnezeu mi le-a încredințat să ți le predau ție.

Fratele J. este de compătimit, pentru că el are din fire un organism defectuos. Speranța lui e mică. Necredința și îndoielile lui îi stăpânesc judecata. Este în firea lui să se dea de partea îndoielii și a punerii de întrebări. Singura cale de a birui acest rău mare este să

cultive trăsături de caracter opuse. El trebuie să reprime necredința, nu să o cultive. El nu trebuie să-și exprime îndoielile. Nu are nici un drept să prezinte altora defectele caracterului său, pricinuindu-le întristare și descurajare. Dacă trebuie să fie afectat de acest rău regretabil, el nu trebuie să amărască fericirea altora prin prezentarea necredinței lui, răcind astfel credința fraților săi. El este înclinat să treacă aproape peste orice element din fiecare discuție și îndemn în care ar putea găsi mângâiere și încurajare și să adune, în schimb, ceva ce crede că îi va oferi o scuză pentru punerea de întrebări și critică. Căile sufletului sunt larg deschise și lăsate nepăzite pentru ca Satana să intre și să-i modeleze mintea pentru scopurile sale.

Mi-a fost arătat că întâlnirile voastre pierd interesul pentru că Duhul lui Dumnezeu nu ia parte la ele. Frații și surorile sunt în robie completă din cauza acestor doi bărbați. Ei nu îndrăznesc să-și exercite libertatea și să-și exprime credința în simplitatea sufletelor lor, pentru că acolo este fratele J., cu ochiul lui rece, sever și critic care veghează și este gata să se prindă de orice cuvânt care-i va da ocazia să-și exercite facultățile necredincioase ale minții lui. Datorită acestora, Duhul lui Dumnezeu se îndepărtează mâhnit de la aceste adunări. Când frații manifestă spiritul balaurului spre a se război [246] cu cei care cred că Dumnezeu le-a împărțit lumină și mângâiere prin *Mărturii*, este timpul pentru frați și surori să-și afirme și să-și desăvârșesc libertatea de conștiință. Dumnezeu le-a dat lumină și este privilegiul lor să o păstreze și să vorbească despre ea spre a se întări și încuraja unul pe altul. Fratele J. vrea să încurce mințile, căutând ca lumina pe care a dat-o Dumnezeu prin *Mărturii* să apară ca un adaos la Cuvântul lui Dumnezeu; dar, prin aceasta, el prezintă problema într-o lumină falsă. Dumnezeu a văzut potrivit să atragă în felul acesta atenția poporului Său la Cuvântul Său, prezentându-le o înțelegere mai clară a acestuia.

Comunitatea din _____ devine din ce în ce mai slabă din cauza influenței care a fost exercitată asupra ei — nu o influență care să-i ajute să înainteze, ci care să împiedice roțile. Este privilegiul fratelui J. să se debaraseze de necredința lui și să înainteze împreună cu lumina, dacă vrea. Dacă refuză să facă acest lucru, cauza lui Dumnezeu va înainta și așa, fără ajutorul lui. Dar Dumnezeu intenționează să se facă o schimbare în comunitatea din _____. Ei sau vor înainta, sau vor da înapoi. Dumnezeu poate face mult mai mult cu șase suflete

care sunt unite în același cuget și raționament decât cu douăzeci de oameni care fac precum frații J. și G. Ei nu au adus în adunare îngerii luminii, ci pe îngerii întunericului. Adunările au fost nefolositoare și uneori vădit vătămătoare. Dumnezeu îi cheamă pe acești bărbați să treacă de partea Domnului și să fie uniți cu trupul bisericii sau să înceteze să mai facă greutatea celor care vor să fie întru totul pentru Domnul.

Motivul principal pentru care atât de mulți preținși ucenici ai lui Hristos cad în ispită și fac fapte pentru pocăință este că nu se cunosc bine pe ei înșiși. În această privință, Petru a fost atât de complet cernut de vrăjmaș. În acest punct vor naufragia în credință cu miile. Voi nu puneți la inimă relele și greșelile voastre și nu vă amărâți sufletele din cauza lor. Vă implor să vă curățiți sufletele prin ascultare de adevăr. Luați legătura cu cerul. Și fie ca Domnul să vă salveze de autoînșelare.

Sfințenia poruncilor lui Dumnezeu

[247]

Mult stimat frate K.,

În ianuarie 1875, mi-a fost arătat că erau multe piedici în calea prosperității spirituale a comunității. Duhul lui Dumnezeu este întristat pentru că mulți nu sunt în regulă în sufletul și viața lor, iar mărturisirea lor de credință nu se armonizează cu faptele. Sfânta zi de odihnă a lui Iehova nu este păzită cum ar trebui. În fiecare săptămână, Dumnezeu este jefuit prin încălcarea limitelor timpului Său cel sfânt; și orele care ar trebui să fie consacrate rugăciunii și meditației sunt atribuite ocupațiilor lumești.

Dumnezeu ne-a dat poruncile Sale nu numai pentru a crede în ele, ci pentru a fi ascultate. Marele Iehova, când a pus temeliiile pământului și a îmbrăcat lumea întreagă cu veșmântul frumuseții, umplându-l cu lucruri folositoare pentru om, când a creat toate minunile de pe uscat și mare, a instituit Sabatul și l-a sfințit. Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea, pentru că El S-a odihnit în ea de toată lucrarea minunată a creațiunii. Sabatul a fost făcut pentru om, și Dumnezeu vrea ca el să lase la o parte munca în acea zi, așa cum El Însuși S-a odihnit după lucrarea celor șase zile de creațiune.

Cei care respectă poruncile lui Iehova, după ce le-a fost dată lumina cu privire la a patra poruncă a Decalogului, vor asculta de ea fără să se îndoiască de posibilitatea sau utilitatea unei astfel de ascultări. Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Lui și apoi i-a dat un exemplu de păzire a zilei a șaptea, pe care a sfințit-o. El a plănuit ca în acea zi omul să se închine Lui și să nu se angajeze în nici o ocupație vremelnică. Nici unul dintre cei care nu țin seamă de porunca a patra, după ce au fost luminați cu privire la cerințele Sabatului, nu poate fi fără vină înaintea lui Dumnezeu.

Frate K., tu recunoști cerințele lui Dumnezeu de a păzi Sabatul, dar faptele tale nu sunt în armonie cu declarația ta de credință. Lași influența ta de partea celor necredincioși în așa măsură, încât calci Legea lui Dumnezeu. Când împrejurările vremelnice par să-ți ceară atenție, tu calci porunca a patra fără nici o remușcare. Faci din

[248]

păzirea Legii lui Dumnezeu o problemă de avantaj, ascultând sau neascultând după cum îți indică ocupația sau înclinația ta. Aceasta nu este cinstirea Sabatului ca instituție sacră. Tu Îl întristezi pe Duhul lui Dumnezeu și Îl dezonoarezi pe Răscumpărătorul tău, urmând pe această cale nesăbuită.

O păzire parțială a legii Sabatului nu este acceptată de Domnul și are un efect mai rău asupra minții păcătoșilor decât dacă nu ai fi făcut nici o mărturisire că ești un păzitor al Sabatului. Ei observă că viața ta contrazice credința ta și își pierd încrederea în creștinism. Domnul înțelege ce spune, și omul nu poate înlătura poruncile Sale fără să fie pedepsit. Exemplul lui Adam și al Evei din grădină ar trebui să ne avertizeze îndeajuns împotriva oricărei neascultări față de Legea divină. Păcatul primilor noștri părinți care au ascultat de ispitirile amăgitoare ale vrăjmașului a adus vinovăție și durere asupra lumii și a făcut ca Fiul lui Dumnezeu să părăsească curțile împărătești din cer și să ia un loc umil pe pământ. El a fost supus la insultă, respingere și răstignire chiar de către cei pe care El a venit să-i binecuvânteze. Ce cheltuială nemărginită a însoțit acea neascultare din grădina Edenului! Domnul Hristos, Maiestatea cerului, a fost sacrificat spre a mântui pe om din pedeapsa păcatului său.

Dumnezeu nu va trece peste nici o călcare a Legii Sale mai ușor acum decât în ziua când El a pronunțat judecata împotriva lui Adam. Mântuitorul lumii Își ridică glasul ca protest împotriva celor care tratează divinele Sale porunci cu nepăsare și indiferență. El a spus: „Așa că, oricine va strica una dintre cele mai mici dintre aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor”. Învățătura vieții noastre este întru totul pentru sau împotriva adevărului. Dacă faptele tale par să îndreptățească pe călcătorul de lege în păcatul său, dacă influența ta ușurează călcarea poruncilor lui Dumnezeu, atunci nu ești vinovat numai de greșelile tale, ci, într-o anumită măsură, ești răspunzător și de greșelile care urmează a fi făcute de alții.

[249]

Chiar la începutul poruncii a patra, Dumnezeu a spus: „*Adu-ți aminte*”, știind că omul, în mulțimea grijilor și încurcăturilor lui, avea să fie ispitit să se scuze de a veni în întâmpinarea deplinei cerințe ale Legii sau, în aglomerația ocupațiilor lumesti, avea să uite importanța ei sacră. „Să lucrezi șase zile și să-ți faci tot lucrul

tău”, ocupația obișnuită a vieții pentru câștig vremelnic sau bucurie. Cuvintele acestea sunt foarte lămurite; ele nu pot fi înțelese greșit. Frate K., cum îndrăznești să-ți permiți să calci o poruncă atât de solemnă și importantă? A făcut Domnul vreo excepție prin care tu să fii scutit de Legea pe care a dat-o El pentru lume? Sunt omise călcările tale de lege din registrul de rapoarte? A fost El de acord să scuze neascultarea ta când națiunile vor veni înaintea Lui pentru judecată? Nici o clipă să nu te înșeli cu gândul că păcatul tău nu va aduce pedeapsa meritată. Călcările tale de lege vor fi răsplătite cu nuiaua, pentru că tu ai avut lumina și totuși ai umblat direct împotriva ei. „Robul acela, care a știut voia stăpânului său, și nu s-a pregătit deloc și n-a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri.”

Dumnezeu i-a dat omului șase zile în care să-și facă lucrarea și să continue cu ocupația obișnuită a vieții, dar El pretinde o zi pe care a pus-o deoparte și a sfințit-o. El i-a dat omului o zi în care se poate odihni de munca lui și să se consacre pentru închinare și îmbunătățirea stării lui spirituale. Ce nelegiuire flagrantă ca omul să fure acea zi sfințită a lui Iehova și să și-o însușească pentru scopurile lui egoiste!

Este cea mai grosolană cutezanță pentru omul muritor să ajungă la un compromis cu cel Atotputernic pentru a-și asigura măruntele și vremelnicele lui interese. Este tot atât de grav a călca Legea folosind ocazional Sabatul pentru ocupații vremelnice ca și când ai respinge-o în întregime; pentru că aceasta face din poruncile Domnului o problemă de avantaj. „Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos”, a răsunat de pe Sinai. Nici o ascultare parțială și nici un interes împărțit nu sunt acceptate de El, care declară că nelegiuirea părinților se va abate asupra copiilor până la al treilea și al patrulea neam al celor ce-L urăsc și că Se va îndura până în al miilea neam de cei care Îl iubesc și păzesc poruncile Lui. Nu este un lucru mic să jefuiești pe un vecin și mare este rușinea pentru unul care este găsit vinovat de o astfel de faptă; totuși, cel care ar socoti nedemn să escrocheze pe semenul său vrea să jefuiască fără rușine pe Tatăl său ceresc de timpul pe care El l-a binecuvântat și l-a pus deoparte pentru un scop special.

Iubitul meu frate, faptele tale sunt în dezacord cu mărturisirea ta de credință și singura ta scuză este modestul pretext al avantajului. Slujitorii lui Dumnezeu din vremurile trecute au fost chemați să-și

[250]

dea viața pentru apărarea credinței lor. Calea ta cu greu se aseamănă cu aceea a creștinilor martiri, care au suferit foame și sete, tortură și moarte, mai degrabă decât să renunțe la religia lor sau la principiile adevărului.

Stă scris: „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?” De fiecare dată când pui mâna să faci vreo lucrare în Sabat, îți tăgăduiești de fapt credința. Sfânta Scriptură ne învață că credința fără fapte este moartă și că mărturia vieții cuiva vestește lumii dacă el este fidel sau nu față de credința pe care o mărturisește. Purtarea ta scade aprecierea față de Legea lui Dumnezeu, a prietenilor tăi din lume. Ea le spune: „Voi puteți asculta de poruncile lui Dumnezeu sau nu. Eu cred că Legea lui Dumnezeu este, într-un fel, obligatorie pentru oameni, dar, la urma urmei, Domnul nu este chiar atât de deosebit de strict pentru păzirea poruncilor Lui și o încălcare ocazională nu este tratată cu severitate din partea Lui.”

Mulți se scuză pentru călcarea Sabatului, referindu-se la exemplul tău. Ei susțin că, dacă un om atât de bun, care crede că ziua a șaptea este Sabatul, se poate angaja în ocupații lumești în acea zi când împrejurările par să o ceară, desigur că și ei pot face același lucru fără condamnare. Multe suflete se vor întâlni cu tine la judecată, prezentând influența ta ca scuză pentru neascultarea lor de Legea lui Dumnezeu. Deși aceasta nu va fi o scuză pentru păcatul lor, totuși ea va spune ceva înfricoșător împotriva ta.

[251] Dumnezeu a vorbit și vrea să spună că omul trebuie să asculte. El nu întreabă dacă este convenabil pentru el să facă așa. Domnul vieții și al slavei nu a ținut seama de comoditatea sau plăcerea Lui când a părăsit poziția Sa înaltă de comandă pentru a deveni om al durerii și obișnuit cu suferința, acceptând dezonoarea și moartea ca să-l elibereze pe om de consecința neascultării lui. Isus nu a murit pentru a mântui pe om *în* păcatele sale, ci *din* păcatele sale. Omul trebuie să-și părăsească greșelile, să urmeze exemplul lui Hristos, să-și ia crucea și să-L urmeze pe El, lepădându-se de eu și ascultând cu orice preț de Dumnezeu.

Isus a spus: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. Dacă suntem slujitori fideli ai lui Dumnezeu, nu ar trebui să fie nici o îndoială

În mintea noastră dacă să păzim poruncile Lui sau să ținem seama de interesele noastre vremelnice. Dacă credincioșii adevărului nu sunt susținuți de credința lor, în aceste zile de pace relativă, ce-i va susține în încercarea cea mare, când va fi dat decretul împotriva tuturor celor care nu se vor închina chipului fiarei și nu vor primi semnul ei pe frunte sau pe mână? Timpul acesta solemn nu este prea îndepărtat. În loc să devină slab și șovăitor, poporul lui Dumnezeu trebuie să-și adune putere și curaj pentru timpul strâmtorării.

Isus, marele nostru Exemplu, prin viața și moartea Sa, ne-a învățat cea mai strictă ascultare. El a murit, Cel drept pentru cel nedrept, Cel nevinovat pentru cel vinovat, pentru ca onoarea Legii lui Dumnezeu să poată fi păstrată și totuși omul să nu piară cu desăvârșire. Păcatul este călcarea legii. Dacă păcatul lui Adam a adus o astfel de nenorocire de nedescris, care să pretindă jertfirea scumpului Fiu al lui Dumnezeu, ce pedeapsă vor primi cei care, văzând lumina adevărului, disprețuiesc a patra poruncă a Domnului?

Împrejurările nu vor îndreptăți pe nimeni care lucrează în Sabat de dragul unui profit lumesc. Dacă Dumnezeu scuză un om, El îi poate scuza pe toți. De ce să nu poată fratele L., care este un om sărac, să lucreze în Sabat spre a câștiga bani pentru hrană, când, făcând așa, ar putea fi în stare să-și întrețină mai bine familia? De ce nu ar putea alți frați sau noi toți să păzim Sabatul numai când ne convine să facem astfel? Glasul de pe Sinai răspunde: „Să lucrezi șase zile și să-ți faci tot lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău”.

[252]

Păcatele săvârșite de cei care cred adevărul aduc mare slăbiciune asupra bisericii. Aceștia sunt pietre de poticnire în calea păcătoșilor, împiedicându-i să vină la lumină. Frate, Dumnezeu te cheamă să vii complet de partea Sa, faptele tale să arate că respecti poruncile Lui și păzești neștirbit Sabatul. El îți poruncește să te trezești la datoria ta și să fii credincios față de răspunderile care-ți revin. Aceste cuvinte solemne îți sunt adresate ție: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit”.

Ca mulți dintre frații noștri, tu ajungi prins în probleme împreună cu călcătorii Legii lui Dumnezeu, văzând lucrurile în lumina lor și căzând în greșelile lor. Dumnezeu îi va judeca pe cei care mărturisesc a-I sluji Lui, dar care, în *realitate*, servesc lui Mamona. Cei care disprețuiesc porunca expresă a Domnului pentru avantajul lor personal își adună asupra lor o nenorocire viitoare. Membrii comunității din _____ trebuie să se informeze îndeaproape dacă nu cumva au făcut din templu un loc de negustorie, așa cum făcuseră iudeii. Hristos a spus: „Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune». Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari”.

[253] Nu cade oare poporul nostru în păcatul de a sacrifica religia de dragul unui câștig lumesc, având o formă de evlavie și toată energia minții lor fiind atribuită preocupărilor vremelnice? Înainte de toate, trebuie să avem grijă ca Legea lui Dumnezeu să fie ascultată în spirit și literă. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu, rostit într-o solemnitate înfricoșătoare de pe muntele cel sfânt, este privit în mod ușuratic, cum vor fi primite *Mărturiile* Duhului Său? Mințile care sunt atât de întunecate, încât nu recunosc autoritatea poruncilor Domnului date direct omului, pot primi puțin folos de la unealta slabă pe care a ales-o El să instruiască pe poporul Său.

Vârsta nu te scutește de ascultarea de poruncile divine. Avraam a fost dureros de încercat la vârsta lui înaintată. Cuvintele Domnului păreau teribile și nepotrivite pentru bătrânul năpăstuit; totuși, el niciodată nu s-a îndoit de justetea lor și nici n-a ezitat să le asculte. El putea să se scuze că este bătrân și slab și nu putea să-și jertfească fiul, care era bucuria vieții lui. El putea să-I amintească Domnului că porunca aceasta venea în conflict cu făgăduințele care au fost făcute cu privire la acest fiu. Dar Avraam a ascultat fără murmur și reproș. Încrederea lui în Dumnezeu era totală.

Credința lui Avraam trebuie să ne fie pildă; totuși, cât de puțini vor suporta cu răbdare o simplă încercare de reproș pentru păcate care pun în pericol bunăstarea veșnică! Cât de puțini primesc mustrarea cu umilință, profitând de ea! Cerinței lui Dumnezeu asupra credinței, slujirii și afecțiunilor noastre trebuie să i se vină în întâmpinare cu un răspuns voios. Noi suntem datornici insolvabili față de Domnul și ar trebui să ascultăm fără ezitare chiar de cea mai mică dintre cerințele Sale. Ca să fim un călcător al poruncii nu este necesar să călcăm întregul cod moral. Dacă este disprețuită una

dintre porunci, noi suntem călcători ai sfintei Legi. Dar dacă vrem să fim adevărați păzitori ai poruncii, trebuie să păzim cu strictețe fiecare cerință prescrisă de Dumnezeu pentru noi.

Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Său să fie condamnat la moarte pentru a ispăși pedeapsa călcării Legii; atunci, cum îi va trata El pe cei care, în fața tuturor acestor dovezi, îndrăznesc să se aventureze pe calea neascultării după ce au primit lumina adevărului? Omul nu are nici un drept să stăruie asupra avantajului sau lipsurilor lui în această privință. Dumnezeu va purta de grijă; El, care l-a hrănit pe Ilie la râu, făcând ca un corb să fie mesagerul Lui, nu va îngădui ca servii Lui să ducă lipsă de hrană.

Mântuitorul i-a întrebat pe ucenicii Lui, care erau apăsați de sărăcie, de ce erau așa de îngrijorați și de tulburați cu privire la ce aveau să mănânce sau cu ce să se îmbrace. El a spus: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” Apoi a arătat spre florile cele frumoase, făcute și colorate de o mână divină, spunând: „Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?”

[254]

Unde este credința poporului lui Dumnezeu? De ce sunt atât de necredincioși și de neîncrezători în El, care Se îngrijește de nevoile lor și îi susține prin puterea Lui? Dumnezeu va pune la încercare credința poporului Său; El va trimite muștrări care vor fi urmate de suferințe, dacă nu se ține seamă de aceste avertizări. El va întrerupe letargia fatală a păcatului cu orice preț pentru cei care s-au depărtat de legământul față de El și-i va trezi la simțământul datoriei lor.

Frate al meu, sufletul tău trebuie să fie înviorat și credința ta mărită. Tu ți-ai scuzat neascultarea foarte mult timp, aducând diverse pretexte, încât ți-ai liniștit conștiința ca să se odihnească și să nu-ți mai aducă aminte de greșelile tale. Tu ai urmărit atât de mult timp propriul avantaj cu privire la păzirea Sabatului, încât mintea ta nu a mai fost impresionată de neascultare; dar tu nu ești mai puțin responsabil, pentru că singur te-ai adus în această situație. Începe

de îndată să ascuți de poruncile divine și încrede-te în Dumnezeu. Nu-I provoca mânia, ca să nu se abată asupra ta o pedeapsă teribilă. Întoarce-te la El cât încă nu e prea târziu, ca să găsești iertare pentru călcările tale de lege. El este bogat în îndurare; îți va da pacea și aprobarea Sa, dacă vii la El cu credință smerită.

Iubite frate M.,

Mi-a fost arătat în viziune că ai defecte de caracter care trebuie îndreptate. Tu nu ești corect în vederile și simțămintele tale față de soția ta. Nu o apreciezi. Ea nu a primit din partea ta cuvintele de simpatie și iubire pe care ar fi trebuit să i le spui. Aceasta nu ar fi micșorat demnitatea ta de bărbat, dacă ai fi laudat-o pentru purtarea ei de grijă și pentru poverile pe care le poartă în familie.

Ești egoist și exigent. Observi lucruri mărunte și vorbești despre greșeli mici pe care le vezi la soția și copiii tăi. Pe scurt, încerci să faci din conștiința ta criteriul conștiinței lor, dorind să fii conștiință pentru ei. Soția ta are identitatea ei proprie, care niciodată nu poate fi absorbită de cea a soțului ei. Ea are o individualitate pe care trebuie să și-o păstreze, pentru că este răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu pentru ea însăși. Tu, frate M., nu poți fi răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru conformația caracterului soției tale. Ea singură va purta această responsabilitate. Dumnezeu este tot atât de dispus să impresioneze conștiința soției tale temătoare de Dumnezeu cât este a impresiona și conștiința ta pentru ea.

Aștepti prea mult de la soția și copiii tăi. Îi critici prea mult. Dacă tu însuți ai încuraja o stare de spirit veselă, fericită și ai vorbi amabil și afectuos cu ei, ai aduce în locuința ta lumină, în loc de nori, supărare și nefericire. Tu insiști prea mult asupra părerii tale; ai adoptat poziții extreme și n-ai fost dispus ca judecata soției tale să aibă greutatea pe care ar fi trebuit s-o aibă în familia ta. Tu n-ai încurajat respectul pentru soția ta, nici n-ai educat copiii să-i respecte judecata. N-ai făcut-o egală cu tine, ci ai luat frâiele conducerii și ale stăpânirii în mâinile tale și le ții cu fermitate. Tu n-ai o dispoziție afectuoasă, sensibilă. Trebuie să cultivi aceste trăsături de caracter, dacă dorești să fii un biruitor și dacă dorești binecuvântarea lui Dumnezeu în familia ta.

Tu ești neclintit și inflexibil în părerea ta, ceea ce este foarte greu de suportat pentru familie. Ai nevoie ca inima să-ți fie înmuiată prin

harul lui Dumnezeu. Ai nevoie de o astfel de iubire ca aceea care a caracterizat lucrările lui Hristos. Iubirea porcede de la Dumnezeu. Ea este o plantă de proveniență cerească și nu poate trăi și înflori într-o inimă firească. Unde există, ea este adevăr, viață și putere. Dar nu poate trăi fără activitate, și ori de câte ori este exercitată, crește și se extinde. Ea nu va observa greșelile mărunte și nu se va grăbi să consemneze micile erori. Când argumentele și cuvintele se vor dovedi zadarnice și nefolositoare, ea va convinge. Cea mai bună cale de a schimba caracterul și de a pune în regulă comportamentul familiei tale este prin principiul iubirii. Ea este într-adevăr o forță care va îndeplini ceea ce nici banii, nici puterea nu pot face niciodată.

Fratele meu, cuvintele tale aspre și neînțelegătoare taie și rănesc. Ți este foarte ușor să critici și să cauți defecte, dar acest lucru nu aduce decât nefericire. Te-ai simți repede jignit dacă cuvintele pe care le-ai adresat altora ți-ar fi fost spuse ție. Tu ai socotit drept slăbiciune să fii amabil, afectuos și înțelegător și ai crezut că îți scade demnitatea dacă vorbești afectuos, gentil și iubitor cu soția ta. Aici greșești, în ceea ce privește înțelegerea adevăratei bărbății și demnități. Înclinația de a lăsa nefăcute faptele de amabilitate este o manifestare a slăbiciunii și a defectului din caracterul tău. Ceea ce tu vezi ca slăbiciune, Dumnezeu o socotește ca adevărată amabilitate creștină, care ar trebui practică de fiecare creștin, pentru că acesta a fost spiritul pe care l-a manifestat Isus.

Tu ai înclinația de a fi foarte egoist și te gândești la tine mai mult decât ar trebui. Adesea, iei concepții ciudate din Scriptură și nu rareori te ții de ele atât de zelos, cum au făcut iudeii cu tradițiile lor. Neavând dispoziția de a te lăsa învățat, vei fi într-o primejdie continuă de a face tulburare în biserică, dacă nu te apuci de lucrarea de a corecta acele rele cu ajutorul puternicului Biruitor. Este alarmant [257] faptul că tu crezi că știi aceste lucruri mai bine decât frații tăi și de aceea este foarte greu să fii ajutat. Ai un spirit fariseic, de îndreptățire de sine, care va spune: „Stai departe, nu te apropia de mine, pentru că eu sunt mai sfânt decât tine.”

Tu n-ai văzut stricăciunea propriei tale inimi și că ai făcut din viață aproape un eșec. Părerile tale nu pot și nu trebuie să stăpânească în biserica lui Dumnezeu. Ai nevoie să cultivi toate darurile creștine, mai ales dragostea care suferă îndelung, este plină de bunătate, nu pizmuiește, nu se laudă, nu se umflă de mândrie, „nu se poartă

necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădărduește totul, suferă totul”. „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători.”

Tu observi micile abateri de la ceea ce crezi că este drept și apoi cauți să le corectezi cu asprime. În timp ce ești în felul acesta autoritar și dictatorial, grabnic să găsești defectele unui frate, tu nu-ți cercetezi propria ta inimă să vezi relele care există în viața ta. Tu dai dovadă de o mare slăbiciune morală în satisfacerea apetitului și pasiunilor tale. Robia apetitului pentru tutun este atât de stăpână pe tine, încât, cu toate că te-ai hotărât și rehotărât să biruești obiceiul, n-ai realizat acest lucru. Acest obicei rău ți-a pervertit simțurile. Frate, unde este lepădarea ta de sine? Unde este puterea ta morală ca să biruești? Hristos a biruit puterea apetitului în pustia ispitirii în folosul tău. Acum, lupta este a ta. În Numele Biruitorului, ai ocazia să te lepezi de apetitul tău și să câștigi o victorie pentru tine însuși. Ceri mult de la alții, dar ce ești tu dispus să faci pentru a obține biruința asupra unei plăceri care este dezgustătoare, nimicitoare de sănătate și pângăritoare de suflet? Lupta este a ta. Nimeni nu se poate lupta pentru tine. Alții se pot ruga pentru tine, dar lucrarea trebuie să fie într-unu totul a ta.

Dumnezeu te chemă să nu mai cochetezi cu ispititorul, ci să te cureți de toată murdăria cărnii și a spiritului, desăvârșind, în temere de El, sfințenia. Tu trebuie să lucrezi repede spre a îndepărta defectele din caracterul tău. Tu te afli în atelierul lui Dumnezeu. Dacă te vei supune procesului de finisare, de ajustare și de fătuire, pentru ca asperitățile să poată fi îndepărtate, nodurile și suprafața aspră să fie nivelate și potrivite cu ajutorul cuțitului de rindea al lui Dumnezeu, tu vei fi destoinic prin harul Lui, pentru locașul ceresc. Dar, dacă te crampezi de eul tău și nu ești dispus să suporti procesul de probă pentru locașul ceresc, nu vei avea nici un loc în

[258]

acea construcție care se alcătuieste fără sunet de secure sau ciocan. Dacă firea ta nu este transformată, dacă nu ești curățit și ridicat prin sfințirea adevărului pentru aceste zile de pe urmă, vei fi găsit nevrednic pentru un loc printre îngerii cei sfinți și curăți.

Îți poți permite să te prinzi de obiceiurile tale stricate și la sfârșit să fii găsit printre cei necredincioși și nesfințiți? Îți poți permite să riști în această problemă? Este prea mult în joc pentru tine să te aventurezi să mergi pe calea satisfacerii plăcerii pe care ai urmat-o. Tu ai fost dispus să le vorbești despre adevăr necredincioșilor într-o manieră categorică și neplăcută, fapt care a avut o influență foarte rea asupra minții lor. Când cineva este un apărător inconsecvent al adevărului, Satana îl folosește pentru avantajul său special ca să dezguste pe cel care, sub o influență bună, ar fi fost impresionat în mod favorabil. Tu trebuie să-ți cizelezi manierele și, când aperi adevărul, fă-o cu duhul blândeții.

[259] „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă.” Teama de care se vorbește aici nu înseamnă neîncredere sau nehotărâre, ci precauție cuvenită, veghind asupra oricărui amănunt, ca să nu fie spus un cuvânt nechibzuit sau să prevaleze sentimentalismul și astfel să lase impresii nefavorabile asupra minții și să-i îndrume într-o direcție greșită. Teamă evlavioasă, umilință și blândețe sunt foarte necesare pentru toți, pentru ca adevărul lui Dumnezeu să fie corect reprezentat.

Una dintre primejdiile tale cele mai mari este spiritul de încredere în sine și de mândrie. Nefericirea cea mare care există la tine și în familia ta rezultă imediat din acțiunea mândriei. Utilitatea unui om care are această mândrie trebuie să fie limitată mult, pentru că mândria aceasta și iubirea de sine îl ține într-o sferă îngustă. Spiritul lui nu este generos. Eforturile lui nu sunt întinse, ci restrânse. Dacă această mândrie există, ea va fi descoperită prin conversația și comportamentul lui.

Iubite frate, influența sub care a fost format caracterul tău ți-a dat un spirit arogant și trufaș. Acest spirit îl manifesti în familia ta, printre vecini și toți cei cu care te asociezi. Ca să biruiești aceste obiceiuri rele, trebuie să veghezi și să te rogi. Acum tu trebuie să fii foarte serios, pentru că mai ai puțin timp în care să lucrezi. Să nu socotești că ești destul de tare în propria ta putere. Tu poți câștiga

victoria numai în Numele puternicului Biruitor. În conversația cu alții, stăruie asupra îndurării, bunătății și iubirii lui Dumnezeu în loc de dreptatea și judecata Lui necruțătoare. Ține-te tare de făgăduințele Lui. Tu nu poți face nimic prin puterea ta; dar, prin puterea lui Isus, poți face toate lucrurile. Dacă ești în Hristos și Hristos este în tine, vei fi schimbat, reînnoit și sfințit. „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” Asigură-te că Hristos este în tine, că inima ta este zdrobită, supusă și umilă. Dumnezeu va accepta numai pe cel umilit care se căiește. Cerul merită un efort perseverent de o viață întreagă, da, merită orice. Dumnezeu te va ajuta în eforturile tale, dacă te străduiești numai în El. În familia ta este o lucrare de făcut, pe care Dumnezeu te va ajuta s-o aduci la îndeplinire dacă te ții bine de ea. Eu stărui călduros pe lângă tine să-ți pui inima în rânduială și apoi să cauți să lucrezi cu răbdare pentru salvarea familiei tale, astfel ca îngerii lui Dumnezeu să poată veni în căminul vostru și să rămână cu voi.

[260]

Apel către pastori

Noi trăim în timpul cel mai solemn. Toți avem o lucrare de făcut care necesită hărnicie. Acest lucru este valabil în mod deosebit pentru pastor, care trebuie să îngrijească și să hrănească turma lui Dumnezeu. Cel a cărui lucrare specială este să conducă poporul pe calea adevărului trebuie să fie în stare să prezinte Cuvântul, capabil să-și adapteze învățăturile la lipsurile poporului. El trebuie să fie atât de strâns legat cu cerul, încât să devină un canal viu de lumină, un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu.

Un pastor ar trebui să înțeleagă corect Cuvântul, precum și caracterul uman. Credința noastră este nepopulară. Oamenii nu sunt dispuși să accepte că sunt atât de adânciți în eroare; este de făcut o mare lucrare, și în prezent sunt doar puțini dispuși s-o facă. De obicei, un om face lucrarea la care ar trebui să ia parte doi; lucrarea evangelistului ar trebui să fie combinată cu aceea a pastorului, ridicând astfel povara dublă care apasă asupra lucrătorului din câmp.

Slujitorul lui Hristos trebuie să fie un cercetător al Bibliei, pentru ca mintea lui să poată fi aprovizionată cu dovezi biblice, deoarece un pastor este puternic numai când este întărit de adevărul Scripturii. Argumentul este bun la locul lui, dar se poate ajunge la mult mai mult prin explicații simple ale Cuvântului lui Dumnezeu. Învățăturile lui Hristos erau explicate atât de lămurit, încât și cel mai de jos și mai naiv putea ușor să le înțeleagă. În cuvântările Sale, Isus n-a folosit cuvinte lungi și dificile, ci limba clară, adaptată pentru mintea oamenilor de rând. El nu s-a aventurat să meargă mai departe cu subiectul pe care-l prezenta decât erau ei în stare să-L urmărească.

[261] Sunt mulți bărbați educați care cunosc Scripturile, dar care, folosind metode defectuoase, nu le prezintă cu eficiență. Unii pastori se angajează în lucrarea de salvare de suflete și nu reușesc să-și asigure cele mai bune rezultate pentru că nu îndeplinesc desăvârșit lucrarea pe care au început-o cu atât de mult entuziasm. Alții nu sunt acceptabili pentru că nu renunță la ideile lor preconcepute, cărora le dau mare importanță, și din cauza aceasta nu reușesc să-și adapteze

învățăturile la nevoile reale ale oamenilor. Mulți nu-și dau seama că trebuie să se adapteze la împrejurări și să vină în întâmpinarea oamenilor acolo unde se află. Ei nu se identifică cu cei pe care doresc să-i ajute, ridicându-i astfel la adevăratul nivel al creștinismului biblic.

Ca să fie un adevărat pastor cu succes, el trebuie să se consacre întru totul lucrării de câștigare de suflete. Este foarte important să fie în strânsă legătură cu Hristos, căutând continuu sfat de la El și depinzând de ajutorul Lui. Unii nu reușesc să aibă succes pentru că se încred numai în puterea argumentului și nu strigă serios la Dumnezeu după înțelepciunea Lui, spre a-i îndruma, și după harul Lui, spre a sfîți eforturile lor. Cuvântări lungi și rugăciuni obositoare sunt categoric păgubitoare interesului religios care putea să producă rezultate mari.

Adevăratul ambasador al lui Hristos este în perfectă unire cu El, pe care-L reprezintă, și obiectivul care-l preocupă este salvarea de suflete. Bogăția pământească își pierde însemnătatea când este comparată cu valoarea unui singur suflet pentru care a murit Domnul și Învățătorul nostru. El, care cântărește dealurile cu cântarul și munții cu cumpăna, socotește sufletul unui om de o valoare nemărginită.

În lucrarea de slujire sunt lupte de dus și biruințe de câștigat. „Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ”, a spus Hristos, „n-am venit să aduc pacea, ci sabia”. Lucrătorii de la început ai bisericii creștine au avut parte de greutăți și neazuri amare, și urmașii apostolilor au aflat că trebuia să întâmpine încercări asemănătoare; lipsuri, calomnie și toate felurile de împotrivire i-au întâmpinat în lucrarea lor. Ei trebuia să fie bărbați cu un dezvoltat curaj moral și forță spirituală. [262]

Un mare întuneric moral stăpânește și numai puterea adevărului poate alunga umbrele dintr-o minte sinceră. Noi ne luptăm cu erori uriașe și cu cele mai puternice prejudecăți; fără ajutorul special al lui Dumnezeu, eforturile noastre nu vor reuși nici să convertească suflete, nici să ridice propria noastră natură morală. Iscușința omească și cele mai bune capacități și însușiri naturale sunt neputincioase spre a stimula sufletul să vadă enormitatea păcatului și să-l alunge din inimă.

Pastorii trebuie să fie atenți să nu aștepte prea mult de la persoane care mai băjbâie încă în întunericul erorii. Ei trebuie să-și facă bine

lucrarea, încrezându-se în Dumnezeu pentru a împărtăși sufletelor interesate influența tainică, înviorătoare a Duhului Său cel Sfânt, știind că fără acesta lucrarea lor nu va avea succes. Ei trebuie să fie răbdători și înțelepți în lucrarea lor cu sufletele, amintindu-și cât de multiple sunt împrejurările care au dezvoltat astfel de trăsături diferite în indivizi. De asemenea, trebuie să se păzească cu strictețe, ca nu cumva eul să obțină supremația, iar Isus să fie neglijat.

Unii pastori n-au succes pentru că nu acordă lucrării interesul lor neîmpărțit, deoarece foarte mult depinde de o muncă stăruitoare și bine organizată. Mulți nu sunt lucrători; ei nu-și continuă lucrarea în afară de amvon. Se sustrag de la datoria de a merge din casă în casă și de a lucra cu înțelepciune în cercul căminului. Ei au nevoie să cultive acea rară amabilitate creștină, care-i va face să fie binevoitori și atenți față de sufletele de sub îngrijirea lor, lucrând pentru ele cu ardoare sinceră și credință, învățându-i calea vieții.

Pastorii pot face mult pentru modelarea caracterelor aceloră cu care se asociază. Dacă sunt aspri, critici și exigenți, ei pot fi siguri că se vor întâlni cu aceste elemente nefericite în oamenii asupra cărora influența lor este cea mai puternică; și deși rezultatul poate că nu este cel dorit, totuși el este efectul propriului lor exemplu.

[263] Nu se poate aștepta ca poporul să se bucure de pace și armonie dacă învățătorii lor religioși, pe ale căror urme merg, n-au dezvoltat în mare măsură aceste principii și nu le manifestă în viața lor. Slujbașul lui Hristos are de purtat responsabilități mari, dacă vrea să devină un exemplu pentru poporul lui și un corect exponent al doctrinei Învățătorului său. Oamenii au fost inspirați de curăția și demnitatea morală a Mântuitorului nostru, în timp ce iubirea Sa neegoistă și bunătatea mărinimoasă le-au cucerit inima. El a fost întruparea perfecțiunii. Dacă reprezentanții Săi vor să vadă roade care însoțesc lucrarea lor asemenea celor care au încununat lucrarea lui Hristos, ei trebuie să se străduiască serios să imite virtuțile Lui și să cultive acele trăsături de caracter care să-i facă asemenea Lui.

Este nevoie de multă chibzuință și multă înțelepciune de la Dumnezeu spre a lucra cu succes pentru mântuirea celor păcătoși. Dacă sufletul lucrătorului este plin de harul lui Dumnezeu, învățătura lui nu îi va irita pe ascultătorii săi, ci le va înduioșa inimile și le va deschide pentru primirea adevărului.

Lucrătorii din câmp nu trebuie să se descurajeze, ci oricare ar fi mediul lor înconjurător, ei trebuie să exercite speranță și credință. Lucrarea pastorului de abia a început când a prezentat adevărul de la amvon. El trebuie să facă apoi cunoștință cu ascultătorii săi. Mulți nu reușesc să vină într-o mai strânsă legătură de simpatie cu cei care au cea mai mare nevoie de ajutorul lor. Cu Biblia în mână, ei trebuie să caute într-o manieră amabilă și să afle obiecțiunile care există în mintea celor care încep să întrebe: „Ce este adevărul?”

Ei trebuie să fie călăuziți cu atenție, delicat, și educați precum copiii la școală. Mulți trebuie să uite teoriile care le-au fost inoculate în minte. Pe măsură ce sunt convinși că erau greșiți în ce privește subiectele biblice, trăiesc un sentiment de încurcătură și îndoială. Ei au nevoie de cea mai afectuoasă simpatie și cel mai judicios ajutor; trebuie să fie instruiți cu grijă, să se facă rugăciuni pentru ei și împreună cu ei, să fie supravegheați și păziți cu cea mai duiosă purtare de grijă. Cei care au căzut în ispită și s-au îndepărtat de Dumnezeu au nevoie de ajutor. Grupa aceasta este reprezentată în învățătura lui Hristos prin oaia pierdută. Păstorul a lăsat pe cele nouăzeci și nouă în pustie și a căutat oaia pierdută până a găsit-o; apoi s-a întors cu bucurie, aducând-o pe umeri. De asemenea, și prin pilda femeii care a pierdut banul de argint, dar l-a căutat până l-a găsit și i-a chemat pe vecini să se bucure împreună cu ea pentru că ce era pierdut a fost găsit. Aici este lămurit adusă la lumină legătura îngerilor cu lucrarea creștinului. Este mai mare bucurie printre îngerii din cer pentru un singur păcătos pocăit decât pentru nouăzeci și nouă de neprihăniți care n-au nevoie de pocăință. Tatăl și Hristos se bucură. Tot cerul este interesat în mântuirea omului. Cel care este unealta de salvare a unui suflet este liber să se bucure; căci îngerii lui Dumnezeu au fost martori ai eforturilor lui cu deosebit interes și se bucură împreună cu el de succes.

Deci, cât de conștiincios ar trebui să fie lucrătorul și cât de adâncă simpatia omului pentru semenul său! A fi conlucrător cu Isus Hristos în salvarea de suflete este un mare privilegiu. El a căutat să ridice cu răbdare și neegoist pe om din starea lui căzută și să-l salveze de urmările păcatului. De aceea, ucenicii Lui, care sunt învățători ai Cuvântului Lui, trebuie să imite îndeaproape pe Exemplul lor suprem.

[264]

Pentru a continua această lucrare mare și grea, este necesar ca slujitorii lui Hristos să fie sănătoși fizic. Pentru atingerea acestui scop, ei trebuie să fie ordonați în obiceiuri și să adopte un mod de viață sănătos. Mulți se plâng și suferă continuu de diferite indispoziții. Aceasta se întâmplă aproape întotdeauna din cauză că nu lucrează cu înțelepciune și nici nu păzesc legile sănătății. Adesea rămân prea mult în casă, stând în camere încălzite, pline cu aer care nu este curat. Acolo ei se apucă de studiu intens sau de scris, făcând puțin exercițiu fizic și având puțină variație a ocupației. Drept urmare, sângele devine leneș și puterile minții sunt slăbite.

[265] Întregul organism are nevoie de influența înviorătoare a exercițiului în aer liber. Câteva ceasuri de muncă manuală în fiecare zi vor reînnoi vigoarea trupezască și vor odihni și relaxa mintea. În felul acesta, sănătatea generală va fi îmbunătățită și o mai mare cantitate de lucrare pastorală va putea fi adusă la îndeplinire. Mulți pastori citesc și scriu neîncetat, ceea ce îi face nepotriviti pentru lucrarea pastorală. Ei consumă timp valoros cu studiul abstract, timp care ar trebui să fie folosit la ajutorarea celor nevoiași la momentul potrivit.

Unii pastori s-au apucat de lucrarea de a scrie în timpul unei perioade de interes religios hotărât și adesea scrierile lor n-au avut nici o legătură deosebită cu lucrarea la zi. Aceasta este o greșală bătătoare la ochi, pentru că într-un astfel de timp pastorul are datoria să-și folosească toată puterea spre a duce înaintea cauza lui Dumnezeu. Mintea lui trebuie să fie clară și concentrată asupra singurului scop de câștigare de suflete. Dacă gândurile lui sunt ocupate cu alte subiecte, mulți pot fi pierduți pentru adevăr, dar care puteau fi salvați prin instruire la timp. Unii pastori sunt ușor abătuți de la lucrarea lor. Ei ajung descurajați sau sunt atrași de căminul lor și lasă ca un interes în creștere să moară din lipsă de atenție. Paguba adusă cauzei în felul acesta cu greu poate fi evaluată. Când este început un efort de răspândire a adevărului, pastorul de serviciu trebuie să se simtă responsabil să-l termine cu succes. Dacă lucrarea lui pare să fie fără rezultat, el trebuie să caute cu rugăciune serioasă să afle dacă a fost ceea ce trebuia să fie. Să-și umilească sufletul înaintea lui Dumnezeu în cercetare de sine și, prin credință, să se prindă de făgăduințele divine, continuând în smerenie eforturile lui, până când

este mulțumit că s-a achitat cu credincioșie de sarcina sa și a făcut tot ce a putut ca să câștige rezultatul dorit.

Adesea, pastorii raportează că au părăsit locul în care interesul era cel mai bun la un moment dat, pentru a intra într-un câmp nou. Aceasta este o greșeală; ei trebuie să termine lucrarea pe care au început-o; părăsind-o, ei fac mai mult rău decât bine, lăsând câmpul stricat pentru lucrătorul următor. Nici un câmp nu este așa de nepromițător ca acela care a fost tocmai îndeajuns de cultivat spre a favoriza buruienilor o dezvoltare mai bogată.

În câmpurile cele noi este nevoie de multă rugăciune și lucrare înțeleaptă. Sunt căutați oameni ai lui Dumnezeu, nu numai oameni care pot vorbi, ci dintre acei care cunosc din experiență taina evlaviei și pot să vină în întâmpinarea nevoilor urgente ale poporului; din aceia care înțeleg cu solemnitate importanța poziției lor ca slujitori ai lui Isus și vor lua cu bucurie crucea pe care El i-a învățat cum să o poarte.

[266]

Când sunt ispitiți să se izoleze și să se dedea la citit și scris, într-un timp când alte îndatoriri reclamă imediata lor atenție, ei trebuie să fie destul de tari să refuze eul și să se consacre lucrării care îi așteaptă. Aceasta, fără îndoială, este una dintre cele mai apăsătoare încercări prin care este chemată să treacă o minte studioasă.

Îndatoririle unui pastor sunt adesea rușinos de neglijate, pentru că pastorului îi lipsește puterea de a sacrifica înclinațiile lui personale pentru izolare și studiu. Pastorul trebuie să viziteze casă cu casă pe cei din turma lui, învățând, conversând și rugându-se cu fiecare familie și căutând bunăstarea sufletelor lor. Cei care și-au manifestat dorința de a face cunoștință cu principiile credinței noastre nu trebuie să fie neglijati, ci învățați în amănunțime adevărul. Nici o ocazie de a face bine să nu fie pierdută de veghetorul și zelosul slujbaş al lui Dumnezeu.

Unii pastori care au fost invitați acasă de către capii de familie au petrecut puținele ceasuri ale vizitei lor izolându-se într-o cameră neocupată, spre a-și satisface înclinația pentru citit și scris. Familia care i-a primit ca musafiri nu a avut nici un folos din vizita lor. Pastorii au acceptat ospitalitatea oferită fără să dea un echivalent de lucrare care era necesară atât de mult.

La oameni se poate ajunge ușor pe calea întâlnirilor sociale. Dar multor pastori le este groază de sarcina de a face vizite; ei n-au

[267]

cultivat aptitudini sociale, n-au dobândit acel spirit care cucerește inimile oamenilor. Este foarte important ca pastorul să se amestece mult cu poporul lui, ca să poată ajunge să cunoască diferitele faze de dezvoltare ale naturii umane, să poată înțelege mai ușor activitățile minții, să adapteze astfel învățăturile sale la intelectul oamenilor și să învețe acea generozitate pe care o au numai cei care studiază îndeaproape natura și nevoile oamenilor.

Cei care se izolează de oameni nu sunt în situația de a-i ajuta. Un medic înțelept trebuie să înțeleagă natura diferitelor boli și trebuie să aibă o cunoaștere completă a organismului uman. El trebuie să fie gata să-și îngrijească pacienții. El știe că amănările sunt primejdioase. Când mâna lui cu experiență este pusă pe pulsul suferindului și observă cu atenție indicația specifică a bolii, experiența lui anterioară îl face în stare să determine natura bolii și tratamentul necesar spre a opri evoluția ei. Așa cum medicul tratează boala fizică, tot așa să facă și pastorul pentru sufletul bolnav de păcat. Și lucrarea lui este cu atât mai importantă decât a celui dintâi, după cum viața veșnică este mai de valoare decât existența vremelnică. Pastorul întâlnește o nesfârșită varietate de temperamente; și este datorია lui să facă cunoștință cu membrii familiilor care ascultă învățăturile sale, spre a stabili ce mijloace îi vor influența cel mai bine în direcția cea bună.

Având în vedere aceste răspunderi serioase, se va ridica întrebarea: „Și cine este pregătit pentru aceste lucruri?” Inima lucrătorului aproape că va leșina când se gândește la diferitele sarcini grele care îi revin; dar cuvintele lui Hristos întăresc sufletul cu mângâietoarea asigurare: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Greutățile și primejdiile care amenință siguranța celor pe care-i iubește trebuie să-l facă să fie precaut și prudent în maniera de a lucra cu ei, fiind atent ca unul care trebuie să dea socoteală. El trebuie să folosească influența lui spre a câștiga suflete pentru Hristos și să imprime adevărul asupra minților cercetătoare. El trebuie să aibă grijă ca lumea, cu atracțiile ei amăgitoare, să nu-i abată de la Dumnezeu și să nu le împietrească inimile față de influența harului Său.

[268]

Pastorul nu trebuie să stăpânească în mod autoritar asupra turmei încredințate în grija lui, ci să fie exemplul lor și să le arate calea spre cer. Urmând pilda lui Hristos, el să mijlocească la Dumnezeu pentru poporul de sub grija lui până ce vede că rugăciunile lui au

primit răspuns. Isus a manifestat simpatie divină și umană față de om. El este pilda noastră în toate privințele. Dumnezeu este Tatăl și Stăpânul nostru, iar pastorul creștin este reprezentantul Fiului Său pe pământ. Principiile care stăpânesc în ceruri trebuie să stăpânească și pe pământ; aceeași iubire care îi însuflețește pe îngeri, aceeași curăție și aceeași sfințenie care domnesc în ceruri trebuie, pe cât posibil, să fie reproduse pe pământ. Dumnezeu îl face pe pastor răspunzător pentru puterea pe care o exercită, dar nu îi îndreptățește pe slujitorii Săi să pervertească puterea în despotism asupra turmei de sub grija lor.

Dumnezeu le-a dat slujitorilor Lui o cunoaștere adecvată despre adevărul Său și El dorește ca ei să aibă o legătură mai strânsă cu Isus și, prin simpatie, să se apropie de frații lor ca să le poată face tot binele care le stă în putere. Răscumpărătorul lumii nu S-a sfătuit cu propria Sa plăcere, ci a plecat să facă bine. El S-a unit cu Tatăl, ca puterea lor să poată influența sufletele oamenilor spre a le salva de ruină veșnică. Tot așa și slujitorii Săi trebuie să cultive spiritualitatea, dacă așteaptă să reușească în lucrarea lor.

Isus a avut atâta milă de sărmanii păcătoși, încât a părăsit curțile cerești, a lăsat deoparte îmbrăcămintea Lui împărătească, umilindu-Se să ia natura omenească, pentru ca să poată fi familiarizat cu nevoile omului și să-l ajute să se ridice deasupra degradării datorate căderii. Dacă El i-a dat omului o dovadă atât de incontestabilă despre iubirea și cea mai afectuoasă simpatie a Lui, cât de important este ca reprezentanții Săi să imite exemplul Lui, apropiindu-se de semenii lor și ajutându-i să-și formeze un adevărat caracter creștin. Dar unii au fost gata să se angajeze în acțiuni de judecare a bisericii și au adus o mărturie tăioasă și lipsită de simpatie împotriva celor greșiți. Făcând așa, ei au cedat unei înclinații firești, care ar fi trebuit supusă în mod hotărât. Aceasta nu este justiția calmă a conducătorului creștin, ci critica tăioasă a unui temperament pripit. [269]

Comunitățile au nevoie mai mult de educație decât de critică. În loc să-i mustre prea sever pentru lipsa lor de spiritualitate, pastorul, prin învățătură și exemplu, trebuie să-i învețe cum să crească în har și în cunoașterea adevărului. „Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,

căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.”

Pastorii noștri care au ajuns la vârsta de patruzeci sau cinci-zeci de ani nu trebuie să presupună că lucrarea lor este mai puțin eficientă decât cea de mai înainte. Bărbați în vârstă și cu experiență, tocmai ei sunt cei care trebuie să depună eforturi puternice și bine orientate. Mai ales în acest timp este nevoie de ei; comunitățile nu-și pot permite să se despartă de ei. Unii ca aceștia nu trebuie să vorbească despre slăbiciunea lor fizică și mintală, nici să presupună că vremea folosirii lor a trecut.

Mulți dintre ei au suferit de încordare mintală severă, fără a se relaxa prin exercițiu fizic. Rezultatul este o deteriorare a puterilor lor și o tendință de a se sustrage de la răspunderi. Ei au nevoie de o muncă mai activă. Aceasta nu se limitează numai la cei ale căror capete au albit o dată cu trecerea timpului, ci și la bărbați tineri care au căzut în aceeași stare și au ajuns slăbiți din punct de vedere mintal. Ei au o listă de cuvântări bine pregătite, dar când trec de limitele acestora, aproape că își pierd glasul.

[270] Pastorul demodat, care a călătorit cu calul și a petrecut mult timp vizitându-și turma, s-a bucurat de o sănătate mai bună, cu toate greutățile și expunerea la pericole, decât pastorii noștri de astăzi, care evită orice efort fizic pe cât la stă în putință și se limitează să rămână la cărțile lor.

Pastorii în vârstă și cu experiență trebuie să socotească de datoria lor, ca slujitori angajați ai lui Dumnezeu, să meargă înainte, progresând în fiecare zi, devenind continuu mai eficienți în lucrarea lor, și, în mod constant, să adune material nou spre a-l prezenta poporului. Fiecare efort de a prezenta Evanghelia trebuie să fie o îmbunătățire a celui care l-a precedat. În fiecare an, ei trebuie să dezvolte o evlavie mai adâncă, un spirit mai afectuos, o spiritualitate mai mare și o mai desăvârșită cunoaștere a adevărului biblic. Cu cât sunt mai mari vârsta și experiența, cu atât mai mult ar trebui să se apropie de inima oamenilor, având o mai bună cunoaștere a lor.

În acest timp, este nevoie de bărbați care nu se tem să-și ridice glasurile pentru dreptate, oricine li s-ar împotrivi. Ei trebuie să aibă o integritate puternică și un curaj încercat. Biserica are nevoie de ei și Dumnezeu va lucra cu eforturile lor spre a susține toate ramurile lucrării Evangheliei.

Mărturii pentru comunitate — Numărul 28 [271]

Experiență și activități

Motivul pentru care trimit o altă *Mărturie* iubiților mei frați și surori în acest timp este pentru că Domnul a fost îndurător față de mine și mi-a descoperit din nou problemele de foarte mare importanță cu care se confruntă cei care mărturisesc că păzesc poruncile lui Dumnezeu și așteaptă venirea Fiului omului. Au trecut mai bine de trei ani de la viziunea pe care am avut-o la 3 ianuarie 1875 până la recenta manifestare a iubirii și puterii lui Dumnezeu. Dar înainte de a începe să cercetăm ceea ce mi s-a arătat, voi prezenta o scurtă schiță din experiența mea de acum un an sau doi.

La 11 mai 1877 am plecat din Oakland, California, la Battle Creek, Michigan. Eram mâhnită de durere în inima mea timp de câteva luni și am suferit mult datorită respirației greoaie pe parcursul călătoriei mele, de-a lungul câmpiilor. Dificultatea nu m-a părăsit când am ajuns la Michigan. Căminul nostru de la Battle Creek era ocupat de alții și noi n-am avut rude acolo care să ne poarte de grijă, copiii noștri fiind toți în California. Totuși, prieteni amabili au făcut tot ce au putut pentru mine; dar eu nu mă simțeam în largul meu, știind că-i împovărez, pe lângă grija pe care le-o purtau propriilor lor familii.

[272] Soțul meu a primit o telegramă, care îi cerea să fie prezent la Battle Creek pentru a se ocupa de o problemă importantă în legătură cu lucrarea, dar mai ales să preia supravegherea unei mari clădiri pentru sanatoriu. Ca răspuns la această chemare, el a venit și s-a angajat serios în lucrarea de predicare, scriere și de ținere de adunări de comitet la biroul *Review*, la colegiu și la sanatoriu, aproape totdeauna lucrând până în noapte. Aceasta l-a consumat teribil. El și-a dat seama de importanța acestor instituții, dar mai ales de clădirea sanatoriului, în care se investiseră peste cincizeci de mii de dolari. Continua lui neliniște mintală îi pregătea calea spre o prăbușire bruscă. Amândoi ne-am dat seama de primejdie și am hotărât să mergem în Colorado, să ne bucurăm de un loc retras și de odihnă. Când ne făceam planul pentru călătorie, mi s-a

părut că un glas îmi spune: „Îmbrăcați-vă armura. Am pentru voi o lucrare de făcut în Battle Creek.” Vocea părea atât de clară, încât involuntar m-am întors să văd cine vorbea. N-am văzut pe nimeni și, la simțământul prezenței lui Dumnezeu, inima mea a fost frântă de afecțiune înaintea Lui. Când soțul meu a intrat în cameră, i-am spus despre cele petrecute în mintea mea. Am plâns și ne-am rugat împreună. Noi aranjasem să plecăm peste trei zile, dar acum toate planurile au fost schimbate.

La 30 mai, pacienții și corpul personalului medical al sanatoriului plănuiseră să petreacă ziua la vreo trei km de Battle Creek, într-un crâng frumos, care se mărginea cu lacul Goguac, iar eu am fost îndemnată să fiu prezentă și să le vorbesc pacienților. Dacă mi-aș fi consultat simțămintele, n-aș fi riscat, dar m-am gândit că aceasta putea fi o parte din lucrarea pe care trebuia s-o fac la Battle Creek. La ora obișnuită au fost întinse mese cu hrană sănătoasă, care s-a consumat cu plăcere. La orele trei, serviciile au început cu cântare și rugăciune. Am fost foarte degajată să vorbesc poporului. Toți au ascultat cu cel mai adânc interes. După ce am încetat să mai vorbesc, Judge Graham din Wisconsin, un pacient al sanatoriului, s-a ridicat și a propus ca lectura să fie tipărită și răspândită printre pacienți și pentru alții pentru folosul lor moral și fizic, astfel încât cuvintele rostite să nu fie niciodată uitate sau neluate în seamă. Propunerea a fost aprobată printr-un vot unanim și cuvântarea a fost publicată într-o mică broșură, intitulată: „*Pacienții Sanatoriului la lacul Goguac*”.

Încheierea anului școlar de la Colegiul Battle Creek era aproape. Eu am fost foarte neliniștită din cauza studenților, dintre care mulți erau fie neconvertiți, fie abătuți de la Dumnezeu. Eu am dorit să le vorbesc și să depun un efort pentru mântuirea lor înainte de a se răspândi pe la căminele lor, dar am fost prea slăbită spre a mă angaja în lucrarea pentru ei. După experiența pe care am relatat-o, aveam dovada deplină că puteam cere ca Dumnezeu să mă susțină în lucrarea pentru mântuirea studenților.

Au fost hotărâte adunări în casa de rugăciune pentru folosul studenților. Am petrecut o săptămână lucrând pentru ei, ținând adunări în fiecare seară, în Sabat și în ziua întâi. Inima mea a fost mișcată să văd casa de rugăciune aproape plină cu studenții școlii noastre. Am încercat să le imprim faptul că o viață de curăție și ru-

[273]

găciune n-avea să fie o piedică spre a obține o cunoaștere completă a științelor, ci că aceasta va îndepărta multe piedici pentru înaintarea lor în cunoștință. Făcând legătura cu Mântuitorul, ei sunt aduși în școala lui Hristos, și dacă sunt studenți sânguincioși în această școală, viciul și imoralitatea vor fi eliminate din mijlocul lor. Acestea fiind îndepărtate, rezultatul va fi o creștere a cunoștinței. Toți care devin învățăcei în școala lui Hristos excelează atât în calitate, cât și în extinderea educației lor. L-am prezentat pe Hristos în fața lor ca fiind Marele Învățător, izvorul a toată înțelepciunea, cel mai mare Educator pe care l-a cunoscut vreodată lumea.

„Frica Domnului este începutul înțelepciunii.” O cunoaștere a lui Dumnezeu și a cerințelor Lui va deschide priceperea studentului, ca să-și dea seama de responsabilitățile lui față de Dumnezeu și față de lume. În scopul acesta, el va simți că talentele lui trebuie să fie dezvoltate în așa fel, încât ele să producă cele mai bune rezultate. Acest lucru nu poate fi făcut decât dacă toate învățăturile religiei sunt unite cu educația lui școlară. În nici un caz Dumnezeu nu trebuie înlăturat din studiile sale. În goana după cunoștințe, el caută adevărul, și tot adevărul vine de la Dumnezeu, izvorul adevărului. Studenții care sunt virtuoși și inspirați de Duhul lui Hristos se vor prinde de cunoștințe cu toate posibilitățile lor.

[274]

Colegiul de la Battle Creek a fost înființat cu scopul de a se preda științele și în același timp de a-i conduce pe studenți la Mântuitorul, de unde se revarsă toată cunoștința cea adevărată. Educația dobândită fără religia Bibliei este dezbrăcată de adevărata ei strălucire și splendoare. Am căutat să-i fac pe studenți să înțeleagă faptul că școala noastră trebuie să ocupe o poziție mai înaltă din punct de vedere educațional decât oricare altă instituție de învățământ, prezentând înaintea lor perspective, ținte și scopuri mai nobile în viață și educându-i spre a avea o cunoaștere corectă despre datoria umană și interesele veșnice. Obiectivul cel mare al înființării colegiului nostru a fost să prezinte vederi corecte prin care să se arate armonia dintre știință și religia biblică.

Domnul m-a întărit și a binecuvântat eforturile noastre. Un mare număr de oameni au venit în față pentru rugăciuni. Unii dintre aceștia, din lipsă de veghere și rugăciune, și-au pierdut credința și dovada legăturii lor cu Dumnezeu. Mulți au mărturisit că, făcând

acest pas, au primit binecuvântare de la Dumnezeu. Ca rezultat al adunărilor, destul de mulți s-au prezentat pentru botez.

Deoarece manifestările de încheiere de an ale colegiului urmau să aibă loc la lacul Goguac, s-a hotărât ca botezul să fie efectuat acolo. Serviciile divine cu această ocazie au fost de un profund interes pentru adunarea cea mare întrunită acolo și au fost conduse cu solemnitatea cuvenită și încheiată în mod potrivit cu această sacră orânduire. Soțul meu a condus paisprezece tineri prețioși la apa frumosului lac și i-a înmormântat cu Domnul lor în botez. Mai mulți dintre cei care s-au prezentat drept candidați pentru botez au ales să primească această orânduire în localitățile lor. Astfel s-au încheiat serviciile divine deosebite ale acestui an de colegiu din iubita noastră școală.

Adunări de temperanță

Dar lucrarea mea nu era încă făcută în Battle Creek. De îndată ce ne-am întors de la lac, am fost insistent solicitată să iau parte la o mare adunare de temperanță, un efort foarte lăudabil în dezvoltare [275] printre o bună parte dintre cetățenii din Battle Creek. Mișcarea cuprindea Clubul de Reformă Battle Creek, cu un efectiv de șase sute de membri și Uniunea femeilor creștine pentru promovarea temperanței, cu un efectiv de două sute șazeci. Dumnezeu, Hristos, Duhul Sfânt și Biblia erau cuvinte obișnuite la acești lucrători serioși. Mult bine era deja adus la îndeplinire și activitatea lucrătorilor, sistemul după care lucrau și spiritul adunărilor lor promiteau în viitor un și mai mare bine.

Aceasta a fost și ocazia vizitei mării menagerii Barnum în acest oraș, la 28 iunie, când doamnele de la Uniunea de temperanță a femeilor creștine au dat o lovitură strașnică pentru temperanță și reformă, organizând un restaurant enorm de temperanță pentru a aproviziona mulțimile de oameni care s-au adunat din țară să viziteze menageria, împiedicându-i astfel să viziteze barurile și cârciumile unde puteau fi expuși la ispită. Cortul uriaș, care putea să ofere locuri pentru cinci mii de oameni, folosit de Conferința Michigan pentru scopuri de adunări de tabără a fost pus la dispoziție cu această ocazie. Sub imensul templu de pânză, au fost aranjate șaisprezece sau douăzeci de mese pentru găzduirea oaspeților.

La invitație, sanatoriul a pus o masă mare în centrul marelui pavilion, bogat aprovizionat cu fructe delicioase, cereale și vegetale. Masa aceasta a format atracția principală și a avut mai mulți clienți decât oricare alta. Deși era lungă de peste zece metri, ea a fost atât de aglomerată, încât a fost necesar să se aranjeze alta lungă cam cât două treimi din ea, care a fost de asemenea aglomerată.

La invitația comitetului de organizare, format din primarul Austin, W.H. Skinner, casierul Primei Bănci Naționale și C.C. Peavey, am vorbit în cortul cel uriaș duminică seara, la 1 iulie, despre temperanța creștină. În acea seară, Dumnezeu m-a ajutat; și deși am vorbit nouăzeci de minute, mulțimea de mai bine de cinci mii de persoane a ascultat aproape într-o tăcere fără răsufare.

[276]

Vizită în Indiana

Între 9-14 august, am luat parte la adunarea de tabără din Indiana, însoțită de fiica mea, Mary K. White. Soțul meu a socotit că îi este cu neputință să plece din Battle Creek. La această adunare, Domnul m-a întărit să lucrez foarte serios. El mi-a dat claritate și putere să fac apel către popor. Când am privit asupra bărbaților și femeilor adunați aici, nobili la înfățișare și impunători în influență, și i-am comparat cu mica grupă adunată cu șase ani în urmă, dintre care cei mai mulți erau săraci și fără educație, n-am putut decât să exclam: „Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!”

Luni am suferit mult cu plămâni, care răciseră zdravăn; dar L-am rugat pe Domnul să mă întărească să mai pot face un efort pentru mântuirea sufletelor. Am fost ridicată deasupra infirmității mele și am fost binecuvântată cu mare libertate și putere. Am făcut apel către popor să-și predea inima lui Dumnezeu. Cam cincizeci au venit în față pentru rugăciuni. S-a manifestat interesul cel mai profund. Ca rezultat al adunării, cincisprezece au fost înmormântați cu Hristos prin botez.

Am făcut planul să particip la adunările de tabără din Ohio și din Răsărit, dar cum sănătatea mea era cam șubredă, am hotărât să rămânem la Battle Creek. Mă dureau mult gâtul și plămâni, iar inima era afectată și ea. Fiind în mare parte a timpului suferindă, m-am internat pentru tratament la sanatoriu.

Efectele muncii excesive

Soțul meu a lucrat continuu pentru înaintarea intereselor cauzei lui Dumnezeu din diferitele departamente ale lucrării care se aflau în centrul din Battle Creek. Prietenii lui s-au mirat de cantitatea de muncă îndeplinită de el. În dimineața Sabatului de 18 august, a vorbit în casa noastră de rugăciune. După-amiază, mintea lui a fost grozav de antrenată timp de patru ore consecutiv, în timp ce a ascultat lectura manuscrisului pentru *Spiritul Profetiei*, volumul trei. Conținutul era foarte interesant și merit să miște sufletul până în străfunduri, fiind o relatare a judecății, răstignirii, învierii și înălțării lui Hristos. Înainte de a ne da noi seama, el era foarte obosit. A început să lucreze duminică la ora cinci dimineața și a continuat să muncească până la douăsprezece noaptea.

[277]

A doua zi dimineața, cam pe la șase și jumătate, a fost apucat de amețală și amenințat de paralizie. Nouă ne-a fost foarte teamă de această boală îngrozitoare, dar Domnul a fost îndurător și ne-a cruțat de această suferință. Totuși, acest atac a fost urmat de o mare istovire fizică și mintală și acum, într-adevăr, părea imposibil să luăm parte la adunările de tabără din Răsărit sau ca eu să particip și să-l las pe soțul meu deprimat psihic și cu sănătatea slăbită.

Când soțul meu era slăbit în felul acesta, am spus: „Aceasta este lucrarea vrăjmașului. Noi nu trebuie să ne supunem puterii lui, Dumnezeu va lucra în favoarea noastră”. În ziua de miercuri, am avut o oră specială de rugăciune, ca binecuvântarea lui Dumnezeu să-l susțină și să-i dea sănătate. Am cerut și înțelepciune ca să ne putem cunoaște datoria cu privire la participarea la adunările de tabără. De multe ori, Domnul ne-a întărit credința ca să mergem să lucrăm pentru El în condiții de descurajări și infirmități; și în astfel de timpuri, El ne-a păstrat și ne-a susținut. Dar prietenii noștri insistau că trebuie să ne odihnim pentru că părea incompatibil și nejudicios să încercăm o astfel de călătorie și să înfruntăm oboseala și expunerea la viața de tabără. Noi înșine am încercat să gândim că lucrarea lui Dumnezeu avea să înainteze la fel dacă am rămâne pe dinafară și n-am activa în cadrul ei. Dumnezeu avea să ridice pe alții să facă lucrarea Lui.

Totuși, eu n-am putut afla odihnă și libertate la gândul că voi rămâne departe de câmpul de lucru. Mi se părea că Satana se străduia

[278]

să-mi bareze calea spre a mă împiedica să-mi aduc mărturia și să-mi fac lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu să o fac. Aproape că hotărâsem să merg singură și să-mi fac partea mea, încrezându-mă în Dumnezeu să-mi dea puterea necesară, când am primit o scrisoare de la fratele și sora Haskell, în care își exprimau recunoștința față de Dumnezeu că fratele și sora White aveau să participe la adunarea de tabără din Noua Anglie. Pastorul Canright scrisese că nu putea să fie prezent, deoarece era imposibil să părăsească lucrarea din Danvers și, de asemenea, că nu se putea dispensa de nici unul din grupă. Pastorul Haskell spune în scrisoare că toate pregătirile sunt făcute pentru o mare adunare la Groveland și că el a hotărât să țină adunarea, cu ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi s-o termine singur.

Din nou am prezentat Domnului problema în rugăciune. Noi știam că Vindecătorul cel puternic ne putea reda sănătatea, atât soțului meu, cât și mie, dacă era spre slava Lui. Părea greu să ne deplasăm oboșiți, bolnavi și descurajați, dar din când în când simțeam că Dumnezeu avea să facă din această călătorie o binecuvântare pentru noi amândoi, dacă mergeam încrezându-ne în El. Gândul acesta avea să apară mereu în mintea mea: „Unde este credința voastră? Dumnezeu a făgăduit: «și puterea ta să țină cât zilele tale».”

M-am gândit să-l încurajez pe soțul meu; el credea că, dacă eu mă simțeam în stare să îndur oboseala și munca de la adunarea de tabără, ar fi cel mai bine pentru mine să merg; dar el nu putea să suporte gândul de a mă însoți în starea lui de slăbiciune, nefiind în stare să lucreze cu mintea întunecată de deprimare, fiind el însuși subiect de milă pentru frații lui. Nu se putea ridica decât puțin de când avusese atacul și se părea că nu capătă deloc putere. Am căutat mereu și mereu pe Domnul, sperând să se facă o despicătură în nor, dar n-a venit o lumină specială. În timp ce căruța venea să ne ia la gară, din nou am mers înaintea Domnului în rugăciune și L-am rugat să ne sprijine în călătoria noastră. Amândoi am hotărât să pornim prin credință și să îndrăznim totul, întemeiați pe făgăduințele lui Dumnezeu. Deplasarea aceasta cerea din partea noastră o credință considerabilă, dar după ce ne-am ocupat locurile în vagon, am simțit că suntem pe calea datoriei. În timpul călătoriei ne-am odihnit și noaptea am dormit.

Adunări de tabără

Vineri seara, pe la orele opt, am ajuns la Boston. A doua zi am luat primul tren spre Groveland. Când am ajuns la locul taberei, ploua de-a binelea. Pastorul Haskell lucrase fără răgaz până atunci și au fost raportate adunări excelente. Pe teren erau patruzeci și șapte de corturi, în afară de trei corturi mari, cel pentru adunare fiind de 25/38 metri ca dimensiuni. Adunările din Sabat au fost de cel mai profund interes. Biserica a fost reînviată și întărită, în timp ce păcătoșii și cei care au alunecat au fost treziți să-și dea seama de primejdia în care se aflau. [279]

Duminică dimineața, vremea mai era încă închisă, dar înainte de timpul de adunare a poporului, soarele strălucea. Bărcile și trenurile și-au descărcat încărcătura vie pe teren; veneau cu miile. Pastorul Smith a vorbit în cursul dimineții despre problema răsăriteană. Subiectul a trezit un interes deosebit, și poporul a ascultat cu cea mai serioasă atenție. După-masă mi-a fost greu să-mi fac drum spre amvon prin mulțimea care stătea în picioare. Când am ajuns la el, o mare de capete se afla în fața mea. Cortul uriaș era plin și mii stăteau pe afară, dând naștere la un perete viu cu grosimea de câțiva metri. Plămâni și gâtul mă dureau foarte tare, dar totuși am crezut că Dumnezeu mă va ajuta cu această ocazie atât de importantă. Vorbind, oboseala și durerea au fost uitate, când mi-am dat seama că vorbeam unor oameni care n-au luat cuvintele mele ca pe niște povești fără teme. Cuvântarea a durat cam o oră și tot timpul i-a fost acordată cea mai mare atenție. În timp ce se cânta imnul de încheiere, funcționari de la Clubul de Reformă și Temperanță din Haverhill m-au solicitat, ca și cu un an mai înainte, să vorbesc luni seara înaintea membrilor asociației lor. Fiind programată să vorbesc la Danvers, a trebuit să refuz invitația.

Luni dimineața am avut o oră de rugăciune în cortul nostru, pentru refacerea soțului meu. Am prezentat cazul lui înaintea Marelui Medic. A fost o întâlnire prețioasă; pacea cerului a coborât asupra noastră. Cuvintele acestea mi-au venit cu putere în minte: „Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră”. Cu toții am simțit binecuvântarea lui Dumnezeu odihnindu-se asupra noastră. Apoi ne-am adunat în cortul cel mare; soțul meu era împreună cu noi și a vorbit un timp scurt, rostind cuvinte prețioase dintr-o inimă

[280]

calmă și cu fața strălucind de un adânc simțământ de îndurare și de bunătate a lui Dumnezeu. El s-a străduit să-i facă pe cei ce credeau adevărul să înțeleagă că este privilegiul lor să primească asigurarea harului lui Dumnezeu în inimile lor și că marile adevăruri pe care noi le credem trebuie să sfințească viața, să înnobileze caracterul și să aibă o influență salvatoare asupra lumii. Ochii înlăcrimați ai oamenilor arătau că inimile lor au fost mișcate și muiate prin aceste explicații.

Apoi am reluat lucrarea de acolo de unde am lăsat-o în Sabat; dimineața a fost folosită pentru lucrarea specială pentru păcătoși și cei care s-au abătut, dintre care două sute au venit în față pentru rugăciune, întinzându-se ca vârstă de la copilul de zece ani până la oameni, bărbați și femei, cărunți. Dintre aceștia, mai multe zeci au pornit pe o astfel de cale pentru prima dată în viață. În după-amiaza zilei, au fost botezate treizeci și opt de persoane și un număr asemănător și-au amânat botezul până se vor întoarce la casele lor.

Luni seara, împreună cu pastorul Canright și alți câțiva, am luat trenul pentru Danvers. Soțul meu n-a fost în stare să mă însotească. Atunci când am fost eliberată de apăsarea imediată a adunării de tabără, mi-am dat seama că eram bolnavă și slăbită; dar trenul ne ducea repede spre întâlnirea din Danvers. Aici trebuia să stau în fața unor oameni cu totul străini, ale căror minți fuseseră vătămate de rapoarte false și calomnii. M-am gândit că, dacă aș avea putere în plămâni, claritate în glas și liberare de durerea de inimă, I-aș fi foarte recunoscătoare lui Dumnezeu. Aceste gânduri și simțăminte le-am păstrat pentru mine și, în mare întristare, dar în tăcere, am strigat către Dumnezeu, căci eram prea obosită să-mi adun gândurile în cuvinte legate; simțeam însă că trebuie să am ajutor și l-am cerut din toată inima mea. Dacă trebuia să vorbesc în seara asta, aveam nevoie de putere fizică și mintală. În rugăciunea mea tainică spuneam mereu: „Sufletul meu neajutorat se ține de Tine. Ah, Dumnezeule, Eliberatorul meu, nu mă părăsi în acest ceas al nevoii mele.”

[281]

Pe măsură ce se apropia timpul de adunare, spiritul meu se lupta în rugăciune chinuitoare pentru tărie și putere de la Dumnezeu. După ce s-a cântat ultimul imn, am mers la amvon. Stăteam în picioare slăbită, știind că dacă într-o oarecare măsură succesul ar fi însoțit lucrarea mea, acesta avea să fie prin tăria Celui Puternic. Când am început să vorbesc, Duhul lui Dumnezeu a venit asupra mea. L-

am simțit asupra inimii mele ca un șoc electric și toată durerea a fost de îndată îndepărtată. Suferisem de o durere mare a nervilor din creier; și aceasta a fost întru totul îndepărtată. Brațul stâng și mâna deveniseră aproape de nefolositor, ca urmare a durerii cardiace, dar sensibilitatea naturală era acum refăcută. Minteă îmi era clară, iar sufletul era plin de lumina și iubirea lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu păreau a fi, de fiecare parte, ca un zid de foc.

Cortul era plin și cam două sute de persoane stăteau pe dinafara lui, neputând găsi loc înăuntru. Eu am vorbit din cuvintele lui Hristos, ca răspuns la întrebarea pusă de cărturar despre cea mai mare poruncă din Lege: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău”. Bindecuvântarea lui Dumnezeu a rămas asupra mea, și durerea și slăbiciunea m-au părăsit. În fața mea se afla un popor pe care era posibil să nu-l mai reîntâlnesc până la judecată, iar dorința pentru mântuirea lor m-a făcut să vorbesc cu zel și în temere de Dumnezeu, ca să pot fi eliberată de sângele lor. Efortul meu, timp de o oră și zece minute, a fost însoțit de o mare libertate. Isus a fost ajutorul meu și Numelui Său i se cuvine toată slava. Asistența a fost foarte atentă.

Marti ne-am întors la Groveland, spre a afla că adunarea de tabără se împrăstia, corturile fiind demontate, iar frații își luau rămas bun și erau gata să urce în tren pentru a se întoarce la casele lor. Aceasta a fost una dintre cele mai bune adunări de tabără la care am participat vreodată. Înainte de a părăsi terenul, pastorii Canright și Haskell, soțul meu, sora Ings și cu mine am căutat un loc retras într-un crâng și ne-am unit în rugăciune pentru ca bindecuvântarea sănătății și a harului lui Dumnezeu să se reverse mai bogat asupra soțului meu. Simțeam cu toții nevoie de ajutorul soțului meu când veneau atât de multe cereri urgente pentru predicare din toate părțile. Această ședință de rugăciune a fost foarte prețioasă și pacea cea dulce și bucuria care ne-au cuprins au fost asigurarea noastră că

[282]

Dumnezeu a auzit cererile noastre. În după-amiaza zilei, pastorul Haskell ne-a luat în căruța lui și am pornit spre South Lancaster să ne odihnim pentru un timp în căminul lor. Am preferat acest fel de călătorie, gândindu-ne că va fi spre folosul sănătății noastre.

Noi am avut conflicte zilnice cu puterile vrăjmașe ale întunericului, dar n-am renunțat la credința noastră și nici nu ne-am descurajat măcar. Din cauza bolii, soțul meu era deprimat, și ispitirile lui Sa-

tana se părea că-i tulbură mult mintea. Dar n-aveam de gând să fim biruiți de vrăjmaș. Nu mai puțin de trei ori pe zi I-am prezentat Marelui Medic cazul lui, Celui care poate vindeca atât sufletul, cât și trupul. Fiecare ocazie de rugăciune era pentru noi foarte prețioasă; la fiecare ocazie am avut manifestări speciale ale luminii și iubirii lui Dumnezeu. În timp ce imploram pe Dumnezeu în favoarea soțului meu, într-o seară, la fratele Haskell, se părea că Domnul era în mijlocul nostru în realitate. Acesta a fost un timp pe care nu-l vom uita niciodată. Camera părea luminată de prezența îngerilor. Noi Îl lăudam pe Domnul în inimile noastre și cu glasurile noastre. O soră nevăzătoare, fiind de față, a zis: „Este aceasta o viziune? Este cerul?” Inimile noastre erau într-o așa de strânsă părtășie cu Dumnezeu, încât am simțit că ceasurile sfințite erau prea sacre spre a fi irosite în somn. Ne-am retras pentru odihnă; dar aproape toată noaptea a trecut discutând și meditănd asupra bunătății și iubirii lui Dumnezeu și slăvindu-L pe El cu bucurie.

Am hotărât să călătorim cu un mijloc de transport particular o parte din drum, până la adunarea de tabără din Vermont, întrucât socoteam că aceasta ar fi spre folosul soțului meu. La amiază aveam să ne oprim pe marginea drumului, să aprindem un foc, să pregătim gustarea de prânz și să avem un timp pentru rugăciune. Aceste ore prețioase petrecute împreună cu fratele și sora Haskell, sora Ings și sora Huntley nu vor fi uitate niciodată. Rugăciunile noastre s-au înălțat către Dumnezeu tot drumul de la South Lancaster la Vermont. După ce am călătorit trei zile, am luat trenul și astfel am încheiat călătoria.

[283] Adunarea a fost de un folos special pentru lucrarea din Vermont. Domnul mi-a dat putere să vorbesc poporului o dată în fiecare zi. Redau următoarele din raportul pastorului Uriah Smith despre adunare, publicat în *Review and Herald*: „Fratele și sora White și fratele Haskell au fost la această adunare, spre marea bucurie a fraților. Sabatul din 8 septembrie, care a fost hotărât ca zi de post cu referire specială la starea sănătății fratelui White, a fost serbat pe terenul unde se ținea adunarea. Acolo s-au înălțat rugăciuni din inimă și avem semne bune că aceste rugăciuni n-au fost în zadar. Bindecuvântarea Domnului a fost cu poporul Său în mare măsură. În Sabat după-amiază a vorbit sora White, foarte liberă și cu efect. Cam o sută de oameni au venit

în față pentru rugăciuni, manifestând simțământul adânc și dorința serioasă de a căuta pe Domnul.”

De la Vermont am plecat direct la adunarea de tabără de la New York. Domnul mi-a dat o mare libertate ca să vorbesc poporului, dar unii nu erau pregătiți să câștige ceva în urma acestei adunări. Ei n-au reușit să-și dea seama de starea în care se aflau și nu l-au căutat pe Domnul în mod serios, mărturisindu-și alunecarea și cerând îndepărtarea păcatelor lor. Unul dintre marile scopuri pentru a ține adunări de tabără este ca frații noștri să simtă primejdia de a fi mult împovărați cu grijile acestei zile. Este o mare pierdere când nu se profită de aceste privilegii.

Ne-am întors la Michigan și după câteva zile am mers la Lansing spre a participa la adunarea de tabără de acolo, care a continuat timp de două săptămâni. Aici am lucrat foarte serios și am fost sprijinită de Duhul Domnului. Am fost foarte binecuvântată, vorbind studenților și lucrând pentru mântuirea lor. Aceasta a fost o adunare remarcabilă. Duhul lui Dumnezeu a fost prezent de la început până la sfârșit. Ca rezultat al adunării, au fost botezați o sută treizeci de oameni. O mare parte dintre aceștia erau studenți de la colegiul nostru. Noi ne-am bucurat văzând mântuirea lui Dumnezeu în această adunare. După ce am petrecut câteva săptămâni la Battle Creek, am hotărât să traversăm câmpiile spre California.

Activități în California

Soțul meu a lucrat numai puțin în California. Refacerea lui părea să fie amânată. Rugăciunile noastre se înălțau spre cer nu mai puțin de trei ori și uneori de cinci ori pe zi; și pacea lui Dumnezeu adesea cobora asupra noastră. Eu nu eram câtuși de puțin descurajată. Neputând să dorm mult noaptea, o mare parte din timp era petrecută în rugăciune și laudă recunoscătoare față de Dumnezeu pentru îndurările Sale. Simțeam că pacea lui Dumnezeu stăpânește în inima mea în mod constant și puteam să spun într-adevăr că pacea era ca un râu. Asupra mea au venit necazuri neprevăzute și neașteptate, care, ca adaos la boala soțului meu, aproape că m-au copleșit. Dar încrederea mea în Dumnezeu a fost neclintită. El a fost cu adevărat un ajutor prezent la fiecare vreme de nevoie.

[284]

Noi am vizitat Healdsburg, St. Helena, Vacaville și Pacheco. Soțul meu mă însoțea când vremea era favorabilă. Iarna era mai degrabă obositoare pentru noi și deoarece sănătatea soțului meu s-a îmbunătățit, iar vremea în Michigan a devenit blândă, el s-a întors să fie tratat la sanatoriu. Aici a primit un mare ajutor și a reînceput să scrie pentru revistele noastre cu obișnuita lui claritate și forță.

Eu n-am îndrăznit să-l însoțesc pe soțul meu de-a curmezișul câmpiilor, căci constanta îngrijorare și neliniște și neputința de a dormi au adus asupra inimii mele dificultăți alarmante. Noi simțeam tot mai mult că ceasul despărțirii noastre se apropia. A fost imposibil să ne reținem lacrimile, pentru că nu știam dacă ne vom mai întâlni iarăși în această lume. Soțul meu s-a întors la Michigan și am hotărât că este recomandabil pentru mine să vizitez Oregonul și să duc mărturia mea celor care nu m-au auzit niciodată.

Am plecat de la Healdsburg spre Oakland la 7 iunie și m-am întâlnit cu comunitățile din Oakland și San Francisco sub un mare cort din San Francisco, unde lucrase fratele Healey. Am simțit povara mărturiei și a marii nevoi de a stăruî în eforturi personale de partea acestor comunități pentru a aduce și pe alții la cunoștința adevărului. Mi-a fost arătat că San Francisco și Oakland erau câmpuri misionare și vor fi întotdeauna. Creșterea numărului lor va fi lentă; dar dacă toți din aceste biserici ar fi membri vii și ar face ceea ce pot în a duce lumina înaintea altora, mult mai mulți ar fi aduși în rândurile lor și ar asculta de adevăr. Actualii credincioși ai adevărului nu erau interesați pentru mântuirea altora cum ar trebui să fie. Inactivitatea și indolența în cauza lui Dumnezeu vor avea ca rezultat abaterea lor înșiși de la Dumnezeu, și prin exemplul lor, ei vor împiedica și pe alții să înainteze. Altruismul, stăruința, exercițiul activ ar fi productiv cu cele mai bune rezultate. Am încercat să imprim asupra lor ceea ce mi-a prezentat Domnul mie, și anume că El dorea ca adevărul să fie prezentat altora de către lucrători serioși, activi, nu de către cei care doar mărturisesc a-l crede. Ei trebuie să prezinte adevărul nu numai prin cuvinte, ci printr-o viață precaută, fiind reprezentanții vii ai adevărului.

Mi-a fost arătat că cei care alcătuiesc aceste comunități trebuie să fie cercetători ai Bibliei, cercetând voia lui Dumnezeu mult mai serios pentru ca ei să poată învăța să fie lucrători în cauza lui Dumnezeu. Ei trebuie să semene semințele adevărului oriunde se află, în

cămin, în atelierul de lucru, în piață, precum și în casa de adunare. Pentru a deveni obișnuiți cu Biblia, trebuie s-o citească cu atenție și rugăciune. Pentru ca să se predea ei înșiși și să arunce povara lor asupra lui Hristos, trebuie să înceapă de îndată să studieze să înțeleagă valoarea crucii lui Hristos și să învețe s-o poarte. Dacă vor să trăiască o viață sfântă, ei trebuie să se teamă de Dumnezeu.

Acesta este procesul care ne conduce să ne vedem cum suntem. Când este ispitit, omul poate avea o privire rapidă asupra adevăratului său caracter și poate înțelege necesitatea cultivării înclinațiilor bune. Încrezându-se în binecuvântarea lui Dumnezeu, creștinul este în siguranță oriunde. În oraș, el n-are să fie corupt. La contabilitate, va fi remarcat pentru obiceiurile lui de strictă integritate. În atelierul mecanic, fiecare parte a lucrării lui va fi făcută cu credincioșie, numai spre slava lui Dumnezeu. Când este urmată calea aceasta de către membrii ei individuali, comunitatea va avea succes. Niciodată nu va fi realizată prosperitatea acestor comunități până când membrii individuali nu vor fi în strânsă legătură cu Dumnezeu, având un interes neegoist în salvarea sufletelor. Pastorii pot să țină cuvântări plăcute și puternice și multă muncă poate fi depusă spre a face comunitatea prosperă; dar, dacă membrii individuali nu-și fac partea ca slujitori ai lui Isus Hristos, comunitatea va fi totdeauna în întuneric și fără putere. Oricât de dificilă și întunecoasă este lumea, influența unui exemplu cu adevărat constant va fi o putere spre bine.

[286]

O persoană poate să aștepte tot atât de bine să secere unde n-a semănat niciodată sau să afle cunoștință unde niciodată n-a căutat-o, cât să aștepte să fie mântuit în lenevie. Un om leneș și trândav niciodată nu va avea succes să frângă mândria sau să biruie puterea ispitei pentru satisfacții păcătoase, care-l țin departe de Mântuitorul lui. Lumina adevărului care sfintește va descoperi primitorului patimile păcătoase din inima lui, care se luptă pentru dominație, ceea ce face necesar pentru el să-și încordeze fiecare nerv și să se străduiască din toate puterile să-i reziste lui Satana, ca să poată birui prin meritele lui Hristos. Când este înconjurat de influențe menite să-l îndepărteze de Dumnezeu, cererile lui trebuie să fie fără încetare pentru ajutor și putere de la Isus ca să poată birui planurile lui Satana.

Unii din aceste comunități se află într-o primejdie continuă pentru că îngrijorările acestei vieți și gândurile lumesti le ocupă atât de mult mintea, încât nu se mai gândesc la Dumnezeu sau la cer

și la nevoile sufletelor lor. Ei se trezesc din amorteală din când în când, dar cad înapoi într-un somn și mai adânc. Dacă nu se trezesc de-a binelea, Dumnezeu va îndepărta de la ei lumina pe care le-a dat-o. În mânia Lui, va îndepărta sfeșnicul din locul lui. Din aceste comunități, El a făcut depozitarul Legii Sale. Dacă părăsesc păcatul și, prin evlavie zeloasă și activă, dau pe față stabilitate și supunere față de învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu fiind credincioși în îndeplinirea datoriei religioase, ei vor ajuta la punerea sfeșnicului la locul lui și vor avea dovada că Domnul oștirilor este cu ei și că Dumnezeul lui Iacov este adăpostul lor.

Vizită în Oregon

[287] Duminică, 10 iunie, ziua în care trebuia să plecăm în Oregon, eu eram istovită datorită bolii de inimă. Prietenii mei credeau că este aproape îndrăzneț pentru mine să iau vaporul, dar eu am socotit că m-aș odihni dacă m-aș îmbarca pe vas. Am aranjat să scriu foarte mult în timpul călătoriei pe apă.

Împreună cu o doamnă prietenă și cu pastorul I. N. Loughborough am părăsit San Francisco în după-amiaza zilei de 10 cu vaporul „Oregon”. Căpitanul Conner, care răspundea de splendidul vapor, a fost foarte atent cu pasagerii lui. După ce am trecut de Golden Gate și am intrat în oceanul nesfârșit, acesta a fost foarte agitat. Vântul ne era împotriva, și vaporul se înclina teribil, în timp ce oceanul era grozav de înfuriat de vânt. Eu priveam cerul înnorat, valurile care, grăbite, se ridicau înalte ca un munte și stropii de apă care reflectau culorile curcubeului. Priveliștea era înfricoșător de grandioasă, și eu am fost plină de venerație în timp ce contempnam tainele adâncului. Acesta este teribil în mânia lui. Există o frumusețe grozavă în înălțimea mândrelor lui valuri care urlă și apoi cad în suspine jalnice. Puteam să văd manifestarea puterii lui Dumnezeu în mișcările agitate ale apelor care gemeau sub acțiunea nemiloasă a vânturilor ce înălțau valurile ca și când ar fi în convulsiile agoniei.

Ne aflam într-un vas frumos, zgâlțâit de valuri mereu neliniștite; dar exista o putere nevăzută care ținea ferm în stăpânire valurile. Numai Dumnezeu are puterea de a le menține în limitele lor hotărâte. El poate să țină apele ca în căușul mâinii. Adâncul va asculta de

glasul Creatorului lui: „Până aici să vii, să nu treci mai departe, aici să ți se oprească mândria valurilor tale”.

Ce subiect de cugetat a fost întinsul și grandiosul Ocean Pacific! În aparență, el era chiar opusul pacificului: era turbare și furie. Când aruncăm o privire superficială asupra apei, se pare că nimic nu este atât de greu de stăpânit, atât de lipsit de lege și ordine, ca marele adânc. Dar Legea lui Dumnezeu este ascultată de ocean. El cântărește apele și delimitează albia lor. În timp ce priveam la cerurile de sus și la apele de jos, mă întrebam: „Cine sunt eu? Unde merg? În jurul meu nu sunt decât nemărginitele ape. Cât de mulți s-au îmbarcat pe ape și niciodată n-au mai văzut câmpiile cele verzi sau fericitele lor cămine! Ei au căzut în adânc ca un bob de nisip și astfel și-au încheiat viața.”

[288]

În timp ce priveam la acele talazuri albe la vârful care urlau, mi-am adus aminte de acea scenă din viața lui Hristos, când ucenicii, în ascultare de porunca Învățătorului lor, au mers cu corabia de partea cealaltă a mării. Asupra lor s-a abătut o furtună teribilă. Corabia nu voia să asculte de ei și au fost duși înapoi și încolo până ce, în disperare, au renunțat la vâsle. Ei se așteptau să piară acolo; dar, în timp ce furtuna și talazurile prevesteau moartea, Hristos, pe care ei îl lăsaseră de cealaltă parte, li s-a arătat, mergând liniștit pe agitatele valuri spumegânde. Ei erau dezorientați datorită eforturilor zadarnice și, în situația lor aparent deznădăjduită, au renunțat la tot, considerându-se pierduți. Când L-au văzut în fața lor pe Isus mergând pe apă, s-au îngrozit și mai mult. Ei au interpretat lucrul acesta ca o prevestire a morții lor imediate. Au țipat de teamă. Dar, în loc ca apariția Sa să vestească prezența morții, El a venit ca un mesager al vieții. Glasul Lui a fost auzit mai presus de urlatul elementelor naturii: „Eu sunt, nu vă temeți!” Cât de repede s-a schimbat acum scena, din groaza disperării, în bucuria credinței și a speranței în prezența iubitului Învățător! Ucenicii n-au mai simțit neliniște și nici teamă de moarte, pentru că Hristos era cu ei.

Să refuzăm noi ascultarea de Izvorul oricărei puteri, de a cărui Lege ascultă chiar marea și valurile? Să mă tem eu de a mă încrede în ocrotirea Lui, când El a spus că nici o vrabie nu cade pe pământ fără ca Tatăl nostru cel ceresc să observe?

Când au plecat aproape toți la cabinele lor, eu am continuat să rămân pe punte. Căpitanul mi-a adus un scaun înclinat din trestie

[289]

împletită și pături ca protecție pentru aerul rece. Eu știam că, dacă mergeam în cabină, mă îmbolnăveam. S-a lăsat noaptea, întunericul a acoperit marea, și valurile se năpusteau furioase asupra vasului nostru. Vasul acesta mare nu era decât o așchie pe apele nemiloase; dar el a fost păzit și ocrotit pe drumul lui de îngerii cerești, însărcinați de Dumnezeu să împlinescă poruncile Lui. Altfel, noi puteam fi înghițiți într-o clipă, nerămânând nici o urmă din vasul cel splendid. Dar acel Dumnezeu care hrănește corbii și care numără perii capului nostru nu ne va uita.

Căpitanul a socotit că era prea rece pentru mine să rămân pe punte. Eu i-am spus că, în ce privește siguranța sănătății mele, mai degrabă aș dori să rămân pe punte toată noaptea decât să intru în cabină, unde erau două doamne care aveau rău de mare și unde aș fi lipsită de aer curat. El a spus: „Dumneavoastră nu vi se cere să vă ocupați cabina. Am să mă îngrijesc să aveți un loc bun pentru dormit.” Am fost ajutată de stewardesă până în salonul de sus și pe dușumea a fost pusă o saltea de păr. Deși totul a fost adus la îndeplinire în cel mai repede timp posibil, eu am devenit foarte abătută. M-am așezat jos pe patul meu și nu m-am ridicat de pe el decât în dimineata următoare a zilei de joi. În acel timp am mâncat numai o dată, câteva linguri de supă de carne concentrată și biscuiți.

În timpul celor patru zile de călătorie cu vaporul, unul sau altul îndrăzneau să iasă din cabinele lor; erau palizi, slabi și, clătînându-se, încercau să-și facă plimbarea pe punte. Pe fiecare față se citea tristețea. Însăși viața părea de nedorit. Toți tânjeam după odihna pe care n-o puteam găsi și voiam să vedem ceva ce stătea liniștit. Atunci, importanța personală nu era avută prea mult în vedere. Din aceasta putem învăța o lecție despre micimea omului.

Călătoria noastră pe ocean a continuat să fie foarte agitată până am trecut de bancul de nisip și am intrat pe râul Columbia, care avea un luciul ca sticla. Am fost ajutată să merg pe punte. Era o dimineată frumoasă și pasagerii s-au revărsat afară ca un roi de albine. Formau o grupă cu înfățișare foarte tristă la început, dar aerul înviorător și lumina îmbucurătoare a soarelui, după vânt și furtună, în curând au dat naștere la bucurie și veselie.

Pentru ultima noapte în care am fost pe vas am fost foarte recunoscătoare față de Tatăl meu ceresc. Acolo am învățat o lecție pe care n-am s-o uit niciodată. Dumnezeu a vorbit inimii mele în

furtună, în valuri și în liniștea care a urmat. Și să nu ne închinăm noi Lui? Să se ridice voința omului împotriva voinței lui Dumnezeu? Să fim noi neascultători de poruncile unui Comandant atât de puternic? Să ne luptăm cu Cel Prea Înalt, care este sursa oricărei puteri și din a cărui inimă se revarsă iubire nemărginită și binecuvântare pentru ființele de sub grija Lui?

[290]

Vizita mea în Oregon a fost de un interes deosebit. După o despărțire de patru ani, m-am întâlnit acolo cu scumpii mei prieteni, fratele și sora Van Horn, pe care îi revendicăm ca fiind copiii noștri. Fratele Van Horn n-a prezentat rapoarte atât de favorabile ale lucrării lui cum ar fi putut, pe drept, s-o facă. În consecință, am fost oarecum surprinsă și foarte mulțumită să aflu cauza lui Dumnezeu într-o stare atât de prosperă în Oregon. Prin eforturile neobosite ale acestor misionari credincioși, a fost înființată o Conferință adventistă de ziua a șaptea și au fost angajați câțiva pastori ca să lucreze în acel câmp întins.

Marti seara, la 18 iunie, m-am întâlnit cu un frumos număr de păzitori ai Sabatului din acest stat. Inima mea a fost înduioșată de Duhul lui Dumnezeu. Mi-am prezentat mărturia pentru Isus și mi-am exprimat recunoștința pentru privilegiul plăcut pe care-l aveam de a ne încrede în iubirea Lui și de a cere ca puterea Lui să se unească cu eforturile noastre pentru salvarea de la pierzare a păcătoșilor. Dacă vrem ca lucrarea lui Dumnezeu să prospere, trebuie ca Hristos să locuiască în noi; pe scurt, trebuie să facem lucrările lui Hristos. Oriunde privim, secerișul apare copt; dar lucrătorii sunt atât de puțini! Mi-am simțit inima plină de pacea lui Dumnezeu și revărsată în iubire pentru poporul Lui cel scump, cu care mă închinam pentru prima dată.

În ziua de duminică, 20 iunie, am vorbit în biserica metodistă din Salem despre subiectul cumpătării. Prezența a fost neobișnuit de bună și eram liberă să tratez acest subiect favorit pentru mine. Mi s-a cerut să vorbesc din nou în același loc duminică după adunarea de tabără, dar am fost împiedicată de răgușeală. Marti, seara următoare, am vorbit totuși din nou în această biserică. Mi-au fost făcute multe invitații să vorbesc despre cumpătare în diferite orașe și orașele din Oregon, dar starea sănătății mele mi-a interzis să mă conformez acestor cereri. Vorbirea continuă și schimbarea climei mi-au provocat o răgușeală temporară, dar severă.

[291]

Am intrat în adunarea de tabără cu simțăminte de interes profund. Când am stat în fața poporului, Domnul mi-a dat putere și har. În timp ce priveam peste audiența atentă, inima mea a fost frântă înaintea lui Dumnezeu. Aceasta a fost prima adunare de tabără ținută de poporul nostru în acel stat. Am încercat să vorbesc, dar graiul meu a fost întrerupt din cauza plânsului. M-am simțit foarte neliniștită din cauza slabei sănătăți a soțului meu. În timp ce vorbeam, mi-a apărut în fața ochilor minții mele, foarte viu, o adunare din comunitatea Battle Creek, soțul meu fiind în mijlocul ei, cu lumina blândă a Domnului planând asupra lui și înconjurându-l. Fața lui purta semne ale sănătății și el părea foarte fericit.

Am încercat să prezint înaintea poporului recunoștința pe care ar trebui s-o simțim pentru afectuoasa compasiune și marea iubire a lui Dumnezeu. Bunătatea și slava Lui mi-au impresionat mintea într-o manieră remarcabilă. Am fost copleșită de un simțământ al inegalabilei Lui îndurări și de lucrarea pe care o face El, nu numai în Oregon, în California și în Michigan, unde se află importantele noastre instituții, ci și în țări străine. Nu pot să prezint altora tablourile care au impresionat în mod atât de viu mintea mea cu acea ocazie. Pentru un moment, mi-a apărut în față întinderea lucrării și am pierdut din vedere cele ce erau în jurul meu. Ocazia și poporul căruia mă adresam au pierit din mintea mea. Lumina, prețioasa lumină din cer, strălucea cu mare putere asupra acelor instituții care erau angajate în solemnă și înalta lucrare de reflectare a razelor de lumină pe care cerul le-a lăsat să strălucească asupra lor.

Pe tot parcursul adunării de tabără, Domnul mi s-a părut a fi foarte aproape de mine. Când ea s-a încheiat, eram extrem de obosită, dar liberă în Domnul. Acesta a fost un timp de muncă folositoare care a întărit biserica spre a continua în lupta pentru adevăr. Chiar înainte de a începe adunarea de tabără, multe lucruri mi-au fost descoperite în viziune în timpul nopții; dar mi-a fost impusă tăcerea, ca să nu amintesc nimănui chestiunea la acea dată. După ce s-a încheiat adunarea, am avut în timpul nopții o altă manifestare remarcabilă a puterii lui Dumnezeu.

[292] În duminica de după adunarea de tabără, am vorbit după-masă în piața publică. În inima mea era iubirea lui Dumnezeu și am stăruit asupra simplității religiei Evangheliei. Inima mea a fost topită și

înmuiată de iubirea lui Isus și am dorit să-L prezint pe El în așa fel, încât toți să poată fi fermecați de frumusețea caracterului Său.

În timpul șederii mele în Oregon, am vizitat închisoarea din Salem împreună cu fratele și sora Carter și sora Jordan. Când a sosit timpul pentru slujbă, am fost conduși la capelă, care era plăcută prin lumina bogată și aerul curat și proaspăt. La un semnal al clopotului, doi bărbați au deschis porțile mari de fier, și întemnițații au intrat cu grămada. Pentru siguranță, ușile au fost încuiate în urma lor și pentru prima dată în viața mea am fost închisă între peretii unei temnițe.

Mă așteptam să văd oameni cu înfățișare respingătoare, dar am fost dezamăgită; mulți dintre ei păreau inteligenți și unii chiar dotați. Erau grosolan îmbrăcați, dar într-o uniformă curată de închisoare, cu părul tuns și cu bocanci lustruiți. Când priveam la diferitele fizionomii din fața mea, mă gândeam: „Fiecăruia dintre acești oameni i-au fost încredințate daruri sau talente, ca să fie folosite spre slava lui Dumnezeu și spre folosul lumii, dar ei au disprețuit aceste daruri ale cerului, au abuzat de ele și le-au aplicat greșit.” Când îi priveam pe tineri, în vârstă de optsprezece, douăzeci și treizeci de ani, m-am gândit la nefericirile lor mame și la durerea și muștrarea lor de conștiință care erau partea lor amară. Multe inimi ale acestor mame au fost zdrobite de calea neevlavioasă urmată de copiii lor. Dar și-au făcut ele datoria pentru acești copii? Nu le-au satisfăcut ele propria lor voință și umblare și n-au neglijat ele să-i învețe poruncile lui Dumnezeu și pretențiile Lui asupra lor?

Când toată lumea a fost adunată, fratele Carter a citit un imn. Toți aveau cărți și s-au unit cântând din inimă. Unul, care era un muzician perfect, a cântat la armoniu. Apoi eu am început adunarea cu rugăciune și din nou am cântat împreună. Am vorbit din cuvintele lui Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este”.

Am înălțat înaintea lor sacrificiul nemărginit făcut de Tatăl, dând pe iubitul Său Fiu pentru oamenii căzuți, pentru ca prin ascultare, să poată fi schimbați și să devină fii recunoscuți ai lui Dumnezeu. Biserica și lumea sunt chemate să admire iubirea care, exprimată

astfel, întrece priceperea omenească și care uimește chiar și pe îngerii din cer. Această iubire este atât de adâncă, atât de largă, atât de înaltă, încât apostolul inspirat, nereușind să găsească cuvinte cu care s-o descrie, invită biserica și lumea s-o privească — să facă din ea tema contemplării și meditației.

Am prezentat înaintea ascultătorilor mei păcatul lui Adam făcut prin călcarea poruncilor exprese ale Tatălui. Dumnezeu a făcut pe om drept, perfect, sfânt și fericit, dar el a pierdut favoarea divină și a nimicit propria lui fericire prin neascultarea de Legea Tatălui. Păcatul lui Adam a afundat neamul omenesc în mizerie și disperare. Dar Dumnezeu, în minunata Sa iubire și îndurare, n-a lăsat pe oameni să piară în starea lor deznădăjduită și căzută. El a dat pe prea iubitul Său Fiu pentru mântuirea lor. Hristos a intrat în lume cu natura Lui divină îmbrăcată în natura omenească. El a trecut peste terenul unde a căzut Adam, a suportat proba pe care Adam n-a reușit să o îndure; El a biruit fiecare ispită a lui Satana și a răscumpărat astfel dezonorantul eșec și căderea lui Adam.

Apoi m-am referit la postul îndelungat al lui Hristos din pustie. Păcatul satisfacerii apetitului și puterea lui asupra naturii umane nu pot fi niciodată înțelese, afară de cazul că acel post îndelungat al lui Hristos, când Se lupta de unul singur cu prințul puterilor întinericului, este studiat și înțeles. În joc era mântuirea omului. Va ieși biruitor Satana sau Răscumpărătorul lumii? Este imposibil să ne închipuim cu ce interes au privit îngerii lui Dumnezeu încercarea iubitului lor Comandant.

[294]

Isus a fost ispitit în toate lucrurile așa cum suntem și noi, pentru ca să poată ști cum să-i ajute pe cei care aveau să fie ispitiți. Viața Lui este exemplul nostru. El dovedește, prin ascultarea Lui de bunăvoie, că omul poate asculta de Legea lui Dumnezeu, și călcarea Legii, iar nu ascultarea de ea, îl duce în robie. Mântuitorul a fost plin de compasiune și iubire; El niciodată n-a disprețuit pe cel care se pocăiește cu adevărat, oricât de mare era vina lui, dar a denunțat cu tărie ipocrizia de orice fel. El cunoaște păcatele oamenilor, știe toate faptele lor și citește toate motivele lor secrete, totuși nu Se îndepărtează de ei în nelegiuirea lor. El insistă pe lângă păcătos și discută cu el, și într-un sens — acela că ia asupra Sa slăbiciunea naturii omenești, — El Se așează pe Sine la același nivel cu el. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre

cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”

Omul, care a stricat chipul lui Dumnezeu în sufletul lui printr-o viață coruptă, nu poate produce o schimbare radicală în el însuși numai prin efort omenesc. El trebuie să accepte prevederile Evangheliei; trebuie să fie împăcat cu Dumnezeu prin ascultare față de Legea Sa și credința în Isus Hristos. De aici înainte, viața lui trebuie să fie condusă după un principiu nou. Prin pocăință, credință și fapte bune, el poate perfecționa un caracter drept și să ceară, prin meritele lui Hristos, privilegiul de fii ai lui Dumnezeu. Principiile adevărului divin, primite și nutrite în inimă, ne vor duce la o desăvârșire morală pe care noi n-am considerat-o ca fiind posibil s-o ajungem. „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.”

Iată lucrarea pe care s-o face omul. El trebuie să privească în oglinda Legii lui Dumnezeu, să observe defectele din caracterul lui moral și să îndepărteze păcatele, spălându-și haina caracterului său în sângele Mielului. Invidie, mândrie, răutate, înșelăciune, ceartă și crimă vor fi curățate din inima care primește iubirea lui Hristos și care nutrește speranța de a fi făcut asemenea Lui când îl vom vedea așa cum este El. Religia lui Hristos curăță și face demn pe posesorul ei, oricare ar fi legăturile sale sau starea lui socială. Oamenii care au devenit creștini transformați se ridică deasupra nivelului fostului lor caracter, având o putere mintală și morală mai mare. Acei care au căzut și s-au degradat prin păcat și crimă pot fi ridicați prin meritele Mântuitorului la o poziție numai cu puțin mai jos decât aceea a îngerilor.

[295]

Dar influența nădejzii Evangheliei nu-l face pe păcătos să privească la mântuirea lui Hristos ca la o problemă a harului fără plată, în timp ce el trăiește în continuă călcare a Legii lui Dumnezeu. Când lumina adevărului apare în mintea lui și înțelege pe deplin cerințele lui Dumnezeu și își dă seama de întinderea păcatelor lui, el își va schimba căile, va deveni fidel față de Dumnezeu prin puterea obținută de la Mântuitorul lui și va duce o viață nouă și mai curată.

În timp ce eram la Salem, am făcut cunoștință cu fratele și sora Donaldson, care doreau ca fiica lor să se întoarcă la Battle Creek împreună cu noi, ca să frecventeze colegiul. Sănătatea ei era slabă și

a fost o luptă foarte mare pentru ei să se despartă de ea, singura lor fiică; dar avantajele spirituale pe care avea să le primească acolo i-au convins să facă sacrificiul. Și suntem fericiți să spunem aici că, la recenta adunare de tabără din Battle Creek, acest copil scump a fost afundat cu Hristos în botez. Iată o altă dovadă a importanței faptului ca adventiștii de ziua a șaptea să-și trimită copiii la școlile noastre, unde pot fi aduși direct sub influența salvatoare.

Călătoria noastră de la Oregon a fost agitată, dar n-am mai fost așa de bolnavă ca în precedenta mea călătorie pe mare. Acest vas, „Idaho”, n-avea tangaj, ci doar ruliu. Pe vas am fost tratați foarte amabil. Am făcut multe cunoștințe plăcute și am împărțit unora publicațiile noastre, care au dus la conversații folositoare. Când am ajuns la Oakland, am aflat că a fost ridicat cortul și că un număr destul de mare de oameni au îmbrățișat adevărul prin lucrarea fratelui Healey. În cort, am vorbit de mai multe ori. În Sabat și în ziua întâi, comunitățile din San Francisco și Oakland s-au adunat împreună și am avut adunări interesante și folositoare.

[296] Am dorit mult să iau parte la adunarea de tabără din California, dar am fost chemată urgent să particip la adunările de tabără din Est. Când mi-a fost prezentată starea lucrurilor de acolo, știam că aveam de dus o mărturie mai ales pentru frații noștri din Conferința New England și nu mă simțeam liberă să mai rămân în California.

În drum spre răsărit

La 28 iulie, însoțită de fiica noastră, d-na Emma White, și Edith Donaldson, am plecat din Oakland spre Est. Am sosit la Sacramento în aceeași zi și am fost întâmpinați de fratele și sora Wilkinson, care ne-au urat un călduros bun venit și ne-au luat în căminul lor, unde ne-am întreținut agreabil în timpul șederii noastre. Conform programului, eu am vorbit duminică. Încăperea a fost bine ocupată cu o adunare atentă, și Domnul mi-a dat libertate să le vorbesc din Cuvântul Său. Luni am luat din nou trenul, oprindu-ne la Reno, Nevada, unde eram programată să vorbesc marți seara în cortul în care pastorul Loughborough ținea un curs de lecturi. Am vorbit liberă la patru sute de ascultători atenți despre cuvintele lui Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu”.

În timp ce treceam peste întinsul deșert american, în căldură și praf de sărătură, am devenit foarte obosiți de peisajul sterp, deși ne împărtășisem de toată comoditatea și alunecam repede și lin pe șinele de cale ferată, trași de locomotivă. Mi-am adus aminte de evreii din vechime, care au călătorit peste stânci și deșerturi aride timp de patruzeci de ani. Căldura, praful și asprimea drumului au atras plângeri și oftări de oboseală din partea celor care au făcut acel drum obositor. Mă gândeam că, dacă noi am fi obligați să călătorim pe jos peste un deșert sterp, adesea suferind de sete, căldură și oboseală, foarte mulți dintre noi am murmura mai mult decât au murmurat israeliții.

Înfățișarea specifică peisajului muntos pe drumul de țară a fost schițată adesea de peniță și creion. Probabil că toți cei care sunt delectați de grandioarea și frumusețea naturii simt o tresărire de bucurie când privesc acești vechi munți grandioși, dealuri frumoase și canioane sălbatice și stâncoase. Aceasta este adevărat mai ales în dreptul unui creștin. El vede în stâncile de granit și în susurul râurilor lucrarea brațului atotputernic al lui Dumnezeu. El dorește să se cațere pe munții cei înalți, pentru că i se pare că atunci ar fi mai aproape de cer, deși el știe că Dumnezeu aude rugăciunile copiilor Săi atât din vale, cât și de pe vârful muntelui.

[297]

Colorado

Pe drumul de la Denver la Walling's Mills, stațiunea muntoasă unde soțul meu a petrecut lunile de vară, ne-am oprit în orașul Boulder și cu bucurie am văzut casa noastră de adunare din pânză de cort, unde pastorul Cornell ținea o serie de adunări. Am găsit un adăpost liniștit în căminul confortabil al sorei Dartt. Cortul a fost dat cu împrumut spre a ține în el adunări despre cumpătare și, datorită invitației speciale, am vorbit în cortul plin de ascultători atenți. Deși obosită din cauza călătoriei mele, Domnul m-a ajutat să prezint cu deplin succes în fața poporului necesitatea de a practica o cumpătare strictă în toate lucrurile.

Luni, 8 august, m-am întâlnit cu soțul meu și l-am găsit cu sănătatea într-o stare mult mai bună, vesel și activ, drept pentru care am fost recunoscătoare față de Dumnezeu. Pastorul Canright, care a petrecut câțva timp împreună cu soțul meu în munți, a fost în acest

timp chemat acasă la soția lui care era bolnavă, și duminică, soțul meu și cu mine l-am însoțit în orașul Boulder să ia trenul. Seara am vorbit în cort, și dimineața următoare ne-am întors la căminul nostru vremelnic din Walling's Mills. Sabatul următor am vorbit din nou celor adunați în cort. După explicațiile mele, am avut o ședință de consfătuire. Au fost aduse unele mărturisiri excelente. Unii păzeau primul lor Sabat. Seara, după Sabat, am vorbit poporului, și duminică seara de asemenea.

[298] Toată familia noastră era prezentă în munți, afară de fiul nostru Edson. Soțul meu și copiii au socotit că, deoarece eram mult sleită de puteri, fiindcă am lucrat aproape continuu de când cu adunarea de tabără din Oregon, era privilegiul meu să mă odihnesc; dar în mintea mea era întipărit gândul să iau parte la adunările de tabără din Est, mai ales la cea din Massachusetts. Rugăciunea mea a fost că, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu ca să particip la aceste adunări, soțul meu să fie de acord ca eu să merg.

După ce ne-am întors în Boulder, am găsit o scrisoare de la fratele Haskell, în care ne îndemna pe amândoi să participăm la adunarea de tabără; dar dacă soțul meu nu putea să vină, el dorea ca măcar eu să vin, dacă este posibil. I-am citit soțului meu scrisoarea și am așteptat să văd ce va spune. După câteva momente de tăcere, el a spus: „Ellen, tu va trebui să participi la adunarea de tabără din New England.” A doua zi, cuferele noastre au fost făcute. La orele două din noapte, favorizați de lumina lunii, am pornit spre gară și la șase și jumătate ne-am urcat în tren. Călătoria numai plăcută nu a fost, deoarece căldura a fost mare, și eu eram mult epuizată.

Adunări în est

Ajungând la Battle Creek, am aflat că am fost programată să vorbesc duminică seara în cortul gigant ridicat pe terenul colegiului. Cortul era supraaglomerat și inima mea s-a revărsat în apeluri serioase către popor.

Am zăbovit acasă o foarte scurtă perioadă de timp și apoi, însoțită de sora Mary Smith Abbey și fratele Farnsworth, din nou mi-am luat zborul în drum spre răsărit. Când am ajuns la Boston, eram epuizată. Frații Wood și Haskell ne-au întâmpinat la gară și ne-au însoțit la Ballard Vale, locul adunării. Am fost primiți cu căldură de vechii

noștri prieteni și cu cordialitatea care, pentru un moment, se părea că mă odihnește. Vremea era excesiv de caldă și schimbarea de la clima reconfortantă din Colorado la căldura apăsătoare din Massachusetts a făcut ca aceasta din urmă să fie aproape insuportabilă. Am încercat să vorbesc poporului, cu toată oboseala mea cea mare, și am fost întărită să-mi aduc mărturia. Cuvintele păreau că merg drept la inimă. Se cerea multă muncă la această adunare. De când cu ultima adunare de tabără, au fost înființate comunități noi. Suflete prețioase au acceptat adevărul, și acestea era necesar să fie conduse mai departe spre o mai adâncă și mai completă cunoaștere a evlaviei practice. Domnul mi-a dat ușurință să-mi aduc mărturia.

[299]

Cu o ocazie din timpul acestei adunări, am făcut unele observații cu privire la necesitatea practicării unei economii în îmbrăcăminte și în cheltuirea banilor. Există primejdia de a deveni neatenți și nepăsători în folosirea banilor Domnului. Tinerii care se angajează în lucrarea de la cort trebuie să fie atenți să nu facă cheltuieli inutile. Pe măsură ce corturile intră în câmpuri noi și lucrarea misionară se extinde, nevoile cauzei sunt multe și, fără zgârcenie, în această problemă, trebuie folosită cea mai rigidă economie. Este mai ușor să lași să crească o notă de plată decât s-o plătești. Sunt multe lucruri care ar fi convenabile și plăcute, dar care nu sunt necesare și de care te poți dispensa fără suferință reală. Este foarte ușor să înmulțești notele de plată de la hotel, costul biletelor de tren, cheltuieli care pot fi evitate sau foarte mult micșorate. Noi am făcut drumul spre California dus-întors de douăsprezece ori și n-am cheltuit nici un singur dolar pe mâncare la restaurante sau la vagonul-restaurant atașat. Am mâncat hrana din coșul nostru cu mâncare. Fiind plecați de trei zile, hrana devine foarte stătută, dar puțin lapte sau fulgi de ovăz proaspeți împlinesc nevoile noastre.

Cu o altă ocazie, m-am referit la sfîntirea adevărată, care nu este nimic mai puțin decât o zilnică moarte a eului și o zilnică conformare cu voia lui Dumnezeu. Când am fost la Oregon, mi-a fost arătat că unele dintre tinerele comunități din Conferința New England erau în primejdie datorită influenței vătămătoare a ceea ce se cheamă sanctificare. Unii vor ajunge înșelați de această doctrină, în timp ce alții, cunoscând influența ei înșelătoare, își vor da seama de primejdie și se vor îndepărta de ea. Sfîntirea lui Pavel a fost o luptă continuă cu eul. El a spus: „Eu mor zilnic”. Voința și dorința

lui se ciocneau în fiecare zi cu datoria și voința lui Dumnezeu. În loc să urmeze înclinația, el a făcut voia lui Dumnezeu, oricât de neplăcută era pentru natura lui.

[300] I-am chemat pe cei care doreau să fie botezați și pe cei care păzeau Sabatul pentru prima dată, să vină în față. Au răspuns douăzeci și cinci. Ei au adus mărturii excelente, și înainte de a se închide adunarea de tabără, douăzeci și doi au primit botezul.

Aici, am avut plăcerea să întâlnim pe vechii noștri prieteni ai cauzei cu care am făcut cunoștință cu treizeci de ani în urmă. Mult stimatul nostru frate Hastings este tot atât de profund interesat de adevăr astăzi cum a fost și atunci. Ne-a făcut plăcere să ne întâlnim cu sora Temple și cu sora Collins din Dartmouth, Massachusetts, și cu fratele și sora Wilkinson, în a căror casă ne-am întreținut cu peste treizeci de ani în urmă. Peregrinarea unora dintre acești scumpi prieteni poate să se încheie în scurt timp; dar, dacă rămân credincioși până la sfârșit, ei vor primi cununa vieții.

Ne-am interesat de fratele Kimbal, care este mut și a fost un misionar printre cei muți. Prin munca lui stăruitoare, o mică grupă a acceptat adevărul. Noi am cunoscut pe acest frate credincios la adunările de tabără anuale, înconjurat de câțiva muți convertiți de el. Cineva care poate să audă scrie din cuvântare atât cât este posibil, și el șade înconjurat de prietenii lui cei muți, citind și predicând din nou cu însuflețire pentru ei, cu mâinile lui. El și-a folosit de bunăvoie banii pentru înaintarea lucrării misionare, onorând astfel pe Dumnezeu cu averea lui.

Am plecat din Ballard Vale marți dimineța, la 3 septembrie, să participăm la adunarea de tabără din Maine. Ne-am bucurat de o odihnă liniștită în căminul tânărului frate Morton, aproape de Portland. El și buna lui soție au făcut ca oprirea noastră la ei să fie foarte plăcută. Înainte de Sabat, ne aflam pe terenul taberei din Maine și am fost foarte fericiți să întâlnim aici pe unii din încercații prieteni ai lucrării. Sunt unii care se află totdeauna la postul datoriei lor, în zile cu soare sau cu furtună. Aici există și o grupă de creștini ai zilei cu soare. Când totul merge bine și este plăcut pentru simțămintele lor, ei sunt înfocați și zeloși; dar când sunt nori și lucruri neplăcute de întâmpinat, aceștia nu vor avea nimic de spus sau de făcut. Binecuvântarea lui Dumnezeu a planat asupra lucrătorilor activi, în timp

[301] ce acei care n-au făcut nimic n-au fost folosiți de adunări cum ar fi

putut fi. Domnul a fost cu slujitorii Săi care lucrează cu credincioșie, la prezentarea atât a subiectelor doctrinare, cât și a celor practice. Am dorit foarte mult să vedem pe mulți dintre cei care au beneficiat de această adunare, dar care n-au dat nici o dovadă că au fost binecuvântați de Dumnezeu. Doresc mult să-i văd pe acești oameni scumpi corespunzând cu înaltele lor privilegii.

Am părăsit locul de tabără în ziua de luni, simțindu-mă extenuată. Am plănuțit să participăm la adunările de tabără din Iowa și Kansas. Soțul meu îmi scrisese că vrea să se întâlnească cu mine în Iowa. Nefiind în stare să particip la adunarea din Vermont, am plecat din Maine direct la South Lancaster. Respiram foarte greu, iar inima mă durea continuu. M-am odihnit în căminul liniștit al sorei Harris, care a făcut tot ce i-a stat în putere să mă ajute. Joi seara, am îndrăznit să ne reluăm călătoria spre Battle Creek. N-am îndrăznit să călătoresc cu trenul timp îndelungat datorită stării mele de sănătate; astfel că ne-am oprit la Rome, New York, și am vorbit poporului în Sabat. A fost o prezență bună.

Luni dimineața, am vizitat pe fratele și sora Ira Abbey la Brookfield. Am avut o întrevedere folositoare cu această familie. Am fost preocupați și doritori ca, în final, ei să fie biruitori în lupta creștină spre a câștiga viața veșnică. Am dorit mult ca fratele Abbey să-și biruie descurajările și să se încreadă fără rezerve în meritele lui Hristos, să biruie cu succes și, în cele din urmă, să poarte coroana victoriei.

Marti, am luat trenul pentru Battle Creek, și a doua zi am ajuns acasă, unde am fost bucuroasă să mă odihnesc încă o dată și să mă tratez la sanatoriu. Am simțit că eram într-adevăr favorizată să am parte de avantajele acestei instituții. Ajutoarele au fost amabile și atente, gata în orice timp din zi și din noapte să facă totul pentru a-mi ușura suferința.

La Battle Creek

Adunarea de tabără națională s-a ținut la Battle Creek, între 2-14 octombrie. Aceasta a fost cea mai mare adunare adventistă de ziua a șaptea ținută vreodată. Au fost prezenți peste patruzeci de pastori. Toți am fost fericiți să întâlnim aici pe pastorii Andrews și Bourdeau din Europa și pe pastorul Loughborough din California.

La această adunare, erau prezenți reprezentanții lucrării din Europa, California, Texas, Alabama, Virginia, Dakota, Colorado și din toate statele nordice, de la Maine la Nebraska.

Aici, am fost fericită să mă alătur soțului meu în lucrare. Și cu toate că eram epuizată și sufeream cu inima, Domnul mi-a dat putere să vorbesc poporului aproape în fiecare zi și uneori și de două ori pe zi. Soțul meu a lucrat foarte greu. El a fost prezent aproape la toate ședințele administrative și a predicat aproape în fiecare zi în stilul lui clar și accentuat. N-am crezut că voi avea putere să vorbesc mai mult de două sau trei ori în timpul adunării, dar, pe măsură ce adunarea progresa, puterea mea a crescut. În câteva ocazii am stat în picioare patru ore, invitând poporul în față pentru rugăciuni. Niciodată n-am simțit mai mult ajutorul lui Dumnezeu ca în timpul acestei adunări. În ciuda acestor lucrări, eu am sporit în putere. Spre lauda lui Dumnezeu, înregistrez aici faptul că eram mult mai sănătoasă la încheierea acestei adunări decât fusesem timp de șase luni.

În ziua de miercuri a celei de-a doua săptămâni a adunării, câțiva dintre noi ne-am unit în rugăciune pentru o soră care era descurajată. În timp ce mă rugam, am fost foarte mult binecuvântată. Domnul părea foarte aproape. Am fost luată în viziunea slavei lui Dumnezeu și mi-au fost arătate multe lucruri. Apoi am mers la adunare și, cu un solemn simțământ al stării poporului nostru, am făcut scurte declarații despre lucrurile care mi-au fost arătate. De atunci, am scris unele dintre acestea în mărturii către persoane, apeluri către pastori și în diferite alte articole redactate în această carte.

Acestea au fost adunări de cea mai solemnă putere și cel mai adânc interes. Câțiva dintre cei care aveau legătură cu serviciul nostru de publicații s-au convins și s-au convertit la adevăr și au dat mărturii clare și inteligente. Au fost convinși necredincioși care și-au ocupat locul sub steagul Prințului Emanuel. Adunarea aceasta a fost o victorie categorică. Înainte de încheierea ei, au fost botezați o sută douăsprezece persoane.

[303] În săptămâna care a urmat după adunarea de tabără, lucrarea mea în vorbire, rugăciune și scriere de mărturii a fost mai împovărată decât în timpul adunării. Au fost ținute două sau trei ședințe în fiecare zi, spre folosul pastorilor noștri. Acestea au fost de un interes intens și de o mare importanță. Cei care duc această solie lumii

trebuie să aibă o experiență zilnică în lucrările lui Dumnezeu și să fie în orice privință bărbați convertiți, sfințiți prin adevărul pe care ei îl prezintă altora, reprezentând pe Isus Hristos în viața lor. După aceea, și nu până atunci, ei vor avea succes în lucrarea lor. Au fost făcute multe eforturi serioase spre a-i atrage aproape de Dumnezeu prin mărturisire, umilință și rugăciune. Mulți au spus că au văzut și au simțit importanța lucrării lor ca slujitori ai lui Hristos cum nu văzuseră și nu simțiseră niciodată mai înainte. Unii au simțit profund măreția lucrării și răspunderea lor înaintea lui Dumnezeu, dar noi am dorit mult să vedem o manifestare mai mare a Duhului lui Dumnezeu. Eu știam că, atunci când calea este liberă, Duhul lui Dumnezeu avea să vină ca în Ziua Cincizecimii. Dar erau atât de mulți la o așa de mare depărtare de Dumnezeu și păreau că nu știu cum să exercite credința. Apelurile către pastori se află în altă parte a acestui număr, mult mai clare, despre ceea ce mi-a arătat Dumnezeu în legătură cu starea lor tristă și înaltele lor privilegii.

Adunările de tabără din Kansas

Însoțită de fiica mea, Emma, la 23 octombrie, am plecat din Battle Creek pentru adunarea de tabără din Kansas. La Topeka, Kansas, am părăsit trenul și am călătorit cu un transport particular 18 km până la Richland, locul adunării. Am găsit așezarea corturilor într-un crâng. Întrucât timpul pentru adunări de tabără era întârziat, au fost făcute toate pregătirile care puteau fi făcute, pentru vremea rece. În afară de cortul cel mare, pe teren mai erau șaptesprezece corturi, care găzduiau mai multe familii, și fiecare cort avea o sobă.

În dimineața zilei de Sabat, a început să ningă, dar nici una din adunări n-a fost suspendată. A căzut zăpadă aproape de 2,5 cm și aerul rece te pătrundea. Soțiile cu copiii mici s-au adunat în jurul sobelor. A fost mișcător să vezi o sută cincizeci de oameni convocați pentru o întrunire, adunați în astfel de împrejurări. Unii au venit cu mijloace de transport personale, de la peste trei sute de kilometri. Toți păreau flămânzi după pâinea vieții și însetați după apa mântuirii.

Pastorul Haskell a vorbit vineri după-amiază și seara. În Sabat dimineața, am fost invitată să adresez cuvinte de încurajare pentru cei care au făcut un efort atât de mare ca să participe la adunare.

Duminică după-amiază a fost o participare foarte mare, ținând seama că adunarea se afla atât de departe de principalele artere de circulație.

Luni dimineața le-am vorbit fraților din capitolul al treilea din Maleahi. Apoi i-am chemat în față pe cei care doreau să fie creștini și care nu aveau dovada acceptării lor de către Dumnezeu. Au răspuns cam treizeci. Unii Îl căutau pe Domnul pentru prima dată, iar alții, care erau membri în alte biserici, au luat poziție pentru Sabat. Am dat tuturor ocazie să vorbească și Duhul Domnului a fost prezent în adunarea noastră. După ce s-au înălțat rugăciuni pentru cei care au venit în față, au fost examinați candidații pentru botez. Șase au fost botezați.

Am fost bucuroasă să-l aud pe pastorul Haskell prezentând înaintea poporului necesitatea de a avea în familiile lor mai ales cele trei volume din *Spiritul Profeteiei* și cele patru volume din *Mărturii*. Acestea puteau fi citite cu glas tare de vreun membru al familiei, astfel ca toată familia să poată fi instruită. Eu am vorbit apoi despre necesitatea ca părinții să-și instruiască și să-și educe copiii așa cum se cuvine. Cea mai mare dovadă a puterii creștinismului care poate fi prezentată lumii este o familie bine ordonată și bine instruită. Aceasta va recomanda adevărul cum nimic altceva nu o poate face, pentru că este o mărturie vie despre puterea lui practică asupra inimii.

[305] Marți dimineața, adunarea s-a încheiat și împreună cu fiica mea Emma, fratele Haskell și fratele Stover am mers la Topeka și am luat trenul pentru Sherman, Kansas, unde a fost programată o altă adunare de tabără. Adunarea aceasta a fost interesantă și folositoare. Ea mi s-a părut mică în comparație cu adunările de tabără din alte state, deoarece au fost prezenți numai aproape o sută de frați și surori. Ea a fost plănuită pentru adunarea generală a celor din răspândiri. Unii erau prezenți din sudul Kansas-ului, din Arkansas, Kentucky, Missouri, Nebraska și Tennessee. La această adunare mi s-a alăturat și soțul meu, iar de aici, împreună cu pastorul Haskell și fiica noastră, am plecat spre Dallas, Texas.

Vizită în Texas

Joi am mers la fratele McDearman's, la Grand Prairie. Aici, fiica noastră s-a întâlnit cu părinții, fratele și sora ei, care au fost la un pas

de moarte din cauza frigurilor care au existat în acest stat, în ultima perioadă. Am avut mare plăcere să slujim nevoilor acestei familii îndurerate, care în anii trecuți ne-au ajutat generos în necazul nostru.

I-am părăsit oarecum cu sănătatea îmbunătățită, pentru a participa la adunarea de tabără de la Plano. Adunarea aceasta s-a ținut între 12-19 noiembrie. La început, vremea a fost frumoasă; dar în curând a început să plouă și, pe lângă aceasta, vânturi puternice au împiedicat prezența generală din regiunea înconjurătoare. Aici am fost fericiți să-i întâlnim pe vechii noștri prieteni, pastorul R. M. Kilgore și soția sa. Am fost foarte mulțumiți să găsim o mare mulțime de frați la fața locului. Nici una din prejudecățile care au existat aici împotriva oamenilor din nord n-au apărut printre acești scumpi frați și surori.

Mărturia mea niciodată n-a fost primită mai cu plăcere și cu toată inima decât de către acești oameni. Eu am devenit profund interesată în lucrarea din acest mare stat. Obiectivul lui Satana a fost totdeauna să ocupe el primul fiecare câmp important și probabil că niciodată n-a fost mai activ cu ocazia introducerii adevărului în alt stat cum a fost în Texas. Aceasta este cea mai bună dovadă pentru mintea mea că aici este o mare lucrare de făcut.

Pregătire pentru venirea lui Hristos

În ultima mea viziune de la Battle Creek, din timpul adunării de tabără generală, mi-a fost arătată primejdia noastră, ca popor, de a ne asemena cu lumea mai degrabă decât cu chipul lui Hristos. Noi ne aflăm acum chiar la hotarele veșnice, dar este scopul vrăjmașului sufletelor să ne facă să punem deoparte pregătirea pentru încheierea timpului. Satana vrea să îi atace pe toate căile posibile pe cei care mărturisesc a fi poporul care păzește poruncile lui Dumnezeu și așteaptă a doua venire a Mântuitorului nostru pe norii cerului cu putere și mare slavă. El vrea să-i facă pe cât mai mulți posibil să amâne ziua socotelilor și să devină în spirit asemenea lumii, imitând obiceiurile ei. Am fost alarmată când am văzut că spiritul lumii stăpâna inima și mintea multora dintre cei care mărturisesc adevărul. Ei cultivă egoismul și cedarea în fața plăcerilor, iar adevărata evlavie și integritatea veritabilă sunt neglijate.

Îngerul lui Dumnezeu a arătat spre cei care mărturisesc adevărul și, cu un glas solemn, a repetat aceste cuvinte: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.”

Având în vedere scurtimea timpului, noi, ca popor, să veghem și să ne rugăm și în nici un caz să nu ne lăsăm abătuți de la lucrarea de pregătire pentru marele eveniment din fața noastră. Pentru că timpul este aparent prelungit, mulți au devenit nepăsători și indiferenți cu privire la cuvintele și acțiunile lor. Ei nu-și dau seama de primejdia în care se află, nu văd și nu înțeleg îndurarea Dumnezeului nostru în prelungirea timpului de probă, ca să aibă vreme să-și formeze caractere pentru viitoarea viață nemuritoare. Fiecare clipă este de cea mai mare valoare. Nu li se acordă timp ca să-l folosească în

căutarea după confort și comoditate și spre a se potrivi locuitorilor de pe pământ, ci pentru a fi folosit în lucrarea de învingere a oricărui defect din caracterele lor și de a-i ajuta pe alții, prin exemplu și efort personal, să vadă frumusețea sfințeniei. Dumnezeu are pe pământ un popor care urmărește rapida desfășurare a împlinirii profetiei și caută să-și curețe sufletul prin ascultare de adevăr, ca să nu fie găsiți fără haină de nuntă când Se va arăta Hristos.

Mulți dintre cei care s-au numit adventiști s-au ocupat cu fixarea de date. A fost fixat timp după timp pentru venirea lui Hristos, dar rezultatul a fost un eșec repetat. Timpul hotărât al venirii Domnului nostru este declarat a fi dincolo de puterea de pricepere a ființelor omenesti. Nici chiar îngerii care slujesc celor ce vor fi moștenitori ai mântuirii nu cunosc ziua, nici ceasul. „Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” Pentru că timpul fixat de repetate ori a trecut, lumea este într-o stare de necredință mai hotărâtă decât înainte în ce privește apropiata venire a lui Hristos. Ei privesc cu dezgust la eșecurile celor ce au fixat date; și pentru că oamenii au fost astfel înșelați, se întorc de la adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, care spune că sfârșitul tuturor lucrurilor este *aproape*.

Cei care cu cutezanță predică date precise satisfac pe vrăjmașul sufletelor, pentru că fac să progreseze mai mult necredința decât creștinismul. Ei prezintă Scriptura și, printr-o interpretare falsă, arată un șir de argumente care aparent atestă poziția lor. Dar eșecurile lor arată că sunt profeti falși, întrucât nu interpretează corect mesajul inspirației. Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr și dreptate, dar oamenii au pervertit sensul lui. Greșelile acestea au făcut ca adevărul lui Dumnezeu să aibă o reputație rea în aceste zile de pe urmă. Adventiștii sunt luați în bătaie de joc de către pastorii tuturor denomiunilor; totuși, slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să caute pacea lor. Semnele prezise în profetie se împlinesc repede în jurul nostru. Aceasta ar trebui să trezească pe fiecare urmaș adevărat al lui Hristos la acțiune zeloasă.

Cei care cred că trebuie să predice un timp hotărât pentru a face impresie asupra poporului nu fac lucrarea dintr-un punct de vedere corect. Simțămintele oamenilor pot fi stârnite și temerile lor trezite, dar ei nu acționează din principiu. Este creată o excitare, dar când timpul trece, cum s-a făcut de repetate ori, cei care au mizat pe timp

cad iarăși în răceală, întuneric și păcat și este aproape imposibil să le trezești conștiința fără o mai mare excitare.

În zilele lui Noe, locuitorii lumii vechi au râs și au disprețuit ceea ce ei au numit temerile și prezicerile superstițioase ale predicatorului neprihănirii. El a fost denunțat ca un personaj vizionar, fanatic și alarmist. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” În zilele noastre, oamenii vor lepăda solemnul mesaj de avertizare, așa cum au făcut în timpul lui Noe. Ei se vor referi la acei învățători falși, care au prezis evenimentul și au fixat un timp hotărât, și vor spune că n-au mai multă încredere în avertizarea noastră decât în a lor. Aceasta este atitudinea lumii de astăzi. Necredința este foarte răspândită și predicarea venirii lui Hristos este batjocorită și luată în râs. Aceasta face să fie și mai important ca cei care cred adevărul prezent să-și dovedească credința prin fapte. Ei trebuie să fie sfințiți prin adevărul pe care mărturisesc că îl cred, pentru că sunt o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte.

Noe a predicat oamenilor din timpul lui că Dumnezeu avea să le mai dea o sută douăzeci de ani în care să se pocăiască de păcatele lor și să găsească scăpare în corabie, dar ei au refuzat generoasa invitație. Li s-a dat timp din belșug să se întoarcă de la păcatele lor, să biruiască obiceiurile lor rele și să-și dezvolte caractere drepte. Dar înclinația spre păcat, deși slabă la început, la mulți s-a întărit prin satisfacere repetată și i-a grăbit spre o ruină iremediabilă. Avertizarea îndurătoare a lui Dumnezeu a fost respinsă cu dispreț, cu bătaie de joc și cu derâdere, și ei au fost lăsați în întuneric să urmeze calea aleasă de inimile lor păcătoase. Dar necredința lor n-a împiedicat evenimentul prezis. El a venit și mare a fost mânia lui Dumnezeu, care s-a văzut în ruina generală.

[309] Cuvintele acestea ale lui Hristos trebuie să pătrundă în inimile tuturor celor ce cred adevărul prezent. „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” Primejdia noastră ne este prezentată chiar de către Hristos Însuși. El cunoștea pericolele care aveau să ne întâmpine în aceste zile de pe urmă și dorea să ne aibă pregătiți pentru ele. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” Ei mâncau și beau, sădeau și

clădeau, se însurau și se măritau și n-au știut nimic până în ziua când a intrat Noe în corabie și a venit potopul și i-a luat pe toți. Ziua lui Dumnezeu îi va găsi pe oameni absorbiți în același fel în afaceri și plăcerile lumii, în ospete și îmbuibare și în satisfacerea poftelor stricate și folosirea pângăritoare a băuturilor îmbătătoare și a tutunului. Aceasta este deja situația lumii noastre și aceste îngăduințe se găsesc chiar în pretinsul popor al lui Dumnezeu, dintre care unii urmează obiceiurile și participă la păcatele lumii. Juriști, meșteșugari, fermieri și chiar pastori de la amvon strigă: „Pace și liniște”, când o prăpădenie grabnică vine peste ei.

Credința în apropiata venire a Fiului omului pe norii cerului nu-l va face pe adevăratul creștin să fie neglijent și nepăsător față de ocupațiile obișnuite ale vieții. Așteptătorii care privesc spre arătarea pe curând a lui Hristos nu vor fi leneși, ci harnici în lucrare. Lucrarea lor nu va fi făcută cu nepăsare și dezordonat, ci cu credincioșie, promptitudine și perfecțiune. Acei cărora le place să creadă că neatentia față de lucrurile acestei vieți este o dovadă a spiritualității și a despărțirii lor de lume sunt sub o mare înșelăciune. Veracitatea, credincioșia și integritatea lor sunt puse la probă în lucrurile vremelnice. Dacă ei sunt credincioși în cele mici, vor fi credincioși și în cele mari.

Mi-a fost arătat că aici este punctul unde mulți nu vor reuși să suporte proba. Ei își dezvoltă adevăratele caractere în administrarea treburilor lor vremelnice. Ei manifestă necredincioșie, intrigă, necinste în relațiile cu semenii lor. Ei nu țin seama de faptul că posesiunea lor asupra viitoarei vieți nemuritoare depinde de felul cum se comportă în preocupările acestei vieți și că este necesară cea mai strictă integritate pentru formarea unui caracter virtuos. Necinstea este practică peste tot în rândurile noastre, și aceasta este cauza încropelii din partea multora care mărturisesc a crede adevărul. Ei nu sunt în legătură cu Hristos și își înșală propriile lor suflete. Mă doare să afirm că este o alarmantă lipsă de cinste chiar printre păzitorii Sabatului.

Am fost îndrumată la predica lui Hristos de pe munte. Aici avem porunca Marelui Învățător: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii”. Această poruncă a lui Hristos este de cea mai mare importanță și trebuie să fie ascultată cu strictete. Ea este ca merele de aur într-un

[310]

coșuleț de argint. Cât de mulți îndeplinesc în viața lor principiul pe care l-a poruncit Hristos și îi tratează pe alții exact cum ar fi dorit să fie tratați ei în împrejurări similare? Cititorule, te rog să răspunzi.

Un om cinstit este, după măsura lui Hristos, cel care va manifesta o integritate neînduplecată. Greutăți înșelătoare și cântare false, cu care unii caută să-și promoveze interesele în lume, sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Totuși, mulți care mărturisesc a păzi poruncile lui Dumnezeu au de-a face cu greutate și cântare false. Când un om este într-adevăr în legătură cu Dumnezeu și păzește Legea Sa, viața lui va descoperi acest fapt; pentru că toate acțiunile lui vor fi în armonie cu învățăturile lui Hristos. El nu-și va vinde cinstea pentru câștig. Principiile lui sunt clădite pe temelia cea sigură și comportarea lui în problemele lumesti este o transcriere a principiilor lui. Integritatea fermă strălucește ca aurul în mijlocul zgurii și al gunoiului lumii. Înșelăciunea, falsitatea și necredincioșia pot fi acoperite sub o aparență înșelătoare și ascunse de vederea omului, dar nu de vederea lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu, care supraveghează dezvoltarea caracterului și cântăresc valoarea morală, înregistrează în cărțile din cer aceste mici tranzacții care descoperă caracterul. Dacă un muncitor, în ocupațiile zilnice ale vieții, este necredincios și superficial în lucrarea lui, lumea nu va judeca incorect dacă evaluează standardul lui în religie după standardul lui în afaceri.

[311]

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari.” Nu mărimea problemei o face să fie dreaptă sau nedreaptă. După cum tratează un om pe semenii lui, așa va trata și pe Dumnezeu. Celui care este necredincios cu bogățiile nedrepte, niciodată nu i se vor încredința adevăratele bogății. Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să uite că în toate tranzacțiile de afaceri ei sunt puși la încercare, cântăriți în cântarul sanctuarului.

Hristos a spus: „Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu face roade bune. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște”. Faptele vieții unui om sunt roadele pe care le aduce. Dacă el este necredincios și necinstit în problemele vremelnice, el produce spini și măracini; el va fi necredincios în viața religioasă și va jefui pe Dumnezeu în zecimi și daruri.

Biblia condamnă în termenii cei mai puternici orice minciună, comportare falsă și necinste. Este spus clar ce e bine și ce e rău. Dar mie mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu s-a așezat pe terenul vrăjmașului; ei s-au supus ispitirilor lui și au urmat înșelăciunile lui până ce sensibilitățile lor au devenit îngrozitor de tocite. La urma urmei, se crede că o ușoară abatere de la adevăr, o mică modificare a cerințelor lui Dumnezeu nu este chiar așa de păcătoasă când este vorba de câștig sau pierdere bănească. Dar păcatul este păcat, fie că este comis de cel care deține milioane, fie de cerșetorul de pe străzi. Cei care își procură avere utilizând falsuri aduc condamnare asupra sufletelor lor. Tot ce este obținut prin înșelăciune și fraudă va fi numai un blestem pentru primitor.

Adam și Eva au suferit consecințele teribile ale neascultării lor de porunca expresă a lui Dumnezeu. E posibil să se fi gândit că acesta este un păcat foarte mic și niciodată nu va fi luat în seamă. Dar Dumnezeu a tratat problema ca pe un rău îngrozitor și nenorocirea păcatului lor va fi simțită de-a lungul tuturor timpurilor. În vremurile în care trăim noi, adesea sunt comise păcate de o mărime și mai mare de către cei care mărturisesc că sunt copii ai lui Dumnezeu. În tranzacții de afaceri, minciunile sunt rostite și folosite de către pretinsul popor al lui Dumnezeu, care atrage neplăcerea Lui asupra lor și rușine asupra cauzei Lui. Cea mai mică îndepărtare de la credincioșie și corectitudine este o călcare a Legii lui Dumnezeu. Satisfacerea continuă a păcatului obișnuiește persoana cu obiceiul de a face rău, dar nu micșorează caracterul grav al păcatului. Dumnezeu a stabilit principii imuabile, pe care El nu le poate schimba fără revizuirea naturii întregi. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi cercetat de către toți cei care mărturisesc a crede adevărul, ei n-ar fi piperniciți în cele spirituale. Cei care disprețuiesc în această viață cerințele lui Dumnezeu nu vor respecta autoritatea Lui, chiar dacă ar fi în cer.

Orice fel de imoralitate este clar descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu, și rezultatul ei, desfășurat înaintea noastră. Satisfacerea pasiunilor josnice este prezentată înaintea noastră în caracterul ei cel mai revoltător. Nici unul, oricât de întunecată ar putea fi priceperea lui, nu este necesar să păcătuiască. Dar mi-a fost arătat că păcatul acesta este nutrit de mulți dintre cei care mărturisesc a umbla în ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu va judeca pe fiecare om după Cuvântul Lui.

Hristos a spus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Biblia este o călăuză care nu greșește. Ea cere curăție perfectă în cuvânt, cuget și faptă. Numai caractere virtuozose și fără pată vor fi îngăduite să intre în prezența unui Dumnezeu curat și sfânt. Cuvântul lui Dumnezeu, dacă este cercetat și ascultat, îi va călăuzi pe fiii oamenilor cum au fost călăuziți israeliții printr-un stâlp de foc noaptea și un stâlp de nor ziua. Biblia este voința lui Dumnezeu exprimată pentru oameni. Ea este singurul standard de caracter perfect și tratează datoria omului pentru fiecare împrejurare a vieții. Sunt multe responsabilități care apasă asupra noastră în această viață, a căror neglijare ne va pricinui suferință nu numai nouă înșine, ci, ca urmare, vor suporta pierderi și alții.

[313] Bărbați și femei care mărturisesc că respectă Biblia și urmează învățăturile ei nu reușesc să îndeplinească cerințele ei în multe privințe. În educarea copiilor lor, ei urmează propria lor natură perversă mai degrabă decât voința descoperită a lui Dumnezeu. Această neglijență a datoriei implică pierderea a mii de suflete. Biblia stabilește reguli pentru corecta instruire a copiilor. Dacă părinții ar ține seamă de aceste cerințe ale lui Dumnezeu, noi am vedea astăzi o altă clasă de tineri, venind pe scena de acțiune. Dar părinți care mărturisesc a fi cititori ai Bibliei și urmași ai Bibliei merg direct împotriva învățăturilor ei. Noi auzim strigătul îndurerat și chinuit al taților și mamelor care deplâng purtarea copiilor lor, puțini dându-și seama că ei aduc durerea și chinul asupra lor înșiși și ruina copiilor lor, prin afecțiunea lor greșită. Ei nu-și dau seama de răspunderea dată lor de Dumnezeu de a educa pe copiii lor pentru obiceiuri bune încă din pruncie.

Părinților, voi sunteți într-o mare măsură răspunzători pentru sufletele copiilor voștri. Mulți își neglijează datoria în primii ani ai vieții copiilor lor, socotind că atunci când vor fi mai în vârstă vor fi foarte atenți să reprime răul și să se instruiască în cele bune. Dar timpul potrivit pentru ei când să facă această lucrare este atunci când copiii sunt bebeluși în brațele lor. Nu este bine ca părinții să dezmiere sau să satisfacă toate capriciile copiilor lor, după cum nu este drept nici să abuzeze de ei. O cale de acțiune hotărâtă și cinstită va produce cele mai bune rezultate.

Cuvânt către pastori

Nouă ne-a fost încredințat un mare și solemn adevăr, pentru care suntem răspunzători. Acest adevăr este prea adesea prezentat sub forma unei teorii reci. Predici după predici despre punctele de doctrină sunt prezentate oamenilor care vin și pleacă, dintre care unii nu vor avea niciodată o altă ocazie favorabilă de a fi convinși și convertiți la Hristos. Sunt pierdute ocazii de aur prin prezentarea de cuvântări minuțios alcătuite, care satisfac eul, dar nu preamăresc pe Hristos. O teorie a adevărului fără evlavie vitală nu poate îndepărta întunericul moral care înfășoară sufletul. [314]

Mărgăritarele cele mai prețioase ale adevărului sunt adesea exprimate fără putere prin înțelepciunea cuvintelor în care sunt îmbrăcate, în timp ce puterea Duhului lui Dumnezeu lipsește. Hristos a prezentat adevărul în simplitatea lui; și El a ajuns nu numai până la cel mai înalt nivel, dar și până la cei mai de jos dintre oamenii de pe pământ. Pastorul, trimisul lui Dumnezeu și reprezentantul lui Hristos pe pământ, care se umilește pe sine pentru ca Dumnezeu să poată fi înălțat, va poseda adevărata calitate a elocvenței. Adevărata evlavie, legătura strânsă cu Dumnezeu și o zilnică experiență vie în cunoașterea lui Hristos vor face elocvență chiar și limba bâlbâită.

Când văd lipsurile din comunitățile tinere, când văd și îmi dau seama de marea lor nevoie de evlavie și de lipsa lor de adevărată experiență religioasă, inima mea este tristă. Eu știu că cei care le duc solia adevărului nu-i instruiesc cum se cuvine în toate punctele principale pentru perfecțiunea unui caracter echilibrat în Isus Hristos. Lucrurile acestea au fost neglijate timp prea îndelungat de către învățătorii adevărului. Vorbind despre Evanghelie, Pavel spune: „Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi și

sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. Iată ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine”.

[315] Slujitorii lui Hristos au aici lămurit definită lucrarea și calificarea lor, precum și puterea harului lui Dumnezeu care lucrează în ei. De curând, Dumnezeu a binevoit să-mi arate marea lipsă a multora care mărturisesc a fi reprezentanți ai lui Hristos. Pe scurt, dacă sunt deficienți în credință și în cunoașterea evlaviei vii, ei nu numai că își înșeală propriile lor suflete, ci au insucces în lucrarea de a înfățișa pe orice om desăvârșit în Hristos. Mulți pe care ei îi aduc la adevăr sunt lipsiți de evlavie. Ei pot avea teoria adevărului, dar nu sunt pe deplin convertiți. Inimile lor sunt firești; ei nu rămân în Hristos și El în ei. Este de datoria pastorului să prezinte teoria adevărului, dar el nu trebuie să stea liniștit, făcând numai atât. El trebuie să-și însușească vorbirea lui Pavel: „Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine”.

O legătură vie cu Marele Păstor va face pe sub-păstor un reprezentant viu al lui Hristos, o adevărată lumină pentru lume. O înțelegere a tuturor punctelor credinței noastre este, într-adevăr, esențială, dar este de mai mare importanță ca pastorul să fie sfințit prin adevărul pe care-l prezintă cu scopul de a lumina conștiința ascultătorilor săi. Într-o serie de adunări să nu fie prezentată nici o cuvântare care constă numai din teorie și să nu fie făcută o rugăciune lungă și obositoare. Dumnezeu nu aude astfel de rugăciuni. Eu am ascultat multe rugăciuni plictisitoare, adevărate predici, care erau nepotrivite și nelalocul lor. O rugăciune cu jumătate din numărul de cuvinte, înălțată cu înflăcărare și credință, ar fi muiat inimile ascultătorilor, dar, în loc de aceasta, i-am văzut că așteptau nerăbdători, ca și când ar fi dorit ca fiecare cuvânt să încheie rugăciunea. Dacă pastorul s-ar fi luptat cu Dumnezeu în cămăruța lui până ce ar fi simțit cum credința lui putea să apuce făgăduința veșnică, „Cereți și vi se va da”, el ar fi venit la subiect de îndată, cerând cu seriozitate și credință ceea ce avea nevoie.

Avem nevoie de un corp pastoral convertit; altfel, comunitățile cresc prin lucrarea lor, neavând rădăcină în ei înșiși și nefiind în stare să stea singuri. Slujitorul credincios al lui Hristos va lua povara asupra sufletului său. El nu va flămânzi după popularitate. Pastorul creștin niciodată nu se va urca la amvon până ce n-a căutat mai întâi

pe Dumnezeu în cămăruța lui și nu a venit în strânsă legătură cu El. În umilință, el poate să-și înalțe sufletul însetat către Dumnezeu și să fie reîmprospătat cu roua harului înainte de a vorbi poporului. Cu ungera Duhului Sfânt asupra lui, care-i va da sentimentul [316] responsabilității pentru suflete, el nu va da drumul adunării fără să prezinte înaintea lor pe Isus Hristos, singurul refugiu al celor păcătoși, făcând apeluri serioase care să atingă inimile lor. El trebuie să presupună că s-ar putea să nu-i mai întâlnească pe acești ascultători până în ziua cea mare a lui Dumnezeu.

Domnul, care l-a ales, care cunoaște inimile tuturor oamenilor, îi va da limbă și grai, ca să poată spune cuvintele pe care trebuie să le vorbească la timp potrivit și cu putere. Și cei care se conving cu adevărat de păcat și sunt încântați de Cel care este Calea, Adevărul și Viața vor găsi că au destul de făcut, fără să laude și să ridice în slăvi priceperea pastorului. Mai presus de orice unealtă omenească, ei vor înălța pe Hristos și iubirea Sa. Omul va fi pierdut din vedere, pentru că Hristos este preamărit și El este subiectul cugetării. Mulți sunt convertiți pentru pastorul care el însuși nu este convertit într-adevăr la Hristos. Noi ne mirăm de amorteala care tocește simțurile. Există o lipsă de putere vitală. Se înalță rugăciuni fără viață, se aduc mărturii care nu reușesc să clădească sau să întărească pe ascultători. Se cade ca fiecare slujitor al lui Hristos să cerceteze cauza acestora.

Pavel scrie fraților lui coloseni: „Cum ați învățat de la Epafras, prea iubitul nostru tovarăș de slujbă. El este un credincios slujitor al lui Hristos pentru voi și ne-a vorbit despre dragostea voastră în Duhul. [Nu o dragoste nesfințită privind iscusința, abilitatea sau oratoria predicatorului, ci o iubire născută din Duhul lui Dumnezeu, pe care slujitorul Lui a reprezentat-o în cuvintele și caracterul lui.] De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină.”

Pastorii care lucrează în comune și orașe spre a prezenta adevărul [317]

nu trebuie să se simtă mulțumiți, nici să considere că lucrarea lor s-a încheiat, până când cei care au acceptat teoria adevărului înțeleg într-adevăr efectul puterii lui sfințitoare și sunt cu adevărat convertiți la Dumnezeu. El ar fi mai mulțumit să aibă șase convertiți pe deplin la adevăr ca rezultat al lucrării lor decât să aibă șizeci care să facă o mărturisire formală și să nu fie convertiți cu adevărat. Pastorii aceștia trebuie să consacre mai puțin timp pentru predici și să-și rezerve o parte din puterea lor spre a vizita și a se ruga cu cei care sunt interesați, cărora să le dea învățătură religioasă, cu scopul de a putea „prezenta pe fiecare om desăvârșit în Isus Hristos”.

Iubirea lui Dumnezeu trebuie să fie vie în inima celui care învață pe alții adevărul. Propria lui inimă trebuie să fie îmbibată cu acea iubire adâncă și fierbinte pe care a avut-o Hristos; atunci ea se va revărsa asupra altora. Pastorii trebuie să-i învețe pe toți cei care acceptă adevărul că trebuie să aducă roade spre slava lui Dumnezeu. Ei trebuie să-i învețe că jertfirea de sine trebuie să fie practică zilnic; că trebuie să renunțe la multe lucruri pe care le îndrăgiseră și că multe datorii, oricât de neplăcute ar putea să pară, trebuie aduse la îndeplinire. Interese de afaceri, atracții sociale, comoditate, onoare, reputație — pe scurt, totul trebuie să fie ținut în supunere față de cerințele superioare și veșnice ale lui Hristos. Pastorii care nu sunt bărbați ai evlaviei dătătoare de viață, care stârnesc un interes printre oameni, dar care lasă lucrarea neterminată, creează un câmp extrem de dificil pentru ca alții să intre să săvârșească lucrarea pe care ei n-au reușit s-o finalizeze. Oamenii aceștia vor fi puși la încercare; și dacă nu-și fac lucrarea cu mai multă credincioșie, după încă un test, să fie lăsați la o parte ca fiind stânjenitori pe cale, străjeri necredincioși.

Dumnezeu nu dorește să aibă bărbați care să meargă să-i învețe pe alții dacă n-au învățat cu seriozitate ceea ce au de spus și nu continuă să studieze, astfel încât să poată prezenta fiecare punct al adevărului prezent într-o manieră acceptabilă și inteligentă. Pe lângă cunoașterea teoriei, ei să continue să obțină o cunoaștere mai adâncă a lui Isus Hristos. Reguli de conduită și studii sunt necesare; dar pastorul să combine cu ele rugăciunea serioasă, ca să poată fi credincios, să nu clădească pe o temelie de lemn, fân sau paie, care vor fi mistuite de foc în ziua de apoi. Rugăciunea și studiul trebuie

să meargă mână în mână. Faptul că un pastor este aplaudat și laudat nu este nici o dovadă că a vorbit sub influența Duhului.

Este prea adesea întâlnit cazul în care cei convertiți de curând, dacă nu se veghează asupra lor, vor acorda afecțiunea mai mult pastorului decât Răscumpărătorului. Ei socotesc că au beneficiat foarte mult prin lucrarea pastorului lor. Își închipuie că el are darurile cele mai înalte și că nimeni altul nu poate lucra așa de bine ca el, de aceea dau o importanță necuvenită omului și lucrării lui. Aceasta este o încredere care îi predispune să idolatrizeze pe om și să privească la el mai mult decât la Dumnezeu; și făcând acest lucru, nu sunt plăcuți lui Dumnezeu și nici nu cresc în har. Ei fac pastorului un mare rău, mai ales dacă este tânăr și se dezvoltă ca un promițător lucrător evanghelic.

Învățătorii aceștia, dacă sunt într-adevăr oameni ai lui Dumnezeu, primesc cuvintele lor de la Dumnezeu. Felul lor de a se adresa poate să fie cu greșeli și necesită multe îmbunătățiri; totuși, dacă Dumnezeu exprimă prin ei cuvintele inspirației, puterea nu este a omului, ci a lui Dumnezeu. Dătătorului trebuie să-I aparțină slava și afecțiunile inimii lui, în timp ce pastorul trebuie să fie stimat, iubit și respectat de dragul lucrării lui, pentru că el este slujitorul lui Dumnezeu spre a duce solia îndurării celor păcătoși. Fiul lui Dumnezeu este adesea eclipsat de către omul care stă între El și popor. Omul este laudat, răsfățat și poporul abia că aruncă o privire fugară spre Isus, care, prin prețioasele raze de lumină reflectate de la El, trebuie să fie mai presus de orice.

Slujitorul lui Hristos care este umplut cu Duhul și iubirea Domnului său va lucra în așa fel, încât caracterul lui Dumnezeu și al scumpului Său Fiu să poată fi manifestat în felul cel mai deplin și clar. El se va strădui ca ascultătorii lui să fie lămuriiți în conștiința lor cu privire la caracterul lui Dumnezeu, astfel ca slava Lui să poată fi recunoscută pe pământ. Un om nu este mai degrabă convertit decât atunci când în inima lui s-a născut dorința de a face cunoscut altora ce prieten prețios a găsit în Isus; adevărul mântuitor și sfințitor nu poate fi închis în inima lui. Duhul lui Hristos care luminează sufletul este reprezentat prin lumina care risipește tot întunericul; este comparat cu sarea, din cauza calităților ei de conservare, și cu aluatul, care își exercită tainic puterea transformatoare.

Cei pe care Hristos i-a unit cu Sine, atât cât depinde de ei, vor lucra cu hărnicie și stăruință în așa fel cum a lucrat El, ca să salveze sufletele care pier în jurul lor. Ei vor ajunge la oameni prin rugăciune, prin serioasă și fierbinte rugăciune, și prin efort personal. Este imposibil pentru cei care sunt pe deplin convertiți la Dumnezeu, care se bucură de părtășie cu El, să fie neglijenți față de interesele vitale ale celor care pier străini de Hristos.

Pastorul nu trebuie să facă el toată lucrarea, ci trebuie să unească cu sine pe cei care se țin de adevăr. Îi va învăța astfel pe alții să lucreze după ce va pleca el. O comunitate lucrătoare va fi totdeauna o comunitate în creștere. Ei vor afla mereu un stimulent și un tonic în încercarea de a ajuta pe alții, și făcând acest lucru, ei vor fi întăriți și încurajați.

Am citit despre un om care călătorea într-o zi de iarnă prin zăpada troienită și a amortit de frig, fapt care, aproape pe nesimțite, i-a luat puterea de viață. Și când a fost aproape să moară de frig, în gerul atotputernic, și aproape să renunțe la lupta pentru viață, el a auzit gemetele unui tovarăș de drum care pierdea de frig, după cum era gata să piară și el. Omenia lui a fost trezită să-l salveze. I-a frecat membrele acoperite cu gheață ale nefericitului om și, după un efort considerabil, l-a ridicat în picioare. Deoarece nu putea să stea în picioare, l-a purtat în brațele lui compătimitoare tocmai prin troienele pe care el nu crezuse că le va putea trece singur. Și după ce l-a dus pe tovarășul lui de călătorie la un loc sigur, și-a dat seama că, salvându-l pe semenul său, se salvase pe sine. Eforturile lui serioase de a salva pe altul a înviorat sângele care-i îngheța în vene și a dat naștere la o căldură sănătoasă la extremitățile corpului.

[320] Lectiile acestea trebuie aduse înaintea celor tineri în credință în mod continuu, nu numai prin învățătură, ci și prin exemplu, ca în experiența lor creștină să poată realiza rezultate asemănătoare. Cei descurajați, cei care sunt înclinați să creadă că viața este grea și dificilă, să meargă să lucreze și să caute să-i ajute pe alții. În astfel de eforturi, amestecate cu rugăciune pentru lumină divină, propriile lor inimi vor bate puternic sub influența înviorătoare a harului lui Dumnezeu; propriile lor afecțiuni vor arde cu mai multă înflăcărare și întreaga lor viață creștină va fi mai reală, mai serioasă și mai evlavioasă.

Slujitorul lui Hristos trebuie să fie un om al rugăciunii, un om al evlaviei; vesel, dar niciodată aspru și nemanierat, glumeț sau frivol. Spiritul frivolității poate fi potrivit clovnilor de profesie și actorilor de teatru, dar este într-un tot sub demnitatea unui om ales să stea între vii și morți pentru a fi portavocea lui Dumnezeu.

Lucrarea fiecărei zile este înregistrată cu credincioșie în cărțile lui Dumnezeu. Ca bărbați care pretindeți iluminarea spirituală, veți da o înfățișare morală caracterului tuturor celor cu care veniți în contact. Ca pastori credincioși ai Evangheliei, trebuie să vă concentrați toate energiile minții și toate ocaziile vieții voastre spre a vă face lucrarea cu succes deplin și a prezenta pe fiecare om desăvârșit în Isus Hristos. Pentru ca să puteți face acest lucru, trebuie să vă rugați serios. Slujitorii Evangheliei trebuie să aibă acea putere care a făcut astfel de minuni pentru umilii pescari din Galilea.

Este nevoie de putere morală și intelectuală pentru a vă achita cu credincioșie de îndatoririle importante care vă revin; dar pe acestea le puteți avea și totuși să fie o mare lipsă de evlavie. Înzestrarea Duhului Sfânt este absolut necesară pentru a avea succes în lucrarea voastră cea mare. Hristos a spus: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Dar prin Hristos, care vă întărește, puteți face toate lucrurile.

Simpatie pentru cei greșiți

Iubite frate A.,

M-am sculat devreme ca să-ți scriu. În ultimul timp mi-a fost dată lumină suplimentară, pentru care sunt răspunzătoare. De când sunt în acest stat, Domnul mi S-a descoperit de două ori. În timp ce-L imploram în timpul nopții, mi s-au arătat în viziune multe lucruri în legătură cu cauza lui Dumnezeu. Mi-a fost prezentată starea lucrurilor din biserică, din colegiu, sanatoriu și casa de editură cu sediul în Battle Creek și lucrarea lui Dumnezeu din Europa și Anglia, din Oregon și Texas și din alte câmpuri noi. Este cea mai mare nevoie ca lucrarea în aceste câmpuri noi să pornească așa cum trebuie, purtând pecetea divină. Mulți din aceste câmpuri noi vor fi în primejdia de a accepta adevărul sau de a fi de acord cu el, neavând însă o adevărată convertire a inimii. Când este încercată de furtună și vijelie, se va descoperi că nu au casa clădită pe stâncă, ci pe nisip alunecos. Pastorul trebuie să aibă o evlavie practică, pe care să o dezvolte zilnic în viața și caracterul lui. Cuvântările lui să nu fie exclusiv teoretice.

Am văzut unele lucruri nefavorabile pentru prosperitatea adevărului în Texas. Frații B. și familiile lor n-au fost până acum o binecuvântare sau ajutor pentru cauza lui Dumnezeu în nici un loc. Înainte de aceasta, mi s-a arătat că influența lor nu poate fi bună, plăcută. Ei nu pot clădi cauza lui Dumnezeu pentru că n-au în ei elementele care să-i facă în stare să exercite o influență sănătoasă de partea lui Dumnezeu și a adevărului. Dacă ai fi avut gândul lui Dumnezeu, n-ai fi atât de lipsit de discernământ, mai ales după ce ai fost cu credincioșie avertizat de către cei în care ar fi trebuit să ai încredere. Vorbele dulci și discursurile blânde te-au înșelat. Acești frați nu sunt toți la fel, dar toți au caractere defectuoase. Prin veghere constantă asupra lor înșiși și prin rugăciune serioasă prin credință către Dumnezeu, ei pot avea succes spre a se păstra în poziția convenită. Prin Isus Hristos, ei pot fi schimbați și pot obține destoinicie morală spre a-L întâmpina pe Domnul la venirea Sa; dar Dumnezeu

nu va pune nici o răspundere asupra lor, pentru că sufletele ar fi puse în pericol. Bărbații aceștia nu sunt potriviți să conducă turma lui Dumnezeu. Tocmai la timpul când cuvintele lor ar trebui să fie puține și bine alese, modeste și simple, trăsăturile caracterului lor firesc sunt întretesute în tot ce fac și spun, și lucrarea lui Dumnezeu este păgubită.

Tu și fratele C. n-ați avut discernământ adevărat. Ați avut prea mare încredere în priceperea acestor oameni. O corabie poate fi solidă aproape în toate privințele, dar, dacă există un singur defect — o bucățică de material lemnos mâncate de viermi, — viața tuturor celor de pe punte este pusă în pericol. Aproape toate verigile unui lanț pot fi solide, dar o verigă defectuoasă nimicește toată valoarea lui. Persoane cu calități excelente pot avea unele trăsături de caracter care îi fac nepotriviți pentru solemna și sacra lucrare a lui Dumnezeu. Dar acești oameni sunt deficitari aproape în orice privință ce aparține caracterului creștin. Exemplul lor nu este vrednic de imitat.

Tu ai nevoie, frate, să faci mult pentru tine, înainte ca lucrarea ta să poată fi ceea ce ar putea să fie. Priceperea ta a fost întunecată. Simpatizarea și unirea cu cei ale căror caractere au fost turnate într-un tipar inferior nu te vor ridica și înnobila, ci îți vor rugini și îți vor roade duhul, te vor face inefficient și te vor despărți de Dumnezeu. Tu ai o fire impulsivă. Sarcinile vieții de gospodărie și ale cauzei nu apasă foarte greu asupra ta, iar dacă nu ești în mod constant sub influența curățitoare a Duhului lui Dumnezeu, vei fi în primejdie de a deveni aspru în manierele tale. Pentru a reprezenta corect caracterul lui Hristos, ai nevoie de spiritualitate și de o legătură mai strânsă cu Dumnezeu în lucrarea cea mare în care ești angajat. Gândurile tale trebuie să fie înălțate, inima ta sfințită, ca să fii un împreună lucrător cu Isus Hristos. „Curățați-vă cei ce purtați vasele Domnului.”

Lucrarea lui Dumnezeu din Texas ar fi avansat mai mult dacă frații B. n-ar fi fost implicați. Aș putea să amintesc mai multe motive pentru care situația este astfel, dar nu o voi face de data aceasta. Este de ajuns să spun că oamenii aceștia nu stau bine cu Dumnezeu. Bizuindu-se pe propriile lor forțe și simțindu-se competenți pentru aproape orice chemare, ei n-au făcut eforturi să-și corecteze trăsăturile rele de caracter care le-au fost transmise prin naștere, dar care, prin educație, cultură și instruire, ar fi putut fi biruite. Ei au

făcut unele îmbunătățiri în această direcție; dar, dacă ar fi cântăriți în balanță, tot ar mai fi găsiți ușori.

Cuvântul lui Dumnezeu abundă în principii generale pentru formarea de obiceiuri de viață corecte și mărturiile generale și personale au fost menite să atragă atenția cu deosebire asupra acelor principii; dar toate acestea nu le-au impresionat suficient inima și mintea ca să-și dea seama că au nevoie de o reformă categorică. Dacă s-ar vedea corect pe ei înșiși, în contrast cu Modelul desăvârșit, ei ar cultiva acea credință care lucrează prin iubire și purifică sufletul. Frații aceștia, cu excepția lui A. și B., sunt din fire arbitrari, dictatoriali și îngâmfați. Ei nu consideră pe alții mai buni decât ei. Sunt invidioși și geloși pe orice membru al comunității care, cred ei, este stimat mai mult decât sunt ei. Pretind de la alții conștiinciozitate, dar ei strecoară țânțarul și înghit cămila în afacerile cu frații lor, despre care cred că vor fi socotiți superiori în raport cu ei înșiși. Ei se țin de lucruri mici și discută despre mărunțișuri, interpretând cuvintele și faptele după părerea lor. Aceasta este adevărat mai ales în dreptul acestor doi frați.

[324] Bărbații aceștia, mai ales A. și B., vorbesc liber și ușor. Maniera lor blândă de a etala lucrurile are o astfel de aparență de cinste și interes adevărat pentru cauza lui Dumnezeu, încât are tendința de a înșela și întuneca mintea celor care îi ascultă. Când scriu, mă doare inima de tristețe pentru că știu influența acestei familii peste tot unde este simțită. N-am avut de gând să vorbesc din nou despre aceste persoane, dar solemna expunere în fața mea a acestor probleme mă obligă să scriu încă o dată. Dacă slujitorii Cuvântului, care mărturisesc a fi în legătură cu Dumnezeu, nu pot discerne influența unor astfel de oameni, ei nu sunt potriviți să stea ca învățători ai adevărului lui Dumnezeu. Dacă persoanele acestea și-ar păstra poziția lor convenită și n-ar mai încerca niciodată să-i învețe pe alții sau să-i conducă, aș fi liniștită; dar când văd că este în primejdie să sufere cauza lui Dumnezeu, atunci nu mai pot fi liniștită.

Acestor frați n-ar trebui să li se îngăduie să se stabilească cu toții într-un loc și să alcătuiască elementul conducător din comunitate. Lor le lipsește afecțiunea naturală. Ei nu manifestă simpatie, iubire și simțăminte curate unul față de altul, ci nutresc invidie, gelozie și se ceartă între ei. Conștiința lor nu este sensibilă. Iubirea, politetea și blândețea lui Hristos nu fac parte din experiența lor. Ferească

Dumnezeu ca un astfel de element să existe în biserică! Dacă nu sunt convertite, aceste persoane nu pot vedea Împărăția cerurilor. Este mult mai corespunzător simțămintelor lor să dărâme, să culeagă defecte și să caute pete la alții decât să-și spele hainele caracterului lor de mânjitura păcatului spre a le albi în sângele Mielului.

Dar acum, vin la cea mai dureroasă parte a acestei istorisiri, care îl privește pe fratele D. Domnul m-a făcut martora unei cercetări în care tu și fratele C. ați apărut în mare parte. Dumnezeu era întristat din cauza voastră. Am văzut și am auzit ceea ce mi-a pricinuit durere și regret. O astfel de cale irațională și păcătoasă ca cea urmată în această investigație era exact ceea ce putea fi găsită la frații B.; dar am fost foarte surprinsă și mâhnită să constat că astfel de oameni ca fratele C. și tu însuși aveți parte activă la această rușinoasă investigație pătinitoare.

Fratelui C., care a făcut pe juristul, spre a chestiona și a scoate la cea mai puternică lumină amănuntele inutile, i-aș spune: Eu n-aș fi dorit să-mi fie pusă în sarcină acea lucrare pentru toate bogățiile acestei lumi. Tu, pur și simplu, ai fost indus în eroare și amăgit de un spirit străin, care n-a avut nici o formă de îndurare, nici un pic de respect. Invidia, gelozia, bănuielile răutăcioase și discuțiile dubioase s-au bucurat de o adevărată sărbătoare cu acea ocazie.

Poate că voi mă socotiți prea severă, dar nu pot fi îndeajuns de severă cum cere situația. V-ați gândit voi toți când l-ați condamnat pe cel nevinovat dacă Dumnezeu era de acord cu vreunul din voi? Starea care a urmat a fratelui D. a fost rezultatul poziției luate de voi cu acea ocazie. Dacă ați fi arătat nepărtinire și simpatie, el s-ar afla astăzi acolo unde influența lui ar fi de partea adevărului, cu puterea pe care o exercită un spirit blând și liniștit. Fratele D. n-a fost un vorbitor pregătit și cuvintele mieroase și cuvântările blânde ale lui A. și B., rostite cu calm și candoare aparente, au avut efect. Sărmanul om nevăzător trebuia tratat cu milă și afecțiune, dar, în loc de acestea, el a fost pus în cea mai rea lumină cu putință. Dumnezeu a văzut și nu va considera nevinovat pe nici unul dintre cei care au luat parte la acea neplăcută cercetare. Frate A., nu ți se va mai părea atât de amuzant ca atunci când stăteai să judeci pe un frate orb. Din această experiență, voi trebuie să învățați ceva, și anume să vă închideți urechile față de cei care ar vrea să vă influențeze tocmai

[325]

împotriva celor pe care Dumnezeu ar dori ca voi să-i susțineți, să aveți milă de ei și să-i întăriți.

Fratele C. nu putea să vadă defectele fraților B.; nici nu putea să discearnă trăsăturile de caracter opuse ale fratelui D. Dar influența lui, sfințită prin Duhul lui Dumnezeu, și-ar fi făcut efectul asupra cauzei lui Dumnezeu ca o putere de zece ori mai mare decât a fraților B. Tu ai făcut mult să-l rănești pe fratele D.; și eu te sfătuiesc să te pocăiești de acest rău tot atât de sincer cum l-ai înfăptuit. În Numele Domnului, te rog stăruitor să te descotorosești de influențele omenesti și să închizi urechile pentru rapoartele clevetitoare. Nu lăsa nici o persoană să-ți pună în gură o mărturie; ci lasă-L mai degrabă pe Dumnezeu, decât pe oamenii neconsacrați din cămin și din afară, să-ți dea sarcini pentru cauza Lui.

[326] Fratele C. are nevoie în inima lui de Duhul lui Dumnezeu, care calmează și curăță. El are nevoie să-L pună în practică în căminul lui. „Dragostea să fie fără prefăcătorie.” Spiritul arbitrar, dictatorial și critic trebuie să fie alungat din căminul lui, împreună cu toată răutatea. Același spirit arogant și arbitrar va fi dus și în comunitate. Dacă simțămintele lui sunt deocamdată calmate, el va acționa într-o manieră mai amabilă, dar, dacă s-ar întâmpla să fie invers, va acționa în consecință. El n-a exersat stăpânirea de sine și autodisciplina. Acolo unde fratele D. are un defect, judecătorii lui și cei care l-au condamnat au zece.

Frate A., de ce n-ai fost întru totul de partea celui apăsător? De ce n-ai făcut compromis în această problemă? De ce nu ți-ai ridicat glasul cum a făcut Mântuitorul și să spui: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi piatra”? Ați făcut o greșală îngrozitoare, care poate avea ca rezultat pierderea mai multor suflete, nu numai unul, cu toate că voi ați făcut-o din ignoranță. Dacă i-ai fi spus fratelui un cuvânt de adevărată milă afectuoasă, acesta ar fi fost înregistrat în cer în contul tău. Dar tu n-ai avut un simțământ al lucrării pe care o faci pentru acum și pentru veșnicie mai mult decât au avut cei care L-au condamnat pe Hristos, iar tu L-ai judecat și condamnat pe Mântuitorul tău în persoana credinciosului Său. „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” Întotdeauna ipocrizia a întâmpinat din partea lui Isus cea mai severă mustrare, în timp ce

cei mai păcătoși care veneau la El cu pocăință sinceră erau primiți, iertați și mângâiați.

Crezi că fratele D. putea fi făcut să creadă că răul era bine și binele rău pentru că frații lui voiau ca el să creadă acest lucru? El era bolnav și nervos. Pentru el, totul arăta întunecat și nesigur. Încrederea lui în tine și în fratele C. a dispărut și nu a mai avut la cine să privească. El a fost criticat pentru un lucru, și apoi pentru altul, până a devenit confuz, buimăcit și disperat. Cei care l-au adus în această stare au comis un păcat mai mare.

Unde a fost împreună simțire, chiar în domeniul omeniei obișnuite? Cei lumești, în general, n-ar fi fost atât de nepăsători, atât de lipsiți de îndurare și bunăvoință; ei ar fi exercitat mai multă împreună simțire față de un om, ținând seama tocmai de infirmitatea lui, considerându-l îndreptățit la cea mai afectuoasă considerație și iubire din partea semenilor lui. Dar iată că aici era un om orb, un frate în Hristos, și câțiva dintre frații lui îl judecau.

[327]

În timp ce avea loc procesul, când un frate era urmărit ca un iepure spre moartea lui, tu aveai să izbucnești într-un râs zgomotos, și nu numai o dată. Acolo era fratele C., din fire așa de amabil și de înțeleghător, încât îi critica pe frați pentru cruzime, când aceștia vânau păsări pentru mâncare; dar aici era un biet om orb, mult mai valoros decât o pasăre, fiind creat după chipul lui Dumnezeu. Voi „strecurați tântarul și înghițiți cămila” ar fi fost verdictul Celui care a vorbit cum n-a vorbit niciodată un om, dacă în adunarea voastră ar fi fost auzit glasul Lui.

El, care are o compasiune atât de sensibilă față de păsări, ar fi putut exercita o compasiune și o iubire vrednică de laudă pentru Hristos în persoana credinciosului Său îndurerat. Dar, ca oameni, voi ați fost legați la ochi. Fratele B. a prezentat o cuvântare mieroasă și abilă. Fratele D. nu era un vorbitor pregătit. Ideile lui n-au putut fi îmbrăcate într-un limbaj prin care să-și dovedească nevinovăția și n-au putut face față situației. Frații lui, aspri criticanți, s-au transformat în juriști și l-au pus pe omul cel orb într-un mare dezavantaj. Dumnezeu a văzut și a notat lucrările acelei zile. Acești bărbați, specialiști în a poneгри și a taxa un caz, în aparență au obținut un triumf, în timp ce fratele cel orb, rău tratat și de care s-a abuzat, a simțit că totul se scufundă sub picioarele lui. Încrederea în cei pe care i-a crezut reprezentanții lui Hristos s-a dovedit a fi ruina lui spirituală și fizică.

Toți cei care au fost angajați în această lucrare ar trebui să simtă cea mai profundă mustrare de conștiință și pocăință înaintea lui Dumnezeu.

[328] Fratele D. a făcut o greșeală lăsându-se strivit sub această povară de reproș și critică nemeritată, care ar fi trebuit să cadă pe capul altora, și nu pe al lui. El a iubit cauza lui Dumnezeu din tot sufletul. Dumnezeu și-a arătat purtarea de grijă față de orb, dându-i prosperitate, dar chiar aceasta a fost întoarsă împotriva lui de către frații lui invidioși. Dumnezeu a mișcat inima necredincioșilor să fie amabili și să simpatizeze cu el pentru că era un om orb. Fratele D. a fost un creștin onorabil și a făcut ca vrăjmașii lui din lume să fie în pace cu el. Dumnezeu a fost pentru el un Tată iubitor și i-a netezit calea. El ar fi trebuit să fie credincios față de cunoștința adevărului și să-L fi servit pe Dumnezeu cu inimă sinceră, independent de critică, invidie și acuzații false. Poziția pe care ai luat-o tu, frate A., a fost ca o lovitură finală pentru fratele D. Cu toate acestea, el n-ar fi trebuit să se despartă de Dumnezeu, chiar dacă slujbașii și poporul au apucat pe calea în care el nu putea să vadă nici o dreptate. Țintuit pe Stânca cea veșnică, el trebuia să stea tare la principii și să ducă la bun sfârșit credința lui și adevărul cu orice risc. Ah, cât de necesar este ca fratele D. să se țină mai strâns de brațul care este puternic spre a mântui!

Toată valoarea și măreția acestei vieți derivă din legătura ei cu cerul și viitoarea viață nemuritoare. Brațul cel veșnic al lui Dumnezeu înconjoară sufletul care se întoarce spre El pentru ajutor, oricât de slab ar putea fi acel suflet. Prețioasele lucruri ale munților vor pieri; dar sufletul care trăiește pentru Dumnezeu, nemișcat de critică, neperturbat de aplauze, va rămâne pentru totdeauna împreună cu El. Cetatea lui Dumnezeu își va deschide porțile ei de aur ca să-l primească pe cel care, în timp ce era pe pământ, a învățat să se sprijine pe Dumnezeu pentru călăuzire și înțelepciune, pentru mângâiere și speranță în mijlocul pierderii și mâhnirii. Cântările îngerilor îi vor spune acolo bun venit și pomul vieții își va aduce roadele pentru el.

Fratele D. n-a reușit acolo unde trebuia să fie biruitor. Dar privirea milostivă a lui Dumnezeu este asupra lui. Cu toate că împreună simțire a omului poate să lipsească, totuși Dumnezeu iubeste, Se îndură și Își întinde mâna care ajută. Numai dacă este umil, blând și cu inima smerită, El îi va înălța capul și-i va pune picioarele hotărât pe Stânca veacurilor. „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealu-

rile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.”

Indiferent ce încercări ar veni peste noi, nu ne putem scuza în nici un fel dacă încrederea noastră în Dumnezeu slăbește. El este izvorul puterii noastre, fortăreața noastră în orice necaz. Când strigăm la El după ajutor, mâna Lui puternică va fi întinsă să ne salveze. Fratele D. trebuia să simtă că, avându-L pe Dumnezeu ca Tată, putea să nădăjduiască și să se bucure, chiar dacă l-ar fi părăsit toți prietenii de pe pământ. Eu îl rog insistent să nu-L jefuiască pe Dumnezeu de serviciul lui pentru că oamenii slabi l-au judecat greșit, ci să se grăbească să se consacre lui Dumnezeu și să-I slujească cu toate puterile ființei lui. Dumnezeu îl iubește și el Îl iubește pe Dumnezeu; și faptele lui trebuie să se conformeze credinței, indiferent de atitudinea oamenilor față de el. Vrajmașii lui pot să arate spre poziția lui actuală, ca dovadă că au fost corecți în judecarea lui. Calea fratelui D. a fost grăbită și fără cugetarea cuvenită. Sufletul lui a fost dezgustat și el crede că a fost prea profund rănit pentru a se mai reface. Cei care au condus atât de neîndurător ancheta au fost, în viață și caracter, departe de a fi nevinovați. Dacă Dumnezeu ar fi tratat căile lor strâmbe și caracterul lor imperfect așa cum l-au tratat ei pe fratele D., ei ar fi pierit de mult. Dar Dumnezeu cel îndurător i-a suportat și nu i-a tratat după păcatele lor.

Dumnezeu a fost credincios față de fratele D. și el ar trebui să răspundă purtării Sale îndurătoare, deși i s-a arătat atât de puțină dragoste și compasiune. Este privilegiul fratelui D. să se ascundă în Hristos de cearta de cuvinte și să simtă că izvoare nesecate de recunoștință, mulțumire și pace sunt deschise pentru el și accesibile în fiecare moment. Dacă ar avea nemărginitele comori pământești, el n-ar fi așa de bogat cum poate fi acum, având privilegiul de a fi de partea binelui și de a bea din belșug din apele mântuirii.

Ce n-a făcut Dumnezeu pentru fratele D., dând pe Fiul Său să moară pentru el, și nu-i va da împreună cu El toate lucrurile? De ce să fie necredincios față de Dumnezeu pentru că oamenii au fost necredincioși față de el? Cu mult mai puternică decât moartea este iubirea care leagă inima mamei de copilul ei îndurerat și totuși Dumnezeu declară că, chiar dacă o mamă își poate uita copilul, „totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip”. Nu, nici un suflet care își pune încrederea în El nu va fi uitat. Dumnezeu Se gândește la copiii

[329]

[330] Lui cu cea mai afectuoasă purtare de grijă și ține o carte de amintire înaintea Lui, pentru ca niciodată să nu uite pe copiii din grija Lui.

„Orice legătură umană poate pieri.
Prietenii între ei, infideli pot fi,
Iubirea de mamă se poate sfârși,
Cer și pământ, pân-la urmă-ndepărtate vor fi.
Dar iubirea lui Dumnezeu
Nici o schimbare n-o poate însoți.”

Fratele și sora D. ar fi fost un ajutor prețios pentru biserică, dacă i-ar fi ajutat să obțină o mai bună înțelegere și dacă ar fi acceptat eforturile lor. Dar invidia, bănuielile rele și gelozia i-au condus în afara bisericii. Ar fi fost mai bine pentru ei dacă, mai repede decât au făcut-o, ar fi lăsat la o parte scenele încercării lor.

Salem, Oregon,

8 iulie 1878.

Lucrarea în Texas

Dumnezeu mi-a arătat multe în legătură cu lucrarea lui Satana în Texas și cu purtarea necreștină a unora care s-au mutat acolo din Michigan. Mi s-a arătat că frații B. n-au primit în inimă mărturia care le-a fost dată. Ei au mai multă încredere în ei înșiși decât în spiritul profetiei. Au socotit că lumina dată nu era din cer, ci că își avea originea în comunicările care mi-au fost făcute cu privire la ei. Aceasta nu este corect. Dar dați-mi voie să întreb: Nu există oare motive pentru rapoarte? Purtarea lor nu este condamnată chiar de istoria vieții lor?

Nici un membru al acestei familii n-a avut o experiență religioasă care să-l califice să ia un post de conducere și să-i învețe adevărul pe alții. „Curățiți-vă cei ce purtați vasele Domnului” au fost cuvintele rostite de îngerul lui Dumnezeu. „Voi nu puteți fi vase alese de Dumnezeu să faceți vreo parte din cea mai sacră lucrare a Lui. Voi ruinați și nimiciti, dar nu curățiți și binecuvântați.” Totdeauna v-ați ținut la un nivel inferior de creștinism. Acum, când nu sunteți pe deplin cunoscuți, aveți influență.

O dată aceasta fiind câștigată, voi deveniți mai puțin veghetori și dați pe față înclinațiile inimii voastre firești, până când iubitorii adevărului își dau seama că sunteți o mare piedică pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Aceasta nu este o bănuială răutăcioasă, ci fapte reale ale cazului.

Dacă ați manifesta amabilitate, respect, iubire nobilă și generozitate, chiar și față de oameni răi, ați putea face un serviciu efectiv pentru Hristos. Dacă Duhul lui Hristos locuiește în voi, L-ați reprezenta în cuvintele voastre, în acțiunile voastre și chiar în expresia feței voastre. Conversația voastră ar fi expresia blândeții, nu a mândriei și lăudăroșeniei. Nu trebuia să căutați să înălțați și să slăviți eul. Umilința este un dar creștin cu care voi nu sunteți familiarizați. Acesta a fost cazul mai ales la A. B. El și soția lui nu pot să avanseze poziția normală și spirituală a lucrării lui Dumnezeu prin influența lor. Cu cât este mai limitată sfera lor în legătură cu lucrarea lui

[331]

Dumnezeu, cu atât mai bine va fi pentru ea. Cuvintele și faptele lor în situația de față nu sunt demne de încredere. Acesta este cazul cu A. B. și frații lui în general. Lumea și biserica au dreptul să spună că religia lor este zadarnică. Ei sunt lumești și intriganți și veghează să prindă ocazia să facă o afacere. Ei sunt aspri și severi față de cei care au legături cu ei. Sunt invidioși, geloși și plini de mândrie.

Cei care reprezintă în felul acesta adevărul construiesc o barieră puternică pentru mântuirea altora. Dacă nu se schimbă, ar fi fost mai bine să nu fi îmbrățișat adevărul. Minte lor este stăpânită mai mult de Satana decât de Duhul lui Dumnezeu. Soția fratelui A. B. este din fire amabilă, dar a fost modelată de soțul ei. Ea nu dă atenție vorbelor. Adesea, limba ei aprinde focul iadului; este de neîmblânzit. „Cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască”, zice Solomon. Acest lucru este în mod sigur adevărat în cazul ei. Ea exagerează și depune mărturie mincinoasă, în felul acesta călcând continuu porunca lui Dumnezeu, în timp ce mărturisește că păzește poruncile. Ea nu vrea să facă rău, ci inima ei nu este sfințită prin adevăr.

Frate B., în timp ce erai gata să te angajezi în controversă cu alții asupra punctelor credinței noastre, de fapt, nu cunoșteai nimic despre creștinism. Tu nici nu îți dai seama de poziția periculoasă pe care o ocupi. Apatia se extinde peste comunitate și peste fiecare om care, mărturisindu-L pe Hristos așa cum ai făcut tu, Îl tăgăduiește prin faptele sale. Tu îi conduci pe alții pe aceeași cale a nepăsării pe care mergi și tu. Cuvântul lui Dumnezeu declară că fără sfințire nici un om nu-L va vedea pe Dumnezeu. Isus a murit ca să ne răscumpere din orice nelegiuire și să-și curățe un popor deosebit, zelos pentru fapte bune.

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftete lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie.” Hristos spune: „Voi fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” Ce poate face mulțimea rugăciunilor voastre în timp ce păcatul este bine văzut în inimile voastre? Dacă nu faceți o schimbare totală, nu peste mult timp, veți ajunge sătui de muștrare, ca și copiii lui Israel, și, ca și ei, vă veți lepăda de Dumnezeu. Unii dintre voi recunoașteți muștrarea prin cuvinte, dar nu o acceptați în inimă. Faceți aceleași lucruri ca și mai înainte, numai că sunteți mai puțin susceptibili la influența Duhului

lui Dumnezeu, devenind din ce în ce mai orbiți, având mai puțină înțelepciune, mai puțină stăpânire de sine, mai puțină putere morală și mai puțin zel și atracție pentru exerciții religioase; și dacă nu vă convertiți, în cele din urmă veți renunța de tot să vă mai țineți de Dumnezeu. Voi n-ați făcut schimbări decisive în viața voastră când ați fost muștrați, pentru că n-ați văzut și nu v-ați dat seama de defectele voastre de caracter și de contrastul cel mare dintre viața voastră și viața lui Hristos. A fost tactica voastră să vă așezați în poziția din care n-aveați să pierdeți întru totul încrederea fraților voștri.

Mi-a fost arătat că situația comunității _____ este vrednică de plâns. Influența ta, frate A. B., și a soției tale a dat naștere, după cum voi și toți pot să vadă, la discordie și ceartă și se va dovedi a fi o [333] ruină totală pentru comunitate, dacă nu vă schimbați localitatea sau nu vă pocăiți. Voi ruginiți și nimiciți pe cei care vin în legătură cu voi. Aveți simpatizanți pentru că ceilalți nu vă văd așa cum vă vede Dumnezeu. Percepția lor este pervertită de mulțimea cuvintelor și frumoasele voastre cuvântări. Aceasta este o stare de lucruri tristă și descurajantă.

Mi-a fost arătat că, în ceea ce privește discuția, A. B. este calificat să conducă ședințele; dar când este cântărită destoinicia morală, el este găsit ușor. Inima lui nu este legată de Dumnezeu. Când alții sunt puși să conducă, vor întâmpina spiritul de opoziție al lui și al soției sale. Spiritul acesta nesfânt nu este manifestat în public, ci lucrează în taină spre a-i împiedica, încurca și descuraja pe cei care încearcă să facă totul cât mai bine. Dumnezeu vede acest lucru, și la timpul potrivit se va primi răsplata meritată. Dominație sau ruină este politica acestui frate, și soția lui nu este acum într-o situație mai bună. Simțurile ei sunt pervertite. Ea nu este într-o poziție corectă față de Dumnezeu.

Frate A. B., un raport despre trista istorie pe care o faci este păstrat în cer. În inima ta, te afli în război cu mărturiile de muștrare. Familia E. a fost, și mai este încă, indusă în eroare de tine. Altele sunt mai mult sau mai puțin încurcate pentru că tu poți vorbi bine despre adevărul prezent. Armonia și unitatea nu există în comunitatea _____. Tu n-ai primit și n-ai acționat după lumina care ți-a fost dată. Dacă ai fi luat aminte la cuvintele lui Solomon, n-ai fi fost astăzi pe o astfel de cale alunecoasă. El spune: „Încrede-te în Domnul din

toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta”. O supunere totală față de voința și căile lui Dumnezeu, unită cu adâncă neîncredere în propria ta înțelepciune, te-ar fi condus pe o cale mai sigură.

Încrederea ta în sine a fost foarte mare. De îndată ce unui frate i-a fost sugerat să conducă întâlnirile sau să ia o poziție mai de încredere în comparație cu a ta, tu ai și hotărât ca el să nu reușească, dacă ai putea ajuta la aceasta; și cu puterea voinței tale perverse, ai pus spiritul tău să se opună.

[334] Purtarea ta față de fratele D. a fost abuzivă. Inima lui a fost mișcată de cea mai adâncă simpatie pentru tine. El a fost prietenul tău, dar faptul că s-a despărțit de tine a fost suficient să creeze în tine un spirit de gelozie, care a fost tot atât de crud ca mormântul. Acest spirit a fost exercitat față de un om orb, unul care trebuia să beneficieze de cea mai amabilă purtare de grijă și cea mai profundă simpatie din partea tuturor. Spiritul tău pervers și înșelător i-a făcut pe alții să simpatizeze cu tine mai degrabă decât cu el. Când a văzut că lumina clară a cazului nu putea fi adusă înaintea fraților și era pe deplin convins că răul triumfa asupra binelui, spiritul lui a fost așa de rănit, încât a ajuns disperat. Atunci s-a desprins de Dumnezeu. Asupra lui a venit un șoc de paralizie parțială. El a fost aproape ruinat, mintal și fizic. În ședințele comunității, au fost discutate și s-a stăruit asupra problemelor fără nici o însemnătate specială și s-a făcut din ele cel mai mare caz; și impresii rele, extrem de rele au fost făcute asupra minții celor prezenți.

A căuta să rănești un om care este în posesia deplinelor lui facultăți este un mare păcat; dar o astfel de purtare față de un om care este orb, și care ar fi trebuit tratat în așa fel ca să nu își simtă handicapul, este un păcat de o dimensiune cu mult mai mare. Dacă ai fi fost un bărbat cu simțăminte fine sau un creștin așa cum mărturisești că ești, n-ai fi putut să abuzezi de el așa cum ai făcut. Dar fratele D. are un Prieten în cer care a pledat pentru cauza lui și l-a încurajat să se prindă din nou de făgăduințele lui Dumnezeu. Fratele D. a fost șocat de necazul lui cel mare și de tratamentul pe care l-a primit și, în consecință, a acționat ca un om nebun. Acest fapt a fost folosit împotriva lui ca dovadă că el avea un duh rău. Judecătorul atoatevăzător cântărește motivele și El va răsplăti după cum au fost faptele.

Tu, frate A. B., te-ai umflat de o îngâmfare amăgitoare și te-ai socotit competent pentru orice sarcină. Ai renunțat la *Mărturiile* Duhului lui Dumnezeu; și dacă aveai propria ta cale, voiai să topești orice într-un tipar nou. Cât de greu îți este să vezi lucrurile într-o lumină corectă, când datoria te călăuzește într-o direcție, și înclinația în alta. Ideile tale despre caracterul lui Hristos și pregătirea necesară pentru viața viitoare sunt înguste și pervertite.

Mi-a fost arătat că frații B. și familiile lor coboară din ce în ce mai jos. „Sunt niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici, fără rod”, și dacă ei continuă pe calea pe care o urmează, vor fi în cele din urmă „de două ori morți, dezrădăcinați.” Bazându-se pe propria lor pricepere, ei au coborât până la punctul unde nu mai au evlavie practică, nu mai au cer, nici Dumnezeu al lor.

[335]

Dacă tot poporul lui Dumnezeu ar avea legătură cu El, ar fi sesizat capacitățile limitate ale acestor oameni, prejudecățile lor, invidia, gelozia și încrederea lor în sine. Obiecțiile pe care inima lor rea le poate ridica împotriva *Mărturiilor* Duhului lui Dumnezeu, în providența lui Dumnezeu, nu vor fi îndepărtate. Ei se pot poticni și pot cădea datorită unor chestiuni care își au originea în ei înșiși. Dar poporul lui Dumnezeu ar trebui să vadă că inima lor îngâmfată nu s-a umilit niciodată și că privirea lor mândră n-a fost coborâtă niciodată. Biblia vorbește clar despre toate aspectele datoriei creștine. Toți cei care fac voia lui Dumnezeu vor cunoaște teoria. Dar aceste persoane caută lumină de la ei înșiși, și nu de la Soarele Îndreptării.

Nici un om care nu exprimă adevăratul sentiment al inimii lui nu poate fi numit un om cinstit. Falsitatea constă, în mod virtual, din intenția de a înșela, și aceasta poate fi arătată prin privire sau cuvânt. Chiar și faptele pot fi astfel aranjate și declarate ca să constituie falsități. Unii sunt specialiști în această ocupație și vor căuta să se îndreptătească pentru îndepărtarea de la stricta veracitate. Sunt unii care, pentru a dărâma sau a vătăma reputația altora, vor fabrica, din pură răutate, minciuni cu privire la ei. Minciuni din interes egoist sunt rostite la cumpărări și vânzări de bunuri, vite sau orice fel de negustorie. Sunt rostite minciuni din vanitate de către oameni cărora le place să pară ceea ce ei nu sunt. O întâmplare nu poate să treacă prin mâinile lor fără înfrumusețare. O, cât de multe lucruri se fac în lume, pe care făptuitorii vor dori într-o zi să le schimbe! Dar

înregistrarea cuvintelor și a faptelor din cărțile din ceruri vor povesti trista istorie a falsităților vorbite și făcute.

[336] Falsitatea și înșelăciunea de orice fel sunt păcate împotriva Dumnezeului adevărului și veracității. Cuvântul lui Dumnezeu este clar asupra acestor puncte. „Să nu mințiți, nici să nu vă înșelați unii pe alții.” „Și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.” Dumnezeu este un Dumnezeu al sincerității și al adevărului. Cuvântul lui Dumnezeu este o carte a adevărului. Isus este un martor credincios și adevărat. Biserica este martorul și temelie adevărului. Toate poruncile Celui Prea Înalt sunt adevărate și îndreptățite. Cum apare atunci în fața Lui vorbirea în doi peri și orice exagerare și înșelăciune? Pentru minciuna pe care a rostit-o din cauză că a poftit darurile pe care profetul le-a refuzat, slujitorul lui Elisei a fost lovit cu lepră, care s-a terminat numai la moarte.

Nici chiar viața însăși nu trebuie cumpărată cu prețul unei minciuni. Printr-un cuvânt sau o dare din cap, martirii ar fi putut renega adevărul și și-ar fi salvat viața. Dacă ar fi consimțit să arunce un bob de tămâie pe altarul idolului, ei s-ar fi salvat de roată, eșafod sau cruce. Dar ei au refuzat să fie falși în cuvânt sau faptă, deși viața era darul pe care l-ar fi primit dacă făceau astfel. Întemnițare, torturi și moarte, cu o conștiință curată, erau binevenite pentru ei, mai degrabă decât eliberarea cu condiția înșelăciunii, a minciunii și a apostaziei. Prin fidelitate și credință în Hristos, ei au câștigat haine fără pată și coroane împodobite cu pietre prețioase. Viața lor a fost înnobilită și înălțată în fața lui Dumnezeu pentru că au stat hotărâți pentru adevăr în cele mai grave împrejurări.

Oamenii sunt muritori. Ei pot să fie evlavioși, sinceri și totuși să aibă erori de înțelegere și multe defecte de caracter; dar ei nu pot fi urmași ai lui Hristos și totuși să fie în legătură cu cel care „iubește minciuna și trăiește în minciună”. O astfel de viață este escrocherie, o falsitate continuă, o înșelăciune fatală. Este o încercare riguroasă pentru curajul bărbaților și femeilor, să înfrunte propriile lor păcate și să le recunoască deschis. A spune: „Acea greșală trebuie să fie pusă în contul meu” cere o putere a principiului lăuntric pe care lumea îl posedă numai într-o măsură limitată. Dar cel care are curajul să spună acest lucru cu sinceritate câștigă o biruință decisivă asupra

[337] eului și închide în mod efectiv ușa în fața vrăjmașului.

O aderare la principiile stricte ale adevărului va pricinui adesea neplăceri prezente și poate să implice chiar și o pierdere vremelnică, dar aceasta va mări răsplata din viața viitoare. Religia nu constă numai dintr-un sistem de doctrine seci, ci din credință practică ce sfințește viața și cercetează purtarea în cercul familiei și în biserică. Mulți pot să dea zecime din izmă și mărar, dar să neglijeze problemele mai grele, mila și iubirea lui Dumnezeu. A umbla smerit cu Dumnezeu este important pentru desăvârșirea caracterului creștin. Dumnezeu cere principii de neabătut în cele mai mici amănunte ale treburilor vieții. Hristos a spus: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari”.

Nu este nici mărimea și nici așa-zisa neînsemnătate a unei lucrări de tranzacție care o face dreaptă sau nedreaptă, cinstită sau necinstită. La cea mai mică îndepărtare de corectitudine, noi ne plasăm pe terenul vrăjmașului și putem să continuăm să mergem pas cu pas spre orice mărime de nedreptate. O mare parte din lumea creștină desparte religia de ocupația lor. Mii de mici șiretlicuri și de necinste mărunță sunt practicate în relațiile cu semenii lor, ceea ce descoperă adevărata stare a inimii, care arată corupția ei.

Tu, frate A. B., n-ai onorat cauza adevărului. Este necesar ca izvorul să fie curățit, ca râul să poată fi curat. Soția ta s-a angajat prea mult în căutarea de pete și greșeli în caracterul fraților și surorilor ei. În timp ce caută să curețe de buruieni grădina vecinilor, ea o neglijează pe a ei. Ea trebuie să facă eforturi mult mai sânguincioase pentru a clădi un caracter fără pată. Există pericolul cel mai înfricoșător ca în acest punct să nu reușească. Dacă pierde cerul, pierde totul. Amândoi trebuie să vă curățați templul sufletului, care a devenit teribil de pângărit. Minteaa voastră a ajuns regretabil de pervertită. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.” Fiți foarte grijulii și neîncrezători în eul vostru și niciodată să nu vă lăsați limba să exprime invidia inimii voastre cu privire la alții. Pentru voi amândoi rămâne o mare lucrare de făcut, să vă umiliți în așa fel înaintea lui Dumnezeu, încât El să vrea să accepte pocăința voastră. Până acum, ați fost ascultători, dar nu făptuitori sânguincioși ai Cuvântului. Voi ați admis iar și iar că ați greșit, dar mintea firească a rămas neschimbată. Ați făcut o mică schimbare sub influența simțămintelor, dar n-a avut loc nici o reformă a principiului. Am văzut că a sosit complet timpul când trebuie să se acționeze în cazurile voastre, dacă nu are

loc o schimbare completă în viața voastră. Biserica lui Dumnezeu nu trebuie să fie compromisă de căile voastre necuviincioase și de creștinismul vostru de slabă calitate.

Unul dintre voi este de ajuns într-un loc. Voi vă certăți și vă luptați încontinuu, vă dușmăniți și vă urâți unul pe altul. Dar cu toate că cei din lume, cu care sunteți asociați, râd de voi, totuși sunteți așa de departe de Dumnezeu, încât nu puteți vedea decât că sunteți bine. Fiecare dintre voi are nevoie de o cercetare mai apropiată a caracterului lui Hristos, ca să vă puteți da seama mai clar ce înseamnă a fi asemenea Lui. Dacă nu vă schimbați comportamentul și nu biruiți întru totul felul vostru de purtare înfumurată, dictatorială și necurtenitoare, veți dezonora lucrarea oriunde ați fi; și ar fi fost mai bine dacă nu v-ați fi născut niciodată. A sosit timpul să vă întoarceți fie spre dreapta, fie spre stânga. „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal.” Caracterul deformat care s-a dezvoltat în voi este o ocară pentru numele de creștin. Nici o comunitate nu va progresa sub conducerea voastră pentru că nu aveți legătură cu Dumnezeu. Sunteți lăudăroși, mândri și înfumurați și ați forma pe alții după același model ca al vostru.

Biserica lui Dumnezeu a fost mult timp împovărată cu acțiunile și comportamentul vostru necreștin. Fie ca Dumnezeu să vă ajute să vedeți și să simțiți că interesele voastre veșnice cer o transformare totală. Prin exemplul vostru, alții sunt îndepărtați de la calea curată și înaltă a sfințeniei. Adevărații oameni mari sunt invariabil modești. Umilința este un dar care rămâne asupra lor ca o haină firească. Cei care au acumulat cunoștințe folositoare și dețin talente și curăție adevărată sunt cei care vor fi dispuși să admită slăbiciunea propriei lor priceperi. Ei nu sunt încrezuți și nici lăudăroși, ci, prin raportare la cunoștințe mai înalte, cu ajutorul cărora să se poată ridica la o mai mare valoare intelectuală, li se pare că de-abia au început urcarea. Cel care de-abia a început sau are o spioală de cunoștință, care se consideră pe sine înțelept și care își dă aere de o importanță dezgustătoare, este un cugetător superficial.

[339]

Voi puteați fi astăzi bărbați de cinste și de încredere, dar ați fost atât de satisfăcuți cu voi înșivă, încât n-ați folosit lumina și privilegiile care v-au fost acordate cu atâta îndurare. Minte voastră n-a fost dezvoltată prin darurile creștine, nici afecțiunile voastre n-au fost sfințite prin părtășie cu Dătătorul vieții. Există o micime de su-

flet, ceva pământesc care marchează caracterul exterior și descoperă faptul neîndoielnic că mergeți pe calea inimii voastre, după plăcerea ochilor voștri, și că sunteți plini de propriile voastre planuri.

Când este în legătură cu Dumnezeu și caută sincer să-L cunoască, omul devine înălțat, înnobilit și sfințit. Lucrarea de ridicare este o lucrare pe care omul trebuie s-o îndeplinească pentru sine, prin Isus Hristos. Cerul poate să-i dea orice avantaj în măsura în care este vorba de lucruri vremelnice și spirituale, dar totul este în zadar, dacă el nu este dispus să-și însușească aceste binecuvântări și să se ajute pe sine. Puterile lui trebuie puse la lucru, altfel el va fi cântărit în cele din urmă și declarat ușor; va fi un eșec în viața aceasta și va pierde viața viitoare.

Toți cei care vor căuta cu efort hotărât ajutor de sus și vor supune și răstigni eul vor avea succes în această lume și pot câștiga viitoarea viață nemuritoare. Lumea aceasta este câmpul de lucru al omului. Pregătirea lui pentru lumea viitoare depinde de felul cum se achită de îndatoririle lui din această lume. El este merit de Dumnezeu să fie o binecuvântare pentru societate; și el nu poate, dacă ar vrea, să trăiască și să moară pentru sine însuși. Dumnezeu ne-a legat împreună ca membri ai unei familii, și această legătură obligă pe fiecare s-o cultive. Sunt servicii pe care le datorăm altora și pe care nu le putem trece cu vederea și totuși să păzim poruncile lui Dumnezeu. A trăi, a cugeta și a activa numai pentru sine însuși înseamnă a deveni nefolositor ca slujitor al lui Dumnezeu. Înalte titluri sonore și mari talente nu sunt esențiale pentru un cetățean bun sau un creștin exemplar.

Avem în rândurile noastre prea mulți care sunt neliniștiți, gurilivi, lăudăroși și care își iau libertatea să se afișeze în față, neavând respect pentru vârstă, experiență sau slujbă. Biserica suferă astăzi după ajutorul unui caracter opus — modest, liniștit, oameni temători de Dumnezeu, care vor să poarte poveri dezagreabile, când sunt puse asupra lor, nu pentru renume, ci pentru a sluji Domnului lor, care a murit pentru ei. Persoane cu un astfel de caracter nu socotesc că le-ar reduce din demnitate să se ridice înaintea celui bătrân și să trateze cu respect perii cărunți. Comunitățile noastre au nevoie să fie plivite. Printre membrii noștri există prea multă înălțare de sine și îngâmfare.

[340]

Pe cei care se tem și venerază pe Dumnezeu, El va avea plăcere să-i onoreze. Omul poate fi atât de mult ridicat, încât să formeze veriga de legătură între cer și pământ. El a ieșit din mâna Creatorului cu un caracter simetric, dăruit cu capacități pe care să și le dezvolte, astfel încât, combinând influența divină cu efortul omenesc, ar fi putut să se înalțe aproape de sfera unui înger. Și, ajuns așa de înălțat, el nu-și va atribui lui însuși bunătatea și măreția.

Dumnezeu i-a dat omului facultăți intelectuale capabile de dezvoltarea cea mai înaltă. Dacă frații B. ar fi văzut grosolănia și asprimea caracterelor lor și, cu grijă asiduă, și-ar fi cultivat și educat mintea, întărind punctele slabe de caracter și biruind defectele bătătoare la ochi, unii dintre ei ar fi fost acceptați ca mesageri ai lui Hristos. Dar, așa cum sunt acum, Dumnezeu nu-i poate accepta ca reprezentanți ai Săi. Ei n-au înțeles îndeajuns nevoia de îmbunătățire spre a-i face s-o caute. Mintea lor n-a fost instruită pe deplin pentru îndatoririle vieții. Mijloacele de îmbunătățire sunt la îndemâna tuturor. Nimeni nu este așa de sărac sau așa de ocupat, încât Isus să nu-i ajute să-și îmbunătățească viața și caracterul.

Pastori care se îngrijesc de ei înșiși

[341]

Frate și soră F.,

Mi-a fost arătată marea îndurare și nemărginita iubire a lui Dumnezeu trecându-vă printr-un alt necaz. Va fi o necesitate să vă țineți tare de puternicul Vindecător, ca să puteți avea putere fizică și spirituală. Voi aveți o sănătate slabă, dar sunteți în primejdia de a crede că sunteți într-o stare mai rea decât în realitate. Voi nu ați avut putere să rezistați pentru că n-ați cultivat un spirit răbdător, plin de speranță și curajos. Vă supuneți infirmităților, în loc să vă ridicați deasupra lor. Ispitele vă vor asalta din dreapta și din stânga, dar, prin perseverență răbdătoare în facerea de bine, puteți birui defectele din caracterul vostru. Mi-a fost arătat că într-adevăr picioarele voastre continuă să meargă spre pierzare, dar Dumnezeu nu v-a părăsit întru totul pe nici unul dintre voi. Îndurarea Lui fără asemănare v-a dat o altă ocazie spre a vă dovedi credincioșia față de El și vă cheamă să umblați cu mare umilintă și să vă păziți eul. Voi v-ați răsfățat și v-ați făcut pe plac atât de mult, încât acum aveți nevoie să lucrați în direcția opusă.

Tu, frate F., ești foarte egoist, și acest lucru este vrednic de dispreț înaintea lui Dumnezeu. Tu și soția ta ați căzut iarăși și iarăși în acest păcat. Puterile voastre au fost foarte mult pipernicite de satisfacerea de sine și cedare în fața comodității. Nici unuia dintre voi nu-i lipsește rațiunea; dar voi ați urmat mai mult înclinația decât calea datoriei și n-ați reușit să reprimați trăsăturile rele de caracter și să întăriți puterea morală care era slăbită.

Frate F., tu ești din fire un om nerăbdător, irascibil și pretențios, trăsături pe care le manifesti în cămin. Dar, după o scurtă perioadă de cunoaștere, le dai pe față și în alte locuri. Tu discuți adesea într-o manieră nerăbdătoare și arogantă. Trebuie să te pocăiești de toate acestea. Acum poți să începi din nou. În îndurarea Sa nemărginită, Dumnezeu ți-a dat o altă ocazie. Soția ta are mult de luptat împotriva firii ei, și tu trebuie să ai grijă ca nu cumva s-o arunci pe terenul lui Satana. Jignirea, criticarea, declarațiile înțepătoare trebuie să fie părăsite. Cât timp ți-ai luat ca să câștigi biruința asupra voinței

[342]

tale perverse și a defectelor din caracterul tău? Cu înaintarea pe care o faci acum, timpul tău de probă se poate încheia înainte ca tu să fi făcut eforturi hotărâte pentru a birui eul. În providența lui Dumnezeu, tu vei fi pus în poziții unde trăsăturile tale caracteristice, dacă există, vor fi încercate și descoperite. Tu nici nu vezi și nici nu-ți dai seama de efectul cuvintelor tale necugetate, nerăbdătoare, plângărețe și jelitoare.

Tu și soția ta aveți o altă ocazie de aur să suferiți de dragul lui Hristos. Dacă însă faceți aceasta plângându-vă, nu veți avea răsplată. Dacă o faceți de bună voie, cu bucurie, având același spirit pe care l-a avut Petru după apostazia lui, veți fi biruitori. Toată viața, el s-a simțit laș pentru că s-a lepădat de Hristos; și când a fost chemat să sufere martirajul pentru credința lui, acest fapt umilitor se afla mereu înaintea lui și el a socotit că nu putea să fie răstignit exact în felul în care a suferit Domnul lui, temându-se că aceasta ar fi o onoare prea mare după apostazia lui. A cerut să fie răstignit cu capul în jos. Ce simțământ al păcatului a avut Petru, lepădându-se de Domnul său! Ce convertire a experimentat! După aceea, toată viața lui a fost plină de pocăință și umilință.

Voi puteți avea motiv să vă fie teamă când vedeți pe Dumnezeu prin Lega Sa. Când a văzut în felul acesta maiestatea lui Dumnezeu, Moise a exclamat: „Sunt îngrozit și tremur”. Legea pronunță moarte asupra călcătorului de lege. Apoi lui Moise i-a fost prezentată jertfa ispășitoare. A fost descoperit sângele curățitor al lui Hristos, ca să-l purifice pe păcătos, și temerile lui au dispărut ca și ceața dimineții în fața razelor răsăritului de soare. Așa a văzut el că poate fi și cu cel păcătos. Prin pocăință față de Dumnezeu și credință față de Domnul nostru Isus Hristos, este scrisă iertarea și Soarele Îndreptării Își revarsă asupra lui razele Sale strălucitoare și vindecătoare, risipind îndoiala și teama care a încetșosat sufletul lui. Moise a coborât de pe munte, unde a vorbit cu Dumnezeu, fața lui radiind de o strălucire cerească, ce a fost reflectată asupra poporului. El le-a părut ca un înger venit direct din slavă. Acea strălucire divină era dureroasă pentru cei păcătoși, aceștia fugind de Moise și cerând ca slava strălucitoare să fie acoperită de vederea lor, ca să nu-i omoare dacă se apropiu de el.

[343]

Moise era un învățat. El a fost educat în toată știința egiptenilor, dar aceasta n-a fost singura calificare necesară spre a-l pregăti pentru

lucrarea lui. În providența lui Dumnezeu el trebuia să învețe să fie răbdător și să-și tempereze pasiunile. În școala lepădării de sine și a greutăților, trebuia să primească o educație care avea să fie de cea mai mare importanță pentru el. Aceste încercări aveau să-l pregătească să exercite o purtare de grijă părintească pentru toți cei care aveau nevoie de ajutorul lui. Nici cunoștința, nici învățătura, nici elocvența nu puteau să fie un înlocuitor al acestei încercări pentru cel care trebuia să vegheze asupra sufletelor, ca unul care trebuia să dea socoteală. Făcând lucrarea unui păstor smerit, uitând de eu și interesându-se de turma care i-a fost dată în grija lui, el avea să devină potrivit pentru cea mai înaltă lucrare încredințată vreodată muritorilor, aceea de a fi păstorul oilor pășunii Domnului. Cei care se tem de Dumnezeu în lume trebuie să fie în legătură cu El. Hristos este cel mai desăvârșit educator pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Pentru Moise, a primi înțelepciune și cunoștință de la El era mai valoros decât toată învățătura egiptenilor.

Frate și soră F., vă rog stăruitor să vorbiți serios și să veniți la Dumnezeu prin Isus Hristos. „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit». Ce seamănă omul, aceea va și secera.” Cel care își cheltuie talentele și banii pentru satisfacerea plăcerilor și pasiunilor josnice va secera stricăciunea. Recolta lui este sigură. Minteia lui își va pierde susceptibilitatea și puterea. Intellectul lui va fi zdruncinat și viața scurtată. Dumnezeu vă cere să faceți eforturi ferme pentru a supune și stăpâni eul. Mi-a fost arătat că Dumnezeu și îngerii sunt gata și așteaptă să vă ajute în această lucrare importantă. Dacă amânați, dacă tergiversați, poate fi prea târziu. Punerea voastră la probă este prelungită, caracterul nostru este acum în formare și curând, iubite frate și iubită soră, el va fi fixat pentru veșnicie. Lucrarea pe jumătate nu vă va face să înaintați nici cu un pas spre cer. Nehotărârea devine curând hotărârea pentru direcția cea rea. Mulți se hotărăsc să se servească pe ei înșiși și pe Satana, prin faptul că nu fac eforturi hotărâte să biruie defectele de caracter. În timp ce mulți răsfată înclinații păcătoase, așteptând să fie biruitori vreodată, se hotărăsc pentru pierzare. Frate și soră F., în Numele lui Isus Hristos voi puteți fi biruitori chiar acum, „în această zi a voastră”. Nu plănuiți și nu studiați pentru voi înșivă. Nu puteți fi cu totul ai Domnului, în timp ce încurajați în orice măsură egoismul. O iubire așa de mare ca cea dovedită de Răscumpărătorul ar trebui

[344]

să o primiți cu mare umilință și bucurie continuă. Ca să fiți fericiți, trebuie să vă stăpâniți cugetele și cuvintele. Aceasta va cere un efort desăvârșit din partea voastră; cu toate acestea, el trebuie să fie făcut, dacă vreți să fiți recunoscuți drept copii ai lui Dumnezeu. Să nu obosiți în eforturile voastre. Satana se luptă pentru sufletele voastre și el trebuie să fie dezamăgit.

Când tu, frate F., începi să lucrezi într-un loc, în general, ai încrederea oamenilor, dar, după o cunoaștere mai atentă, defectele tale de caracter devin atât de vizibile, încât mulți își pierd încrederea în evlavia ta. Și astfel sunt criticați toți pastorii denominațiunii. O scurtă ședere într-un loc nu ți-ar vătăma reputația. În timp ce ești angajat în lucrare serioasă, presat de influențe opuse, mintea ta este absorbită de lucrarea în care ești angajat și nu ai nici timp și nici ocazii să te gândești și să fii preocupat de tine însuși. Dar, după ce lucrarea s-a terminat și tu începi să cugeți la eu, cum ți se pare normal să faci, te răsfеți pe tine însuși, devii copilăros, aspru și supărat din fire, vătămând astfel în mare măsură lucrarea lui Dumnezeu. Tu manifesti același spirit în comunitate și astfel influența ta este vătămăta în mare măsură în localitate, în unele cazuri fără remediu. Adesea, ai adoptat o manieră de a discuta copilărește, chiar și atunci când lucrezi să convertești suflete la adevăr; și impresiile făcute au fost teribile asupra celor care erau de față. Acum trebuie făcut unul din două lucruri: ori ești un bărbat consacrat, acasă, în familia ta, și în comunitate, tot timpul afectuos și răbdător, ori nu trebuie să te stabilești într-o comunitate, pentru că defectele tale vor deveni vizibile, iar Răscumpărătorul, pe care tu mărturisești că Îl iubești și Îl slujești, va fi dezonorat.

[345]

Credința l-a făcut pe Moise să privească la lucruri nevăzute, dar veșnice. El a părăsit atracțiile vieții de la palatul faraonului pentru că acolo era păcatul. A renunțat la prezent și așa-zisul bine, care încânta numai pentru a ruina și a distruge. Adevăratele atracții, cele veșnice, erau valoroase pentru el. În realitate, sacrificiile făcute de Moise nu erau sacrificii. El a lăsat un prezent, aparent un bine încântător, pentru un bine sigur, înalt și nemuritor.

Moise a îndurat ocară lui Hristos, socotind-o ca o bogăție mai mare decât toate comorile Egiptului. El a crezut ceea ce a spus Dumnezeu și n-a fost influențat să se abată de la integritatea lui prin nici una dintre ocările lumii. El a umblat pe pământ ca un om liber al

lui Dumnezeu. În sufletul său avea iubirea lui Hristos, care n-a făcut din el doar un om al demnității, ci la demnitatea omului a adăugat strălucirea adevăratelor daruri creștine. Moise a umblat pe o cale aspră și periculoasă, dar a privit la lucrurile nevăzute și n-a șovăit. Răsplata era atractivă pentru el și ea poate fi și pentru voi. El era prieten apropiat cu Dumnezeu.

Lucrarea este în fața ta, aceea de a îmbunătăți restul vieții tale prin reformarea și înălțarea caracterului. În sufletul reînnoit începe o viață nouă. Hristos este Mântuitorul care locuiește înăuntru. Trăsăturile rele de caracter, la care se crede că este greu să renunți, trebuie supuse. Cuvântul arogant, dictatorial, trebuie să rămână nespus, iar atunci va fi câștigată o biruință prețioasă. Fericirea va fi rezultatul oricărei lepădări de sine, oricărei răstigniri a eului. O victorie câștigată face ca următoarea să fie mai ușor de obținut. Dacă ar fi neglijat ocaziile și privilegiile acordate de Dumnezeu, Moise ar fi neglijat lumina din cer și ar fi fost un om dezamăgit și nenorocit. Păcatul este în firea omului, și dacă este îngăduit, Satana este astfel cinstit în suflet, urmând ca acolo să aprindă chiar focul iadului. Dumnezeu n-a dat Legea Sa ca să împiedice mântuirea sufletelor, ci dorește ca toți să fie mântuiți. Omul are lumină și ocazii și, dacă vrea să le folosească, el poate birui. Tu poți arăta prin viața ta puterea spre biruință a harului lui Dumnezeu. Satana încearcă să-și așeze tronul în templul sufletului. Când stăpânește, el se face auzit și simțit în patimi mânioase, în cuvinte amare, care întristează și rănesc, dar deoarece lumina n-are părtășie cu întunericul și Hristos legătură cu Belial, omul trebuie să fie într-un tot pentru unul, fie pentru celălalt. În supunerea față de satisfacerea de sine, avaritiei, înșelăciune, fraudă sau păcat de orice fel, el încurajează principiile lui Satana în sufletul lui și închide ușa cerului pentru el. Din cauza păcatului, Satana a fost dat afară din cer și nici un om care îngăduie și nutrește păcatul nu poate merge la cer, pentru că Satana ar avea din nou un cap de pod acolo.

Când un om este angajat zi de zi în mod serios în biruirea defectelor din caracterul lui, el păstrează pe Hristos în templul sufletului său; lumina lui Hristos este în el. Sub strălucirea razelor luminii de la fața lui Hristos, întreaga lui ființă ajunge înălțată și înnobilită. El are în suflet pacea cerului. Mulți dau frâu liber pentru pasiune, avaritiei, egoism și înșelăciune și tot timpul se scuză și dau vina pe

împrejurările care au adus necazul asupra lor. Acesta a fost cazul tău. Dumnezeu a îngăduit ca mediul tău înconjurător să poată fi folosit pentru a-ți dezvolta caracterul. Însă puteai să-ți crezi propriile condiții, și astfel, rezistând și suportând ispita, împrejurările puteau fi stăpânite de puterea voinței, în Numele lui Isus. Aceasta înseamnă a birui cum a biruit Hristos. „Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră.”

[347] Frate F., Dumnezeu este îndurător cu tine. Viața ta a fost o greșeală, nimic din ceea ce ar fi putut și ar fi trebuit să fie. În tine n-a existat bărbăție veritabilă, adevărată înălțare și puritate a simțurilor. Tu n-ai avut cuvenitul respect de sine și de aceea n-ai avut nici pentru alții respectul cuvenit. Tu n-ai preamărit pe Hristos și puterea harului Său. Pe tot parcursul vieții, ai fi avut nevoie de paznici. Aceeași frivolitate și nestatornicie, aceeași nesocotință și lipsă de stăpânire de sine, același egoism și aceeași nerăbdare care s-au văzut în purtarea ta din prima perioadă a vieții tale sunt dezvoltate într-o manieră pronunțată acum, când ai trecut de jumătatea vârstei. Aceasta nu trebuia să se întâmple, dacă ai fi lăsat la o parte simțămintele și temperamentul copilăresc și te-ai fi îmbrăcat cu fermitatea de bărbat. Tu te-ai favorizat pe tine însuși întru totul spre paguba ta. Durerile și infirmitățile tale au fost exagerate. Tu privești la ele și discuți plângător despre ele, dar nu privești la Isus. Gândește-te cât de puțin suferi, cât de puțin înduri în comparație cu suferințele lui Hristos, și El era fără păcat — Cel Drept suferind pentru cel nedrept.

Un pom bun nu face fructe stricate. Conversația bună va însoți o conștiință bună, tot atât de sigur după cum fructele bune vor fi produse de un pom bun. Dacă un om este aspru și bătăran în familia sa și față de alții când sunt în legătură cu el, nimeni nu are nevoie să se informeze cum va conduce el în comunitate. El va prezenta același temperament arogant și iritabil pe care-l arată în cămin. Nici un om nu poate avea spiritul și gândul lui Hristos fără să fi fost făcut prin El mai bun în toate relațiile și îndatoririle vieții. Murmurarea, văicăreala și pasiunea iritabilă nu sunt roadele principiilor bune. Tu ai avea urgent nevoie de rugăciune, pentru că n-ai întărit înaltele și nobilele trăsături morale ale caracterului. Aceasta trebuie s-o faci acum. Lucrarea va fi grea, dar este foarte importantă.

Când erai în Texas, erai fără nădejde și simțeai că ești părăsit de Dumnezeu și de oameni, dar acum, la un nou început, lasă ca

lucrarea de reformă să fie completă, pocăința ta să fie în așa fel, încât să nu-ți pară rău. Cele mai bune zile ale tale, în măsura în care este vorba de sănătate și vigoare, sunt în trecut, dar cu obiceiuri potrivite, o minte bine dispusă și o conștiință clară, făcând referire la comportamentul tău actual, poți să schimbi înfrângerea în biruință. Tu n-ai timp de pierdut. Soția ta te poate ajuta în toate eforturile tale din câmpul de lucru. Dacă este sfințită prin adevăr, ea poate fi o binecuvântare pentru tine și pentru cauza lui Dumnezeu, stând de vorbă cu alții și fiind sociabilă. [348]

Mulți se clatină și cad din cauza satisfacerii unui capriciu stricat. Alexandru și Cezar au fost în stare să subjuge mult mai ușor un regat decât să-și stăpânească propriul lor spirit. După ce au cucerit națiuni, așa-numiții oameni mari ai lumii au căzut, unul dintre ei prin satisfacerea apetitului, o victimă a necumpătării, celălalt prin cutezanță și ambiție nebună.

Dumnezeu vă cheamă să renunțați la mândrie și încăpățănare și să lăsați ca pacea Lui să stăpânească în inima voastră. Trebuie nutrit un spirit blând și liniștit. Purtați blândețea lui Hristos cu voi în toate lucrările. Un temperament excitat și critica tăioasă nu vor impresiona poporul și nu-i vor câștiga simpatia. Vorbirea noastră trebuie să fie modestă și înălțătoare. Spiritul pe care l-ați nutrit și-a lăsat pecetea pe înfățișare. Hristos întronat în templul sufletului va șterge acea privire ursuză, morocănoasă și nefericită, și când martorii privesc asupra omului care reflectă chipul lui Hristos, vor înțelege că el este înconjurat de o atmosferă plăcută. Lumea va vedea că, în mijlocul furtunilor de insulte, el stă nemișcat ca un cedru înalt. Bărbatul acela este unul dintre eroii lui Dumnezeu. El s-a biruit pe sine însuși.

Cea mai mare parte a supărărilor din viață, grijile ei zilnice care sunt distrugătoare, durerile de inimă, iritarea sunt rezultatul unui temperament nestăpânit. Armonia cercului familial adesea este distrusă de un cuvânt pripit și de o jignire. Ar fi fost cu mult mai bine să fi rămas nespuse! Un zâmbet plăcut, un cuvânt pașnic, aprobator, spus cu duhul blândetii, ar fi o putere spre a alina, a mângâia și a binecuvânta. Stăpânirea eului este cea mai bună stăpânire de sine. Îmbrăcând podoaba unui duh blând și liniștit, nouăzeci și nouă la sută din necazurile care amărăsc atât de teribil viața ar putea fi salvate. Mulți își scuză cuvintele pripite și temperamentul pasionat, spunând: „Eu sunt sensibil, am un temperament iute.” Aceasta niciodată nu

[349]

va vindeca rănilile făcute prin cuvinte pripite și pătimase. Într-adevăr, unii sunt pătimiși din fire mai mult decât alții, dar spiritul acesta niciodată nu poate să se armonizeze cu Duhul lui Dumnezeu. Omul firesc trebuie să moară, și omul cel nou, Isus Hristos, pune stăpânire pe suflet, așa încât urmașul lui Isus să poată spune cu toată siguranța și adevărul: „Trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”.

Eul este greu de cucerit. Stricăciunea omenească, sub orice formă, nu este ușor de supus față de Duhul lui Hristos. Dar tuturor trebuie să ni se întipărească faptul că, dacă această biruință nu este câștigată prin Hristos, nu există nici o speranță pentru ei. Biruința poate fi câștigată, pentru că la Dumnezeu nimic nu este imposibil. Prin harul Lui, care ne ajută, tot temperamentul cel rău și toată stricăciunea omenească pot fi biruite. Fiecare creștin trebuie să învețe de la Hristos care, „când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri”.

Lucrarea din fața voastră nu este o sarcină ușoară, nu este un joc de copii. Voi n-ați reușit să înaintați spre desăvârșire, dar acum puteți începe din nou. Puteți arăta prin viața voastră ce poate face harul lui Dumnezeu, care schimbă omul firesc într-un om spiritual în Isus Hristos. Voi puteți fi biruitori dacă vreți ca, în Numele lui Hristos, să vă țineți hotărâți de lucrare.

Există o declarație solemnă pe care aș dori s-o scriu în inima voastră. Dacă persoanele care s-au supus planurilor lui Satana și s-au așezat astfel pe terenul lui vor să scape din capcanele lui prin harul lui Dumnezeu, trebuie să vină în strânsă legătură cu El, să răstignească zilnic eul și să fie pe deplin transformate, ca să poată câștiga biruința și să obțină viața veșnică. Amândoi v-ați îndepărtat mult de Dumnezeu. Voi ați adus o mare ocară asupra cauzei lui Dumnezeu. Acum trebuie să aveți zelul cel mai sincer, spre a birui fiecare defect din caracterul vostru, și să duceți o viață de smerenie și încredere în rugăciunea de mijlocire; cereți prin credință ca Dumnezeu, de dragul lui Hristos, să anuleze trecutul, astfel ca semintele celui rău, pe care voi le-ați semănat, să nu se întindă spre a fi adunate ca mânia pentru ziua mâniei.

Acum, faptul de a merge pe aceeași cale, fiind certăreți în spirit, dezmierdându-vă pe voi înșivă, vorbind pueril despre infirmitățile voastre, discutând pe larg despre simțămintele voastre și stăruind

asupra părții întunecate, vă va face slabi și fără viață. Acestea au fost lucrurile care v-au făcut să fiți ușor de subjugați pentru planurile lui Satana. Dacă începeți aceeași cale pe care ați urmat-o când picioarele voastre au început să alunece, cazurile voastre vor fi fără speranță. Dacă, prin pocăință, puneți capăt păcatelor voastre și evitați consecințele înfricoșătoare, adăpostindu-vă în mijlocirea Mântuitorului, rugându-vă serios la Dumnezeu pentru Duhul Său, ca să puteți fi călăuziți, învățați și reînviați, puteți câștiga viața veșnică. Să nu ezitați ca, în unitate și cu umilință, să aduceți prin credință sufletele voastre neajutorate la Hristos. [350]

Integritate în afaceri

Frate G.,

Tu mi-ai fost arătat în ultima mea viziune. Am văzut că iubești adevărul pe care-l mărturisești, dar nu ești sfințit prin el. Afecțiunile au fost împărțite între slujirea lui Dumnezeu și Mamona. Această împărțire a sentimentelor te împiedică să fii un misionar pentru Dumnezeu. În timp ce, conform mărturisirii tale, servești cauza lui Dumnezeu, interesul personal a vătămat lucrarea ta și a știrbit în mare măsură influența ta. Dumnezeu nu putea lucra cu tine din cauză că inima ta nu era în rânduială cu El.

În măsura în care este vorba de cuvinte, tu ești profund interesat de adevăr; dar când este vorba să-ți arăți credința prin fapte, aici există o mare lipsă. Tu nu reprezinți corect credința noastră. Tu vatămi cauza lui Dumnezeu prin manifestarea iubirii tale după câștig și iubirea ta de a face negustorie și de a te certa nu este spre binele tău, nici pentru sănătatea spirituală a celor cu care vii în contact. În negustorie ești un om priceput și adesea știi să obții avantaje. Ai un tact deosebit de a urmări cel mai bun final al afacerii, fiind atent la binele tău propriu, mai degrabă decât la cel al altora. Dacă un om s-ar înșela pe sine, și tu, prin aceasta, ai fi avantajat, l-ai lăsa să se înșele. Aceasta nu înseamnă a urma regula de aur, să faci altora ce ai dori ca ei să-ți facă ție.

[351] În timp ce erai angajat în lucrarea misionară, ți-ai manifestat înclinațiile de a face planuri de cumpărare și vânzare. Aceasta este o combinație nefericită. Tu trebuie să faci ori una, ori alta. „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal.” „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” Dumnezeu nu va accepta lucrarea ta în ogorul și lucrarea misionară atâta timp cât faci planuri pentru a te avantaja pe tine. Ești în primejdia de a socoti câștigul drept evlavie. Ispititorul va prezenta ispite măgulitoare în fața ta spre a te ademeni și tu te lași în voia unui spirit de a face planuri care vor ucide spiritualitatea ta.

Lumea, îngerii și oamenii privesc la tine ca la un escroc, ca la un om care își caută interesul și dobândirea de avantaje pentru sine, fără să fie atent și conștiincios față de interesul celor cu care are de-a face. În viața ta de afaceri există o înclinație de necinste care pătează sufletul și oprește dezvoltarea experienței religioase și creșterea în har. Tu urmărești cu un pasionat ochi de afacerist cea mai bună șansă de a face rost de o afacere. Această înclinație de a face planuri a devenit a doua natură a ta și nu vezi și nu-ți dai seama de răul pe care-l faci, încurajând-o.

Afacerea în care te poți angaja, acceptabilă și cinstită, care îți avantajează pe alții tot atât de bine ca și pe tine, va fi în regulă în măsura în care este vorba de o treabă cinstită; dar Domnul ar fi acceptat slujirea ta și folosirea puterilor tale, a calităților evidente pe care le ai pentru asigurarea mântuirii sufletelor, dacă erau sfințite prin adevăr. Dorința de a urmări iubirea de câștig se luptă împotriva Duhului. Obiceiurile și cultura vremii și-au lăsat pecetea lor deformatoare asupra caracterului tău și te descalifici pentru lucrarea lui Dumnezeu. Tu ai o constantă dorință arzătoare de a face negustorie. Dacă ai fi sfințit pentru slujirea lui Dumnezeu, aceasta ar face din tine un lucrător serios și perseverent pentru Domnul, dar așa cum s-a abuzat de ea, aceasta a primejduit propriul tău suflet și alții sunt de asemenea în primejdia de a fi pierduți prin influența ta.

Uneori, rațiunea și conștiința protestează și te simți muștrat din cauza procedului tău; sufletul tău dorește cu înfocare după sfințire și asigurarea cerului; zarva lumii îți apare respingătoare și o lași la o parte și îndrăgești Duhul lui Dumnezeu. Apoi apare din nou acea înclinație lumească, ce pune stăpânire pe orice. Cu siguranță, vei avea de întâmpinat asalturile lui Satana și ar trebui să te pregătești pentru ele spre a rezista ferm înclinației tale. [352]

Apostolul Pavel, în timp ce era întemnițat între zidurile închisorii, care miroseau a umezeală, el însuși suferind datorită propriilor infirmități, a dorit foarte mult să-l vadă pe Timotei, fiul lui în cele ale Evangheliei și să-i lase cu limbă de moarte însărcinarea lui. El nu avea nici o speranță de eliberare din închisoare până își va încheia viața. Inima rea a lui Nero era într-un tot satanică, și la un cuvânt sau la o simplă înclinare din cap, viața apostolului avea să fie scurtată. Pavel a urgentat prezența imediată a lui Timotei, totuși s-a temut că el n-avea să vină destul de curând spre a primi de pe buzele lui

ultima mărturie. De aceea, cuvintele pe care le-ar fi spus lui Timotei i le-a repetat unuia dintre colaboratorii lui, căruia i-a fost îngăduit să fie tovarășul lui în închisoare. Acest însoțitor a scris însărcinarea lăsată de Pavel cu limbă de moarte, din care cităm aici o mică parte:

„Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea multor martori”. „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu care ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă binele, să fie bogați în fapte bune și să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru viața viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață.” „Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos. Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste. Și cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduieli.” Un om poate să fie zgârcit și totuși să se scuze, spunând că lucrează pentru cauza lui Dumnezeu, dar el nu obține nici o răsplată pentru că Dumnezeu nu dorește bani obținuți prin înșelăciune sau prin tot ce seamănă a necinste.

[353]

Pavel îl îndeamnă pe Timotei mai departe: „Caută de vino curând la mine. Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit și a plecat la Tesalonic”. Cuvintele acestea dictate de Pavel chiar înainte de moartea lui au fost scrise de Luca pentru folosul și avertizarea noastră.

Hristos, învățând pe ucenicii Săi, a spus: „Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă.” Cel care este unit cu Hristos, care se împărtășește de seva și hrana Viței, va face lucrările lui Hristos. Iubirea lui Hristos trebuie să fie în el, altfel el nu poate fi în Viță. Iubirea supremă față de Dumnezeu și față de aproapele tău,

asemenea celei pe care o ai față de tine însuți, este temelie adevăratei religii.

Hristos întreabă pe fiecare care mărturisește Numele Lui: „Mă iubești?” Dacă Îl iubești pe Isus, vei iubi și sufletele pentru care a murit El. Un om poate să nu aibă cea mai plăcută înfățișare exterioară, poate să aibă lipsuri în multe privințe, dar, dacă este onest, el va câștiga încrederea altora. Iubirea adevărului, încrederea și siguranța pe care oamenii o pot avea în el vor îndepărta sau vor compensa trăsăturile neplăcute din caracterul lui. Onestitatea la locul tău și chemarea ta și o dispoziție de a respinge eul, cu scopul de a fi folositor altora, vor aduce pacea sufletului și favoarea lui Dumnezeu.

Cei care vor umbla îndeaproape pe urmele pașilor Răscumpărătorului care a manifestat jertfire și lepădare de sine vor avea gândul lui Hristos reflectat în mintea lor. Curăția și iubirea lui Hristos vor străluci zilnic în viața și caracterul lor, în timp ce blândețea și adevărul îi vor călăuzi pe cale. Fiecare mlădiță cu rod este curățită, ca să poată aduce rod mai mult. Chiar și mlădițele cu rod pot să prezinte prea mult frunziș și să apară ceea ce în realitate nu sunt. Urmașii lui Hristos pot face vreo lucrare pentru Domnul lor și totuși să nu facă nici jumătate din ceea ce puteau face. Atunci El îi curăță, pentru că în viața lor apar deșertăciunea lumească, satisfacerea plăcerilor și mândria. Gospodarii taie surplusul de cârcei ai viței care se agață de gunoiul pământului, făcând-o astfel și mai roditoare. Aceste cauze care împiedică trebuie îndepărtate și ce a crescut prea mult trebuie tăiat ca să facă loc razelor vindecătoare ale Soarelui Îndreptăririi.

Dumnezeu a plănuit ca prin Hristos omul căzut să aibă un alt curs al vieții. Mulți înțeleg greșit scopul pentru care au fost creați. Acesta a fost ca să fie o binecuvântare pentru omenire și să slăvească pe Dumnezeu, mai degrabă decât să-și satisfacă și să-și slăvească eul. Dumnezeu curăță mereu pe poporul Său, tăind mlădițele care s-au dezvoltat de prisos, ca ei să poată aduce rod pentru slava Sa și să nu facă numai frunze. Dumnezeu ne curăță cu mâhnire, cu dezamăgire și întristare, pentru ca acele trăsături de caracter care au crescut peste măsură de corupte și puternice să poată fi slăbite și ca alte trăsături mai bune să aibă ocazia favorabilă să se dezvolte. Trebuie să se renunțe la idoli, conștiința trebuie să devină mai sensibilă, meditațiile inimii trebuie să fie spirituale, iar caracterul întreg trebuie să devină simetric. Cei care doresc într-adevăr să-L slăvească pe

[354]

Dumnezeu vor fi recunoscători pentru demascarea oricărui idol și a oricărui păcat, ca ei să poată vedea aceste rele și să le îndeparteze; dar cel cu inima împărțită va pleda pentru satisfacerea de sine mai degrabă decât pentru refuzul acesteia.

[355] Mlădița aparent uscată, fiind în legătură cu vița care este vie, devine o parte din ea. Fibră cu fibră și nervură cu nervură, ea aderă la vița până când primește viață și hrană din tulpina mamă. Mugurii altoiului înfloresc și produc rod. Sufletul mort în fărădelege și păcat trebuie să experimenteze un proces asemănător pentru a fi împăcat cu Dumnezeu și a deveni părtaș al vieții și bucuriei lui Hristos. După cum altoiul primește viață când este unit cu vița, tot așa și păcătosul se împărtășește de natura divină când este în legătură cu Hristos. Omul mărginit este unit cu Dumnezeul cel nemărginit. Când suntem astfel uniți, cuvintele lui Hristos *rămân* în noi, și noi nu suntem mânâți de sentimente, spasmodic, ci de un principiu viu și statornic. Asupra cuvintelor lui Hristos trebuie să se mediteze, ele trebuie să fie nutrite și păstrate cu duioșie în inimă. Ele nu trebuie să fie repetate papagalicește, spre a nu găsi în memorie nici un loc și neavând nici o influență asupra inimii și vieții.

După cum mlădița trebuie să rămână în viță spre a obține seva vitală care o face să înflorească, tot așa și cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc toate cuvintele Lui trebuie să rămână în iubirea Lui. Fără Hristos, noi nu putem înfrâna nici un singur păcat și nu putem birui nici cea mai mică ispită. Mulți au nevoie de Duhul lui Hristos și de puterea Lui spre a lumina priceperea lor tot atât de mult cât a avut nevoie orbul Bartimeu de vederea naturală. „După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine.” Toți cei care sunt într-adevăr în Hristos vor experimenta folosul acestei uniri. Tatăl îi acceptă în Preaiubitul Lui și ei devin obiectul afectuoasei și iubitoare Sale purtări de grijă. Legătura aceasta cu Hristos va avea ca rezultat purificarea inimii, o viață trăită cu grijă și un caracter fără defect. Rosta adusă de pomul creștin este „dragostea, blândețea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”.

Frate al meu, tu ai nevoie de o strânsă legătură cu Dumnezeu. Tu ai trăsături de caracter pentru care ești răspunzător. Puterilor tale li s-au dat o folosință rea. Dumnezeu nu poate aproba purtarea

ta. Standardul tău este cel al lumii, și nu cel care a fost pus de Hristos înaintea noastră pentru această viață. Ai privit prin ochii lumii și ai judecat cu judecata ei nesfinită. Sufletul tău trebuie să fie curățit de influența poluantă a lumii. Te-ai abătut de repetate ori de la integritatea strictă pentru ceea ce ți-a plăcut să crezi că era câștig, dar care în realitate era pierdere. Orice faptă de înșelăciune în afaceri va reduce din răsplata ta din cer, în cazul în care vei dobândi acolo un cămin. Fiecare om își va primi răsplata după cum i-au fost faptele. [356]

Tu n-ai timp de pierdut, ci trebuie să faci eforturi stăruitoare spre a birui trăsăturile rele semnalate în caracterul tău, care, dacă sunt îngăduite, vor închide ușa slavei în fața ta. Nu-ți poți permite să pierzi cerul. Tu trebuie să faci acum o schimbare hotărâtă în cuvinte și fapte, să birui spiritul tău zgârcit și să-ți aduci gândurile pe calea adevărului sacru. Pe scurt, trebuie să fii transformat. Atunci Dumnezeu va accepta lucrarea ta în cauza Lui. Tu trebuie să fii un bărbat de o așa principialitate neabătută, încât iubirea de câștig să nu te seducă și ispita să nu te învingă. Domnul cere de la toți cei care mărturisesc Numele Lui o strictă aderare la adevăr. Acesta va fi ca sarea care nu și-a pierdut gustul, ca o lumină în mijlocul întunericului moral și înșelăciunii din lume.

„Voi sunteți lumina lumii”, spune Hristos. Cei care sunt cu adevărat în legătură cu Dumnezeu, prin reflectarea luminii cerești, vor avea o putere salvatoare în biserică, precum și în lume; pentru că parfumul faptelor bune și al acțiunilor cinstite le va face o reputație bună chiar printre cei care nu sunt de credința noastră. Cei care se tem de Dumnezeu vor onora și vor respecta astfel de caractere și chiar vrăjmașii credinței noastre, când văd spiritul și viața lui Hristos manifestate în lucrările lor zilnice, vor slăvi pe Dumnezeu, izvorul puterii și al cinstei lor.

Tu, frate, ar fi trebuit să fii convertit cu adevărat cu ani în urmă și predat întru totul lucrării lui Dumnezeu. Au fost pierduți ani prețioși, care ar fi trebuit să fie bogăți în experiență în lucrurile lui Dumnezeu și în muncă practică în cauza Sa. În timp ce ar trebui să fii acum în stare să-i înveți pe alții, tu însuți n-ai reușit să ajungi la deplina cunoștință a adevărului. Ar trebui să ai acum o cunoaștere experimentală a adevărului și să fii calificat să duci lumii solia de avertizare. Serviciile tale au fost aproape pierdute pentru cauza

lui Dumnezeu pentru că hotărârea ta era împărțită; tu faci planuri, proiecte, cumperi, vinzi, slujești la mese.

[357] Mucegaiul lumii ți-a întunecat priceperea și ți-a pervertit intelectul, așa încât slabele tale eforturi nu sunt jertfe acceptabile pentru Dumnezeu. Dacă te-ai fi despărțit de înclinațiile tale speculative și ai fi lucrat în direcție opusă, ai fi fost îmbogățit cu cunoștință divină și, în general, ai fi un câștigător în lucrurile spirituale; dar așa, tu pierzi mereu putere spirituală și împiedici dezvoltarea experienței tale religioase.

Spre a avea părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos, trebuie să fii înnobilit, înălțat și făcut părtaș bucuriei lor de nespus și slavei depline. Hrana, îmbrăcămintea, poziția și bogăția pot avea valoarea lor; dar a avea legătură cu Dumnezeu și a fi părtaș al naturii Sale divine, acestea au o valoare neprețuită. Viața noastră trebuie să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și, deși „ce vom fi nu s-a arătat încă”, „când Se va arăta Hristos, viața noastră”, „vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” Demnitatea princiară a caracterului creștin va străluci ca soarele, și razele de lumină de pe fața lui Hristos vor fi reflectate asupra celor care s-au curățit după cum El este curat. Privilegiul de a deveni fii ai lui Dumnezeu este ieftin plătit, chiar dacă ar trebui să sacrificăm tot ce avem, fie chiar viața însăși.

Iubite frate, tu trebuie să te hotărăști să fii un om după inima lui Dumnezeu. Orice ar îndrăzni alții să facă sau să spună, ceea ce nu este în concordanță cu standardul creștin, nu trebuie să fie o scuză pentru tine. Tu trebuie să stai înaintea Judecătorului întregului pământ, răspunzând nu pentru altul, ci pentru tine însuți. Noi răspundem individual și nici unul dintre defectele de caracter ale vreunui om nu ne va scuza vinovăția, pentru că Hristos ne-a dat prin viața Sa fără cusur un model de caracter desăvârșit.

[358] Atacurile cele mai stăruitoare ale vrăjmașului sufletelor sunt date asupra adevărului pe care-l mărturisim și orice abatere de la dreptate aduce dezonoare asupra lui. Primejdia cea mare este să ne abatem mintea de la Hristos. Numele lui Isus are putere să respingă ispitele lui Satana și să ridice pentru noi un stindard împotriva lui. Atâta timp cât rămâne cu încredere neclintită în virtutea și puterea ispășirii, sufletul va sta la principiu ferm ca o stâncă și toate puterile lui Satana și ale îngerilor lui nu îl pot clătina de la integritatea lui. Adevărul, așa cum este în Isus, este un zid de foc în jurul sufletului care se ține

de El. Ispitele se vor abate asupra noastră pentru că prin ele suntem încercați în timpul punerii noastre la probă aici, pe pământ. Aceasta este probarea din partea lui Dumnezeu, o descoperire a inimilor noastre. A fi ispitit nu este nici un păcat; dar păcatul apare când cedăm ispitei.

Dacă iscusința ta ar fi fost tot atât de mult exercitată pentru câștigarea de suflete și în răspândirea adevărului celor care sunt în întineric cum a fost pentru a câștiga și a înmulți bunurile pământești, tu ai fi avut multe stele în coroana bucuriei tale, din Împărăția slavei. Sunt puțini cei care sunt tot așa de credincioși în slujirea lui Dumnezeu cum sunt în slujirea propriilor lor interese vremelnice. O țintă hotărâtă va duce sigur la sfârșitul dorit. Mulți nu înțeleg să fie tot atât de cu trageră de inimă, de vrednici și de împlinitori în lucrarea lui Dumnezeu, ca în ocupația lor vremelnică. Minte și inima celor care mărturisesc a crede adevărul trebuie să fie înălțate, curățite, înnobilate și spiritualizate. Lucrarea de a educa mintea pentru această problemă mare și importantă este înfricoșător de neglijată. Lucrarea lui Dumnezeu este făcută cu nepăsare și într-o manieră neglijentă, pentru că atât de des este lăsată pe seama capriciului, mai degrabă decât pe seama principiului sacru și a scopului sfânt.

Este foarte mare nevoie ca aceia care cunosc voia lui Dumnezeu să învețe să devină lucrători cu succes în cauza Lui. Ei trebuie să fie persoane cu maniere alese, înțelegătoare, nu având o înșelătoare strălucire exterioară, dar cochetând cu cele lumești, ci acea amabilitate și acea curăție care au savoarea cerului și pe care le va avea fiecare creștin, dacă este părtaș al naturii divine. Lipsa adevăratei demnități și a curăției creștine în rândurile păzitorilor Sabatului este împotriva noastră ca popor și face ca adevărul pe care-l mărturisim să fie dezgustător. Lucrarea de educare a minții și a manierelor poate fi continuată spre desăvârșire. Dacă cei care mărturisesc adevărul nu folosesc acum privilegiile și ocaziile lor spre a crește până la statura plinătății de bărbați și femei în Hristos Isus, ei nu vor fi o cinste pentru cauza adevărului și nici pentru Hristos.

Dacă tu ai fi studiat Sfintele Scripturi tot atât de credincios cum ai vegheat ca să obții câștiguri lumești, te-ai pricepe în cele ale Cuvântului lui Dumnezeu și ai fi în stare să-i înveți și pe alții. Este greșeala ta că nu ești calificat să înveți adevărul pe alții. Tu n-ai cultivat acele capacități care vor face din tine un lucrător inteligent, spiritual și

cu succes pentru Domnul tău. Astfel de trăsături de caracter, cum sunt ascuțimea minții și dorința de acaparare în treburile lumesti, au fost atât de mult exercitate, încât mintea ta a fost dezvoltată în mare măsură în direcția de cumpărare și vânzare și atingerea celui mai bun sfârșit al afacerii. În loc să te statornicești în încrederea fraților, surorilor și prietenilor tăi ca un bărbat care posedă o adevărată noblete de caracter, care se ridică mai presus de orice micime și lăcomie, tu îi faci să se teamă de tine. Credința ta religioasă a fost folosită spre a dobândi încrederea fraților tăi pentru ca să poți practica necinstita ta ocupație și să faci o agoniseală. Ai făcut aceasta de atâtea ori, încât ea a devenit ca o a doua natură pentru tine, și tu nu-ți dai seama cum li se pare altora calea ta. Toată viața ta viitoare și calea de acțiune trebuie să fie marcate de evlavie adevărată, dacă vrei să contracarezi influența pe care ai exercitat-o spre a risipi de la Hristos și adevăr.

Legătura ta cu Dumnezeu și cu semenii cere o schimbare în viața ta. În Predica de pe Munte, porunca Răscumpărătorului lumii a fost: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii”. Cuvintele acestea au cea mai mare valoare pentru noi, o regulă de aur care ne este dată spre a ne măsura purtarea. Aceasta este adevărata regulă a cinstei. În aceste cuvinte se cuprind foarte multe. Ni se cere să-i tratăm pe semenii noștri așa cum am dori să ne trateze ei pe noi, dacă am fi în situația lor.

Plano, Texas,

24 noiembrie 1878.

Frate H,

Mi-a fost arătat că tu iubești adevărul, dar nu ești sfințit prin el. Ai în fața ta o mare lucrare de făcut. „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat.” Tu ai această lucrare de făcut și n-ai timp de pierdut. Mi-a fost arătat că viața ta a fost o viață furtunoasă. Tu însuți n-ai fost corect; ai greșit mult și motivele tale au fost judecate greșit. Dar dezamăgirile și pierderile tale bănești, în providența lui Dumnezeu, au fost stopate spre binele tău.

A fost greu pentru tine să simți că Tatăl tău ceresc mai este încă binefăcătorul tău amabil. Necazurile și încurcăturile tale au avut tendința de a descuraja, și tu ai socotit că moartea ar fi preferabilă vieții. Dar la un anumit moment, dacă ochii tăi ar fi putut fi deschiși, ai fi văzut îngerii lui Dumnezeu căutând să te salveze de tine însuți. Îngerii lui Dumnezeu te-au condus acolo unde puteai primi adevărul, punându-ți picioarele pe o temelie care avea să fie mai fermă decât munții cei veșnici. Aici tu ai văzut lumină și ai îndrăgjit-o. Pe calea ta a apărut o credință nouă, o viață nouă. În providența Sa, Dumnezeu te-a pus în legătură cu lucrarea Lui de la Pacific Press. El lucra pentru tine și tu trebuia să vezi mâna Sa călăuzitoare. Ai avut parte de întristare; dar o mare parte ți-ai adus-o asupra ta pentru că n-ai avut stăpânire de sine. Uneori erai foarte sever. Ai un temperament iute, care trebuie biruit. În viața ta ai fost în primejdie fie din cauza tendinței de a te încrede în tine, fie datorită pesimismului și descurajării. O continuă dependență de Cuvântul și providența lui Dumnezeu te va califica să-ți exerciți puterile întru totul pentru Răscumpărătorul tău, care te-a chemat, spunând: „Urmează-Mă”. Trebuie să cultivi un spirit de totală supunere față de voința lui Dumnezeu, să cauți serios și smerit să cunoști căile Lui și să urmezi călăuzirea Duhului Lui. Tu nu trebuie să te bazezi pe propria ta pricepere. Trebuie să ai o profundă neîncredere în propria ta înțelepciune și presupusa prudență. Situația ta cere aceste precauții. Este riscant pentru om să se încreadă în propria lui judecată. În

cel mai bun caz, el are capacități limitate, multe avându-le drept moștenire, atât puncte de caracter tari, cât și slabe, care sunt defecte reale. Aceste trăsături caracteristice colorează întreaga viață.

Înțelepciunea pe care o dă Dumnezeu îi va determina pe oameni să se cerceteze. Adevărul îi va convinge de erorile lor și relele existente. Inima trebuie să fie deschisă spre a vedea, a-și da seama și a recunoaște relele acestea și apoi, cu ajutorul lui Isus, fiecare trebuie să se angajeze serios în lucrarea de a le învinge. Cunoștința câștigată prin înțelepciunea lumii, oricât s-ar strădui să o obțină, este la urma urmei limitată și, comparativ, inferioară. Dar puțini înțeleg căile și lucrările lui Dumnezeu în tainele providenței Lui. Ei avansează câțiva pași, și apoi nu mai sunt în stare să atingă fundul sau țărnul. Cugetătorul superficial este cel care se socotește înțelept. Bărbații de o valoare certă, cu cunoștințe înalte, sunt cei mai dispuși să admită slăbiciunea propriei lor înțelegeri. Dumnezeu dorește ca fiecare care pretinde că este ucenicul Lui să fie un învățăcel, să fie înclinat mai mult să învețe decât să predea lecții.

Cât de mulți oameni din acest veac al lumii nu reușesc să pătrundă destul de adânc! Ei tratează problema superficial. Nu vor să cugete cu destulă atenție, ca să vadă dificultățile și să se lupte cu ele, și nu vor să examineze fiecare subiect important cu cercetare profundă, cu rugăciune și suficientă precauție și interes pentru a vedea adevărata problemă în discuție. Ei vorbesc despre chestiuni pe care nu le-au cântărit pe deplin și cu atenție. Adesea, persoane spirituale și sincere au părerile lor proprii, cărora trebuie să li se opună o rezistență fermă, altfel cei mai slabi din punct de vedere intelectual pot fi induși în eroare. Prin idei preconcepute sunt formate obiceiuri, iar deprinderile, simțămintele și dorințele vor avea o influență mai mare sau mai mică. Uneori, un fel de conduită este urmată în fiecare zi și se stăruie în ea pentru că este un obicei, și nu pentru că îl aprobă raționamentul. În aceste cazuri, în balanță cântărește mai mult simțământul decât datoria.

[362]

Dacă am putea să ne dăm seama de slăbiciunile noastre și să vedem trăsăturile aspre din caracterul nostru, care trebuie reprimite, am vedea că avem atât de mult de lucru pentru noi înșine, încât ne-am umili inima sub brațul puternic al lui Dumnezeu. Sprijinindu-ne sufletele neajutorate pe Hristos, noi trebuie să suplimentăm nepriecperea noastră cu înțelepciunea Lui, slăbiciunea noastră cu tăria

Lui, neputința noastră cu puterea Lui trainică și, uniți cu Dumnezeu, vom putea fi într-adevăr lumini în lume.

Iubite frate, Dumnezeu te iubește și este foarte răbdător cu tine, în ciuda multelor tale greșeli. Având în vedere afectuoasa și milostiva iubire a lui Dumnezeu, exercitată în favoarea ta, n-ar trebui să fii mai amabil, mai tolerant, mai răbdător și iertător față de copiii tăi? Prin asprimea și severitatea pe care le manifesti, îi îndepărtezi de tine. Nu le poți da lecții de răbdare, toleranță, îndelungă răbdare și gentilețe, când tu ești prea autoritar și te înfurii pe ei. Acești copii au pecetea caracterului dat de către părinții lor; și dacă vrei să-i sfătuiești, să-i îndrumi și să-i ajuți să nu apuce pe nici o cale rea, ținta nu poate fi atinsă prin asprime și prin ceea ce lor li se pare tiranie. Dacă în temere de Dumnezeu poți să-i povățuiești cu toată grija și iubirea afectuoasă pe care trebuie să le manifeste un tată față de copiii care greșesc, atunci tu va trebui să le demonstrezi că într-adevăr există putere spre a-i transforma pe cei care îl primesc. Când copiii nu procedează în conformitate cu ideile tale, în loc să-ți manifesti mâhnirea pentru relele lor, în loc să insiști pe lângă ei și să te rogi pentru ei, tu ești cuprins de patimă și mergi pe o cale care lor nu le va face bine, ci doar va face să înceteze afecțiunea lor și în final să-i despartă de tine.

Fiul tău cel mai mic este pervers; el nu face bine. Inima lui este răzvrătită împotriva lui Dumnezeu și a adevărului. Este atacat de influențe care-l fac să fie necioplit, aspru și nepoliticos. El este o încercare pentru tine, și dacă nu se convertește, îți va pune răbdarea la mare încercare. Dar asprimea și severitatea oprimentă nu-l vor schimba. Tu trebuie să cauți să faci pentru el tot ce poți în spiritul lui Hristos, nu în spiritul tău, nu sub influența patimii. Trebuie să te stăpânești în dirijarea copiilor tăi. Trebuie să-ți aduci aminte că Dreptatea are o soră geamănă, Mila. Când vrei să aplici dreptatea, arată milă, gingășie și iubire și nu vei lucra în zadar.

[363]

Fiul tău are o voință încăpățânată și are nevoie de cea mai chibzuită disciplină. Ține seama de mediul înconjurător pe care l-au avut copiii tăi și cât de nefavorabil a fost pentru formarea de caractere bune. Ei au nevoie de milă și iubire. Cel mai tânăr este acum în perioada cea mai critică a vieții lui. Acum se conturează intelectual; afecțiunile își primesc sensul lor caracteristic. Toată cariera viitoare a acestui tânăr este hotărâtă de calea pe care apucă acum. El intră pe

cărarea care duce la virtute sau care duce la viciu. Apelez la tânăr să-și umple mintea cu imagini de adevăr și curăție. Nu va fi spre avantajul lui să se dedea la păcat. El poate să creadă că este foarte plăcut să păcătuiești și să aibă propria lui cale; dar aceasta este, în cele din urmă, o cale înfricoșătoare. Dacă el iubește societatea celor cărora le place păcatul și le place să facă rău, cugetele lui vor apuca pe o cale inferioară și nu va vedea nimic atractiv în curăție și sfințenie. Dar dacă ar putea să vadă sfârșitul celui nelegiuit, că plata păcatului este moartea, ar fi cuprins de alarmă și ar striga: „Tată! Tu să fii Prietenul tinereții mele!”

Succesul lui în această viață depinde foarte mult de calea pe care o urmează acum. El trebuie să poarte răspunderile vieții. El n-a fost un tânăr promițător. Este nerăbdător și îi lipsește stăpânirea de sine. Aceasta este sămânța pe care o seamănă tatăl lui, care va recolta ceea ce a semănat. „Ce seamănă omul aceea va și secera.” Cu câtă grijă trebuie să aruncăm sămânța, știind că trebuie să recoltăm ceea ce am semănat! Isus îl mai iubește încă pe acest tânăr. El a murit pentru el și îl invită să vină în brațele Lui, unde va găsi pace și fericire, liniște și odihnă. Tânărul acesta își formează tovarășii care îi vor modela întreaga viață. El trebuie să aibă legătură cu Dumnezeu și să-I dea fără întârziere și fără reținere afecțiunea lui. El nu trebuie să ezite. Satana îl va asalta cu cele mai cumplite ispite, dar el nu trebuie să se lase înfrânt.

[364] Mi-au fost arătate pericolele celor tineri. Inimile lor sunt pline de așteptări mari și văd calea care coboară presărată cu plăceri ispititoare, care par foarte atrăgătoare; dar acolo este moartea. Calea cea îngustă a vieții poate să li se pară lipsită de atracții, o cale cu spini și măcăciuni, dar nu este așa. Ea este o cale care cere refuzarea plăcerilor păcătoase; este o cale îngustă, lăsată pentru ca răscumpărării Domnului să meargă pe ea. Nimeni nu poate merge pe calea aceasta cărând poverile de mândrie, încăpățănare, înșelătorie, minciună, necinste, patimă și plăceri trupești. Calea este atât de îngustă, încât lucrurile acestea trebuie lăsate în urmă; dar pe calea cea largă este destul loc pentru ca păcătoșii să călătorească pe ea cu toate înclinațiile lor păcătoase.

Tinere, dacă-l respingi pe Satana cu toate ispitele sale, poți umbla pe urma pașilor Răscumpărătorului tău și să ai pacea cerului și bucuriile lui Hristos. Tu nu poți fi fericit în satisfacerea păcatului. Te

poți crede fericit, dar nu poți cunoaște adevărata fericire. Caracterul a ajuns deformat prin satisfacerea păcatului. Primejdia te întâmpină la fiecare pas făcut pe calea care coboară, și cei care ar putea să-i ajute pe tineri nu văd sau nu-și dau seama de acest lucru. Acel fel de interes afectuos care ar trebui să fie arătat față de tineri nu este manifestat. Mulți ar putea fi păziți de influențele păcătoase dacă ar fi înconjurați de tovarășii bune și dacă li s-ar vorbi amabil și cu iubire.

Iubite frate, sper că n-ai să te descurajezi pentru că simțămintele te domină atât de des când calea sau voința ta este barată. Să nu te descurajezi niciodată. Refugiază-te în fortăreață. Veghează, roagă-te și încearcă din nou. „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi.”

Un alt punct trebuie avut în vedere. Tu nu ești totdeauna așa de precaut cum ar trebui ca să te abții de la orice aparență rea. Ești în primejdie de a fi prea familiar cu surorile, de a vorbi cu ele într-un fel ușuratic și nechibzuit. Aceasta va aduce vătămare influenței tale. Ferește-te și fii atent la toate aceste aspecte; veghează față de prima apropiere a ispititorului. Tu ești foarte nervos și excitabil. Ceaiul are influența de a excita nervii, iar cafeaua amortește creierul; amândouă sunt foarte vătămătoare. Trebuie să fii atent la dietă. Mănâncă mâncarea cea mai hrănitivă și mai sănătoasă și păstrează-te într-o stare sufletească liniștită, astfel încât să nu ajungi așa de excitat și cuprins de patimă.

Tu poți fi de mare folos instituției, pentru că poți ocupa un loc important dacă vrei să te schimbi; dar așa cum ești acum, cu siguranță că nu vei reuși să faci ceea ce ai putea face. Mi-a fost arătat că ești aspru și nemanierat. Aceste trăsături au nevoie să fie domolite, curățite, înălțate. În tot cursul acțiunii tale, trebuie să-ți disciplinezi și să-ți controlezi impulsurile. Cu spiritul pe care-l ai acum nu poți să intri niciodată în cer.

„Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.” Poate să egaleze aceasta vreo demnitate umană? Ce poziție mai înaltă putem ocupa decât să fim numiți fii ai Nemărginitului Dumnezeu? Ai fi gata să faci o mare lucrare pentru Domnul; dar tu neglijezi tocmai lucrurile pe care Lui I-ar plăcea cel mai mult să le faci. N-ai vrea să fii statornic în biruirea eului, ca să poți avea pacea lui Hristos și un Mântuitor personal?

[365]

Fiul tău îndurerat are nevoie să fie tratat cu calm și tandrețe; are nevoie de compasiunea ta. El nu trebuie să fie expus temperamentului tău nesăbuit și cererilor tale nerezonabile. În privința spiritului pe care îl manifesti, tu trebuie să te reformezi. Patimi nestăpânite nu pot fi supuse într-o clipă; dar lucrarea vieții tale care se află în fața ta este să cureți grădina inimii de buruienile otrăvitoare ale nerăbdării, cicălirii și ale unei înclinații arogante. „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.” Cei care sunt ai lui Hristos au răstignit firea pământească cu toate afecțiunile și poftele ei; dar partea inferioară a naturii preia controlul și conduce partea spirituală. Aceasta este ordinea lui Dumnezeu răsturnată.

[366] Credincioșia ta la serviciu este vrednică de laudă. Colegii tăi ar face bine să imite exemplul tău de fidelitate, hărnicie și conștiinciozitate. Dar ție îți lipsesc darurile Duhului lui Dumnezeu. Ești un bărbat inteligent, dar s-a abuzat de puterile tale. Isus îți prezintă harul, răbdarea și iubirea Lui. Vrei să accepți darul? Fii atent la cuvintele și acțiunile tale. Tu semeni sămânță în viața ta zilnică. Fiecare gând, fiecare cuvânt rostit, fiecare acțiune îndeplinită reprezintă o sămânță aruncată în ogor, care va răsări și va aduce rod pentru viața veșnică sau nenorocire și stricăciune. Gândește-te, frate, cum privesc îngerii lui Dumnezeu la starea ta cea tristă, când te lași stăpânit de patimă. Și apoi, ea este scrisă în cărțile din cer. După cum este sămânța semănată, așa va fi și secerișul. Vei recolta ce ai semănat.

Tu trebuie să-ți stăpânești apetitul și, în Numele lui Isus, să fii un biruitor asupra acestui punct. Sănătatea ta se poate îmbunătăți prin obiceiuri corecte. Sistemul tău nervos este în mare măsură zdruncinat; dar Marele Medic poate să vindece atât trupul, cât și sufletul. Fă din puterea Lui sprijinul tău și din harul Lui tăria ta, și puterile tale fizice, morale și spirituale vor fi îmbunătățite în mare măsură. Tu ai de biruit mai multe decât alții și de aceea vei avea conflicte mai severe; dar Isus va ține cont de eforturile tale serioase; El știe cât de greu îți este să-ți ții eul sub stăpânirea Duhului Său. Așează-te în brațele lui Isus. Preocuparea ta trebuie să fie propria-ți cultivare, având ca obiectiv faptul de a fi o binecuvântare pentru copiii tăi și pentru toți cei cu care te asociezi. Cerul va privi cu plăcere la fiecare victorie câștigată. Dacă lași la o parte mânia și

patima și privești la Isus, care este Autorul și Desăvârșitorul credinței tale, prin meritele Lui, poți dezvolta un caracter creștin. Fă de îndată o schimbare decisivă și fii hotărât că vrei să activezi partea demnă a intelectului cu care te-a înzestrat Dumnezeu.

Când mi-a fost arătată starea prezentă a omului privind puterea fizică, mintală și morală și ce ar putea deveni el prin meritele lui Hristos, am rămas uimită că se menține la un nivel atât de inferior. Omul poate crește în Hristos, care este capul cel viu al trupului. Aceasta nu este o lucrare de-o clipă, ci aceea a unei vieți întregi. Crescând zilnic în viața spirituală, el nu va atinge statura deplină a omului desăvârșit în Hristos până când încetează punerea lui la probă. Creșterea este o lucrare continuă. Oameni cu patimi aprinse au de dus o luptă continuă cu eul; dar cu cât e lupta mai grea, cu atât mai glorioase vor fi victoria și răsplata veșnică.

[367]

Tu ești implicat în serviciul de publicații. În această poziție, deosebita tale trăsături de caracter vor fi dezvoltate. Trebuie cultivate micile amabilități ale vieții. Un temperament amabil și plăcut, combinat cu un hotărât principiu de dreptate și onestitate, te va face un om influent. Acum este timpul pentru a obține o destoinicie morală pentru cer. Comunitatea căreia îi aparții trebuie să aibă harul curățitor și înălțător al lui Hristos. Dumnezeu le cere urmașilor Lui să fie oameni vorbiți de bine, curați, înălțați și cinstiți, amabili și credincioși. Este esențial să fii corect în problemele mai importante; dar aceasta nu este o scuză pentru neglijarea lucrurilor în aparență mai puțin importante. Principiile Legii lui Dumnezeu trebuie dezvoltate în viață și caracter. Un temperament amabil, combinat cu integritate și credincioșie fermă, va constitui o recomandare morală pentru orice poziție. Apostolul Petru îndeamnă: „Fiți smeriți”.

În școala lui Hristos, noi trebuie să fim învățați. Nu putem imita exemplul Lui dacă nu avem un temperament plăcut și un comportament binevoitor. Trebuie cultivată adevărata politete creștină. Nimeni nu poate micșora influența noastră așa cum o putem micșora noi înșine, prin satisfacerea unui temperament necontrolabil. Un om iritabil din fire nu cunoaște fericirea adevărată și rareori este mulțumit. El speră mereu să obțină o poziție mai favorabilă sau să schimbe în așa fel mediul înconjurător, încât să aibă pace și liniște sufletească. Viața lui pare să fie împovărată de necazuri și cruci grele, când, dacă și-ar fi stăpânit temperamentul și și-ar fi înfrânat

[368] limba, multe dintre aceste supărări puteau fi evitate. „Un răspuns blând” este cel care „potolește mânia.” Niciodată răzbunarea n-a cucerit pe vrăjmaș. Un temperament bine reglat exercită o influență bună peste tot în jur, dar „omul care nu este stăpân pe sine este ca o cetate surpată și fără ziduri.”

Cugetă la viața lui Moise. În mijlocul murmurării, al reproșului și al provocării, blândețea a constituit cea mai luminoasă trăsătură din caracterul lui. Daniel a avut un spirit smerit. Cu toate că a fost înconjurat de neîncredere și bănuială și vrăjmașii i-au întins o cursă pentru viața lui, totuși el niciodată nu s-a abătut de la principiu. A păstrat o încredere optimistă în Dumnezeu. Mai presus de toate, lasă să te învețe viața lui Hristos. Când a fost batjocorit, El n-a răspuns cu batjocură; când a suferit, n-a amenințat. Această lecție trebuie s-o înveți, altfel niciodată nu vei intra în cer. Hristos trebuie să fie puterea ta. În Numele Lui vei fi mai mult decât biruitor. Nici farmece împotriva lui Iacov, nici vrăjitorie împotriva lui Israel nu vor izbuti. Dacă sufletul tău este fixat pe Stânca cea veșnică, ești în siguranță. Vină bucurie sau vină durere, nimic nu te poate abate de la dreptate.

Tu ai plutit în lume, dar adevărul cel veșnic se va dovedi ca o ancoră pentru tine. Trebuie să-ți păzești credința. Să nu acționezi din impuls, nici să nu susții teorii vagi. Credința experimentală în Hristos și supunerea față de Legea lui Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță pentru tine. Fii dispus să primești sfatul și povăța celor care au experiență. Nu întârzia cu lucrarea de biruință. Fii credincios față de tine, față de copiii tăi și față de Dumnezeu. Fiul tău mâhnit are nevoie să fie tratat cu afecțiune. Ca tată, să-ți aduci aminte că nervii pot să tresalte de plăcere, dar pot să tresalte și de cea mai aprigă durere. Domnul identifică interesul Său cu acela al omenirii suferinde.

[369] Mulți părinți uită că au datoria față de Dumnezeu să-și educe copiii să fie utili, astfel încât să fie o binecuvântare pentru ei și pentru alții. Adesea, copiilor li se face pe plac încă din copilărie și obiceiurile rele se întăresc. Părinții îndoiește pomișorul. Prin felul lor de educare, caracterul se dezvoltă fie pentru deformare, fie pentru simetrie și frumusețe. Dar, în timp ce unii sunt prea îngăduitori, alții merg în extrema opusă și își conduc copiii cu un toiag de fier. Nici unul din aceștia nu urmează învățăturile Bibliei, ci și unii, și alții fac o lucrare înfricoșătoare. Ei modelează mintea copiilor lor și trebuie

să dea socoteală în ziua lui Dumnezeu despre felul cum au făcut această lucrare. Veșnicia va descoperi rezultatele lucrării făcute în această viață. „Cum este îndoită crenguța, așa este înclinat copacul.”

Felul tău de conducere este greșit, absolut greșit. Tu nu ești un tată afectuos, milos. Ce exemplu dai tu copiilor tăi în exploziile nechibzuite ale patimii tale! Ce răspundere vei avea de dat lui Dumnezeu pentru disciplinarea ta stricată! Dacă vrei să te bucuri de iubirea și respectul copiilor tăi, trebuie să manifesti afecțiune pentru ei. Satisfacerea patimei nu este niciodată scuizabilă; ea este întotdeauna oarbă și perversă.

Dumnezeu te invită să schimbi cursul acțiunii tale. Tu poți fi la serviciu un bărbat de folos și eficient, dacă vei face eforturi hotărâte spre a birui. Nu lua părerile tale drept criteriu. Domnul te-a adus în legătură cu poporul Său ca să poți fi un învățăcel în școala lui Hristos. Ideile tale au fost pervertite; acum tu nu trebuie să te bazezi pe priceperea ta. Nu poți fi mântuit dacă nu-ți schimbi starea de spirit. Cu toate că Moise a fost cel mai blând om care a trăit pe pământ, cu o ocazie el și-a atras neplăcerea lui Dumnezeu asupra lui. A fost hărțuit foarte mult de murmurarea pentru apă a copiilor lui Israel. Reproșul nemeritat al poporului care a căzut asupra lui l-a făcut să uite pentru un moment că murmurarea lor nu era împotriva lui, ci împotriva lui Dumnezeu; și în loc să fie mâhnit pentru că a fost insultat Duhul lui Dumnezeu, el s-a mâniat și, într-un mod care trăda încăpățânarea și nerăbdarea, a lovit stânca de două ori, spunând: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” Moise și Aaron s-au pus pe ei în față în locul lui Dumnezeu, ca și când minunea avea să fie făcută prin ei. Ei nu l-au înălțat pe Dumnezeu înaintea poporului, ci s-au înălțat pe ei înșiși. Mulți vor pierde viața veșnică pentru că își îngăduie să meargă pe o cale asemănătoare.

Moise a dat pe față o mare slăbiciune în fața poporului. A arătat că nu a putut să fie stăpân pe sine, dovedind un spirit asemănător cu al aceluia care murmurau. El trebuia să fie un exemplu de răbdare înaintea mulțimii, care era gata să-și scuze lipsurile, nemulțumirile și murmurările iraționale din cauza manifestării acestei greșeli din partea lui. Păcatul cel mai mare a constat în faptul că s-a așezat în locul lui Dumnezeu. Poziția de onoare pe care a ocupat-o Moise până atunci n-a micșorat vinovăția lui, ci a mărit-o foarte mult.

[370]

Iată un om căzut, care până acum era nevinovat. Mulți din poziții asemănătoare vor crede că păcatul lor va fi trecut cu vederea din cauza îndelungatei lor vieți de credincioșie neșovăielnică. Dar nu; era o problemă mai serioasă pentru un bărbat care a fost onorat de Dumnezeu să dovedească slăbiciune de caracter în manifestarea patimei lui decât dacă ar fi ocupat o poziție cu răspundere mai mică. Moise a fost un reprezentant al lui Hristos, dar ce trist că modelul a fost stricat! Moise a păcătuit și credincioșia lui din trecut n-a putut face ispășire pentru păcatul lui actual. Toată adunarea lui Israel făcea istorie pentru generațiile viitoare. Pana care nu greșește a inspirației trebuie să urmărească această istorie cu fidelitate deplină. Bărbații din veacurile viitoare trebuie să-L vadă pe Dumnezeul cerului ca un conducător ferm, neîndreptățind păcatul în nici un caz. Moise și Aaron trebuia să moară fără să intre în Canaan, fiind supuși aceleiași pedepse care a căzut asupra celorlalți. Ei s-au plecat cu resemnare, deși cu inexprimabilă suferință în inimă; dar iubirea lor pentru Dumnezeu și încrederea lor în El au fost neclintite. Exemplul lor este o lecție pe care mulți o trec cu vederea fără să învețe din ea cum ar trebui. Păcatul nu le apare odios. Înălțarea de sine nu li se pare grozavă.

Numai puțini își dau seama de gravitatea păcatului; lor le place să creadă că Dumnezeu este prea bun ca să îl pedepsească pe păcătos. Cazurile lui Moise și Aaron, al lui David și al multor alora arată că nu este prudent să păcătuiești cu cuvântul, cu gândul sau cu fapta. Dumnezeu este o Ființă a iubirii și compasiunii fără margini. În cuvântarea de despărțire pe care a adresat-o Moise copiilor lui Israel, el a spus: „Căci Domnul, Dumnezeul tău, este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos”. Cererea mișcătoare pe care a făcut-o Moise ca să poată fi privilegiat să intre în Canaan a fost respinsă în mod hotărât. Păcatul de la Cadeș a fost public și însemnat; și cu cât a fost mai înaltă poziția celui păcătos, cu cât a fost mai distins omul, cu atât mai hotărâtă a fost decizia și cu atât mai sigură pedeapsa.

Iubite frate, ia seama la avertizare. Fii credincios față de lumina care strălucește pe cărarea ta. Pavel a spus: „Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”.

Consacrare la slujitori

Acum trei ani, Domnul mi-a dat o viziune despre lucrurile din trecut, prezent și viitor. Am văzut tineri predicând adevărul, dintre care unii, în acel timp, nu-l primiseră încă ei înșiși. De atunci ei s-au ținut de adevăr și încearcă să conducă și pe alții la el. Am văzut cazul tău, frate I. Viața ta din trecut n-a fost de un astfel de caracter care să te despartă și să te conducă mai presus de tine însuți. Din fire, tu ești egoist și îngâmfat și ai încredere în propria ta putere. Aceasta te va împiedica să dobândești experiența necesară care să te facă un smerit și un eficient slujitor al lui Hristos.

Sunt mulți în câmp care se află într-o situație asemănătoare. Ei pot prezenta teoria adevărului, dar le lipsește adevărata evlavie. Dacă pastorii care lucrează acum în câmpul Evangheliei, inclusiv tu însuți, simt necesitatea de cercetare zilnică a eului și zilnica părtășie cu Dumnezeu, atunci vor primi cuvintele de la Dumnezeu spre a fi predate poporului. Cuvintele lor și viața zilnică vor fi o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte.

Cu mintea poți crede adevărul, dar mai ai încă de luptat pentru ca fiecare acțiune și fiecare simțământ al inimii tale să fie în armonie cu credința ta. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi, chiar înainte de răstignirea Sa, a fost: „Sfintește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”. Influența adevărului trebuie să afecteze nu numai rațiunea, ci și inima și viața. Adevărata religie practică va face pe posesorul ei să-și controleze afecțiunile. Comportamentul lui exterior trebuie să fie sfințit prin adevăr. Eu te asigur înaintea lui Dumnezeu că tu ești serios deficitar în evlavia practică. Pastorii nu trebuie să-și asume răspunderea de învățători ai poporului, imitându-L pe Hristos, marele Model, dacă nu sunt sfințiți pentru lucrarea cea mare, ca să poată fi exemple pentru turma lui Dumnezeu. Un pastor nesfințit poate face o pagubă incalculabilă. Mărturisind a fi trimisul lui Hristos, exemplul lui va fi imitat de alții; și dacă lui îi lipsesc adevăratele caracteristici ale creștinului, greșelile și deficiențele lui vor fi reproduse în ei.

[372]

Oamenii pot fi în stare să repete cu ușurință marile adevăruri scoase la lumină cu atâta profunzime și perfecțiune în publicațiile noastre; ei pot să vorbească înfocat și inteligent despre declinul religiei în biserică; pot prezenta standardul evanghelic în fața poporului într-o manieră foarte iscusită, în timp ce îndatoririle de fiecare zi ale vieții creștine, care cer acțiune și implicare, sunt privite de ei ca nefăcând parte din problemele importante. Aceasta-i primejdia ta. Religia practică își revendică pretențiile atât asupra inimii și a minții, cât și asupra vieții zilnice. Credința noastră sacră nu constă numai din simțire sau numai din acțiune, ci cele două trebuie să fie combinate în viața creștină. Religia practică nu există independent de lucrarea Duhului Sfânt. Frate, tu ai nevoie de această acțiune și tot așa au nevoie toți cei care lucrează să-i convingă pe păcătoși de starea lor pierdută. Această acțiune a Duhului lui Dumnezeu nu îndepărtează de la noi necesitatea de a ne exercita facultățile și talentele, ci ne învață cum să folosim fiecare putere spre slava lui Dumnezeu. Facultățile omenești, când sunt sub îndrumarea specială a harului lui Dumnezeu, pot fi folosite pentru cel mai bun scop de pe pământ și vor fi exercitate în viața viitoare, nemuritoare.

[373] Frate al meu, mi-a fost arătat că tu ai putea fi un propovăduitor cu foarte mult succes, dacă ai deveni complet sfințit pentru lucrare, dar că vei fi un lucrător foarte slab dacă nu ești astfel consacrat. Tu nu vrei, așa cum a făcut Răscumpărătorul lumii, să accepți calitatea de serv, partea obositoare a sarcinii predicatorului Evangheliei; și în acest amănunt, mulți sunt tot așa de deficitari ca și tine. Ei își primesc salariul fără să se gândească măcar dacă au făcut tot ce au putut spre a se servi pe ei înșiși sau cauza, dacă și-au predat timpul și talentele întru totul lucrării lui Dumnezeu sau dacă au vorbit doar la amvon, iar restul timpului l-au dedicat satisfacerii propriilor interese, înclinații sau plăceri.

Hristos, Maiestatea cerului, a lăsat la o parte veșmintele Sale împărătești și a venit în lumea aceasta, veștejită și ruinată de blestem, să-i învețe pe oameni cum să trăiască o viață de abnegație și sacrificiu de sine și cum să îndeplinească religia practică în viața lor zilnică. El a venit să dea un exemplu corect de pastor al Evangheliei. A lucrat continuu pentru un scop; toate puterile Sale au fost folosite pentru mântuirea oamenilor și fiecare faptă a vieții Lui a tins spre acel final. El a călătorit pe jos, învățându-i pe ucenicii Săi în timp

ce mergea. Îmbrăcămintea Lui era prăfuită și pătată de călătorie și înfățișarea Lui era neatrăgătoare. Dar adevărurile simple care ieșeau de pe buzele Sale divine i-au făcut pe ascultători să uite înfățișarea Lui și să fie încântați nu de om, ci de învățătura pe care o predica El. După ce învăța pe parcursul zilei întregi, adesea, noaptea era consacrată pentru rugăciune. El Își înălța rugămintile fierbinți către Tatăl Său cu strigăt puternic și cu lacrimi. Nu Se ruga pentru Sine, ci pentru cei pe care a venit să-i răscumpere.

Puțini pastori se roagă toată noaptea, cum a făcut Mântuitorul nostru, sau consacră ceasuri întregi din zi pentru rugăciune, ca să poată fi pastori capabili ai Evangheliei și să fie salvați prin meritele lui Hristos. Daniel se ruga de trei ori pe zi, dar mulți dintre cei care fac cea mai înflăcărată mărturisire de credință nu-și umilesc sufletele înaintea lui Dumnezeu în rugăciune nici măcar o dată pe zi. Isus, scumpul Mântuitor, a dat tuturor însemnate lecții de umilință, dar mai ales slujitorilor Evangheliei. În umilință, când lucrarea Sa pe pământ era aproape terminată și El era aproape să Se întoarcă la tronul Tatălui Său de unde venise, cu toată puterea în mâinile Lui și toată slava Sa, printre ultimele învățături date ucenicilor Săi a fost una despre importanța umilinței. În timp ce ucenicii Lui se certau cu privire la cine să fie cel mai mare în Împărăția făgăduită, El S-a încins ca serv și a spălat picioarele celor care L-au numit Domn și Învățător.

[374]

Lucrarea Lui era aproape încheiată; El mai avea puține învățături de împărtășit. Și ca ei să nu poată uita niciodată umilința Mielului lui Dumnezeu curat și fără pată, marea și folositoarea Jertfă adusă pentru noi, S-a umilit ca să spele picioarele ucenicilor Săi. Ți va face bine — și în general tuturor pastorilor noștri — să revezi des scenele finale ale vieții Răscumpărătorului nostru. Aici, asaltați de ispite, cum a fost și El, cu toții putem învăța lecții de cea mai mare importanță pentru noi. Ar fi bine să petreci în fiecare zi o oră în meditație, revăzând viața lui Hristos de la iesle la Golgota. Noi ar trebui să o luăm punct cu punct și, cu însuflețire, să ne prindem de fiecare scenă, mai ales de cele de încheiere ale vieții Lui pământești. Contemplând în felul acesta învățăturile și suferințele Sale și sacrificiul nemărginit pe care l-a făcut pentru răscumpărarea neamului omenesc, ne putem întări credința, reînvia iubirea și putem deveni mai plini de spiritul care L-a susținut pe Mântuitorul nostru.

Dacă vrem ca în cele din urmă să fim mântuiți, noi toți trebuie să învățăm lecția răbdării și a credinței la piciorul crucii. Hristos a suferit umilinta pentru a ne salva de la dizgrația veșnică. El a consimțit să cadă asupra Sa dispreț, batjocură și insultă ca să ne ocrotească pe noi. Nelegiuirea noastră a fost cea care a adunat vâlul de întuneric în jurul sufletului Său și a scos strigătul de la El, ca al unuia care a fost lovit și părăsit de Dumnezeu. El a purtat durerile noastre, a suferit pentru păcatele noastre, S-a dat pe Sine ca jertfă pentru păcat, ca noi să fim îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu prin El. Fiecare om nobil și generos va răspunde contemplării lui Hristos pe cruce.

[375] Doresc foarte mult ca pastorii noștri să stăruie mai mult asupra crucii lui Hristos și, între timp, inimile lor să fie ușurate și supuse de iubirea fără egal a Mântuitorului care a inspirat acea jertfă nemărginită. Dacă, pe lângă teoria adevărului, pastorii noștri ar stăruie mai mult asupra evlaviei practice, vorbind dintr-o inimă plină de spiritul adevărului, noi am vedea mult mai multe suflete venind la stindardul adevărului; inimile lor ar fi mișcate de pledoariile crucii lui Hristos, de generozitatea infinită și de mila lui Isus pentru omul suferind. Aceste subiecte vitale, în legătură cu punctele de doctrină ale credinței noastre, vor face oamenilor mult bine. Dar inima învățătorului trebuie să fie plină de cunoștința experimentală a iubirii lui Hristos.

Puternicul argument al crucii va convinge de păcat. Iubirea divină a lui Dumnezeu pentru păcătoși, exprimată în darul Fiului Său dat să sufere rușinea și moartea, ca ei să poată fi înnobilati și dăruiti cu viață veșnică, este un studiu de-o viață întregă. Eu te invit să studiezi din nou crucea lui Hristos. Dacă toți cei mândri și vanitoși, ale căror inimi doresc mult după aplauzele oamenilor și după considerație mai presus de semenii lor, ar putea să pretuiască corect valoarea celei mai mari glorie pământești în contrast cu valoarea Fiului lui Dumnezeu, lepădat, disprețuit, scuipat tocmai de cei pe care El a venit să-i răscumpere, cât de neînsemnată ar părea toată onoarea pe care o poate acorda omul mărginit.

Iubite frate, tu simți, privind la talentele tale, oricum nedesăvârșite, că ești calificat aproape pentru orice poziție. Dar n-ai fost găsit pregătit spre a te stăpâni pe tine însuși. Te simți competent să dai directive oamenilor cu experiență, când ar trebui să fii dispus să te lași condus și să ocupi poziția unui învățăcel. Cu cât

vei medita mai puțin la Hristos și la iubirea Sa fără egal și cu cât mai puțin te vei asemena chipului Său, cu atât mai bun vei apărea în ochii tăi și cu atât vei fi mai încrezător și mai mulțumit de tine însuți. Dacă Îl vei cunoaște pe Hristos și vei privi neîncetat la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, vei avea o astfel de viziune a caracterului unui creștin adevărat, încât nu vei putea să nu faci o corectă prețuire a vieții și caracterului tău în contrast cu acela al marelui Model. Atunci vei vedea propria ta slăbiciune, ignoranța ta, iubirea de comoditate și lipsa ta de voință de a te lepăda de eu. [376]

Tu de-abia ai început să studiezi Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu. Ai cules unele mărgăritare ale adevărului care, cu multă muncă și rugăciune, au fost dezgropate de alții; dar Biblia este plină de ele; fă din această carte studiul tău serios și regulă a vieții tale. Vei fi mereu în primejdia de a disprețui sfatul și a te socoti mai valoros decât te socotește Dumnezeu. Mulți sunt totdeauna gata să flateze și să laude pe un pastor care poate vorbi. Un pastor tânăr este mereu în primejdia de a fi răsfățat și aplaudat spre paguba lui, în timp ce el poate fi deficitar în principiile de bază pe care le cere Dumnezeu de la cei care mărturisesc că sunt portavocea Lui. Tu de-abia ai intrat în școala lui Hristos. Punerea ta în rânduală pentru lucrarea ta este o treabă de-o viață, o laborioasă luptă zilnică corp la corp cu obiceiuri împământenite, înclinații și tendințe ereditare. Aceasta cere un efort serios, constant și vigilent pentru a supraveghea și stăpâni eul, a-L păstra pe Isus în față, având eul pierdut din vedere.

Este necesar să veghezi asupra punctelor slabe din caracterul tău, să înfrânezi tendințele rele, să întărești și să dezvolti facultățile nobile care n-au fost exersate cum trebuie. Lumea niciodată nu va cunoaște lucrarea tainică ce se desfășoară între suflet și Dumnezeu, nici amărăciunea lăuntrică a spiritului, detestarea de sine și eforturile constante de a stăpâni eul; dar mulți din lume vor fi în măsură să aprecieze rezultatul acestor eforturi. Ei Îl vor vedea pe Hristos descoperit în viața ta zilnică. Vei fi o epistolă vie, cunoscută și citită de toți oamenii, și vei avea un caracter nobil și simetric dezvoltat.

„Învățați de la Mine”, a spus Hristos, „căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” El va instrui pe cei care vin la El pentru cunoștință. În lume sunt o mulțime de învățători falși. Apostolul declară că în zilele din urmă „oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila

urechile să audă lucruri plăcute”. Împotriva acestora, Hristos ne-a avertizat: „Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor”. Învățătorii religioși descriși aici mărturisesc a fi creștini. Ei au o formă de evlavie și apar ca lucrând pentru binele sufletelor, în timp ce cu inima sunt zgârciți, egoiști, iubitori de huzur, urmând după îndemnurile propriei lor inimi nesfintite. Ei sunt în conflict cu Hristos și învățăturile Sale și sunt lipsiți de spiritul Lui cel blând și smerit.

[377] Învățătorul care duce adevărul pentru aceste zile de pe urmă trebuie să fie opusul tuturor acestora și, prin viața lui de evlavie practică, să arate lămurit deosebirea care există între păstorul cel fals și cel adevărat. Păstorul cel Bun a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Prin lucrările Sale, El și-a manifestat iubirea pentru oile Lui. Toți păstori care lucrează sub conducerea Marelui Păstor vor poseda caracteristicile Lui; ei vor fi blânzi și smeriți cu inima. Credința ca de copil aduce sufletului odihnă și lucrează de asemenea din iubire și totdeauna este interesat de alții. Dacă Duhul lui Hristos locuiește în ei, vor fi asemenea lui Hristos și vor face lucrările Lui. Mulți dintre cei care mărturisesc a fi slujitorii lui Hristos și-au greșit stăpânul. Ei pretind a fi servii lui Hristos și nu-și dau seama că se adună sub steagul lui Satana. Pot avea înțelepciune, după standardele lumii, fiind atrași de polemici și aplauze, făcând un spectacol din realizarea vreunei lucrări mari; dar Dumnezeu n-are nevoie de ei. Motivele care îndeamnă la acțiune dau caracterul lucrării. Cu toate că oamenii nu pot discerne deficiența, Dumnezeu o observă.

Epistola adevărului poate convinge unele suflete care se vor ține tare de credință și, în final, vor fi mântuite; dar predicatorul egoist care le prezintă adevărul nu va avea credit la Dumnezeu pentru convertirea lor. El va fi judecat pentru necredincioșie, în timp ce mărturisește a fi străjer pe zidurile Sionului. Mândria inimii este o înfricoșătoare trăsătură de caracter. „Mândria merge înaintea pieirii.” Acest lucru este adevărat în familie, în biserică și națiune. Ca și atunci când a fost pe pământ, Mântuitorul lumii caută bărbați simpli, needucați, și îi învață să ducă lumii și mai ales celor săraci adevărul Său, frumos în simplitatea lui. Marele Păstor îi va pune pe sub păstori în legătură cu Sine. El nu are în plan ca acești bărbați neînvățați să rămână ignoranți în timp ce își văd de lucrarea lor, ci dorește ca ei

să primească cunoștință de la El Însuși, Izvorul oricărei cunoștințe, lumini și puteri.

Lipsa Duhului Sfânt și a harului lui Dumnezeu face ca lucrarea Evangheliei să nu aibă putere de convingere și convertire. După înălțarea lui Isus, doctori, avocați, preoți, conducători, cărturari și teologi au ascultat cu uimire cuvintele pline de înțelepciune și putere rostite de oameni neînvățați și umili. Bărbații aceștia înțelepți s-au mirat de succesul ucenicilor modești și, în cele din urmă, spre mulțumirea lor, au explicat că aceasta se datorează faptului că au fost cu Isus și au învățat de la El. Caracterul lor și simplitatea învățăturilor lor erau asemenea caracterului și învățăturilor lui Hristos. Apostolul le descrie în aceste cuvinte: „Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu”.

Cei care învață astăzi un adevăr nepopular trebuie să aibă putere de sus spre a fi combinată cu doctrina lor, altfel eforturile lor vor avea puțină valoare. Prețiosul dar al smereniei este întristător de absent în slujire și în biserică. Bărbați care predică adevărul socotesc prea înalte propriile lor aptitudini. Adevărata smerenie îl va face pe om să-L înalțe pe Hristos și adevărul și să-și dea seama de dependența lui absolută de Dumnezeul adevărului. Este dureros să înveți lecții de umilință, totuși nimic nu este mai folositor în final. Durerea care însoțește învățarea lecțiilor de umilință este consecința faptului că noi ne-am încurajat printr-o falsă prețuire de sine, așa încât nu suntem în stare să vedem nevoia noastră cea mare. Vanitatea și mândria umplu inimile oamenilor. Numai harul lui Dumnezeu poate opera o reformă.

Lucrarea ta, frate, este să te umilești și să nu aștepti să te umilească Dumnezeu. Mâna lui Dumnezeu uneori apasă greu asupra oamenilor spre a-i umili și a-i aduce într-o poziție convenită înaintea Lui; dar cu cât mai bine este să păstrăm umilită inima noastră zilnic înaintea lui Dumnezeu. Ne putem umili noi înșine sau ne putem înălța în mândrie și să așteptăm până ce ne umilește Dumnezeu. Astăzi slujitorii Evangheliei suferă puțin de dragul adevărului. Dacă ar fi persecutați cum au fost apostolii lui Hristos și oamenii lui Dumnezeu în vremurile de mai târziu, ar fi o hotărâtă alergare de

[379]

partea lui Isus, și această strânsă legătură cu Mântuitorul ar face ca toate cuvintele lor să aibă o putere printre oameni. Hristos a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. El a îndurat persecuția și nerecunoștința păcătoșilor. A fost sărac și a suferit de foame și de oboseală; a fost ispitit de Diavolul, și lucrările și învățăturile Sale au atras ura cea mai amară. La ce renunțăm noi de dragul lui Hristos? Unde este consacrarea noastră pentru adevăr? Noi evităm lucrurile care nu ne sunt pe plac și ne ferim de griji și răspunderi. Putem noi să așteptăm ca puterea lui Dumnezeu să lucreze cu eforturile noastre când avem așa de puțină consacrare față de lucrare?

Frate al meu, mi-a fost arătat că nivelul evlaviei tale nu este înalt. Este nevoie să ai un simțământ mai adânc al răspunderii față de Dumnezeu și societate. Atunci nu vei fi mulțumit de tine însuți, nici nu vei încerca să te scuzi, arătând spre lipsurile altora. Tu nu cunoști complet adevărul încât să poți slăbi eforturile spre a te califica să instruiști pe alții. Trebuie să te convertești din nou, ca să poți deveni un slujbaş capabil și consacrat al Evangheliei, un bărbat al evlaviei și sfințeniei. Dacă ar trebui să-ți consacri toate energiile cauzei lui Dumnezeu, n-ai da prea mult. Aceasta este cel mult o jertfă nedesăvârșită, pe care fiecare dintre noi o poate face. Dacă Îl cauți continuu pe Dumnezeu și încerci să ai o consacrare tot mai profundă față de El, vei aduna idei noi din cercetarea Scripturilor.

[380] Pentru a înțelege adevărul, trebuie să-ți disciplinezi și să-ți instruiști mintea, căutând continuu să deții darurile adevăratei evlavii. Tu abia dacă știi ceva acum despre ce este aceasta. Când Hristos este în tine, vei avea ceva mai mult decât o teorie a adevărului. Tu nu vei repeta doar învățăturile pe care le-a dat Hristos când a fost pe pământ, ci vei educa pe alții prin viața ta de abnegație și consacrare pentru cauza lui Dumnezeu. Viața ta va fi o predică vie, care are putere mai mare decât oricare cuvântare prezentată la amvon.

Tu ai nevoie să cultivi în tine acel spirit altruist, acel dar de abnegație și consacrare pură, pe care dorești să vezi că alții le realizează în viața lor. Ca să crești continuu în înțelepciune spirituală și să devii din ce în ce mai eficient, este nevoie să cultivi deprinderi folositoare prin micile îndatoriri care se află în calea ta. Nu trebuie să aștepti ocazii pentru a face o lucrare mare, ci folosește prima șansă, dovedindu-te credincios în ceea ce este neînsemnat, și astfel vei putea deschide calea de la o poziție de încredere la alta. Vei ajunge

să crezi că nu ești lipsit de cunoștință și vei fi înclinat să neglijezi rugăciunea în taină, vegherea și studierea Scripturilor și, drept urmare, vei fi biruit de vrăjmașul. După propria ta vedere, căile tale pot să apară perfecte, în timp ce, în realitate, ele pot fi foarte defectuoase. Tu nu ai timp să stai de vorbă cu adversarul sufletelor. Acum este timpul să iei poziție și să-l dezamăgești pe vrăjmaș. Este nevoie să te critici pe tine îndeaproape și cu zel. Vei fi înclinat să înalți părerea ta ca standard, fără a ține seamă de părerile și judecata bărbaților cu experiență pe care i-a folosit Dumnezeu pentru înaintarea cauzei Sale. Tinerii din lucrare cunosc numai puțin din greutăți; și mulți nu vor reuși să ajungă așa de folositori cum ar putea fi, tocmai pentru motivul că lucrurile sunt făcute așa de ușoare pentru ei.

Tu ai responsabilități în familia ta pe care crezi că le înțelegi, dar le cunoști mai puțin decât ar trebui. Trebuie să te dezveți de multe lucruri din pricina cărora te-ai îngâmfat. Mi-a fost arătat că ai adunat idei pe care le iei drept realitate și adevăr, dar care sunt în opoziție directă cu Biblia. Pavel a avut de întâmpinat aceste lucruri și a trebuit să se lupte cu ele la slujitorii tineri din zilele lui. Tu ai fost prea dispus să accepți spusele și pozițiile oamenilor; dar fii atent cum îți exprimi ideile ca fiind adevăr biblic. Fii atent la pașii tăi! Eu am sperat că în viața ta a avut loc o astfel de reformă, încât să nu fiu invitată niciodată să scriu aceste cuvinte.

[381]

Tu ai o sarcină de îndeplinit în cămin și față de încrederea dată ție de Dumnezeu. La ceea ce mă refer acum nu mi-a fost arătat în mod hotărât cazul tău, ci sute de cazuri similare; de aceea, când văd că greșești în același punct ca mulți părinți din acest veac al lumii, nu pot să scuz neglijarea datoriei tale. Tu ai un copil, un suflet care ți-a fost încredințat. Dar când arăți slăbiciune vădită și o evidentă lipsă de înțelepciune în educarea acestui copil, urmând mai degrabă ideile tale decât regula biblică, cum ți se poate încredința să înveți și să duci la bun sfârșit probleme care implică interesele veșnice ale multora?

Eu mă adresez amândurora, ție și soției tale. Poziția mea în cauza și lucrarea lui Dumnezeu cere să mă exprim în probleme de disciplină. Exemplul vostru în problemele familiale va produce cauzei lui Dumnezeu o mare vătămare. Câmpul Evangheliei este lumea. Voi doriți să semănați ogorul cu adevărul Evangheliei, așteptând ca Dumnezeu să ude sămânța semănată, ca ea să poată aduce rod.

[382]

Vouă v-a fost încredințat un mic lot de pământ; dar în curtea din fața casei voastre ați lăsat să crească spini și măracini, în timp ce sunteți angajați să pliviți buruienile din grădinile altora. Aceasta nu este o lucrare mică, ci una de mare importanță. Tu, care predici altora Evanghelia, pune-o în practică în căminul tău. Tu satisfaci capriciile și pasiunile unui copil pervers și, făcând așa, cultivi trăsături de caracter pe care Dumnezeu la urăște și care îl fac pe copil nefericit. Satana profită de neglijența ta și pune stăpânire pe minte. Tu ai o lucrare de făcut spre a dovedi că înțelegi îndatoririle care îi revin unui tată creștin în modelarea caracterului copilului după Modelul divin. Dacă ai fi început această lucrare din copilărie, acum ar fi ușor și copila ar fi mult mai fericită. Dar sub disciplina ta, voința și perversitatea copilei au fost tot timpul întărite. Acum se va cere o severitate mai mare, un efort mai constant și mai stăruitor, spre a desface ceea ce ați făcut. Dacă tu nu poți să conduci un singur copil, ceea ce este datoria ta specială, vei fi deficitar în înțelepciune spre a conduce interesele spirituale ale bisericii lui Hristos.

Sunt greșeli care se află chiar la temelia experienței tale și care trebuie dezrădăcinate, iar tu trebuie să devii un învățacel în școala lui Hristos. Deschide-ți ochii să vezi în ce constă dificultatea și apoi grăbește-te să te pocăiești de aceste lucruri și începe să lucrezi dintr-un punct de vedere corect. Să nu lucrezi motivat de eu, ci de Dumnezeu. Lasă la o parte mândria, înălțarea de sine și vanitatea și învață de la Hristos plăcutele lecții ale crucii. Tu trebuie să te predai lucrării fără rezerve. Fii o jertfă vie pe altarul lui Dumnezeu.

Dacă un copil al unui pastor manifestă patimă și i se satisfac aproape toate dorințele, aceasta are influența de a contracara mărturiile date mie de Dumnezeu pentru părinți cu privire la conducerea cuvenită a copiilor lor. Tu mergi direct împotriva luminii pe care a binevoit Dumnezeu să o dea și alegi o metodă care îți place. Dar experiența aceasta atât de direct în opoziție cu instrucțiunile Cuvântului lui Dumnezeu nu trebuie adusă la îndeplinire până acolo încât să-i vatame chiar pe cei pe care Dumnezeu dorește să-i instruiem în legătură cu educarea copiilor noștri.

Interesul tău nu trebuie să fie mărginit doar la propria ta familie, excluzându-i pe ceilalți. Dacă tu te împărtășești de ospitalitatea fraților tăi, ei pot în mod rezonabil să se aștepte la ceva în schimb. Identifică interesele tale cu cele ale părinților și copiilor și caută

să instruiști și să binecuvântezi. Sfințește-te pentru lucrarea lui Dumnezeu și fii o binecuvântare pentru cei cu care te întreții, stând de vorbă cu părinții și în nici un caz să nu treci cu vederea copiii. Să nu socotești că micuța ta este mai de preț înaintea lui Dumnezeu decât sunt alți copii. Tu ești predispus să-i neglijezi pe alții în timp ce o răsfăți și îi faci pe plac micuței tale; dar tocmai această copilă face dovada conducerii tale deficitare. Ea este vinovată de fapte de neascultare și patimă ori de câte ori ceva i se opune voinței ei. Ce influență are aceasta asupra familiilor pe care Dumnezeu caută să le învețe și să le schimbe ideile delăsătoare cu privire la disciplină!

[383]

În iubirea voastră oarbă și nebunească, amândoi v-ați supus copilului vostru. I-ați îngăduit să țină frâiele în pumnii ei micuți și ea v-a condus pe amândoi înainte să fie în stare să meargă. Ce se poate aștepta de la viitor, având în vedere trecutul? Nu lăsa ca exemplul acestei copile răsfățate, căreia i s-a făcut pe plac, să dea lecții care vor mărturisi împotriva ta și pe care judecata le va arăta că au avut ca rezultat pierderea a zeci de copii. Dacă bărbații și femeile te acceptă ca învățător de la Dumnezeu, nu vor fi ei înclinați să urmeze exemplul vătămător în a face pe placul copiilor lor? Păcatul lui Eli nu va fi păcatul vostru? Și pedeapsa care a căzut peste el nu va cădea și peste voi? Copila voastră nu va vedea niciodată Împărăția lui Dumnezeu cu temperamentul și obiceiurile ei actuale. Și voi, părinții ei, veți fi cei care ați închis porțile cerului în fața ei. Care va fi atunci situația cu privire la propria voastră mântuire? Aduceți-vă aminte că veți secera ceea ce ați semănat.

Mărturii pentru comunitate — Numărul 29 [384]

Judecata

În dimineața zilei de 23 octombrie 1879, cam pe la orele două, Duhul Domnului a coborât asupra mea și am văzut scene din judecata care vine. Limba nu mă ajută să descriu corespunzător lucrurile care au trecut prin fața mea și efectul pe care l-au avut asupra minții mele.

Se părea că a venit ziua cea mare a judecății finale a lui Dumnezeu. De zece mii de ori zece mii erau adunați înaintea unui mare tron, pe care ședea o persoană cu o înfățișare maiestuoasă. În fața Lui se aflau mai multe cărți, și pe fiecare copertă era scris cu litere de aur, care păreau ca niște flăcări de foc arzânde: „Registrul cerului”. Una dintre aceste cărți, care conținea numele celor care susțineau că cred adevărul, a fost apoi deschisă. De îndată am pierdut din vedere milioanele nenumărate din preajma tronului și atenția mea a fost atrasă numai de cei care erau presupuși copii ai luminii și adevărului. Când persoanele acestea au fost numite, una câte una și au fost amintite faptele lor cele bune, fețele lor erau luminate de o bucurie sfântă, reflectată în toate părțile. Dar aceasta nu părea să rămână asupra minții mele cu cea mai mare tărie.

[385] A fost deschisă o altă carte, unde erau înregistrate *păcatele* celor care mărturiseau adevărul. Sub titlul general al egoismului venea oricare alt păcat. Erau de asemenea titluri deasupra fiecărei coloane, și sub acestea, în fața fiecărui nume, erau înregistrate în coloanele lor respective păcatele mai mici.

Sub lăcomie veneau minciuna, furtul, jaful, fraudă și zgârcenia; sub ambiție, veneau mândria și extravaganta; gelozia se afla în fruntea vrăjmășiei, invidiei și urii; și necumpătarea era titlul unei lungi liste de păcate, precum înclinație spre senzualism, adulter, satisfacerea poftelor senzuale, etc. Când priveam, am fost cuprinsă de un chin nespus și am exclamat: „Cine poate fi mântuit? Cine va sta drept înaintea lui Dumnezeu? Hainele cui sunt fără pată? Cine este fără greșală în fața unui Dumnezeu curat și sfânt?”

Când Cel Sfânt de pe tron a întors încet foile registrului, privirea I s-a oprit pentru un moment asupra persoanelor. Privirea Lui părea

că arde în sufletele lor, și în aceeași clipă, fiecare cuvânt și fiecare faptă din viața lor au trecut prin fața lor asemenea unei panorame cu litere de foc. Au început să tremure, iar fețele lor au devenit palide. Prima lor înfățișare când se aflau în jurul tronului era cea de indiferență nepăsătoare. Dar ce schimbată era înfățișarea lor acum! Simțământul de siguranță a dispărut și în locul lui este o groază înspăimântătoare. O spaimă se află asupra fiecărui suflet, pentru ca să nu fie găsit printre cei care sunt ușori. Fiecare privire este atintită asupra feței Celui de pe tron, și când solemnă Lui privire cercetătoare se rotește pe deasupra mulțimii, inima tremură, pentru că se condamnă singuri, fără să fie rostit nici un cuvânt. Cu sufletul în chinuri, fiecare își declară vinovăția și cu teribilă claritate vede că, păcătuiind, a ignorat prețioasa favoare a vieții veșnice.

O grupă era înregistrată ca făcând umbră pământului. Când privirea pătrunzătoare a Judecătorului s-a oprit asupra acestora, păcatele neglijenței lor au fost clar descoperite. Cu buze palide și tremurânde, ei au recunoscut că au trădat adevărul sfânt. Ei avuseseră avertizări și privilegii, dar n-au ținut seama de ele, nici nu le-au folosit. Acum puteau să vadă că au abuzat prea mult de îndurarea lui Dumnezeu. Este adevărat că ei nu aveau de făcut astfel de mărturisiri ca cei josnici și netrebnici, ca stricații, dar, ca și smochinul, ei au fost blestemați pentru că n-au adus rod, pentru că n-au folosit talanții care le-au fost încredințați. [386]

Această grupă a făcut din *eul* lor punctul suprem, lucrând numai pentru interese egoiste. Ei nu erau bogați față de Dumnezeu, nerăspunzând pretențiilor Lui asupra lor. Deși mărturiseau că sunt slujitori ai lui Hristos, ei n-au adus suflete la El. Dacă ar fi depins de eforturile lor, lucrarea lui Dumnezeu ar fi lâncezit, pentru că ei n-au reținut numai mijloacele împrumutate de Dumnezeu, ci s-au reținut pe ei înșiși. Dar aceștia puteau acum să vadă și să simtă că, ocupând o poziție iresponsabilă cu privire la lucrarea și cauza lui Dumnezeu, ei s-au așezat de partea stângă. Ei avuseseră ocazii, dar n-au vrut să facă lucrarea pe care puteau și trebuia s-o facă.

Au fost amintite numele tuturor celor care mărturisesc adevărul. Unii au fost condamnați pentru necredința lor, alții pentru că au fost servi leneși. Ei au lăsat ca alții să facă lucrarea din via Domnului și să poarte răspunderile cele mai grele, în timp ce ei serveau în mod egoist propriile lor interese vremelnice. Dacă ar fi cultivat

aptitudinile pe care li le-a dat Dumnezeu, ei ar fi putut să fie capabili să poarte poveri, lucrând pentru interesul Stăpânului lor. „Toți vor fi îndreptățiți prin credința lor și judecați după faptele lor.” Cât de evidentă a apărut atunci neglijența lor și cât de înțelept este aranjamentul lui Dumnezeu de a da fiecăruia o lucrare de făcut spre a promova cauza și a-i salva pe semenii lui! Fiecare trebuia să demonstreze credință în familia sa și în vecinătate, arătându-se amabil față de săraci, simpatizând cu cei în suferință, angajându-se în lucrarea misionară și ajutând cauza lui Dumnezeu prin mijloacele sale. Dar, ca și Meroza, blestemul lui Dumnezeu rămâne asupra lor pentru ceea ce n-au făcut. Ei au iubit acea lucrare care avea să aducă cel mai mare profit în această viață, și în partea opusă numelui lor din registru, destinată faptelor bune, era un gol întristător.

[387] Cuvintele spuse acestora erau cele mai solemne: „Voi ați fost cântăriți în balanță și găsiți ușori. Ați neglijat răspunderile spirituale din cauza prea multor treburi vremelnice, în timp ce tocmai poziția de încredere pe care o aveți făcea necesar ca voi să aveți înțelepciune mai mult decât umană și judecată mai mare decât mărginită. De aceasta aveți nevoie ca să puteți aduce la îndeplinire chiar și partea mecanică a muncii voastre; și când ați desfăcut legătura cu Dumnezeu și slava Sa de ocupația voastră, voi v-ați îndepărtat de binecuvântarea Lui.”

Apoi a fost pusă întrebarea: „De ce n-ați spălat hainele caracterului vostru și nu le-ați albit în sângele Mielului? Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume nu ca să condamne lumea, ci ca prin El să poată fi mântuită. Iubirea Mea pentru voi a fost o dăruire de sine mai mare decât iubirea unei mame. Aceasta a fost ca să pot șterge raportul întunecos al nelegiuirii și să pun cupa mântuirii la buzele voastre, de aceea am suferit moartea crucii și am purtat povara blestemului vinovăției voastre. Am îndurat chinurile morții și ororile întunericului mormântului ca să-l pot învinge pe cel care are puterea morții, să descui închisoarea și să deschid pentru voi porțile vieții. M-am supus rușinii și chinului pentru că v-am iubit cu o iubire fără margini și am vrut să aduc turma Mea îndărătnică, rătăcitoare, înapoi în paradisul lui Dumnezeu, la pomul vieții. Voi ați disprețuit acea viață fericită, pe care am cumpărat-o pentru voi cu un astfel de preț. Ați evitat rușinea, reproșul și infamia pe care Domnul vostru le-a suportat pentru voi. N-ați apreciat privilegiile pentru care a murit El, spre a le

pune la îndemâna voastră. Voi n-ați vrut să fiți părtași ai suferințelor Lui, și acum nu puteți fi părtași cu El la slava Lui.” Apoi au fost rostite aceste cuvinte solemne: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe, cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe”. Cartea a fost apoi închisă și vălul a căzut de pe Persoana de pe tron, descoperind înfricoșătoarea slavă a Fiului lui Dumnezeu.

Apoi scena a dispărut, și eu m-am aflat tot pe pământ, nespus de recunoscătoare că ziua lui Dumnezeu nu venise încă și că ne mai este dăruit timp de probă în care să ne pregătim pentru veșnicie.

Publicațiile noastre

Unele lucruri de gravă importanță n-au primit atenția cuvenită la departamentele noastre de publicații. Bărbații din poziții de răspundere trebuia să facă planuri prin care cărțile noastre să poată fi puse în circulație, și nu să stea în rafturi, ieșind moarte de sub tipar. Poporul nostru este în urma timpului și nu urmează ocaziile favorabile ale providenței lui Dumnezeu.

Multe dintre publicațiile noastre au fost puse pe piață la un preț așa de mic, încât profiturile nu sunt suficiente spre a susține instituția și a păstra un fond bun pentru folosire în continuare. Și cei din poporul nostru care n-au o sarcină specială în diferitele ramuri ale lucrării la Battle Creek și Oakland nu sunt informați cu privire la nevoile cauzei și capitalul necesar spre a menține lucrarea în acțiune. Ei nu înțeleg răspunderea față de pierderi și cheltuiala zilnică la astfel de instituții. Se pare că ei cred că totul se desfășoară fără multă grijă și bani și de aceea vor susține necesitatea celor mai mici prețuri pentru publicațiile noastre, în felul acesta nelăsând aproape nici o rezervă de bani. Și după ce prețurile au fost reduse până aproape de un nivel dezastruos, ei manifestă doar un interes slab față de creșterea vânzării chiar a acelor cărți pentru care au cerut astfel de prețuri mici. Scopul fiind atins, sarcina lor încetează, când ar trebui să aibă un interes serios și o grijă reală spre a insista asupra vânzării publicațiilor, prin aceasta semănând semintele adevărului și ducând bani la editură pentru a-i investi în alte publicații.

Pastorii își neglijează foarte mult datoria prin faptul că nu prezintă această problemă în comunitățile unde lucrează, astfel ca acestea să devină interesate. O dată ce prețul cărților este redus, este o problemă foarte dificilă de a le obține din nou pe o bază rentabilă, în timp ce oameni înguști la minte vor striga „speculație”, fără să discearnă că nimeni nu este beneficiar și că mijloacele lui Dumnezeu nu trebuie să fie paralizate din lipsă de capital. Cărți care trebuia să circule, în mare măsură, zac nefolosite în birourile editurii noas-

tre pentru că nu este manifestat interes suficient spre a le pune în circulație.

Presa este o putere, dar dacă produsele ei zac moarte din lipsă de bărbați care să facă planuri pentru o largă circulație a lor, puterea ei este pierdută. În timp ce s-a acționat repede spre a discerne posibilitatea de a cheltui bani în condiții favorabile, spre a înmulți cărțile și broșurile, au fost neglijate planurile de a recupera banii astfel investiți, spre a produce alte publicații. Puterea presei, cu toate avantajele ei, se află în mâinile lor și pot s-o folosească cu cel mai bun profit sau pot fi pe jumătate adormiți, iar prin lipsă de acțiune să piardă avantajele pe care le puteau câștiga. Prin calcul judicios, ei pot extinde lumina prin vânzare de cărți și broșuri. Ei pot să le trimită miilor de familii care acum se află în întuneric și rătăcire.

Alți editori au sisteme regulate de a prezenta pe piață cărți fără nici un interes important. „Căci fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii.” Ocazii de aur au loc aproape zilnic unde liniștii mesageri ai adevărului se pot prezenta în familii și persoanelor; dar cei indolenți și nepăsători nu profită deloc de aceste ocazii. Predicatorii vii sunt puțini. Acolo unde ar trebui să fie o sută, este numai unul. Mulți fac marea greșală de a nu-și pune talentele în acțiune spre a căuta să salveze sufletele semenilor lor. Ar trebui angajați sute de oameni care să ducă lumina în toate orașele, satele și comunele noastre. Spiritul public trebuie agitat. Dumnezeu spune: „Lăsați ca lumina să fie trimisă în toate părțile câmpului.” Planul Lui este ca oamenii să fie canale ale luminii, care s-o ducă celor care sunt în întuneric.

Misionari sunt necesari peste tot. În toate părțile câmpului trebuie aleși vânzători de cărți, nu dintre elementele instabile ale societății, nu dintre bărbații și femeile care nu sunt buni de nimic altceva și n-au avut nici un succes, ci dintre cei care au o îndemânare bună, tact, previziune entuziastă și abilitate. De unii ca aceștia este nevoie spre a avea succes ca agenți, colportori și vânzători ambulanti. Oamenii potriviți își asumă răspunderea acestei lucrări, dar unii pastori nechibzuiți îi vor lăuda, spunându-le că darul lor ar trebui folosit la amvon în locul simplei lucrări de colportor. În felul acesta, lucrarea este depreciată. Ei sunt influențați să obțină o autorizație de a predica; și tocmai cei care ar putea fi instruiți ca buni misionari, să viziteze familiile în căminul lor și să vorbească și să se roage

împreună cu ele, sunt luați spre a-i face pastori slabi, iar câmpul unde este nevoie de atâta muncă și unde ar putea fi făcut atât de mult bine pentru cauză este neglijat. Colportorul eficient, ca și pastorul, trebuie să aibă o remunerație suficientă pentru serviciile lui, dacă lucrează cu credincioșie.

Dacă există o lucrare mai importantă decât cealaltă, atunci aceea este de a prezenta publicațiile noastre în public, făcându-i pe oameni să cerceteze Scripturile. Lucrarea misionară — prezentarea publicațiilor noastre în familii, discutarea și înălțarea de rugăciuni cu ei și pentru ei — este o lucrare bună, care-i va educa pe bărbați și femei să facă lucrare pastorală.

Nu toți sunt potriviți pentru această lucrare. Cei cu talent și abilitatea cea mai bună, care se pot ține de lucrare cu pricepere și sistematic și o vor duce mai departe cu stăruință și energie, aceștia sunt cei care trebuie aleși. Trebuie să existe un plan complet și foarte bine alcătuit, iar acesta să fie adus la îndeplinire cu credincioșie. Comunitățile din fiecare loc trebuie să simtă cel mai adânc interes pentru lucrarea misionară cu broșuri.

Cărțile *Spiritul Profetiei*, precum și *Mărturiile* ar trebui să fie introduse în fiecare familie a păzitorilor Sabatului și frații să cunoască valoarea lor și să fie îndemnați să le citească. N-a fost planul cel mai înțelept de a pune acestor cărți un preț mic și de a avea numai un singur set într-o comunitate. Ele trebuie să se găsească în biblioteca fiecărei familii și citite iar și iar. Să fie acolo unde pot fi citite de mulți și lăsate să fie uzate, fiind citite de toți vecinii.

[391] Ar trebui să fie lecturi de seară, în care unul citește cu glas tare pentru cei adunați iarna în jurul focului din cămin. Se manifestă doar puțin interes spre a folosi la maximum lumina dată de Dumnezeu. O mare parte din ea este cu privire la îndatoririle de familie și multe instrucțiuni sunt date spre a face față aproape fiecărui caz și împrejurări. Vor fi cheltuiți bani pentru ceai, cafea, panglici, gulere încrêțite și ornamente vestimentare, precum și timp și muncă pentru pregătirea îmbrăcăminte, în timp ce lucrarea lăuntrică a inimii este neglijată. Dumnezeu a oferit o lumină prețioasă spre a fi prezentată în publicații, iar acestea trebuie să se afle în posesia fiecărei familii spre a fi citite. Părinți, copiii voștri sunt în primejdia să meargă împotriva luminii date de cer, și voi trebuie atât să cumpărați, cât și să citiți cărțile, pentru că ele vor fi o binecuvântare pentru voi și ai voștri.

Ar trebui să împrumutați vecinilor voștri *Spiritul Profetiei* și să-i convingeți să cumpere exemplare pentru ei înșiși. Misionari pentru Dumnezeu, voi trebuie să fiți lucrători serioși, activi și energici!

Mulți merg direct împotriva luminii pe care a dat-o Dumnezeu poporului Său, pentru că ei nu citesc cărțile care conțin lumină și înțelepciune, muștrări și avertismente. Grijile lumii, iubirea modei și lipsa religiei au îndepărtat atenția de la lumina pe care a dat-o Dumnezeu atât de binevoitor, în timp ce cărți și reviste care conțin erezii circulă peste tot în țară. Scepticismul și necredința se înmulțesc peste tot. Lumina cea atât de prețioasă, care vine de la tronul lui Dumnezeu, este ascunsă sub obroc. Dumnezeu va trage la răspundere pe poporul Său pentru această neglijență. Lui trebuie să I se dea socoteală de fiecare rază de lumină pe care a lăsat-o să strălucească pe cărarea noastră, fie că a fost folosită pentru înaintarea noastră în lucrurile spirituale, fie că a fost respinsă pentru că a fost mai plăcut să urmăim înclinația.

Noi avem acum condiții foarte favorabile să răspândim adevărul; dar poporul nostru nu se ridică la înălțimea privilegiilor date. Ei nu văd și nu simt în fiecare comunitate nevoia de a-și folosi capacitățile spre a câștiga suflete. Ei nu-și dau seama de datoria lor de a obține abonamente pentru revistele noastre, inclusiv revista noastră de sănătate, și de a prezenta cărțile și broșurile noastre. În lucrare trebuie să fie oameni dispuși să învețe care sunt căile cele mai bune de a se apropia de persoane și familii. Îmbrăcămintea lor trebuie să fie plăcută, și nu spilcuită, iar manierele lor să nu îi dezguste pe oameni. Este o mare lipsă de politețe adevărată în rândurile poporului nostru. Aceasta trebuie să fie cultivată de toți cei care fac lucrare misionară.

Casele noastre de editură trebuie să prezinte o prosperitate însemnată. Poporul nostru poate să le susțină, dacă vrea să arate un interes hotărât față de lucrarea publicațiilor noastre pe piață. Dar dacă va fi manifestat un interes tot atât de mic în anul care vine cât a fost arătat în anul care a trecut, atunci va fi doar o mică rezervă de bani pe care se poate conta. Cu cât va fi mai largă circulația publicațiilor noastre, cu atât mai mare va fi cererea de cărți care prezintă lămurit adevărul Scripturilor. Mulți ajung dezgustați de contradicțiile, erorile și apostazia bisericilor, precum și de festivalurile, bazarurile, loteriile și numeroasele investiții făcute cu scopul de a storce bani pentru biserică. Sunt mulți care caută lumina în întuneric. Dacă ziarele,

[392]

broșurile și cărțile noastre, care exprimă adevărul în limba clară a Bibliei, ar putea avea o circulație largă, mulți ar descoperi că ele sunt exact ceea ce doreau ei. Dar mulți dintre frații noștri acționează ca și când oamenii trebuie să vină la ei sau să-i trimită la birourile noastre spre a obține publicațiile, când mii nici nu știu că ele există.

Dumnezeu cheamă pe poporul Său să acționeze ca bărbați vii și să nu fie indolenți, leneși și nepăsători. Noi ar trebui să ducem publicațiile oamenilor și să-i îndemnăm să le accepte, arătându-le că vor primi cu mult mai mult decât valoarea banilor lor. Înălțați valoarea cărților pe care le oferiți. Voi nu le puteți aprecia la adevărata lor valoare.

[393] Sufletul meu a fost chinuit când am văzut indiferența poporului nostru care face o atât de înaltă mărturisire. Am văzut că sângele sufletelor va fi pe îmbrăcămintea multora care acum se simt comozi și neresponsabili pentru sufletele care pier în jurul lor din lipsă de lumină și cunoștință. Ei au venit în legătură cu ei, dar niciodată nu i-au avertizat, niciodată nu s-au rugat împreună cu ei și pentru ei și niciodată n-au făcut eforturi serioase să le prezinte adevărul. Mi s-a arătat că în privința aceasta a fost o neglijență surprinzătoare. Pastorii nu fac nici jumătate din ceea ce ar putea face spre a-i educa pe oamenii pentru care lucrează asupra tuturor punctelor adevărului și datoriei, și ca urmare, oamenii sunt nespirtuali și inactivi. Rugul și eșafodul nu sunt alese pentru acest timp spre a pune la încercare pe poporul lui Dumnezeu; și tocmai din acest motiv iubirea multora s-a răcit. Când apar încercări, harul este proporțional cu pericolele. Noi trebuie să ne consacram în mod individual exact în locul unde Dumnezeu a spus că ne va întâmpina.

Ambasadorii ai lui Hristos

Ambasadorii lui Hristos au o lucrare solemnă și importantă, care asupra unora apasă prea ușor. În timp ce Hristos slujește în sanctuarul de sus, El este de asemenea, prin delegații Săi, slujitorul bisericii Sale de pe pământ. El le vorbește oamenilor prin bărbați aleși și duce înaintea lucrarea Lui prin ei, așa cum în zilele umilinței Sale a activat vizibil pe pământ. Deși au trecut secole, scurgerea timpului n-a schimbat făgăduința Lui rostită la despărțirea de ucenicii Săi: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. De la înălțarea lui Hristos până în ziua de astăzi, bărbați rânduiți de Dumnezeu, cu autoritate derivată de la El, au devenit învățători ai credinței. Hristos, Păstorul adevărat, supraveghează lucrarea Sa prin intermediul acestor subpăstori. În felul acesta, poziția celor ce lucrează prin cuvânt și învățătură devine foarte importantă. În locul lui Hristos, ei îi imploră pe oameni să se împace cu Dumnezeu.

Poporul nu trebuie să privească la pastorii lor ca la niște vorbitori și oratori publici, ci ca la ambasadorii lui Hristos, care primesc înțelepciune și putere de la Căpetenia bisericii. A disprețui și a desconsidera Cuvântul vorbit de reprezentantul lui Hristos înseamnă nu numai a arăta dispreț față de om, ci și față de Domnul care l-a trimis. El este în locul lui Hristos, iar prin reprezentanții Săi, trebuie auzit glasul Mântuitorului.

Mulți dintre pastorii noștri au făcut o mare greșală, ținând cuvântări care erau întru totul argumentative. Sunt suflete care ascultă teoria adevărului și sunt impresionați de dovezile aduse, iar apoi, dacă o parte din cuvântare îl prezintă pe Hristos ca Mântuitor al lumii, sămânța semănată poate să răsară și să aducă rod spre slava lui Dumnezeu. Dar în multe cuvântări crucea lui Hristos nu este prezentată înaintea poporului. Unii s-ar putea să asculte ultima predică pe care o vor auzi vreodată și unii niciodată nu vor mai fi într-o astfel de situație, încât să poată avea lanțul adevărului prezentat înaintea lor și aplicația practică făcută pentru inimile lor. Acea ocazie de aur este pierdută pentru totdeauna. Dacă în legătură cu teoria adevărului

[394]

ar fi fost înălțat Hristos și iubirea Sa răscumpărătoare, aceasta ar fi putut înclina balanța de partea Lui.

Există mai multe suflete decât ne închipuim noi care doresc mult să înțeleagă cum pot veni la Hristos. Mulți ascultă predici populare de la amvon, după care nu sunt mai edificați și nu știu cum să-L găsească pe Isus, pacea și odihna pe care le dorește sufletul lor. Pastorii care propovăduiesc lumii ultima solie de îndurare trebuie să aibă în minte că Hristos trebuie să fie înălțat ca loc de scăpare al păcătoșilor. Mulți pastori cred că nu este necesar să predice pocăința și credința pentru inimi supuse prin iubirea lui Dumnezeu; ei consideră de la sine înțeles că ascultătorii lor sunt întru totul familiarizați cu Evanghelia și că trebuie prezentate probleme de natură diferită pentru a le menține atenția. Dacă ascultătorii sunt interesați, ei iau aceasta ca o dovadă de succes. Poporul este mult mai necunoscător cu privire la planul de mântuire și este necesară mai multă instruire cu privire la acest subiect foarte important decât pentru oricare altul.

Cei care sunt adunați să asculte adevărul se așteaptă să fie folosiți așa cum au făcut Corneliu și prietenii săi: „Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui”.

[395] Cuvântările teoretice sunt esențiale ca toți să poată cunoaște forma de învățătură și să vadă lanțul adevărului, verigă cu verigă, care se unesc într-un întreg perfect. Dar nici o cuvântare să nu fie ținută fără prezentarea lui Hristos și El răstignit ca temelie a Evangheliei, făcând o aplicație practică a adevărilor prezentate și imprimând asupra poporului faptul că învățătura lui Hristos nu este Da și Nu, ci Da și Amin, în Hristos Isus.

După ce a fost prezentată teoria adevărului, urmează partea grea a lucrării. Poporul nu trebuie lăsat fără instrucțiunea adevărilor practice care au legătură cu viața de fiecare zi. Ei trebuie să vadă și să simtă că sunt păcătoși și trebuie să fie convertiți la Dumnezeu. Ceea ce a spus Hristos, ceea ce a făcut El și ceea ce a învățat El trebuie să le fie prezentat în mărimea cea mai impresionantă.

Lucrarea pastorului este de-abia la început atunci când este prezentat adevărul spre înțelegerea poporului. Hristos este Mijlocitorul nostru și Marele Preot care slujește în prezența Tatălui. El a fost arătat lui Ioan ca un Miel care a fost înjunghiat și și-a vărsat sângele în favoarea păcătosului. Când Legea lui Dumnezeu este pusă în fața

păcătosului, care îi arată profunzimea păcatelor lui, el trebuie să fie îndreptat atunci spre Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. El trebuie să fie învățat pocăința față de Dumnezeu și credința față de Domnul Isus Hristos. În felul acesta, lucrarea reprezentanților lui Hristos va fi în armonie cu lucrarea Lui din Sanctuarul ceresc.

Pastorii ar ajunge la mult mai multe inimi dacă ar stăruii mai mult asupra evlaviei practice. Adesea, când se fac eforturi de prezentare a adevărului în câmpuri noi, lucrarea este aproape în întregime teoretică. Poporul este nedecis. Ei văd forța adevărului și sunt doritori să obțină o temelie sigură. Când simțămintele lor sunt înduioșate, este timpul, mai presus de orice altceva, să stăruii asupra religiei lui Hristos pe care s-o imprimi asupra conștiinței lor; dar prea adesea cursul lecturilor a fost lăsat să se încheie fără să fie făcută lucrarea de care oamenii aveau nevoie. Acel efort s-a asemănat cu jertfa lui Cain, care nu vărsase sânge, astfel ca Dumnezeu să o accepte. Cain a făcut bine aducând o jertfă, dar el a lăsat afară tot ceea ce o făcea să aibă vreo valoare — sângele ispășitor.

Este un fapt trist că motivul pentru care mulți stăruie atât de mult asupra teoriei și atât de puțin asupra evlaviei practice este că Hristos nu locuiește în inimile lor. Ei n-au o legătură vie cu Dumnezeu. [396] Multe suflete se hotărăsc în favoarea adevărului pentru greutatea dovezilor, fără să fie convertiți. N-au fost prezentate cuvântări practice în legătură cu doctrina, încât ascultătorii să vadă frumosul lanț al adevărului și să poată să se îndrăgostească de Autorul lui și să fie sfințiți prin ascultare. Lucrarea pastorului nu este făcută până când nu s-a imprimat asupra ascultătorilor necesitatea unei schimbări a caracterului în concordanță cu principiile curate ale adevărului pe care l-au primit.

O religie de formă trebuie să fie de temut, pentru că în ea nu este nici un Mântuitor. Hristos a prezentat cuvântări practice lămurite, amănunțite și cercetătoare. Trimișii Lui trebuie să urmeze exemplul Său în orice cuvântare. Hristos și Tatăl Său erau una; Hristos a fost cu bucurie de acord cu toate cerințele Tatălui Său. El avea gândul lui Dumnezeu. Răscumpărătorul era Modelul desăvârșit. Iehova era manifestat în El. Cerul a fost încorporat în natură omenească și natura omenească a fost înglobată în inima Iubirii nemărginite. Dacă pastorii vor să se așeze în smerenie la picioarele lui Isus, curând vor putea obține o vedere corectă a caracterului lui Dumnezeu și vor fi,

de asemenea, în stare să învețe și pe alții. Unii intră în lucrarea de slujire fără o profundă iubire față de Dumnezeu și față de semenii lor. În viața unora ca aceștia se va manifesta egoism și satisfacere de plăceri și, în timp ce acești străjeri neconsacrați și necredincioși se slujesc pe ei înșiși, în loc să hrănească turma și să se îngrijească de îndatoririle lor pastorale, poporul piere din lipsă de instruire potrivită.

În fiecare cuvântare trebuie făcute apeluri fierbinți poporului ca să renunțe la păcatele lor și să se întoarcă la Hristos. Păcatele și satisfacerea plăcerilor populare din zilele noastre trebuie să fie condamnate și să fie aplicată evlavia practică. Pastorul însuși să fie foarte serios, simțind din inimă cuvintele pe care le rostește și nefiind în stare să înăbușe simțământul de îngrijorare pentru sufletele bărbaților și femeilor pentru care a murit Hristos. Despre Domnul s-a spus: „Căci râvna casei Tale mă mănâncă”. Aceeași râvnă trebuie să fie simțită și de reprezentanții Săi.

[397] Pentru om a fost făcut un sacrificiu nemărginit și făcut în zadar pentru fiecare suflet care nu vrea să accepte mântuirea. Deci, cât este de important ca cel care prezintă adevărul să facă aceasta cu simțul deplinei responsabilități care apasă asupra lui. Cât de afectuoasă, miloasă și curtenitoare trebuie să fie toată purtarea lui în lucrarea cu sufletele oamenilor, când Răscumpărătorul lumii a arătat că El le prețuiește atât de mult! Întrebarea pusă de Hristos este: „Care este deci robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale?” Isus întreabă: Cine? Și fiecare slujitor al Evangheliei trebuie să repete întrebarea pentru propria sa inimă. Când el examinează adevărurile și mintea lui reține tabloul schițat de ispravnicul credincios și înțelept, sufletul lui va fi răscolit până în străfunduri.

Fiecărui om îi este dată lucrarea lui; nici unul nu este scutit. Fiecare are o parte de făcut după capacitatea lui și cel care prezintă adevărul are sarcina să afle, cu atenție și cu rugăciune, îndemânarea tuturor celor care acceptă adevărul, apoi să-i instruiască și să-i conducă pas cu pas, făcându-i să-și dea seama de răspunderea pe care o au de a face lucrarea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu. Aceștia trebuie să li se spună mereu că nimeni nu va fi în stare să reziste ispitei, să corespundă scopului lui Dumnezeu și să trăiască viața unui creștin dacă nu-și va lua lucrarea sa, mare sau mică și să

o îndeplinească în mod conștiincios. Fiecare are ceva de făcut în afară de a merge la biserică și a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Ei trebuie să pună în practică adevărul auzit, aducând principiile lui în viața de fiecare zi. Ei trebuie să facă lucrare pentru Hristos în mod constant, nu din motive egoiste, ci numai în scopul de a-L slăvi pe El, care a făcut orice sacrificiu spre a-i salva de la ruină.

Pastorii să întipărească asupra minții celor care acceptă adevărul că ei trebuie să-L aibă pe Hristos în căminul lor, că au nevoie de har și înțelepciune de la El pentru a-i călăuzi și stăpâni pe copiii lor. O parte din lucrarea pe care le-a lăsat-o Dumnezeu să o facă este de a-i educa și instrui pe acești copii, aducându-i la supunere. Amabilitatea și bunăvoința pastorului să fie vizibile în modul în care îi tratează pe copii. El totdeauna trebuie să-și aducă aminte că ei sunt bărbați și femei în miniatură, membri mai tineri ai familiei Domnului. Aceștia pot fi foarte apropiați și scumpi pentru Domnul, iar dacă sunt educați și instruiți cum trebuie, vor face lucrare pentru El chiar în tinerețea lor. Hristos este întristat de orice cuvânt aspru, sever și nesocotit rostit către copii. Drepturile lor nu sunt respectate totdeauna și adesea sunt tratați ca și când n-ar avea o personalitate proprie care are nevoie să fie dezvoltată cum trebuie, astfel încât să nu poată fi înăbușită și scopul lui Dumnezeu în viața lor să se dovedească un eșec.

[398]

Timotei cunoștea din pruncie Scripturile și cunoștința lui a fost un scut pentru el împotriva influențelor rele care-l înconjurau și a ispitei de a alege plăcerea și satisfacția egoistă înaintea datoriei. De un astfel de scut au nevoie toți copiii noștri. Părinții și ambasadorii lui Hristos au datoria să le dea copiilor o învățătură corectă din Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă vrea să primească aprobarea Domnului său, pastorul trebuie să lucreze cu credincioșie ca să prezinte pe fiecare om desăvârșit în Hristos. În maniera lui de lucru, el nu trebuie să lase impresia că nu are prea mare importanță dacă oamenii acceptă sau nu adevărul și dacă practică adevărata evlavie, ci credincioșia și abnegația manifestate în viața lui să-l convingă pe păcătos că în joc sunt interesele veșnice și că sufletul lui este în pericol dacă nu răspunde față de munca serioasă depusă în favoarea lui. Cei care au fost aduși din eroare și întunerice la adevăr și lumină au de făcut schimbări mari, iar dacă nu este imprimată asupra conștiinței necesitatea unei reforme

complete, ei vor fi ca omul care se privește în oglindă, Legea lui Dumnezeu, și descoperă defectele din caracterul lui moral, dar care a plecat și a uitat ce fel de om era. Minte trebuie ținută trează într-un simțământ de responsabilitate, altfel ea va recădea într-o stare și mai mare de neatenție și neglijență decât înainte de a fi trezită.

[399] Lucrarea ambasadourilor lui Hristos este mult mai mare și are o răspundere mai mare decât își închipuie mulți. Ei nu trebuie să fie mulțumiți de succes până ce, prin muncă serioasă și binecuvântarea lui Dumnezeu, pot să-i prezinte creștini gata pentru servire, care au un simț adevărat al responsabilității și vor să facă lucrare hotărâtă pentru ei. Munca și instruirea propriu-zisă va rezulta în aducerea în stare de activitate a acelor bărbați și femei ale căror caractere sunt puternice și convingerile le sunt atât de ferme, încât nimic din ceea ce aparține unui caracter egoist să nu permită să-i împiedice în lucrarea lor, micșorându-le credința sau abătându-i de la datoria lor. Dacă pastorul i-a instruit cum trebuie pe cei de sub îngrijirea lui, când el pleacă într-un alt câmp de lucru, lucrarea lăsată nu se va destrăma pentru că este așa de ferm întărită, încât este asigurată. Dacă cei care primesc adevărul nu sunt cu totul convertiți și dacă nu există o schimbare radicală în viața și caracterul lor, sufletul nu este consolidat pe Stânca cea veșnică; și după ce lucrarea pastorului încetează și noutatea s-a dus, impresia se șterge în curând, adevărul își pierde puterea de a încânta și ei nu exercită o influență sfântă și nu mai sunt buni pentru mărturisirea lor despre adevăr.

Eu sunt uimită că, cu exemplele din fața noastră despre ce ar putea fi omul și ce-ar putea face, nu suntem stimulați la un efort mai mare ca să egalăm faptele bune ale celor drepti. Nu toți pot ocupa o poziție înaltă; totuși, toți pot ocupa poziții de folos și de încredere și pot, prin credincioșia lor stăruitoare, să facă mult mai mult bine decât și-au închipuit că pot face. Cei care îmbrățișează adevărul trebuie să caute după o înțelegere clară a Scripturilor și o cunoaștere experimentală a unui Mântuitor. Intellectul trebuie să fie cultivat, memoria încărcată. Orice lenevie intelectuală este păcat și letargia spirituală este moarte.

O, dac-aș dispune de o vorbire destul de puternică să fac impresia pe care doresc s-o fac asupra colaboratorilor mei din lucrarea Evangheliei! Frații mei, voi mânuiți cuvintele vieții, voi aveți de-a face cu minți capabile de cea mai înaltă dezvoltare, dacă sunt îndrumate

pe calea cea dreaptă. Dar în cuvântările prezentate se expune prea mult eul. Hristos răstignit, Hristos înălțat la cer, Hristos care vine iarăși trebuie să înduioșeze, să bucure și să umple mintea pastorului Evangheliei, încât să prezinte aceste adevăruri poporului cu iubire și seriozitate profundă. Atunci pastorul se va pierde din vedere și Isus va fi proslăvit. Ascultătorii vor fi atât de impresionați de aceste subiecte într-un tot atrăgătoare, încât vor vorbi despre ele și le vor lauda, în loc să-l laude pe pastor, care nu este decât o simplă unealtă. Dar, dacă poporul, în timp ce îl laudă pe pastor, manifestă puțin interes față de Cuvântul predicat, el poate să știe că adevărul nu sfințește propriul său suflet. El nu le vorbește ascultătorilor lui în așa fel încât Isus să fie onorat și iubirea Lui slăvită.

[400]

Hristos a zis: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. Așa să lumineze lumina voastră, încât slava să-I revină lui Dumnezeu, și nu vouă înșivă. Dacă lauda vă este dată vouă, pe bună dreptate vă poate fi frică și rușine, pentru că obiectivul cel mare este pierdut — nu Dumnezeu, ci servul este slăvit. Tot așa să lumineze și lumina voastră! Fii atent, slujitor al lui Hristos, în ce fel luminează lumina ta! Dacă strălucește spre cer, descoperind desăvârșirea lui Hristos, ea luminează corect. Dacă este îndreptată asupra ta, dacă te prezintă pe tine și atrage poporul să te admire pe tine, ar fi mai bine să taci cu desăvârșire pentru că lumina ta luminează într-o direcție greșită.

Slujitori ai lui Hristos, voi puteți fi în legătură cu Dumnezeu dacă vreți să vegheați și să vă rugați. Faceți ca toate cuvintele voastre să fie drese cu sare și lăsați ca bunăvoința și noblețea creștină să stăpânească purtarea voastră. Dacă pacea lui Dumnezeu stăpânește în ea, puterea ei nu numai că va întări, dar va și muia inimile voastre și voi veți fi reprezentanții vii ai lui Hristos. Poporul care mărturisește adevărul se îndepărtează de Dumnezeu. Isus vine în curând și ei sunt nepregătiți. Pastorul trebuie să ajungă el însuși la un standard mai înalt, o credință marcată de o fermitate mai mare, o experiență vie și însuflețită, nu ștearsă și banală, asemenea aceleia a mărturisitorilor cu numele. Dumnezeu pune în fața voastră o țintă înaltă. Vreți voi, prin efort cu post și rugăciune, să ajungeți la întregirea și stabilitatea caracterului creștin? Trebuie să faceți o cale dreaptă cu picioarele voastre pentru ca cel șchiop să nu fie abătut din cale. O legătură

[401] strânsă cu Dumnezeu va aduce pentru tine în lucrarea ta acea putere care trezește conștiința și îl convinge pe păcătos de păcat, făcându-l să strige: „Ce să fac ca să fiu mântuit?”

Mandatul dat de Hristos ucenicilor Săi chiar înainte de înălțarea Sa la cer a fost: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor.” Mandatul ajunge la cei care vor crede în cuvântul Lui prin ucenicii Săi. Și toți cei care sunt chemați de Dumnezeu să stea ca ambasadori pentru El trebuie să ia lecțiile despre evlavie practică date lor de Hristos în Cuvântul Său și să le dea ca învățătură pentru popor.

Hristos a deschis Scripturile pentru ucenicii Săi, începând de la Moise și toți proorocii, i-a învățat în toate lucrurile cu privire la El și le-a explicat profetiile. Apostolii, în propovăduirea lor, au mers înapoi până la vremea lui Adam și i-au adus pe ascultătorii lor, peste secole, prin istoria profetică și au încheiat cu Hristos și El răstignit, chemându-i pe păcătoși la pocăință și să se întoarcă de la păcatele lor la Dumnezeu. Reprezentanții lui Hristos din zilele noastre trebuie să urmeze exemplul lor și în orice cuvântare să proslăvească pe Hristos cel Înălțat ca totul în toți.

Formalitatea nu pune stăpânire numai pe bisericile cu numele, ci ea este în creștere până la o măsură alarmantă printre cei care mărturisesc că păzesc poruncile lui Dumnezeu și așteaptă arătarea pe curând a lui Hristos pe norii cerului. Noi nu trebuie să fim înguști la minte și să ne limităm posibilitățile de a face bine; totuși, când extindem influența noastră și lărgim planurile noastre, când Providența deschide calea, trebuie să fim mai serioși spre a evita idolatria lumii. Când facem eforturi mari spre a mări utilitatea noastră,

[402] trebuie să facem eforturi corespunzătoare spre a obține înțelepciune de la Dumnezeu pentru ducerea mai departe a tuturor ramurilor lucrării după porunca Lui, și nu dintr-un punct de vedere lumesc. Noi nu trebuie să ne potrivim obiceiurilor lumii, ci să facem tot ce putem cu posibilitățile puse de Dumnezeu la îndemâna noastră spre a descoperi adevărul înaintea poporului.

Când lucrările noastre ca popor corespund cu mărturisirea noastră de credință, vom vedea adus la îndeplinire mult mai mult decât

acum. Când avem bărbați tot așa de consacrați ca Ilie, posedând credința pe care a posedat-o el, vom vedea că Dumnezeu ni Se va descoperi și nouă așa cum S-a descoperit bărbaților din vechime. Când avem oameni care, în timp ce își recunosc lipsurile, se vor ruga stăruiitor la Dumnezeu cum a făcut Iacov, vom vedea aceleași rezultate. Omul va primi putere de la Dumnezeu ca răspuns la rugăciunea credinței. În lume există puțină credință. Sunt puțini cei care trăiesc aproape de Dumnezeu. Și cum putem să ne așteptăm la putere mai multă și ca Dumnezeu să Se descopere oamenilor, când Cuvântul Lui este tratat cu neglijență și când inimile nu sunt sfințite prin adevăr? Oameni care nu sunt nici pe jumătate convertiți, care sunt încrezuți și îngâmfați în caracter, predică altora adevărul. Dar Dumnezeu nu lucrează cu ei, pentru că nu sunt sfințiți în inimă și viață. Ei nu umblă smeriți cu Dumnezeu. Noi trebuie să avem un corp de pastori convertiți și atunci vom vedea lumina lui Dumnezeu și puterea Lui care ajută tuturor eforturilor noastre.

Străjerii din vechime puși pe zidurile Ierusalimului și ale altor orașe ocupau o poziție de cea mai mare răspundere. Siguranța tuturor celor din interiorul orașelor depindea de credincioșia lor. Când se așteptau la primejdie, ei nu trebuia să stea liniștiți nici zi, nici noapte. La fiecare câteva momente, trebuia să se strige unul pe altul, spre a vedea dacă erau treji și că nu se întâmplase nimic rău. Santinelele erau postate pe o înălțime de unde vedeau pozițiile importante care trebuia păzite și de acolo sunau strigătul de avertizare sau de încurajare. Acesta era dus de la unul la altul, fiecare repetând cuvintele, până ce înconjura cetatea întreagă.

Acești străjeri reprezintă corpul pastoral, de credincioșia căruia depinde mântuirea sufletelor. Ispravnicii tainelor lui Dumnezeu trebuie să vegheze pe zidurile Sionului, și dacă văd sabia venind, trebuie să sune semnalul de alarmă. Dacă sunt santinele adormite și simțurile lor spirituale sunt atât de amorțite, încât nu văd și nu-și dau seama de primejdie, și poporul piere, Dumnezeu va cere sângele lor din mâinile străjerilor.

„Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea.” Străjerii trebuie să trăiască foarte aproape de Dumnezeu, ca să audă Cuvântul și să li se imprime Duhul Lui, pentru ca poporul să nu privească la ei în zadar. „Când zic celui rău: «Răule,

vei muri negreșit!» Și tu nu-i spui ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul.” Ambasadorii lui Hristos trebuie să ia seama ca, prin necredințioșia lor, să nu-și piardă propriul lor suflet și sufletele celor care îi ascultă.

Mi-au fost arătate comunitățile din diferite state care mărturisesc a păzi poruncile lui Dumnezeu și așteaptă a doua venire a lui Hristos. Printre ei există multă nepăsare, mândrie, iubire de lume și o formalitate rece. Și acesta este poporul care ajunge repede să se asemene cu vechiul Israel în ce privește lipsa evlaviei. Mulți fac mare caz de evlavie și totuși sunt lipsiți de stăpânire de sine. Apetitul și patima domină, egoismului i se dă importanță. Mulți sunt arbitrari, dictatoriali, îngâmfați, laudăroși, mândri și neconsacrați. Și totuși, unele dintre aceste persoane sunt pastori, care se ocupă cu adevăruri sacre. Dacă nu se pocăiesc, sfeșnicul va fi mutat din locul lui. Blestemul Mântuitorului pronunțat asupra smochinului fără rod este o predică pentru toți formalistii și ipocriții laudăroși, care se prezintă în fața lumii cu frunziș pretentios, dar lipsit de rod. Ce muștrare pentru cei [404] ce au o formă de evlavie, în timp ce prin viața lor necreștină ei neagă puterea acesteia! Cel care a tratat cu delicatete chiar pe căpetenia păcătoșilor, Cel care niciodată n-a disprețuit blândețea și adevărata pocăință, oricât de mare era vinovăția, a muștrat cu denunțări usturătoare pe cei care fac mari mărturisiri de evlavie, dar care prin fapte își tăgăduiesc credința.

Modul de a vorbi

Unii dintre cei mai talentați pastori își fac lor înșiși un mare rău prin felul lor de vorbire defectuoasă. În timp ce învață pe popor datorită de a asculta de Legea morală a lui Dumnezeu, ei nu trebuie să fie găsiți că violează legile lui Dumnezeu cu privire la sănătate și viață. Pastorii trebuie să stea drept și să vorbească fără grabă, hotărât și limpede, luând după fiecare propoziție o inspirație de aer completă și exprimând cuvintele prin exercitarea mușchilor abdominali. Dacă vor observa această regulă simplă, dând atenție legilor sănătății și

în alte privințe, ei își pot conserva viața și utilitatea timp mult mai îndelungat decât oamenii din oricare altă profesie.

Pieptul va deveni mai larg și, prin educarea vocii, vorbitorul rareori ajunge răgușit chiar prin vorbire continuă. În loc ca pastorii noștri să devină epuizați prin vorbire, prin îngrijire, ei pot birui orice tendință spre epuizare. Eu le-aș spune fraților mei din lucrare: Dacă nu vă educați să vorbiți conform cu legile fizice, veți sacrifica viața și mulți vor deplânge pierderea „acelor martiri ai cauzei adevărului”, când, de fapt, prin îngăduința obiceiurilor rele, v-ați făcut rău vouă înșivă și adevărului pe care îl reprezentați și ați jefuit pe Dumnezeu și lumea de lucrarea pe care ați fi putut să o faceți. Dumnezeu ar fi fost bucuros să vă aibă în viață, dar voi ați comis o sinucidere lentă.

Felul în care este prezentat adevărul are adesea mult de-a face cu hotărârea dacă acesta va fi acceptat sau respins. Toți cei care lucrează pentru cauza cea mare a reformei trebuie să caute să devină lucrători eficienți, ca să poată aduce la îndeplinire cea mai mare cantitate de bine posibil, și nu să reducă din forța adevărului prin propriile lor deficiente.

[405]

Pastorii și învățătorii trebuie să se instruiască pe ei înșiși pentru o pronunție clară și distinctă, dând fiecărui cuvânt sunet deplin. Cei care vorbesc repede din gât, amestecând cuvintele și ridicând glasul până la o înălțime nenaturală, răgușesc repede și cuvintele rostite pierd jumătate din forța pe care ar fi avut-o dacă s-ar fi vorbit răspicat, distinct și nu așa de tare. Simpatiile ascultătorilor sunt slăbite față de vorbitor pentru că ei știu că el își face rău și se tem că se va prăbuși în orice clipă. Nu este nici o dovadă că omul are zel pentru Dumnezeu pentru că lucrează într-o frenezie de excitație și gesticulație. „Căci deprinderea trupească”, spune apostolul, „este de puțin folos”.

Mântuitorul lumii a dorit ca însoțitorii Lui colaboratori să-L reprezinte pe El; și cu cât un om umblă mai aproape cu Dumnezeu, cu atât mai fără greșeli va fi felul lui de a se adresa, comportamentul lui, atitudinea lui și gesturile lui. Maniere grosolane și stângace n-au fost văzute niciodată la Modelul nostru Isus Hristos. El era un reprezentant al cerului și urmașii Lui trebuie să fie ca El.

Unii cred că Domnul, prin Duhul Său, îl va califica pe om să vorbească așa cum dorește el să vorbească, dar Domnul n-are de gând să facă lucrarea pe care El a dat-o omului s-o facă. El ne-a dat putere să gândim și ocazii să ne educăm mintea și manierele.

După ce am făcut tot ce am putut, folosind la maximum avantajele care ne stau la îndemână, ne putem întoarce apoi spre Dumnezeu cu rugăciune serioasă să facă, prin Duhul Său, ceea ce noi înșine nu putem face și totdeauna vom găsi putere și eficiență la Mântuitorul nostru.

Calificați pentru lucrare

[406] Tinerilor noștri li se face un mare rău prin îngăduința de a începe să predice când nu cunosc suficient Scripturile spre a prezenta credința noastră într-o manieră inteligentă. Unii dintre cei care intră în câmp sunt începători în ale Scripturii. Și în alte lucruri ei sunt incompetenți și ineficienți. Ei nu pot citi Scripturile fără ezitări și pronunță greșit cuvintele, amestecându-le în așa fel, încât Cuvântul lui Dumnezeu este înjosit. Cei care nu sunt calificați să prezinte adevărul într-o manieră potrivită nu trebuie să fie încurcați cu privire la datoria pe care o au. Locul lor este acela al învățăcelului, nu al învățătorului. Tinerilor care doresc să se pregătească pentru lucrarea de slujire le este de mare folos să frecventeze colegiul nostru; dar mai sunt necesare și alte avantaje ca să poată fi calificați să devină vorbitori acceptabili. Trebuie folosit un profesor care să-i educe pe tineri să vorbească fără să obosească organele vocale. Și manierelor trebuie să li se dea atenție.

Unii tineri care intră în câmp n-au succes în a-i învăța pe alții adevărul, pentru că ei nu s-au educat pe ei înșiși. Cei care nu pot citi corect trebuie să învețe și trebuie să devină apti să-i învețe pe alții înainte de a încerca să stea în fața publicului. Învățătorii din școlile noastre sunt obligați să se dedice și mai mult studiului, ca să poată fi pregătiți să-i instruiască pe alții. Învățătorii aceștia nu sunt acceptați până n-au trecut un examen riguros și capacitatea lor de a preda lecții n-a fost testată de judecători competenți. În examinarea pastorilor nu trebuie folosită o atenție mai mică, cei care sunt pe punctul de a intra în sacra lucrare de învățare a adevărului biblic pentru lume necesitând a fi examinați cu grijă de către persoane credincioase, cu experiență.

Când aceștia au avut o oarecare experiență, mai este încă o altă lucrare de făcut pentru ei. Trebuie să fie prezentați înaintea Domnului în rugăciune serioasă, ca prin Duhul Său cel Sfânt să arate dacă

sunt acceptați de El. Apostolul spune: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă”. Pe vremea apostolilor, slujbașii lui Dumnezeu nu îndrăzneau să aibă încredere în propria lor judecată la alegerea sau acceptarea bărbaților spre a ocupa solemnă și importanta poziție de purtători de cuvânt pentru Dumnezeu. Ei alegeau bărbați pe care îi accepta judecata lor, apoi îi puneau înaintea Domnului, să vadă dacă El îi va accepta să meargă în câmp ca reprezentanți ai Săi. Astăzi nu trebuie să se facă mai puțin.

Am întâlnit în multe locuri bărbați care s-au grăbit să ocupe poziții de răspundere ca prezbiteri ai comunității, nefiind calificați pentru o astfel de slujbă. Ei n-au control suficient asupra lor înșiși. Influența lor nu este bună. Comunitatea este în necaz continuu ca urmare a caracterului defectuos al conducătorului. Mâinile au fost puse prea cu grabă asupra acestor bărbați.

[407]

Slujbașii lui Dumnezeu trebuie să aibă o reputație bună, fiind capabili să ducă la bun sfârșit un interes pe care l-au trezit. Avem mare nevoie de bărbați competenți care vor aduce onoare, și nu ocară, asupra cauzei pe care o reprezintă. Pastorii trebuie să fie examinați în mod deosebit spre a se vedea dacă au o înțelegere inteligentă a adevărului pentru acest timp, așa încât să poată ține o expunere bine ordonată a profetiilor biblice sau a subiectelor practice. Dacă nu pot prezenta în mod clar subiectele biblice, este necesar să mai fie încă ascultători și învățăcei. Ei trebuie să cerceteze Scripturile serios și cu rugăciune și să se familiarizeze cu ele, pentru a fi învățători ai adevărului biblic pentru alții. Toate lucrurile acestea trebuie avute în vedere cu atenție și rugăciune înainte ca oamenii să se grăbească să intre în câmpul de lucru.

Planul care a fost adoptat ca pastorul Smith să țină cursuri biblice în diferite state este aprobat de Dumnezeu. Prin aceste cursuri s-a făcut mult bine, dar nu este devotat tot timpul acestei lucrări, care ar fi de folos pentru pastorii tineri și pentru cauza lui Dumnezeu. Roadele eforturilor care au fost făcute deja nu vor putea fi niciodată evaluate pe deplin în această viață, ele putând fi văzute doar în veșnicie.

Pastori ai Evangheliei

Frate A.,

[408] Mi-a fost arătat că tu nu ești pregătit să activezi cu succes în lucrarea de slujire. Într-un timp, succesul a însoțit în parte eforturile tale; dar în timp ce acesta ar fi trebuit să te inspire cu o și mai mare seriozitate și zel, efectul a fost contrar. Simțământul bunătății lui Dumnezeu ar fi trebuit să te facă să continui lucrarea în umilință și neîncrezător în eu. Dar, mai ales după întărirea ta ca pastor, ai început să consideri că ești complet dezvoltat, capabil să prezinti adevărul în localități mari; ai devenit astfel delăsător, nemaisimțind nici o sarcină pentru suflete, și din acel timp, lucrarea ta a fost de mică valoare pentru cauza lui Dumnezeu. Posedând putere fizică, tu nu-ți dai seama că ești tot atât de responsabil pentru felul cum o folosești ca și omul înstărit de felul cum își folosește banii. Ție nu-ți place munca manuală; totuși, ai un organism care are nevoie de o severă încordare fizică atât pentru ocrotirea sănătății, cât și pentru înviorarea puterilor mintale. Cât privește sănătatea, exercițiul fizic ar fi de cea mai mare valoare pentru toți pastorii noștri; și ori de câte ori pot, ei ar trebui să simtă ca o datorie să se angajeze în muncă fizică pentru întreținerea familiilor lor.

Frate A., ți-ai pierdut vremea lenevind în somn care, în loc să fie vital pentru sănătatea ta, a fost păgubitor. Ceasurile prețioase pe care le-ai pierdut nefăcând nimic bun, pentru tine sau pentru oricine altcineva, stau împotriva ta în registrul cerului. Numele tău mi-a fost arătat la rubrica: „Slujitori leneși”. Lucrarea ta nu va trece proba judecății. Tu ai petrecut atât de mult timp prețios în somn, încât toate puterile tale par paralizate. Sănătatea poate fi dobândită prin obiceiuri cuviincioase de viață și poate fi făcută să producă dobândă, și încă o dobândă sporită. Dar acest capital, mai prețios decât oricare depozit din bancă, poate fi sacrificat prin necumpătare în mâncare și băutură sau lăsând organele să ruginească de inactivitate. Trebuie să se renunțe la îngăduințele favorite; lenevia trebuie biruită.

Motivul pentru care mulți dintre pastorii noștri se plâng de boală este că ei nu reușesc să facă exercițiu suficient și își îngăduie să mănânce peste măsură. Ei nu-și dau seama că o astfel de cale vatamă și cel mai puternic organism. Cei care, ca și tine, au o fire leneșă trebuie să mănânce foarte cumpătat și să nu se ferească de încordare fizică. Mulți dintre pastorii noștri își sapă mormântul cu dinții lor. Organismul, îngrijindu-se de povara pusă asupra organelor digestive, suferă, și asupra creierului este pusă o notă de plată severă. Pentru fiecare delict comis împotriva legilor sănătății, delincventul trebuie să plătească pedeapsa în propriul lui trup.

[409]

Când n-a fost angajat activ în lucrarea de propovăduire, apostolul Pavel a muncit la meseria lui de făcător de corturi. El a fost obligat s-o facă din cauza acceptării unui adevăr nepopular. Înainte de a îmbrățișa creștinismul, el a ocupat o poziție înaltă și n-a fost nevoie să muncească pentru a se întreține. Evreii obișnuiau să-și învețe copiii o meserie, oricât de înaltă era poziția pe care se așteptau s-o ocupe, pentru ca o schimbare a împrejurărilor să nu-i lase în neputința de a se întreține. După acest obicei, Pavel făcea corturi, și când banii lui au fost cheltuiți pentru înaintarea cauzei lui Hristos și pentru întreținerea sa, el a recurs la meseria lui pentru câștigarea mijloacelor de existență.

N-a existat niciodată vreun ucenic al lui Hristos care să fi fost mai zelos, mai energic și mai jertfitor de sine decât a fost Pavel. El a fost unul dintre cei mai mari învățători ai lumii. A traversat mările și a călătorit pretutindeni, până ce o mare parte a lumii a aflat din gura lui istoria crucii lui Hristos. El a avut dorința arzătoare de a aduce pe omul pieritor la cunoașterea adevărului prin iubirea unui Mântuitor. Sufletul lui era ascuns în lucrarea de slujire și el s-a retras cu simțăminte de durere din lucrarea lui spre a munci pentru nevoile sale trupești; dar s-a apucat de munca grea de meșteșugar ca să nu fie o povară pentru comunități, care erau apăsate de sărăcie. Deși a înființat multe comunități, el a refuzat să fie întreținut de ele, temându-se că utilitatea și succesul lui ca slujitor al Evangheliei puteau fi împiedicate de bănuieli cu privire la motivele lui. El avea să înlăture orice ocazie pentru vrăjmașii lui de a-l calomnia, reducând astfel din forța mesajului lui.

Pavel face apel la frații lui corinteni să înțeleagă că, fiind un lucrător al Evangheliei, putea să pretindă să fie întreținut, în loc

[410] să se întrețină el însuși, dar a fost dispus să renunțe la acest drept, temându-se că acceptarea de bani pentru întreținerea sa putea să stea în calea utilității lui. Deși cu sănătatea slabă, el lucra în timpul zilei slujind cauzei lui Hristos, apoi muncea o mare parte din noapte și adesea toată noaptea ca să poată avea provizii pentru nevoile lui și ale altora. Apostolul voia, de asemenea, să le dea fraților lui un exemplu, cinstind și onorând astfel hărnicia. Când pastorii noștri socotesc că suferă greutăți și lipsuri în cauza lui Hristos, să-și închipuie că fac o vizită în atelierul apostolului Pavel, unde acest bărbat ales de Dumnezeu dădea formă pânzei, lucrând pentru pâinea pe care o putea câștiga pe merit prin lucrarea lui ca apostol al lui Isus Hristos. La chemarea datoriei, acest mare apostol avea să-și părăsească ocupația pentru a-i întâmpina pe cei mai violenți împotriviți și a opri îngâmfața lor lăudăroșenie și apoi avea să-și reia umila lui ocupație. Hărnicia lui religioasă este o muștrare pentru lenevia unora dintre pastorii noștri. Când au ocazia să lucreze ca să ajute la întreținerea lor, ei trebuie să facă aceasta cu bucurie.

Niciodată Dumnezeu n-a intenționat ca omul să trăiască în lenevie. Când Adam a fost în Eden, au fost prevăzute mijloace pentru ocupația lui. Deși alergarea nu este totdeauna pentru cel iute, nici lupta pentru cel tare, totuși cel care lucrează cu mână leneșă va sărăci. Cei care sunt harnici în afaceri pot să nu prospere totdeauna; dar moțaiala și indolența cu siguranță că întristează Duhul lui Dumnezeu și nimicește adevărata evlavie. Un lac stătut devine neplăcut; dar un pârâu curat și curgător răspândește peste tot sănătate și bucurie. Un om care stăruie în hărnicie va fi oriunde o binecuvântare. Omul are nevoie de exercițiu fizic și mintal pentru a se dezvolta pe deplin și armonios.

[411] Pastorii tineri trebuie să caute să se facă folositori oriunde se află. Când sunt invitați să viziteze persoane în căminul lor, ei nu trebuie să fie leneși, nefăcând nici un efort spre a-i ajuta pe cei de a căror ospitalitate au parte. Obligațiile sunt mutuale; dacă pastorul are parte de ospitalitatea prietenilor lui, este de datoria lui să răspundă amabilității lor, fiind precaut și amabil în comportarea lui față de ei. Gazda poate fi un om cu griji și muncă grea. Prin manifestarea unei dispoziții nu numai de a aștepta să fie servit, ci de a da ajutor la timp, pastorul adesea poate găsi acces la inimă și să deschidă calea pentru primirea adevărului.

Dumnezeu n-are nici un folos de oamenii leneși în cauza Lui. El dorește lucrători precauți, amabili, afectuoși și serioși. Exercițiul activ va face bine pastorilor noștri. Lenea este dovada corupției. Fiecare facultate a minții, fiecare os al trupului, fiecare mușchi al mădulelor arată că Dumnezeu a intenționat ca aceste aptitudini să fie folosite, nu să rămână inactive. Fratele A. este prea leneș pentru a-și pune energiile în lucrare și să se angajeze în muncă stăruitoare. Oamenii care își petrec prețioasele ceasuri ale zilei dormind, fără să fie necesar, n-au simțământul valorii prețioaselor momente de aur. Astfel de oameni se vor dovedi a fi numai un blestem pentru cauza lui Dumnezeu. Fratele A. este plin de sine însuși. El nu este un cercetător biblic atent. El nu este ce ar trebui să fie, nici ce ar putea deveni prin efort serios. El se trezește ocazional să facă câte ceva; dar lenevia și plăcerea lui firească pentru comoditate îl fac să cadă din nou pe aceeași cale trândavă. Persoane care n-au dobândit obiceiuri de riguroasă hărnicie și economie de timp ar trebui să-și stabilească reguli care să-i îndemne la regularitate și rezolvare promptă.

Washington, omul de stat al națiunii, a fost în stare să îndeplinească marea cantitate de treburi pentru că a fost conștiincios în a păstra ordinea și regularitatea. Fiecare hârtie își avea data și locul ei și astfel nu se pierdea nimic. Oamenii lui Dumnezeu trebuie să fie harnici la studiu, serioși în dobândirea de cunoștințe, să nu piardă nici măcar o oră. Prin efort stăruitor, ei se pot ridica aproape la orice grad de distincție ca creștini, ca bărbați cu putere și influență. Dar mulți nu vor ajunge niciodată la un grad superior la amvon sau ocupație, din cauza instabilității scopului lor și a obiceiurilor delăsătoare contractate în tinerețea lor. Se vede o neglijență nepăsătoare în tot ce întreprind. Un impuls brusc, din când în când, nu este suficient ca să se înfăptuiască o reformă în acești leneși iubitori de comoditate; aceasta este o lucrare care reclamă o răbdătoare consecvență în bună comportare. Oamenii de afaceri pot să aibă succes adevărat numai dacă au ore regulate pentru sculare, pentru rugăciune, pentru mâncare și pentru culcare. Dacă ordinea și regularitatea sunt importante pentru afacerile lumesti, cu atât mai mult sunt necesare în lucrarea pentru Dumnezeu.

Minunatele ceasuri ale dimineții sunt irosite de mulți în pat. Aceste ceasuri prețioase, o dată pierdute, nu se mai întorc niciodată; ele sunt pierdute pentru veșnicie. Dacă se pierde un singur ceas în

fiecare zi, cât timp pierdut se acumulează în cursul unui an! Cel care iubește somnul să se gândească la acest lucru, să se oprească și să mediteze cum se va justifica înaintea lui Dumnezeu pentru ocaziile pierdute.

Pastorii trebuie să consacre timp pentru citit, pentru studiu, pentru meditație și rugăciune. Ei trebuie să strângă cunoștințe folositoare, memorând părți din Scriptură, schițând împlinirea profețiilor și învățând lecțiile pe care le-a dat Hristos ucenicilor Săi. Luați cu voi o carte pentru citit când călătoriți cu trenul sau așteptați în gară. Folosiți orice moment disponibil făcând ceva. În felul acesta va fi închisă o ușă eficientă împotriva a mii de ispite. Dacă regele David ar fi fost angajat în vreo ocupație folositoare, el n-ar fi fost vinovat de uciderea lui Urie. Satana totdeauna este gata să-l folosească pe cel care este neocupat. Minte care se străduiește continuu să se ridice la înălțimea marii valori intelectuale nu va găsi timp pentru gânduri ieftine și nebune, care sunt părinții faptelor rele. Sunt printre noi bărbați bine dotați care, prin cultivare potrivită, pot deveni foarte folositori. Totuși, lor nu le place efortul și, nereușind să vadă păcatul neglijenței de a folosi cât mai bine facultățile cu care au fost dăruiți de Creator, ei se așează comozi, rămânând necultivați intelectual. Doar puțini sunt cei care vin în întâmpinarea gândului lui Dumnezeu. Pe acești servi leneși Dumnezeu îi va întreba: „Ce-ai făcut cu talanții pe care ți i-am dat?” În acea zi, vor fi mulți care, având un talant, l-au înfășurat într-un șervețel și l-au îngropat în pământ. Slujitorii netrebnici vor fi aruncați în întunericul de afară, în timp ce cei care și-au pus talanții la schimbător și i-au dublat vor auzi aprobarea: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri, intră în bucuria stăpânului tău”.

[413]

Când sunt răspunderi de încredințat unei persoane, întrebarea nu este dacă ea este elocventă sau bogată, ci dacă este cinstită, credincioasă și harnică, pentru că, oricare ar putea fi aptitudinile ei, fără aceste calități nu este întru totul potrivită pentru vreo poziție de încredere. Mulți dintre cei care au început viața cu perspective frumoase n-au succes pentru că le lipsește hărnicia. Tinerii care de obicei se amestecă în mici grupe adunate în prăvălii sau pe stradă, angajându-se mereu în discuții sau bârfe, niciodată nu vor crește și nu vor deveni niște oameni înțelepți. Stăruința continuă va îndeplini pentru om ceea ce nimic altceva nu poate îndeplini. Cei

care niciodată nu sunt mulțumiți, afară numai dacă sunt conștienți că ei cresc în fiecare zi, vor avea cu adevărat succes în viață.

Mulți au avut eșec, mare eșec, acolo unde puteau să aibă succes. Ei n-au simțit povara lucrării; ei au luat lucrurile așa de încet, ca și când aveau timp de un mileniu în care să lucreze pentru salvarea de suflete. Din cauza acestei lipse de seriozitate și zel, numai puțini aveau să aibă impresia că ei credeau într-adevăr ceea ce spuneau. Cauza lui Dumnezeu nu are atât de mult nevoie de predicatori cât de lucrători serioși și stăruitori pentru Domnul. Numai Dumnezeu poate măsura puterile minții omenești. N-a fost planul Lui ca omul să rămână în sferile inferioare ale ignoranței, ci ca el să-și asigure toate avantajele unui intelect luminat și cultivat. Fiecare bărbat și fiecare femeie trebuie să simtă că asupra lor apasă obligația de a ajunge la cel mai înalt nivel intelectual. În timp ce nimeni nu trebuie să se umple de mândrie din cauza cunoștinței pe care a dobândit-o, este privilegiul tuturor să se bucure de plăcerea de a cunoaște că, cu fiecare pas de înaintare, ei ajung să fie mai capabili de a cinsti și slăvi pe Dumnezeu. Ei se pot inspira dintr-o fântână inepuizabilă, Izvorul oricărei înțelepciuni și cunoștințe.

Intrând în școala lui Hristos, studentul este pregătit să se angajeze în goana după cunoștință fără să ametească de înălțimea spre care urcă. În timp ce merge din adevăr în adevăr, înțelegând mai clar și mai luminos minunatele legi ale științei și ale naturii, el devine încântat de manifestările uimitoare ale iubirii lui Dumnezeu pentru om. El vede cu ochi inteligenți desăvârșirea, cunoștința și înțelepciunea lui Dumnezeu, întinzându-se dincolo de infinit. Pe măsură ce mintea lui se lărgeste și se dezvoltă, torente de lumină curată se revarsă în sufletul lui. Cu cât bea mai mult din fântâna cunoștinței, cu atât mai pură și mai fericită este contemplarea de către el a infinității lui Dumnezeu și cu atât mai mare este dorința lui după înțelepciune suficientă pentru a înțelege profunzimea lucrurilor lui Dumnezeu.

Avem nevoie, ca popor, de cultura intelectuală pe care trebuie s-o dobândim ca să venim în întâmpinarea cerințelor timpului. Sărăcia, originea umilă și mediul înconjurător nefavorabil nu trebuie să împiedice cultivarea minții. Facultățile mintale trebuie să fie ținute sub controlul voinței și să nu i se îngăduie minții să hoinărească sau să fie buimăcită cu diferite subiecte în același timp, nefiind temeinici

[414]

în nici unul. În toate studiile vor fi întâlnite greutăți; dar niciodată să nu încetezi prin descurajare. Cercetează, studiază și roagă-te, înfruntă fiecare dificultate bărbătește și viguros; cheamă puterea voinței și darul răbdării în ajutorul tău și apoi sapă mai serios, până când mărgăritarul adevărului se va afla în fața ta, clar, frumos și mai prețios datorită dificultăților implicate în găsirea lui. Apoi, nu continua să stăruie asupra unui singur punct, concentrându-ți toate energiile minții asupra lui, prezentându-l continuu atenției altora, ci alege un alt subiect și cercetează-l cu atenție pe acela. În felul acesta, vei înțelege taină după taină. Prin această metodă vor fi câștigate două victorii de valoare. Nu numai că ți-ai asigurat niște cunoștințe folositoare, ci exercitarea minții a mărit tăria și puterea mintală. Cheia găsită pentru a descuia o taină poate scoate la iveală și alte mărgăritare prețioase ale cunoașterii, până aici nedescoperite.

[415] Mulți dintre pastorii noștri pot prezenta poporului puține cuvântări doctrinare. Același efort și aceeași stăruință care i-au făcut să fie obișnuiți cu acele puncte îi vor face în stare să câștige înțelegerea altora. Toți trebuie să înțeleagă pe deplin profetiile și alte subiecte doctrinare. Dar unii care au fost angajați în lucrarea de predicare de ani de zile sunt mulțumiți să se limiteze la câteva subiecte, fiind prea leneși să cerceteze Scripturile cu atenție și rugăciune ca să poată ajunge uriași în înțelegerea doctrinelor biblice și a învățăturilor practice ale lui Hristos. Minteă tuturor trebuie să fie aprovizionată cu cunoașterea adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu, ca să poată fi pregătiți în orice moment să prezinte din vistierie lucruri noi și vechi. Mințile au fost mutilate și pipernicite din lipsă de zel și indisciplină serioasă și severă. A venit timpul când Dumnezeu spune: „Du-te înainte și cultivă aptitudinile pe care ți le-am dat”.

Lumea mișună de erori și fabule. Noutăți sub formă de drame senzaționale apar continuu spre a absorbi mintea și abundă teorii absurde, distrugătoare pentru înaintarea morală și spirituală. Cauza lui Dumnezeu are nevoie de oameni inteligenți, oameni ai cugetării, oamenii pricepuți în ale Scripturii, spre a face față curentului năvălitor al opoziției. Noi nu trebuie să încurajăm aroganța, îngustimea de minte și nestatornicia, cu toate că veșmântul presupusei evlavii poate fi aruncat peste ele. Cei care au puterea sfințitoare a adevărului asupra inimilor lor vor exercita o influență convingătoare. Știind că

adeptii erorilor nu pot crea sau nimici adevărul, ei pot să-și permită să fie calmi și amabili.

Nu este de ajuns ca pastorii noștri să aibă o cunoștință superficială a adevărului. Subiecte tratate de oameni care și-au pervertit puterile primite de la Dumnezeu spre a dărâma adevărul se ridică continuu pentru cercetare. Bigotismul trebuie abandonat. Înșelăciunile satanice ale veacului trebuie întâmpinate în mod clar și inteligent cu sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Aceeași mână nevăzută, care conduce planetele pe căile lor și care susține lumina prin puterea Lui, a luat măsuri pentru omul făcut după chipul Său, ca el să poată fi cu puțin mai prejos decât îngerii lui Dumnezeu în aducerea la îndeplinire a îndatoririlor sale pe pământ. Oamenii n-au răspuns scopurilor lui Dumnezeu, care le-a încredințat cel mai solemn adevăr dat vreodată omului. Planul Lui este ca noi să ne ridicăm tot mai mult spre starea de desăvârșire, văzând și dându-ne seama la fiecare pas de puterea și slava lui Dumnezeu. Omul nu se cunoaște pe sine. Responsabilitățile noastre sunt proporționale cu lumina, ocaziile și privilegiile noastre. Noi suntem răspunzători pentru binele pe care-l puteam face, dar pe care nu l-am făcut pentru că am fost prea leneși ca să folosim mijloacele pentru îmbunătățire, care au fost puse la îndemâna noastră.

[416]

Cartea cea prețioasă a lui Dumnezeu conține reguli de viață pentru oameni din orice profesie. În ea se află exemple care ar fi bine să fie studiate și imitate de toți. „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească.” Cinstea și slava slujitorului lui Hristos nu constau în numărul predicilor ținute, nici în cantitatea de scriere îndeplinită, ci în lucrarea de slujire credincioasă pentru nevoile oamenilor. Dacă el neglijează această parte a lucrării lui, n-are drept la numele de pastor.

Pentru acest timp este nevoie de oameni care pot înțelege nevoile poporului și să slujească necesităților lor. Slujitorul credincios al lui Hristos veghează la fiecare avanpost spre a-i avertiza, mustra, sfătui, implora și încuraja pe semenii lui, muncind în Spiritul lui Dumnezeu care lucrează cu putere în el, ca să poată prezenta pe fiecare om desăvârșit în Hristos. Un astfel de om este recunoscut în cer ca pastor, care calcă pe urmele marelui său Model.

Predicatorii noștri nu sunt destul de atenți cu privire la obiceiurile din alimentație. Ei mănâncă prea multă hrană și prea multe feluri de

[417]

mâncare la aceeași masă. Unii sunt reformatori numai cu numele. N-au reguli după care să-și aranjeze dieta, ci își îngăduie să mănânce fructe sau nuci între mese și pun astfel o povară prea grea asupra organelor digestive. Unii mănâncă trei mese pe zi, când două ar contribui mai mult la sănătatea fizică și spirituală. Dacă sunt călcate legile pe care le-a lăsat Dumnezeu să guverneze organismul fizic, pedeapsa trebuie să urmeze în mod sigur.

Din cauza imprudenței în mâncare, simțurile unora par să fie pe jumătate paralizate și ei sunt leneși și somnoroși. Pastorii aceștia cu față palidă, care suferă ca urmare a satisfacerii egoiste a apetitului, nu sunt o recomandare a reformei sănătății. Când suferă datorită muncii excesive, ar fi mult mai bine ca, din când în când, să renunțe la o mâncare, dând astfel organismului șansa să se întrezeze. Lucrătorii noștri ar putea face să înainteze reforma sănătății mai mult prin exemplul lor decât prin a o predica. Atunci când prieteni bine intenționați le pregătesc feluri de mâncare aranjate cu grijă, ei sunt puternic ispitiți să nu țină seama de principiu; dar, refuzând mâncarea gustoasă, condimentele bogate, ceaiul și cafeaua, ei se pot dovedi reformatori practici ai sănătății. Unii suferă acum pentru că au călcat legile vieții, făcând astfel să planeze un stigmat asupra cauzei reformei sănătății.

Îngăduința excesivă în mâncare, băutură, dormit sau vizionat este păcat. Armonioasa acțiune sănătoasă a tuturor puterilor trupului și minții are ca rezultat fericirea și, cu cât sunt puterile mai înalte și curate, cu atât mai pură și desăvârșită este fericirea. O viață fără țință este o moarte vie. Puterile minții trebuie să fie exercitate asupra temelor în legătură cu interesele noastre veșnice. Aceasta va contribui la sănătatea trupului și a minții. Sunt mulți, chiar și printre predicatorii noștri, care doresc să se ridice în lume fără efort. Ei sunt ambițioși să facă o mare lucrare necesară, în timp ce nesocotesc micile îndatoriri de fiecare zi, care i-ar face să fie de ajutor și slujbași corespunzători, după rânduiala lui Hristos. Ei doresc să facă lucrarea pe care o fac alții, dar n-au atracție pentru disciplina necesară să-i facă potriviți pentru ea. Această dorință fierbinte atât a bărbaților, cât și a femeilor, de a face ceva cu mult înainte ca prezentele lor aptitudini să le permită aceasta, pur și simplu îi face să aibă eșecuri sigure de la început. Ei refuză cu indignare să urce scara, dorind să fie ridicați printr-un efort mai puțin obositor.

Educarea și instruirea tineretului este o lucrare importantă și solemnă. Marele obiectiv care trebuie să fie asigurat este dezvoltarea potrivită a caracterului, pentru ca persoana să poată fi destoinică spre a se achita de îndatoririle vieții prezente și spre a intra în cele din urmă în viitoarea viață nemuritoare. Veșnicia va descoperi felul în care a fost făcută lucrarea. Dacă pastorii și profesorii ar putea să aibă un simțământ complet al responsabilității lor, am vedea o stare de lucruri diferită în lumea de astăzi. Dar ei sunt prea înguști în vederile și scopurile lor. Ei nu-și dau seama de importanța lucrării lor sau a rezultatelor ei.

Dumnezeu nu putea face mai mult pentru om decât a făcut, dând pe iubitul Lui Fiu, nici să facă mai puțin și totuși să asigure răscumpărarea omului și menținerea demnității Legii divine. El a turnat în favoarea noastră întreaga comoară a cerului; pentru că, dând pe Fiul Său, El ne-a deschis porțile de aur ale cerului, făcând un dar nemărginit celor care vor accepta jertfa și se vor întoarce la credințioșia lor față de Dumnezeu. Hristos a venit în lumea noastră cu o iubire în inima Lui atât de vastă cât veșnicia, oferindu-Se să-l facă pe om moștenitor al tuturor bogățiilor și slavei Lui. În fapta Lui, El a descoperit omului caracterul Tatălui Său, arătând fiecărei ființe omenești că El poate fi drept și totuși să îndreptățească pe cel care crede în Isus. Maiestatea cerului nu și-a plăcut Sineși. Orice a făcut era cu referire la mântuirea omului. Egoismul, sub toate formele lui, era muștrat în prezența Lui. El a luat asupra Sa natura noastră ca să poată suferi în locul nostru, făcând sufletul Său o jertfă pentru păcat. El a fost lovit de Dumnezeu și a suferit pentru a salva pe om din nenorocirea pe care o merita pentru că a călcat Legea lui Dumnezeu. Prin lumina care strălucește de la cruce, Hristos și-a propus să atragă pe toți oamenii la Sine. Inima Sa umană tânjea după neamul omenesc. Brațele Lui erau deschise să-i primească și El i-a invitat pe toți să vină la El. Viața Lui de pe pământ a fost o continuă lepădare de sine și bunăvoință.

[419] Deoarece omul a costat cerul atât de mult, prețul scumpului Fiu al lui Dumnezeu, cu câtă atenție ar trebui să se ocupe pastorii, profesorii și părinții de sufletele celor care se află sub influența lor. Este o lucrare plăcută să te ocupi de formarea minții și în ea trebuie să te angajezi cu frică și cutremur. Educatorii tinerilor trebuie să păstreze o stăpânire de sine perfectă. A nimici influența cuiva asupra unui suflet omenesc prin nerăbdare sau păstrând o demnitate și supremație nejustă este o greșeală teribilă, pentru că ea poate fi mijlocul de a pierde sufletul acela pentru Hristos. Mentea tinerilor poate ajunge atât de pervertită printr-o conducere nesocotită, încât rana făcută să nu mai poată fi niciodată complet vindecată. Religia lui Hristos trebuie să aibă o influență dominantă în educația și instruirea tinerilor. Exemplul Mântuitorului de lepădare de sine, amabilitate generală și iubire îndelung răbdătoare constituie o mustrare pentru pastorii și profesorii nerăbdători. El îi întreabă pe acești profesori impetuoși: „Acesta este felul în care tratați voi sufletele celor pentru care Eu Mi-am dat viața? N-aveți voi o apreciere mai mare pentru prețul pe care L-am plătit Eu pentru răscumpărarea lor?”

Toți cei care au legătură cu colegiul trebuie să fie bărbați și femei care au teamă de Dumnezeu și sunt pătrunși de iubirea Lui. Ei trebuie să facă atrăgătoare religia lor pentru tinerii care vin în sfera lor de influență. Profesorii și învățătorii trebuie să simtă continuu dependența lor de Dumnezeu. Lucrarea lor este în această lume, dar Izvorul înțelepciunii și al cunoștinței din care ei trebuie să scoată continuu este sus. Eul nu trebuie să obțină supremație. Duhul lui Dumnezeu trebuie să stăpânească. Ei trebuie să umble smeriți cu Dumnezeu și să simtă responsabilitatea lor, care nu este mai mică decât cea a pastorului. Influența pe care o exercită profesorii și învățătorii asupra tinerilor din colegiul nostru va fi dusă peste tot pe unde pot să meargă acești tineri. Din acel colegiu trebuie să pornească o influență sacră pentru a întâmpina întunericul moral care există peste tot. Când îngerul lui Dumnezeu mi-a arătat că trebuie întemeiată o instituție pentru educarea tinerilor noștri, am văzut că aceasta va fi unul dintre cele mai mari mijloace rânduite de Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor.

[420] Cei care vor să aibă succes în educația tinerilor trebuie să-i ia așa cum sunt, nu așa cum ar trebui să fie, nici cum vor fi când vor ieși de sub instruirea lor. Cu elevii grei de cap vor avea de lucru și va trebui

să le suporte cu răbdare ignoranța. Cu elevii sensibili și nervoși trebuie să lucreze afectuos și foarte amabil, amintindu-și că la ziua de apoi se vor întâlni cu studenții lor înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Un simțământ al propriilor lor nedesăvârșiri trebuie să-i facă în mod constant pe educatori să cultive simțăminte de afectuoasă simpatie și toleranță pentru cei care se luptă cu aceleași dificultăți. Ei nu-i ajută pe studenți trecându-le cu vederea defectele, ci prin corectare onestă a greșelii, în așa fel încât cel muștrat să fie și mai strâns legat de inima profesorului lui. Dumnezeu a unit pe tânăr și bătrân prin legea dependenței mutuale. Educatorii tinerilor trebuie să simtă un interes neegoist pentru mieluseii turmei, așa cum Hristos ne-a dat un exemplu în viața Lui. Este prea puțină afecțiune compătimitoare și prea multă demnitate rigidă a judecătorului aspru. Tuturor trebuie să li se facă dreptate exactă și nepărtinitoare, pentru că aceasta o cere religia lui Hristos; dar întotdeauna trebuie amintit că fermitatea și dreptatea au o soră, care este mila. A sta la distanță de studenți, a-i trata cu nepăsare, a fi de neapropiat, aspru și critic este împotriva spiritului lui Hristos.

Noi avem nevoie să ne deschidem în mod individual inima față de iubirea lui Dumnezeu pentru a birui egoismul și asprimea, lăsându-L pe Isus să intre pentru a pune stăpânire pe suflet. Educatorul tinerilor va face bine să-și amintească de faptul că, cu toate avantajele vârstei, ale educației și experienței sale, el nu este încă un biruitor perfect; el însuși mai greșește și are multe lipsuri. Cum îl tratează Hristos pe el, așa trebuie să se străduiască să-i trateze și el pe tinerii de sub grija lui, care au avut avantaje mai puține și un mediu înconjurător mai puțin favorabil decât s-a bucurat el însuși. Hristos l-a suportat pe cel greșit, cu toată evidenta lui pervertire și răzvrătire. Iubirea Sa pentru păcătos nu s-a răcit, eforturile Lui n-au încetat și El nu l-a părăsit ca Satana să-l lovească. El a stat cu brațele deschise pentru a-i spune iarăși bun-venit celui greșit, celui răzvrătit și chiar celui apostaziat. Prin învățatură și exemplu, profesorii trebuie să-L reprezinte pe Hristos în educarea și instruirea tinerilor, și în ziua judecății, ei nu vor fi făcuți de rușine, atunci când se vor întâlni cu studenții lor și istoria activității lor de conducere.

Tot mereu, educatorul tinerilor a adus în sala de clasă umbra întunericului care s-a adunat asupra sufletului său. El a fost supra-împovărat și a devenit nervos; sau dispepsia a colorat totul într-o

[421]

nuanță mohorâtă. El intră în sala de clasă cu nervi tremurânzi și stomac iritat. Se pare că nimic nu-i face plăcere și crede că elevii lui sunt înclinați să-i arate lipsă de respect, iar dezaprobările și criticile lui sunt aruncate în toate părțile.

Poate că unul sau mai mulți fac greșeli sau sunt gălăgioși. În mintea lui, cazul este exagerat și el devine nedrept, sever și tăios în muștrare, chiar certându-l pe cel pe care-l consideră vinovat. Tocmai această nedreptate îl împiedică, după aceea, să admită că nu s-a purtat bine. Spre a-și păstra demnitatea poziției sale, el a pierdut o prețioasă ocazie de aur de a manifesta spiritul lui Hristos, poate spre a câștiga un suflet pentru cer.

Bărbații și femeile cu experiență trebuie să înțeleagă că acesta este un timp de primejdie deosebită pentru tineri. Ispitele îi înconjoară din toate părțile; și în timp ce este ușor să plutești împreună cu curentul, se cere efortul cel mai puternic să te opui curentului cel rău. Acesta este efortul studiat al lui Satana să-l prindă pe tânăr în păcat, pentru că apoi el este mai sigur de bărbatul matur. Vrajmașul sufletelor este plin de ură înverșunată împotriva oricărei strădanii de a-i influența pe tineri în direcția cea bună. El urăște tot ce va da o concepție corectă despre Dumnezeu și Mântuitorul nostru și eforturile lui sunt îndreptate în mod deosebit împotriva tuturor celor care sunt puși în poziții favorabile spre a primi lumină din cer. El știe că orice mișcare din partea lor de a veni în legătură cu Dumnezeu le va da putere să reziste planurilor lui. Cei care se complac în păcat sunt în siguranță sub steagul lui. Dar de îndată ce aceștia fac eforturi să-i frângă puterea, mânia lui este trezită și își începe serios lucrarea de zădărniciere a scopului lui Dumnezeu, dacă este cu putință.

[422]

Dacă influența din colegiul nostru este ceea ce ar trebui să fie, tinerii educați acolo vor fi în stare să-L recunoască pe Dumnezeu și să-L slăvească în toate lucrările Lui; și în timp ce sunt angajați în cultivarea facultăților date lor de Dumnezeu, ei se vor pregăti să-I aducă un serviciu mai eficient. Intellectul sfințit va descuia comorile Cuvântului lui Dumnezeu și va aduna mărgăritarele lui prețioase, pentru a le prezenta altora, făcându-i, de asemenea, să cerceteze lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. O cunoaștere a bogățiilor harului Lui va înnobila și înălța sufletul uman și, prin legătura cu Hristos, el va deveni părtaș al naturii divine și va dobândi putere să reziste înaintării lui Satana. Studenților trebuie să li se imprime faptul că

cunoașterea singură poate fi, în mâinile vrăjmașului oricărui bine, o putere spre a-i distruge. Acesta a fost o ființă foarte inteligentă, unul care a ocupat o poziție înaltă printre îngeri și care, în cele din urmă, a devenit un răzvrătit; și multe minți cu realizări intelectuale superioare sunt conduse acum de el, fiind luate captive de puterea lui. Cunoștința sfântă pe care o împărtășește Dumnezeu este de bună calitate și va arăta spre slava Lui.

Lucrarea profesorilor din colegiul nostru va fi obositoare. Printre cei care vor frecventa școala vor fi unii care nu sunt altceva decât agenți ai lui Satana. Ei n-au nici un respect pentru regulile școlii și demoralizează pe toți cei cu care se asociază. După ce profesorii au făcut tot ce-au putut spre a reforma această grupă, prin efort personal, prin rugăminți stăruitoare și rugăciune, după ce s-au străduit să ajungă la ei și ei refuză orice efort făcut în favoarea lor, continuând pe calea lor de păcat, atunci va fi necesar să fie exmatriculați din școală, ca alții să nu poată fi contaminați prin influența lor cea rea.

Pentru păstrarea unei discipline corecte, și totuși exercitând iubire și afecțiune milostivă pentru sufletele de sub îngrijirea sa, profesorul are nevoie să obțină constant înțelepciune și har de la Dumnezeu. Ordinea trebuie păstrată. Dar cei care iubesc sufletele, răscumpărate prin sângele lui Hristos, trebuie să facă tot ce pot spre a-i salva pe cei greșiți. Acești sârmani păcătoși prea adesea sunt lăsați în întuneric și înșelăciune să urmeze propria lor cale și cei care ar trebui să-i ajute îi lasă în pace să meargă spre ruină. Mulți se scuză că i-au neglijat pe acești nepăsători și nestatornici, referindu-se la privilegiile religioase de la Battle Creek. Ei spun că, dacă acestea nu-i cheamă la pocăință, nimic nu-i va chema. Ocazia de a participa la școala de Sabat și ascultarea de predici de la amvon sunt într-adevăr privilegii prețioase, dar ele pot trece fără a fi luate în seamă, în timp ce, dacă ar veni unul cu interes adevărat să se apropie de aceste suflete cu simpatie și iubire, el ar putea reuși să ajungă la ele. Mi-a fost arătat că acest efort personal făcut cu înțelepciune va avea o influență grăitoare asupra acestor cazuri socotite atât de împietrite. Nu toți sunt atât de împietriți la inimă precum par. Poporul nostru de la Battle Creek ar trebui să simtă un interes adânc pentru tinerii pe care providența lui Dumnezeu i-a adus sub influența lor. Am văzut că a fost făcută o lucrare bună pentru salvarea multora care au venit

[423]

la colegiul nostru, dar, prin efort personal, poate fi făcut mult mai mult.

Iubirea egoistă de „eu și al meu” îi reține pe mulți să-și facă datoria pentru alții. Cred ei că toată lucrarea pe care o au de făcut este pentru ei înșiși și copiii lor? „Ori de câte ori”, spune Hristos, „n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.” Au copiii voștri înaintea lui Dumnezeu o valoare mai mare decât copiii vecinilor voștri? Dumnezeu nu se uită la persoane. Noi trebuie să facem tot ce putem pentru a salva suflete. Nimeni nu trebuie trecut cu vederea pentru că nu are cultura și educația religioasă a copiilor mai favorizați. Dacă aceste suflete greșite și neglijate s-ar fi bucurat de aceleași avantaje ale căminului, puteau dovedi o noblete de suflet și talent cu mult mai mare pentru a fi utili decât mulți asupra cărora s-a vegheat zi și noapte cu grijă delicată și iubire îmbelșugată. Îngerilor le este milă de acești mieluși răătăciți; ei plâng, în timp ce ochii omenești sunt uscați și inimile omenești sunt închise. Dacă Dumnezeu nu mi-ar fi dat o altă lucrare, eu aș fi făcut din aceasta ocupația vieții mele, îngrijindu-mă de cei pe care alții nu vor să-și dea silința să-i salveze. [424] La ziua lui Dumnezeu, cineva va fi făcut răspunzător pentru pierderea acestor suflete scumpe.

Părinții care au neglijat răspunderile date de Dumnezeu se vor întâlni cu acea neglijență la judecată. Atunci Domnul va întreba: „Unde sunt copiii pe care ți i-am dat să-i crești pentru Mine? De ce nu sunt ei de partea drepte Mele?” Atunci, mulți părinți vor vedea că iubirea nechibzuită le-a orbit ochii față de greșelile copiilor lor și au lăsat ca aceștia să-și dezvolte caractere deformate, nepotrivite pentru cer. Alții vor vedea că n-au acordat copiilor lor timp, atenție, iubire și gingășie, neglijarea datoriei lor făcând din copii ceea ce sunt. Profesorii vor vedea unde ar fi putut lucra pentru Domnul, căutând să salveze cazurile aparent incorigibile pe care ei le-au părăsit în anii fragezi ai tinereții. Și membrii comunității vor vedea că ar fi putut face lucrare bună pentru Domnul, căutând să-i ajute pe cei care aveau cea mai mare nevoie de ajutor. În timp ce interesul și iubirea lor erau cheltuite pentru propriile lor familii, erau mulți tineri fără experiență care puteau fi apropiați de inimile lor și luați în căminul lor, aceste suflete prețioase putând fi salvate prin interesul pentru ele și o amabilă purtare de grijă.

Educatorii trebuie să știe cum să apere sănătatea studenților lor. Ei trebuie să-i rețină să-și împovăreze mintea cu prea multe studii. Dacă ei pleacă de la colegiu cunoscând științele, dar cu organismele dărâmate, ar fi fost mai bine să nu fi venit deloc la școală. Unii părinți socotesc că educația copiilor lor costă foarte mult și îi îndeamnă să se grăbească cu studiile. Studenții sunt doritori să aibă cât mai multe studii, ca să-și completeze educația într-un timp cât mai scurt posibil. Profesorii au îngăduit unora să înainteze prea repede. În timp ce unii au nevoie să fie îndemnați, alții trebuie să fie reținuți. Studenții trebuie să fie silitori mereu, dar nu să-și încarce mintea în așa fel, încât să devină dispeptici intelectual. Ei nu trebuie să fie atât de presați de studii încât să neglijeze cultivarea manierelor și, mai presus de toate, nu trebuie să lase nimic să împiedice timpul lor de rugăciune, care-i aduce în legătură cu Isus Hristos, cel mai bun profesor pe care L-a cunoscut vreodată lumea. În nici un caz să nu se lipsească de privilegiile religioase. Mulți studenți au făcut din studii primul mare obiectiv al lor și au neglijat rugăciunea, lipsind de la școala de Sabat și ora de rugăciune; și, neglijându-și îndatoririle religioase, ei s-au întors la casele lor îndepărtați de Dumnezeu. Cea mai importantă parte a educației lor a fost neglijată. Ceea ce se află la temelia oricărei științe adevărate nu trebuie să fie considerat secundar. „Frica Domnului este începutul înțelepciunii.” „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.” Aceasta nu trebuie făcut în ultimul, ci în primul rând. Studentul trebuie să aibă ocazii să se familiarizeze cu Biblia. Pentru aceasta, are nevoie de timp. Un student care face ca Dumnezeu să fie tăria lui, care ajunge să-L cunoască bine pe Dumnezeu, așa cum este descoperit în Cuvântul Său, pune temelia pentru o educație completă.

[425]

Dumnezeu intenționează ca acest colegiu de la Battle Creek să ajungă la un standard intelectual și de cultură morală mai înalt decât oricare altă instituție de acest fel din țara noastră. Tinerii trebuie să fie învățați cu privire la importanța de a-și cultiva puterile fizice, mintale și morale, nu doar spre a ajunge la cele mai înalte realizări în știință, ci, prin cunoașterea lui Dumnezeu, să poată fi educați să-L slăvească pe El ca să-și poată dezvolta caractere simetrice și astfel să fie pe deplin pregătiți pentru a fi folosiți în această lume și pentru a obține o destoinicie morală pentru viața nemuritoare.

[426]

Doresc să pot găsi cuvinte prin care să exprim importanța colegiului nostru. Toți trebuie să simtă că el este unul dintre mijloacele lui Dumnezeu de a Se face cunoscut omului. Profesorii pot face o lucrare mai mare decât cea pe care au contat până acum. Minți trebuie modelate și caractere trebuie dezvoltate printr-o activitate susținută. Fiecare strădanie de a dezvolta facultățile cele înalte, chiar dacă aceasta este marcată de imperfecțiune, trebuie să fie, în temere de Dumnezeu, încurajată și întărită. Minte multor tineri este bogată în talente care nu sunt deloc folosite pentru că nu au avut ocazia să le dezvolte. Puterile lor fizice au fost întărite prin exercițiu, dar facultățile minții rămân ascunse pentru că discernământul și tactul date de Dumnezeu educatorului n-au fost exersate spre a le pune în folosință. Tinerii trebuie ajutați să se dezvolte, trebuie să fie scoși din rezervă, să fie stimulați, încurajați și îndemnați la acțiune.

Peste tot în lume este nevoie de lucrători. Adevărul lui Dumnezeu trebuie dus în țări străine, pentru ca cei din întuneric să poată fi luminați prin el. Dumnezeu cere ca în această privință să se arate un zel infinit mai mare decât cel care a fost manifestat acum. Ca popor, noi suntem aproape paralizați. Nu facem nici a douăzecea parte din binele pe care l-am putea face, pentru că, într-o mare măsură, printre noi predomină egoismul. Acum, pentru cauza lui Dumnezeu este nevoie de un intelect cultivat, pentru că începătorii nu pot face o lucrare acceptabilă. Dumnezeu a plănuit ca școala noastră să fie un mijloc pentru dezvoltarea lucrătorilor de care să nu-I fie rușine. Înălțimea la care omul poate să ajungă printr-o cultură potrivită n-a fost atinsă până acum. Avem printre noi mulți bărbați cu capacități deosebite. Dacă talentele lor ar fi fost folosite, am avea douăzeci de pastori acolo unde acum avem numai unul.

Profesorii să nu creadă că și-au făcut datoria dacă i-au învățat pe elevi cele ale științei. Ci ei trebuie să-și dea seama că au cel mai important câmp misionar din lume. Dacă aptitudinile tuturor celor angajați ca instructori sunt folosite așa cum dorește Dumnezeu, ei vor fi misionarii cei mai cu succes. Trebuie amintit că tinerii își formează obiceiuri care, în nouă cazuri din zece, le vor hotărî viitorul. Influența grupei în care se mențin, asociațiile pe care le formează și principiile pe care le adoptă vor fi luate cu ei de-a lungul vieții.

Este un fapt teribil, care ar trebui să facă să tremure inimile părinților, că școlile la care sunt trimiși tinerii zilelor noastre pentru cultivarea minții le periclitizează morala. Când sunt puși tinerii inocenți împreună cu păcătoșii înversunați, ei învață lecția păcatului care mai înainte nici prin minte nu le-a trecut și astfel tineri cu sufletul curat, prin asocierea cu colegi de colegiu care au obiceiuri corupte, își pierd curăția de caracter și devin vicioși și josnici. Părinții trebuie să se trezească față de responsabilitățile lor și să înțeleagă ce fac când își trimit copiii de acasă la colegiu, unde nu se pot aștepta la nimic altceva decât să devină depravați. Colegiul de la Battle Creek trebuie să stea la un nivel moral mai înalt decât oricare alt colegiu din țară, ca siguranța copiilor încredințați în grija lui să nu poată fi pusă în primejdie. Dacă profesorii își fac lucrarea în temere de Dumnezeu, lucrând în spiritul lui Hristos, pentru salvarea sufletelor studenților, Dumnezeu va încununa cu succes eforturile lor. Părinții temători de Dumnezeu vor fi mai interesați cu privire la caracterele pe care le aduc acasă copiii lor de la colegiu decât cu privire la succesul și progresul făcut în studiile lor.

[427]

Mi-a fost arătat că colegiul nostru a fost intenționat de Dumnezeu să îndeplinească marea lucrare de câștigare de suflete. Numai când talentele unui individ sunt aduse sub controlul deplin al Duhului lui Dumnezeu ele sunt redade spre folosință în cea mai deplină extindere. Poruncile și principiile religiei sunt primii pași în dobândirea cunoștinței și se află chiar la temelia adevăratei educații. Cunoștința și știința trebuie să fie vitalizate prin Duhul lui Dumnezeu ca să slujească celor mai nobile scopuri. Numai creștinul poate folosi cum trebuie cunoștința. Știința, pentru a fi apreciată pe deplin, trebuie privită din punct de vedere religios. Inima care este înnobilită prin harul lui Dumnezeu poate să înțeleagă cel mai bine valoarea reală a educației. Atributele lui Dumnezeu, așa cum le vedem în lucrurile create de El, pot fi apreciate numai dacă avem o cunoaștere a Creatorului. Pentru a-i conduce pe tineri la izvorul adevărului, la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, profesorii nu trebuie să fie familiarizați numai cu teoria adevărului, ci trebuie să aibă și o cunoaștere experimentală despre calea sfințeniei. Cunoștința este putere când este unită cu evlavia.

[428]

Datoria părinților față de Colegiu

Frații și surorile de pretutindeni ar trebui să simtă că au datoria să sprijine această instituție, care a fost plănuită de Dumnezeu. Unii dintre studenți se întorc acasă cu murmur și plângeri și atât părinții, cât și membrii comunității ascultă cu atenție afirmațiile lor exagerate și unilaterale. Ei ar face bine să țină seama de faptul că istorisirea are două laturi. Dar, în schimb, ei îngăduie ca aceste rapoarte denaturate să pună o barieră între ei și colegiu. Apoi încep să-și exprime temeri, întrebări și bănuieli cu privire la felul cum este condus colegiul. O astfel de influență face multă pagubă. Cuvintele de nemulțumire se răspândesc ca o boală molipsitoare și impresia făcută asupra minții este greu de șters. Povestirea se mărește cu fiecare repetiție, până când ajunge de proporții uriașe, când de fapt cercetarea avea să descopere că învățătorii sau profesorii n-au avut nici o vină. Ei și-au făcut pur și simplu datoria de a impune regulile școlii, care trebuia aplicate, altfel școala avea să devină fără standarde morale.

Părinții nu acționează totdeauna înțelept. Mulți sunt foarte pretențioși, dorind să-i câștige și pe alții pentru ideile lor, și devin nerăbdători și agitați dacă nu pot face acest lucru; dar când copiilor lor li se cere să respecte regulile și regulamentele școlii, și acești copii se irită sub restricția necesară, prea adesea părinții lor, care mărturisesc că Îl iubesc și se tem de Dumnezeu, se unesc cu copiii lor în loc să-i mustre și să le corecteze greșelile. Aceasta se dovedește adesea a fi punctul de cotitură în caracterul copiilor lor. Regulile și ordinea sunt dărâmate și disciplina este călcată în picioare. Copiii disprețuiesc restricția și li se îngăduie să vorbească disprețuitor despre instituțiile de la Battle Creek. Dacă părinții ar sta să cugete doar, ei ar vedea rezultatul cel rău al procedurii urmat de ei. Ar fi într-adevăr cel mai minunat lucru dacă, într-o școală cu patru sute de elevi, condusă de bărbați și femei supuși slăbiciunilor naturii umane, fiecare acțiune ar fi atât de perfectă, atât de exactă, încât să sfideze critica.

[429]

Dacă părinții s-ar pune în locul profesorilor și ar vedea cât de dificil este să conduci și să disciplinezi o școală cu sute de elevi atât de diferiți ca nivel de instruire și temperament, după ce ar reflecta, ar putea să vadă lucrurile diferit. Ei trebuie să aibă în vedere faptul că unii copii n-au fost niciodată disciplinați acasă. Făcându-li-se

totdeauna pe plac și nefiind niciodată educați să asculte, ar fi foarte mult spre avantajul lor să fie luați de la părinții lor nechibzuiți și puși sub reguli severe și instrucție asemenea soldaților în armată. Dacă nu se face ceva pentru acești copii care au fost întristător de neglijăți de părinți necredincioși, ei niciodată nu vor fi acceptați de Isus; dacă nu este îndreptată asupra lor o putere care să-i controleze, ei nu vor avea nici o valoare în această viață și nu vor avea parte de viața viitoare.

În cer există ordine perfectă, ascultare perfectă, pace și armonie perfectă. Cei care n-au avut nici un respect pentru ordine și disciplină în viața aceasta nu ar avea respect nici pentru ordinea care este păzită în cer. Ei nu pot fi admiși în cer niciodată, pentru că toți cei care sunt vrednici să intre acolo vor iubi ordinea și vor respecta disciplina. Caracterele formate în această viață vor hotărî destinul viitor. Când va veni Hristos, El nu va schimba caracterul nici unei persoane. Este acordat un timp de probă prețios pentru a spăla hainele caracterului nostru și a le albi în sângele Mielului. Pentru a îndepărta petele păcatului este necesară lucrarea unei vieți întregi. În fiecare zi este nevoie de eforturi înnoite spre a restrânge și refuza eul. În fiecare zi sunt lupte de dus și biruințe de câștigat. În fiecare zi sufletul trebuie să fie mobilizat în implorare serioasă către Dumnezeu pentru puternicele biruințe ale crucii. Părinții, din partea lor, să nu neglijeze nici o datorie pentru binele copiilor lor. Ei să-i crească în așa fel, încât să poată fi o binecuvântare pentru societatea de aici și să poată recolta dincolo răsplata vieții veșnice.

Lucrarea în Iowa

Mi-a fost arătat că în Iowa lucrarea este într-o stare deplorabilă. Bărbați tineri, care nu aveau o stare spirituală spre binele poporului, au fost puși în legătură cu diferitele ramuri ale lucrării. Destul de mulți bărbați fără experiență și incapabili lucrau pentru cauză, bărbați care aveau nevoie ca mai întâi o mare lucrare să fie făcută pentru ei.

Studentii de la Colegiu

Influența fratelui B. n-a fost întru totul ceea ce trebuia să fie. În timp ce era la colegiul din Battle Creek, el a fost în multe privințe un tânăr exemplar; dar împreună cu alți tineri și tinere, într-o manieră tănuită, au făcut o excursie la _____. Acesta n-a fost un lucru nobil, cinstit și drept. Toți știau că prin aceasta încălcau regulile, dar ei s-au aventurat pe calea încălcării. Acești tineri, prin fapta aceasta și atitudinea lor de acum, au aruncat asupra colegiului pete care sunt foarte nedrepte.

Frații din Iowa au greșit pentru că au acceptat lucrarea fratelui B. în astfel de împrejurări. Dacă vor urma o cale asemănătoare și în alte cazuri, ei vor nemulțumi foarte mult pe Dumnezeu. Deoarece a fost un tânăr cu un comportament excelent, el a avut o influență mai mare asupra altora, și poziția lui de sfidare a regulilor și autorității care susțin și controlează școala i-a influențat pe alții să facă ceea ce a făcut el. Legile și regulamentul nu vor avea nici o forță în conducerea școlii dacă astfel de lucruri sunt aprobate de cei de afară. O influență demoralizatoare este ușor de introdus într-o școală. Mulți vor fi gata să participe la spiritul de răzvrătire și sfidare dacă nu sunt puse în aplicare în mod continuu eforturi prompte și vigilente pentru a menține standardul școlii prin reguli stricte care reglementează comportamentul studenților.

Lucrarea fratelui B. nu este acceptabilă pentru Dumnezeu până când el nu va vedea și nu-și va recunoaște greșeala că a călcat

regulile colegiului și nu se va strădui să contracareze influența pe care a exercitat-o spre a vătăma reputația lui. Din Iowa ar fi venit mult mai mulți elevi dacă n-ar fi fost această întâmplare nefericită. Dacă ai putea, frate B., să-ți dai seama de influența acestui singur pas greșit și de simțămintele de patimă, de invidie și aproape de ură care ți-au umplut inima, pentru că profesorul Brownsberger a cercetat purtarea ta, ai tremura văzându-te pe tine însuși și triumful celor care nu pot suporta restricții și care duc război împotriva regulilor și regulamentelor care îi împiedică să facă ce vor. Fiind un mărturisit ucenic al blândului și umilului Isus, influența și responsabilitatea ta sunt foarte mult mărite.

[431]

Frate B., sper că vei studia cu atenție problema și vei reflecta asupra primei tale ispite de a te abate de la regulile colegiului. Studiază serios caracterul conducerii școlii noastre. Nici una din regulile care au fost aplicate n-a fost prea strictă. Însă a fost nutrită mânia; pentru un moment, rațiunea a fost detronată și inima ta a fost făcută o pradă pentru patima de nestăpânit. Înainte să-ți dai seama, ai făcut un pas pe care, cu câteva ore mai înainte, nu l-ai fi făcut sub presiunea nici unei ispite. Impulsul a biruit rațiunea, și tu nu ți-ai putut aduce aminte nici de răul făcut ție însuși, nici de cel făcut unei instituții a lui Dumnezeu. Singura noastră siguranță în toate împrejurările este ca întotdeauna să fim stăpâni asupra noastră prin puterea lui Isus, Răscumpărătorul nostru.

Colegiul nostru nu are acea influență a opiniei populare, care există în alte colegii, pentru a-l sprijini în exercitarea conducerii și aplicarea regulilor lui. Într-o privință, el este o școală denominațională; dar, dacă nu se veghează, va ajunge să aibă un caracter și o influență lumească. Elevii păzitori ai Sabatului trebuie să aibă mai mult curaj moral decât a fost manifestat până acum, spre a păstra influența morală și religioasă a școlii, altfel el nu se va deosebi de colegiile celorlalte denominațiuni decât prin nume. Dumnezeu a plănuțit și a întemeiat acest colegiu, destinându-l să fie modelat după înalte interese religioase și, ca în fiecare an, elevii neconvertiți care sunt trimiși la Battle Creek să se întoarcă la casele lor ca soldați ai crucii lui Hristos.

[432]

Profesorii și învățătorii să se gândească la cele mai bune mijloace spre a menține caracterul specific al colegiului nostru; toți trebuie să prețuiască foarte mult privilegiile de care ne bucurăm având o

astfel de școală, s-o susțină cu credincioșie și s-o păzească de orice adiere de reproș. Egoismul poate răci energiile elevilor, și elementul lumesc poate câștiga o influență dominantă asupra școlii întregi. Aceasta ar aduce indignarea lui Dumnezeu asupra acelei instituții.

Acei elevi care mărturisesc că Îl iubesc pe Dumnezeu și ascultă de adevăr trebuie să aibă acea măsură de stăpânire de sine și tărie a principiului religios care îi va face în stare să rămână neclintiți în mijlocul ispitelor și să ia apărarea lui Isus în colegiu, în internatele lor sau oriunde s-ar putea afla. Religia nu este pentru a fi purtată numai ca o haină în casa lui Dumnezeu, ci întreaga viață trebuie să fie caracterizată de principiul religios. Acei care beau din izvorul vieții nu vor manifesta, asemenea celor lumesti, o dorință fierbinte după schimbare și plăcere. În comportamentul și caracterul lor se va vedea odihnă, pace și fericire, pe care le-au găsit în Isus prin depunerea zilnică a problemelor și poverilor lor la picioarele Lui. Ei vor arăta că există satisfacție și chiar bucurie pe calea ascultării și a datoriei. Astfel se va exercita o influență asupra colegilor, al cărei efect va fi vizibil în toată școala. Cei care vor alcătui această oștire îi vor reîmprospăta și întări pe învățători și pe profesori în eforturile lor prin descurajarea oricărui fel de necredincioșie, de discordie și neglijență spre a se supune regulilor și regulamentelor. Influența lor va fi salvatoare, și faptele lor nu vor pieri în ziua cea mare a lui Dumnezeu, ci îi vor urma în lumea viitoare; și influența vieții lor de aici își va produce efectul de-a lungul nesfârșitelor veacuri ale eternității. Un tânăr serios, conștiincios și credincios este pentru școală o comoară neprețuită. Îngerii din cer privesc cu iubire asupra lui. Scumpul lui Mântuitor îl iubește și în cărțile cerului vor fi înregistrate fiecare faptă de dreptate, fiecare ispită refuzată și fiecare rău biruit. El va pune în felul acesta o bună temelie pentru timpul care vine, ca să poată obține viața veșnică.

[433]

Calea urmată la colegiu de fratele C., care căuta societatea fetelor, a fost rea. Nu a fost acesta scopul pentru care a fost trimis la Battle Creek. Elevii nu sunt trimiși aici pentru a stabili prietenii, a face curte sau a se deda la flirt, ci pentru a obține o educație. Dacă în această privință li s-ar îngădui să facă ceea ce vor, în curând colegiul ar deveni fără standarde morale. Câțiva au folosit prețioasele zile de școală pentru a flirta și a curta fetele pe ascuns, cu toată vigilența profesorilor și a învățătorilor. Când un profesor din oricare

ramură profită de poziția sa spre a câștiga sentimentele elevilor lui în vederea căsătoriei, procedeul lui merită cea mai severă dezaprobare.

Influența fiilor fratelui D. și a câtorva din Iowa, precum și aceea a fratelui E. din Illinois n-a fost de nici un folos pentru școala noastră. Rudele și prietenii acestor elevi i-au susținut, aruncând pete asupra colegiului. Fiii fratelui D. au îndemânare și aptitudini, care sunt o sursă de satisfacție pentru părinți; dar când îndemânarea acestor tineri este exercitată spre a călca regulile și regulamentele colegiului, nu există nimic care să trezească plăcere în inima cuiva. Documentul care conține acea dezaprobare potrivită și tăioasă cu privire la cineva care predă la colegiu nu va fi citit cu o astfel de satisfacție în ziua când lucrarea fiecărui om va fi trecută în revistă prin fața lui Dumnezeu. Fratele și sora D. se vor întâlni atunci cu un raport despre lucrarea pe care au făcut-o, dând fiului lor o justificare neîntemeiată în această privință. Ei trebuie să răspundă atunci pentru influența pe care au exercitat-o împotriva școlii, unul din mijloacele lui Dumnezeu, și pentru că au făcut declarații false care i-au împiedicat pe tineri să vină la colegiu, unde puteau fi influențați de adevăr. Unii vor fi pierduți ca urmare a acestei influențe rele. Marea zi de judecată a lui Dumnezeu va scoate la iveală influența cuvintelor și a atitudinilor. Fratele și sora D. și-au neglijat sarcinile din cămin. Ei au fost îmbătați de grijile acestei vieți. Lucru, grabă și plimbare cu trăsura sunt la ordinea zilei, și puternicul lor spirit lumesc și-a lăsat amprenta asupra copiilor lor, asupra bisericii și asupra lumii. Acesta este exemplul celor care dețin adevărul în neprihănire, care va condamna lumea.

[434]

De tineretul creștin depinde în mare măsură păstrarea și perpetuarea instituțiilor pe care le-a plănuțit Dumnezeu ca mijloace prin care să înainteze lucrarea Sa. Responsabilitatea aceasta gravă apasă asupra tinerilor de astăzi care vin pe scena de acțiune. N-a existat niciodată o perioadă când rezultate atât de importante să depindă de o generație de oameni; așadar, cât de important este ca tinerii să fie calificați pentru lucrarea cea mare, ca Dumnezeu să-i poată folosi ca unelte ale Sale! Creatorul lor are pretenții asupra lor care sunt superioare oricăror altora.

Dumnezeu este cel care le-a dat viață și orice dar fizic și mintal pe care-l posedă. El le-a acordat capacități pentru folosire înțeleaptă ca să li se poată încredința o lucrare care va fi atât de durabilă cât

veșnicia. Ca răspuns pentru darurile Sale cele mari, El pretinde cultivarea și exercitarea corespunzătoare a facultăților lor morale și intelectuale. El nu le-a dat aceste facultăți numai pentru amuzamentul lor sau pentru a abuza de ele, lucrând împotriva voinței și a providenței Lui, ci pentru a le folosi pentru înaintarea cunoștinței adevărului și a sfințeniei în lume. El pretinde recunoștința lor, venerarea și iubirea lor, pentru continua Sa amabilitate și îndurare nemărginită. Este numai drept ca El să ceară ascultare de legile Sale și de toate regulamentele înțelepte care să-i ferească și să-i apere pe tineri de născocirile lui Satana și să-i călăuzească pe calea păcii. Dacă tinerii ar putea să vadă că prin ascultarea de legile și regulamentele instituțiilor noastre nu fac decât să-și îmbunătățească poziția în societate, să-și ridice caracterul, să-și înobileze mintea și să-și mărească fericirea, ei nu s-ar răzvrăti împotriva regulilor drepte și a cerințelor sănătoase, nici nu s-ar angaja să creeze bănuială și prejudicii împotriva acestor instituții. Tinerii noștri trebuie să aibă un spirit de tărie și credincioșie spre a veni în întâmpinarea cerințelor, aceasta fiind o garanție a succesului. Caracterul furtunos și nesăbuit al multor tineri din această generație a lumii este deprimant. Multă vină o au părinții lor de acasă. Fără teama de Dumnezeu, nimeni nu poate fi fericit cu adevărat.

Cei care și-au bătut joc de autoritate și s-au întors la casele lor pentru a arunca un reproș asupra colegiului va trebui să-și vadă păcatele și să contracareze influența pe care au lăsat-o înainte de a avea aprobarea lui Dumnezeu. Credincioșii din Iowa n-au plăcut lui Dumnezeu în credulitatea lor de a accepta rapoartele aduse. Ei totdeauna trebuie să fie găsiți de partea ordinei și a disciplinei, în loc de a încuraja o conducere nepăsătoare.

Un tânăr este trimis dintr-un stat îndepărtat să se împărtășească de binefacerile colegiului de la Battle Creek. El pleacă din căminul lui cu binecuvântarea părinților. El a ascultat zilnic rugăciunile serioase înălțate la altarul familial și, aparent, a pornit bine într-o viață de nobilă hotărâre și curăție. Convingerile și planurile lui sunt corecte când părăsește căminul. La Battle Creek el va întâlni colegi din toate categoriile. Va face cunoștință cu unii al căror exemplu este o binecuvântare pentru toți cei care vin în sfera lor de influență. Și iarăși, el face cunoștință cu cei care aparent sunt amabili și interesați și a căror inteligență îl încântă; dar aceștia au un nivel inferior de

moralitate și le lipsește orice credință religioasă. Pentru un timp, el rezistă la orice ademenire de a ceda ispitei; dar când observă că cei care mărturisesc a fi creștini par să se bucure de societatea acestei grupe de nereligioși, scopurile și înaltele lui hotărâri încep să se clatine. Lui îi plac vorbele de duh și spiritul jovial al acestor tineri și este aproape imperceptibil atras din ce în ce mai mult în societatea lor. Fortăreața lui pare să cedeze; inima lui cea bravă de până aici crește în slăbiciune. El este invitat să-i însoțească într-o plimbare și ei îl conduc la un bar. Se comandă stridii sau alte aperitive și lui îi este rușine să se abțină și să refuze ospătarea. O dată ce a trecut limitele, el va merge din nou. Un pahar de bere este socotit a fi tolerabil, și el îl acceptă, dar, cu toate acestea, au loc aspre muștrări de conștiință. El nu ia o poziție în mod public de partea lui Dumnezeu, a adevărului și dreptății; îi place societatea ascunsă, înșelătoare a grupei cu care s-a unit și este condus un pas mai departe. Ispititorii lui susțin că a lua parte la jocul de cărți cu siguranță nu este un lucru vătămător, precum și a privi la jucătorii dintr-o sală de biliard, și astfel el cedează de repetate ori în fața ispitelor.

[436]

Colegiul nostru este frecventat de tineri care, nebănuți de părinți sau tutori, dau târcoale barurilor, beau bere, joacă cărți și iau parte la jocurile de biliard. Elevii încearcă să păstreze între ei lucrurile acestea ca fiind un mare secret, și profesorii și învățătorii sunt ținuti în necunoștință despre satanica lucrare care are loc. Când este amăgit să urmeze o cale rea pe care trebuie s-o ascundă, acest tânăr se află în luptă cu conștiința, dar înclinația triumfă. El a intenționat să fie un creștin când a venit la Battle Creek, dar este condus în mod hotărât și sigur pe drumul de coborâre. Colegii răi și seducători aflați printre tinerii părinților păzitori ai Sabatului, unii dintre ei locuind în Battle Creek, află că el poate fi ispitit și în taină jubilează de puterea lor și de faptul că el este slab și că va ceda așa ușor influențelor lor seducătoare. Ei constată că el poate fi încurcat și, de rușine, făcut să se dezobișnuiască de-ale lui de către cei care au avut lumină și care și-au împietrit inimile în păcat. Exact astfel de influențe ca acestea se vor afla oriunde tinerii se strâng împreună.

Va veni timpul când acel tânăr, care a părăsit casa tatălui său curat și credincios, cu ținte nobile, va fi ruinat. El a învățat să iubească răul și să refuze binele. Nu și-a dat seama de pericol, nefiind înarmat cu veghere și rugăciune. El nu s-a așezat de îndată sub păzitoarea

[437]

purtare de grijă a bisericii. A fost făcut să creadă că era bărbătesc a fi independent, neîngăduind ca libertatea lui să fie restrânsă. El a fost învățat că a ignora regulile și a sfida legile înseamnă a te bucura de libertate adevărată; că era un fel de sclavie faptul de a te teme și a tremura mereu ca să nu faci cuiva rău. El a cedat influenței persoanelor necredincioase care, în timp ce aveau o corectă comportare exterioară, practicau înșelăciunea, ticăloșia și nelegiuirea; și el a fost disprețuit și luat în bătaie de joc pentru că a fost înșelat atât de ușor. El a mers acolo unde nu se putea aștepta să afle ce era curat și bun. A învățat căi de viață și obiceiuri de vorbire care nu erau înălțătoare și înnobilitoare. Mulți sunt în primejdia de a fi conduși astfel departe, pe nesimțite, până ajung să-și piardă stima de sine. Pentru a câștiga aplauzele celor împietriți și necredincioși, ei sunt în pericolul de a renunța la curăția și noblețea bărbătească și a deveni robi ai lui Satana.

Pastori tineri

Mi-a fost arătat că statul Iowa va fi lăsat mult în urma altor state în privința standardului adevăratei evlavii, dacă tinerilor li se permite să aibă influență în acea Conferință, când se vede clar că ei n-au legătură cu Dumnezeu. Simt că am datoria solemnă să spun că Iowa ar fi într-o stare mai bună astăzi dacă frații F. și G. ar fi rămas muți. Neavând ei înșiși o evlavie experimentală, cum pot să-i conducă pe oameni la acel Izvor cu care ei înșiși sunt nefamiliarizați?

Un scepticism dominant este în continuă creștere în privința *Mărturiilor* Spiritului lui Dumnezeu; și acești tineri încurajează punerea de întrebări și îndoieli în loc să le îndepărteze, pentru că nu cunosc spiritul, puterea și forța *Mărturiilor*. În timp ce sunt astfel nesfînțiți în inimă, lucrarea lor nu poate face nici un bine poporului. Aparent, ei pot convinge pe oameni că noi avem adevărul, dar unde sunt Duhul și puterea lui Dumnezeu să impresioneze inima și să trezească convingerea de păcat? Unde este puterea să conducă pe cei convinși la o cunoaștere experimentală a evlaviei vitale? Pe aceasta n-o cunosc nici ei înșiși, atunci, cum pot ei să reprezinte religia lui Hristos? Dacă tinerii doresc să intre în câmp, în nici un fel să nu-i descurajați, dar mai întâi lăsați-i să învețe ceea ce au de făcut.

Fratele G. își putea uni eforturile cu cele ale medicilor de la sanatoriu, dar el nu s-a înțeles cu ei. El era prea îngâmfat ca să fie ucenic. Era plin de sine și egoist. Avea o perspectivă tot atât de bună ca alți tineri; dar, în timp ce ei erau gata să primească instruire și să ocupe orice poziție unde puteau servi cel mai bine, el nu voia să se adapteze situației. Credea că știe prea multe pentru a ocupa o poziție secundară. El nu se interesa de pacienți. Era așa de arogant și dictatorial, încât influența lui nu putea fi tolerată în sanatoriu. Lui nu-i lipsea abilitatea și, dacă ar fi fost dispus să se lase învățat, putea să câștige cunoașterea practică a lucrării unui medic; iar dacă și-ar fi păstrat spiritul în blândețe și smerenie, el putea să aibă succes. Dar defectele de caracter naturale n-au fost văzute și biruite. Exista din partea lui o dispoziție de a induce în eroare, de a ocoli adevărul. Aceasta avea să nimicească utilitatea vieții oricui și avea să-i închidă ușile slujirii. Trebuie cultivat cel mai strict adevăr și evitată orice inducere în eroare așa cum evită cineva lepra. El se simțea stânjenit din cauza foarte măruntei lui staturi. Acest lucru nu putea fi remediat, dar stătea în puterea lui să-și corecteze defectele din caracter, dacă voia. Minte și caracterul pot fi modelate, cu grijă, după Modelul divin.

Ceea ce face ca omul să fie om nu este o simulare a superiorității, ci adevărata înălțare a minții. Cuvântul cultivare a puterilor mintale face din om ceea ce este. Facultățile acestea înnobilitoare sunt date spre a ajuta la formarea caracterului pentru viitoarea viață nemuritoare. Omul a fost creat pentru o stare de bucurie mai înaltă și mai sfântă decât poate să ofere această lume. El a fost făcut după chipul lui Dumnezeu pentru scopuri înalte și nobile, ca acelea în care sunt implicați îngerii. [438]

Tinerii de astăzi, în general, nu cugetă adânc și nu acționează înțelept. Dacă ar fi atenți la primejdiile care îi împresoară la fiecare pas, ei ar acționa cu precauție spre a scăpa de cursele cele multe pe care le-a pregătit Satana pentru picioarele lor. Fii atent, frate, să nu pari ceea ce nu ești. Imitația aurită va fi repede deosebită de metalul curat. Cercetează-te cu cea mai mare grijă nu numai pe tine însuși, ci și poziția pe care o ocupă fiecare membru al familiei tale. Urmărește istoria fiecăruia și cugetă asupra rezultatelor căii urmate. Meditează de ce sunt unele persoane respectate de cei cu adevărat buni, în timp ce altele sunt disprețuite și evitate. Privește asupra acestor lucruri în [439]

lumina veșniciei și, oriunde ai descoperit că alții au greșit, evită cu grijă calea urmată de ei. Va fi bine să-ți aduci aminte că tendințele caracterului sunt transmise de la părinți la copii. Meditează serios asupra acestor lucruri și apoi, în temere de Dumnezeu, încinge-te cu armura pentru lupta de-o viață cu tendințele moștenite, imitând nimic altceva în afară de Modelul divin. Tu trebuie să lucrezi stăruitor, constant și zelos dacă vrei să reușești. Va trebui să te cucerești pe tine însuși, aceasta fiind lupta cea mai grea dintre toate. Opoziția hotărâtă față de căile și obiceiurile tale rele îți va asigura victorii prețioase și veșnice. Dar, dacă sunt cultivate puternicele tale trăsături de caracter, dacă dorești să conduci, în loc să fii dispus să ascuți, tu nu vei avea nici un succes. Sentimentele tale sunt repezite, și dacă nu te controlezi, te lași în voia temperamentului. Cei tineri trebuie să fie conștienți de responsabilitățile pe care le au și să se achite de sarcini importante; ești tu calificat să-ți faci partea în temere de Dumnezeu?

Fratele F. nu este destoinic pentru această lucrare. El trebuie să învețe aproape totul. Caracterul lui este defectuos. El n-a fost educat din copilărie să fie un purtător de grijă, un muncitor, un purtător de povară. El n-a văzut și n-a simțit lucrarea care trebuia făcută pentru el însuși și, prin urmare, nu este pregătit să aprecieze lucrarea care trebuie făcută pentru alții. El este îngâmfat. Pretinde că știe mai multe decât știe în realitate. Când se va consacra pe deplin prin Duhul lui Dumnezeu și își va da complet seama de solemnitatea și responsabilitatea lucrării unui slujitor al lui Hristos, el se va simți întru totul neîndestulător pentru însărcinare. El are lipsuri în multe privințe; și aceste lipsuri vor fi reproduse în alții, făcând lumii o impresie defavorabilă despre caracterul lucrării noastre și despre pastorii care sunt angajați în ea. El trebuie să devină familiarizat cu poverile și îndatoririle vieții practice, fiind destoinic să se angajeze în cea mai responsabilă lucrare dată vreodată ființei umane. Toți pastorii tineri trebuie să fie învățați înainte de a fi învățători. În timp ce i-aș încuraja pe tineri să intre în lucrarea de slujire, aș spune că sunt autorizată de Dumnezeu să recomand și să insist asupra destoiniciei lor pentru lucrarea în care urmează să se angajeze.

[440]

Frații F. nu sunt înclinați să fie purtători de griji și purtători de poveri. În tot ce întreprind, se văd nepăsarea și imperfecțiunea. Ei sunt nesăbuiți în conversația și comportamentul lor. Influența

solemnă, înălțătoare și înnobilitoare care trebuie să caracterizeze pe orice slujitor al Evangheliei nu poate fi exercitată în viața lor până ce n-au fost transformați și modelați după chipul divin. La fiecare dintre ei există egoism, mai mult sau mai puțin, deși într-o măsură mai mare în unii decât în alții. În acești tineri există un spirit de îngâmfare și de independență care îi face nedestoinici pentru lucrarea lui Dumnezeu. Ei au nevoie de o severă autodisciplinare înainte de a putea fi acceptați de Dumnezeu ca lucrători pentru cauza Lui. Există o lene naturală care trebuie învinsă. Ei trebuie să aibă o instruire corectă în ocupațiile vremelnice ale vieții. Trebuie să fie învățați; și când vor prezenta un succes însemnat în răspunderi mai mici, atunci vor fi destoinici să li se încredințeze răspunderi mai mari. Este mai bine ca unele Conferințe să se lipsească de astfel de lucrători incapabili. Poverile sufletelor nu pot apăsa mai mult asupra oamenilor în starea lor de neconsacrare decât asupra copilașilor. Ei sunt necunoscători ai evlaviei vitale și au nevoie de cea mai completă convertire înainte de a putea fi măcar creștini.

Fratele A. F. are nevoie de o șlefuire completă în colegiul nostru. Vorbirea lui este defectuoasă. În comportamentul său există grosolanie și lipsă de eleganță; totuși, el este îngâmfat și cu totul înșelat cu privire la abilitatea lui. El n-are o credință reală în *Mărturiile* Spiritului lui Dumnezeu. Nu le-a studiat cu atenție și n-a practicat adevărurile descoperite. Cât timp are o așa de puțină spiritualitate, el nu va înțelege valoarea *Mărturiilor*, nici scopul lor adevărat.

Tinerii aceștia citesc Biblia, dar au prea puțină experiență în cercetarea serioasă, smerită și cu rugăciune a Scripturilor, ca să poată fi cu totul destoinici pentru orice lucrare bună.

[441]

Este o mare primejdie în a încuraja să intre în câmp o clasă de oameni care nu simt o adevărată povară pentru suflete. Ei pot fi în măsură să intereseze pe oameni și să se angajeze în controverse, în timp ce cu nici un chip nu sunt oameni ai cugetării, care își vor îmbunătăți abilitatea și își vor mări capacitățile. Noi avem o slujire pipernicită și defectuoasă. Dacă Hristos nu va locui în oamenii care propovăduiesc adevărul, ei vor coborî nivelul religios și moral oriunde sunt îngăduiți. Chiar Hristos le este dat ca exemplu. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre și să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru

orice lucrare bună.” În Biblie avem un sfătuitor al lui Dumnezeu care nu greșește. Învățăturile ei, puse în practică, vor face pe oameni destoinici pentru orice poziție a slujbei. Ea este glasul lui Dumnezeu care vorbește sufletului în fiecare zi. Cât de atent ar trebui să studieze tinerii Cuvântul lui Dumnezeu și să strângă în inimă ca pe o comoară învățăturile lui, astfel ca poruncile să poată fi în măsură să conducă întreaga comportare. Pastorii noștri cei tineri și cei care propovăduiesc de câțva timp dovedesc o însemnată deficiență în înțelegerea Scripturilor. Lucrarea Duhului Sfânt este să lumineze înțelegerea întunecată, să dizolve egoismul, să înmoaie inima împietrită, să supună pe răzvrătitul călcător de Lege și să-l salveze de influențele stricătioase ale lumii. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi a fost: „Sfintește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”. Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, străpunge inima celui păcătos și o taie în bucăți. Când este repetată teoria adevărului fără a fi simțită influența lui asupra sufletului vorbitorului, el n-are nici o putere asupra ascultătorilor, ci este respins ca eroare, răspunzător fiind însuși vorbitorul de pierderea sufletelor. Noi trebuie să fim siguri că pastorii noștri sunt oameni convertiți, umili, blânzi și smeriți cu inima.

[442] Trebuie să fie o schimbare hotărâtă în lucrarea de slujire. Este necesară o examinare mai riguroasă în legătură cu calificarea unui pastor. Moise a fost îndrumat de Dumnezeu în purtarea de grijă, în chibzuință și atenție afectuoasă pentru turma lui, pentru ca, fiind un păstor credincios, să poată fi gata când îl va chema Dumnezeu să ia conducerea poporului Său. O experiență asemănătoare este esențială pentru cei care se angajează în lucrarea cea mare de propovăduire a adevărului. Pentru ca să conducă sufletele la Izvorul dătător de viață, predicatorul trebuie să bea mai întâi el însuși din izvor. El trebuie să vadă sacrificiul fără margini făcut de Fiul lui Dumnezeu spre a salva oamenii căzuți și propriul lui suflet trebuie să fie îmbibat cu spiritul iubirii nemuritoare. Dacă Dumnezeu stabilește pentru noi o muncă greu de adus la îndeplinire, trebuie s-o facem fără murmur. Dacă drumul este dificil și periculos, este planul lui Dumnezeu să-l urmărim cu resemnare și strigăt către El pentru putere. Trebuie învățată o lecție din experiența unor pastori ai noștri care, comparativ, nu cunoșteau nimic despre dificultăți și neazuri, totuși s-au privit ca martiri. Ei trebuia să învețe să accepte cu recunoștință calea

alegerii lui Dumnezeu, aducându-și aminte de Căpetenia mântuirii noastre. Lucrarea pastorului trebuie făcută cu seriozitate, energie și un zel cu atât mai mare decât cel depus în tranzacțiile de afaceri, cu cât lucrarea este mai sacră și rezultatele mai importante. Lucrarea fiecărei zile trebuie să fie redată în rapoartele veșnice cu „bine, rob bun”, așa încât, dacă nici o altă zi nu ar mai fi dăruită spre a lucra, lucrarea să fie într-un tot încheiată. Pastorii noștri, mai ales cei tineri, să-și dea seama de necesitatea pregătirii spre a fi potriviți pentru lucrarea solemnă la care au fost chemați și pentru a se pregăti pentru societatea îngerilor curăți. Pentru a fi acasă în ceruri, noi trebuie să avem cerul încorporat aici, în inimile noastre. Dacă acesta nu este cazul nostru, ar fi fost mai bine să nu fi avut nici o parte în lucrarea lui Dumnezeu.

Lucrarea de slujire este blamată prin pastori nesfințiți. Dacă nu va fi un nivel mai înalt și mai spiritual pentru lucrarea de slujire, adevărul Evangheliei va deveni din ce în ce mai fără putere. Minte omenească este reprezentată prin pământul bogat al unei grădini. Dacă nu este cultivată cum trebuie, ea va fi năpădită de buruienile și mărăcinii ignoranței. Minte și inima au nevoie de cultivare zilnică și neglijența va fi producătoare de rău. Cu cât mai multă iscusință a dăruit Dumnezeu unui individ, cu atât mai mare îmbunătățire i se cere să facă și cu atât mai mare este responsabilitatea de a-și folosi timpul și talentele spre slava lui Dumnezeu. Minte nu trebuie să rămână adormită. Dacă nu este exercitată în dobândirea de cunoștință, va avea loc o cufundare în ignoranță, superstiție și ficțiune. Dacă facultățile intelectuale nu sunt cultivate cum ar trebui, spre slava lui Dumnezeu, ele vor deveni ajutoare tari și puternice pe drumul spre pierzare.

[443]

În timp ce trebuie să se păzească să nu fie îngâmfați și independenți, tinerii trebuie să se ocupe permanent de dezvoltarea lor. Ei trebuie să privească cu ochi buni fiecare ocazie spre a cultiva trăsături de caracter mai nobile și mai generoase. Dacă ar simți în fiecare moment dependența lor de Dumnezeu și ar nutri un spirit de rugăciune, o năzuință a sufletului spre Dumnezeu în orice timp și în orice loc, ei ar putea cunoaște mai bine voința lui Dumnezeu. Dar mie mi-a fost arătat că frații F. și G. sunt aproape cu totul nefamiliarizați cu lucrările Duhului lui Dumnezeu. Ei lucrează prin propria lor putere și au fost atât de bine ascunși în ei înșiși, încât

n-au văzut și nu și-au dat seama de lipsa lor cea mare. Ei vorbesc nereverențios despre *Mărturiile* date de Dumnezeu pentru folosul poporului și le judecă, exprimându-și opinia și criticând una sau alta, când mai bine și-ar pune mâinile la gură și s-ar prosterna cu fețele în praf, pentru că nu cunosc mai mult din spiritul *Mărturiilor* decât cunosc din Spiritul lui Dumnezeu.

[444] Ei sunt începători în ale adevărului și pitici în experiența religioasă. Cele mai mari biruințe pentru lucrare nu se obțin printr-o argumentare elaborată, avantaje evidente, belșug de influență și mijloace abundente; ci ele sunt câștigate în camera de audiență a lui Dumnezeu, când credința serioasă, în agonie, se ține de brațul cel tare al puterii. Când a fost complet istovit și într-o situație neajutorată, Iacov și-a vărsat sufletul înaintea lui Dumnezeu în agonie. Îngerul lui Dumnezeu a cerut să fie lăsat să plece, dar Iacov n-avea să-l lase. Bărbatul lovit, suferind o durere trupească, a prezentat rugămintea cea mai fierbinte cu îndrăzneala pe care o împărtășește credința cea vie. „Nu te voi lăsa să pleci”, a spus el, „până nu mă vei binecuvânta.”

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt taine adânci care nu vor fi descoperite niciodată de mintea neajutorată de Duhul lui Dumnezeu. Sunt, de asemenea, taine de nepătruns în planul de mântuire, pe care mintea mărginită niciodată nu le poate pricepe. Tinerii fără experiență ar putea mai bine să-și încarce mintea și să-și exercite istețimea ca să înțeleagă problemele care sunt descoperite; pentru că, dacă nu au o iluminare spirituală mai mare decât cea actuală, le va trebui o viață întreagă să afle voința descoperită a lui Dumnezeu. Dacă ei au prețuit lumina pe care o au deja și s-au folosit practic de ea, vor fi în stare să facă un pas mai departe. Providența lui Dumnezeu este o școală continuă, în care El îi conduce mereu pe oameni să vadă adevăratele ținte ale vieții. Nimeni nu este prea tânăr sau prea bătrân pentru a învăța în această școală, dând o atenție deosebită lecțiilor predate de Învățătorul divin. El este Păstorul adevărat care Își cheamă oile pe nume. Pentru pribegi, glasul Lui este auzit spunând: „Iată drumul, mergeți pe el”.

Tinerii care n-au avut niciodată succes în sarcinile vremelnice ale vieții vor fi tot așa de nepregătiți să se angajeze în sarcini mai înalte. O experiență religioasă se obține numai prin luptă, prin dezamăgire, prin severă disciplină a eului, prin rugăciune serioasă. Credința vie

trebuie să se prindă ferm de făgăduințe, și atunci mulți pot veni de la comuniunea strânsă cu Dumnezeu cu fețele strălucind, spunând cum a spus Iacov: „Am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși am scăpat cu viață”.

Pașii spre cer trebuie să fie făcuți unul câte unul, fiecare pas de înaintare întărindu-ne pentru pasul următor. Puterea transformatoare a harului lui Dumnezeu asupra inimii omenești este o lucrare pe care numai puțini o pricep, pentru că sunt prea leneși să facă efortul necesar. Lecțiile pe care le învață pastorii tineri, mergând încoace și încolo și fiind serviți, când n-au o destoinicie pentru lucrare, au asupra lor o influență demoralizatoare. Ei nu-și cunosc locul lor și nu și-l păstrează. Nu sunt echilibrați de principii ferme. Ei vorbesc cu bună știință despre lucruri pe care nu le cunosc deloc și astfel cei care îi primesc ca învățători sunt induși în eroare. O singură astfel de persoană va inspira mai multă îndoială în minte decât sunt în stare câteva persoane s-o contracareze, făcând tot ce pot mai bine. Oameni cu minte slabă se complac în a despica firul în patru, a critica, a căuta după ceva ce să pună la îndoială, crezând că aceasta este un semn al puterii de pătrundere; dar, în schimb, aceasta dovedește lipsă de curăție și înălțime. Cu cât mai bine este să fie angajați în a căuta să se cultive pe ei înșiși, să-și înobileze și să-și înalte mintea! Așa cum floarea se întoarce spre soare, ca razele luminoase să poată ajuta la desăvârșirea frumuseții și simetriei ei, tot așa să se îndrepte și tinerii spre Soarele Neprihănirii, ca lumina cerului să poată străluci asupra lor, desăvârșindu-le caracterul și dându-le o adâncă și continuă experiență în lucrurile lui Dumnezeu. Atunci ei pot reflecta razele divine ale luminii asupra altora. Cei care aleg să adune îndoieli, necredință și scepticism nu vor avea experiența creșterii în har sau spiritualitate și sunt nedestoinici pentru solemna răspundere de a duce altora adevărul.

Lumea trebuie avertizată despre soarta ei tragică. Somnolența celor care zac în păcate și greșeli este atât de adâncă, atât de mortală, încât este necesar ca glasul lui Dumnezeu, făcut auzit printr-un slujitor în stare să vegheze, să-i trezească. Dacă pastorii nu sunt convertiți, nici poporul nu va fi. Formalismul rece care există acum printre noi trebuie să cedeze locul puterii de viață a evlaviei experimentale. În teoria adevărului nu există nici o greșală; acesta este perfect de clar și armonios. Dar pastorii tineri pot rosti adevărul cu ușurință și totuși

[445]

să nu aibă sensul real al cuvintelor pe care le rostesc. Ei nu apreciază valoarea adevărului pe care-l prezintă și își dau seama prea puțin cât a costat aceasta pe cei care, cu rugăminți și lacrimi, prin necazuri și opoziție, l-au căutat ca pe o comoară ascunsă. Fiecare verigă din lanțul adevărului a fost pentru ei așa de prețioasă ca aurul încercat.

[446] Verigile acestea sunt acum unite într-un întreg perfect. Adevărurile au fost dezgropate de sub gunoiul superstiției și erorii, prin rugăciune serioasă pentru lumină și cunoștință și prezentate poporului ca mărgăritare prețioase de neasemuită valoare.

Evanghelia este o descoperire pentru om a razelor de lumină și speranță din lumea cea veșnică. Lumina nu izbucnește toată deodată, ci vine pe măsură ce o putem suporta. Mințile cercetătoare care flămânzesc după cunoașterea voinței lui Dumnezeu nu sunt satisfăcute niciodată; cu cât cercetează mai adânc, cu atât își dau seama mai mult de ignoranța lor și deplâng orbirea lor. Este peste puterea omului de a concepe înalte și nobile realizări care sunt la îndemâna lui, dacă va combina efortul uman cu harul lui Dumnezeu, care este Izvorul a toată înțelepciunea și puterea. Și dincolo este o greutate veșnică de slavă. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

Noi avem cel mai solemn mesaj al adevărului adus vreodată pentru lume. Adevărul acesta este din ce în ce mai respectat de către necredincioși pentru că el nu poate fi contrazis. Având în vedere acest fapt, tinerii noștri devin încrezuți și îngâmfați. Ei iau adevărurile care au fost scoase la iveală de alte minți și, fără studiu sau rugăciune serioasă, întâmpină pe oponenți și se angajează în controverse, îngăduindu-și vorbiri tăioase și glume, plăcându-le să creadă că prin aceasta fac lucrul slujitorului Evangheliei. Pentru a fi destoinici pentru lucrarea lui Dumnezeu, oamenii aceștia au nevoie de o convertire completă, ca aceea experimentată de Pavel. Pastorii trebuie să fie reprezentanții vii ai adevărului pe care-l predică. Ei trebuie să aibă o viață spirituală mai înălțătoare și o simplitate mai mare. Cuvintele trebuie primite de la Dumnezeu și predate poporului. Atenția poporului trebuie să fie reținută. Solia noastră este o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte. Destinele sufletelor sunt cântărite. Mulțimile sunt în valea hotărârii. Un glas

va fi auzit strigând: „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; dacă este Baal, mergeți după Baal”.

Acțiunea promptă, energică și serioasă poate salva un suflet nedecis. Nimeni nu poate spune cât se pierde prin încercarea de a predica fără ungera Duhului Sfânt. Există suflete în fiecare grupare religioasă care sunt șovăitoare, aproape convinse să fie întru totul pentru Dumnezeu. Hotărârea care urmează să fie luată privește timpul și veșnicia, dar prea adesea se întâmplă ca pastorul să nu aibă puterea soliei adevărului în inima lui și, deci, nu se face nici un apel direct pentru acele suflete care tremură în balanță. Rezultatul este că impresiile nu sunt adâncite în inimile celor convinși și ei părăsesc adunarea, simțindu-se mai puțin înclinați să accepte slujirea lui Hristos decât când au venit. Ei se hotărăsc să aștepte o ocazie mai favorabilă, dar aceasta nu mai vine niciodată. Din acea cuvântare atee, ca și din jertfa lui Cain, a lipsit Mântuitorul. Ocazia de aur este pierdută și cazurile acestor suflete sunt hotărâte. Nu este prea mult în joc, predicând într-o manieră indiferentă, fără simțământul poverii sufletelor?

În această epocă de întuneric moral se va recurge la ceva mai mult decât la o teorie spre a mișca sufletele. Pastorii trebuie să aibă legătură cu Dumnezeu. Ei trebuie să predice ca unii care cred ceea ce spun. Adevărurile vii, care ies de pe buzele omului lui Dumnezeu, vor face ca păcătoșii să tremure și cei condamnați să strige: „Iehova este Dumnezeu. M-am hotărât să fiu întru totul de partea Domnului”. Mesagerul lui Dumnezeu niciodată să nu înceteze străduințele lui după lumină și putere mai mare de sus. El să muncească din greu încontinuu, să se roage și să sere mereu, în mijlocul descurajării și al întunericului, hotărât să câștige o cunoaștere completă a Scripturilor și să nu rămână în urmă cu nici un dar. Atâta timp cât există un singur suflet care să poată avea un folos, el trebuie să insiste înainte cu un nou curaj la fiecare efort. Este o lucrare serioasă de făcut. Sufletele pentru care a murit Hristos sunt în pericol. Atâta timp cât Isus a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”, atâta timp cât cununa neprihănirii este oferită biruitorului, atâta timp cât Mijlocitorul nostru pledează în favoarea celor păcătoși, slujitorii lui Hristos trebuie să lucreze cu nădejde, cu energie neobosită și credință stăruitoare.

[447]

[448] Dar când adevărul lui Dumnezeu este predicat de bărbați tineri și fără experiență, ale căror inimi abia dacă au fost mișcate de harul lui Dumnezeu, lucrarea va lăncezi. Fratele F. și G. mai degrabă ar discuta în contradictoriu decât să se roage; ei preferă să se lupte decât să convingă, străduindu-se să impresioneze poporul cu solemnul caracter al lucrării pentru acest timp. Bărbații care îndrăznesc să-și asume răspunderea de a primi cuvântul din gura lui Dumnezeu pentru a-l preda poporului se fac răspunzători pentru adevărul pe care-l prezintă și influența pe care o exercită. Dacă ei sunt într-adevăr oamenii lui Dumnezeu, speranța lor nu este în ei înșiși, ci în ceea ce va face El pentru ei și prin ei. Ei nu se vor arăta îngâmfați, atrăgând atenția oamenilor asupra istețimii și aptitudinilor lor; ei simt responsabilitatea lor și lucrează cu energie spirituală, mergând pe calea lepădării de sine pe care a mers Domnul. Jertfirea de sine se vede la orice pas și ei jelesc din cauza incapacității lor de a face mai mult pentru cauza lui Dumnezeu. Calea lor este calea încercării și a conflictului, dar ea este însemnată de urmele picioarelor Răscum-părătorului lor, Căpetenia mântuirii lor, care a fost făcut desăvârșit prin suferință.

În lucrarea lor, subpăstorii trebuie să urmeze îndeaproape instrucțiunile și să manifeste spiritul Marelui Păstor. Scepticismul și apostazia se întâlnesc peste tot. Dumnezeu dorește bărbați care să lucreze pentru cauza Sa, ale căror inimi sunt credincioase și care vor sta fermi în integritate, neînfricați de împrejurări. În mijlocul necazului și tristeții, ei sunt exact ceea ce au fost când perspectivele lor erau luminate de speranță și când mediul lor înconjurător era cum și-l puteau dori. Daniel în groapa cu lei este același Daniel care a stat înaintea împăratului învăluit de lumina lui Dumnezeu. Pavel din temnița întunecoasă, așteptând sentința de la Nero cel crud, este același Pavel care s-a adresat adunării din Areopag. Un om a cărui inimă s-a sprijinit pe Dumnezeu în ceasul celei mai dureroase încercări și al celor mai descurajatoare împrejurări este exact ce a fost el în prosperitate, când lumina și favoarea lui Dumnezeu păreau că îl învăluie. Credința atinge nevăzutul și apucă lucrurile cele veșnice.

[449] Sunt mulți în Iowa care dărâamă mai degrabă decât să clădească, care răspândesc mai degrabă necredință și întuneric decât lumină, iar cauza lui Dumnezeu lăncezește când ar trebui să înflorească. Pastorii să îndrăznească să fie credincioși. Pavel îi scria lui Timotei: „Nimeni

să nu-ți disprețuiască tinerețea, ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție. Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuți și asupra învățaturii pe care o dai altora; stăruie în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuți și pe cei ce te ascultă”. Cuvântul și voința lui Dumnezeu sunt exprimate în Scripturi de către scriitorii inspirați. Noi ar trebui să le legăm ca fruntarii între ochi și să umblăm conform cu poruncile lor; atunci vom umbla în siguranță. Fiecare capitol și fiecare verset sunt o comunicare a lui Dumnezeu pentru om. Studiind Cuvântul, sufletul care flămânzește și însetează după dreptate va fi impresionat de rostirile divine. Scepticismul nu poate avea nici o putere asupra sufletului care cercetează cu smerenie Scripturile.

Casele noastre de editură

Dumnezeu dorește ca toți cei care sunt în legătură cu instituțiile Sale să dovedească destoinicie, discernământ și prudență. El ar vrea ca ei să devină bărbați și femei cu un intelect cultivat, să nu rămână în urmă cu nici o calificare, și când vor simți în mod individual necesitatea aceasta și vor lucra în sensul acesta, Isus îi va ajuta în străduințele lor. În timp ce ei lucrează după planul adăugirii în privința darurilor Duhului, Dumnezeu va lucra în favoarea lor după planul înmulțirii. Legătura cu Dumnezeu va da sufletului o dezvoltare, îl va înălța, îl va transforma, îl va face sensibil față de puterile lui și-i va da un simțământ mai clar al responsabilității care revine fiecărei persoane, spre a folosi cu înțelepciune facultățile pe care i le-a acordat Dumnezeu.

[450] Fiecare trebuie să învețe să facă o economie strictă în cheltuirea banilor, exercitând o mai mare credincioșie în mânuirea a ceea ce aparține altuia decât în administrarea propriilor afaceri. Dar aceasta se întâmplă rar. Nu cineva în mod individual va beneficia sau va pierde de pe urma profiturilor sau lipsurilor înregistrate de instituțiile noastre; ci, deoarece proprietatea aparține lui Dumnezeu, cauza Sa este cea care va fi afectată de modul în care este îndeplinită munca. Dacă lucrarea lui Dumnezeu este limitată în resursele ei, va fi neglijată astfel o lucrare importantă care ar fi trebuit și ar fi putut fi făcută.

În timp ce economia trebuie practică totdeauna, ea niciodată nu trebuie să degenereze în zgârcenie. Toți cei care lucrează în instituțiile noastre trebuie să simtă că ei se ocupă de proprietatea lui Dumnezeu, că sunt răspunzători de creșterea capitalului investit și că la ziua lui Dumnezeu vor da socoteală dacă, prin lipsă de hărnicie și cugetare atentă, acesta a scăzut în mâinile lor. Toți sunt chemați să evite risipa de timp și bani. Credincioșia sau necredincioșia lucrătorilor față de încredințarea lor actuală va hotărî destoinicia lor spre a li se încredința bogățiile veșnice. Fiecăruia Dumnezeu îi cere să execute lucrarea atribuită lui cu exactitate și promptitudine. Exem-

plul fiecăruia trebuie să stimuleze hărnicia și chibzuința din partea altora. Prin credincioșie serioasă și conștiincioasă în toate lucrurile, pământul poate fi dus mai aproape de cer și fructe prețioase pot fi aduse pentru ambele lumi.

Lucrătorii angajați în diferitele departamente ale serviciilor noastre de publicații nu îndeplinesc cantitatea de lucrare care li s-ar cere s-o aducă la îndeplinire în oricare alt serviciu de același fel. Mult timp este irosit în conversație inutilă, stând la taifas ceasuri prețioase, în timp ce lucrarea este întârziată. În unele departamente, sunt pricinuite pierderi pentru editură din cauza persoanelor angajate în lucrare care n-au exercitat grija și economia. Dacă aceste persoane ar fi angajate să facă lucrarea pentru ei înșiși, unii ar fi făcut cu o treime de lucrare mai mult pe zi decât fac acum. Alții n-ar face mai mult decât fac acum.

Orele de serviciu trebuie să fie folosite cu exactitate. A fi risipitor de timp sau de material este necinstit înaintea lui Dumnezeu. Câteva momente risipite aici și câteva momente dincolo se pot ridica în cursul unei săptămâni la aproape sau chiar la o zi, uneori și mai mult. „Timpul înseamnă bani”, și risipa de timp este și risipă de bani pentru cauza lui Dumnezeu. Când cei care mărturisesc credința sunt neglijenți și nepăsători față de timp, arătând că nu sunt interesați pentru prosperitatea lucrării, necredincioși, care sunt angajați, le vor urma exemplul. Dacă toți ar folosi cel mai bine timpul, foarte mulți bani ar fi economisiți pentru cauza adevărului. Dacă se pune interes în lucrare, aceasta va fi făcută cu seriozitate, energie și promptitudine. Toți trebuie să fie treji, să vadă ce nevoi trebuie îndeplinite și să execute cu îndemânare și repede, lucrând ca sub directa supraveghere a marelui Stăpân, Isus Hristos.

[451]

Și iarăși, pierderile au loc din lipsă de grijă în folosirea materialului și a mașinilor. Este o lipsă în urmărirea materialelor, mari sau mici, ca nimic să nu se risipească sau să se strice prin neglijență. Puțină risipă aici și puțină acolo se ridică la o sumă mare în cursul unui an. Unii n-au învățat niciodată să-și exercite facultățile spre a economisi resturile, în ciuda poruncii lui Hristos: „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic”. Materialul nu trebuie tăiat la întâmplare, spre a obține o piesă mică. Cu o grijă atentă, se pot culege și folosi piese mici, care acum sunt aruncate și pierdute. Cu mare atenție, trebuie să fie economisite chiar și materi-

alele fără importanță, cum ar fi hârtia maculatură, pentru că poate fi transformată în bani.

[452] Din lipsă de interes, multe lucruri sunt risipite, lucruri pe care câteva momente de atenție le-ar fi salvat la timp. „Am uitat” produce multă pierdere în instituțiile noastre. Și unii nu simt nici un interes față de nici o lucrare sau față de nimic din ceea ce nu aparține ramurii speciale în care lucrează. Toate acestea sunt greșeli. Egoismul va sugera ideea: „Aceasta nu-mi aparține ca să-i port de grijă”, dar credincioșia și datoria vor îndemna pe fiecare să aibă grijă de tot ce este sub observația lui. Exemplul lucrătorilor șefi din legătoria de cărți este urmat de angajați; toți devin neglijenți și nepăsători și este risipită o cantitate egală cu salariile lor. O persoană grijulie în fruntea lucrării ar economisi anual sute de dolari pentru instituție în acel singur departament.

Peste tot în instituție trebuie să existe un principiu pentru economisire. Pentru a economisi dolari trebuie să se strângă bănuț cu bănuț. Oamenii care au avut succes în afaceri au fost totdeauna economi, stăruitori și energici. Toți cei implicați în lucrarea lui Dumnezeu să se pregătească să devină grijulii și responsabili. Chiar dacă lucrarea lor nu este apreciată pe pământ, niciodată să nu se degradeze în ochii lor prin necredincioșie în ceea ce întreprind. Se cere timp ca o persoană să devină așa de obișnuită cu un curs de viață dat, încât să fie fericit să-l urmeze. Noi vom fi în mod individual, pentru acum și veșnicie, ceea ce au făcut din noi obiceiurile noastre. Viața celor care își formează obiceiuri bune și sunt credincioși în aducerea la îndeplinire a fiecărei sarcini va fi o lumină, revărsând raze strălucitoare pe cărarea altora; dar, dacă sunt satisfăcute obiceiuri ale necredincioșiei, dacă se îngăduie să se întărească obiceiuri nedisciplinate, indolente și neglijente, un nor mai negru decât miezul nopții se va așeza asupra perspectivelor din această viață, iar persoana va fi exclusă pentru vecie din viața viitoare.

Un singur cuget egoist îngăduit sau o singură datorie neglijată pregătește calea pentru alta. Ceea ce îndrăznim să facem o dată ne face să fim mai capabili să facem din nou. Obiceiuri de sobrietate, de stăpânire de sine, de economie, de străduință susținută, de conversație sănătoasă și cu bun simț, de răbdare și amabilitate adevărată nu sunt dobândite fără o supraveghere atentă și minuțioasă a eului. Este mult mai ușor să ajungi demoralizat și depravat decât să

învingi defecte, ținând eul sub control și cultivând virtuți adevărate. Se cer eforturi stăruitoare pentru ca darurile creștine să fie perfectate cândva în viața noastră.

În instituțiile noastre trebuie să aibă loc schimbări importante. A amâna lucrarea căreia trebuie să i se dea o atenție imediată până la un timp mai convenabil este o greșeală și dă naștere la pierdere. Uneori, lucrarea de reparare durează de două ori mai mult decât dacă i s-ar fi dat atenție la timp. Multe pierderi teribile și accidente fatale au avut loc prin amânarea problemelor cărora ar fi trebuit să li se dea atenție imediată. Adesea, timpul pentru acțiune este irosit în ezitare, crezând că mâine este o zi mai bună, dar se descoperă că mâine este prea târziu. Instituțiile noastre suferă financiar în fiecare zi din cauza nehotărârii, târăgănării, nepăsării, indolenței și necinstei evidente din partea unora. Sunt unii angajați în aceste instituții care trec pe alături atât de indiferenți, ca și când Dumnezeu nu i-ar fi înzestrat cu inteligență pentru a fi exercitată în purtarea de grijă. Aceștia nu sunt potriviți pentru nici o activitate. Ei niciodată nu pot fi supuși. Bărbații și femeile care evită sarcinile în care sunt incluse dificultăți vor rămâne slabi și incapabili.

[453]

Cei care s-au educat să-și facă lucrarea cu promptitudine și cu economie își vor conduce treburile, în loc să le permită acestora să-i domine. Ei nu vor fi încontinuu grăbiți și încurcați pentru că lucrarea lor este în dezordine. Hărnicia și fidelitatea serioasă sunt absolut necesare pentru succes. Fiecare oră de lucru este trecută în revistă înaintea lui Dumnezeu și înregistrată la credincioșie sau necredincioșie. Raportul momentelor irosite și al ocaziilor nefolosite trebuie să fie întâmpinat când se va ține judecata și cărțile vor fi deschise, iar fiecare va fi judecat după lucrurile scrise în cărți. Egoism, invidie, mândrie, gelozie, lenevie și orice alt păcat nutrit în inimă îl vor exclude pe cel în cauză de la fericirea cerului. „Dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați.”

Instituțiile noastre suferă din lipsă de bărbați fermi și statornici. Când mi s-au arătat, pe rând, birourile, am văzut că lucrarea era condusă cu nepăsare. Pierderi sunt suferite la fiecare funcție de încredere. Lipsa de conștiințiozitate este evidentă. În timp ce unii purtau poverile grijii și răspunderii, alții, în loc să participe la aceste poveri, sporeau îngrijorarea. Cei care n-au învățat lecția economiei și n-au dobândit obiceiul de a profita cât mai mult de timpul lor

[454]

din copilărie și tinerețe nu vor fi prevăzători și economi în nici o ocupație în care se angajează. Este păcat să neglijăm dezvoltarea capacităților noastre ca să poată fi folosite spre slava lui Dumnezeu. Toți trebuie să poarte răspunderi, nu este nici unul scutit.

Există o varietate de minți și toate au nevoie, mai mult sau mai puțin, să fie cultivate și instruite. Fiecare mișcare din cadrul lucrării lui Dumnezeu trebuie să fie caracterizată prin prudență și hotărâre. Un individ nehotărât este nestatornic și instabil ca apa și niciodată nu poate fi cu adevărat încununat de succes. Toți cei care Îl mărturisesc pe Hristos trebuie să fie muncitori. În gospodăria credinței nu există trântori. Fiecărui membru al familiei îi este repartizată o sarcină, o porțiune a viei Domnului în care să lucreze. Singura cale spre a veni în întâmpinarea cerinței lui Dumnezeu este să fim perseverenți în străduințele noastre pentru o utilitate mai înaltă. Ceea ce noi putem face cel mai bine este doar puțin, dar efortul fiecărei zile va mări capacitatea noastră de a lucra eficient și a aduce roade spre slava lui Dumnezeu.

Unii nu își controlează apetitul, ci își satisfac gustul pe cheltuiala sănătății. Ca rezultat, creierul este întunecat, cugetările lor devin apatice și nu reușesc să facă ce puteau face dacă erau tăgăduitori de sine și cumpătați. Aceștia Îl jefuiesc pe Dumnezeu de puterea fizică și mintală care putea fi consacrată slujirii Lui, dacă ar fi fost cumpătați în toate lucrurile. Pavel a fost un reformator al sănătății. El a spus: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. El a simțit că asupra lui apasă răspunderea de a-și întări trupul ca să-l poată folosi spre slava lui Dumnezeu. Dacă Pavel era în primejdie datorită necumpătății, noi suntem într-o primejdie și mai mare, pentru că nu simțim și nu ne dăm seama ca el de nevoia de a-L slăvi pe Dumnezeu în trupul și duhul nostru, care sunt ale Lui. Îmbuibarea este păcatul acestui veac.

[455] Cuvântul lui Dumnezeu pune păcatul lăcomiei în aceeași grupă cu beția. Atât de scârbos era păcatul acesta în fața lui Dumnezeu, încât El i-a dat instrucțiuni lui Moise ca acel copil, care nu era reținut în privința apetitului, ci avea să se îndoape cu orice lucru râvnit de gustul lui, să fie adus de părinți înaintea judecătorilor lui Israel și să fie omorât cu pietre. Situația celui lacom era socotită fără speranță. El nu era de nici un folos pentru alții, iar pentru sine era un blestem.

Nu se putea avea încredere în el. Influența lui avea să contamineze tot mereu pe alții și lumea avea să fie mai bună fără un astfel de individ, pentru că defectele lui teribile aveau să fie perpetuate. Nimeni, care are simțământul responsabilității față de Dumnezeu, nu va îngădui ca înclinațiile senzuale să stăpânească rațiunea. Cei ce fac acest lucru nu sunt creștini, oricine ar fi ei și oricât de înaltă ar fi mărturisirea lor. Porunca lui Hristos este: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”.

Angajații caselor noastre de editură nu se perfecționează așa cum ar dori Dumnezeu. Există o lipsă de interes serios și altruist în lucrarea în care sunt angajați. Dumnezeu le cere acestor muncitori din lucrarea Sa să avanseze zilnic în cunoștință. Ei trebuie să facă o îmbunătățire înțeleaptă a facultăților pe care li le-a dat Dumnezeu, ca să poată deveni eficienți, muncitori conștiincioși și să-și îndeplinească munca fără pierderi pentru instituție.

Cel mai înțelept dintre oameni poate învăța lecții folositoare din procedeele și obiceiurile micilor ființe ale pământului. Albina cea harnică le dă oamenilor, cu inteligență, un exemplu pe care ar fi bine ca ei să-l imite. Insectele acestea păstrează o ordine perfectă și nici un leneș nu este îngăduit în stup. Ele își fac treaba cu o înțelepciune și o activitate care întrec priceperea noastră. Furnicile, pe care noi le socotim dăunătoare, fiind bune numai să fie strivite cu piciorul, sunt în multe privințe superioare omului, pentru că el nu-și dezvoltă în mod atât de înțelept darurile primite de la Dumnezeu. Înțeleptul ne atrage atenția la lucrurile cele mici ale pământului: „Du-te la furnică, leneșule, uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te! Ea n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân; totuși își pregătește hrana vara și strânge de-ale mâncării în timpul secerișului”. „Furnicile, care nu sunt un popor tare, dar își pregătesc hrana vara.” De la acești mici învățători putem învăța lecția credincioșiei. Dacă am fi cultivat cu aceeași hărnicie capacitățile pe care ni le-a atribuit un Creator atotînțelept, cât de mult ar fi crescut ele spre a fi de folos! Dacă privirea lui Dumnezeu este asupra celor mai mici creaturi ale Sale, atunci nu va privi El la omul făcut după chipul Lui și nu va cere de la el un venit corespunzător pentru toate avantajele date lui de către El?

Instituțiile care se ocupă de publicații trebuie puse în ordine. Cei care lucrează în aceste instituții trebuie să aibă ținte înalte și

o adâncă și bogată experiență în cunoașterea voinței lui Dumnezeu. Ei totdeauna trebuie să stea de partea binelui și să exercite o influență salvatoare. Fiecare suflet care cheamă Numele lui Hristos trebuie să folosească foarte bine privilegiile de care se bucură și să-și îndeplinească cu credincioșie sarcinile, fără murmur și fără să se plângă. Conversația fiecăruia trebuie să aibă un caracter înalt, având drept scop să conducă mintea altora pe calea cea dreaptă. Sporadica menționare a bunătății divine și a iubirii lui Dumnezeu denotă o nerecunoștință evidentă și că Hristos nu este prețuit cu sfințenie în inimă.

Instituțiile nu vor prospera niciodată dacă nu sunt muncitori dezinteresați și mai altruști, care să fie bărbați și femei într-adevăr temători de Dumnezeu, tăgăduitori de sine și în mod conștiincios independenți pentru Dumnezeu și dreptate. Editorul local de la *Review and Herald* va avea ocazia să vorbească cu seriozitate și fermitate. El trebuie să apere dreptatea, exercitând toată influența pe care i-o acordă poziția lui. Pastorul Waggoner a fost pus într-o poziție de neînviat, dar n-a fost lăsat singur. Dumnezeu l-a ajutat în împrejurările date, iar el a lucrat în mod minunat. Domnul nu l-a eliberat din funcție; iar el mai trebuie să lucreze în Oakland și San Francisco.

[457] De la cei cărora le-a încredințat mult, Dumnezeu pretinde mult, în timp ce de la cei care au doar puțin li se cere să dea în mod corespunzător, dar toți se pot preda pe ei înșiși și în acțiunile lor să dovedească credincioșie față de prețioasa cauză a lui Hristos. Mulți își pot reduce cheltuielile, mărinind astfel generozitatea lor pentru Hristos. Lupta din fața noastră este lepădarea de sine de dragul lui Hristos.

„Căci dragostea lui Hristos”, a spus Pavel, „ne strânge.” Acesta a fost principiul care a pus în mișcare conduita lui, aceasta a fost forța motrice pentru el. Dacă vreodată, pe calea datoriei, zelul lui a slăbit pentru un moment, o privire fugară spre cruce și spre uimitoarea iubire a lui Hristos, descoperită în jertfa Lui fără egal, era suficientă spre a-l face să-și încingă din nou coapsele minții și să persevereze înainte pe calea lepădării de sine. În lucrarea pentru frații lui, el s-a sprijinit mult pe manifestarea nemărginitei iubiri în minunata bunăvoință a lui Hristos, cu toată puterea ei, cuceritoare și constrângătoare.

Cât de serios și cât de mișcător este apelul său: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”. Voi cunoașteți înălțimea de la care S-a coborât; sunteți familiarizați cu adâncimea umilinței la care a ajuns. Picioarele Lui au intrat pe calea lepădării de sine și a sacrificiului de sine și nu S-a dat la o parte până ce nu și-a dat viața. Între tronul din cer și cruce, pentru El n-a existat odihnă. Iubirea pentru om L-a făcut să primească bucuros orice jignire și să sufere orice abuz. „Și Eu Însuși Mă sfîntesc pentru ei.” Toată slava Mea și tot ce sunt am dat pentru lucrarea de răscumpărare a omului. Cât de puțin activi sunt acum oamenii să se sfîntească pentru lucrarea lui Dumnezeu, ca sufletele să poată fi salvate prin ei!

Pavel ne îndeamnă ca „fiecare dintre noi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora”. El ne invită să imităm viața marelui Model și ne îndeamnă să avem în noi „gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat, să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”. Apostolul stăruie asupra subiectului punct cu punct, pentru ca mintea noastră să poată prinde și să înțeleagă pe deplin minunata bunăvoință a Mântuitorului în favoarea păcătoșilor. El Îl prezintă pe Hristos când a fost egal cu Dumnezeu și primea adorația îngerilor, apoi urmărește coborârea Lui până ce ajunge la cele mai de jos adâncimi ale umilinței, pentru a putea, cu brațul Său uman, să ajungă la omul căzut și să-l ridice din decăderea lui la speranță, la bucurie și la cer.

Pavel era profund neliniștit deoarece voia ca umilința lui Hristos să fie văzută și înțeleasă. El era convins că, dacă mintea oamenilor putea fi adusă să privească uimitoarea jertfă făcută de Maiestatea cerului, orice egoism avea să fie alungat din inima lor. Mai întâi, el îndreaptă mintea spre poziția pe care a ocupat-o Hristos în cer, la sânul Tatălui Său; apoi Îl descoperă ca dezbrăcându-Se de slava Lui, supunându-Se de bună voie la toate condițiile umilitoare ale naturii omului, luându-și responsabilitățile de rob și devenind ascultător până la moarte, și încă cea mai infamă și revoltătoare moarte, cea mai rușinoasă, cea mai chinuitoare — moartea pe cruce. Pot creștinii

[458]

să contemple această manifestare minunată a iubirii lui Dumnezeu față de om fără emoții de iubire și un simțământ de înțelegere a faptului că noi nu suntem ai noștri? Un astfel de Stăpân nu trebuie să fie servit de silă, din lăcomie sau egoism.

„Căci știți”, zice Petru, „că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul vostru deșert de viațuire.” O, dacă acestea ar fi fost îndestulătoare spre a cumpăra mântuirea omului, cât de ușor ar fi putut să fie adusă la îndeplinire de către El, care spune: „Al Meu este argintul, și al Meu este aurul”. Dar călcătorul Legii lui Dumnezeu putea fi răscumărat numai prin sângele pretios al Fiului lui Dumnezeu. Cei care nu apreciază jertfa cea minunată adusă pentru ei, reținându-și banii și puterile fizice, mintale și morale de la slujirea lui Hristos, vor pieri în egoismul lor.

[459] „De la cel ce n-are” [care n-a pus pentru cea mai bună folosință capacitățile și mijloacele lui] „se va lua chiar și ce are.” Cei care sunt prea leneși spre a-și da seama de responsabilitățile care le revin și să-și exercite facultățile nu vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu, și capacitatea pe care au avut-o le va fi luată și dată lucrătorilor activi și zeloși care-și înmulțesc talentele prin folosire continuă. „Dacă vezi un om iscusit în lucrul lui, acela poate sta lângă împărați, nu lângă oamenii de rând.” O persoană care lucrează cu hărnicie sub conducerea Duhului lui Dumnezeu va avea putere și influență, pentru că toți pot să vadă la el un spirit de neobosită devoțiune pentru cauza lui Dumnezeu în oricare departament la care-l cheamă datoria.

Toți lucrătorii din instituțiile noastre trebuie să ia poziția cea mai favorabilă pentru formarea de obiceiuri bune și corecte. De câteva ori în fiecare zi, prețioase momente de aur să fie consacrate rugăciunii și studiului Scripturilor, chiar dacă este vorba numai de memorarea unui text, pentru ca în suflet să existe viață spirituală. Diferitele interese ale lucrării ne procură hrană pentru meditație și inspirație pentru rugăciunile noastre. Părtășia cu Dumnezeu este foarte importantă pentru sănătatea spirituală și numai aici pot fi obținute acea înțelepciune și acea judecată corectă atât de necesare pentru îndeplinirea datoriei de fiecare zi.

Puterea obținută în rugăciune către Dumnezeu, unită cu efort individual în educarea minții pentru solitudine și purtare de grijă, pregătește persoana pentru îndatoririle zilnice și păstrează spiritul de pace în toate împrejurările, oricât de critice ar fi. Ispitele la care

suntem expuși zilnic fac din rugăciune o necesitate. Ca să putem fi păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, dorințele sufletului să urce continuu în rugăciune tăcută pentru ajutor, pentru lumină, pentru putere, pentru cunoștință. Dar gândul și rugăciunea nu pot lua locul folosirii serioase și credincioase a timpului. Atât lucrarea, cât și rugăciunea sunt necesare pentru perfectarea caracterului creștin.

Noi trebuie să trăim o viață dublă — o viață de meditație și una de acțiune, de rugăciune tainică, dar și de lucrare serioasă. Toți cei care au primit lumina adevărului trebuie să simtă că au datoria să reverse raze de lumină pe cărarea celor nepocăiți. Ei trebuie să fie martori pentru Hristos tot atât de adevărați la serviciu, ca și în comunitate. Dumnezeu cere de la noi să fim epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Sufletul care se întoarce la Dumnezeu pentru puterea și sprijinul lui, prin serioasă rugăciune zilnică, va avea aspirații nobile, o percepere clară a adevărului și datoriei, înalte scopuri de acțiune și o continuă foame și sete după dreptate. Prin menținerea legăturii cu Dumnezeu, noi putem fi în măsură să răspândim pentru alții, prin asocierea noastră cu ei, lumină, pace, seninătate, care stăpânesc în inima noastră, și să punem în fața lor o pildă de fidelitate neșovăitoare pentru interesele lucrării în care suntem angajați.

[460]

Mulțor lucrători din instituțiile noastre le lipsesc aproape complet iubirea și temerea de Dumnezeu. Eul conduce, eul stăpânește, și Dumnezeu și cerul de-abia dacă mai au loc în minte. Dacă persoanele acestea ar putea să vadă că se află chiar la hotarul lumii veșnice și că interesele lor viitoare vor fi hotărâte de acțiunea lor prezentă, ar avea loc o schimbare însemnată în fiecare lucrător angajat în aceste instituții.

Dar mulți care sunt angajați în sfânta lucrare a lui Dumnezeu sunt paralizați de înșelăciunile lui Satana. Ei sunt adormiți pe terenul fermecat. Trec zile și luni, și ei rămân nepăsători și indiferenți ca și când n-ar exista Dumnezeu, nici viitor, nici cer, nici pedeapsă pentru neglijarea datoriei sau evitarea răspunderilor. Dar se apropie repede ziua când cazul fiecăruia va fi hotărât după faptele lui. Mulți au un raport grozav de pătat în registrul cerului.

Când lucrătorii aceștia se vor trezi, înțelegând propria lor răspundere, când își vor aduce sufletele murdare înaintea lui Dumnezeu exact așa cum sunt și când în rugăciunea lor serioasă se vor apuca de puterea Lui, atunci vor afla ei înșiși că Dumnezeu aude și răs-

punde la rugăciune. Și când se trezesc, vor vedea ce-au pierdut prin indiferența și necredincioșia lor. Atunci vor descoperi că se află la un nivel inferior, pe când, dacă și-ar fi cultivat și folosit mintea și capacitățile pentru Dumnezeu, ei ar fi putut avea o experiență bogată și ar fi putut fi unelte pentru salvarea semenilor lor. Și chiar dacă până la urmă vor fi mântuiți, ei își vor da seama pe parcursul întregii veșnicii de pierderea ocaziilor irosite în timpul de probă.

[461] Privilegiile religioase au fost prea mult neglijate de cei angajați în instituțiile noastre. Nici unul nu trebuie să fie angajat în lucrarea lui Dumnezeu dacă tratează cu indiferență aceste privilegii, pentru că unii ca aceștia sunt în legătură cu îngerii răi și sunt un nor de întuneric și o piedică pentru alții. Pentru ca lucrarea să aibă succes, fiecare departament din aceste instituții trebuie să aibă prezența îngerilor cerești. Când Duhul lui Dumnezeu va lucra asupra inimii, curățind templul sufletului de pângărirea lumească și de iubirea de plăceri, toți vor fi văzuți la adunarea pentru rugăciune, făcându-și cu credincioșie datoria, fiind zeloși și doritori să recolteze tot beneficiul pe care-l pot câștiga. Lucrătorul credincios pentru Stăpânul lui va folosi orice ocazie să se așeze direct sub razele de lumină de la tronul lui Dumnezeu, și această lumină va fi reflectată asupra altora.

Și nu doar adunarea de rugăciune să fie frecventată cu credincioșie, ci, o dată pe săptămână, să se țină o adunare de laudă. La aceasta să se stăruie asupra bunătății și multiplelor îndurări ale lui Dumnezeu. Dacă am fi tot așa de degajați să ne exprimăm mulțumirea pentru îndurările primite precum suntem să vorbim despre nemulțumiri, îndoieli și necredință, am putea aduce bucurie pentru inimile altora, în loc să aruncăm o întunecime de descurajare asupra lor. Cei care se plâng și murmură, care totdeauna văd descurajări în calea lor și vorbesc despre necazuri și greutăți, ar trebui să privească la jertfa infinită pe care a adus-o Hristos în favoarea lor. Atunci vor prețui toate binecuvântările în lumina crucii. În timp ce privim la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței noastre, pe care L-au străpuns păcatele și L-au apăsât durerile noastre, vom vedea un motiv de recunoștință și laudă, și gândurile și dorințele noastre vor fi aduse în supunere față de voința lui Hristos.

În milostivele binecuvântări pe care ni le-a acordat Tatăl nostru ceresc, putem discerne nenumărate dovezi ale iubirii nemărginite și milă afectuoasă, care întrec iubirea fierbinte a mamei pentru co-

pilul ei capricios. Când studiem caracterul divin în lumina crucii, vedem îndurare, afecțiune și iertare, împletite cu echitate și dreptate. Asemenea lui Ioan, exclamăm: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu”. Noi vedem în mijlocul tronului pe Unul care poartă în mâinile, în picioarele și coasta Sa semnele suferinței îndurate pentru a împăca pe om cu Dumnezeu și pe Dumnezeu cu omul. Incomparabila îndurare ne descoperă un Tată nemărginit, care locuiește într-o lumină de neapropiat și care totuși ne primește la Sine, prin meritele Fiului Său. Norul răzbunării care a prevestit numai mizerie și disperare, în lumina reflectată de la cruce, descoperă despre cele scrise de Dumnezeu: Trăiește, păcătosule, trăiește! Sufletelor pocăite și cei care credeți, trăiți! Eu am plătit răscumpărarea!

Noi trebuie să ne adunăm în jurul crucii. Hristos, și El răstignit, trebuie să fie subiectul contemplației, al conversației și al celei mai mari emoții de bucurie. Noi trebuie să avem aceste întâlniri speciale în scopul de a păstra proaspete în gândul nostru tot ce am primit de la Dumnezeu și pentru a ne exprima recunoștința pentru iubirea Lui cea mare și a consimți să ne încredințăm totul în mâna care a fost pironită pe cruce pentru noi. Noi trebuie să învățăm aici să vorbim în limba Canaanului, să cântăm cântările Sionului. Prin taina și slava crucii putem prețui valoarea omului și apoi vom vedea și vom simți importanța de a lucra pentru semenii noștri, ca ei să poată fi înălțați la tronul lui Dumnezeu.

Sfințenia juruințelor

Istorisirea scurtă, dar teribilă, despre Anania și Safira este scrisă de pana inspirată pentru folosul tuturor celor care mărturisesc că sunt urmașii lui Hristos. Această lecție importantă n-a apăsător destulă greutate asupra minții poporului nostru. Va fi folositor pentru toți să reflecteze cu atenție asupra naturii acestui păcat, pentru care vinovații aceștia au fost dați ca exemplu. Această dovadă însemnată a judecății de pedeapsă este înfricoșătoare și ar trebui să-i facă pe toți să le fie frică și să tremure să repete păcate care au adus o astfel de pedeapsă. Egoismul a fost marele păcat care a încetător caracterele acestei perechi vinovate.

[463] Împreună cu alții, Anania și Safira au avut privilegiul de a auzi Evanghelia predicată de apostoli. Cuvântul vorbit a fost însoțit de puterea lui Dumnezeu și asupra tuturor celor prezenți plana o convingere adâncă. Influența înduioșătoare a harului lui Dumnezeu a avut ca efect eliberarea inimii lor de deținerea egoistă a averilor pământești. În timp ce se aflau sub influența directă a Duhului lui Dumnezeu, ei au făcut o juruință să dea Domnului o anumită țarină, dar când n-au mai fost sub această influență cerească, impresia a fost mai puțin convingătoare și au început să se îndoiască și să se retragă de la împlinirea juruinței pe care au făcut-o. Ei au socotit că s-au grăbit și au dorit să reconsidere problema. În felul acesta, a fost deschisă o ușă prin care Satana a intrat de îndată și a pus stăpânire pe mintea lor.

Cazul acesta ar trebui să fie o avertizare pentru toți spre a se păzi împotriva primei apropieri a lui Satana. Mai întâi, a fost nutrită lăcomia, apoi, fiindu-le rușine ca frații lor să știe că sufletele lor egoiste au râvnit la ceea ce dedicaseră și făgăduiseră în mod solemn lui Dumnezeu, a fost practică minciuna. Ei au discutat problema împreună și în mod deliberat au hotărât să rețină o parte din prețul moșioarei. Când au fost condamnați pentru minciună, pedeapsa lor instantanee a fost moartea. Ei știau că Domnul, pe care L-au înșelat, i-a descoperit, pentru că Petru a spus: „Pentru ce ți-a umplut Satana

inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vroiai cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu”.

A fost necesar un exemplu special pentru a apăra tânăra biserică să nu devină coruptă, pentru că numărul lor creștea rapid. Astfel a fost dată o avertizare în acel timp tuturor celor care Îl mărturiseau pe Hristos și tuturor celor care aveau să mărturisească Numele Lui după aceea, că Dumnezeu cere credincioșie în aducerea la îndeplinire a juruințelor. Dar cu tot semnalul acesta de pedepsire a înșelăciunii și minciunii, aceleași păcate au fost adesea repetate în biserică creștină și sunt mult răspândite în zilele noastre. Mi-a fost arătat că Dumnezeu a dat acest exemplu ca avertizare pentru toți cei care aveau să fie ispitiți într-un fel asemănător. În biserică se practică zilnic egoismul și fraudă, reținând ceea ce El reclamă, jefuindu-L în felul acesta și venind în conflict cu planurile Sale de a răspândi lumina și cunoașterea adevărului peste tot, în lungul și în latul țării.

În planurile Sale înțelepte, Dumnezeu a făcut ca înaintarea cauzei Lui să fie dependentă de eforturile personale ale poporului Său și de darurile lor de bunăvoie. Acceptând conlucrarea omului în marele plan de răscumpărare, El i-a acordat o mare cinste. Pastorul nu poate predica dacă nu este trimis. Lucrarea de a răspândi lumină nu apasă numai asupra pastorului. Fiecare ins, devenind membru al bisericii, se angajează solemn să fie un reprezentant al lui Hristos, trăind adevărul pe care-l mărturisește. Urmașii lui Hristos trebuie să ducă mai departe lucrarea pe care El le-a încredințat-o, când S-a înălțat la cer.

Instituțiile, care sunt unelte ale lui Dumnezeu de a continua lucrarea de pe pământ, trebuie să fie sprijinite. Trebuie clădite case de rugăciune, întemeiate școli și case de editură prevăzute cu condiții favorabile, pentru a face o lucrare mare de publicare a adevărului în toată părțile lumii. Instituțiile acestea au fost rânduite de Dumnezeu și trebuie susținute prin zecimi și daruri de bunăvoie. Pe măsură ce lucrarea crește, vor fi necesare mijloace spre a o duce înainte cu toate ramurile ei. Cei care au fost convertiți la adevăr și au fost făcuți părtași ai harului Său pot deveni conlucrători cu Hristos, făcând sacrificii voluntare și aducând daruri de bunăvoie. Iar când membrii

[464]

bisericii doresc în inima lor să nu mai fie făcute apeluri pentru bani, ei spun în realitate să sunt mulțumiți ca lucrarea lui Dumnezeu să nu mai progreseze.

[465] „Iacov a făcut o juruință și a zis: «Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da».” Împrejurările care l-au îndemnat pe Iacov să facă Domnului o juruință erau asemănătoare cu cele care îi îndeamnă pe bărbați și femei să facă Domnului juruințe în zilele noastre. Printr-o faptă păcătoasă, el a obținut binecuvântarea care știa că i-a fost promisă prin cuvântul sigur al lui Dumnezeu. Făcând aceasta, el a dovedit o mare lipsă de credință în puterea lui Dumnezeu de a-și aduce la îndeplinire scopurile, oricât ar părea de descurajatoare aparențele actuale. În loc să ocupe poziția pe care a râvnit-o, el a fost obligat să fugă ca să-și scape viața de mânia lui Esau. Având numai un toiag în mână, a trebuit să călătorească sute de kilometri printr-o regiune pustie. I-a pierit curajul, era copleșit de remușcare și frică și căuta să evite oamenii, ca să nu fie urmărit de fratele său mâniat. El n-avea pacea lui Dumnezeu care să-l mângâie, pentru că era hărțuit de gândul că a pierdut ocrotirea divină.

A două zi a călătoriei lui se apropia de sfârșit. El este obosit, flămând, fără adăpost și simte că este părăsit de Dumnezeu. Știe că propria-i purtare a adus acest necaz asupra lui. Se îngrămădesc nori întunecoși de disperare și simte că este un exilat. Inima lui este plină de o groază de nedescris și cu greu îndrăznește să se roage. Dar este atât de singuratic, încât simte, ca niciodată mai înainte, că are nevoie de ocrotirea lui Dumnezeu. Plânge și-și mărturisește păcatele înaintea lui Dumnezeu, implorând stăruitor o dovadă că El nu l-a părăsit de tot. Dar inima lui împovărată nu găsește ușurare. Și-a pierdut încrederea în sine și se teme că Dumnezeu părinților lui l-a lepădat. Dar lui Dumnezeu, Dumnezeului celui îndurător, Îi este milă de omul părăsit, lovit de durere, care adună pietre ca pernă și are numai bolta cerului ca învelitoare.

Într-un vis, vede o scară misterioasă, cu partea de jos rezemată de pământ și al cărei vârf ajungea dincolo de oștirea stelelor, până

la cerurile înalte. Îngerii urcau și coborau pe această scară de o strălucire luminoasă, care-i arăta comunicarea dintre pământ și cer.

Este auzit un glas care reînnoiește făgăduința de îndurare, de ocrotire și de binecuvântări viitoare. Când s-a trezit din vis, Iacov a spus: „Cu adevărat Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut”. El a privit în jurul lui ca și când se aștepta să vadă mesagerii cerești; dar privirea lui uimită și serioasă n-a întâlnit decât contururile obiectelor pământești și cerurile de sus, cu strălucitoare mărgăritare de lumină. Scara și mesagerii strălucitori au dispărut, iar glorioasa Maiestate de deasupra ei putea s-o vadă numai în închipuire.

Iacov a fost inspirat cu venerație de liniștea adâncă a nopții și avea impresia că se află în imediata prezență a lui Dumnezeu. Inima lui era plină de recunoștință pentru că n-a fost nimic. În acea noapte n-a mai avut somn; sufletul i s-a umplut de recunoștință adâncă și fierbinte, amestecată cu bucurie sfântă. „Și Iacov s-a sculat dis-de-dimineată, a luat piatra pe care o pusese căpătâi, a pus-o ca stâlp de aducere aminte și a turnat untdelemn pe vârful ei.” Și aici a făcut el juruința lui solemnă față de Dumnezeu.

Iacov a făcut juruința în timp ce a fost reînviat de roua harului și întărit de prezența și asigurarea lui Dumnezeu. După ce slava divină a dispărut, el a fost ispitit ca și oamenii din zilele noastre, dar a rămas credincios față de juruința lui și nu avea să se răzgândească în privința aceasta. El putea să raționeze, cum fac oamenii acum, că această descoperire n-a fost decât un vis, că a fost excesiv de excitat când a făcut juruința și că, prin urmare, nu trebuie să fie ținută. Dar el n-a făcut așa.

Au trecut mulți ani înainte ca Iacov să îndrăznească să se întoarcă în țara lui, dar când s-a întors, el s-a achitat cu credincioșie de datoria sa față de Domnul. Devenise un om bogat și foarte multe bunuri din averile lui au trecut în tezaurul Domnului.

Mulți din zilele noastre nu reușesc acolo unde Iacov a avut succes. Cei cărora Dumnezeu le-a dat cel mai mult au o puternică înclinație de a reține ceea ce au, pentru că ei trebuie să dea o sumă proporțională cu averea lor. Iacov a dat zecime din tot ce avea, apoi a calculat folosirea zecimii și a dat Domnului beneficiul a ceea ce folosise pentru interesele lui în timpul când era într-o țară păgână, unde nu putea plăti ceea ce făgăduise. Aceasta a fost o cantitate

[466]

[467]

mare, dar el n-a ezitat; ceea ce a făgăduit solemn lui Dumnezeu n-a socotit ca fiind al lui, ci al lui Dumnezeu.

În conformitate cu cantitatea atribuită, va fi și cantitatea solicitată. Cu cât este mai mare capitalul încredințat, cu atât mai valoros este darul pe care-l cere Dumnezeu să-I fie retrocedat. Dacă un creștin are zece sau douăzeci de mii de dolari, cerințele lui Dumnezeu sunt obligatorii pentru el nu numai în a da partea sa proporțională după sistemul zecimii, ci să prezinte lui Dumnezeu și jertfa sa pentru păcat și jertfa sa de mulțumire. Dispensațiunea levitică s-a evidențiat într-o manieră remarcabilă, prin sfințirea proprietății. Când vorbim despre zecime, ca standard al contribuțiilor iudaice pentru scopuri religioase, noi nu vorbim în mod înțelept. Domnul și-a păstrat pretențiile Sale înalte și prin fiecare produs, lor li se amintea de Dătător, cerându-li-se să I se facă restituiri. Li se cerea să plătească o răscumpărare pentru fiul lor întâi născut, pentru primele roade ale turmelor lor și pentru primul cules al recoltelor. Tot ceea ce cădea la cules era lăsat pentru săraci și, o dată la fiecare șapte ani, țarinile erau lăsate să producă de la sine pentru cei nevoiași. Apoi erau jertfele de ispășire, jertfele pentru vină, jertfele pentru păcat și scutirea de toate datoriile la fiecare al șaptelea an. Mai erau și numeroase cheltuieli pentru ospitalitate și daruri pentru săraci și erau și impozite asupra proprietăților lor.

[468] La perioade stabilite, pentru a păstra integritatea legii, oamenii erau chestionați dacă și-au îndeplinit juruințele cu credincioșie sau nu. O minoritate conștiincioasă a restituit lui Dumnezeu cam o treime din tot venitul pentru folosul intereselor religioase și pentru cei săraci. Aceste lucruri nu erau cerute din partea unei anumite clase de oameni, ci de la *toți*, cerința fiind proporțională cu cantitatea avută. În afară de toate aceste donații sistematice și regulate, mai erau și scopuri speciale care apelau la daruri de bunăvoie, precum clădirea cortului întâlnirii din pustie și templul construit la Ierusalim. Proiectele acestea au fost făcute de Dumnezeu și puse asupra poporului spre binele lor, precum și spre a susține lucrarea Lui.

În privința aceasta trebuie să aibă loc printre noi, ca popor, o trezire. Sunt puțini oameni care simt muștrări de conștiință dacă și-au neglijat datoria privind facerea de bine. Numai puțini simt remușcări pentru că Îl jefuiesc zilnic pe Dumnezeu. Dacă un creștin îl plătește pe semenul său insuficient în mod deliberat sau accidental

sau refuză să se achite de o datorie adevărată, conștiința lui, dacă nu este veștejită, îl va tulbura; el nu se poate odihni, deși nu mai știe nimeni în afară de el. Sunt multe juruințe neglijate și făgăduieli neplătite și totuși cât de puțini își tulbură mintea cu această problemă; cât de puțini simt vinovăția acestei încălcări a datoriei! Asupra acestui subiect trebuie să avem convingeri noi și mai profunde. Conștiința trebuie să fie trezită și problemei trebuie să i se dea o atenție serioasă, pentru că în ziua de apoi trebuie să se dea socoteală lui Dumnezeu și cerințele Lui trebuie să fie satisfăcute.

Responsabilitățile omului de afaceri, oricât de mare sau de mic este capitalul lui, vor fi în proporție exactă cu darurile primite de la Dumnezeu. Înșelăciunea bogățiilor a ruinat mii și zeci de mii. Acești oameni bogați uită că sunt ispravnici și că se apropie cu grăbire ziua când li se va spune: „Dă-mi socoteală de isprăvnicia ta”. Așa cum este arătat în pilda talanților, fiecare om este răspunzător pentru înțeleapta folosire a darurilor acordate. Omul sărman, din pildă, fiindcă a avut darul cel mai mic, a simțit responsabilitatea cea mai mică și n-a folosit talantul care i-a fost încredințat; de aceea a fost aruncat în întunericul de afară.

Hristos a spus: „Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții”. Și ucenicii Lui s-au mirat de învățătura Lui. Când un slujbaș, care a lucrat cu succes în aducerea de suflete la Isus Hristos, părăsește lucrarea sacră pentru a obține un câștig vremelnic, el se cheamă un apostat și va fi făcut răspunzător față de Dumnezeu pentru talentele care au fost întrebuințate greșit. Când oameni de afaceri, fermieri, meseriași, negustori, avocați etc. devin membri ai bisericii, ei devin slujbași ai lui Hristos, și cu toate că talentele lor pot fi complet diferite, responsabilitatea lor de a face să înainteze cauza lui Dumnezeu, prin efort personal și cu mijloace proprii, nu este mai mică decât cea care apasă asupra pastorului. Vaiul care va cădea asupra pastorului, dacă nu predică Evanghelia, va cădea tot atât de sigur asupra omului de afaceri dacă, cu diferiții lui talanți, nu vrea să fie conlucrător cu Hristos în realizarea aceluiași rezultat. Când li se explică acest lucru, unii vor spune: „Aceasta este o vorbă prea tare”; cu toate acestea, ea este adevărată, deși este continuu contrazisă de practica oamenilor care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos.

[469]

Dumnezeu a procurat pâine pentru poporul Său din pustie printr-o minune a îndurării și El ar fi putut procura tot ce era necesar pentru slujba religioasă, dar n-a făcut-o, pentru că, în nemărginita Sa înțelepciune, a văzut că instruirea morală a poporului Său depindea de conlucrarea lor cu El, fiecare dintre ei trebuind să facă ceva. Atâta timp cât adevărul este progresiv, cerințele lui Dumnezeu apasă asupra oamenilor să dea ceea ce le-a încredințat El tocmai pentru scopul acesta. Dumnezeu, Creatorul omului, prin instituirea planului de binefacere sistematică, a făcut ca lucrarea să fie suportată în mod egal de către toți, în funcție de aptitudini. Fiecare trebuie să fie propriul său controlor și este lăsat să dea cum își propune în inima sa. Dar sunt unii vinovați de același păcat ca și Anania și Safira, crezând că, dacă rețin o parte din ceea ce cere Dumnezeu, prin sistemul zecimii, frații niciodată nu vor cunoaște acest lucru. Așa a crezut perechea vinovată al cărei exemplu ne este dat ca o avertizare. Prin acest caz, Dumnezeu dovedește că El cercetează inima. Motivele și scopurile omului nu pot fi ascunse de El. Domnul a lăsat o avertizare veșnică pentru creștinii din toate veacurile, ca să se păzească de păcatul spre care sunt înclinate continuu inimile oamenilor.

[470] Deși acum nu se vede nici un semn al dezaprobării lui Dumnezeu, pentru repetarea păcatului comis de Anania și Safira, totuși păcatul este tot atât de hidos în fața lui Dumnezeu și aduce pedeapsa tot atât de sigur asupra păcătosului la ziua judecății; însă mulți vor simți blestemul lui Dumnezeu chiar în această viață. Când se face o făgăduință pentru cauză, aceasta este o juruință făcută lui Dumnezeu și ea trebuie ținută. În fața lui Dumnezeu nu este mai puțin decât un sacrilegiu a ne însuși pentru propriul nostru folos ceea ce a fost făgăduit o dată pentru înaintarea sfintei Sale lucrări.

Când am promis verbal sau scris, în prezența fraților noștri să dăm o sumă anumită, ei sunt martori oculari ai contractului făcut între noi și Dumnezeu. Promisiunea nu este făcută omului, ci lui Dumnezeu, și este ca o notă scrisă unui vecin. Pentru creștin, nici un angajament legal nu îl obligă pentru plata banilor mai mult decât făgăduința făcută lui Dumnezeu.

Persoanele care făgăduiesc în felul acesta semenilor lor, în general, nu se gândesc să ceară să fie eliberate de făgăduințele lor. Dar pentru o juruință făcută lui Dumnezeu, Dătătorul tuturor favorurilor,

care este de o importanță și mai mare, de ce căutăm să fim eliberați? Vrea omul să considere făgăduința lui mai puțin obligatorie pentru că este făcută lui Dumnezeu? Vrea omul, care mărturisește că este mântuit prin sacrificiul fără margini al lui Isus Hristos, să-L „jefuiască pe Dumnezeu”? Juruințele și acțiunile lui nu sunt cântărite în balanța dreptății tribunalului ceresc?

Fiecare dintre noi are un proces în curs de desfășurare la tribunalul ceresc. Umblarea noastră să constituie dovada împotriva noastră? Cazul lui Anania și al Safirei a fost foarte grav. Reținând o parte din preț, ei L-au mințit pe Duhul Sfânt. O vinovăție asemănătoare apasă asupra fiecărui om care comite astfel de păcate. Când inimile oamenilor sunt înduioșate prin prezența Duhului lui Dumnezeu, ele sunt mai sensibile la impresiile Duhului Sfânt și sunt luate hotărâri pentru a renunța la eu și a se sacrifica pentru cauza lui Dumnezeu. Când lumina divină strălucește în încăperile minții cu claritate și cu o putere neobișnuită, atunci sunt învinse simțămintele omului firesc, egoismul își pierde puterea asupra inimii și este trezită dorința de a imita Modelul, pe Isus Hristos, practicând lepădarea de sine și binefacerea.

Dispoziția omului egoist din fire devine atunci amabilă și miloasă față de păcătoșii pierduți și el îi face lui Dumnezeu o făgăduință solemnă, cum au făcut Avraam și Iacov. La astfel de ocazii sunt prezenți îngerii cerești. Iubirea de Dumnezeu și iubirea pentru suflete triumfă peste egoism și iubirea de lume. Acesta este cazul mai ales când vorbitorul prezintă, în puterea Duhului lui Dumnezeu, planul de răscumpărare prezentat de Maiestatea cerului în jertfa crucii. Din următoarele texte biblice putem vedea cum privește Dumnezeu subiectul juruințelor:

„Moise a vorbit căpeteniilor semințiilor copiilor lui Israel, și a zis: «Iată ce poruncește Domnul. Când un om va face o juruință Domnului sau un jurământ prin care se va lega printr-o făgăduială, să nu-și calce cuvântul, ci să facă potrivit cu tot ce i-a ieșit din gură.» „Nu lăsa gura ta să te bage în păcat și nu zice înaintea trimisului lui Dumnezeu: «M-am pripit». Pentru ce să Se mânie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale și să te nimicească lucrarea mâinilor tale?». „De aceea voi merge în casa Ta cu arderi de tot, îmi voi împlini juruințele făcute ție, juruințe care mi-au ieșit de pe buze, pe care mi le-a rostit gura când eram la strâmtorare.” „Este o cursă pentru om

[471]

să facă în pripă o făgăduință sfântă și abia după ce a făcut juruینța să se gândească.” „Dacă faci o juruینță Domnului, Dumnezeuului tău, să nu pregeți s-o împlinești, căci Domnul, Dumnezeul tău, îți va cere socoteală și te vei face vinovat de un păcat. Dacă te ferești să faci o juruینță, nu faci un păcat. Dar să păzești și să împlinești ce-ți va ieși de pe buze, și anume juruینțele pe care le vei face de bunăvoie Domnului, Dumnezeuului tău și pe care le vei rosti cu gura ta.”

[472] „Faceți juruینțe Domnului, Dumnezeuului vostru, și împliniți-le! Toți cei ce-L înconjoară să aducă daruri Dumnezeuului celui înfricoșat.” „Dar voi îl pângăriți, prin faptul că ziceți: «Masa Domnului este spurcată și ce aduce ea este o mâncare de disprețuit!» Voi ziceți: «Ce mai osteneală!» și o disprețuiți, zice Domnul oștirilor; și aduceți ce este furat, șchiop sau beteag: «Iată darurile de mâncare pe care le aduceți! Pot Eu să le primesc din mâinile voastre?» zice Domnul. Nu! Blestemat să fie înșelătorul, care are în turma lui o vită de parte bărbătească și totuși juruینește și jertfește Domnului o vită beteagă! Căci Eu sunt un Împărat mare, zice Domnul oștirilor, și Numele Meu este înfricoșat printre neamuri.”

„Dacă ai făcut o juruینță lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-I plac cei fără minte, de aceea împlinește juruینța pe care ai făcut-o. Mai bine să nu faci nici o juruینță, decât să faci o juruینță și să n-o împlinești.” ([Eclesiastul 5, 4.5.](#))

Dumnezeu a dat omului o parte de făcut în realizarea mântuirii semenilor săi. El poate lucra în legătură cu Hristos, făcând fapte de îndurare și de binefacere. Dar el nu-i poate mântui, nefiind în stare să satisfacă cerințele dreptății insultate. Aceasta o poate face numai Fiul lui Dumnezeu, lăsând la o parte onoarea și slava, îmbrăcând natura Sa divină cu natură omenească și venind pe pământ spre a Se umili și a vărsa sângele Său în favoarea neamului omenesc.

Însărcinându-i pe ucenicii Săi să meargă „în toată lumea să predice Evanghelia la orice făptură”, Hristos le-a încredințat oamenilor lucrarea de răspândire a Evangheliei. Dar, în timp ce unii merg să propovăduiască, El îi cheamă pe alții să răspundă cerințelor Sale asupra lor pentru zecimi și daruri, cu care să sprijine lucrarea de slujire și să răspândească adevărul tipărit peste tot în țară. Acestea sunt mijloacele lui Dumnezeu de înălțare a omului. Este tocmai lucrarea de care are El nevoie, pentru că ea va stârni cele mai profunde

simpatii ale inimii și va pune în exercițiu cele mai înalte aptitudini ale minții.

Orice lucru bun de pe pământ a fost pus aici de mâna darnică a lui Dumnezeu, ca expresie a iubirii Sale pentru om. Cei săraci sunt ai Lui și cauza religiei este tot a Lui. El a pus mijloace în mâinile oamenilor, ca darurile Sale divine să se poată scurge prin canale umane, pentru a face lucrarea hotărâtă nouă pentru salvarea semenilor noștri. Fiecare are lucrarea lui hotărâtă în marele câmp. Și totuși, nimeni să nu creadă că Dumnezeu este dependent de om. El putea rosti cuvântul, și fiecare fiu al sărăciei avea să fie făcut bogat. Într-o clipită de timp, El putea să vindece neamul omenesc de toate bolile lui. El putea să se lipsească de pastori cu desăvârșire și să-i facă pe îngeri ambasadori ai adevărului Său. El putea să scrie adevărul pe firmament, sau să-l tipărească pe frunzele pomilor și pe florile câmpului, sau, printr-un glas audibil, putea să-l proclame din cer. Dar Tatăl cel atotînțelept n-a ales nici una dintre aceste căi. El știa că omul trebuia să facă ceva pentru ca viața să poată fi o binecuvântare pentru el. Aurul și argintul sunt ale Domnului și, dacă alegea, El putea să le plouă din cer; dar, în loc de aceasta, El l-a făcut pe om ispravnic al Lui, încredințându-i mijloace, nu să fie acumulate, ci să fie folosite pentru binele altora. În felul acesta, omul devine mijlocul prin care El Își împarte binecuvântările pe pământ. Dumnezeu a făcut planul sistemului de binefacere pentru ca omul să poată deveni asemenea Creatorului său, binevoitor și neegoist în caracter, în cele din urmă părtaș cu El la slăvita răsplată veșnică.

[473]

Dumnezeu lucrează prin unelte omenești și oricine va trezi conștiința oamenilor, provocându-i pentru fapte bune și pentru un interes adevărat în înaintarea cauzei adevărului, nu face aceasta de le sine, ci prin Duhul lui Dumnezeu care lucrează în el. Făgăduințele făcute în astfel de împrejurări au un caracter sacru, fiind roade ale lucrării Duhului lui Dumnezeu. Când făgăduințele acestea sunt îndeplinite, Cerul acceptă jertfa și acești lucrători generoși sunt creditați cu o astfel de comoară investită în banca cerului. Unii ca aceștia pun o bună temelie pentru timpul care vine, ca să poată apuca viața veșnică.

Dar când prezența imediată a Duhului lui Dumnezeu nu este așa de viu simțită și mintea ajunge antrenată în îngrijorările vremelnice ale vieții, ei sunt atunci ispitiți să pună la îndoială forța obligației

[474]

pe care și-au asumat-o de bunăvoie și, cedând sugestiilor lui Satana, ei raționează că asupra lor a fost făcută o presiune exagerată și că au acționat sub excitarea ocaziei; că cererea de mijloace spre a fi folosite pentru cauza lui Dumnezeu a fost exagerată și că ei au fost convinși să făgăduiască sub pretexte false, fără să înțeleagă pe deplin subiectul, și de aceea doresc să fie eliberați. Au pastorii puterea să le accepte scuzele și să spună: „Voi nu mai sunteți obligați față de făgăduința voastră; sunteți dezlegați de juruința voastră”? Dacă îndrăznesc să facă aceasta, ei devin părtași la păcatul de care se face vinovat cel care își retrace făgăduința.

Prima alocare din tot venitul nostru s-o facem pentru Dumnezeu. În sistemul de binefacere prescris pentru iudei li se cerea ori să aducă Domnului primele roade din toate darurile Sale, fie din turmele și cirezile lor, fie din produsele țărinilor, livezilor sau viei, ori să le răscumpere printr-un echivalent. Cum s-a schimbat ordinea lucrurilor în zilele noastre! Cerințele și pretențiile Domnului, dacă li se va da vreo atenție, sunt lăsate tocmai la urmă. Totuși, lucrarea noastră are nevoie de mijloace de zece ori mai multe acum decât au avut nevoie iudeii. Însărcinarea cea mare dată apostolilor a fost să meargă în toată lumea și să propovăduiască Evanghelia. Aceasta arată întinderea lucrării și creșterea răspunderii care apasă asupra urmașilor lui Hristos din zilele noastre. Dacă legea cerea zecimi și daruri cu mii de ani în urmă, cu cât sunt ele mult mai importante acum! Dacă bogații și săracii trebuia să dea o sumă proporțională cu averea lor în economia iudaică, acum ea este de două ori mai importantă.

Majoritatea celor care mărturisesc a fi creștini își împart mijloacele cu mare silă. Mulți dintre ei nu dau lui Dumnezeu a douăzecea parte din venitul lor, iar mulți dau cu mult mai puțin decât atât; în același timp, este o mare grupă care jefuiește pe Dumnezeu de zecimea cea mică și alții care vor să dea numai zecimea. Dacă toată zecimea s-ar vărsa în tezaurul Domnului așa cum ar trebui, s-ar primi astfel de binecuvântări, încât darurile și jertfele pentru scopuri sacre s-ar înmulți de zece ori și astfel ar fi păstrată deschisă calea între Dumnezeu și om. Urmașii lui Hristos să nu aștepte apeluri mișcătoare pentru a-i trezi la acțiune. Dacă sunt treziți spiritual, ei vor auzi în venitul fiecărei săptămâni, mare sau mic, glasul lui

Dumnezeu și al conștiinței cerând cu autoritate zecimile și darurile datorate Domnului.

Lucrarea și darurile urmașilor Lui nu sunt numai dorite, ci, într-un sens, ele sunt absolut necesare. Cerul întreg este interesat în salvarea omului și așteaptă ca oamenii să devină interesați de propria lor mântuire și de aceea a semenilor lor. Toate lucrurile sunt gata, dar biserica este aparent pe terenul fermecat. Când se vor trezi și vor depune la picioarele lui Isus rugăciunile, averea și toate energiile și resursele lor, cauza adevărului va triumfa. Îngerii sunt uimiți văzând cum creștinii fac atât de puțin, când Isus le-a dat un astfel de exemplu, neretrăgându-Se nici de la moarte, și încă o moarte rușinoasă. Este o mirare pentru ei faptul că, atunci când mărturisitorii vin în contact cu egoismul lumii, ei pot să revină la vederile lor strâmte și la motive egoiste.

[475]

Două dintre cele mai mari păcate din lumea creștină de astăzi sunt prefăcătorii și lăcomia în cele care au de-a face cu Dumnezeu. Există o creștere a nepăsării din partea multora în ce privește împlinirea făgăduințelor lor față de diferitele instituții și întreprinderi religioase. Mulți privesc la actul făgăduinței ca și când acesta nu le-ar impune nici o obligație de îndeplinit. Dacă socotesc că banii lor le vor aduce un profit considerabil, fiind investiți în acțiunile de bancă sau în negustorie, sau dacă sunt indivizi în legătură cu instituția pe care au făgăduit s-o ajute, care fac excepție de la această acțiune de susținere, ei se simt perfect liberi să-și folosească banii după cum le place. Această lipsă de integritate este existentă în mare măsură printre cei care mărturisesc că păzesc poruncile lui Dumnezeu și privesc spre arătarea pe curând a Domnului și Mântuitorului lor.

Planul dăruirii benevole a fost orânduit de Dumnezeu, dar îndeplinirea fidelă a cerințelor lui Dumnezeu adesea este refuzată ori amânată, ca și când făgăduințele solemne n-ar avea nici o semnificație. Din cauza faptului că membrii bisericii neglijează plata zecimii și împlinirea făgăduințelor, instituțiile noastre nu sunt scutite de lipsuri financiare. Dacă cu toții, bogați și săraci, ar aduce zecimea la vistierie, ar fi provizii suficiente de mijloace pentru a scoate cauza din criza financiară și ar duce înainte în mod remarcabil lucrarea misionară din diferitele ei departamente. Dumnezeu apelează la cei care cred adevărul să-I predea lucrurile care sunt ale Sale. Cei care au crezut că a reține de la Dumnezeu este un câștig vor experimenta,

[476]

în cele din urmă, blestemul Lui ca rezultat al jefuirii Sale de către ei. Nimic altceva decât incapacitatea totală de a plăti poate scuza pe cineva de neglijarea de a împlini prompt obligațiile sale față de Domnul. Nepăsarea față de problema aceasta dovedește că te afli în starea de orbire și înșelăciune și că nu ești vrednic de numele de creștin.

O comunitate este răspunzătoare pentru făgăduințele membrilor ei individuali. Dacă văd că este un frate care neglijează să-și îplinească juruințele, ei trebuie să lucreze cu el amabil, dar lămurit. Dacă nu se află în împrejurări care să-i dea posibilitatea să-și plătească juruința și este un membru merituos și cu inimă binevoitoare, atunci comunitatea să-l ajute în mod compătitor. Astfel, ei pot trece dificultatea și pot primi ei înșiși o binecuvântare.

Dumnezeu dorește ca membrii bisericii Sale să considere obligațiile lor față de El tot așa de stricte ca și îndatoririle lor față de comerciant sau față de piață. Fiecare să-și revizuiască viața din trecut, să vadă dacă au fost neglijate făgăduințele neplăcute sau nerăscumpărate, și apoi să facă eforturi în plus spre a plăti „ultimul bănuț”; pentru că toți trebuie să fim confrunțați și să așteptăm rezultatul final al unui tribunal unde nimic nu va rămâne în picioare la test, decât integritatea și adevărul.

Testamente și moșteniri

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură.” Egoismul este un păcat care distruge sufletul. Sub acest titlu vine lăcomia, care este idolatrie. Toate lucrurile aparțin lui Dumnezeu. Toată prosperitatea de care ne bucurăm este rezultatul binefacerii divine. Dumnezeu este marele Dătător. Dacă El cere o parte din generoasa alocație pe care ne-a dat-o, nu o face ca să Se îmbogățească prin darurile noastre, pentru că El n-are nevoie de nimic din mâna noastră; dar o face pentru ca noi să avem ocazia să exercităm lepădare de sine, iubire și simpatie pentru semenii noștri și astfel să devenim cu mult mai buni. În fiecare dispensațiune de la Adam până în zilele noastre, Dumnezeu a pretins proprietatea omului, spunând: Eu sunt adevăratul proprietar al Universului, de aceea consacră-Mi Mie primele tale roade, adu un tribut de credincioșie, predă-Mi Mie ce este al Meu, recunoscând astfel suveranitatea Mea, și tu vei fi liber să reții și să te bucuri de darurile Mele, și binecuvântările Mele te vor însoți. „Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din tot venitul tău.”

[477]

În primul rând vin cerințele lui Dumnezeu. Noi nu facem voia Lui dacă Îi consacrăm ceea ce a rămas din venitul nostru după ce au fost îndeplinite toate lipsurile noastre imaginare. Înainte de a fi consumat vreo parte din veniturile noastre, trebuie să luăm și să-I prezentăm Lui acea parte pe care o cere El. În vechea dispensațiune, pe altar ardea continuu o jertfă de mulțumire, care arăta astfel nesfârșita obligație a omului față de Dumnezeu. Dacă avem prosperitate în ocupația noastră vremelnică, se datorează faptului că Dumnezeu ne binecuvântează. O parte din acest venit trebuie consacrat pentru săraci și o mare parte să fie dedicată cauzei lui Dumnezeu. Când este predat lui Dumnezeu ceea ce pretinde El, restul va fi sfântit și binecuvântat pentru folosul nostru propriu. Dar când un om jefuiește

pe Dumnezeu prin reținerea a ceea ce cere El, blestemul Lui rămâne asupra întregului.

[478] Dumnezeu i-a făcut pe oameni canale prin care să curgă darurile Sale pentru a susține lucrarea care vrea să fie dusă înaintea în lume. El le-a dat proprietăți ca să fie folosite cu înțelepciune, și nu îngrămădite în mod egoist sau cheltuite extravagant în lux și satisfacere egoistă, nici pentru îmbrăcăminte sau împodobirea caselor lor. El le-a încredințat mijloace cu care să-i sprijine pe slujitorii Săi în lucrarea lor ca propovăduitori și misionari și pentru a susține instituțiile pe care El le-a rânduit în mijlocul nostru. Cei care se bucură de prețioasa lumină a adevărului ar trebui să simtă o dorință arzătoare spre a fi trimisă peste tot. Sunt câțiva purtători de steaguri credincioși care niciodată nu se dau înapoi de la datorie sau să se eschiveze de la răspunderi. Inimile și pungile lor sunt totdeauna deschise la fiecare apel pentru mijloace spre înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Într-adevăr, se pare că unii sunt gata să depășească datoria lor, ca și când se tem că vor pierde ocazia de a-și investi partea în banca cerului. Alții vor să facă cât mai puțin posibil. Ei își strâng comoara sau risipesc bani pentru ei înșiși, dând fără plăcere o nimica toată pentru susținerea cauzei lui Dumnezeu. Dacă fac o promisiune sau o juruință lui Dumnezeu, după aceea o regretă și vor să evite plata ei atâta timp cât pot, dacă nu într-un tot. Ei fac ca zecimea lor să fie cât mai mică cu putință, ca și când s-ar teme că ceea ce redă lui Dumnezeu este pierdut. Diferitele noastre instituții se pot afla în criză de bani, dar această categorie acționează ca și când pentru ei nu contează dacă ele progresează sau nu. Și totuși, acestea sunt uneltele lui Dumnezeu cu care să se lumineze lumea.

Aceste instituții n-au primit donații sau moșteniri, ca alte instituții de același fel. Și totuși Dumnezeu le-a făcut să progreseze, le-a binecuvântat și le-a făcut mijloace pentru binele multora. Printre noi se află oameni în vârstă, care se apropie de încheierea timpului de probă; dar, din lipsă de bărbați prudenți care să procure pentru cauza lui Dumnezeu mijloacele din posesia lor, acestea trec în mâinile celor care îi slujesc lui Satana. Aceste mijloace nu le-au fost date decât cu împrumut, spre a le returna Lui; dar, în nouă cazuri din zece, frații aceștia, când coboară de pe scena de acțiune, destinează proprietatea lui Dumnezeu în așa fel, încât nu poate fi spre slava Lui, pentru că din ea nici un dolar nu va ajunge vreodată

în vistieria Domnului. În unele cazuri, acești frați aparent buni au avut sfetnici neconsacrați, care au sfătuit din punctul lor de vedere și nu după gândul lui Dumnezeu. Adesea, averea este lăsată prin testament copiilor și nepoților numai spre paguba lor. Ei nu-L iubesc pe Dumnezeu și nici adevărul și de aceea aceste mijloace, care sunt toate ale Domnului, trec în rândurile lui Satana, spre a fi controlate de el. Satana este mult mai vigilent, mai ager și mai dibaci în a născoci să-și asigure mijloace decât sunt frații noștri pregătiți să asigure ce este al Domnului pentru lucrarea Sa. Unele testamente sunt făcute atât de confuz, încât ele nu pot corespunde exigențelor legii și în felul acesta au fost pierduți mii de dolari pentru cauză. Frații noștri ar trebui să simtă că asupra lor apasă responsabilitatea, ca slujbași credincioși în cauza lui Dumnezeu, să exerseze intelectul lor față de această problemă și să asigure Domnului ceea ce este al Lui.

[479]

Mulți manifestă o sensibilitate inutilă în această privință. Ei socotesc că pășesc pe teren interzis când prezintă subiectul averii celor în vârstă sau invalizilor pentru a afla ce dispoziție testamentară intenționează să facă cu privire la ea. Dar această îndatorire este tot atât de sacră ca și datoria de a propovădui Cuvântul spre a salva suflete. Iată un om cu banii lui Dumnezeu sau averea Lui în mâinile sale. El este pe punctul de a preda isprăvnicia lui. Va pune el mijloacele pe care i le-a împrumutat Dumnezeu, spre a fi folosite în cauza Lui, în mâinile oamenilor păcătoși numai pentru că îi sunt rude? Să nu se simtă bărbații creștini interesați și doritori pentru binele viitor al aceluși om, cât și pentru interesul cauzei lui Dumnezeu, astfel ca el să facă o dispoziție testamentară corectă privind banii Domnului său, talanți care i-au fost împrumutați pentru o îmbunătățire înțeleaptă? Vor sta frații lui să-l vadă pierzându-și stăpânirea asupra acestei vieti și în același timp jefuind vistieria lui Dumnezeu? Aceasta ar fi o pierdere teribilă pentru el și pentru cauză; pentru că, prin punerea talantului banilor în mâinile celor care n-au nici o considerație pentru adevărul lui Dumnezeu, el l-ar înfășura în mod practic într-un prosop și l-ar ascunde în pământ.

Domnul dorește ca urmașii Săi să se lipsească de mijloacele lor în timp ce pot s-o facă ei înșiși. Unii pot să întrebe: „Trebuie să ne deposedăm într-adevăr de tot ce se cheamă a fi al nostru?” Nouă poate să nu ni se ceară să facem aceasta acum, dar trebuie să fim

dispuși să facem așa de dragul lui Hristos. Trebuie să recunoaștem că posesiunile noastre sunt în mod absolut ale Lui, folosindu-le cu generozitate oricând sunt necesari bani pentru avansarea cauzei Sale. Unii își închid urechile față de apelurile făcute pentru bani spre a fi folosiți la trimiterea misionarilor în țări străine și pentru publicarea adevărului și răspândirea lui ca frunzele toamna, peste tot în lume.

[480] Astfel ei își scuză lăcomia, spunând că au făcut aranjamente pentru a fi generoși la moarte. Ei au ținut seamă de cauza lui Dumnezeu în testamentele lor. De aceea trăiesc o viață de zgârcenie, jefuind pe Dumnezeu de zecimi și daruri, iar în testamente, Îi redau lui Dumnezeu numai o mică parte din ce le-a împrumutat El, în timp ce o foarte mare parte este luată în stăpânire de rude care n-au nici un interes pentru adevăr. Acesta este cel mai rău fel de jaf. Ei Îl jefuiesc pe Dumnezeu de ceea ce I se cuvine de drept, nu numai pe tot parcursul vieții lor, ci și la moarte.

Este o nebunie curată să se amâne pregătirile pentru viața viitoare până aproape de ultimul ceas al vieții prezente. De asemenea, este o mare greșală a amâna să se răspundă cerințelor lui Dumnezeu de generozitate pentru cauza Sa până ce vine timpul ca să transferați isprăvnicia voastră asupra altora. Cei cărora le încredințați talanții voștri sub formă de bani pot să nu-i întrebuințeze atât de bine cum i-ați întrebuința voi. Cum îndrăznesc oamenii bogați să se expună unui risc atât de mare? Cei care așteaptă până la moarte ca să facă o dispoziție testamentară a averii lor o predau mai degrabă morții decât lui Dumnezeu. Făcând astfel, mulți acționează direct împotriva planului lui Dumnezeu, lămurit arătat în Cuvântul Său. Dacă vor să facă bine, ei trebuie să prindă momentele actuale de aur și să lucreze cu toată puterea lor, ca și cum s-ar teme că pot pierde ocazia favorită.

Cei care își neglijează datoria pe care o cunosc, nerăspunzând cerințelor lui Dumnezeu în această viață, și care își liniștesc conștiința contând pe întocmirea testamentului nu vor primi cuvinte de laudă de la Stăpânul lor și nu vor primi nici răsplată. Ei n-au practicat lepădarea de sine, ci au reținut în mod egoist mijloacele lor atâta timp cât au putut, renunțând la ele numai când i-a pretins moartea. Ceea ce mulți își propun să amâne până ce sunt gata să moară, dacă ar fi într-adevăr creștini, ar face în timpul vieții, atunci când sunt sănătoși. Ei s-ar consacra pe sine și averea lor lui Dumnezeu și, lucrând ca ispravnici ai Lui, ar avea mulțumirea că își fac

datoria. Devenind propriii lor executori, pot veni ei înșiși în întâmpinarea cerințelor lui Dumnezeu, în loc să transfere răspunderea asupra altora. Noi trebuie să ne socotim ispravnici ai proprietății Domnului și pe Dumnezeu ca pe proprietarul suprem, căruia trebuie să-I restituim ceea ce este al Lui, când o va cere El. Când va veni să primească cu dobândă ceea ce este al Lui, cei lacomi vor vedea că, în loc de înmulțirea talanților încredințați lor, ei și-au atras asupra lor condamnarea pronunțată asupra slujitorului netrebnic.

[481]

Domnul socotește ca moartea slujitorilor Lui să fie privită ca o pierdere din cauza influenței spre bine pe care au exercitat-o și multelor daruri de bunăvoie pe care le-au dat spre a întreține vistieria lui Dumnezeu. Testamentele muribunzilor sunt un înlocuitor nenorocit pentru dărnicia din timpul vieții. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să-și facă testamentele în fiecare zi prin fapte bune și daruri generoase pentru Dumnezeu. Ei nu trebuie să îngăduie ca suma dată lui Dumnezeu să fie disproporționat de mică în comparație cu ce și-au însușit pentru folosul lor. Făcându-și zilnic testamentul, își vor aduce aminte de acele obiective și de acei prieteni de care sunt legați afectiv. Cel mai bun prieten al lor este Isus. El nu și-a cruțat propria Lui viață, ci de dragul lor a devenit sărac, pentru ca prin sărăcia Lui ei să se poată îmbogăți. El merită inima întreagă, averea, tot ceea ce sunt și au. Dar mulți care mărturisesc a fi creștini amână cerințele lui Isus cât trăiesc și-L insultă, dându-I o nimica toată la moarte. Acești oameni să-și aducă aminte că această jefuire a lui Dumnezeu nu este o acțiune impulsivă, ci un plan premeditat, pe care ei îl prefătează cu expresia: „Fiind cu mintea întreagă”. După ce au păgubit cauza lui Dumnezeu pe parcursul vieții, ei continuă s-o fraudeze și după moarte. Și aceasta are loc cu consimțământul tuturor puterilor minții. Mulți se mulțumesc să întocmească un astfel de testament pe patul morții. Testamentul este o parte a pregătirii lor pentru moarte și este în așa fel pregătit, ca averea să nu le tulbure ultimele ceasuri din viață. Pot acestea să stea cu plăcere alături de solicitarea care li se va face de a da socoteală de ispravnicia lor?

Noi toți trebuie să fim bogați în fapte bune în această viață, dacă dorim să ne asigurăm viitorul, viața veșnică. Când se va ține judecata și cărțile vor fi deschise, fiecare va fi răsplătit după faptele lui. Multe nume sunt înregistrate în registrul comunității în dreptul cărora, în Registrul cerului, s-a înregistrat jefuire. Și dacă aceștia nu

[482]

se pocăiesc și nu lucrează pentru Domnul cu bunăvoință dezinteresată, cu siguranță că vor avea parte de condamnarea ispravnicului necredincios.

Adesea se întâmplă ca un om de afaceri activ să fie doborât fără nici o avertizare prealabilă și la cercetarea afacerii lui se află a fi în cea mai încurcată situație. În efortul de a-și pune în ordine averea, onorariile avocaților consumă din avere o mare parte, dacă nu totul, în timp ce soția, copiii și cauza lui Hristos sunt jefuiți. Cei care sunt ispravnici credincioși ai mijloacelor Domnului vor ști exact care este starea afacerii lor și, ca oameni înțelepți, vor fi pregătiți pentru orice caz de urgență. Dacă timpul lor de probă se va încheia brusc, ei nu vor lăsa o încurcătură așa de mare asupra celor care sunt chemați să le aranjeze averea.

Mulți nu sunt instruiți să-și facă testamentele atâta timp cât sunt sănătoși. Dar această precauție trebuie s-o aibă frații noștri. Ei trebuie să cunoască starea lor financiară și să nu îngăduie ca afacerea lor să ajungă încurcată. Ei trebuie să-și aranjeze averea în așa fel, încât s-o poată părăsi oricând.

Testamentele să fie făcute în așa fel, încât să corespundă prevederilor legale. După ce au fost redactate, ele pot rămâne ani de zile fără să aducă nici o vătămare, dacă donațiile continuă să fie făcute din timp în timp, după cum are nevoie cauza. Moartea nu va veni cu o zi mai devreme, fraților, pentru că v-ați făcut testamentul. Lăsându-vă averea prin testament rudelor voastre, asigurați-vă că nu ați uitat cauza lui Dumnezeu. Voi sunteți agenții Săi, care dețineți averea Lui, și de cerințele Lui trebuie să țineți seamă în primul rând. Desigur că soția și copiii voștri nu trebuie lăsați să fie săraci; pentru ei trebuie făcute prevederi, dacă sunt nevoiași. Dar să nu puneți în testamentul vostru o lungă listă de rude care nu sunt nevoiașe, numai pentru simplul fapt că așa este obiceiul.

[483] Păstrați mereu în minte faptul că actualul sistem egoist de a dispune de avere nu este planul lui Dumnezeu, ci născocirea omului. Creștinii trebuie să fie reformatori și să desființeze sistemul prezent, dând alcătuirii testamentelor un aspect cu totul nou. Fie ca ideea că averea pe care o administrăm este a Domnului să fie mereu prezentă. Voința lui Dumnezeu în această privință este lege. Dacă un om te-a făcut executor testamentar al averii lui, nu vei studia îndeaproape voința testamentului, pentru ca cea mai mică sumă să

nu fie deturnată? Tatăl vostru ceresc v-a încredințat avere și v-a dat testamentul Lui pentru a ști cum să fie folosită. Dacă acest testament este studiat cu inimă altruistă, ceea ce aparține lui Dumnezeu nu va fi deturnat. Cauza Domnului a fost rușinos neglijată, în timp ce El i-a aprovizionat pe oameni cu mijloace suficiente pentru a face față oricărei urgențe, numai dacă ei ar fi recunoscători și cu inimi ascultătoare.

Cei care își fac testamentul nu trebuie să presupună că, dacă acesta este făcut, ei nu mai au nici o îndatorire, ci trebuie să fie continuu la lucru, folosind talentele încredințate lor pentru înălțarea cauzei Domnului. Dumnezeu a lăsat prin testament planuri ca fiecare să poată lucra conștient la distribuirea banilor lor. El nu-și propune să susțină lucrarea Sa prin minuni. El are câțiva ispravnici credincioși, care își economisesc și folosesc banii pentru înaintarea cauzei Sale. În loc ca lepădarea de sine și binefacerea lor să fie o excepție, ele trebuie să fie regulă. Nevoile crescânde ale cauzei lui Dumnezeu cer mijloace. În mod continuu vin apeluri atât din partea oamenilor din țara noastră, cât și din țări străine, ca mesagerii să vină la ei cu lumina adevărului. Aceasta va necesita mai mulți lucrători și mai mulți bani pentru a-i întreține.

În vistieria Domnului intră numai o mică sumă de bani spre a fi destinată pentru salvarea de suflete, și chiar și aceasta se obține cu muncă grea. Dacă ar putea fi deschiși ochii tuturor, pentru a vedea cum a împiedicat lăcomia care predomină înaintarea lucrării lui Dumnezeu și cât de mult s-ar fi putut face dacă toți ar fi acționat după planul lui Dumnezeu în aducerea de zecimi și daruri, ar fi avut loc o reformă hotărâtă din partea multora; pentru că ei n-ar mai îndrăzni să împiedice lucrarea de înaintare a cauzei lui Dumnezeu așa cum au făcut. Biserica este adormită în privința lucrării pe care o putea face dacă ar fi renunțat la totul pentru Hristos. Un adevărat spirit de sacrificiu de sine ar fi un argument pentru realitatea și puterea Evangheliei pe care lumea nu le-ar putea înțelege greșit sau contrazice, și asupra bisericii ar fi revărsate binecuvântări îmbelșugate.

[484]

Fac apel la frații noștri să înceteze cu jefuirea lui Dumnezeu. Unii trebuie să-și facă testamente. Dar, făcând acest lucru, trebuie avut în vedere să nu fie dați fiilor și fiicelor banii care trebuia să fie vărsați în vistieria lui Dumnezeu. Adesea, testamentele acestea devin subiect de ceartă și dezbinare. Spre lauda vechiului popor al lui Dumnezeu,

este raportat că Lui nu I-a fost rușine să fie numit Dumnezeuul lor; și motivul atribuit este că, în loc să fie egoiști, căutând și lăcomind după avere pământească sau căutându-și fericirea în plăceri lumești, ei s-au predat pe ei înșiși și tot ce aveau în mâinile lui Dumnezeu. Ei au trăit numai spre slava Lui, declarând lămurit că ei căutau o țară mai bună, chiar una cerească. De un astfel de popor, lui Dumnezeu nu I-a fost rușine. Ei nu L-au făcut de ocară în ochii lumii. Maiestatea cerului nu S-a rușinat să-i numească frați.

Sunt mulți care susțin că nu pot face mai mult pentru cauza lui Dumnezeu decât fac acum, dar ei nu dau după posibilitățile lor. Uneori Domnul deschide ochii orbiți de egoism prin simpla reducere a venitului lor la suma pe care ei sunt dispuși să o dea. Căii sunt găsiți morți pe câmp sau în grajd, case sau șoproane sunt distruse de foc sau recoltele lipsesc. În multe cazuri, Dumnezeu îl încearcă pe om prin binecuvântări, și dacă se manifestă necredincioșie în a-I preda Lui zecimile și darurile, binecuvântarea Lui este retrasă. „Cine seamănă puțin, puțin va secera.” Prin îndurările lui Hristos și bogățiile bunătății Lui și spre cinstirea adevărului și a religiei, vă implorăm pe voi, care sunteți urmași ai lui Hristos, să consacrați din nou lui Dumnezeu ființa și averea voastră. Având în vedere iubirea și mila lui Hristos, care L-au adus din curțile împărătești să sufere lepădare de sine, umilință și moarte, fiecare să se întrebe pe sine: „Cât de mult Îi datorez eu Domnului meu?” Și apoi faceți ca darurile voastre de recunoștință să fie pe măsura aprecierii marelui dar al cerului în persoana scumpului Fiu al lui Dumnezeu.

[485] Hotărând proporția care urmează să fie dată pentru cauza lui Dumnezeu, asigurați-vă ca mai degrabă să fie mai mult decât mai puțin, din ceea ce cere datoria. Gândiți-vă pentru cine sunt făcute darurile. Amintirea aceasta va pune lăcomia pe fugă. Gândiți-vă numai la iubirea cea mare cu care ne-a iubit Hristos și bogatele noastre daruri vor părea nevrednice de acceptarea Lui. Când Hristos este obiectul afecțiunilor noastre, cei care au primit iubirea Lui iertătoare nu se vor opri să calculeze valoarea vasului de alabastru cu mirul cel scump. Aceasta o putea face Iuda cel lacom, dar primitorul darului mântuirii va regreta numai pentru că darul n-are un parfum mai bogat și o valoare mai mare. Creștinii trebuie să privească la ei înșiși numai ca la niște canale prin care îndurările și binecuvântările curg din Izvorul a toată bunătatea către semenii lor, prin convertirea

căroră ei pot trimite spre cer valuri de slavă, lauda și darurile din partea celor care devin astfel părtași, împreună cu ei, la darul ceresc.

Relațiile dintre membrii comunității

Fiecare om care se străduiește să învingă va avea slăbiciunile lui cu care să se lupte; dar este cu mult mai ușor ca el să vadă greșelile fraților lui decât să le vadă pe ale sale, astfel că ar trebui să fie mult mai grijuliu și critic cu privire la el însuși decât cu privire la alții.

[486] Toți membrii bisericii, dacă sunt fii și fiice ale lui Dumnezeu, va trebui să se supună unui proces de disciplină, înainte ca ei să poată fi luminați în lume. Dumnezeu nu-i va face pe bărbați și femei canale de lumină în timp ce sunt în întuneric și sunt mulțumiți să rămână așa, nefăcând eforturi speciale spre a face legătura cu Izvorul de lumină. Cei care-și simt propria lor nevoie și se trezesc la cea mai profundă cugetare și cea mai serioasă și stăruitoare rugăciune și acțiune vor primi ajutor divin. Pentru fiecare sunt multe de dezvoltat cu privire la sine însuși, precum și multe de învățat. Vechi obiceiuri și datini trebuie să fie înlăturate și aceste erori se corectează numai prin lupte serioase și printr-o totală primire a adevărului în împlinirea principiilor lui, victoria putând fi câștigată numai prin harul lui Dumnezeu.

Aș dori să rostesc cuvinte care să ne impresioneze pe toți că singura noastră speranță, ca indivizi, este să fim în legătură cu Dumnezeu. Trebuie obținută curăția sufletului; trebuie făcută multă cercetare de inimă și învinsă multă îndărătnicie și iubire de sine, care vor cere rugăciune constantă și serioasă.

Oamenii aspri și severi adesea se scuză sau încearcă să justifice lipsa lor de politețe creștină prin faptul că unii reformatori au lucrat cu un astfel de spirit, și ei pretind că lucrarea pentru acest timp cere același spirit; dar aceasta nu este așa. Un spirit calm și sub control perfect este mai bun în orice loc, chiar și în cea mai grosolană societate. Un zel furios nu face bine nimănui. Dumnezeu nu i-a ales pe reformatori pentru că erau oameni autoritari și furioși. El i-a acceptat așa cum erau, cu toate aceste trăsături de caracter, dar El ar fi pus răspunderi de zece ori mai mari asupra lor, dacă ar fi fost smeriți cu inima, având spiritul sub controlul rațiunii. În timp

ce slujitorii lui Hristos trebuie să denunțe păcatul și impietatea, necurăția și minciuna, în timp ce uneori sunt chemați să mustre nelegiuirea printre cei de sus, cât și printre cei de jos, arătându-le că asupra călcătorilor Legii va cădea indignarea lui Dumnezeu, totuși ei nu trebuie să fie autoritari sau tiranici; trebuie să arate amabilitate și iubire, un spirit de a salva mai degrabă decât de a nimici.

Îndelunga răbdare a lui Iehova îi învață pe pastori și pe membrii bisericii care aspiră să fie conlucrători cu Hristos lecții clare de răbdare și iubire. Hristos a unit cu Sine pe Iuda și pe impulsivul Petru, nu pentru că Iuda a fost lacom și Petru înfocat, ci ca să poată învăța de la El, marele lor Învățător, și să devină ca El, neegoist, blând și smerit cu inima. El a văzut în amândoi un material bun. Iuda era priceput în problemele financiare și ar fi fost valoros pentru biserică, dacă ar fi luat la inimă lecțiile pe care le dădea Hristos prin muștrarea egoismului, a fraudei și zgârceniei, chiar în micile probleme ale vieții. Lecțiile acestea au fost repetate des: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari”.

[487]

Mântuitorul nostru a căutat să imprime asupra ascultătorilor Lui faptul că un om care se avantajează pe sine prin înșelarea semenului său în cele mai mici lucruri, dacă ocazia ar fi favorabilă, l-ar înșela și în lucrurile mai mari. Cea mai mică abatere de la corectitudinea strictă doboară barierele și pregătește inima pentru a face o nedreptate mai mare. Prin poruncă și exemplu, Hristos a învățat că integritatea cea mai strictă trebuie să guverneze acțiunile noastre față de semenii. „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” Hristos a arătat continuu viața defectuoasă a fariseilor și i-a muștrat. Ei mărturiseau că sunt păzitori ai Legii lui Dumnezeu, dar prin faptele lor zilnice practicau nedreptatea. Multe văduve și mulți orfani erau jefuiți de tot puținul lor spre a satisface o dorință avară de câștig.

Iuda ar fi putut beneficia de toate învățăturile acestea dacă ar fi vrut să fie drept cu inima, dar dorința lui de acaparare l-a biruit și iubirea de bani a devenit o putere stăpânitoare. El ținea punga cu banii care trebuia să fie folosiți pentru ducerea mai departe a lucrării lui Hristos, și din când în când, sume mici erau folosite pentru propriul lui profit. Inima lui egoistă s-a opus darului vasului

de alabastru cu mir făcut de Maria și a muștrat-o pentru nesocotința ei. Așadar, în loc să fie un învățăcel, el voia să fie învățător și să-L învețe pe Domnul cu privire la corectitudinea faptei ei.

Acești doi bărbați au avut aceleași ocazii și privilegii continue ale învățăturilor și exemplului lui Hristos pentru a-și corecta păcătoasele lor trăsături de caracter. În timp ce ascultau fulgerătoarele Lui muștrări și denunțări împotriva ipocriziei și a corupției, ei au văzut că cei denunțați atât de teribil erau țintele activității neobosite și pline de solitudine pentru reformarea lor. Mântuitorul a plâns din cauza erorii și întunecimii lor. El i-a compătimit cu nemărginită compasiune și iubire, spunând Ierusalimului: „De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut”.

Petru era prompt și zelos în acțiune, îndrăzneț și necompromișător, și Hristos a văzut în el calități care aveau să fie de mare valoare pentru biserică. De aceea, El a unit pe Petru cu Sine ca tot ce era bun și de valoare să poată fi păstrat și ca, prin învățăturile și exemplul Lui, să se poată muia tot ce era aspru în temperamentul său și netezi tot ce era gloduros în comportamentul lui. Dacă inima era schimbată într-adevăr prin harul divin, avea să se vadă o schimbare exterioară în adevărată amabilitate, simpatie și politețe. Isus n-a fost niciodată rece și de neapropiat. Cei suferinzi adesea dădeau buzna în locul Lui de retragere când avea nevoie de reîmprospătare și odihnă, dar El avea o privire amabilă și un cuvânt de încurajare pentru toți. El era Modelul adevăratei amabilități. Petru s-a lepădat de Domnul Său, dar după aceea s-a pocăit și a fost profund umilit din cauza marelui său păcat, iar Hristos a arătat că l-a iertat pe ucenicul său greșit, binevoind să-l amintească pe nume după învierea Sa.

Iuda a cedat ispitirilor lui Satana și L-a trădat pe prietenul lui cel mai bun. Petru a învățat și a profitat de învățăturile lui Hristos și a dus mai departe lucrarea de reformă care a fost lăsată ucenicilor când Domnul lor S-a înălțat la cer. Acești doi bărbați reprezintă cele două clase pe care Hristos le unește cu Sine, dându-le avantajele învățăturilor Lui și exemplul vieții Lui neegoiste și compătimitoare, ca ei să poată învăța de la El.

Cu cât privește un om mai mult la Mântuitorul lui și ajunge să fie familiarizat cu El, cu atât mai mult va deveni asemenea chipului Lui și va face lucrările lui Hristos. Epoca în care trăim cheamă la acțiune reformatoare. Lumina adevărului care strălucește asupra noastră îi

cheamă pe oameni la acțiune hotărâtă și valoare morală veritabilă spre a lucra sânguincios și stăruitor pentru a salva sufletele tuturor celor care vor să audă invitația Duhului lui Dumnezeu.

Iubirea care trebuie să existe între membrii bisericii adesea dă loc la critică și învinuire; și acestea apar chiar în serviciile religioase, în blamări și grave atacuri personale. Lucrurile acestea nu trebuie să fie sprijinite de pastori, prezbiteri sau popor. Slujbele bisericii trebuie să se desfășoare având în vedere numai slava lui Dumnezeu. Când oamenii, cu particularitățile lor individuale, se adună în locașul bisericii, dacă adevărul lui Dumnezeu nu domolește și nu supune părțile ascuțite din caracter, biserica va fi afectată, iar pacea și armonia ei sacrificate pentru a îngădui aceste trăsături egoiste și nesfințite. Mulți, fiind atenți să descopere greșelile fraților lor, neglijează cercetarea propriilor inimi și curățirea propriei vieți. Aceasta atrage neplăcerea lui Dumnezeu. Membrii individuali ai bisericii trebuie să fie geloși pentru propriul lor suflet, supraveghind critic faptele lor, ca să nu fie mânați de motive egoiste și să fie cauză de poticnire pentru frații lor cei slabi.

Dumnezeu ia pe oameni așa cum sunt, cu elementul uman în caracterul lor, și apoi îi pregătește pentru serviciul Lui, dacă ei vor să fie instruiți și învățați de El. Rădăcina amărăciunii, invidiei, neîncrederii, geloziei și chiar a urii, care există în inima unor membri ai bisericii, este lucrarea lui Satana. Astfel de elemente au o influență otrăvitoare asupra bisericii. „Puțin aluat dospește toată plămădeala.” Zelul religios care se manifestă printr-un atac asupra fraților nu este un zel conform cu cunoștința. Hristos n-are nimic de-a face cu o astfel de mărturie.

[489]

Necinste în biserică

[490] „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor.” Unii care mărturisesc adevărul nu rezistă ispitei în această privință. Printre abaterile acestei generații, cele mai mari crime sunt săvârșite datorită iubirii de bani. Dacă bogăția nu poate fi dobândită prin hărnicie cinstită, oamenii vor recurge la fraudă, înșelăciune și crimă spre a o obține. Paharul nelegiurii este aproape plin și dreptatea aducătoare de pedeapsă a lui Dumnezeu este gata să coboare asupra celor vinovați. Văduvele sunt jefuite de puținul lor de către avocați și presupușii prieteni interesați, iar oameni săraci sunt lipsiți de cele necesare vieții din cauza necinstei care este practică pentru a satisface extravaganta. Raportul îngrozitor al crimei din lumea noastră este suficient spre a îngheța sângele și a umple sufletul cu oroare; dar faptul că până și printre cei care mărturisesc a crede adevărul se furișează aceleași rele și sunt îngăduite aceleași păcate, într-o măsură mai mare sau mai mică, solicită adâncă umilință a sufletului.

Un om care se teme de Dumnezeu mai degrabă va munci zi și noapte, va suferi lipsa și va mânca pâinea sărăciei decât să se lase în voia patimii după câștig, care va oprima pe văduve și pe orfani sau va lipsi pe străin de dreptul lui. Păcatele care sunt comise pentru iubirea de fală și iubirea de bani fac din această lume un bârlog al hoților și jefuitorilor și îi fac pe îngerii să plângă. Dar creștinii, după propria mărturisire, nu sunt locuitori ai acestui pământ; ei sunt într-o țară străină, oprindu-se, ca să zicem așa, numai pentru o noapte. Căminul nostru este în locașurile pe care Isus a mers să le pregătească pentru noi. Viața aceasta nu-i decât un abur care trece.

Pentru unii, achiziția de avere devine o manie. Regula de aur este tot timpul călcată, Hristos fiind înșelat în persoana sfinților Lui. Orice avantaj obținut în defavoarea semenilor, fie credincioși sau păcătoși, se va trece ca fraudă în registrul cerului. Dumnezeu a intenționat ca viața noastră să reprezinte viața marelui nostru Model în facerea de bine pentru alții și în asumarea unui rol sfânt în ridicarea omului. Deasupra acestei lucrări planează o demnitate adevărată, dar care

va fi pe deplin apreciată în viața viitoare. Raportul despre fapte amabile și acțiuni generoase va ajunge în veșnicie. Exact în măsura în care un om se va avantaja pe sine spre dezavantajul semenului său, sufletul lui va deveni împietrit față de influența Duhului lui Dumnezeu. Câștigul astfel obținut este o pierdere înfricoșătoare.

Au fost bărbați în posturi importante care n-au apărut interesele altora. Ei au fost întru totul absorbiți de propriile lor interese și au neglijat să apere reputația bisericii. Au fost egoiști și zgârciți, neacționând numai spre slava lui Dumnezeu. Ca întreg, biserica este responsabilă într-o oarecare măsură pentru relele membrilor ei individuali, pentru că încurajează răul neridicându-și glasul împotriva lui. Nu se bucură de favoarea lui Dumnezeu din mai multe motive. Duhul Lui este mâhnit din cauza mândriei, extravagantei, necinstei și înșelăciunii care sunt tolerate de unii care mărturisesc evlavia. Toate lucrurile acestea aduc neplăcerea lui Dumnezeu asupra poporului Său.

[491]

Mi-au fost prezentate necredința și păcatele vechiului Israel și am văzut că rele și nelegiuiri asemănătoare există și la Israelul cel nou. Pana inspirației a raportat păcatele lor pentru folosul celor care trăiesc în aceste zile de pe urmă, pentru ca noi să putem evita exemplul lor cel rău. Acan a profitat și a ascuns un lingou de aur și o frumoasă manta babiloniană pe care le-a luat ca pradă de la inamic. Dar Domnul pronunțase blestemul asupra cetății Ierihonului și a poruncit poporului să nu ia prada vrăjmașilor lor pentru propria lor folosință. „Feriți-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire; căci dacă veți lua din ceea ce va fi dat spre nimicire, veți face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire și o veți nenoroci. Tot argintul și tot aurul, toate lucrurile de aramă și de fier să fie închinare Domnului și să intre în vistieria Domnului.”

Dar Acan, din seminția lui Iuda, a luat din lucrurile blestemate și mânia Domnului s-a aprins împotriva copiilor lui Israel. Când oștirea lui Israel a ieșit să lupte împotriva vrăjmașului, ei au fost respinși și dați înapoi, iar unii dintre ei au fost uciși. Aceasta a adus asupra poporului o mare descurajare. Iosua, conducătorul lor, a fost încurcat și uluit. În cea mai mare umilință, el a căzut cu fața la pământ și s-a rugat: „Ah! Doamne, Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai în mâinile Amoniților și să ne prăpădești? De am fi știut să rămânem de cealaltă parte a

[492] Iordanului! Dar, Doamne, ce voi zice, după ce Israel a dat dosul înaintea vrăjmașilor lui? Canaanii și toți locuitorii țării vor afla; ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?”

Răspunsul Domnului către Iosua a fost: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit, au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat lucruri date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor”. Acan furase ceea ce trebuia să fie păstrat pentru Dumnezeu și pus în vistieria Lui; el a trecut sub tăcere faptul, iar când a văzut că tabăra lui Israel era tulburată, nu și-a mărturisit vina, pentru că știa că Iosua repetase poporului cuvintele Domnului conform cărora, dacă cineva își însușea ceea ce era rezervat pentru Dumnezeu, tabăra lui Israel avea să ajungă în necaz.

În timp ce el se bucura de câștigul obținut prin mijloace necinstite, siguranța lui este întreruptă; el aude că urmează să se facă o cercetare. Aceasta îl neliniștește. Repetă mereu pentru sine: „Ce îi interesează pe ei? Eu sunt responsabil pentru faptele mele”. Aparent, el prezintă o înfățișare curajoasă și, în maniera cea mai demonstrativă, condamnă pe cel vinovat. Dacă și-ar fi mărturisit păcatul, putea fi salvat; dar păcatul împietrește inima și el continuă să-și afirme nevinovăția. Într-o mulțime așa de mare, el crede că nu va fi descoperit. Se trage la sorti pentru a-l căuta pe păcătos; sortul cade pe seminția lui Iuda. Acum inima lui Acan începe să tremure de frica vinovăției, pentru că el face parte din acea seminție; dar încă îi place să creadă că va scăpa. Sortul este aruncat din nou și iese familia căreia îi aparține el. Acum, pe fața lui palidă, Iosua îi citește vinovăția. Sortul aruncat din nou îl alege pe nefericitul bărbat. El stă acolo, arătat de degetul lui Dumnezeu ca fiind vinovatul care a pricinuit tot necazul acesta.

[493] Dacă, atunci când a cedat ispitei, Acan ar fi fost întrebat dacă dorește să aducă înfrângere și moarte în tabăra lui Israel, el ar fi răspuns: „Nu, nu! Este servul tău un câine ca să facă această mare nelegiuire?” Dar el a zăbovit în fața ispitei spre a-și satisface lăcomia, iar când s-a prezentat ocazia, a mers mai departe decât își propusese. Exact acesta este felul în care membrii individuali ai bisericii sunt conduși pe nesimțite să întristeze pe Duhul lui Dumnezeu, să înșele pe semenii lor și să aducă neplăcerea lui Dumnezeu asupra

bisericii. Nici un om nu trăiește pentru sine. Rușine, înfrângere și moarte au fost aduse asupra lui Israel de către păcatul unui singur om. Ocrotirea care acoperise capetele lor în timp de luptă a fost retrasă. Diferitele păcate care sunt nutrite și practicate de cei ce pretind a fi creștini aduc încruntarea lui Dumnezeu asupra bisericii. În ziua când va fi deschis registrul cerului, Judecătorul nu va exprima omului în cuvinte vinovăția lui, ci va arunca o privire pătrunzătoare și condamnatoare și fiecare faptă, fiecare tranzacție a vieții va fi viu imprimată în memoria făcătorului de rele. Persoana nu va trebui găsită, ca în zilele lui Iosua, de la semintie până la familie, ci buzele lui vor mărturisi rușinea, egoismul, lăcomia, necinstea, înșelăciunea și fraudă. Păcatele lui, ascunse cunoștinței omului, vor fi atunci vestite, ca să zicem așa, de pe acoperișul caselor.

Influența de care să se teamă biserica cel mai mult nu este cea a împotrivorilor pe față, a necredincioșilor, a blasfemiatorilor, ci a inconsecvenților mărturisitori ai lui Hristos. Aceștia sunt cei care opresc binecuvântarea Dumnezeului lui Israel și aduc slăbiciunea asupra bisericii, un reproș care nu este înlăturat ușor. Când Iosua zăcea cu fața la pământ, vărsându-și sufletul înaintea lui Dumnezeu cu duh chinuit și cu lacrimi, porunca lui a fost o mustrare: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta?”

Bisericile populare sunt pline de oameni care, în timp ce au pretenția că servesc pe Dumnezeu, sunt hoți, ucigași, adulteri și desfrânați; dar cei care mărturisesc umila noastră credință pretind un nivel mai înalt. Ei trebuie să fie creștini ai Bibliei și trebuie să fie sânguincioși în studiul Cărții vieții. Ei ar trebui să studieze cu atenție și rugăciune motivele care i-au îndemnat la acțiune. Cei care vor să-și pună încrederea în Hristos trebuie să înceapă să studieze acum frumusețile crucii. Dacă vor să fie creștini vii, ei trebuie acum să înceapă să se teamă și să asculte de Dumnezeu. Dacă vor, ei pot să-și salveze sufletele de la nimicire și să obțină succes pentru câștigarea vieții veșnice.

Obiceiul de a înșela în negustorie, care există în lume, nu este un exemplu pentru creștini. Ei nu trebuie să se abată de la integritate perfectă, nici chiar în lucrurile cele mici. A vinde un articol pentru mai mult decât valorează, profitând de ignoranța cumpărătorilor, este fraudă. Câștigurile ilegale, micile șiretlicuri de negustorie, exagerarea, concurența, vânzarea sub prețul de cost față de un frate ce caută

să facă o afacere cinstită — toate lucrurile acestea corup curăția bisericii și sunt ruinătoare pentru spiritualitatea ei.

Lumea de afaceri nu se află în afara limitelor conducerii lui Dumnezeu. De creștinism nu trebuie să se facă paradă numai în Sabat și nu trebuie etalat doar în casa de rugăciune; el trebuie manifestat în fiecare zi din săptămână și în orice loc. Cerințele lui trebuie recunoscute și ascultate în atelier, acasă și în tranzacțiile de afaceri cu frații și cu lumea. La mulți, un captivant spirit lumesc eclipsează adevăratul simț al obligației creștine. Religia lui Hristos va avea o astfel de influență asupra inimii, încât va stăpâni viața. Acei oameni care au un element autentic al adevăratei religii, în toate tranzacțiile lor de afaceri, vor da pe față o sensibilitate față de ce este drept tot atât de clară ca și atunci când prezintă rugăciunile lor fierbinți la tronul harului. Viața, cu toate capacitățile ei, aparține lui Dumnezeu și trebuie folosită pentru slava Sa, în loc să fie pervertită pentru slujirea lui Satana, în înșelarea semenilor noștri.

Sfetnicul unora a fost Satana. El le spune că, dacă vor să prospere, trebuie să-i asculte sfatul: „Nu fii prea conștiincios cu privire la onoare sau cinste; caută cu atenție propriile tale interese și nu te lăsa purtat de milă, blândețe și generozitate. Nu este nevoie să te îngrijești de văduvă și de orfani. Nu-i încuraja să privească la tine și să depindă de tine, lasă-i să-și poarte singuri de grijă. Nu îi întreba dacă au hrană sau dacă îi poți fericii cu atenție grijulie și amabilă. Poartă-ți de grijă ție. Pune mâna pe tot ce poți. Jefuiește pe văduvă și pe orfan și lipsește-l pe străin de dreptul lui și vei avea bani să-ți împlinești diferitele tale dorințe”. Unii au luat aminte la acest sfat și au disprețuit pe Cel care a spus: „Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe văduve și pe orfani în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume”.

[495]

Satana le oferă oamenilor împărățiile lumii, dacă vor să se supună supremației lui. Mulți fac acest lucru și sacrifică cerul. Este mai bine să mori decât să păcătuiești; mai bine să fii lipsit decât să înșeli, mai bine să flămânzești decât să minți. Toți cei care sunt ispitiți trebuie să întâmpine pe Satana cu aceste cuvinte: „Ferice de oricine se teme de Domnul, și umblă pe căile Lui! Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit și-ți merge bine”. Iată o condiție și totodată o făgăduință, care se va realiza cu siguranță. Fericirea și prosperitatea vor fi rezultatul slujirii Domnului.

Importanța stăpânirii de sine

Soră H.,

Eu cunosc puțin din viața ta înainte ca tu să-L mărturisești pe Hristos; dar, începând din acel timp, n-ai fost o femeie cu adevărat convertită; tu nu L-ai reprezentat cum trebuie pe Hristos, Domnul tău. Ai acceptat teoria adevărului, dar n-ai ajuns să fii sfințită prin el. Tu nu ai practicat stăpânirea de sine, ci ți-ai satisfăcut dorințele și poftetele pe socoteala sănătății și a religiei. Te iriți ușor și, în loc să pui o pază strictă cuvintelor și acțiunilor tale, ai dat frâu liber pasiunilor. Mîntea este stăpînită fie de Satana, fie de Isus; și când nu practici stăpînirea de sine, Satana te stăpînește și te conduce să faci și să spui lucruri care sunt într-un tot satanice. Aceasta s-a repetat atît de des, încît a devenit o obișnuință.

De cînd trăiești cu actualul tău soț, ți-ai îngăduit să devii exasperată pentru cele mai banale chestiuni, și atunci se pare că ai o furie pătimasă, în timp ce Satana stă alături și râde de nenorocirea pe care ai adus-o asupra ta și a celor pe care tu ai dator să-i faci fericiți. Asupra copiilor tăi au fost transmise trăsăturile tale de caracter și, în afară de aceasta, ei imită zilnic patima irațională și oarbă, nerăbdarea și iritarea ta. [496]

În inima omenească există egoism și stricăciune naturală, care pot fi biruite numai prin cea mai conștiincioasă disciplină și restricție severă; și chiar și atunci va fi nevoie de ani de zile de efort răbdător și rezistență serioasă. Dumnezeu îngăduie să experimentăm relele sărăciei și ne pune în situații dificile, ca să fie descoperite defectele caracterului nostru și asperitățile să fie înlăturate. Dar dacă, după ce privilegiile și ocaziile au fost date de Dumnezeu, după ce au înțeles lumina și adevărul, oamenii încă mai scuză diformitatea caracterului lor și continuă cu egoismul și gelozia lor, inimile lor devin ca granitul, nemaiputînd fi schimbați decît cu dalta, ciocanul și lustruirea Duhului lui Dumnezeu.

Atenția mi-a fost îndreptată spre trecutul vieții și experienței tale, cînd ai venit prima dată la _____. Purtarea ta n-a fost consec-

ventă, legăturile tale nu erau corecte. Faptul că frecventai împreună cu copiii tăi grădina de vară cu berărie n-a făcut o impresie favorabilă asupra altora cu privire la starea ta morală. Acestea sunt capitole triste ale experienței tale. Tu aveai lumină și cunoștință, dar înclinațiile și nebuniile tale te-au despărțit de Dumnezeu.

Mi-au fost arătate multe împrejurări care au avut loc în timp ce locuiai în _____. Voința ta puternică și perversă te-a făcut să faci de ocară adevărul pe care l-ai mărturisit. Purtarea ta înaintea lumii era nejustificată. Pedepsa pe care a primit-o fiica ta la școală pentru neascultare încăpățanată ai considerat-o exagerată, până ce a devenit o ofensă atât de odioasă, încât te-a făcut să cauți protecția legii. Înșelăciunea practică de tine acolo, exagerarea adevărului, a fost lecția cea mai primejdioasă pentru morală. Lucrurile acestea stau înregistrate împotriva ta în cărțile din cer. Tu ai un temperament încăpățanat și nu vrei să-ți umilești inima să mărturisești o greșeală, ci vrei să-ți îndreptățești purtarea înaintea oamenilor fără să ții seama cum apare ea în fața lui Dumnezeu. Te mai poți mira de faptul că, având o așa educație înșelătoare, fiica ta a devenit ceea ce este? Ce influență putea să aibă o astfel de metodă de educare asupra minții tinerei, decât s-o facă să creadă că nimeni n-are dreptul să stăpânească voința ei perversă? Sămânța semănată cu propria ta mână a înflorit și a adus rodul, care este foarte amar.

[497]

Ceea ce mă face să-ți scriu acum este iubirea pentru sufletul tău. Sunt apăsată de povara responsabilității pe care mi-o iau acum, scriind aceste lucruri pentru tine. Prin propria ta purtare, tu închizi porțile cerului pentru tine și copiii tăi, pentru că nici tu, nici ei nu veți intra niciodată acolo cu actualele voastre defecte de caracter. Tu, sora mea, joci un trist joc al vieții, pe care-l pierzi. Îngeri sfinți te urmăresc cu tristețe, iar spirite rele privesc la tine cu triumf când te văd pierzând, și încă repede, darurile care împodobesc caracterul creștin, în timp ce, în locul lor, Satana sădește propriile lui trăsături rele.

Te-ai dedat la citirea de romane și povești până ce ai ajuns să trăiești într-o lume imaginată. Influența unei astfel de lecturi este vătămătoare atât pentru minte, cât și pentru trup; ea slăbește intelectul și aduce o încordare teribilă asupra puterii fizice. Uneori, mintea ta abia că mai este întreagă, pentru că imaginația te-a supraexcitat și îmbolnăvit prin citirea povestirilor fictive. Mintea trebuie să fie

În așa fel instruită, încât toate puterile ei să se dezvolte simetric. O anumită metodă de educație poate să întărească anumite facultăți și în același timp să lase pe altele fără îmbunătățire, așa încât utilitatea lor va fi paralizată. Memoria este foarte mult vătămată printr-o citire rău aleasă, care are tendința de a dezechilibra puterile raționale și să creeze nervozitate, să obosească creierul și să istovească întregul organism. Dacă este în mod constant suprasolicitată și stimulată prin literatură fictivă, în curând imaginația va deveni un tiran, stăpânind toate celelalte facultăți ale minții, și va da naștere gustului de a deveni capricios și cu tendințe perverse.

Tu ești un dispeptic mental. Mentea ta a fost îndopată cu cunoștință de toate soiurile — politică, istorie, teologie și anecdote — din care numai o parte poate fi reținută de memoria suprasolicitată. Informație mult mai puțină, cu o minte bine instruită, ar fi mai valoroasă. Tu ai neglijat să-ți formezi mintea pentru acțiune viguroasă; de aceea voința și înclinația te-au stăpânit și au fost stăpânii tăi în loc de slujitorii tăi.

[498]

Timp de ani, mintea ta a fost ca un pârâu cu murmurul lui, aproape plin de roci și buruieni, apa curgând spre a se pierde. Dacă puterile tale ar fi fost stăpânite de ținte mai înalte, n-ai mai fi fost invalidă. Tu îți închipui că trebuie să-ți satisfaci capriciul apetitului și al cititului excesiv. Am văzut lampa arzând la miezul nopții în camera ta, în timp ce aveai privirea ațintită asupra vreunei povestiri fascinante, stimulând astfel creierul și așa destul de suprasolicitat. Procedeu acesta îți micșorează puterea asupra vieții și te slăbește fizic, mental și moral. Neregularitatea a creat dezordine în casa ta și, dacă va continua, va face ca mintea ta să se afunde în debilitate. Perioada de probă care ți-a fost dată de Dumnezeu a fost nesocotită, iar timpul dat de Dumnezeu a fost pierdut.

Dumnezeu ne-a dat talente pentru folosire înțeleaptă, nu pentru abuz. Educația este doar o pregătire a puterilor fizice, intelectuale și morale pentru cea mai bună îndeplinire a tuturor îndatoririlor vieții. Lectura nepotrivită produce o educație falsă. Puterea de rezistență, tăria și activitatea creierului pot fi micșorate sau crescute după felul cum sunt folosite. În fața ta se află o lucrare de făcut, de aceea trebuie să termini cu lectura ta ușoară. Îndepărtează-o din casa ta! Să nu ai înaintea ta ispita pentru a-ți perverti imaginația, pentru a-ți dezechilibra sistemul nervos și pentru a-ți ruina copiii. Datorită

lecturii excesive, ești nedestoinică pentru îndatoririle tale ca mamă și soție și, de fapt, te descalifici pe tine însăși să faci binele pretutindeni.

[499] Biblia nu este studiată așa cum ar trebui; de aceea, tu nu ajungi înțeleaptă în Scripturi și nu ești întru totul înzestrată pentru orice faptă bună. Lectura ușoară fascinează mintea și face ca lectura Cuvântului lui Dumnezeu să fie neinteresantă. Tu cauți să-i faci pe alții să creadă că ești familiarizată cu Scripturile; dar aceasta nu se poate întâmpla, pentru că mintea ta este plină cu gunoi. Biblia cere o cercetare atentă și cu rugăciune. Nu este de ajuns s-o citești superficial. În timp ce unele texte sunt prea lămurite, spre a fi înțelese, altele sunt mai complicate și cer un studiu atent și cu răbdare. Ca și metalul cel prețios, ascuns în dealuri și munți, mărgăritarele de adevăr ale Scripturii trebuie să fie descoperite și adunate în minte pentru a fi folosite în viitor. O, dacă toți și-ar exersa mintea tot așa de mult pentru căutarea aurului ceresc ca și pentru aurul care pierde!

Când cercetezi Scripturile, cu dorința sinceră de a afla adevărul, Dumnezeu îți va inspira inima cu Duhul Său și îți va impresiona mintea cu lumina Cuvântului Său. Biblia este propriul ei interpret, un text explicându-l pe altul. Comparând Scripturile care se referă la același subiect, vei înțelege frumusețea și armonia la care niciodată n-ai visat. Nu există altă carte a cărei citire atentă întărește, dezvoltă, înalță și înobilează mintea cum face citirea atentă a Cărții cărților. Studiarea ei împărtășește minții o vigoare nouă, fiind adusă astfel în legătură cu subiecte care cer cugetare serioasă, înălțându-se în rugăciune către Dumnezeu pentru puterea de a înțelege adevărurile descoperite. Dacă mintea este lăsată să se ocupe cu subiecte banale, în loc de probleme adânci și dificile, ea va deveni limitată până la nivelul de jos al subiectelor asupra cărora meditează și în cele din urmă își va pierde puterea de dezvoltare.

Ceea ce este cel mai de plâns cu privire la calea ta este că erorile și greșelile tale sunt reproduse în copii. I. este absorbită de lectură; puterile ei mintale sunt vătămate, permanent vătămate pentru că îți urmează exemplul. Ea nu va avea gust sau aptitudine pentru studiu. La începutul vieții, mintea este impresionabilă. Atunci lasă ca sămânța cea bună să fie semănată în pământ bun, și ea va aduce rod pentru viața veșnică.

Obiceiurile formate în tinerețe, deși în viața de mai târziu pot fi oarecum modificate, în esență, sunt rareori schimbate. Întreaga ta

viață a fost modelată de moștenirea caracterului transmis la naștere. Temperamentul pervers al tatălui tău se vede în copiii săi. Harul lui Dumnezeu poate birui aceste tendințe rele, dar ce luptă trebuie să fie dusă! Tot așa este și cu copiii tăi. Tu le faci plăcerea cum ți-o faci și ție. N-ai putere să refuzi pofta și, în felul acesta, îți împovărezi teribil organele digestive. Nici o femeie nu poate avea o sănătate bună atâta timp cât își satisface gustul așa cum faci tu.

[500]

Același lucru este adevărat și pentru copiii tăi. Disciplina greșită a mamei lor, când era în stare să le poarte de grijă, și timpul lung scurs fără îngrijirea ei aproape că i-au ruinat. Totuși, o metodă fermă și neabătută va face o mare îmbunătățire; ei nu sunt în afara controlului, deși va fi foarte dificil să-i faci să fie ceea ce ar fi putut fi, dacă părinții lor ar fi fost corecți. Dacă dorește, mama poate să vadă rezultatul căii pe care a urmat-o sau poate să reformeze și să încerce să contracareze răul făcut. Calea pe care au pășit acum copiii ei poate să-i conducă la virtute sau la viciu, la cinste sau la dezonoare, spre cer sau spre iad. Influența unei mame temătoare de Dumnezeu, care se roagă, va dura pe parcursul veșniciei. Ea poate să moară, dar lucrarea ei va rămâne.

Frate și soră H., nici unul dintre voi nu vă dați seama de starea tristă a copiilor voștri. Fratele H. a neglijat să ia o poziție hotărâtă să-i stăpânească. Băiatul cel mic conduce în mare măsură familia. Îndrumarea celor doi copii mai mari ai voștri a fost total greșită. În timp ce uneori fratele H. era prea sever și exigent, cerându-le ceea ce n-ar fi cerut propriilor lui copii, procedeul tău, soră H., a fost cu mult mai rău. Tu le-ai luat partea copiilor în prezența lor și ai alimentat inimile lor tinere cu răzbunare. Le-ai dat lecții de nesupunere și i-ai vorbit soțului tău în mod nerespectuos în fața lor. Procedeul acesta a fost aranjat exact spre a-i face să disprețuiască restricția. Asupra minții lor s-a întipărit în felul acesta o impresie de neșters.

Acum, începi să vezi în copiii tăi mai mari rezultatele acestei educații; totuși, faci aceeași lucrare, în mare măsură, cu copiii pe care ți i-a mai încredințat Dumnezeu să le porți de grijă. Spiritul tău inconsecvent și nestăpânit este ca o otravă perfidă luată în organism, și rezultatele amare vor apărea mai devreme sau mai târziu. Semnele ei sunt făcute nu pe nisip, ci în stâncă, și în anii de mai târziu, ele vor mărturisi despre lucrarea ta.

[501]

Sora mea, tu n-ai o conștiință sensibilă. Trebuie să fii foarte atentă ce obiceiuri formezi și roagă-te serios pentru ca, în sângele Mielului, caracterul tău stricat să fie spălat de mânăjura lui. Conștiința trebuie să fie luminată, pasiunile restrânse și iubirea adevărului nutrită în suflet mai înainte să vezi Împărăția lui Dumnezeu.

Pe tot parcursul vieții, aveai nevoie de principii stabile și solide. Satana mai este încă pe urmele tale. Acum, singura ta speranță este o pocăință totală și întoarcerea la Dumnezeu. Să nu te înșeli, pentru că Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Dacă timpul tău de probă s-ar încheia astăzi, eu nu cred că ai putea fi mântuită. Sănătatea ta fizică, mintală și morală depinde de cuvenita stăpânire a temperamentului. Fără îndoială că vei întâmpina lucruri care îți vor irita spiritul și te vor încerca aspru; dar stăpânirea de sine poate fi a ta, prin puterea lui Isus. Solomon îl pune pe cel ce este stăpân pe sine mai presus decât cel ce învinge în luptă: „Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți”.

Îngăduindu-ți să devii nespus de excitată, tu ai stabilit o stare de lucruri în organismul tău care te va costa viața, dacă nu are loc o schimbare. Abuzezi de soțul tău; îi spui lucruri de care nici o soție n-ar trebui să se facă vinovată, spunându-le. Tu ai ocolit mereu adevărul și ai mers atât de departe, încât te faci vinovată de minciună premeditată pentru a-ți împlini scopurile. Caracteristica dominantă a familiei tale este hotărârea de a împlini, cu orice risc, propria lor voință.

[502] Comportarea fratelui H. n-a fost corespunzătoare. Simpatiile și antipatiile lui sunt foarte puternice și nu și-a păstrat simțămintele sub controlul rațiunii. Frate H., sănătatea ta este foarte mult vătămată de prea multă mâncare la ore nepotrivite. Aceasta provoacă o circulație redusă a sângelui spre creier. Mintea devine confuză și nu poți avea asupra ta controlul cuvenit. Tu apari ca un om a cărui minte este dezechilibrată. Faci mișcări puternice, te iriți ușor și vezi lucrurile într-o lumină exagerată și denaturată. Exercițiu mult în aer liber și o dietă cumpătată sunt esențiale pentru sănătate. Nu trebuie să mănânci mai mult de două ori pe zi. Dacă simți că trebuie să mănânci seara, bea un pahar cu apă rece, și dimineața te vei simți mult mai bine pentru că n-ai mâncat.

Nu trebuie să le îngădui copiilor să mănânce bomboane, fructe, nuci sau orice altceva între mese. Două mese pe zi sunt mai bune de-

cât trei. Dacă părinții dau exemplu și se îndepărtează de la principii, în curând copiii îi urmează. Neregularitățile în mâncare nimicesc vigoarea sănătoasă a organelor digestive, și când vin la masă, copiii voștri n-au poftă de mâncare hrănitore; apetitul lor dorește după ceea ce îi vatămă cel mai mult. De multe ori, copiii voștri au suferit de febră și friguri provocate de mâncare nepotrivită, părinții lor fiind răspunzători pentru boala lor. Părinții au datoria să aibă grijă ca toți copiii lor să-și formeze obiceiuri care întăresc sănătatea, în felul acesta evitând multă întristare.

Fratele H. este în pericol de apoplexie, și dacă continuă să nu asculte de legile sănătății, viața lui va fi scurtată brusc. Ca familie, puteți fi fericiți sau nenorociți. Aceasta depinde de voi înșivă. Propria voastră cale de acțiune va hotărî viitorul. Amândoi trebuie să vă atenuați părțile aspre ale caracterelor voastre și să vorbiți numai cuvinte cu care să nu vă fie rușine să vă întâlniți în ziua lui Dumnezeu. Faceți ca regulă a vieții voastre să mergeți drept înainte, pe calea datoriei. În ciuda numeroaselor ispite care vă vor asalta, fiți credincioși față de o bună conștiință și față de Dumnezeu, și cărarea voastră va fi netedă pentru picioarele voastre. Puteți discuta în contradictoriu despre lucruri mărunte, care nu merită să fie discutate, și rezultatul va fi necaz. Cărarea celor drepte este calea păcii. Ea este așa de netedă, încât omul smerit și temător de Dumnezeu poate merge pe ea fără să se poticnească și fără a face cărări strâmbe. Ea este o cale strâmtă; dar oameni cu temperamente diferite pot merge unul lângă altul doar dacă urmează pe Căpetenia mântuirii lor. Cei care doresc să ducă cu ei toate trăsăturile lor rele și obiceiurile egoiste nu pot merge pe această cărare, pentru că este prea îngustă.

[503]

Cât Se ostenește Marele Păstor să-și cheme oile pe nume pentru a-L urma! El o caută pe cea rătăcită. Scapără lumina din Cuvântul Său să le arate pericolul. Le vorbește din cer, prin avertizări, muștrări și prin invitații, să se întoarcă la calea cea dreaptă. El caută să-i ajute pe cei greșiți prin prezența Lui și îi ridică atunci când cad. Dar mulți au mers timp atât de îndelungat pe calea păcatului, încât nu vor să audă glasul lui Isus. Ei părăsesc tot ce le poate da odihnă și siguranță și se supun unei călăuze false și cu îndrăzneală se grăbesc spre încrederea în sine, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de lumină și pace, de fericire și odihnă.

Eu vă implor să luați aminte la lumina dată de Dumnezeu și să vă schimbați. Singura noastră speranță este crucea lui Hristos. Ea ne descoperă măreția iubirii Tatălui nostru și faptul că Maiestatea cerului S-a supus insultei, batjocurii, umilinței și suferinței pentru bucuria de a vedea suflete pieritoare mântuite în Împărăția Sa. Dacă vă iubiți copiii, lăsați ca preocuparea voastră principală să fie aceea de a-i pregăti pentru viitor, pentru viața nemuritoare. Cu nefericitele lor temperamente pe care le au acum, niciodată ei nu vor vedea paradisul lui Dumnezeu. Lucrați cât este ziuă, răscumpărați vremea și câștigați cununa nemuritoare a slavei. Salvați-vă pe voi și casa voastră, pentru că mântuirea sufletelor este prețioasă.

Căsătorii nebiblice

Noi trăim în zilele de pe urmă, când mania cu privire la subiectul căsătoriei constituie unul dintre semnele apropiatei veniri a lui Hristos. În problemele acestea, Dumnezeu nu este consultat. Religie, datorie și principii sunt sacrificate spre a aduce la îndeplinire îndemnurile unei inimi neconsacrate. N-ar trebui să ne fălim atât de mult și să ne bucurăm pentru unirea părților. Nu există una din o sută din care să rezulte fericire, care să aducă aprobarea lui Dumnezeu și să pună părțile într-o situație mai bună spre a-L slăvi pe El. Urmările rele ale căsătoriilor nepotrivite sunt fără număr. Ele sunt încheiate din impuls. La o revizuire obiectivă a problemei, abia că se mai gândește, și consultarea celor cu experiență este considerată de modă veche.

[504]

În locul iubirii curate există impuls și pasiune nesfintită. Mulți își pun în pericol sufletele și aduc asupra lor blestemul lui Dumnezeu, intrând în relații de căsătorie numai pentru a-și satisface plăcerea. Mi-au fost arătate cazurile unora care mărturisesc a crede adevărul și care au făcut o mare greșală, căsătorindu-se cu necredincioși. Ei au nutrit speranța că cel necredincios va îmbrățișa adevărul; dar după ce și-a atins scopul, el este mai departe de adevăr decât înainte. Și apoi începe lucrarea subtilă, eforturi continue ale vrăjmașului de a-l îndepărta pe cel credincios de la credință.

Mulți își pierd acum interesul și încrederea în adevăr pentru că ei înșiși au venit într-o strânsă legătură cu necredința. Ei respiră atmosfera de îndoială, de contestare și necredincioșie. Ei văd și aud necredință și în cele din urmă o nutresc. Unii pot avea curajul să reziste acestor influențe, dar, în multe cazuri, credința lor este subminată pe nesimțite și în final este nimicită. Satana a reușit în planurile lui. El a lucrat prin agenții săi atât de subtil, încât barierele credinței și adevărul au fost înlăturate mai înainte ca cei credincioși să aibă vreo idee unde duce curentul.

A forma o legătură lumească este un lucru primejdios. Satana știe bine că, în ceasul în care asistă la căsătoria multor tineri și tinere,

[505]

istoria experienței și utilității lor în cele spirituale se încheie. Ei sunt pierduți pentru Hristos. Pentru un timp, ei pot face un efort să trăiască o viață creștină, dar toate stăruințele lor sunt făcute împotriva unei influențe permanente din direcția opusă. Cândva, era un privilegiu și o bucurie să vorbească despre credința și speranța lor, dar au ajuns să fie indispuși să mai amintească subiectul, știind că pe cel cu care și-au unit destinul nu-l interesează deloc. Ca rezultat, credința în adevărul cel prețios piere, și Satana, în mod perfid, țese în jurul lor o pânză de scepticism.

Ceea ce face să fie un păcat grav este faptul de a duce până la extrem ceea ce este legal. Cei care mărturisesc adevărul calcă voința lui Dumnezeu, căsătorindu-se cu necredincioșii; ei pierd favoarea Lui și fac o lucrare amară pentru pocăință. Cel necredincios poate avea un caracter moral excelent, dar faptul că el sau ea n-a răspuns cerințelor lui Dumnezeu și a neglijat o mântuire atât de mare este un motiv suficient pentru care nu trebuie să aibă loc o astfel de unire. Caracterul celui necredincios poate fi asemănător cu cel al tânărului căruia Isus i-a spus cuvintele: „Îți lipsește un lucru”; acela era singurul lucru necesar.

Uneori, justificarea care se face este că cel necredincios este favorabil față de religie și este tot ce se poate dori de la un însoțitor, cu excepția unui singur lucru — el nu este creștin. Cu toate că judecata mai bună a celui credincios poate sugera nepotrivirea unirii pe viață cu un necredincios, totuși, în nouă cazuri din zece, triumfă înclinația. Decăderea spirituală începe din momentul în care jurământul este făcut la altar; fervoarea religioasă este potolită și o fortăreață după alta sunt dărâmate până când ambii stau unul lângă altul sub steagul negru al lui Satana. Chiar în festivitatea cununiei, spiritul lumii triumfă împotriva conștiinței, a credinței și adevărului. În căminul cel nou, timpul rugăciunii nu este respectat. Mireasa și mirele s-au ales unul pe altul și L-au îndepărtat pe Isus.

[506]

La început, cel necredincios poate că nu-și arată deloc opoziția în legătura cea nouă, dar când este prezentat adevărul biblic pentru atenție și considerație, sensibilitatea este trezită de îndată: „Te-ai căsătorit cu mine, știind că eu sunt ceea ce sunt, nu doresc să fiu tulburat. Începând de aici înainte, să fim înțeleși că discuțiile cu privire la părerile tale ciudate sunt interzise”. Dacă cel credincios ar manifesta un interes special cu privire la credința sa, ar putea să pară

ca lipsă de bunăvoință față de cel care n-are nici un interes pentru experiența creștină.

Cel credincios raționează că trebuie să facă puțină concesie celui pe care și l-a ales ca tovarăș. Sunt organizate petreceri de societate, lumești. La început, are un simțământ de repulsie să facă acest lucru, dar interesul pentru adevăr scade din ce în ce mai mult și credința face schimb cu îndoiala și necredința. Nimeni n-ar fi bănuț că cel ce era odată un credincios hotărât, un conștiincios și devotat urmaș al lui Hristos, putea să devină vreodată persoana îndoielnică și șovăielnică de acum. Ah, schimbarea a fost făcută de acea căsătorie neînțeleaptă!

Ce ar trebui să facă fiecare creștin când este adus în situația critică ce pune la probă temeinicia principiului religios? Cu o hotărâre vrednică de imitat, el trebuie să spună deschis: „Eu sunt un creștin conștiincios. Eu cred că a șaptea zi a săptămânii este Sabatul biblic. Credința și principiile noastre sunt de așa natură că ne conduc în direcția opusă. Noi nu putem fi fericiți împreună pentru că, dacă eu continui să cunosc mai bine voia lui Dumnezeu, voi deveni din ce în ce mai diferit de lume și mai asemenea lui Hristos. Dacă tu continui să nu vezi nici o frumusețe în Hristos, nici o atracție spre adevăr, vei iubi lumea, pe care eu n-o pot iubi, în timp ce eu voi iubi lucrurile lui Dumnezeu, pe care tu nu le poți iubi. Lucrurile spirituale sunt văzute în mod spiritual. Fără discernământ spiritual, tu nu vei fi în stare să vezi cerințele lui Dumnezeu pentru mine sau să înțelegi obligațiile mele față de Domnul căruia Îi servesc; de aceea, vei socoti că te neglijez din cauza îndatoririlor mele religioase. Tu n-ai să fi fericit; vei fi gelos din cauza iubirii mele pentru Dumnezeu, și eu voi fi singur(ă) în credința mea religioasă. Când vederile tale se vor schimba și când inima ta va răspunde cerințelor lui Dumnezeu și vei învăța să-L iubești pe Mântuitorul meu, atunci legătura noastră poate fi reînnoită”.

În felul acesta, cel credincios aduce o jertfă pentru Hristos, pe care conștiința lui o aprobă și care arată că el prețuiește viața veșnică prea mult pentru a risca să o piardă. El (ea) simte că ar fi mai bine să rămână necăsătorit(ă) decât să-și lege viața de unul care alege mai degrabă lumea decât pe Isus și care avea să-l îndepărteze de crucea lui Hristos. Dar primejdia de a te lega afectiv de cei necredincioși nu este înțeleasă. În mintea celor tineri, căsătoria este îmbrăcată în culori romantice și este greu s-o dezbraci de această caracteristică cu

care o acoperă imaginația și să impresioneze mintea cu simțământul grelei răspunderi implicate în legământul căsătoriei. Legământul acesta unește destinul a două persoane cu legături pe care nu trebuie să le desfacă nimic altceva decât moartea.

Cel care caută slava, cinstea, nemurirea și viața veșnică se va uni el cu unul care refuză să intre în rândurile ostașilor crucii lui Hristos? Tu, care mărturisești că Îl alegi pe Hristos ca învățător al tău și ești ascultător față de El în toate lucrurile, vei uni interesele tale cu unul care este condus de prințul puterilor întunericului? „Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiiți?”. „Dacă doi dintre voi se unesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri.” Dar cât de ciudată este priveliștea! În timp ce unul dintre cei care s-au legat atât de strâns este angajat în consacrare, celălalt este indiferent și nepăsător; în timp ce unul caută calea spre viața veșnică, celălalt este pe calea largă spre moarte.

Sute au sacrificat pe Hristos și cerul ca urmare a căsătoriei cu persoane neconvertite. Se poate ca iubirea și părtășia lui Hristos să aibă o valoare așa de mică pentru ei, încât preferă întovărășirea cu sărmanele ființe muritoare? Prețuiesc ei cerul atât de puțin, încât sunt dispuși să riște bucuriile lui pentru unul care n-are iubire pentru Mântuitorul cel scump?

[508] Fericirea și prosperitatea vieții de căsătorie depind de unitatea celor două părți. Cum poate mintea firească să fie în armonie cu mintea care este asemănătoare celei a lui Hristos? Unul seamănă în firea pământească, cugetând și făcând după îndemnurile propriei lui inimi; celălalt seamănă în Duhul, căutând să reprime egoismul, să învingă înclinația și să trăiască în ascultare de Domnul, al cărui slujitor mărturisește că este. În felul acesta, există o diferență continuă de gust, înclinație și scop. Dacă, prin hotărâre fermă de aderare la principiu, cel credincios nu-l va câștiga pe cel nepocăit, ceea ce este mult mai obișnuit, el se descurajează și vinde principiile sale religioase pentru biata întovărășire cu unul care n-are nici o legătură cu cerul.

Dumnezeu a interzis cu strictețe căsătoria mixtă, a celor din poporul Său din vechime cu alte națiuni. Obiecțiunea oferită acum este că opreliștea aceasta a fost făcută ca să-i împiedice pe evrei să se căsătorească cu idolatrii și să încheie legături cu familiile păgâne. Dar păgânii se aflau într-o situație mai favorabilă decât

nepocăiții din acest veac, care, având lumina adevărului, totuși refuză cu perseverență să-l accepte. Păcătosul de astăzi este cu mult mai vinovat decât păgânul, pentru că lumina Evangheliei strălucește clar peste tot în jurul lui. El calcă conștiința și este un vrăjmaș premeditat al lui Dumnezeu. Motivul pentru care Dumnezeu interzice aceste căsătorii a fost: „Căci ar abate de la Mine pe fiii tăi”. Acei din vechiul Israel care s-au aventurat să nu țină seama de interdicția lui Dumnezeu au făcut-o cu sacrificarea principiului religios. Ia ca exemplu cazul lui Solomon. Soțiile lui i-au abătut inima de la Dumnezeul lui.

Săracii Domnului

Mi-a fost arătat că cei din poporul nostru care locuiesc afară din Battle Creek nu apreciază îngrijorările și poverile care le revin celor din centrul lucrării. Ei îngăduie membrilor comunității lor, care nu sunt în stare să se întrețină singuri, să vină la Battle Creek, crezând că pot obține de lucru în instituțiile noastre. Aceasta o fac înainte să scrie și să se asigure dacă acolo există o ocazie favorabilă pentru ei; astfel, aglomerează comunitatea și, după ce au făcut cerere pentru serviciu, află că acolo este deja un surplus de mână de lucru, mulți dintre aceștia fiind tot așa de nevoiași ca și ei. Ei au fost luați la lucru din milă și mai sunt reținuți nu pentru că instituțiile ar avea mare nevoie de ei, ci pentru că sunt atât de nevoiași.

[509] Sunt familii din Battle Creek care au văzut crescând aceste instituții și aveau nevoie și erau vrednici de posturi în ele, dar pe care nu le pot obține pentru că sunt atât de mulți din afara localității care vor suferi dacă nu sunt angajați. Acest lucru pune comunitatea și instituțiile într-o postură dificilă, fiind nevoite să rezolve toate cazurile acestea cu înțelepciune, fără să ofenseze pe nimeni și să arate îndurare față de toți. Instituțiile noastre au suferit pierderi, căutând să ajute aceste cazuri, pentru că adesea solicitanții au o sănătate slabă și de aceea nu te puteai bizui pe ei. Dacă locurile lor ar putea fi ocupate de lucrători capabili și eficienți, s-ar economisi o sumă frumoasă pentru cauza lui Dumnezeu.

Fiecare comunitate are datoria să simtă interes pentru săracii ei. Dar mulți, fiind egoiști, au fost mulțumiți ca membrii lor săraci să se mute la Battle Creek, pentru că atunci nu mai trebuia să-i susțină. Comunitatea din Battle Creek cheltuiește în fiecare an până la cinci sute de dolari pentru întreținerea celor săraci și bolnavi, ale căror familii trebuie să sufere dacă nu sunt sprijiniți prin facere de bine. Dumnezeu n-ar fi mulțumit ca această comunitate să îngăduie ca săracii din mijlocul ei să ducă lipsă de cele necesare vieții; de aceea, este o poliță continuă asupra fondurilor celor de la centrul lucrării.

Frații noștri trebuie să rețină acasă pe săracii lor și să-i ia de la comunitate pe cei care sunt deja la Battle Creek. Ei pot face mult mai mult decât fac acum pentru săraci, procurându-le de lucru, ajutându-i astfel să se întrețină singuri. Ar fi mult mai bine să dați de lucru acestor persoane în ocupațiile voastre vremelnice decât să-i trimiteți la centrul lucrării și să împovărați cauza lui Dumnezeu cu această clasă de muncitori ineficienți. La Battle Creek sunt necesari numai bărbați și femei instruiți, cu putere fizică și mintală, oameni responsabili, care sunt obișnuți să-și folosească propriul lor creier, și nu creierul altora. Credeți voi, fraților, că ar fi recomandat să se adune în posturi de răspundere persoane care nu sunt în stare să se întrețină lucrând în ocupațiile obișnuite ale vieții?

Sunt tineri, bărbați și femei, care au nevoie să fie învățați cum să-și folosească talentele chiar acolo unde se află. Aceasta nu este o sarcină plăcută; dar fiecare comunitate este răspunzătoare pentru membrii ei individuali și nu trebuie să lase ca o grupă care nu poate obține cele necesare pentru trai acolo unde se află, la țară, să se mute la Battle Creek. Frații de la țară au ferme și-și pot cultiva propriile lor provizii. Este, deci, mult mai puțin costisitor ca cei săraci să fie ajutați la țară, unde proviziile sunt ieftine, decât să vină la Battle Creek, unde, în loc să ajute comunitatea și instituțiile noastre, din vistierie trebuie scoși continuu bani pentru a-i ajuta. Cei care locuiesc la oraș trebuie să-și cumpere aproape toate alimentele și este destul de costisitor să mai aibă grijă de cei săraci.

[510]

Fraților din comunități mai mici, dacă Dumnezeu v-a lăsat o lucrare de făcut, să îngrijiți de cei săraci, să mângâiați pe cei descurajați, să vizitați pe cei bolnavi, să faceți parte celor nevoiași, să nu fiți atât de generoși, încât să doriți ca toate aceste binecuvântări să le aibă comunitatea din Battle Creek. Voi veți fi îndreptățiți să râvniți după binecuvântările făgăduite de Dumnezeu celor care vor purta de grijă celor săraci și vor simpatiza cu cei suferinzi.

Trebuie să existe un fond de caritate adunat spre a veni în întâmpinarea nevoilor celor săraci, cărora li s-a îngăduit să vină la Battle Creek. În fiecare an, sanatoriul dă mii de dolari pentru a face bine pacienților, dar cine apreciază această mare taxă care este asupra instituției? Nici unul dintre cei ale căror nume se află în registrul comunității nu trebuie să fie lăsat să sufere an după an de boală, când câteva luni la sanatoriu le-ar da ușurare și o valoroasă experiență

cum să se îngrijească de ei și de alții când sunt bolnavi. Fiecare comunitate ar trebui să simtă ca o îndatorire biblică să se îngrijească de săraci și de bolnavii lor merituoși.

[511] Când un copil merituos al lui Dumnezeu are nevoie de bineface-rea sanatoriului și poate plăti o mică parte din cheltuieli, comunitatea să acționeze generoasă și să completeze suma. Unii poate că nu sunt în stare să plătească nimic, dar să nu-i lăsați să sufere din cauza ego-ismului vostru. Trimiteti-i la sanatoriu, și împreună cu ei trimiteți și angajamentul vostru și banii voștri pentru a plăti cheltuielile. Făcând aceasta, veți câștiga o binecuvântare prețioasă. Costă ceva ca să administrezi o astfel de instituție și n-ar trebui să aveți pretentia ca bolnavii să fie tratați gratuit. Dacă ar putea fi refăcută suma care a fost cheltuită pentru binefacerea pacienților, ar trebui parcursă o cale lungă până la ușurarea crizei ei financiare de acum.

Fraților, nu-i lăsați pe bolnavii voștri în sarcina poporului și instituțiilor din Battle Creek, ci apucați-vă generoși de lucru și faceți-vă datoria. Renunțați la unele lucruri din casa voastră sau din îmbrăcămintea voastră și puneți deoparte o sumă în loc sigur pentru săracii nevoiași. Prin aceasta să nu scadă zecimea și darurile voastre aduse lui Dumnezeu, ci să fie ca adaus. Dumnezeu n-are de gând să plouă bani din cer cu care să-i întrețină pe cei săraci, ci El a pus bunurile Sale în mâinile reprezentanților Săi. Ei trebuie să Îl recunoască pe Hristos în persoana sfinților Săi. Și ceea ce fac pen-
tru copiii Lui în suferință este pentru El, pentru că El Își identifică interesele cu acelea ale omenirii suferinde.

Dumnezeu îi cheamă pe tineri să renunțe la podoabe inutile și la articole de îmbrăcămintă, chiar dacă aceasta costă doar câțiva bani, și să pună suma în cutia pentru binefacere. El, de asemenea, îi cheamă pe cei mai în vârstă ca, atunci când examinează un ceas de aur, un lanț ori articole de mobilă scumpă, să se oprească și să-și pună întrebarea: Ar fi drept să cheltuim o sumă atât de mare pentru ceea ce ne putem lipsi sau când un articol mai ieftin ar putea servi tot atât de bine scopului nostru? Prin lepădarea de sine și luarea crucii lui Isus, care a devenit sărac de dragul vostru, puteți face mult, ușurând suferința celor săraci din mijlocul nostru și, imitând astfel pilda Domnului și Învățătorului vostru, veți primi aprobarea și binecuvântarea Lui.

Lucrarea la Battle Creek

Mulți dintre cei care au venit la Battle Creek n-au venit cu scopul de a purta poveri. Ei n-au venit pentru că simt o dorință specială pentru prosperitatea cauzei de aici, ci pentru propriul lor interes, pentru că doresc avantaje pentru ei înșiși. Ei speră să-și asigure beneficiile care se obțin de la instituțiile care se află aici, fără să poarte nici o răspundere.

[512]

Unii dintre cei care s-au stabilit la Battle Creek pentru avantaje personale sunt vinovați de egoism și chiar de fraudă în comportarea față de frații lor care au venit din alte părți. Dacă este de câștigat niște avantaje, ar trebui să le câștige instituțiile noastre, și nu acele persoane care n-au făcut nimic spre a le construi și care au față de ele numai un interes egoist. Mulți dintre cei care vin la Battle Creek nu pot imprima forță lucrării, din punct de vedere spiritual. În inimă, ei sunt asemenea lui Core, Datan și Abiram; și dacă s-ar prezenta o ocazie favorabilă, ei ar urma pilda acestor oameni păcătoși. Este adevărat că tranzacțiile lor frauduloase, în general, pot fi ascunse de privirea fraților, dar Dumnezeu notează umblarea lor și, în cele din urmă, vor fi răsplătiți după faptele lor.

Unii dintre cei care se află de mult timp în Battle Creek, și care ar trebui să fie oameni responsabili, ocupă posturi de încredere numai cu numele. Ei au fost făcuți păzitori ai instituțiilor noastre, dar cursul acțiunilor lor arată că ei n-au nici un interes special și nu simt o povară pentru ele. Gândurile lor sunt concentrate asupra lor înșiși. Dacă ar fi să-i judecăm după fapte, ar trebui să hotărâm că ei consideră prea prețioase energiile lor spre a fi exercitate pentru aceste mijloace ale lui Dumnezeu, afară doar dacă își pot asigura avantaje vremelnice pentru ei înșiși. Ei neglijează să păstreze fortăreața, nu pentru că nu pot s-o păstreze, ci pentru că se îngrijesc de ei înșiși și sunt mulțumiți să se legene pentru a adormi în leagănul siguranței firești.

Oamenii, care au drept țintă în viață să-și satisfacă toate dorințele și să aibă tot felul de avantaje n-ar trebui să rămână în aceste posturi

[513] importante. Ei n-au nici un drept să fie aici, pentru că stau direct în calea lucrării lui Dumnezeu. Cei care îi neglijează pe săracii Domnului și care nu simt nici o povară pentru văduvă și orfan, neînșușindu-și aceste cazuri și neactivând ca să facă dreptate și echitate între om și om, sunt vinovați că Îl neglijează pe Hristos, în persoana sfinților Săi, pentru că nu fac și nu explorează lucrarea pe care o cunosc. Ei n-au poveri și nu fac nici un efort să susțină dreptatea. Dacă nu este manifestată influența cea mai serioasă la marele centru al lucrării spre a ocroti interesele lucrării, biserica va deveni tot atât de coruptă ca și bisericile altor denominațiuni.

Toți cei care locuiesc în Battle Creek vor avea de dat un raport înfricoșător lui Dumnezeu, dacă îngăduie păcatul unui frate. Este un fapt alarmant că indiferența, somnolența și apatia au caracterizat pe bărbații din posturi de răspundere și că există o continuă creștere a mândriei și o alarmantă nepăsare față de avertizările Duhului lui Dumnezeu. Barierele pe care le-a pus Dumnezeu în jurul poporului Său sunt dărâmate. Oamenii care cunosc modul în care a condus Dumnezeu pe poporul Său în trecut, în loc să întrebe de cărările cele vechi și să apere poziția noastră ca popor deosebit, au dat mâna cu lumea. Dar aspectul cel mai alarmant în această situație este că glasurile de avertizare n-au fost auzite în muștrare, implorare și avertizări. Ochii poporului lui Dumnezeu par să fie orbiți, în timp ce biserica este dusă repede de valuri pe calea spre cele lumesti.

Dumnezeu nu dorește oameni de lemn să păzească interesele instituțiilor și bisericii Sale, ci El are nevoie de oameni vii, muncitori, oameni care au o percepție ageră, oameni care au ochi și îi deschid ca să poată vedea și inimi care sunt sensibile la influența Duhului Său. El îi face pe oameni strict responsabili de apărarea intereselor cauzei Sale din Battle Creek.

Sunt unii în Battle Creek care niciodată n-au acceptat reproșul. Ei și-au ales propria cale. Ei întotdeauna au exercitat, într-o măsură mai mare sau mai mică, o influență împotriva celor care au stat să apere dreptatea și să mustre răul. Influența acestor persoane asupra indivizilor care vin aici și care sunt aduși în legătură cu ei, ca chiriași sau primiți în gazdă, este foarte rea. Ei umplu capul acestor noi veniți cu întrebări și îndoieli cu privire la *Mărturiile* Duhului lui Dumnezeu. Ei interpretează fals *Mărturiile*; în loc să conducă persoanele să devină consacrați lui Dumnezeu și să asculte de glasul bisericii,

ei îi învață să fie independenți și să nu țină seamă de părerile și judecata altora. Influența acestei clase a lucrat în taină. Unii nu sunt conștienți de paguba pe care o fac, dar, fiind ei înșiși neconsacrați, mândri și răzvrătiți, conduc și pe alții pe un drum greșit. De la acești neconsacrați se inhalează o atmosferă otrăvitoare. Sângele sufletelor este pe îmbrăcămintea unora ca aceștia, și Hristos le va spune în ziua socotelilor finale: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți lucrătorii fărădelegii”. Ei vor fi uimiți, dar viața lor creștină, după propria mărturisire, a fost o înșelăciune, o fraudă.

Dacă toți cei din Battle Creek ar fi credincioși față de lumina dată lor de Dumnezeu, credincioși față de interesele bisericii și impresionati de valoarea sufletelor pentru care a murit Hristos, ar fi fost exercitată o influență diferită. Dar aici vedem activată, în mare măsură, experiența copiilor lui Israel. Când stăteau în fața muntelui Sinai, ascultând glasul lui Dumnezeu, israeliții au fost atât de puternic impresionati de prezența Lui sacră, încât s-au retras îngroziți și au strigat către Moise: „Vorbește-ne tu însuți și te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim”. Acolo, în fața muntelui, ei au făcut juruințe solemne de credincioșie față de Dumnezeu, dar, doar ce-au încetat tunetele, trâmbița și glasul Domnului, că ei s-au și plecat în genunchi înaintea unui idol. Conducătorul lor fusese chemat în afara câmpului lor vizual și era înfășurat într-un nor dens, vorbind cu Dumnezeu.

Colaboratorul lui Moise, căruia i-a fost lăsată grija solemnă a poporului în absența sa, i-a auzit plângându-se că Moise i-a părăsit și exprimându-și dorința de a se întoarce în Egipt; dar de teamă să nu jignească poporul, el a tăcut. El n-a stat cu îndrăzneală pentru Dumnezeu, ci, spre a fi pe placul poporului, a făcut un vițel de aur. Se pare că, la începutul răului, el a fost adormit. Când a fost rostit primul cuvânt de răzvrătire, Aaron putea să-l mustre. Dar el era atât de fricos să nu jignească poporul, încât în mod vădit s-a unit cu ei și până la urmă a fost convins să le facă un vițel de aur căruia să i se închine.

Pastorii trebuie să fie străjeri credincioși, care să vadă răul și să avertizeze poporul. Primejdiile trebuie să le fie puse mereu în față și să se insiste asupra lor. Îndemnul dat lui Timotei era: „Muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată blândețea și învățătura”.

[514]

[515]

În Battle Creek s-au format legături de căsătorie cu care Dumnezeu nu are nimic de-a face. În unele cazuri, căsătoriile au fost nepotrivite, iar în alte cazuri, premature. Hristos ne-a avertizat că această stare de lucruri va exista înainte de a doua Lui venire. Ea constituie unul dintre semnele zilelor de pe urmă. O situație asemănătoare a existat înainte de potop. Minteă oamenilor a fost vrăjită de subiectul căsătoriei. Când există o nesiguranță atât de mare, nu este nici un motiv să facem mare paradă sau etalare, chiar dacă părțile se potrivesc una cu alta, deși aceasta rămâne de testat.

Când cei care mărturisesc a fi reformatori, care trăiesc o viață umilă, imită datinile și moda celor bogati din lume, acesta este un reproș pentru credința noastră. Sunt unii pe care Dumnezeu i-a avertizat. Dar i-a oprit cineva? Nu, ei nu s-au temut de Dumnezeu, pentru că asupra lor era puterea fascinantă a lui Satana. Și unii din Battle Creek i-au influențat pe acești sârmani cu mințile sucite să urmeze propria lor judecată și, făcând acest lucru, ei au paralizat utilitatea lor și au atras neplăcerea lui Dumnezeu asupra lor.

[516] Dumnezeu dorește ca oamenii să cultive tăria de caracter. Cei care sunt simpli oportuniști nu vor fi dintre cei care vor primi în curând răsplata bogată. El dorește ca cei care lucrează în cauza Lui să aibă simț ager și intuiție rapidă. Ei trebuie să fie cumpătați la mâncare; pe mesele lor nu trebuie să se afle hrană bogată și somptuoasă, și când creierul este împovărat în mod continuu și există o lipsă de exercițiu fizic, ei trebuie să mănânce cu economie chiar din hrana cea simplă. Limpezimea minții lui Daniel și hotărârea scopului lui, puterea intelectului de a dobândi cunoștință se datorau în mare măsură simplității dietei și vieții lui de rugăciune. Eli a fost un om bun, cu obiceiuri curate; dar a fost prea îngăduitor. El și-a atras neplăcerea lui Dumnezeu pentru că n-a întărit părțile slabe din caracterul lui. El n-a dorit să rănească simțămintele nimănui și n-a avut curajul moral să mustre și să dojenească păcatul. Fiii lui erau oameni răi; totuși, el nu i-a îndepărtat din poziția lor de încredere. Fiii aceștia au pângărit casa lui Dumnezeu. El cunoștea acel lucru și, drept urmare, s-a simțit întristat pentru că iubea curăția și dreptatea; dar n-a avut suficientă forță morală să suprimă răul. El iubea pacea și armonia și a devenit din ce în ce mai insensibil față de necurăție și păcat. Dar Dumnezeu cel mare a luat problema în mâinile Lui. Când muștrarea a venit prin mijlocirea unui copil, el a acceptat-o, simțind

că aceasta este ceea ce merita. El n-a arătat nici un resentiment față de Samuel, trimisul lui Dumnezeu; el l-a iubit ca și mai înainte, dar se condamna pe sine.

Fiii vinovați ai lui Eli au fost uciși în luptă. El a putut îndura să audă că fiii lui au fost uciși, dar n-a putut îndura știrea că a fost luat chivotul lui Dumnezeu. El știa că păcatul neglijenței lui, prin faptul că n-a luptat pentru dreptate și n-a înfrânat răul, în cele din urmă, a lipsit pe Israel de tăria și slava lui. Pe față i-a apărut paloarea morții, a căzut pe spate și a murit.

Ce învățătură avem aici pentru părinții și tutorii celor tineri și pentru cei care slujesc în lucrarea lui Dumnezeu! Când relele existente nu sunt înfruntate și mustrate, pentru că oamenii au prea puțin curaj să mustre răul, sau pentru că au prea puțin interes, sau sunt prea indolenți să-și împovăreze puterile pentru a depune eforturi serioase spre a curăți familia sau biserica lui Dumnezeu, ei sunt răspunzători pentru răul care poate rezulta ca urmare a neglijenței de a-și face datoria. Noi suntem tot atât de răspunzători pentru relele care puteau fi împiedicate în alții, prin mustrare, prin avertizare, prin exercitarea autorității părintești sau pastorale, ca și când am fi făcut noi acele fapte.

Eli trebuia să încerce să înfrâneze răul prin măsuri blânde, dar dacă acestea nu foloseau, el trebuia să-i stăpânească pe răufăcători prin măsuri aspre. Onoarea lui Dumnezeu trebuie să fie păstrată cu sfințenie, chiar dacă aceasta ne desparte de cele mai apropiate rude. Un defect la un om care de altfel este talentat poate nimici utilitatea lui în această viață și-l poate face să audă în ziua lui Dumnezeu neplăcutele cuvinte: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege”.

[517]

Eli a fost binevoitor, iubitor și amabil și avea un interes adevărat în slujirea lui Dumnezeu și prosperitatea cauzei Lui. El a fost un om care avea putere în rugăciune. El niciodată nu s-a răzvrătit împotriva cuvintelor lui Dumnezeu. Dar el avea lipsuri; n-avea tăria de caracter să mustre păcatul și să execute dreptatea împotriva păcătoșilor, așa încât Dumnezeu să poată conta pe el să păstreze pe Israel curat. El n-a adăugat la credința lui curajul și puterea de a spune NU la timpul potrivit și la locul potrivit. Păcatul este păcat; dreptatea este dreptate. Sunetul trâmbiței de avertizare trebuie să sune. Noi trăim într-o epocă teribil de păcătoasă. Închinarea adusă lui Dumnezeu va

ajunge coruptă dacă nu există bărbați treji la fiecare post al datoriei. Acum nu este timp să fim absorbiți de comoditate egoistă. Nici un cuvânt spus de Dumnezeu nu trebuie lăsat să cadă pe pământ.

În timp ce unii din Battle Creek mărturisesc a crede în *Mărturii*, ei le calcă în picioare. Doar puțini le-au citit cu interes și doar puțini au luat seama la ele. Satisfacerea eului, a mândriei, modei și a etalării sunt amestecate cu închinarea lui Dumnezeu. El dorește oameni bravi pentru acțiune, care nu vor privi la instaurarea idolilor și intrarea urâciunii fără să ridice glasul ca o trâmbiță, arătând poporului nelegiuirile lor și casei lui Iacov păcatele lor.

[518] De îndată ce Samuel a început să judece pe Israel, chiar în tinerețea lui, el a convocat o adunare a poporului pentru post și rugăciune și adâncă smerenie înaintea lui Dumnezeu. El a adus mărturia lui solemnă din gura lui Dumnezeu. Atunci a început poporul să afle unde este puterea lor. Ei au implorat pe Samuel să nu înceteze să strige către Dumnezeu pentru ei. Vrăjmașii lor s-au ridicat să-i întâmpine în luptă, dar Dumnezeu a auzit rugăciunea în favoarea lor. El a lucrat pentru ei și biruința a revenit de partea lui Israel.

În Battle Creek este de făcut o lucrare mare. Au fost neglijate îndatoriri, încrederi au fost trădate. Au venit aici oameni care n-au adăugat nimic la puterea cauzei, dar care sunt continuu la lucru să adune puținele mijloace posedate de alții în propriile lor mâini, jefuind vistieria lui Dumnezeu. Egoismul natural al inimii lor este manifestat oriunde se prezintă o ocazie favorabilă spre a se avantaja pe ei în dezavantajul altora. Ei au făcut așa până ce s-a atins nivelul lumesc și există numai o mică deosebire între maniera lor de a acționa și aceea a lumii.

Poporul nostru din Battle Creek are responsabilități mai mari de purtat decât cei din oricare alt loc. Toți cei care aleg să se stabilească aici să facă aceasta nu doar pentru propriul lor avantaj și beneficiu, ci cu privirea îndreptată spre slava lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie pe deplin pregătiți să ridice sarcinile acolo unde și când e nevoie și cu devotată jertfire de sine să sprijine instituțiile pe care le-a pus Dumnezeu în mijlocul lor. Acei care nu sunt dispuși să urmeze calea aceasta, să meargă acolo unde nu sunt atâtea poveri grele de purtat. În acest post important, unde atât de mult depinde de efort personal, toți trebuie să-și facă partea în mod hotărât; ei trebuie să fie pe deplin treji pentru ca lucrarea Stăpânului lor să nu sufere pierderea nici

unui suflet. Mulți nu reușesc să se ridice la nivelul Evangheliei; ei au o considerație egoistă pentru propriul lor interes și neglijează să vadă ce pot face spre a fi o binecuvântare pentru semenii lor. Dumnezeu nu-și dorește leneși în via Lui. El cere ca fiecare să lucreze pentru acum și pentru veșnicie.

Îmbunătățirea talentelor

Dumnezeu pretinde ca îmbunătățirea să fie lucrarea vieții tuturor urmașilor Lui și ca aceasta să fie călăuzită și stăpânită de o experiență corectă. Adevăratul om este cel care este dispus să sacrifice propriul lui interes spre binele altora și care se antrenează în a se uni cu cei cu inima zdrobită. Adevăratul scop al vieții abia că a început să fie înțeles de mulți, și ceea ce este real și important în viața lor este sacrificat din cauză că nutresc greșelile.

Nero și Cezar au fost recunoscuți de lume ca oameni mari. Dar așa i-a privit și Dumnezeu? Nu; ei n-au fost legați prin credință vie cu Inima cea mare a omenirii. Ei erau din lume, au mâncat, au băut și au dormit ca oameni ai lumii, dar în cruzimea lor, ei erau satanici. Oriunde mergeau acești monștri ai omenirii, calea lor era marcată de vărsări de sânge și distrugerii. Lumea i-a laudat cât au fost în viață, dar, după ce au fost înmormântați, lumea s-a bucurat. În contrast cu viața acestor oameni este viața lui Luther. El nu s-a născut ca prinț. El n-a purtat coroană împărătească. Dintr-o celulă de mănăstire, glasul lui a fost auzit și influența lui s-a făcut simțită. El a avut o inimă umană, care a fost exercitată pentru binele oamenilor. El a luptat vitejește pentru adevăr și dreptate și a înfruntat opoziția lumii ca să poată fi spre folosul semenilor lui.

Intelectul singur nu-l face pe om după standardul divin. În intelect există o putere dacă este sfințit și stăpânit de Duhul lui Dumnezeu. Acesta este superior bogățiilor și puterii fizice, totuși el trebuie să fie cultivat spre a face ca omul să fie om. Dreptul pe care-l pretinde cineva spre a fi om este determinat de folosirea intelectului său. Byron avea putere intelectuală și cugetare adâncă, dar n-a fost un om după standardul lui Dumnezeu. El a fost un agent al lui Satana. Pasiunile lui erau pătimase și nestăpânite. Prin viața lui, a semănat semințe care au adus ca rod recoltă de stricăciune. Lucrarea vieții lui a coborât nivelul virtuții. Acest bărbat a fost unul dintre cei mai

Gibbon cel sceptic și mulți alții, care au fost dăruți de Dumnezeu cu minți uriașe și pe care lumea îi numește oameni mari, s-au adunat sub steagul lui Satana și au folosit darurile lui Dumnezeu pentru pervertirea adevărului și nimicirea sufletelor oamenilor. Intellectul mare, când este făcut un slujitor al viciului, este un blestem pentru posesor și pentru toți cei care vin în sfera lui de influență.

Ceea ce va binecuvânta omenirea este viața spirituală. Dacă omul este în armonie cu Dumnezeu, el va depinde continuu de El pentru putere. „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”. Lucrarea vieții noastre este de a ajunge la desăvârșirea caracterului creștin, străduindu-ne continuu să ne conformăm voinței lui Dumnezeu. Eforturile începute pe pământ vor continua pe parcursul veșniciei. Standardul lui Dumnezeu pentru om este ridicat la cea mai înaltă semnificație a termenului, și dacă el este la înălțimea maturității date lui de Dumnezeu, el va fi fericit în această viață și îl va conduce la slavă și răsplată veșnică în viața viitoare.

Membrii familiei umane sunt îndreptățiți la numele de bărbați și femei numai dacă își folosesc talentele, pe orice cale posibilă, pentru binele altora. Viața lui Hristos este în fața noastră ca model și numai când slujește, asemenea îngerilor îndurării, nevoilor altora omul este un aliat apropiat al lui Dumnezeu. Natura creștinismului este să facă familii fericite și o societate fericită. Discordie, egoism și ceartă vor fi înlăturate de la fiecare bărbat și femeie care posedă adevăratul spirit al lui Hristos.

Cei care sunt părtași ai iubirii lui Hristos n-au dreptul să creadă că există o limită a influenței și lucrării lor în încercarea de a fi folositori omenirii. A obosit Hristos în eforturile Lui de a salva pe omul căzut? Lucrarea noastră trebuie să fie continuă și stăruitoare. Noi trebuie să găsim de lucru până ce Stăpânul ne poruncește să depunem armura la picioarele Sale. Dumnezeu este un conducător moral, și noi trebuie să așteptăm, supuși față de voința Lui, gata și dispuși să sărim la datoria noastră oricând este nevoie să lucrăm.

Îngerii sunt angajați zi și noapte în serviciul lui Dumnezeu pentru ridicarea omului în conformitate cu planul de mântuire. Omului i se cere să iubească în gradul cel mai înalt pe Dumnezeu, adică cu toată puterea lui, cu tot cugetul lui și cu toată tăria lui, și pe aproapele ca pe el însuși. Aceasta este cu neputință dacă nu va renunța la eu.

[521]

Hristos a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze”.

Lepădarea de sine înseamnă a conduce spiritul când pasiunile caută să stăpânească; a rezista ispitei de a critica și de a spune cuvinte defăimătoare; a avea răbdare cu copilul greu de cap și a cărui putere este slabă și apăsătoare; a sta la postul datoriei când alții pot să cedeze; a lua responsabilități oriunde și oricând poți, nu pentru scopul de a fi aplaudat, nu pentru diplomație, ci de dragul Stăpânului, care ți-a dat o lucrare de făcut cu credincioșie neșovăielnică; când ai putea să te lauzi, să păstrezi tăcere și să lași ca buzele altora să te laude. Lepădarea de sine este pentru a face bine altora, unde înclinația te-ar face să te slujești pe tine însuși. Cu toate că semenii tăi nu îți apreciază întotdeauna eforturile, totuși trebuie să lucrezi mai departe.

Cercetați cu atenție și vedeți dacă adevărul pe care l-ați acceptat a devenit un principiu ferm în voi. Îl luați pe Hristos cu voi când părăsiți odăița de rugăciune? Stă religia voastră ca paznic la ușa buzelor voastre? Este inima voastră atrasă de simpatie și iubire pentru alții din afara familiei voastre? Căutați voi cu sârguință o mai clară înțelegere a adevărului Scripturii, ca să puteți lăsa ca lumina voastră să lumineze viața altora? La aceste întrebări puteți răspunde propriilor voastre suflete. Vorbirea voastră să fie dreasă cu har și purtarea voastră să dovedească înălțimea creștină.

[522] A început un an nou. Care a fost raportul anului trecut din viața ta creștină? În ce stare se află raportul tău din cer? Eu vă implor să vă predați fără rezervă lui Dumnezeu. Sunt inimile voastre împărțite? Predați-le acum pe deplin Domnului. Faceți ca istoria vieții din anul care vine să fie diferită de cea din trecut. Smeriți-vă sufletele înaintea lui Dumnezeu. „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.” Lăsați la o parte orice pretenție și prefăcătorie. Procedați conform cu personalitatea voastră simplă și naturală. Fiți sinceri în orice cuget, cuvânt și faptă și „în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși”. Aduceți-vă mereu aminte că natura morală are nevoie să fie susținută de o constantă veghere și rugăciune. Atâta timp cât priviți la Hristos, sunteți siguri, dar în clipa în care vă gândiți la sacrificiile și dificultățile voastre și începeți

să simpatizați cu ele și să vă dezmierdați, vă pierdeți încrederea în Dumnezeu și sunteți în mare pericol.

Mulți limitează providența lui Dumnezeu și despart îndurarea și iubirea din caracterul Lui. Ei susțin că măreția și maiestatea lui Dumnezeu L-ar împiedica să se intereseze El Însuși de problemele celor mai slabe creaturi ale Sale. „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.”

Pentru ființele umane, este greu să dea atenție problemelor mai mici ale vieții, în timp ce mintea este ocupată într-o afacere de mare importanță. Dar nu trebuie să existe această unire? Omul făcut după chipul Făcătorului său ar trebui să unească responsabilitățile mai mari cu cele mai mici. El poate fi absorbit de ocupații de o importanță covârșitoare și să neglijeze învățătura de care au nevoie copiii Săi. Aceste îndatoriri pot fi privite ca îndatoriri mai mici ale vieții, când în realitate ele se află chiar la temelia societății. Fericirea familiilor și a comunităților depinde de *influențele căminului*. Interesele veșnice depind de cuvenita achitare de îndatoririle acestei vieți. Lumea n-are atât de mult nevoie de minți mari, cât de oameni buni, care vor fi o binecuvântare în căminele lor.

Mărturii pentru comunitate — Numărul 30 [523]

Slujitorii lui Dumnezeu

Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca trimis al Său prin care să comunice lumii lumina. Cuvântul lui Dumnezeu a venit la el prezentându-i nu perspective măgulitoare în această viață, un venit mare sau apreciere și onoare lumească. Mesajul divin pentru Avraam a fost: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta”. Patriarhul a ascultat „și a plecat fără să știe unde se duce”, ca purtător de lumină al lui Dumnezeu, pentru a păstra viu pe pământ Numele Lui. El și-a părăsit țara, căminul, rudele și toate plăcutele legături de societate din viața lui de mai înainte, pentru a deveni un pelerin și un străin.

Adesea este mai important ca mulți să înțeleagă faptul că asocierile de mai înainte trebuia să fie desfăcute, pentru ca cei care urmează să vorbească „în locul lui Hristos” să poată sta într-o poziție unde Dumnezeu îi poate educa și califica pentru lucrarea Lui cea mare. Rudele și prietenii au adesea o influență pe care Dumnezeu o vede că va stânjeni în mare măsură instrucțiunile pe care El intenționează să le dea slujitorilor Lui. Cei care nu sunt în strânsă legătură cu cerul vor face sugestii care, dacă se vor lua în seamă, îi vor abate de la sfânta lor lucrare pe cei care trebuie să fie purtători de lumină pentru lume.

[524] Înainte ca Dumnezeu să-l poată folosi, Avraam trebuia să se despartă de vechile legături, ca să nu fie stăpânit de influență omească sau să se încreadă în ajutor uman. Întrucât el a ajuns unit cu Dumnezeu, trebuia ca de aici înainte să locuiască printre străini. Caracterul lui trebuia să fie distins, deosebindu-se de toată lumea. El nu putea nici măcar să explice cursul acțiunii sale, în așa fel încât să fie înțeles de prieteni, pentru că ei erau idolatri. Lucrurile spirituale trebuie judecate spiritual, de aceea motivele și acțiunile lui au depășit capacitatea de înțelegere a rudelor și prietenilor.

Ascultarea fără murmur a lui Avraam a fost unul dintre cele mai remarcabile exemple de credință și încredere în Dumnezeu aflate în Raportul sacru. Numai cu făgăduința simplă că urmașii lui vor stă-

pâni Canaanul, fără cea mai mică dovadă vizibilă, el a mers încotro avea să-l conducă Dumnezeu, conformându-se pe deplin și sincer condițiilor puse de El, încrezător că Domnul avea să împlinească cu credincioșie Cuvântul Său. Patriarhul a mers oriunde i-a arătat Dumnezeu că era datoria lui să meargă; el a trecut fără teamă prin pustiuri; a mers printre națiunile idolatre cu singurul gând: „Dumnezeu a vorbit; eu ascult de glasul Lui; El mă va călăuzi și mă va ocroti”.

Mesagerii lui Dumnezeu de astăzi au nevoie exact de credință și încrederea pe care le-a avut Avraam. Dar mulți dintre cei pe care Domnul i-ar putea folosi nu vor să înainteze, să audă și să asculte de acel Glas mai presus de toate celelalte. Legătura cu rudele și prietenii, obiceiurile și asocierile de mai înainte, prea adesea au o influență așa de mare asupra slujitorilor lui Dumnezeu, încât El nu le poate da decât puțină instruire, nu le poate comunica decât puțină cunoștință despre scopurile Sale; și adesea, după un timp, El îi înlătură și cheamă pe alții în locul lor, pe care îi probează și îi încearcă în același fel. Dumnezeu ar face mult mai mult pentru slujitorii Săi, dacă ar fi pe deplin consacrați față de El, prețuind slujirea Lui mai presus de legăturile de rudenie, și de toate celelalte asocieri pământești.

Slujitorii Evangheliei au de făcut o lucrare sacră. Ei au de dus lumii o solemnă solie de avertizare — o solie care va fi o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte. Ei sunt trimișii lui Dumnezeu pentru om și niciodată nu trebuie să piardă din vedere misiunea sau responsabilitățile lor. Ei nu sunt ca cei lumești; nu pot fi ca ei. Dacă vor să fie credincioși față de Dumnezeu, ei trebuie să-și păstreze caracterul deosebit și sfânt. Dacă încetează să țină legătura cu cerul, ei sunt în pericol mai mare decât alții și pot exercita o influență mai puternică în direcția cea rea, pentru că Satana este continuu cu ochii pe ei, așteptând să se dezvolte vreo slăbiciune prin care să poată ataca cu succes. Și ce mai triumfă când reușește! Pentru că atunci când un ambasador al lui Hristos nu veghează, prin el, vrăjmașul cel mare poate să câștige multe suflete pentru sine.

Cei care sunt în strânsă legătură cu Dumnezeu pot să nu fie prosperi în lucrurile acestei vieți; ei pot fi adesea greu încercați și năpăstuiți. Iosif a fost calomniat și persecutat pentru că și-a păstrat virtutea și integritatea. David, acel mesager ales de Dumnezeu, a fost

urmărit ca o fiară de pradă de către vrăjmașii lui păcătoși. Daniel a fost aruncat în groapa cu lei, pentru că a fost credincios și neclintit în supunerea lui față de Dumnezeu. Iov a fost deposedat de averile lumesti și atât de năpăstuit în trupul lui, încât a fost privit cu dezgust de rude și prieteni; totuși, el și-a păstrat integritatea și credințioșia față de Dumnezeu. Ieremia avea să rostească cuvintele pe care le-a pus Dumnezeu în gura lui, și mărturia lui lăuntrică i-a înfuriat în așa măsură pe împărat și pe prinți, încât a fost aruncat într-o groapă dezgustătoare. Ștefan a fost omorât cu pietre pentru că voia să predice pe Hristos, și pe El răstignit. Pavel a fost întemnițat, bătut cu bastoane, cu pietre și, în cele din urmă, condamnat la moarte pentru că a fost un mesager credincios în ducerea Evangheliei la neamuri. Ioan cel iubit a fost exilat pe insula Patmos „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos”.

Aceste exemple de statornicie omenească în tăria puterii divine sunt o mărturie pentru lume despre corectitudinea făgăduințelor lui Dumnezeu — despre continua prezență a Lui și a harului susținător. Când privește la acești oameni umili, lumea nu poate discerne valoarea lor morală înaintea lui Dumnezeu. Este o lucrare a credinței să te încrezi liniștit în Dumnezeu în ceasul cel mai întunecat, oricât de sever încercat și bătut de furtună ai fi, și să simți că Tatăl nostru este la cârmă. Numai ochiul credinței poate privi dincolo de circumstanțe și poate prețui valoarea bogățiilor veșnice.

[526]

Marele comandant militar cucerește națiuni și zguduie oștirile unei jumătăți de lume, dar el moare dezamăgit și în exil. Filozoful care cutreieră prin Univers, întâlnind peste tot manifestările puterii lui Dumnezeu și delectându-se de armonia lor, adesea nu reușește să vadă în aceste minuni uimitoare mâna care le-a făcut pe toate. „Omul pus în cinste și fără pricepere este ca dobitoacele pe care le tai.” Nici o speranță de nemurire slăvită nu luminează viitorul vrăjmașilor lui Dumnezeu. Dar acei eroi ai credinței au făgăduința unei moșteniri de o valoare mai mare decât orice bogății pământesti — o moștenire care va satisface dorințele sufletului. Ei pot fi necunoscuți și neacreditați de lume, dar sunt înscriși ca cetățeni în registrele cerului. Răsplata finală a celor pe care Dumnezeu i-a făcut moștenitori ai tuturor lucrurilor va fi o măreție slăvită, o trainică și veșnică greutate de glorie.

Slujitorii Evangheliei trebuie să facă din adevărul lui Dumnezeu un subiect de studiu, meditație și conversație. Minte care stăruie mult asupra voinței descoperite a lui Dumnezeu pentru om va deveni tare în adevăr. Cei care citesc și studiază cu dorința sinceră după lumină divină, fie că sunt pastori sau nu, vor descoperi curând în Scripturi o frumusețe și o armonie care le vor captiva atenția, le vor înălța cugetele și le vor da o inspirație și o putere de argumentare care vor convinge și converti suflete.

Există primejdia ca pastorii care mărturisesc a crede adevărul prezent să rămână mulțumiți numai cu prezentarea teoriei, în timp ce sufletele lor nu simt puterea sfințitoare. Unii n-au iubirea lui Dumnezeu în inimă, care să le îmblânzească, să le modeleze și să le înobileze viața. Psalmistul declară despre omul cel bun: „Își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui”. El se referea la propria lui experiență și exclamă: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea”. „O iau înaintea străjerilor de noapte, și deschid ochii, ca să mă gândesc adânc la Cuvântul Tău.”

Nici un om nu este calificat să stea la amvonul sacru dacă n-a simțit influența transformatoare a adevărului lui Dumnezeu asupra propriului său suflet. Atunci, și nu mai înainte, poate să reprezinte, prin învățătură și exemplu, viața lui Hristos. Dar, în lucrarea lor, mulți se înalță pe ei înșiși mai degrabă decât pe Domnul lor, și oamenii sunt convertiți pentru pastor, în loc să fie convertiți la Hristos.

Sunt îndurerată să știu că unii dintre cei care predică astăzi adevărul prezent sunt într-adevăr oameni neconvertiți. Ei nu sunt în legătură cu Dumnezeu. Au religia în minte, dar n-au inima convertită, și aceștia sunt tocmai cei mai încrezuți în sine și cei mai îngâmfați; și această îngâmfare va sta în calea câștigării acelei experiențe care este esențială pentru a-i face lucrători în via Domnului. Doresc să-i pot trezi pe cei care pretind că sunt străjeri pe zidurile Sionului, să-și dea seama de răspunderea pe care o au. Ei trebuie să se trezească să ia o poziție mai înaltă pentru Dumnezeu, pentru sufletele care pier din cauza neglijenței lor. Ei trebuie să aibă acea consacrare sinceră față de Dumnezeu, care îi va face să vadă cum vede Dumnezeu, să ia cuvintele de avertizare de la El și să sune alarma pentru cei care sunt în pericol. Domnul nu va ascunde adevărul Său pentru străjerul cel credincios. Cei care fac voia lui Dumnezeu vor cunoaște învățătura

Lui. „Cei pricepuți vor înțelege”, dar „cei răi vor face răul, și nici unul dintre cei răi nu va înțelege”.

Isus le-a spus ucenicilor Lui: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”. Aș pleda pe lângă cei care au acceptat poziția de învățători, ca mai întâi să devină învățăcei umili și să rămână mereu ca niște copii în școala lui Hristos, pentru a primi de la Învățător lecții de blândețe și smerenie a inimii. Smerenia duhului, combinată cu o activitate serioasă, va avea ca rezultat mântuirea sufletelor cumpărate atât de scump cu sângele lui Hristos. Pastorul poate să înțeleagă, să creadă teoria adevărului și să fie în stare să-l prezinte altora; dar aceasta nu este tot ce i se cere. „Credința fără fapte este moartă.” El are nevoie de acea credință care lucrează din iubire și curăță sufletul. O credință vie în Hristos va aduce fiecare acțiune a vieții și fiecare emoție a sufletului în armonie cu adevărul și dreptatea lui Dumnezeu.

[528] Iritarea, înălțarea de sine, mândria, patima și orice altă trăsătură de caracter neasemănătoare cu Modelul sfânt trebuie să fie biruite, și atunci smerenia, blândețea și recunoștința sinceră față de Isus pentru mântuirea Lui cea mare se vor revărsa continuu din fântâna curată a inimii. Glasul lui Isus trebuie să fie auzit în mesajul care vine din gura ambasadorului Său.

Noi trebuie să avem un corp de pastori convertiți. Eficiența și puterea care îi însoțesc pe pastorii cu adevărat convertiți vor face ca ipocritii din Sion să tremure și păcătoșii să se teamă. Stindardul adevărului și sfințeniei este târât în praf. Dacă cei care sună solemnele sunete de avertizare pentru acest timp ar putea să-și dea seama de răspunderea pe care o au față de Dumnezeu, ei ar vedea necesitatea pentru rugăciune fierbinte. Când orașele erau cufundate în somnul miezului nopții, când fiecare om s-a dus la casa lui, Hristos, Exemplul nostru, pe Muntele Măslinilor și acolo, printre copacii umbroși, petrecea toată noaptea în rugăciune. El, care nu era întinat de păcat, fiind o comoară de binecuvântare; El, al cărui glas a fost auzit în a patra strajă din noapte de către ucenicii îngroziți pe marea furtunoasă, în binecuvântarea cerească; El, al cărui cuvânt putea să cheme pe morți din mormintele lor, El a fost Cel care S-a rugat cu strigăt puternic și lacrimi. El nu S-a rugat pentru Sine, ci pentru cei pe care a venit să-i mântuiască. Atunci când El a devenit unul care Se roagă, căutând la brațul Tatălui Său provizii de putere proaspătă și venind

reîmprospătat și întărit ca înlocuitor al omului, El S-a identificat cu omenirea suferindă și i-a dat o pildă despre necesitatea rugăciunii.

Natura Lui nu era întinată de păcat. Ca Fiu al omului, El S-a rugat Tatălui Său, arătând că natura omenească are nevoie de tot sprijinul divin pe care-l poate obține ca să poată fi întărit pentru însărcinare și pregătit pentru încercare. Ca Prinț al vieții, El avea putere la Dumnezeu, pe care a extins-o peste poporul Său. Acest Mântuitor, care S-a rugat pentru cei care nu simt că au nevoie de rugăciune și a plâns pentru cei care nu simt că au nevoie de lacrimi, Se află acum înaintea tronului, ca să primească și să prezinte Tatălui Său cererile celor pentru care S-a rugat cât a fost pe pământ. Exemplul lui Hristos este pentru noi ca să-l urmăm. Rugăciunea este necesară în lucrarea noastră pentru salvarea de suflete. Numai Dumnezeu poate face să crească sămânța pe care o semănăm. [529]

De multe ori, nu reușim pentru că nu ne dăm seama că Hristos este cu noi prin Spiritul Său tot atât de adevărat ca și atunci când, în zilele umilinței Lui, El a umblat vizibil pe pământ. Trecerea timpului n-a produs nici o schimbare în făgăduința făcută ucenicilor la înălțarea Sa: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. El a poruncit că trebuie să fie o succesiune de bărbați care obțin autoritatea de la primii învățători ai credinței pentru propovăduirea continuă a lui Hristos, și El răstignit. Marele Învățător le-a dat putere slujitorilor Lui, celor care „purtăm această comoară în niște vase de lut”. Hristos va supraveghea lucrarea ambasadiorilor Lui, dacă ei caută îndrumarea și călăuzirea Lui.

Pastorii, care sunt într-adevăr reprezentanții lui Hristos, vor fi oameni ai rugăciunii. Cu o seriozitate și o credință care nu vor fi negate, ei Îl vor ruga pe Dumnezeu să-i întărească și să-i împuternicească pentru însărcinare și încercare și ca buzele lor să poată fi sfințite prin atingerea cărbunelui viu de pe altar, spre a rosti poporului cuvintele lui Dumnezeu. „Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește, în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici.”

Hristos i-a spus lui Petru: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă ceară, ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta”. Cine poate prețui rezultatul rugăciunilor Mântuitorului lumii? Când Hristos va vedea rodul muncii sufletului Său și va fi

mulțumit, atunci se va vedea și se va înțelege valoarea serioaselor Lui rugăciuni, în timp ce divinitatea Lui era cuprinsă în natura omenească.

[530] Isus nu S-a rugat numai pentru unul, ci pentru toți ucenicii Săi: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu”. Privirea Lui a străpuns vălul întunecos al viitorului și a citit istoria vieții fiecărui fiu și a fiecărei fiice a lui Adam. El a simțit poverile și durerile fiecărui suflet bătut de furtună, și acea rugăciune fierbinte a cuprins, împreună cu ucenicii Lui în viață, pe toți urmașii Lui până la încheierea timpului. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.” Da, acea rugăciune a lui Hristos ne cuprinde chiar și pe noi. Noi trebuie să fim îmbărbătați, gândindu-ne că avem un mare Mijlocitor în ceruri, care prezintă cererile noastre înaintea lui Dumnezeu. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.” În ceasul celei mai mari nevoi, când descurajarea va copleși sufletul, atunci ochiul veghetor al lui Isus vede că avem nevoie de ajutorul Lui. Ceasul nevoii omului este ceasul ocaziei lui Dumnezeu. Când tot sprijinul omenesc nu reușește, atunci vine Isus în ajutorul nostru, și prezența Lui împrăștie întunericul și ridică norul de întunecime.

În mica lor corabie pe Marea Galileii, în mijlocul furtunii și al întunericului, ucenicii au muncit din greu să ajungă la țărm; dar au văzut că toate eforturile lor erau fără succes. Când i-a cuprins disperarea, Isus a fost văzut umblând pe valurile înspumate. La început, ei nu și-au dat seama nici chiar de prezența lui Hristos, și groaza lor a crescut până ce glasul Lui, care a spus: „Eu sunt; nu vă temeți” le-a risipit temerile și le-a dat speranță și bucurie. Cât de dispuși au fost atunci sărmanii ucenici obosiți să se oprească, încrezându-se cu toții în Domnul lor!

Acest remarcabil incident ilustrează experiența urmașilor lui Hristos. Cât de des tragem din greu la vâsle, ca și când tăria și înțelepciunea noastră ar fi îndestulătoare, până când descoperim că eforturile noastre sunt zadarnice! Atunci, cu mâini tremurânde și putere scăzută, predăm lucrarea lui Isus și mărturisim că nu suntem în stare s-o ducem la îndeplinire. Milostivul nostru Răscumpărător are milă de slăbiciunea noastră; și când, ca răspuns la strigătul

credinței, El preia lucrarea pe care I-am cerut s-o facă, cât de ușor îndeplinește El ceea ce nouă ni s-a părut atât de greu.

Istoria vechiului popor al lui Dumnezeu ne procură multe exemple de rugăciune biruitoare. Când au venit amaleciții să atace tabăra lui Israel în pustie, Moise știa că poporul lui nu era pregătit pentru confruntare. El a trimis pe Iosua cu o trupă de ostași să-l întâmpine pe vrăjmaș, în timp ce el, Aaron și Hur au stat pe un munte, cu fața spre câmpul de bătaie. Acolo, bărbatul lui Dumnezeu a pus problema înaintea Lui, singurul care era în stare să le dea biruința. Cu mâinile întinse spre cer, Moise s-a rugat cu toată seriozitatea pentru succesul oștirilor lui Israel. S-a observat că, în timp ce mâinile îi erau ridicate, Israel era biruitor împotriva vrăjmașului, dar când, datorită oboselii, mâinile îi cădeau, biruia Amalec. Aaron și Hur i-au sprijinit mâinile lui Moise până ce victoria deplină și completă s-a întors de partea lui Israel, iar vrăjmașii lor au fost alungați de pe câmpul de luptă.

[531]

Cazul acesta ar trebui să fie o învățătură pentru tot Israelul până la încheierea timpului, și anume că Dumnezeu este tăria poporului Său. Când triumfa Israel, Moise era cu mâinile ridicate spre cer și mijlocea în favoarea lor; tot așa, când tot Israelul lui Dumnezeu învinge, aceasta este pentru că Cel Puternic preia cazul lor și luptă pentru ei. Moise n-a cerut și n-a crezut că Dumnezeu îi va învinge pe vrăjmașii lor, atâta timp cât Israel era inactiv. El a aranjat toate forțele de care dispunea și le-a trimis să iasă, atât de pregătite cum le-a permis situația, și apoi a adus problema în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Moise, pe munte, mijlocește la Domnul, în timp ce Iosua și bravii lui urmași sunt jos, înfruntându-i și respingându-i pe vrăjmașii lui Israel și ai lui Dumnezeu.

Rugăciunea care vine dintr-o inimă sinceră, care crede, este rugăciunea eficientă, fierbinte, care câștigă mult. Dumnezeu nu răspunde totdeauna la rugăciuni așa cum așteptăm, pentru că noi nu putem cere ceea ce ar fi spre cel mai mare bine al nostru; dar în iubirea și înțelepciunea Lui nemărginită, El ne va da acele lucruri de care noi avem cea mai mare nevoie. Ferice de pastorul care are un Aaron credincios și un Hur pentru a-i întări brațele când obolesc și a le ține în sus prin credință și rugăciune. Un astfel de sprijin este un ajutor puternic pentru slujitorul lui Hristos în lucrarea lui și adesea va face să triumfe în mod glorios cauza adevărului.

După nelegiuirea lui Israel, prin turnarea vițelului de aur, Moise

[532]

mijlocește din nou la Dumnezeu în favoarea poporului său. El a început să-i cunoască pe cei care i-au fost dați în grijă; el cunoaște perversitatea inimii omenești și își dă seama de dificultățile cu care trebuie să lupte. Dar el a învățat să aibă putere de la Dumnezeu. Domnul citește sinceritatea și scopul altruist al inimii slujitorului Său și consimte să comunice cu ființa aceasta slabă, față către față, cum vorbește un om cu prietenul său. Moise se predă pe sine și aruncă cu desăvârșire toate poverile sale asupra lui Dumnezeu și își varsă de bunăvoie sufletul înaintea Lui. Domnul nu-l muștră pe slujitorul Său, ci binevoiește să-i asculte rugămintele.

Moise are un simț adânc al nevredniciei și nedestoiniciei lui pentru lucrarea cea mare la care l-a chemat Dumnezeu. El se roagă cu seriozitate intensă ca Domnul să binevoiască să meargă împreună cu el. Răspunsul vine: „Voi merge Eu Însumi cu tine, și îți voi da odihnă”. Dar Moise nu socotește că se poate opri aici. El a câștigat mult, dar dorește să vină și mai aproape de Dumnezeu, să obțină o puternică asigurare a prezenței Lui permanente. El a purtat povara lui Israel; a purtat o copleșitoare greutate de responsabilitate; când poporul a păcătuit, el a suferit o aspră muștrare de cuget, ca și când el însuși ar fi fost vinovat; și acum, asupra sufletului său apasă un simțământ al rezultatelor teribile, dacă Dumnezeu îl va lăsa pe Israel în mizerie și împietrirea inimii sale. Ei n-ar fi ezitat să-l omoare pe Moise, și în iuțimea și perversitatea lor, în curând ar fi căzut pradă pentru vrăjmașii lor și astfel ar fi necinstit Numele lui Dumnezeu înaintea păgânilor. Moise stăruie în cererea lui cu o astfel de seriozitate și înflăcărare, încât răspunsul vine: „Voi face și ceea ce-mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea, și te cunosc pe nume”.

[533] Acum, într-adevăr, încurajat de succesul lui, îndrăznește să vină și mai aproape de Dumnezeu, cu o intimitate sfântă care aproape că întrece capacitatea noastră de înțelegere. El Îi cere acum ceea ce nici o ființă omenească nu-I mai ceruse: „Arată-mi slava Ta”. Ce cerere să vină de la omul mărginit și muritor! Dar este el respins? Îl muștră Dumnezeu pentru îndrăzneala lui? Nu, noi auzim binevoitoarele cuvinte: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea”.

Omul n-ar putea privi slava descoperită a lui Dumnezeu și apoi să trăiască, dar Moise este asigurat că va vedea din slava divină atât cât va putea să suporte în starea muritoare prezentă. Acea mână

care a făcut lumea, care ține munții în locurile lor, îl ia pe acest om din țărână — acest om cu credință puternică — și îl ascunde în crăpătura stâncii, în timp ce trece pe dinaintea lui toată slava lui Dumnezeu și toată bunătatea Lui. Ne mai putem mira că „slava minunată” reflectată de la Cel Atotputernic strălucea pe fața lui Moise cu așa strălucire încât poporul n-a putut s-o privească? Fața lui reflecta slava lui Dumnezeu, făcându-l să apară ca unul dintre îngerii strălucitori de la tron.

Experiența aceasta, mai mult decât orice altceva, asigurarea că Dumnezeu avea să îi asculte rugăciunile și că prezența divină avea să-l însotească, a fost pentru Moise de o mai mare valoare, în calitate de conducător, decât știința Egiptului sau toate cunoștințele din știința lui militară. Nici o putere pământească, sau iscusință, sau știință nu poate înlocui prezența imediată a lui Dumnezeu. În istoria lui Moise putem vedea de ce comuniune apropiată cu Dumnezeu are omul privilegiul să se bucure. Pentru cel nelegiuit este un lucru înfricoșător să cadă în mâinile viului Dumnezeu. Dar Moise nu s-a temut să fie singur cu Autorul acelei legi care a fost rostită cu o așa grandoare înfricoșătoare de pe Muntele Sinai, pentru că sufletul lui era în armonie cu voința Făcătorului său.

Rugăciunea este deschiderea inimii față de Dumnezeu ca față de un prieten. Ochiul credinței va discerne pe Dumnezeu foarte aproape și, cel care se roagă poate obține dovada prețioasă a iubirii divine și a purtării de grijă pentru el. Dar de ce sunt atâtea rugăciuni care nu primesc răspuns niciodată? David spune: „Am strigat către El cu gura mea, și îndată lauda a fost pe limba mea. Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul”. Printr-un alt profet, Domnul ne dă făgăduința: „Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima”. Din nou, El vorbește despre unii care „nu strigă către Mine, din inimă”. Astfel de cereri sunt rugăciuni de formă, serviciu numai cu buzele, pe care Domnul nu le acceptă.

Rugăciunea pe care a înălțat-o Natanael în timp ce era sub smochin venea dintr-o inimă sinceră și ea a fost auzită și a primit răspuns de la Domnul. Hristos a spus despre el: „Iată, cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug”. Domnul citește inimile tuturor și înțelege scopurile și motivele lor. „Rugăciunea celor fără prihană Îi este plăcută.” El nu va întârzia să audă pe cei care își deschid inima față de

El, nu înălțându-se pe sine, ci simțind sincer marea lor slăbiciune și nevrednicie.

Este nevoie de rugăciune — de cea mai serioasă, arzătoare și chinuitoare rugăciune — o astfel de rugăciune ca cea înălțată de David când a exclamat: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule”. „Mi se topește sufletul de dor după legile Tale.” „Suspîn după mântuirea ta.” „Sufletul meu suspînă și tânjește după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu.” „Iată, doresc să împlinesc poruncile Tale.” Acesta este spiritul rugăciunii luptătoare, asemenea celui de care a fost stăpânit psalmistul regal.

Daniel s-a rugat lui Dumnezeu nu înălțându-se pe sine sau revendicând vreo virtute: „Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine”. Aceasta este ceea ce Iacov numește rugăciune eficientă și fierbinte. Despre Hristos este spus: „A ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să Se roage și mai fierbinte”. În ce contrast față de această mijlocire din partea Maiestății cerului sunt rugăciunile slabe, fără tragere de inimă, care sunt înălțate către Dumnezeu! Mulți sunt mulțumiți cu o slujire a buzelor și puțini au o dorință sinceră, serioasă și afectuoasă după Dumnezeu.

[535] Comuniunea cu Dumnezeu împărtășește sufletului o cunoaștere personală a voinței Lui. Dar mulți care mărturisesc credința nu știu ce este adevărata convertire. Ei n-au avut nici o experiență de comuniune cu Tatăl prin Isus Hristos și niciodată n-au simțit puterea harului divin pentru sfințirea inimii. Rugăciune și păcătuire, păcătuire și rugăciune, viața lor este plină de răutate, înșelăciune, invidie și iubire de sine. Rugăciunile acestei clase sunt o scârbă înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea adevărată angajează energiile sufletului și schimbă viața. Cel care își varsă în felul acesta dorințele înaintea lui Dumnezeu simte nimicnicia oricărui alt lucru de sub cer. David a spus: „Doamne, toate dorințele mele sunt înaintea Ta și suspinele mele nu-ți sunt ascunse”. „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu; când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” „Mi-aduc aminte, și-mi vărs tot focul inimii în mine.”

Pe măsură ce numărul nostru este în creștere, trebuie făcute planuri mai ample spre a veni în întâmpinarea crescândă a cerințelor

vremii; dar nu vedem nici o creștere fierbinte a pietății, a simplității creștine și a consacrării serioase. Se pare că biserica este mulțumită să facă numai primii pași de convertire. Ei sunt mai dispuși pentru muncă activă decât pentru consacrare smerită, mai grabnici să se angajeze în activitate religioasă exterioară decât în lucrarea lăuntrică a inimii. Meditația și rugăciunea sunt neglijate pentru agitație și spectacol. Religia trebuie să înceapă cu golirea și purificarea inimii și trebuie să fie hrănită prin rugăciune zilnică.

Progresul continuu al lucrării noastre și condițiile favorabile în creștere umplu inima și mintea multora din poporul nostru cu satisfacție și mândrie, care ne temem că va lua locul iubirii pentru Dumnezeu în suflet. Multa activitate din sectorul lucrativ, chiar al lucrării lui Dumnezeu, poate să ocupe mintea, încât rugăciunea să fie neglijată, și îngâmfarea și înfumurarea să fie așa de gata să-și facă loc, să înlocuiască adevărata bunătate, blândețe și smerenie a inimii. Poate să fie auzit strigătul zelos: „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului”. „Vino cu mine, și vei vedea râvna mea pentru Domnul.” Dar unde sunt purtătorii de poveri? Unde sunt tații și mamele din Israel? Unde sunt cei care poartă pe inima lor povara pentru suflete și care vin în strânsă legătură cu semenii lor, gata să se așeze în orice postură spre a-i salva de la ruină veșnică?

„Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor.” Hristos zice: „Voi sunteți lumina lunii”. Ce responsabilitate! Avem nevoie de post, umilintă și rugăciune pentru a învinge declinul zelului și slăbirea spiritualității noastre. Iubirea multora se răcește. Eforturile multora din predicatorii noștri nu sunt ceea ce ar trebui să fie. Când unii, cărora le lipsesc Duhul și puterea lui Dumnezeu, intră într-un câmp nou, încep să denunțe alte denominațiuni, crezând că îi pot convinge pe oameni despre adevăr prin prezentarea greșelilor doctrine ale bisericilor populare. Se poate să fie necesar ca în unele ocazii să se vorbească despre aceste lucruri, dar, în general, aceasta creează numai prejudiciu împotriva lucrării noastre și închide urechile multora care altfel ar fi putut asculta de adevăr. Dacă acești învățători ar fi strâns uniți cu Hristos, ei ar avea înțelepciune divină și ar ști cum să se apropie de oameni. Ei nu vor uita așa de curând întunericul și eroarea, pasiunea și preiudecata care i-au ținut departe de adevăr.

[536]

Dacă acești învățători ar lucra cu Duhul Domnului, ar fi urmat rezultate foarte diferite. Cu blândețe și îndelungă răbdare, gentilețe și iubire sau cu seriozitate fermă, ei ar căuta să îndrepte aceste suflete greșite la un Mântuitor răstignit și înviat. Când aceasta s-a făcut, Îl vom vedea pe Dumnezeu mișcând inimile oamenilor. Marele apostol spune: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. Ce lucrare pentru bieții muritori! Noi suntem echipați cu arme spirituale ca să luptăm „lupta cea bună a credinței”; dar se pare că unii au scos din arsenalul ceresc numai trăsnetele. Cât timp trebuie să mai existe aceste defecte?

[537] În timp ce se află în mijlocul unui interes religios, unii neglijează cea mai importantă parte a lucrării. Ei uită să viziteze și să facă cunoștință cu cei care au fost interesați și s-au prezentat seară de seară să asculte explicarea Scripturilor. Conversația, privind subiecte religioase și rugăciune serioasă, cu unii ca a-ceștia la timp potrivit ar putea îndruma multe suflete în direcția cea bună. Pastorii care-și neglijează datoria în această privință nu sunt adevărații păstori ai turmei. Tocmai în timpul când ar trebui să fie cei mai activi în a vizita, a conversa și a se ruga cu acești interesați, unii vor fi ocupați să scrie lungi scrisori inutile persoanelor din depărtări. O, ce facem noi pentru Domnul! Când se va încheia harul, cât de mulți vor vedea ocaziile pe care le-au neglijat de a sluji pe Domnul lor care a murit pentru ei! Și chiar cei care au fost socotiți cei mai credincioși vor vedea că puteau face mult mai mult, dacă mintea lor n-ar fi fost sustrasă de anturajul lumesc.

Rugăm fierbinte pe vestitorii Evangheliei lui Hristos să nu se descurajeze niciodată în lucrare, să nu considere niciodată pe cel mai împietrit păcătos dincolo de posibilitatea de a ajunge la el harul lui Dumnezeu. Unul ca acesta poate să accepte adevărul din iubire pentru el și să devină sarea pământului. Cel care schimbă inimile oamenilor precum este schimbată apa râurilor poate determina suflul cel mai egoist și împietrit în păcat să se predea lui Hristos. Este cumva prea greu pentru Dumnezeu să facă acest lucru? „Cuvântul Meu”, zice El, „care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea, și va împlini planurile Mele.”

Dumnezeu nu va lăsa binecuvântarea Sa asupra celor care sunt neglijenți, egoiști și iubitori de comoditate — care nu vor să ridice poveri în cauza Lui. „Bine, rob bun”, va fi pronunțat numai asupra

celor care au lucrat bine. Fiecare om va fi răsplătit „după fapta lui”. Nouă ne lipsește un corp pastoral activ, bărbați ai rugăciunii care se luptă cu Dumnezeu cum s-a luptat Iacov, care să spună: „Nu te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta”. Ca să obținem coroana biruinței, trebuie să ne încordăm fiecare nerv și să exercităm toată puterea. Niciodată nu putem fi mântuiți în inactivitate. A fi un lenș în via Domnului înseamnă a pierde orice drept de răsplătire a celor drepti.

Avertizări și îndemnuri

[538] La 23 noiembrie 1879, mi-au fost arătate unele lucruri cu referire la instituțiile din mijlocul nostru și îndatoririle și primejdiile pentru cei care ocupă poziții de conducere în legătură cu ele. Am văzut că bărbații aceștia au fost ridicați să facă o lucrare specială ca unelte ale lui Dumnezeu, fiind conduși, călăuziți și stăpâniți de Duhul Lui. Ei trebuie să corespundă cerințelor lui Dumnezeu și niciodată să nu considere că sunt propriii lor stăpâni și că își pot folosi puterile cum vor socoti că este cel mai profitabil pentru ei înșiși. Deși este ținta lor să fie și să facă binele, totuși, este foarte sigur că vor greși, dacă nu sunt învățați permanenti în școala lui Hristos. Singura lor siguranță este în umblarea smerită cu Dumnezeu.

Primejdiile abundă pe fiecare cărare și cel care iese biruitor va cânta într-adevăr un imn triumfător în cetatea lui Dumnezeu. Unii au puternice trăsături de caracter pe care va trebui să le reprime. Dacă sunt ținute sub controlul Duhului lui Dumnezeu, aceste trăsături vor fi o binecuvântare; dar dacă nu, ele se vor dovedi un blestem. Dacă cei care călătoresc acum pe valul popularității nu devin amețiți, aceasta va fi o minune a îndurării. Dacă ei se bazează pe propria lor înțelepciune, așa cum au făcut mulți în astfel de situații, înțelepciunea lor se va dovedi o nebulie. Dar dacă se vor preda neegoști lucrării lui Dumnezeu, neabătându-se niciodată câtuși de puțin de la principiu, Domnul îi va cuprinde cu brațul Lui cel veșnic și va fi pentru ei un ajutor puternic. „Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește.”

Aceasta este o epocă periculoasă pentru orice om care are talente care pot fi de valoare în lucrarea lui Dumnezeu; pentru că Satana își îndreaptă în mod continuu ispitele asupra unei astfel de persoane, încercând mereu să o umple de mândrie și ambiție, și când vrea Dumnezeu să o folosească, prea adesea este cazul că devine independentă și îngâmfată, socotindu-se capabilă să lupte singură. Aceasta va fi primejdia voastră, fraților, dacă nu aveți o viață de continuă credință și rugăciune. Puteți avea un simțământ adânc și constant despre lucrurile veșnice și acea iubire pentru omenire pe

care a arătat-o Hristos în viața Sa. O strânsă legătură cu cerul va da tonul pentru credincioșia voastră și va fi temelia succesului vostru. Simțământul vostru de dependență vă va aduce la rugăciune și simțul datoriei vă va chema la efort. Rugăciune și efort, efort și rugăciune vor fi ocupația vieții voastre. Trebuie să vă rugați ca și când eficiența și lauda s-ar datora întru totul lui Dumnezeu și să lucrați ca și când toată datoria ar fi a voastră. Dacă doriți să aveți putere, o puteți avea; cecul vostru pentru ea vă așteaptă. Numai să credeți în Dumnezeu, credeți-L pe Cuvânt, acționați prin credință, și binecuvântările vor veni.

[539]

În această privință, geniul, logica și elocvența nu vor ajuta. Pe cei care au o inimă smerită, statornică, pocăită, Dumnezeu îi acceptă și aude rugăciunile lor, și când Dumnezeu ajută, toate obstacolele vor fi învinse. Cât de mulți bărbați, cu mari daruri naturale și cunoștințe înalte, n-au reușit când au fost puși în poziții de răspundere, în timp ce aceia cu un intelect mai slab, care trăiesc într-un mediu mai puțin favorabil, au avut un succes minunat. Secretul a constat în faptul că cei dintâi s-au încrezut în ei înșiși, în timp ce cei de pe urmă s-au unit cu Cel care este minunat la sfat și puternic în lucrare spre a împlini ceea ce vrea El.

Lucrarea lor fiind totdeauna presantă, unora le este greu să-și ia timp pentru meditație și rugăciune; dar ei nu trebuie să facă această greșeală. Binecuvântarea cerului, obținută prin rugăciune zilnică, va fi ca pâinea vieții pentru suflet și-i va face să crească în putere morală și spirituală, ca pomul sădit lângă râul cu apă, ale cărui frunze sunt totdeauna verzi și ale cărui roade se vor arăta la timp potrivit.

Unii au făcut o greșeală serioasă, neglijând să ia parte la serviciul divin public. Privilegiile serviciului divin vor fi tot atât de folositoare atât pentru ei, cât și pentru alții, și sunt absolut necesare. Se poate ca ei să nu fie în stare să se folosească de aceste privilegii atât de des cum se folosesc de ele mulți alții. Adesea, medicii sunt chemați în Sabat să-i viziteze pe bolnavi și astfel, ziua de odihnă să devină o zi de muncă obositoare. Astfel de muncă de ușurare a suferinței a fost declarată de Mântuitorul nostru o lucrare de binefacere, care nu este o călcare a Sabatului. Dar acei care consacră în mod regulat Sabatele lor scrisului sau muncii, nefăcând nici o schimbare specială, își vatăcă propriile lor suflete, dau altora un exemplu care nu merită să fie imitat și nu cinstesc pe Dumnezeu.

[540]

Unii n-au ajuns să vadă importanța reală a participării la adunările religioase și faptul de a se da mărturie pentru Hristos și adevăr. Dacă acești frați nu obțin tărie spirituală prin îndeplinirea cu credincioșie a fiecărei îndatoriri creștine, venind astfel într-o legătură mai strânsă și mai sacră cu Răscumpărătorul lor, ei vor deveni slabi în putere morală. Cu siguranță că se vor ofili spiritual dacă nu-și schimbă în această privință felul lor de a fi.

Bărbații care au fost puși în slujba instituțiilor noastre ocupă posturi importante și de răspundere. Deși nu pot fi înlocuiți așa de ușor, totuși ei nu trebuie să creadă că sunt absolut necesari. Dumnezeu poate lucra și fără ei, dar ei nu pot lucra fără Dumnezeu. Bărbații aceștia trebuie să lucreze în armonie. Dacă își îndeplinește funcția în mod onorabil, fiecare trebuie să apere interesele financiare ale instituției, încredințate în grija lui. Dar bărbații aceștia trebuie să fie foarte atenți ca să nu aibă în vedere numai lucrarea domeniului lor și să lucreze pentru departamentul lor în paguba altor ramuri de aceeași importanță.

Fraților, voi sunteți în primejdia de a face greșeli grave în tranzacțiile voastre de afaceri. Dumnezeu vă avertizează să fiți atenți ca să nu nutriți tendința de a vă împovăra unii pe alții. Fiți cu băgare de seamă să nu cultivați tactica șmecherului, pentru că aceasta nu va rezista probei din ziua lui Dumnezeu. Este nevoie de ascuțime de minte și de chibzuință amănunțită, pentru că aveți de-a face cu tot felul de oameni; trebuie să apărați interesele instituțiilor, altfel mii de dolari vor merge în mâinile oamenilor necinstiți. Dar nu lăsați ca aceste trăsături de caracter să domine. Sub un control bun, ele sunt elemente principale în caracter și, având temerea de Dumnezeu în față și iubirea Lui în inimă, veți fi în siguranță.

Este mult mai bine să se renunțe la unele avantaje care ar putea fi câștigate decât să se cultive un spirit de zgârcenie, făcându-l astfel o lege a firii. Înșelătoria meschină nu este vrednică de un creștin. Noi ne-am despărțit de lume datorită acțiunii de separare pe care o exercită adevărul. Relele noastre trăsături de caracter nu sunt totdeauna vizibile pentru noi, deși ele pot fi foarte evidente pentru alții. Dar timpul și împrejurările ne vor dovedi cu siguranță și vor aduce la lumină aurul caracterului sau vor descoperi metalul de proastă calitate. Nici unul dintre noi nu este cunoscut sau citit de toți oamenii, până ce nu ne testează cuptorul de topit al lui Dumnezeu. Orice

cuget josnic, orice acțiune rea descoperă vreun defect de caracter. [541]
Toate aceste trăsături aspre trebuie să fie aduse sub dalta și ciocanul din marele atelier al lui Dumnezeu și harul lui Dumnezeu trebuie să le netezească și să le finiseze mai înainte de a putea fi potriviți pentru un loc în templul cel slăvit.

Dumnezeu poate să-i facă pe acești frați mai prețioși decât aurul fin, chiar decât aurul din Ofir, dacă se vor supune brațului Lui transformator. Ei trebuie să fie hotărâți să folosească în cea mai nobilă manieră fiecare aptitudine și fiecare ocazie. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie obiectul lor de studiu și călăuza lor când este să hotărască ce este cel mai de seamă și cel mai bine în toate cazurile. Caracterul cel nepătat, Modelul desăvârșit prezentat în fața lor în Evanghelie, trebuie studiat cu cel mai profund interes. Lecția cea mai importantă pentru ei este că numai curăția sufletească redă noblețea sufletului. Dumnezeu să ne libereze de folosirea oamenilor înțelepți în felul lumii. Singura lor speranță este să devină nebuni, ca să poată fi cu adevărat înțelepți.

Cel mai slab urmaș al lui Hristos a intrat în legătură cu puterea nemărginită. În multe cazuri, Dumnezeu poate face puțin pentru oamenii de știință pentru că ei nu simt nevoia să se sprijine pe El, care este izvorul a toată înțelepciunea; de aceea, după o încercare, El îi înlătură pentru bărbați cu talent inferior dar care au învățat să se încreadă în El, ale căror suflete sunt întărite prin bunătate, adevăr și credincioșie neșovăielnică și care nu vor ceda la nimic din ceea ce va lăsa o pată pe conștiință.

Fraților, dacă vă veți uni sufletele cu Dumnezeu, prin credință vie, El vă va face oameni puternici. Dacă vă încredeți în tăria și înțelepciunea voastră, veți da greș, cu siguranță. Nu este plăcerea lui Dumnezeu ca voi să aveți un interes atât de mic față de serviciul religios. Sunteți oameni reprezentativi și, ca atare, exercitați o influență mai întinsă decât persoanele din poziții mai puțin importante. Voi trebuie să căutați totdeauna mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Trebuie să fiți lucrători activi și interesați în comunitate, cultivând capacitățile voastre religioase și păstrându-vă propriile voastre suflete în iubirea lui Dumnezeu. Domnul are pretenții asupra voastră în această privință pe care voi nu le puteți nesocoti; voi trebuie să creșteți în har sau să fiți piperniciți și schilodiți în lucrurile spirituale. Nu este numai privilegiul vostru, ci [542]

și datoria voastră de a mărturisi pentru Hristos oricând și oriunde puteți și, exercitând mintea în acest fel, veți cultiva o iubire pentru lucrurile sfinte.

Noi suntem în primejdia de a-i privi pe slujitorii lui Hristos ca pe niște oameni simpli, nerecunoscându-i ca reprezentanți ai Lui. Toate considerațiile personale trebuie să fie lăsate deoparte; trebuie să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu trimis prin ambasadorii Săi. Hristos trimite mereu mesaje celor ce ascultă de glasul Lui. În noaptea agoniei Mântuitorului nostru din grădina Ghetsemani, ucenicii adormiți n-au auzit glasul lui Isus; ei nu au simțit prezența îngerului și au pierdut puterea și slava scenei datorită somnolenței, nereușind astfel să primească dovada care le-ar fi întărit sufletele pentru scenele teribile care îi așteptau. În felul acesta, chiar bărbații care au cea mai mare nevoie de îndrumare divină, adesea, nu reușesc să o primească deoarece nu comunică cu cerul. Satana caută mereu să impresioneze și să stăpânească mintea și nici unul dintre noi nu este în siguranță, dacă nu avem o legătură continuă cu Dumnezeu. Noi trebuie să primim în fiecare clipă provizii din cer și, dacă vom fi păstrați prin puterea lui Dumnezeu, trebuie să ascultăm de toate cerințele Lui.

Condiția ca voi să aduceți roade este să rămâneți în Vița cea vie. „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard.”

[543] Toate țintele și intențiile voastre bune nu vor fi în stare să reziste testului ispitirii. Voi trebuie să fiți bărbați ai rugăciunii. Cererile voastre nu trebuie să fie nelămurite, ocazionale, pe apucate, ci serioase, stăruitoare și constante. Nu este necesar să fii singur sau să te pleci pe genunchi ca să te rogi, ci, în timp ce munciți, sufletele voastre adesea pot fi înălțate la Dumnezeu, prinzându-se de țaria Lui; atunci veți fi bărbați hotărâți, integri, care nu vor fi nicicum abătuți de la adevăr, corectitudine și dreptate.

Voi sunteți apăsați de griji urgente, de poveri și îndatoriri, dar cu cât este mai mare apăsarea, cu cât mai grele sunt poverile pe care

trebuie să le duceți, cu atât aveți mai mare nevoie de ajutor divin. Ajutorul vostru va fi Isus. Voi aveți nevoie continuă de lumina vieții pentru a vă lumina calea, și apoi razele ei divine se vor reflecta asupra altora. Lucrarea lui Dumnezeu este un tot desăvârșit pentru că toate părțile ei sunt perfecte. Atenția conștiințioasă față de lucrurile pe care lumea le numește mărunte este ceea ce face marea frumusețe și succesul vieții. Mici fapte de caritate, puține cuvinte de amabilitate, mici fapte de lepădare de sine, o înțeleaptă folosire a ocaziilor mici și o atentă cultivare a micilor talente fac ca bărbații să fie mari înaintea lui Dumnezeu. Dacă acele lucruri mici sunt luate în seamă cu credincioșie, dacă darurile acelea sunt în voi și abundă, ele vă vor face desăvârșiți în orice lucrare bună.

Nu este de ajuns să dați cu generozitate pentru cauza lui Dumnezeu. El cere o consacrare fără rezerve a tuturor puterilor voastre. Poate că voi credeți că este dificil ca, în poziția pe care o aveți, să mențineți o strânsă legătură cu Dumnezeu; dar lucrarea voastră va fi de zece ori mai grea dacă nu veți face acest lucru. Satana vă va bloca drumul cu ispitirile sale, dar voi veți putea câștiga biruința numai prin Hristos. Aceeași voință cu neputință de domolit, care dă succes în urmărirea îndeletnicirilor intelectuale, este esențială pe calea creștină. Voi trebuie să fiți reprezentanți ai lui Isus Hristos. Energia și perseverența voastră în desăvârșirea unui caracter creștin trebuie să fie cu atât mai mare decât cele arătate în oricare altă îndeletnicire, cu cât lucrurile veșnice sunt mult mai importante decât treburile vremelnice.

Ca să aveți vreodată succes în viața creștină, trebuie să vă hotărâți să fiți oameni după inima lui Dumnezeu. Domnul dorește ca influența voastră să fie exercitată în biserică și în lume spre a înălța stindardul creștinismului. Caracterul cu adevărat creștin trebuie să fie marcat de fermitatea scopului, de o hotărâre de nestăpânit, să nu poată fi modelat sau îngenuncheat de pământ sau iad. Cel care nu este orb față de atracțiile onorurilor lumesti, indiferent la amenințări și nemișcat de momeli va fi pe neașteptate doborât de născocirile lui Satana.

Dumnezeu cheamă la o completă și totală consacrare, și El nu va accepta nimic mai puțin decât aceasta. Cu cât este mai dificilă poziția voastră, cu atât mai mult aveți nevoie de Isus. Iubirea și teama de Dumnezeu l-a păstrat pe Iosif curat și nepătat la curtea

regelui. El a fost înălțat, oferindu-i-se bogății și onoarea de a fi al doilea după rege; și această înălțare pe cât a fost de neașteptată, pe atât a fost de mare. Este imposibil să te afli pe o înălțime dominantă fără primejdie. Furtuna lasă nevătămată floarea modestă din vale, în timp ce se luptă cu copacul foarte înalt de pe vârful muntelui. Există mulți bărbați pe care Dumnezeu putea să-i folosească cu un succes minunat când erau apăsați de sărăcie — El putea să-i facă aici de folos și dincolo să-i încununeze cu slavă, — dar prosperitatea i-a ruinat; ei au fost trași în groapă pentru că au uitat să fie smeriți, au uitat că Dumnezeu era tăria lor și au devenit independenți și îngâmfați.

Iosif a suportat proba caracterului în adversitate și aurul nu s-a înnegrit datorită prosperității. El a dovedit același respect sacru față de voința lui Dumnezeu când a stat alături de tron ca și atunci când s-a aflat în celula întemnițatului. Iosif a dus religia lui peste tot, și acesta a fost secretul credincioșiei lui neșovăielnice. Ca bărbați reprezentativi, voi trebuie să aveți puterea a tot pătrunzătoare a adevăratei evlavii. Vă spun, cu frică de Dumnezeu, că sunteți asaltați de primejdii pe care nu le vedeți și de care nu vă dați seama. Trebuie să vă ascundeți în Isus. Nu sunteți în siguranță dacă nu apucați mâna lui Hristos. Trebuie să vă păziți de orice fel de îngâmfare și să nutriți acel spirit care e gata mai degrabă să sufere decât să păcătuiască. Nici o biruință pe care o puteți câștiga nu va fi așa de prețioasă ca cea câștigată asupra eului.

În viziunea care mi-a fost dată la 9 octombrie 1878, mi s-a arătat poziția pe care ar trebui să o ocupe sanatoriul la Battle Creek precum și caracterul și influența care ar trebui să fie menținute de către toți cei în legătură cu el. Această instituție importantă a fost înființată prin providența lui Dumnezeu, și binecuvântarea Lui este indispensabilă pentru succesul ei. Medicii nu sunt vraci, nici necredincioși, ci bărbați care cunosc organismul uman și cele mai bune metode de tratare a bolii — bărbați care au teamă de Dumnezeu și un interes serios pentru bunăstarea morală și spirituală a pacienților. Acest interes, manifestat atât pentru binele spiritual, cât și pentru cel fizic, nu trebuie să fie ascuns de către administratori. Printr-o viață de adevărată integritate creștină, ei pot da lumii o pildă vrednică de imitat; și ei nu trebuie să ezite să lase să se vadă că, pe lângă iscusința lor în tratarea bolii, ei câștigă continuu înțelepciune și cunoștință de la Hristos, cel mai mare Învățător cunoscut vreodată de lume. Ei trebuie să aibă această legătură cu Izvorul a toată înțelepciunea pentru a face ca munca lor să aibă succes.

Adevărul are puterea de a ridica pe primitor. Dacă adevărul biblic își exercită influența lui sfințitoare asupra inimii și caracterului, aceasta îi va face pe credincioși mai inteligenți. Un creștin va înțelege responsabilitățile lui față de Dumnezeu și față de semenii săi dacă este într-adevăr unit cu Mielul lui Dumnezeu, care și-a dat viața pentru lume. Numai printr-o continuă folosire atât a puterilor intelectuale, cât și a celor morale putem spera să corespundem scopului Creatorului nostru.

Dumnezeu n-are plăcere de cei care sunt indiferenți sau delăsători spre a deveni lucrători eficienți și bine informați. Creștinul trebuie să aibă mai multă inteligență și un discernământ mai ager decât cel lumesc. Studiul Cuvântului lui Dumnezeu dezvoltă continuu mintea și întărește intelectul. Nu există nimic care să curețe și să ridice în așa fel caracterul și să dea vigoare fiecărei aptitudini

ca exercițiul continuu al minții de a prinde și a pricepe greutatea și importanța adevărilor.

[546] Mentea umană ajunge pipernicită și slăbită când se ocupă numai cu chestiuni banale, neridicându-se niciodată deasupra nivelului lucrurilor vremelnice și nedobândind simțul necesar pentru a pătrunde tainele nevăzutului. Înțelegerea este adusă în mod gradat în dreptul subiectelor cu care ea este obișnuită în mod continuu. Mentea își va micșora puterile și își va pierde capacitatea dacă nu este exercitată să dobândească cunoștință în plus și nu este pusă sub presiune spre a pricepe descoperirile puterii divine din natură și din Cuvântul sacru.

Dar o cunoștință a faptelor și a teoriilor, oricât de importante ar fi ele, sunt de mică valoare, dacă nu sunt aplicate. Există primejdia ca cei care și-au dobândit educația din cărți să nu reușească să înțeleagă că sunt novici în ce privește cunoștința experimentală. Aceasta este adevărat mai ales în dreptul celor care lucrează la sanatoriu. Instituția aceasta are nevoie de bărbați ai gândirii și priceperii. Medicii, administratorul, infirmiera-șefă și ajutoarele trebuie să fie persoane culte și cu experiență. Dar unii nu înțeleg necesitățile unei astfel de instituții și înaintea greoi an după an, nefăcând nici o îmbunătățire mai de seamă. Acțiunile lor se repetă fără nici o schimbare; fiecare zi nu este decât repetarea celei precedente.

Mentea și inima acestor lucrători mecanici sunt slăbite. În fața lor se află ocazii; dacă sunt studiosi, pot obține o educație de cea mai mare valoare, dar ei nu apreciază privilegiile acordate. Nici unul nu trebuie să se mulțumească cu educația prezentă, ci să se pregătească zilnic pentru o mai mare responsabilitate.

[547] Este de mare importanță ca cel care este ales să poarte grija intereselor spirituale ale pacienților și ajutoarelor să fie un om cu judecată sănătoasă și de principiu ferm, un om cu influență morală, care știe cum să lucreze cu sufletele. El trebuie să fie înțelept și cult, afectuos și inteligent. Se poate ca la început să nu fie întru totul eficient în toate privințele, dar prin cugetare serioasă și prin exercitarea abilităților sale trebuie să se pregătească pentru această lucrare importantă. Cea mai mare înțelepciune și gentilețe sunt necesare pentru a lucra competent în această direcție, totuși cu integritate inflexibilă pentru că trebuie întâmpinate prejudecata, bigotismul și eroarea de toate felurile.

Locul acesta nu trebuie să fie ocupat de un om care are un temperament iritabil și combativitate tăioasă. Trebuie atenție, ca religia lui Hristos să nu apară respingătoare datorită asprimii și nerăbdării. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să caute ca, prin blândețe, gentilețe și iubire, să reprezinte corect sfânta noastră credință. În timp ce crucea nu trebuie să fie niciodată ascunsă, el trebuie să prezinte și iubirea desăvârșită a Mântuitorului. Lucrătorul trebuie să fie îmbibat cu spiritul lui Isus și atunci comorile sufletului vor fi prezentate în cuvinte care își vor găsi drum spre inimile celor care ascultă. Religia lui Hristos exemplificată în viața zilnică a urmașilor Săi va exercita o influență de zece ori mai mare decât cele mai elocvente predici.

Lucrătorii inteligenți și temători de Dumnezeu pot face mult pentru a-i schimba în bine pe cei care vin să se trateze la sanatoriu. Persoanele acestea sunt bolnave nu numai fizic, ci și mintal și moral. În multe cazuri, educația, obiceiurile și întreaga viață au fost greșite. Ei nu pot face în câteva zile schimbările necesare pentru adoptarea obiceiurilor corecte. Trebuie să aibă timp să cerceteze problema și să învețe calea cea dreaptă. Dacă toți cei implicați în lucrarea de la sanatoriu ar reprezenta corect adevărurile reformei sănătății și sfânta noastră credință, ei ar influența și ar modela mintea pacienților. Contrastul dintre obiceiurile greșite și cele care sunt în armonie cu adevărul lui Dumnezeu are o putere convingătoare.

Omul nu este ce ar putea fi și ceea ce dorește Dumnezeu să fie. Puterea cea mare a lui Satana asupra neamului omenesc îi ține pe oameni la un nivel inferior; dar aceasta nu trebuia să fie așa, altfel Enoh nu putea să devină atât de onorat și de înnobilit, încât să umble cu Dumnezeu. Omul nu trebuie să înceteze să crească intelectual și spiritual în timpul întregii lui vieți. Dar mintea multora este atât de ocupată cu ei înșiși și cu propriile lor interese egoiste, încât nu mai lasă loc pentru cugete mai înalte și mai nobile. Și standardul realizărilor intelectuale și spirituale este mult prea scăzut. Sunt mulți care, cu cât este mai responsabilă poziția pe care o ocupă, cu atât sunt mai mulțumiți de ei înșiși și nutresc ideea că poziția dă reputație omului. Puțini înțeleg că au o lucrare continuă în fața lor, și anume să dezvolte răbdare, simpatie, iubire de oameni, conștiinciozitate și credincioșie — trăsături de caracter indispensabile pentru cei care ocupă poziții de răspundere. Toți cei care lucrează în sanatoriu ar

trebui să aibă o considerație sacră pentru drepturile altora, care nu este altceva decât ascultare de principiile Legii lui Dumnezeu.

Unii din această instituție sunt dureros de lipsiți de calitățile atât de necesare pentru fericirea celor ce vin în contact cu ei. Medicii și ajutoarele din diferitele ramuri ale lucrării ar trebui să se ferească cu atenție de răceală egoistă, de o predispoziție distantă, nesociabilă, pentru că aceasta va înstrăina afecțiunea și încrederea pacienților. Mulți dintre cei care vin la sanatoriu sunt persoane distinse, sensibile, cu un delicat discernământ pătrunzător. Persoanele acestea descoperă de îndată astfel de defecte și le comentează. Oamenii nu pot să-L iubească pe Dumnezeu în gradul cel mai înalt și pe semenii lor ca pe ei înșiși și să fie atât de reci ca muntele de gheață. Ei nu-L jefuiesc numai pe Dumnezeu de iubirea datorată Lui, ci îi jefuiesc și pe semenii lor. Iubirea este o plantă de cultură cerească și trebuie îngrijită și hrănită. Inimi afectuoase, cuvinte de iubire vrednice de încredere vor fericii familii și vor exercita o influență înălțătoare asupra tuturor celor din sfera lor de influență.

Cei care folosesc cel mai mult privilegiile și ocaziile pe care le au vor fi, în sensul biblic, oameni talentați și educați; nu numai învățați, ci educați în ce privește mintea, manierele, comportamentul. Ei vor fi distinși, delicați, afectuoși. Aceasta mi-a fost arătat că este ceea ce Dumnezeu din cer cere în instituțiile de la Battle Creek. Dumnezeu ne-a dat puteri pentru a fi folosite, dezvoltate și întărite prin educație. Noi trebuie să raționăm și să reflectăm, să facem cu precauție legătura dintre cauză și efect. Când este practicat acest lucru, va fi, din partea unora, o chibzuință și o grijă mai mari, în ce privește cuvintele și acțiunile lor, ca să poată corespunde întru totul scopului lui Dumnezeu în aducerea lor la ființă.

[549] Noi trebuie să ținem mereu minte că nu suntem numai învățători, ci și învățați în această lume, pregătindu-ne pe noi înșine și pe alții pentru o sferă de acțiune mai înaltă din viața viitoare. Măsura rațiunii de a fi a omului se află în cunoașterea voinței lui Dumnezeu și a îndeplinirii ei. Stă în puterea noastră să cultivăm atât de mult mintea și manierele, încât lui Dumnezeu să nu-I fie rușine să ne recunoască. La sanatoriu trebuie să fie un standard înalt. Dacă există în rândurile noastre oameni de cultură, cu putere intelectuală și morală, ei trebuie să fie chemați în față, să ocupe posturi în instituțiile noastre.

Medicii noștri nu trebuie să fie deficitari în nici o privință. În fața lor este deschis un câmp larg de activitate, și dacă nu devin îndemânatici în profesia lor, n-au decât să se învinuiască pe ei înșiși. Ei trebuie să fie cercetători sârguincioși, și printr-o aplicare discretă și o corectă atenție la amănunte, ei trebuie să devină purtători de grijă. Să nu fie necesar ca cineva să meargă după ei, să vadă dacă își fac bine lucrarea.

Cei care ocupă poziții de răspundere trebuie să se educe și să se instruiască pe ei înșiși în așa fel, încât toți cei care sunt în sfera lor de influență să poată vedea ce poate fi omul și ce poate face când este în legătură cu Dumnezeuul înțelepciunii și puterii. Un om astfel privilegiat de ce să nu devină puternic din punct de vedere intelectual? Cei din lume au susținut mereu, în mod batjocoritor, că cei care cred adevărul prezent sunt slabi la minte, defectuoși în educație, fără poziție sau influență. Noi știm că aceasta nu este adevărat; dar nu cumva există vreun motiv pentru astfel de declarații? Mulți au socotit că este un semn de umilință să fii ignorant și necultivat. Astfel de persoane sunt înșelate în privința adevăratei umilințe și a blândeții creștine.

Datoria față de cei săraci

Administratorii sanatoriului nu trebuie să se conducă după principiile care stăpânesc celelalte instituții de acest fel, în care conducătorii, acționând din motive politice, îi onorează pe cei bogați, în timp ce săracii sunt neglijați. Adesea, aceștia din urmă au mare nevoie de simpatie și sfat, pe care nu le primesc totdeauna, deși, din punct de vedere moral, ei sunt mai valoroși înaintea lui Dumnezeu decât cei bogați. Apostolul Iacov a dat un sfat precis cu privire la felul în care trebuie tratați cei bogați și cei săraci:

„Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu inel de aur și cu o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost; și voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, și-i ziceți: «Tu șezi în locul acesta bun!» Și apoi ziceți săracului: «Tu stai colo în picioare!» Sau: «Șezi jos la picioarele mele!» Nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele? Ascultați, prea iubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?»

Deși Hristos a fost bogat în curțile cerești, totuși El a devenit sărac pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să putem fi bogați. Isus i-a onorat pe cei săraci, împărțându-le starea lor umilă. Din istoria vieții Lui noi trebuie să învățăm cum să-i tratăm pe cei săraci. Unii duc datoria de binefacere până la extreme, dar, în realitate vatămă pe cei nevoiași, făcând prea mult pentru ei. Săracii nu se străduiesc întotdeauna așa cum ar trebui. În timp ce nu trebuie neglijați și lăsați să sufere, ei trebuie să fie învățați să se ajute singuri.

Cauza lui Dumnezeu nu trebuie trecută cu vederea pentru că atenția noastră a fost acordată săracilor. Odată, Hristos le-a dat ucenicilor Săi o învățătură foarte importantă cu privire la acest subiect. Când Maria a turnat untdelemnul pe capul lui Isus, Iacomul Iuda a mijlocit în favoarea celor săraci, murmurând pentru ceea ce el a socotit a fi o pierdere de bani. Dar Isus a apărut fapta, spunând:

[551] „De ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine”.

„Oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei.” Prin aceasta, suntem învățați că Hristos trebuie să fie onorat cu tot ce avem mai bun din avutul nostru. Dacă toată atenția voastră ar fi îndreptată numai spre ușurarea nevoilor celor săraci, cauza lui Dumnezeu ar fi neglijată. Nici unul nu va suferi dacă ispravnicii Lui își fac datoria, dar în primul rând trebuie să fie susținută cauza lui Hristos.

Cei săraci trebuie să fie tratați cu tot atât de mult interes ca și cei bogați. Practica de a cinsti pe bogați și a disprețui și neglija pe săraci este un păcat în fața lui Dumnezeu. Cei care sunt înconjurați de toate comoditățile vieții sau care sunt răsfățați și alinați de către lume pentru să sunt bogați nu simt nevoie de simpatie și considerație afectuoasă cum simt persoanele ale căror viață a fost o lungă luptă cu sărăcia. Aceștia din urmă au puțin în această viață spre a-i face fericiți sau veseli și ei vor aprecia simpatia și iubirea. Medicii și ajutoarele lor nu trebuie să neglijeze în nici un caz această categorie, pentru că, făcând așa, ei pot să neglijeze pe Hristos în persoana sfinților Săi.

Sanatoriul nostru a fost construit spre folosul omenirii suferinde, bogați sau săraci din toată lumea. Multe dintre comunitățile noastre au doar un mic interes față de această instituție, cu toate că au dovezi suficiente că ea este unul dintre mijloacele hotărâte de Dumnezeu să-i aducă pe bărbați și femei sub influența adevărului și spre a salva multe suflete. Comunitățile care au săraci în mijlocul lor nu trebuie să neglijeze ispravnicia lor și să arunce sarcina celor săraci și bolnavi asupra sanatoriului. Toți membrii diferitelor comunități sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru cei în suferință apropiați lor. Ei trebuie să poarte propriile lor poveri. Dacă au persoane bolnave în mijlocul lor cărora doresc să le fie de folos prin tratament, ar trebui, dacă sunt în stare, să-i trimită la sanatoriu. Făcând acest lucru, ei nu numai că vor sprijini instituția pe care a înființat-o Dumnezeu, dar îi și ajută pe cei care au nevoie de ajutor, îngrijindu-se de săraci așa cum ne cere Dumnezeu.

N-a fost în planul lui Dumnezeu ca sărăcia să părăsească vreodată lumea. Păturile sociale n-aveau să fie egalizate niciodată, pentru că starea de diversitate care caracterizează rasa noastră este unul din mijloacele prin care Dumnezeu a hotărât să pună la încercare și să dezvolte caracterul. Mulți au susținut cu un mare entuziasm că toți

oamenii trebuie să aibă parte egală din binecuvântările vremelnice ale lui Dumnezeu, dar nu acesta a fost scopul Creatorului. Hristos a spus că pe săraci îi vom avea totdeauna cu noi. Săracii, ca și bogații, sunt cumpărați prin sângele Său; și printre urmașii Lui, în cele mai multe cazuri, primii Îi servesc, urmărind un singur scop, în timp ce ultimii își leagă continuu afecțiunile lor de comorile pământești, iar Hristos este uitat. Grijile acestei vieți și lăcomia de bogății întunecă slava lumii veșnice. Ar fi cea mai mare nenorocire care să se abată vreodată asupra omenirii dacă toți ar fi puși pe o treaptă egală în ce privește averile lumești.

Sănătate și religie

Frica de Domnul va face mai mult pentru vizitatorii sanatoriu-
lui decât oricare alte mijloace care pot fi folosite pentru refacerea
sănătății. În nici un caz religia nu trebuie pusă pe planul al doilea,
ca și când ar fi spre paguba celor care vin să fie tratați. Dimpotrivă,
totdeauna trebuie scos în evidență faptul că legile lui Dumnezeu
din natură și revelație sunt „viață pentru cei ce le găsesc și sănătate
pentru tot trupul lor”.

Mândria și moda îi țin pe bărbați și femei în cea mai veritabilă
sclavie a obiceiurilor fatale pentru sănătate și chiar pentru viața
însăși. Apetitul și pasiunile, care cer cu tărie să fie satisfăcute, calcă
în picioare rațiunea și conștiința. Aceasta este lucrarea teribilă a
lui Satana, și el depune continuu cele mai hotărâte eforturi spre a
întări lanțurile cu care își leagă victimele. Cei care toată viața și-au
satisfăcut obiceiurile rele nu-și dau seama totdeauna de necesitatea
unei schimbări. Și mulți vor să persiste cu orice preț în satisfacerea
dorinței pentru plăcerea păcătoasă. Lăsați conștiința să fie trezită și
veți câștiga mult. Numai harul lui Hristos poate convinge și converti
inima; numai prin acesta pot sclavii obiceiului să obțină putere
pentru a rupe lanțurile care îi leagă. Îngăduința de sine trebuie adusă
să vadă și să simtă că este necesară o mare reînnoire morală, dacă vor
să facă față cerințelor legii divine; templul sufletului a fost profanat,
și Dumnezeu îi cheamă să se trezească și să se străduiască cu toată
puterea să recâștige natura umană dată de Dumnezeu care a fost
sacrificată prin satisfacere păcătoasă.

[553]

Adevărul divin nu poate să influențeze intelectul atâta timp cât
datinile și obiceiurile se opun principiilor lui. Cei care sunt dispuși
să se informeze cu privire la efectul satisfacerii păcătoase asupra
sănătății și care încep lucrarea de reformă, chiar dacă o fac din
motive egoiste, se așează acolo unde adevărul lui Dumnezeu poate
găsi acces la inima lor. Și pe de altă parte, conștiința celor care sunt
atingși de prezentarea adevărului Scripturii, va fi trezită în ceea ce
privește subiectul sănătății. Ei văd și simt nevoia de a se desprinde

de obiceiurile și apetitul care i-au terorizat și stăpânit timp atât de îndelungat. Sunt mulți care ar primi adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, judecata lor fiind convinsă de dovada cea mai clară; dar dorințele trupești, care cer cu tărie satisfacție, stăpânesc intelectul și resping adevărul ca fiind fals, pentru că el vine în contradicție cu înclinațiile lor păcătoase.

„Frica Domnului este începutul înțelepciunii”. Când oamenii cu obiceiuri rele și practici păcătoase se supun puterii divine a adevărului, pătrunderea Cuvântului lui Dumnezeu dă lumină și pricepere celui neștiutor. Aceasta este o aplicare a adevărului pentru inimă; și puterea morală, care părea că este paralizată, se trezește. Primitorul este stăpânit de o inteligență mai puternică și mai clară decât înainte. El a pironit sufletul lui de Stânca cea veșnică. Sănătatea se îmbunătățește exact în măsura încrederii lui în Hristos. În felul acesta, religia și legile sănătății merg mână în mână.

Administrarea unei instituții atât de mari și importante ca sanatoriul implică, în mod necesar, o mare responsabilitate, atât în problemele materiale, cât și spirituale. Este de cea mai mare importanță ca această casă de sănătate pentru cei care sunt bolnavi, atât trupește, cât și sufletește, să fie în așa fel, încât Isus, marele Vindecător, să poată prezida în mijlocul lor și tot ce este de făcut să se poată face sub controlul Duhului Său. Toți cei care au legătură cu această instituție trebuie să se pregătească pentru credincioasa îndeplinire a răspunderii date de Dumnezeu. Ei trebuie să participe la fiecare sarcină mică cu tot atât de multă credincioșie ca și pentru problemele de mare importanță. Toți trebuie să cerceteze cu rugăciune cum pot să devină folositori și cum să facă din acest loc de adăpost pentru bolnavi un mare succes.

Noi nu ne dăm prea bine seama cât de îngrijorați sunt pacienții care vin la sanatoriu cu privire la bolile de care suferă, toți dorind ajutor, unii fiind îndoielnici și neîncrezători, în timp ce alții sunt mai încrezători că li se vor alina suferințele. Cei care ne-au vizitat instituția privesc cu interes fiecare îndrumare către principiile care sunt cultivate de administratorii ei.

Toți cei care mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu, trebuie să aibă mereu în vedere că sunt misionari, atunci când în lucrările lor vin în legătură cu toate tipurile de temperamente. Acolo va fi cel cult și cel incult, cel umil și cel mândru, cel religios și cel sceptic, cel încrezător și cel bănuitor, cel generos și cel zgârcit, bogatul și săracul; de fapt, printre pacienții de la sanatoriu se vor găsi toate felurile de caractere și stări sociale. Cei care vin la această casă de sănătate vin pentru că au nevoie de ajutor; și astfel, oricare ar fi starea sau situația lor, ei recunosc că nu sunt în stare să se ajute singuri. Aceste temperamente diferite nu pot fi tratate la fel; cu toate acestea, fie că sunt bogați sau săraci, de sus sau de jos, dependenți sau independenți, cu toții au nevoie de amabilitate, simpatie și iubire. Prin contactul mutual, temperamentele noastre trebuie să primească

[555] șlefuire și purificare. Noi suntem dependenți unul de altul, strâns legați împreună prin legături de frățietate umană.

„Făcuți dependenți unul de altul,
— Slugă sau stăpân ori prieten — de către Înaltul,
El cheamă pe unul și pe altul, la strigăt de ajutor,
Până ce slăbiciunea unuia mărește puterea tuturor.”

Creștinismul vine în contact cu lumea prin relații sociale. Fiecăru-i bărbat sau femeie, care a gustat din iubirea lui Hristos și a primit în inimă iluminarea divină, Dumnezeu îi cere să reverse lumină pe cărarea întunecoasă a celor care nu cunosc calea mai bună. Fiecare lucrător din acel sanatoriu trebuie să devină un martor al lui Isus. Puterea socială, sfințită prin Duhul lui Hristos, trebuie să fie folosită spre a câștiga suflete pentru Mântuitorul.

Cel care are de-a face cu persoane care se deosebesc atât de mult în caracter, dispoziție și temperament va avea necazuri, încurcături și conflicte, chiar dacă procedează în felul cel mai bun. El poate fi dezgustat de ignoranța, mândria și independența pe care le va întâlni; dar aceasta nu trebuie să-l descurajeze. El trebuie să stea unde va dirija, mai degrabă decât să fie dirijat. Tare ca o stâncă față de principiu, cu o credință conștientă, el trebuie să stea necorupt de influențele din jur. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie schimbat prin influențele diferite la care trebuie să fie expuși în mod necesar, ci trebuie să fie de partea lui Isus și, cu ajutorul Duhului Său, să exercite o putere transformatoare asupra minții deformate de obiceiuri eronate și corupte de păcat.

Hristos nu trebuie să fie ascuns în inimă și încuiat înăuntru ca o comoară râvnită, sacră și plăcută, spre a se bucura de ea numai posesorul. Noi trebuie să-L avem pe Hristos în inima noastră ca un izvor de apă care țâșnește în viața veșnică, reîmprospătându-i pe toți cei care vin în contact cu noi. Noi trebuie să-L mărturisim pe Hristos deschis și cu curaj, arătând în caracterul nostru blândețea, umilința și iubirea Lui până ce oamenii vor fi încântați de frumusețea sfințeniei. Nu este cea mai bună cale de a ne păstra religia așa cum astupăm parfumul în flacon, ca să nu-și piardă mirosul.

[556] Tocmai conflictele și eșecurile pe care le întâlnim trebuie să ne facă mai tari și să dea stabilitate credinței noastre. Noi nu trebuie

să fim clătinați, ca o trestie în vânt, de orice influență trecătoare. Sufletele noastre, încălzite și întărite de adevărurile Evangheliei și reîmprospătate de harul divin, trebuie să se deschidă, să se dezvolte și să reverse aroma lor asupra altora. Îmbrăcați cu toată armura neprihănirii, putem ține piept oricărei influențe, iar curăția noastră va rămâne nepătată.

Toți trebuie să aibă în vedere că cerințele lui Dumnezeu asupra lor sunt importante pentru toți ceilalți. Dumnezeu a dat fiecărei persoane capacități spre a le îmbunătăți, astfel ca să poată reflecta slava Dăătorului. În fiecare zi trebuie făcut un oarecare progres. Dacă lucrătorii pleacă de la sanatoriu așa cum au venit, fără nici o îmbunătățire categorică și fără să dobândească cunoștință și tărie spirituală, ei au suferit o pierdere. Planul lui Dumnezeu este ca fiii Săi să crească continuu, să crească până la statura plinătății de bărbați și femei în Hristos. Toți cei care nu cresc spre a deveni mai tari, mai ferm înrădăcinați și întemeiați în adevăr, retrogradează în mod continuu.

Trebuie făcut un efort special pentru asigurarea serviciilor de către lucrători creștini conștiincioși. Planul lui Dumnezeu este ca o instituție de sănătate să fie organizată și controlată exclusiv de către adventiștii de ziua a șaptea; și când sunt aduși necredincioși să ocupe posturi de răspundere, acolo va domina o influență care va avea o pondere grea cu efect negativ pentru sanatoriu. Dumnezeu n-a intenționat ca această instituție să funcționeze după rânduiala vreunui alt institut de sănătate din țară, ci să fie unul dintre cele mai eficiente mijloace în mâinile Sale, spre a da lumină pentru lume. Ea trebuie să continue înaintarea în domeniul științific, al puterii morale și spirituale, ca santinelă credincioasă a reformei, din toate punctele de vedere; și toți cei care lucrează în ea trebuie să fie reformatori, respectându-i regulile și ținând seama de lumina reformei sănătății, care strălucește acum asupra noastră ca popor.

Toți pot fi o binecuvântare pentru alții, dacă se vor așeza acolo unde vor reprezenta corect religia lui Isus Hristos. Dar a fost mai mare dorința de a face prezentabilă, pe orice cale, înfățișarea exterioară care să poată ajunge la mintea pacienților lumești decât să se mențină o legătură vie cu cerul, să vegheze și să se roage ca această unealtă a lui Dumnezeu să poată avea succes deplin în a face bine atât trupurilor, cât și sufletelor oamenilor.

Ce poate fi spus și ce poate fi făcut spre a trezi convingerea în inimile tuturor celor care au legătură cu această instituție importantă? Cum pot fi conduși să vadă și să simtă pericolul de a face mișcări greșite, dacă nu au zilnic o experiență vie în lucrurile lui Dumnezeu? Medicii au o astfel de misiune, încât, dacă ar exercita o influență în conformitate cu credința lor, ar avea o putere modelatoare asupra tuturor celor care au legătură cu instituția. Acesta este unul dintre cele mai bune câmpuri misionare din lume și toți cei din poziții de răspundere trebuie să devină familiarizați cu Dumnezeu, primind mereu lumină din cer. Niciodată n-a fost o perioadă atât de importantă în istoria sanatoriului ca cea prezentă, niciodată un timp în care să fie în joc atât de multe. Noi suntem înconjurați de pericolele zilelor de pe urmă; Satana a coborât cu mare putere și lucrează cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei care pier, pentru că știe că timpul lui este scurt. Lumina trebuie acum să lumineze în cuvintele și comportamentul nostru cu strălucire crescândă pe calea celor care sunt în întuneric.

Unii nu sunt ceea ce Domnul dorește ca ei să fie. Ei sunt repeziți și aspri și au nevoie de influența îmblânzitoare și calmantă a Duhului lui Dumnezeu. Nu este niciodată convenabil să iei crucea și să urmezi pe calea lepădării de sine; dar totuși, acest lucru trebuie făcut. Dumnezeu dorește ca toți să aibă harul și Duhul Său pentru a face ca viața lor să fie plăcut mirositoare. Unii sunt prea independenți, prea încrezuți în sine și nu se sfătuiesc cu alții așa cum ar trebui.

[558] Frații mei, trăim într-un timp solemn. Trebuie făcută o lucrare importantă pentru propriile noastre suflete și pentru sufletele altora, altfel vom avea de întâmpinat o pierdere infinită. Noi trebuie să fim transformați prin harul lui Dumnezeu, altfel vom lipsi din cer și, prin influența noastră, vor lipsi și alții împreună cu noi. Îngăduiți-mi să vă asigur că luptele și conflictele care trebuia să fie îndurate în îndeplinirea datoriei, lepădarea de sine și sacrificiile care trebuie făcute, dacă suntem credincioși față de Hristos, nu sunt provocate de El. Ele nu sunt impuse printr-o poruncă arbitrară sau inutilă și nu vin din asprimea vieții pe care ne cere El s-o ducem în slujba Lui. Necazurile vor exista mai mari și mai multe la număr dacă vom refuza ascultarea față de Hristos, devenind slujitorii lui Satana și robi ai păcatului.

Isus ne invită să venim la El, și El va lua greutatea de pe umerii noștri oboșiți și va pune asupra noastră jugul Lui, care este bun, și povara Lui, care este ușoară. Calea pe care ne invită El să umblăm nu ne-ar fi costat niciodată vreun chin dacă am fi umblat totdeauna pe ea. Numai atunci când ne abatem de la cărarea datoriei ea devine grea și spinoasă. Sacrificiile pe care trebuie să le facem în umblarea noastră pe urmele lui Hristos, sunt tot atâția pași de întoarcere pe cărarea luminii, a păcii și a fericirii. Îndoielile și temerile cresc prin îngăduință față de propriile slăbiciuni și cu cât sunt satisfăcute mai mult, cu atât sunt mai greu de învins. Este mai sigur să părăsești orice sprijin pământesc și să apuci mâna Aceluia care a ridicat și salvat pe ucenicul care se afunda în marea furtunoasă.

Dumnezeu vă cheamă să uniți simplitatea încrezătoare a copilului cu tăria și maturitatea bărbatului. El ar dori ca voi să dezvoltati adevăratul caracter de aur și, prin meritele lui Hristos, puteți face acest lucru. Sufletul meu este împovărat pentru cei care nu simt nevoia unei constante legături cu cerul spre a face lucrarea care le revine ca santinele credincioase ale lui Dumnezeu.

Religia este ceea ce lipsește. Noi trebuie să mâncăm din pâinea vieții și să bem din apa mântuirii. Trebuie să cultivăm iubire, nu ceea ce pe nedrept este numit dragoste, care ne conduce să iubim păcatul și să îndrăgim pe păcătoși, ci dragostea de semeni descrisă în Biblie și înțelepciunea biblică, aceea care este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și roade bune.

Toți cei care au vreo influență în sanatoriu trebuie să se conformeze față de voința lui Dumnezeu, să-și umilească eul și să-și deschidă inima pentru prețioasa influență a Duhului lui Hristos. Aurul curățit în foc reprezintă iubirea și credința. Mulți sunt aproape lipsiți de iubire. Înfumurarea le orbește ochii față de marea lor nevoie. Este nevoie de o convertire zilnică la Dumnezeu, de o nouă, adâncă și zilnică experiență în viața religioasă.

Inimile medicilor trebuie să fie trezite, manifestând cea mai serioasă dorință de a avea acea înțelepciune pe care numai Dumnezeu o poate împărtăși; pentru că, de îndată ce devin încrezuți în ei înșiși, sunt lăsați singuri să urmeze impulsul inimii nesfințite. Când văd ce pot deveni acești medici dacă s-ar uni cu Hristos și ce nu vor reuși să devină dacă nu țin o zilnică legătură cu El, sunt plină de teamă că ei vor fi mulțumiți cu ajungerea la un standard lumesc, neavând

o dorință fierbinte, nici foame și sete după frumusețea sfințeniei, podoaba unui spirit blând și liniștit, care sunt de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Pacea lui Hristos, pacea lui Hristos — banii n-o pot cumpăra, talentul strălucitor n-o poate insufla, intelectul n-o poate asigura; ea este darul lui Dumnezeu. Religia lui Hristos — cum să-i fac pe toți să înțeleagă pierderea lor cea mare, dacă nu ajung să aducă principiile ei în viața de toate zilele? Puterea creștinului constă în blândetea și smerenia lui Hristos. Acestea sunt într-adevăr mai prețioase decât toate lucrurile pe care le poate făuri geniul sau le poate cumpăra bogăția. Dintre toate lucrurile care sunt căutate, îndrăgite și cultivate, nu există nimic așa de valoros înaintea lui Dumnezeu ca o inimă curată, o dispoziție îmbibată cu recunoștință și pace.

[560] Dacă în inimă există armonia divină a adevărului și iubirii, acestea vor străluci în afară în cuvinte și fapte. Cea mai atentă practicare exterioară a corectitudinii și etichetei din viață n-are putere suficientă să înlăture iritarea, judecata severă și vorbirea nepotrivită. În inimă trebuie să sălășluiască spiritul adevăratei generozități. Iubirea împărtășește posesorului ei har, bunăcuviință și farmec în comportament. Iubirea iluminează înfățișarea și potolește vocea, ea perfecționează și înalță omul întreg. Îl aduce în armonie cu Dumnezeu pentru că este un atribut ceresc.

Mulți sunt în primejdia de a gândi că, în purtarea responsabilităților, în a scrie sau a practica în calitate de medici sau în îndeplinirea îndatoririlor diferitelor departamente, există o scuză pentru renunțarea la rugăciune, neglijarea Sabatului și a serviciului religios. În felul acesta, lucrurile sacre sunt coborâte spre a veni în întâmpinarea comodității lor, în timp ce îndatoririle, lepădarea de sine și crucea sunt lăsate neatinse. Nici medicii și nici ajutoarele să nu încerce să-și îndeplinească munca fără să-și ia timp pentru rugăciune. Dumnezeu ar fi ajutorul tuturor celor care mărturisesc că-L iubesc, dacă ei ar veni la El în credință și cu simțământul propriei lor slăbiciuni, cerând cu ardoare puterea Lui. Când se despart de Dumnezeu, înțelepciunea lor se va dovedi că este nebunie. Când sunt mici în ochii lor și se sprijinesc puternic pe Dumnezeu, atunci El va fi brațul puterii lor și succesul le va însoți eforturile; dar când ei îngăduie ca mintea să fie abătută de la Dumnezeu, atunci Satana intră în scenă, stăpânindu-le cugetele și pervertindu-le judecata.

Nici unul nu se află într-o primejdie mai mare decât cel care socotește că muntele lui stă singur. Tocmai atunci încep picioarele lui să alunece. Vor veni ispite, una după alta, și atât de imperceptibilă va fi influența lor asupra vieții și caracterului, încât, dacă nu este susținut de puterea divină, el va fi corupt de spiritul lumii și nu va reuși să îndeplinească scopul lui Dumnezeu. Tot ce are omul îi este dat de Dumnezeu, iar cel care își folosește capacitățile spre slava lui Dumnezeu va fi o unealtă de a face binele; dar noi nu putem trăi o viață religioasă fără rugăciune continuă și îndeplinirea datoriilor religioase, după cum nu putem avea putere fizică fără să ne împărtășim de hrana vremelnică. Zilnic, noi trebuie să luăm loc la masa lui Dumnezeu. Dacă suntem hrăniți, vom primi tărie din Viața cea vie.

Calea pe care merg unii, folosind metoda lumească pentru a-și aduce la îndeplinire scopurile, nu este în armonie cu voința lui Dumnezeu. Ei văd rele care au nevoie de corectare, dar nu doresc ca reproșul să cadă asupra capului lor și, în loc să înfrunte lucrurile acelea cu curaj, ei aruncă povara asupra altuia și-l lasă pe el să înfrunte dificultățile pe care ei le-au evitat și, în prea multe cazuri, cel care folosește vorbirea pe față este făcut marele vinovat.

[561]

Fraților, vă implor să acționați numai spre slava lui Dumnezeu. Încrederea voastră să fie în puterea Lui, harul Lui să fie tăria voastră. Prin studierea Scripturilor și rugăciune serioasă, căutați să obțineți concepții lămurite despre datoria voastră și apoi îndepliniți-o cu credincioșie. Este important să cultivați credincioșia în lucrurile mici și, făcând așa, veți dobândi obiceiuri de integritate în responsabilități mai mari. Incidentele cele mici ale vieții de toate zilele adesea trec neobservate, dar tocmai acestea sunt lucrurile care formează caracterul. Fiecare eveniment din viață aduce cu sine consecințe, fie spre bine, fie spre rău. Minte trebuie să fie instruită prin teste zilnice, ca să poată dobândi putere să reziste în orice poziție dificilă. În zilele de încercare și pericol, voi aveți nevoie să fiți întăriți pentru a sta hotărât pentru dreptate, fiind independenți de fiecare influență opusă.

Dumnezeu este binevoitor să facă mult pentru voi, doar dacă veți simți că aveți nevoie de El. Isus vă iubește. Căutați totdeauna să umblați în lumina înțelepciunii lui Dumnezeu, și prin toate scenele schimbătoare ale vieții, să nu vă liniștiți decât dacă știți că

voința voastră este în armonie cu voința Creatorului vostru. Prin credință în El, puteți obține putere să rezistați la fiecare ispită a lui Satana și astfel creșteți în putere morală cu fiecare test din partea lui Dumnezeu.

Voi puteți deveni oameni responsabili și influenți, dacă prin puterea voinței voastre, unită cu puterea divină, vă angajați serios în lucrare. Exercitați-vă puterile mintale și în nici un caz să nu le neglijați pe cele fizice. Nu lăsați ca lenevia intelectuală să vă închidă calea spre o cunoaștere mai mare. Învățați să reflectați și să studiați, pentru ca mintea voastră să se lărgască, să se întărească și să se dezvolte. Niciodată să nu gândiți că ați învățat de ajuns și acum puteți să vă slăbiți eforturile. Omul se măsoară după cultivarea minții. Educația voastră trebuie să continue în tot timpul vieții voastre; trebuie să vă sporii cunoștințele în fiecare zi și să puneți în practică ceea ce ați învățat.

[562] Voi creșteți în adevărata demnitate și valoare morală când practicați virtutea și cultivați integritatea în inimă și viață. Nu îngăduiți ca vreo umbră a egoismului să vă afecteze caracterul. Un suflet nobil, unit cu un intelect cultivat, va face din voi bărbați pe care Dumnezeu îi va folosi în poziții de încredere sacră.

Prima lucrare a tuturor celor care au legătură cu această instituție ar trebui să fie ca ei înșiși să fie corecți înaintea lui Dumnezeu și apoi, în puterea lui Hristos, să rămână neafecțați de influențele rele la care vor fi expuși. Dacă fac din cuprinzătoarele principii ale Cuvântului lui Dumnezeu temelia caracterului lor, ei pot să facă față oriunde îi va chema Domnul, în providența Sa, înconjurați de orice influență vătămătoare, și totuși să nu fie abătuti de la calea cea dreaptă.

Mulți nu reușesc acolo unde ar trebui să aibă succes pentru că nu-și dau seama cât de mare este influența cuvintelor și faptelor lor. Ei sunt influențați de împrejurări și par să creadă că viața este a lor și că pot urma orice cale care pare a fi cea mai agreabilă pentru ei, fără a ține seama de alții. Astfel de oameni sunt îngâmfati și nu poți conta pe ei. Ei nu consideră în mod evlavios poziția și responsabilitățile lor și nu-și dau seama că numai printr-o credincioasă îndeplinire a îndatoririlor din viața prezentă pot spera să o câștige pe cea viitoare, viața nemuritoare.

Dacă aceste persoane ar face din Cuvântul lui Dumnezeu studiul și călăuza lor, ar vedea că nici un om „nu trăiește pentru sine”. Ei

ar afla din Raportul inspirat că Dumnezeu prețuiește foarte mult familia omenească. Lucrările creațiunii Sale, ale fiecărei zile, au fost numite bune; dar omul, făcut după chipul Creatorului Său, a fost declarat ca „foarte bun”. Nici o altă creatură pe care a făcut-o Dumnezeu n-a dat naștere la astfel de manifestări ale iubirii Lui. Și când totul a fost pierdut prin păcat, Dumnezeu a dat pe scumpul Său Fiu să răscumpere neamul omenesc căzut. Voia Lui a fost ca ei să nu piară în păcatele lor, ci să trăiască spre a-și folosi puterile pentru a binecuvânta lumea și a onora pe Creatorul lor. Pretinșii creștini, care nu trăiesc spre folosul altora, urmează mai degrabă propria lor voință perversă decât voința lui Dumnezeu, și ei vor fi chemați de către Stăpân să dea socoteală pentru abuzarea de binecuvântările pe care El li le-a dat. [563]

Isus, marele Comandant al cerului, a părăsit curțile împărătești spre a veni într-o lume veștejită și mânjită de blestem. El a luat asupra Sa natura noastră ca să poată cuprinde rasa umană cu brațul Lui omenesc, în timp ce cu brațul Lui divin apucă Atotputernicia, și astfel unește pe omul mărginit cu Dumnezeul cel nemărginit. Răscumpărătorul nostru a venit în lume spre a arăta omului cum să trăiască pentru ca să-și asigure viața nemuritoare. Tatăl nostru cel ceresc a făcut un sacrificiu nemărginit, dând pe Fiul Său să moară pentru omul căzut. Prețul plătit pentru răscumpărarea noastră ar trebui să ne ofere înalta perspectivă a ceea ce putem deveni prin Hristos.

În timp ce privește la înălțimea, adâncimea și lățimea iubirii Tatălui față de omenirea noastră căzută, Ioan este plin de admirație și venerație. El nu poate găsi un limbaj potrivit care să exprime această iubire, ci cheamă lumea s-o privească: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu”. Cât de valoros îl face aceasta pe om! Prin păcătuire, fiii oamenilor au devenit supușii lui Satana. Prin nemărginitul sacrificiu al lui Dumnezeu și credința în Numele Lui, fiii lui Adam devin fii ai lui Dumnezeu. Prin luarea naturii umane asupra Sa, Hristos înalță omenirea. Oamenilor căzuți le este acordată o altă încercare și sunt puși acolo unde, prin unire cu Hristos, ei se pot educa, îmbunătăți și ridica pe sine ca să poată deveni într-adevăr vrednici de numele de „fii ai lui Dumnezeu”.

O astfel de iubire nu este egalată. Isus pretinde ca aceia care au fost cumpărați cu prețul vieții Sale să folosească cât se poate mai bine

talentele pe care El li le-a dat. Ei trebuie să crească în cunoașterea voinței divine și să-și îmbunătățească încontinuu intelectul și morala, până vor ajunge la o desăvârșire de caracter numai cu puțin mai prejos decât a îngerilor.

[564]

Dacă cei care mărturisesc a crede adevărul prezent ar fi într-adevăr reprezentanți ai adevărului, trăind după toată lumina care luminează pe calea lor, ei ar exercita continuu asupra altora o influență spre bine, lăsând astfel o urmă luminoasă spre cer pentru toți cei care vin în contact cu ei. Dar lipsa de credincioșie și integritate printre cei care mărturisesc a fi prietenii lui este o serioasă piedică pentru prosperitatea cauzei lui Dumnezeu. Satana lucrează prin oamenii care sunt sub stăpânirea lui. Sanatoriul, biserica și alte instituții de la Battle Creek au mai puține motive să se teamă de cei necredincioși și de blasfemiatorii pe față decât de inconsecvenții mărturisitori ai lui Hristos. În tabără sunt Acani, care aduc rușine și înfrângere. Sunt cei care rețin binecuvântarea lui Dumnezeu și descurajează pe lucrătorii zeloși, pe cei care se leapădă de sine pentru cauza lui Hristos.

În comportarea lor față de pacienți, toți trebuie să acționeze din motive mai înalte decât interesul egoist. Fiecare trebuie să considere că instituția aceasta este unul din mijloacele lui Dumnezeu pentru ușurarea bolii trupului și îndreptarea sufletului bolnav de păcat spre Cel care poate vindeca atât sufletul, cât și trupul. Pe lângă îndeplinirea datoriilor speciale atribuite lor, toți trebuie să fie interesați de bunăstarea celorlalți. Egoismul este contrar spiritului creștinismului. El este întru totul satanic în natura și evoluția sa.

În una din prețioasele Sale învățături pentru ucenicii Săi, Mântuitorul nostru a descris purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru creaturile Sale în aceste cuvinte: „Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși nici una dintre ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Și chiar perii din cap, toți vă sunt numărați.” Cel care Se apleacă să observe chiar și micile păsări are o grijă deosebită pentru fiecare ramură a lucrării Sale. Toți cei angajați în instituțiile noastre sunt sub privirea nemărginitului Dumnezeu. El vede dacă îndatoririle lor sunt aduse la îndeplinire cu onestitate strictă sau într-o manieră nepăsătoare și necinstită. Îngeri nevăzuți umblă prin fiecare cameră a instituției. Îngerii urcă încontinuu spre cer, ducând raportul cu bucurie sau întristare. Fiecare faptă de credincioșie este înregistrată; fiecare faptă de necinste este, de asemenea, raportată și fiecare per-

soană urmează să fie, în cele din urmă, răsplătită după cum i-au fost faptele.

Influența creștină

În relațiile lor cu ceilalți, toți cei de la sanatoriu care sunt urmași ai lui Hristos trebuie să caute să înalțe standardul creștinismului. Despre aceasta am evitat să vorbesc, pentru că unii dintre cei care sunt gata mereu să meargă la extreme vor conchide că este necesar să se discute cu pacienții despre punctele de doctrină, și în adunările religioase care au loc la sanatoriu să vorbească în același fel cum vorbesc cu frații lor din casele noastre de rugăciune. Unii nu dovedesc înțelepciune în prezentarea mărturiilor lor în aceste mici adunări, intenționate mai degrabă pentru folosul pacienților, ci în zelul lor se grăbesc să vorbească despre solia îngerului al treilea sau despre alte puncte speciale ale credinței noastre, în timp ce acești oameni bolnavi nu înțeleg mai mult despre ce vorbesc aceștia decât dacă ar vorbi în limba greacă.

Ar putea fi destul de bine prezentate aceste subiecte într-o oră de rugăciune a credincioșilor, dar nu acolo unde trebuie să îi ajute pe cei care nu cunosc nimic despre credința noastră. Noi trebuie să ne adaptăm rugăciunile și mărturiile ocaziei și grupei prezente. Cei care nu pot face acest lucru nu sunt necesari în astfel de adunări. Sunt teme asupra cărora creștinii pot oricând să stăruie cu folos, precum experiența creștină, iubirea lui Hristos și simplitatea credinței; și dacă inima lor este îmbibată de iubirea lui Isus, ei o vor lăsa să strălucească în fiecare rugăciune și predică. Lăsați ca roadele adevărului sfințitor să fie văzute în viață în exemple evlavioase, și aceasta va face o impresie pe care nici o influență opusă n-o poate anula.

Este o rușine pentru numele de creștin faptul că în viața multora dintre cei care mărturisesc pe Hristos se vede așa de puțină stabilitate și evlavie adevărată. Când vin în contact cu influențele lumesti, ei devin împărțiți cu inima. Se apleacă mai mult spre lume decât spre Hristos. Dacă nu există o emoție puternică pentru a le stârni simțămintele, niciodată cineva n-ar putea crede, din comportamentul lor, că ei iubesc adevărul sau că sunt creștini.

Unii vor recunoaște exactitatea celor pe care le-am scris, dar nu vor să facă nici o schimbare radicală; ei nu pot discerne lucrările amăgitoare ale inimii firești, și din cauza orbirii lor spirituale, vor fi ademeniți de influențe care corup și ruinează sufletul. Farmecul ispitei va ține sub vraja ei pe cei care nu văd și nu simt primejdia în care se află. La fiecare ocazie favorabilă, vrăjmașul sufletelor îi va folosi ca agenți ai săi și va stârni fiecare element de stricăciune care există în firea lor nesfințită. Ei vor manifesta o tendință continuă spre ceea ce este rău. Appetitul și patima vor striga să li se facă pe plac. Obiceiurile din cursul anilor vor fi date la iveală prin puterea ispitirilor lui Satana. Dacă această grupă s-ar fi aflat la mulți kilometri depărtare de instituțiile noastre din Battle Creek, cauza lui Dumnezeu ar fi fost mult mai prosperă.

[566]

Astfel de persoane se puteau reforma dacă ar fi avut un adevărat simț al stării lor și al periculoasei influențe pe care o exercită și dacă ar fi făcut eforturi hotărâte să corecteze greșelile lor. Dar ei nu meditează, nu se roagă și nu studiază Scripturile așa cum ar trebui. Sunt ușuratici și schimbători. Nu sunt anorați nicăieri. Cei care vor fi credincioși și vor exercita o influență salvatoare asupra altora găsesc această clasă ca fiind o piatră de poticnire în calea lor, și lucrarea lor este de zece ori mai grea decât ar fi altfel.

Mi-a fost arătat că medicii trebuie să vină într-o legătură mai strânsă cu Dumnezeu, stând și lucrând serios în tăria Lui. Ei au de făcut o lucrare responsabilă. Este în joc nu numai viața pacienților, ci și sufletele lor. Mulți dintre cei care beneficiază trupește pot, în același timp, să fie mult ajutați spiritual. Atât sănătatea trupului, cât și mântuirea sufletului sunt, în mare măsură, dependente de comportarea medicilor. Este de cea mai mare importanță ca ei să fie corecți, neavând numai cunoștință științifică, ci și cunoștința voii și a căilor lui Dumnezeu. Asupra lor apasă o mare responsabilitate.

Frații mei, voi trebuie să vedeți și să simțiți responsabilitatea care vă revine și, având-o în vedere, să vă umiliți sufletele înaintea lui Dumnezeu, rugându-L stăruitor pentru înțelepciune. Nu vă dați seama cât de mult depinde de cuvintele voastre, de acțiunile și comportamentul vostru mântuirea sufletelor celor ale căror corpuri încercați să le ușurați de suferință. Voi faceți o lucrare care trebuie să suporte testul judecății. Trebuie să vă păziți propriile voastre suflete de păcatele egoismului, înfumurării și încrederii în sine.

[567]

Voi trebuie să vă păstrați demnitatea creștină, evitând orice prefăcătorie. Fiți foarte cinstiți în inimă și viață. Lăsați credința, asemenea palmierului, să-și înfigă rădăcinile pătrunzătoare dedesubtul lucrurilor care vă ies în cale și obțineți reîmprospătarea spirituală de la izvoarele vii ale harului și îndurării lui Dumnezeu. Există un izvor de apă care țâșnește în viața veșnică. Voi trebuie să vă trageți viața din acest izvor ascuns. Dacă vă dezbrăcați de egoism și vă întăriți sufletele printr-o continuă comuniune cu Dumnezeu, puteți promova fericirea tuturor celor cu care veniți în contact. Veți băga în seamă pe cei neglijăți, veți informa pe cei neștiutori, veți încuraja pe cei apăsăți și întristați, și pe cât posibil veți ușura pe cei suferinzi. Și nu veți arăta doar calea spre cer, ci veți merge voi înșivă pe acea cale.

Să nu fiți mulțumiți cu o cunoștință superficială. Să nu vă bucurați de lingușire și nici să nu fiți deprimăți de critică. Satana vă va ademeni să urmați o astfel de cale, încât să puteți fi admirați și lingușiți, dar voi trebuie să vă îndepărtați de născocirile lui. Voi sunteți slujitori ai viului Dumnezeu.

Legătura voastră cu bolnavii este un proces istovitor și, în mod gradat, va seca chiar izvorul de viață, dacă nu ar fi nici o schimbare, nici o ocazie pentru recreare și dacă îngerii lui Dumnezeu nu v-ar păzi și ocroti. Dacă ați putea vedea multele pericole prin care sunteți conduși în siguranță în fiecare zi de către acești mesageri ai cerului, ar țâșni recunoștința din inima voastră și și-ar găsi exprimare pe buzele voastre. Dacă faceți pe Dumnezeu tăria voastră, voi puteți în cele mai descurajatoare împrejurări să atingeți înălțimea și lărgimea desăvârșirii creștine la care socotiți că ajungeți greu. Cugetele voastre pot fi înălțate, puteți avea aspirații nobile, o înțelegere clară a adevărului și scopuri de acțiune care să vă ridice deasupra tuturor motivelor josnice.

[568] Atât meditația, cât și acțiunea vor fi necesare dacă vreți să ajungeți la desăvârșirea de caracter. Când veniți în contact cu lumea, trebuie să vă păziți să nu căutați cu înflăcărare după aplauzele oamenilor și să trăiți pentru aprecierea lor. Umblați cu atenție dacă vreți să umblați în siguranță. Cultivați darul umilinței și încredințați-vă sufletele neajutorate lui Hristos. Voi puteți fi, în orice sens, oamenii lui Dumnezeu. În mijlocul confuziei și ispitei din mulțimea lumească, voi puteți să vă păstrați independența sufletului și o prosepțime desăvârșită.

Dacă sunteți în comuniune zilnică cu Dumnezeu, veți învăța să acordați oamenilor prețuirea Lui, și obligațiile care apasă asupra voastră pentru a ferici omenirea suferindă vor fi întâmpinate cu un răspuns binevoitor. Voi nu sunteți ai voștri; Domnul are pretenții sacre asupra afecțiunilor voastre supreme și a celor mai deosebite servicii ale vieții voastre. El are dreptul de a vă folosi în trupul și spiritul vostru, până la cea mai deplină extindere a aptitudinilor voastre, pentru onoarea și slava Lui. Orice cruce vi s-ar cere să o purtați, orice muncă sau suferințe v-ar fi impuse de mâna Lui, trebuie să le acceptați fără murmur.

Cei pentru care lucrați sunt frații voștri îndurerați, care suferă de boli fizice și de lepra spirituală a păcatului. Dacă voi sunteți mai bine decât ei, aceasta trebuie atribuită crucii lui Hristos. Mulți sunt fără Dumnezeu și fără speranță în lume. Ei sunt vinovați, stricați și degradați, robiți de născocirile lui Satana. Totuși, aceștia sunt cei pe care Hristos a venit din cer să-i răscumpere. Ei sunt subiecte pentru cea mai afectuoasă milostivire, simpatie și efort neobosit; pentru că ei sunt în pragul ruinei. Ei suferă de dorințe nesatisfăcute, patimi stricate și condamnarea propriei lor conștiințe; sunt nenorociți în orice sens al cuvântului, pentru că pierd stăpânirea asupra acestei vieți și n-au nici o perspectivă pentru viața viitoare.

Voi aveți un important câmp de lucru și trebuie să fiți activi și vigilenți, dând ascultare voioasă și fără rezerve chemărilor Domnului. Țineți mereu minte că eforturile voastre de a reforma pe alții trebuie făcute în spiritul neșovăielnicei amabilități. Nu veți câștiga nimic niciodată dacă vă țineți la distanță de cei pe care vreți să-i ajutați. Voi trebuie să păstrați în fața minții pacienților faptul că, sugerându-le schimbarea obiceiurilor și datinilor lor voi le prezentați nu ceea ce îi ruinează, ci ceea ce îi salvează, că, în timp ce renunță la ceea ce au prețuit și iubit până acum, ei trebuie să pună o temelie mult mai sigură. În timp ce reforma trebuie susținută cu fermitate și hotărâre, orice aparentă de bigotism sau spirit arogant să fie evitată cu grijă. Hristos ne-a dat învățături prețioase despre perseverență, răbdare și iubire. Asprimea nu este putere, nici tiranizarea eroism. Fiul lui Dumnezeu a fost convingător. El S-a manifestat spre a atrage pe toți oamenii la Sine. Urmașii Lui trebuie să-I studieze mai îndeaproape viața și să umble în lumina exemplului Său, oricât ar sacrifica

pentru aceasta. În fața oamenilor trebuie păstrată reforma, reforma continuă, iar exemplul vostru trebuie să vă întărească învățătura.

Înainte de mine a fost prezentat cazul lui Daniel. Deși el a fost un om cu aceleași pasiuni ca și noi, până la inspirația îl prezintă ca pe un caracter fără cusur. Viața lui ne este dată ca un strălucit exemplu de ceea ce poate deveni omul, chiar în această viață, dacă vrea să-L facă pe Dumnezeu tăria lui și să folosească ocaziile și privilegiile care-i sunt la îndemână. Daniel a fost un intelectual de o largă cuprindere; totuși, el căuta continuu să-și îmbogățească cunoștințele. Alți tineri au avut aceleași avantaje, dar nu și-au concentrat — așa ca el — toate energiile să caute înțelepciunea — cunoașterea de Dumnezeu, așa cum este descoperită în Cuvântul și lucrările Lui. Deși Daniel a fost unul dintre bărbații cei mari ai lumii, el n-a fost mândru și nici îngâmfat. El simțea nevoia de reînviore a sufletului prin rugăciune și fiecare zi îl găsea în rugăciune serioasă înaintea lui Dumnezeu. El n-avea să fie lipsit de acest privilegiu chiar când a fost deschisă o groapă cu lei spre a-l primi, dacă mai continua să se roage.

[570] Daniel L-a iubit, s-a temut și a ascultat de Dumnezeu. Totuși, el n-a fugit departe de lume pentru a evita influența ei stricăcioasă. În providența lui Dumnezeu, el trebuia să fie în lume, dar nu din lume. Cu toate ispitirile și fascinațiile vieții de curte care îl înconjurau, sufletul i-a rămas integru, ca o stâncă în aderarea lui la principii. El a făcut din Dumnezeu tăria lui și n-a fost părăsit de El în timpul celei mai mari încercări.

Daniel a fost credincios, nobil și generos. În timp ce era doritor să fie în pace cu toți oamenii, el n-avea să permită nici unei puteri să-l abată de pe calea datoriei. Era dispus să asculte de cei care aveau autoritate asupra lui, în măsura în care putea s-o facă, fiind consecvent cu adevărul și dreptatea; dar împărați și decrete nu l-au putut face să se abată de la credința sa față de Împăratul împăraților. Daniel a fost în vârstă de numai optsprezece ani când a fost adus la curtea păgână în slujba împăratului Babilonului și din cauza tinereții lui, rezistența lui nobilă față de rău și aderarea sa statornică față de dreptate sunt cu atât mai admirabile. Exemplul lui cel nobil ar trebui să aducă tărie celor încercați și ispitiți chiar și în timpul de acum.

O strictă conformare cu cerințele biblice va fi o binecuvântare nu numai pentru suflet, ci și pentru trup. Roada Duhului nu este

numai iubire, bucurie și pace, ci și cumpătare. Nouă ni se poruncește să nu ne pângărim trupul pentru că el este templul Duhului Sfânt. Cazul lui Daniel ne arată că, prin mijlocirea principiului religios, tinerii pot triumfa asupra poftelor cărnii, rămânând credincioși față de cerințele lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta i-ar costa un mare sacrificiu. Ce-ar fi fost dacă ar fi făcut un compromis cu acei slujitori păgâni și ar fi cedat presiunii ocaziei prin mâncare și băutură așa cum obișnuiau babilonienii? Acel singur pas greșit probabil că l-ar fi condus la alții, până când, legătura lui cu cerul fiind întreruptă, ispitele l-ar fi îndepărtat de la calea lui. Dar în timp ce el s-a ținut cu încredere neșovăielnică de Dumnezeu, puterea spiritului profetic a venit asupra lui. În timp ce era instruit de oameni în îndatoririle vieții de la curte, el a fost învățat de Dumnezeu să explice tainele veacurilor viitoare.

Economie și lepădare de sine

Economia în cheltuirea banilor este o ramură minunată a înțelepciunii creștine. Problema aceasta nu este suficient dezbătută de către cei care ocupă poziții de răspundere în instituțiile noastre. Banii sunt un dar minunat al lui Dumnezeu. În mâinile copiilor Lui, ei sunt hrană pentru cei flămânzi, băutură pentru cei însetați și îmbrăcăminte pentru cei goi; ei sunt o apărare pentru cei oprimați și mijloc de sănătate pentru cei bolnavi. Banii nu trebuie să fie cheltuiți inutil sau risipiți pentru satisfacerea mândriei sau ambiției.

Pentru a veni în întâmpinarea adevăratelor nevoi ale oamenilor, rigoarea principiului religios trebuie să fie puterea dominantă. Când creștinii se întrunesc cu cei din lume, elementul creștin nu trebuie să fie asimilat de cel nesfințit. Contrastul dintre cei doi trebuie să fie păstrat clar și evident. Ei sunt slujitori ai celor doi stăpâni. O grupă se străduiește să se țină pe calea umilă a ascultării de cerințele lui Dumnezeu — calea simplității, a blândetii și a umilinței — care imită Modelul, pe Isus Hristos. Grupa cealaltă este în orice privință opusul celei dintâi. Ei sunt slujitori ai lumii, dornici și ambițioși să urmeze după manierele ei în îmbrăcăminte extravagantă și în satisfacerea apetitului. Acesta este domeniul în care Hristos le-a dat celor de la sanatoriu o lucrare de făcut. Nu trebuie să micșorăm distanța dintre noi și cei din lume venind la nivelul lor, coborând de pe cărarea înaltă pe care răscumpărații Domnului trebuie să meargă. Dar farmecul manifestat în viața creștinului — aplicarea principiilor în ocupația noastră zilnică, ținerea apetitului sub controlul rațiunii, păstrarea simplității în îmbrăcăminte și angajarea în conversație sfântă — vor fi o lumină continuă care va străluci pe cărarea celor ale căror obiceiuri sunt greșite.

Există oameni slabi și vanitoși care n-au o judecată profundă sau tărie a principiului și care sunt destul de nesăbuiți pentru a fi influențați și abătuți de la simplitatea Evangheliei de către adepții modei. Dacă ei văd că cei care mărturisesc a fi reformatori, în măsura în care împrejurările le permit, își satisfac apetitul și se îmbracă

după obiceiurile lumii, robii plăcerilor vor fi întăriți în obiceiurile lor perverse. Ei trag concluzia că, la urma urmei, nu sunt așa de departe de cale și că nu au nevoie să facă o schimbare așa de mare. Poporul lui Dumnezeu ar trebui ca, în mod categoric, să înalțe stindardul dreptății și să exercite o influență care să corecteze obiceiurile rele ale celor care se închină pe altarul modei și să rupă vraja pe care o are Satana asupra acestor suflete sărmăne. Cei din lume ar trebui să vadă un contrast însemnat între extravaganta lor și simplitatea reformatoților care sunt urmași ai lui Hristos.

Secretul succesului în viață constă într-o grijă și conștiincioasă atenție pentru lucrurile mici. Dumnezeu acordă unei frunze simple, unei floricele, unui fir de iarbă tot atât grijă ca și atunci când creează o lume. Structura simetrică a unui puternic caracter frumos este clădită pe faptele individuale ale datoriei. Toți trebuie să învețe să fie credincioși atât în cele mai mici îndatoriri, cât și în cele mari. Lucrarea lor nu poate suporta cercetarea lui Dumnezeu dacă nu este găsită ca incluzând o grijă fidelă, responsabilă și atentă față de lucrurile mici.

Toți cei care au legătură cu instituțiile noastre trebuie să aibă o mare grijă ca nimic să nu se piardă, chiar dacă chestiunea nu aparține domeniului lor de activitate. Fiecare poate face ceva în privința economisirii. Toți trebuie să-și îndeplinească lucrarea nu pentru a câștiga lauda oamenilor, ci să poată suporta cercetarea amănunțită a lui Dumnezeu.

Odată, Hristos le-a dat ucenicilor Săi o învățătură despre economie, căreia merită să i se dea atenție. El a făcut o minune spre a sătura miile de oameni flămânzi care au venit să asculte învățăturile Lui; dar după ce au mâncat toți și au fost săturați, El n-a îngăduit ca firimiturile să se piardă. El care, având în vedere nevoia lor, a putut hrăni gloata cea mare prin puterea Lui divină, le-a poruncit ucenicilor Săi să adune firimiturile, pentru ca nimic să nu se piardă. Învăătura aceasta a fost dată atât pentru folosul nostru, cât și pentru al celor care au trăit pe timpul lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu are grijă de nevoile vieții vremelnice. El n-a neglijat firimiturile rămase, deși, dacă ar fi dorit, ar fi putut să facă oricând un astfel de praznic. Ar fi bine ca lucrătorii din instituțiile noastre să ia seama la această învățătură: „Strângeți firimiturile, care au rămas, ca să nu se piardă

nimic”. Aceasta este datoria tuturor; și cei care ocupă poziții de conducere trebuie să dea exemplu.

Cei care sunt gata să răspundă apelurilor după mijloace pentru susținerea cauzei lui Dumnezeu și pentru ușurarea celor suferinzi și nevoiași nu sunt cei găsiți neglijenți, risipitori și întârziatori în administrarea afacerii lor. Ei sunt totdeauna atenți să păstreze cheltuielile în cadrul venitului. Sunt economi din principiu, simt că este datoria lor să facă economie, ca să aibă ce să dea.

Unii dintre lucrători, asemenea copiilor lui Israel, îngăduie apetitului pervertit și vechilor obiceiuri de satisfacere a plăcerilor să clameze pentru victorie. Ei doresc, cum a dorit vechiul Israel, după prazul și ceapa din Egipt. Toți cei care au legătură cu aceste instituții trebuie să adere cu strictețe la legile vieții și sănătății și astfel să nu încurajeze, prin exemplul lor, obiceiurile rele ale altora.

Păcătuirea în lucrurile mici este ceea ce atrage după sine prima îndepărtare a sufletului de Dumnezeu. Adam și Eva au deschis porțile potopului de nenorociri asupra lumii prin singurul lor păcat de a mânca din fructul oprit. Unii pot considera că acea încălcare a fost un lucru foarte mic, dar noi vedem că urmările ei numai mici n-au fost. Îngerii din ceruri au o mult mai largă și mai înaltă sferă de acțiune decât noi, dar dreptatea înseamnă același lucru atât pentru ei cât și pentru noi.

Nu este un spirit inferior cel care îi face pe anumiți funcționari să mustre relele existente și să ceară de la toți lucrătorii corectitudine, economie și lepădare de sine. A păzi interesele instituțiilor noastre în această privință nu înseamnă a coborî demnitatea cuvenită. Cei care sunt ei înșiși credincioși, în mod natural, caută credincioșia în alții. Îndeletnicirile administratorilor trebuie să fie stăpânite de integritate, care să fie cerută tuturor celor care lucrează sub îndrumarea lor.

[574] Oamenii de principiu n-au nevoie de restricția regulilor și regulamentelor; ei nu trebuie să fie supravegheați și păziți. Ei vor lucra cu sinceritate și onorabil tot timpul, neacordându-și atenție lor înșiși nici când sunt singuri, nici când sunt în public. Ei nu-și vor păta cu nimic sufletele pentru nici un câștig sau avantaj egoist. Ei disprețuiesc o faptă nedemnă. Cu toate că nimeni nu ar cunoaște-o, ei înșiși o cunosc și știu că aceasta va nimici simțul respectului lor de sine. Cei care nu sunt conștiincioși și credincioși în lucrurile mici

nu vor fi schimbați chiar dacă ar exista legi, restricții și pedepse în această privință.

Puțini au tăria morală de a rezista ispitei, mai ales celei a apetitului, și să practice lepădarea de sine. Pentru unii, ispita este prea puternică să-i reziste, dacă văd pe alții că mănâncă a treia masă; și ei își închipuie că sunt flămânzi, în timp ce senzația nu este o solicitare pentru hrană a stomacului, ci o dorință a minții care n-a fost întărită cu fermitatea principiului și disciplină pentru lepădarea de sine. Zidurile stăpânirii de sine și ale cumpătării nu trebuie slăbite și dărâmate nici într-un singur caz. Pavel, apostolul neamurilor, spune: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”.

Cei care nu biruie în lucrurile mici nu vor avea puterea morală să reziste ispitelor mai mari. Toți cei care caută să facă din cinste principiul conducător în ocupațiile zilnice ale vieții va trebui să se păzească să nu râvnească „la argintul, nici la arul, nici la hainele cuiva”. Atâta timp cât sunt mulțumiți cu hrana și îmbrăcămintea de care dispun, va fi o problemă ușoară să-și păstreze inima și mâinile neatinse de pângărirea lăcomiei și a necinstei.

Obiceiurile formate în copilărie și tinerețe au mai multă influență de a face, din punct de vedere intelectual, mari oameni sau niște pigmei și schilozi decât oricare înzestrare naturală; pentru că talentele cele mai bune pot ajunge deformatate și slăbite, prin obiceiuri rele. Într-o mare măsură, caracterul este decis în anii de început. Obiceiuri corecte și virtuozitate formate în tinerețe, în general, vor marca drumul individului în viață. În multe cazuri, cei care au o adorare pioasă față de Dumnezeu și respectă dreptatea vor fi găsiți că au învățat această lecție înainte ca lumea să-și fi putut pune pecetea păcatului asupra sufletului. Bărbații și femeile de vârstă matură sunt, în general, tot atât de insensibili la impresii noi precum este stânca cea tare; dar tinerii sunt impresionabili și un caracter corect poate fi format atunci cu ușurință.

Cei care sunt angajați în instituțiile noastre au, în multe privințe, cele mai bune avantaje pentru formarea de obiceiuri corecte. Nimeni nu se află în afara pericolului de a fi ispitit, pentru că în fiecare caracter există puncte slabe care sunt în primejdie, când sunt atacate. Cei care mărturisesc Numele lui Hristos nu trebuie să se afle printre cei care au mare plăcere să enumere faptele lor bune, ca fariseul cel

încrezut în sine, ci toți trebuie să simtă nevoia de a păstra natura morală sprijinită prin veghere constantă. Ca santinele credincioase, ei trebuie să păzească fortăreața sufletului, neadmițând vreodată că își pot slăbi vigilența pentru o clipă. Singura lor siguranță este în rugăciune serioasă și credință vie.

Cei care încep să fie neglijenți cu privire la pașii lor vor afla că, înainte de a-și da seama, picioarele le vor fi încurcate într-o țesătură din care este imposibil să iasă singuri. Ar trebui să fie un principiu bine stabilit, ca toți să fie credincioși și cinștiți. Fie că sunt bogați sau săraci, fie că au prieteni sau sunt lăsați singuri, orice ar veni, ei trebuie să se hotărască în puterea lui Dumnezeu ca nici o influență să nu-i facă să comită nici cea mai mică faptă rea. Fiecare în parte și toți împreună trebuie să înțeleagă că de ei depinde, în mod individual, în mare măsură, prosperitatea instituțiilor pe care le-a înființat Dumnezeu în mijlocul nostru.

Poziția și lucrarea sanatoriului

În timp ce călătoream în statul Maine, nu demult, am făcut cunoștință cu sora A., o doamnă care a acceptat adevărul pe când se afla la sanatoriu. Soțul ei fusese cândva un mare industriș; dar situația s-a schimbat și el a fost adus la sărăcie. Sora A. și-a pierdut sănătatea și a mers la sanatoriul nostru pentru tratament. Acolo a primit adevărul pe care ea îl înfrumusețează printr-o consecventă viață creștină. Ea are patru copii frumoși și inteligenți, care sunt eminenti reformatori ai sănătății și care pot spune de ce sunt așa. O astfel de familie poate face mult bine într-o comunitate. Ei exercită o influență puternică în direcția cea bună.

[576]

Multora dintre cei care vin la sanatoriu pentru tratament li se face cunoscut adevărul, și astfel sunt vindecați nu numai la trup, ci camerele întunecate ale minții sunt iluminate de lumina iubirii scumpului Mântuitor. Dar cât de mult bine s-ar putea face dacă toți cei de acolo ar fi mai întâi în legătură cu Dumnezeu înțelepciunii și ar deveni astfel canale de lumină pentru alții! Obiceiurile și datinile lumii, mândria înfățișării, egoismul și înălțarea de sine intervin prea des, și păcatele acestea ale urmașilor Săi sunt atât de ofensatoare pentru Dumnezeu, încât El nu poate lucra cu putere pentru ei sau prin ei.

Cei care sunt necredincioși în treburile vremelnice vor fi la fel de necredincioși și în lucrurile spirituale. Pe de altă parte, o neglijare a cerințelor lui Dumnezeu duce la neglijarea cerințelor omenerii. Necredincioșia domină în această epocă degenerată; ea se extinde în comunitățile și instituțiile noastre. Urma ei lipicioasă se vede peste tot. Acesta este unul dintre păcatele osânditoare ale acestei epoci și va duce mii și zeci de mii la pierzare. Dacă cei care mărturisesc adevărul în instituțiile noastre de la Battle Creek ar fi reprezentanți vii ai lui Hristos, din ei ar ieși o putere care ar fi simțită peste tot. Satana știe bine acest lucru și lucrează cu toată puterea și amăgirile nelegiurii în cei care pier, pentru ca Numele lui Hristos să nu poată fi preamărit în cei care mărturisesc a fi urmașii Săi. Mă doare inima

când văd cum Isus este batjocorit prin viața nedemnă și caracterele defectuoase ale celor care ar putea fi o podoabă și o cinste pentru cauza Sa.

[577] Ispitele prin care a fost asaltat Hristos în pustie — apetitul, iubirea de lume și încumetarea — sunt cele trei momeli principale prin care oamenii sunt cel mai adesea învinși. Administratorii vor fi ispitiți adesea să se îndepărteze de principiile care ar trebui să guverneze o astfel de instituție. Dar ei nu trebuie să se îndepărteze de calea cea dreaptă spre a satisface înclinațiile sau a sluji poftelor pacienților bogați sau prietenilor. Influența unui astfel de procedeu nu poate fi decât rea. Devierile de la învățăturile date prin prelegeri sau prin presă au efectul cel mai nefavorabil asupra influenței și moralei instituției și, în mare măsură, vor contracara toate eforturile de instruire și schimbare a victimelor apetitului pervertit și a pasiunilor și de a-i conduce la Hristos, singurul refugiu sigur.

Răul nu se va sfârși aici. Influența nu îi afectează numai pe pacienți, ci și pe lucrători. O dată ce barierele au fost dărâmate, se merge pas după pas în direcția cea rea. Satana prezintă perspective lumești măgulitoare celor care se vor depărta de principii și vor sacrifica integritatea și onoarea creștină spre a câștiga aprobarea celor necredincioși. Prea adesea, eforturile lui au succes. El câștigă biruința acolo unde ar trebui să fie refuzat și înfrânt.

Hristos i-a rezistat lui Satana în favoarea noastră. Noi avem exemplul Mântuitorului nostru spre a întări hotărârile și țintele slabe; dar, cu toate acestea, unii vor cădea prin ispitirile lui Satana, și nu vor cădea singuri. Fiecare suflet care nu reușește să obțină biruința îi doboară și pe alții prin influența lui. Cei care nu ajung să aibă o legătură cu Dumnezeu și să obțină înțelepciune și har spre a-și curăți și înălța viața, vor fi judecați pentru binele pe care l-ar fi putut face, dar nu l-au făcut pentru că au fost mulțumiți cu plăcerile lumești și cu prietenia celor nesfințiți.

Tot cerul este interesat de mântuirea omului și este gata să reverse asupra lui darurile sale binefăcătoare, dacă vrea să se conformeze condițiilor puse de Hristos: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi”.

Cei care poartă răspunderea la sanatoriu trebuie să fie extrem de precauți ca natura distracțiilor să nu coboare standardul creștinismului, aducând această instituție la nivelul celorlalte și slă-

bind puterea adevăratei evlavii în mintea celor care vin în legătură cu ea. Distracții lumești sau teatrale nu sunt neapărat necesare pentru prosperitatea sanatoriului sau pentru sănătatea pacienților. Cu cât au mai mult din acest fel de distracții, cu atât mai puțin vor fi mulțumiți, afară numai dacă ceva de felul acesta se va face mai departe în mod continuu. Mintea este într-o stare de neliniște după ceva nou și excitant, exact după ceea ce nu le este necesar. Și, dacă aceste distracții sunt îngăduite o dată, ei le așteaptă din nou, pacienții pierzându-și gustul pentru niște aranjamente simple care să le ocupe timpul. Dar mulți pacienți au nevoie de repaus mai degrabă decât de distracții.

[578]

De îndată ce sunt prezentate aceste distracții, obiecțiunile mergerii la teatru sunt îndepărtate din mintea multora, și pretextul că la teatru trebuie prezentată morala și scene demne dăruimă ultima barieră. Cei care vor să permită această categorie de distracții la sanatoriu ar fi mai bine să caute înțelepciune de la Dumnezeu pentru a conduce aceste suflete flămânde și însetate la Izvorul bucuriei, al păcii și al fericirii.

Când a avut loc o abatere de la calea cea dreaptă, întoarcerea este grea. Barierele au fost îndepărtate, siguranțele rupte. Un pas în direcția cea rea pregătește calea pentru un altul. Un singur pahar de vin poate deschide ușa ispitei care va duce la obiceiul de a se îmbăta. Un singur simț de răzbunare îngăduit poate deschide calea pentru un șir de simțăminte care vor sfârși în ucidere. Cea mai mică abatere de la dreptate și principiu va duce la despărțirea de Dumnezeu și poate sfârși în apostazie. Ceea ce facem o dată suntem gata mult mai ușor și mai natural să facem din nou; și a merge înainte pe o anumită cale, fie ea bună sau rea, este mai ușor decât de a o lua de la capăt. Avem nevoie de timp mai puțin și muncă mai puțină să pervertim umblarea noastră înaintea lui Dumnezeu decât să grefăm asupra caracterului obiceiuri de dreptate și adevăr. Omul părăsește greu ceva cu care s-a obișnuit, fie aceasta o influență bună sau rea.

Administratorii sanatoriului pot, de asemenea, să conchidă că ei niciodată nu vor fi în stare să satisfacă mintea acelei clase care poate găsi fericire numai în ceva nou și excitant. Pentru multe persoane, aceasta a fost hrana intelectuală pe tot parcursul vieții lor; există dispeptici psihici în aceeași măsură în care există și fizici. Mulți suferă de boli ale sufletului cu mult mai mult decât de boli ale trupului și ei nu vor găsi ușurare până nu vin la Hristos, Izvorul

[579]

vieții. Plângerile de plictiseală, singurătate și de nemulțumire atunci vor înceta. Bucurii satisfăcătoare vor da vigoare psihicului și sănătate și energie vitală trupului.

Dacă medicilor și lucrătorilor le place să creadă că trebuie să afle un leac pentru diferitele nenorociri ale pacienților lor, aprovizionându-i cu o serie de distracții asemănătoare cu cele care au fost blestemul vieții lor, ei vor fi dezamăgiți. Nu lăsați ca distracțiile acestea să fie puse în locul care trebuie să fie ocupat de Izvorul cel viu. Sufletul flămând și însetat va continua să flămânzească și să înseteze atâta timp cât ia parte la aceste plăceri nesatisfăcătoare. Dar cei care beau din apa vie nu vor mai înseta după distracții frivole, senzuale, incitante. Principiile înnobilitoare ale religiei vor întări puterile mintale și vor nimici gustul pentru aceste satisfacții.

Povara păcatului, cu dorințele lui neliniștite și nesatisfăcute, se află la temelia unui mare număr de boli de care suferă cel păcătos. Marele vindecător al sufletului bolnav de păcat este Hristos. Acești sărmani îndurerați au nevoie de o mai clară cunoaștere a Lui, având prin aceasta viață veșnică. Ei au nevoie să fie învățați cu răbdare și blândete și să lase ca lumina soarelui iubirii lui Dumnezeu să vină să lumineze camerele întunecate ale minții. Cele mai înalte adevăruri spirituale pot fi explicate inimii prin lucrurile din natură. Păsările cerului, florile câmpului, în frumusețea lor strălucitoare, grăuntele care răsare, mlădițele roditoare ale viței-de-vie, pomii care lasă să apară mugurii lor cei fragezi, gloriosul apus de soare, norii purpurii care prezic o dimineață frumoasă — toate acestea ne pot învăța lecții prețioase despre adevăr și credință. Imaginația are aici un domeniu bogat în care să se desfășoare. Mintea ageră poate contempla cu mare satisfacție acele învățături ale adevărului divin pe care Răscumpărătorul lumii le-a asociat cu lucrurile din natură.

[580]

Hristos i-a muștrat aspru pe oamenii timpului Său pentru că ei n-au învățat din natură lecțiile spirituale pe care le-ar fi putut învăța. Toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, vorbesc omului despre cunoașterea de Dumnezeu. Aceeași inteligență divină care lucrează asupra lucrurilor din natură vorbește minții și inimii oamenilor și creează o dorință fierbinte după ceva ce ei nu au. Lucrurile lumii nu le pot satisface dorința. Tuturor acestor suflete însetate, li se adresează mesajul divin: „Duhul și Mireasa zic: «Vino!» și cine

aude, să zică: «Vino!» și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!”

Duhul lui Dumnezeu impresionează continuu mintea oamenilor să caute după acele lucruri care numai ele le pot da pace și odihnă — bucuriile mai mari și mai sfinte ale cerului. Hristos, Domnul vieții și al slavei, și-a dat viața pentru a răscumpăra pe om din puterea lui Satana. Mântuitorul nostru este continuu la lucru, prin influențe văzute și nevăzute, pentru a atrage mintea oamenilor de la plăcerile nesatisfăcătoare ale acestei vieți spre neprețuitele comori care pot fi ale lor într-un viitor nemuritor.

Dumnezeu dorește ca poporul Său să arate lumii, prin cuvinte și comportament, că nici o atracție pământească sau bogăție lumească nu pot compensa pierderea moștenirii cerești. Cei care sunt într-adevăr copii ai luminii și ai zilei nu vor fi ușuratici și frivoli în conversație, în îmbrăcăminte sau în comportament, ci sobri, meditativi, exercitând în mod constant o influență care atrage sufletele la Mântuitorul. Iubirea lui Hristos, reflectată de la cruce, pledează în favoarea păcătosului, atrăgându-l cu funii de nemărginită iubire la pacea și fericirea găsite în Mântuitorul nostru. Dumnezeu cere tuturor urmașilor Săi să aducă o mărturie prin vorbirea, purtarea, îmbrăcăminte și conversația lor, în toate domeniile vieții, că puterea adevăratei evlavii este avantajoasă tuturor în această viață și în viața viitoare și că numai aceasta poate satisface sufletul primitorului. [581]

Slava lui Dumnezeu este arătată în lucrarea mâinilor Sale. Aici sunt taine care, fiind cercetate, vor întări mintea. Mințile care au fost amăgite și abuzate prin lectura ficțiunilor pot găsi în natură o carte deschisă din care să citească adevărul în lucrările lui Dumnezeu din jurul lor. Toți pot găsi subiecte de studiu în frunza cea simplă a copacilor pădurii, în plante și flori, în maiestuoșii copaci ai pădurii, în munții cei înalți, stâncile de granit, oceanul agitat, prețioasele perle de lumină care împodobesc cerurile spre a face ca noaptea să fie frumoasă, nesecatele bogății ale luminii solare, solemnele splendori ale lunii, frigul iernii, căldura verii, periodicele schimbări ale anotimpurilor, în desăvârșită ordine și armonie, stăpânite de puterea nemărginită; iată subiecte care solicită o cugetare adâncă și dezvoltarea imaginației.

Dacă cei ușuratici și căutători de plăceri vor îngădui ca mintea lor să stăruie asupra a ceea ce este real și adevărat, inima nu

poate fi decât plină de respect și ei vor adora pe Dumnezeuul naturii. Contemplarea și studierea caracterului lui Dumnezeu, așa cum este descoperit în lucrările create de El, vor deschide un domeniu de cugetare care va îndepărta mintea de distracțiile josnice, înjositoare și enervante. Cunoașterea lucrărilor și a căilor lui Dumnezeu doar începe în această lume; studiul va fi continuat pe parcursul veșniciei. Dumnezeu a procurat pentru om subiecte de cugetare care vor pune în acțiune fiecare capacitate a minții. Noi putem descifra caracterul Creatorului în cerurile de sus și în pământul de jos, umplând inima cu recunoștință și mulțumire. Fiecare nerv și simț vor răspunde expresiilor iubirii lui Dumnezeu în lucrările Sale minunate. Satana inventează atracții pământești, astfel ca mintea firească să fie atrasă de acele lucruri care nu pot înălța, curăța și înnobilă; puterile ei sunt astfel pipernicite și schilodite, iar bărbații și femeile care ar putea ajunge la desăvârșirea caracterului devin înguști, slabi și defectuoși.

[582] Dumnezeu a intenționat ca sanatoriul pe care l-a înființat să stea în față ca un semnal de lumină, de avertizare și muștrare. El va dovedi lumii că o instituție condusă de principii religioase, ca o casă de sănătate pentru bolnavi, poate fi susținută fără sacrificarea caracterului ei special și sfânt; că ea poate fi păstrată liberă de caracteristicile neplăcute care există în alte instituții de același fel. Ea trebuie să fie o unealtă în mâna Lui spre a înfăptui reforme mari. Obiceiurile rele trebuie corectate, morala ridicată, gusturile schimbate, îmbrăcămintea reformată.

Multe boli sunt aduse asupra trupului printr-un stil nesănătos de îmbrăcămintă care este la modă și trebuie scos în evidență faptul că trebuie să aibă loc o reformă înainte ca tratamentul să efectueze o vindecare. Apetitului pervertit i s-a făcut pe plac până ce a rezultat boala. Aptitudinile și organele schilodite și pipernicite nu pot fi întărite și fortificate fără reforme hotărâte. Și dacă cei care lucrează la sanatoriu nu sunt în orice privință reprezentanți ai adevărilor despre reforma sănătății, atunci o reformă categorică trebuie să-i facă ceea ce ar trebui să fie, altfel ei trebuie să fie îndepărtați din instituție.

Mintea multora se află la un nivel atât de scăzut, încât Dumnezeu nu poate lucra pentru ei sau prin ei. Felul de cugetare trebuie schimbat, sensibilitățile morale trebuie trezite spre a simți cerințele lui Dumnezeu. Fondul principal al adevăratei religii este să avem și

să mărturisim continuu legătura noastră cu Dumnezeu, prin cuvinte, prin îmbrăcăminte și prin comportament. Smerenia trebuie să ia locul mândriei; sobrietatea, locul ușurătății; devoțiunea, pe cel al nereligiozității și indiferenței nepăsătoare.

Cei care au mulți ani de experiență în lucrarea lui Dumnezeu ar trebui, mai presus de toți ceilalți, să pună la lucru în cel mai înalt grad talentele încredințate lor de Stăpân. Dar exemplul unora a fost mai degrabă de partea conformării cu lumea decât de cea a păstrării caracterului distinct al poporului deosebit al lui Dumnezeu. Ei au influențat mai degrabă satisfacerea apetitului și înclinația de a se îmbrăca în acord cu standardul lumii. Toate acestea sunt în opoziție [583] cu lucrarea pe care Dumnezeu și îngerii caută s-o facă pentru noi, ca popor, de a ne scoate, a ne despărți și a ne deosebi de lume. Noi trebuie să ne sfințim ca popor și să cerem putere de la Dumnezeu spre a întâmpina nevoile acestui timp. Când nelegiuirea predomină în lume, poporul lui Dumnezeu trebuie să caute a fi într-o legătură mai strânsă cu cerul. Torentul de morală primejdioasă vine asupra noastră cu așa putere, încât noi ne vom pierde echilibrul și vom fi măturați de curent, dacă picioarele noastre nu stau ferm pe Stânca Isus Hristos.

Prosperitatea sanatoriului nu este dependentă numai de inteligența și cunoștințele medicilor lui, ci și de favoarea lui Dumnezeu. Dacă este condus într-o așa manieră, încât Dumnezeu să-l poată binecuvânta, el va avea mult succes și va sta înaintea oricărei alte instituții de acest fel din lume. Au fost date multă lumină, multă cunoștință și privilegii superioare. Și în conformitate cu lumina care a fost primită, dar care n-a fost folosită pentru luminarea altora, va fi și condamnarea.

Mintea unora a intrat pe făgașul necredinței. Persoanele acestea cred că au motive să se îndoiască de Cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu, pentru că umblarea unora, care mărturisesc a fi creștini, li se pare îndoielnică. Dar îndepărtează aceasta temelia? Noi nu trebuie să facem din umblarea altora baza credinței noastre. Trebuie să-l imităm pe Hristos, Modelul desăvârșit. Dacă îngăduim ca prinderea noastră de El să slăbească, pentru că oamenii greșesc, pentru că se văd defecte în caracterele celor care mărturisesc adevărul, ei se vor afla mereu pe nisipul mișcător. Privirea lor trebuie îndreptată spre Autorul și Desăvârșitorul credinței lor; ei trebuie să-și întărească

sufletele cu asigurarea marelui apostol: „Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: «Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui»”. Dumnezeu nu poate fi înșelat. El citește corect caracterul. El cântărește motivele. Nimic nu scapă privirii Lui atotvăzătoare: gândurile, intențiile și țintele noastre — toate sunt văzute de El.

[584] Nu există nici o scuză pentru îndoială sau scepticism. Dumnezeu și-a luat măsuri de precauție pentru a întări credința tuturor oamenilor, dacă unii vor să se hotărască doar pe baza greutății evidentei. Dar, dacă așteaptă să fie îndepărtată orice obiecțiune aparentă înainte să creadă, ei nu vor fi niciodată stabiliți, înrădăcinați și întemeiați în adevăr. Dumnezeu nu va îndepărta niciodată toate dificultățile aparente din calea noastră. Cei care doresc să se îndoiască vor avea prilejul să o facă; cei care vor să creadă vor găsi dovezi bogate pe care să-și întemeieze credința. Poziția unora este inexplicabilă, chiar și pentru ei. Sunt purtați de curent fără ancoră, mânați înapoi și încolo în ceața nesiguranței. Atunci, Satana pune repede mâna pe cârmă și duce barca lor fragilă oriunde îi place. Ei devin supușii voinței lui. Dacă n-ar fi ascultat de Satana, aceștia n-ar fi fost înșelați de sofismele lui; dacă s-ar fi înclinat de partea lui Dumnezeu, n-ar fi devenit confuzi și n-ar fi fost induși în eroare.

Dumnezeu și îngerii urmăresc cu mare interes dezvoltarea caracterului și cântăresc valoarea morală. Cei care rezistă născocirilor lui Satana vor ieși ca aurul încercat în foc. Cei care sunt luați de valurile ispitei își închipuie, așa cum a făcut Eva, că devin extraordinar de înțelepți, ieșind din ignoranța și conștiinciozitatea lor îngustă; dar, ca și ea, ei vor afla cu durere că au fost înșelați. Alergau după umbre, schimbând înțelepciunea cerească cu slaba judecată omenească. Puțină cunoștință i-a făcut îngâmfați. O cunoaștere mai adâncă și mai amănunțită a lor înșiși și a lui Dumnezeu i-ar face din nou oameni rezonabili și sensibili și i-ar înclina de partea adevărului, a îngerilor și a lui Dumnezeu.

La ziua de apoi, Cuvântul lui Dumnezeu ne va judeca pe fiecare dintre noi. Tinerii vorbesc despre știință și despre faptul că sunt înțelepți mai presus de ce este scris; ei încearcă să explice căile și lucrarea lui Dumnezeu spre a corespunde cu priceperea lor mărginită; dar totul este un eșec mizerabil. Știința adevărată și inspirația sunt în armonie desăvârșită. Știința falsă este ceva independent de Dum-

nezeu. Ea este o ignorantă pretențioasă. Această putere înșelătoare a captivat și a înrobit mintea multora și ei au ales întunericul mai degrabă decât lumina. Au luat poziție de partea necredinței, ca și când aceasta ar fi o virtute, iar a se îndoii, semnul unei minți inteligente, când acest lucru arată o minte prea slabă și prea îngustă spre a-L zări pe Dumnezeu în lucrările create de El. Ei nu puteau înțelege taina providenței Sale, chiar dacă ar fi studiat cu toată puterea lor timp de o viață întreagă. Și pentru că lucrările lui Dumnezeu nu pot fi explicate de minți mărginite, Satana aduce sofismele lui spre a le îndrepta asupra lor și a-i încurca în plasele necredinței. Dacă acești îndoielnici vor veni într-o legătură strânsă cu Dumnezeu, El va lămuri, pentru priceperea lor, scopurile Sale.

[585]

Lucrurile spirituale sunt judecate spiritual. Mintea firească nu poate pricepe aceste taine. Dacă cei care se îndoiesc continuă să-l urmeze pe marele înșelător, impresiile și convingerile Duhului lui Dumnezeu vor descrește din ce în ce, sugestiile lui Satana vor fi mai frecvente, până ce mintea va ajunge întru totul supusă controlului lui. Atunci, ceea ce li se pare acestor minți rătăcite ca fiind nebunie va fi puterea lui Dumnezeu, și ceea ce Dumnezeu privește ca nebunie va fi pentru ei tărie și înțelepciune.

Una dintre consecințele rele care însoțesc cercetarea și investigațiile științei este că, de multe ori, cei care se angajează în aceste cercetări prea adesea pierd din vedere caracterul curat și nealterat al religiei. Înțelepții în felul lumii au încercat să explice, pe baza principiilor științifice, influența Duhului lui Dumnezeu asupra inimii. Cea mai mică înaintare în această direcție va conduce sufletul la încurcături și scepticism. Religia Bibliei este simplitatea tainei evlaviei; nici o minte omenească n-o poate înțelege pe deplin și este cu desăvârșire de neînțeleș pentru inima nerenăscută.

Fiul lui Dumnezeu a comparat lucrările Duhului Sfânt cu vântul, care „sufală încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge”. Și iarăși, citim în raportul sacru că Răscumpărătorul lumii s-a bucurat în duhul și a spus: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor”.

[586]

Mântuitorul S-a bucurat pentru că planul mântuirii este întocmit în așa fel, încât cei care sunt înțelepți, după propria lor părere, care sunt plini de mândrie datorită învățăturilor filozofiei trufașe, nu

pot vedea frumusețea, puterea și taina ascunsă a Evangheliei. Dar tuturor celor care sunt smeriți cu inima, care au o dorință sinceră, ca de copil, care se lasă învățați să cunoască și să facă voia Tatălui lor ceresc, le este descoperit Cuvântul ca putere a lui Dumnezeu pentru mântuirea lor. Lucrarea Duhului lui Dumnezeu este nebunie pentru omul nerenăscut. Apostolul Pavel spune: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”.

Succesul sanatoriului depinde de păstrarea simplității evlaviei și a evitării nebuniilor lumii în mâncare, băutură, îmbrăcăminte și distracții. El trebuie să fie reformator în toate principiile lui. Nimic să nu fie inventat spre a satisface dorințele sufletului, luând astfel locul și timpul pe care le cere Hristos în slujirea Lui; pentru că aceasta va nimici puterea instituției ca unealtă a lui Dumnezeu pentru convertirea sufletelor sărmane, bolnave de păcat, care, necunoscând calea vieții și a păcii, au căutat fericirea în mândrie și nebunie zadarnică.

„Sustinerea unui scop adevărat” să fie poziția tuturor celor care lucrează la sanatoriu. În timp ce nimeni nu trebuie să impună credința noastră pacienților sau să se angajeze în controverse cu ei, broșurile și publicațiile noastre, alese cu atenție, trebuie să fie la vedere aproape peste tot. Elementul religios trebuie să predomină. Aceasta a fost și va fi mereu puterea acelei instituții. Căminul nostru de sănătate să nu fie pervertit pentru slujirea deșertăciunii lumești și a modei. În țara noastră există destule instituții igienice care seamănă mai mult cu un hotel serviabil decât cu un loc unde cei bolnavi și suferinzi pot obține alinare pentru infirmitățile lor trupești și unde sufletul bolnav de păcat poate găsi pace și odihnă în Isus, care nu se află nicăieri în altă parte.

[587]

Faceți ca principiile religioase să fie predominante și păstrați-le așa; mândria și popularitatea să fie îndepărtate; simplitatea și claritatea, amabilitatea și credincioșia să fie văzute peste tot; atunci sanatoriul va fi exact ceea ce a intenționat Dumnezeu să fie; atunci Domnul îl va favoriza.

Influența anturajului

În instituțiile noastre cu mulți lucrători, influența anturajului este foarte mare. A căuta să te împrietenești este ceva natural. Fiecare va găsi prieteni sau și-i va face. Și exact proporțional cu puterea prieteniei va fi și cantitatea de influență pe care aceștia o vor manifesta unul asupra altuia, spre bine sau spre rău. Toți vor avea tovarăși pe care îi vor influența și de care vor fi influențați la rândul lor.

Ceea ce aduce inimile oamenilor laolaltă este o legătură misterioasă, astfel încât simțămintele, gusturile și principiile ce caracterizează doi indivizi sunt strâns asociate. Unul reține și imită spiritul, căile și faptele celuilalt. După cum ceara reține chipul sigiliului, tot așa mintea reține impresia produsă de o relație interumană. Se poate să nu-ți dai seama de influență, totuși aceasta nu o face mai puțin puternică.

Dacă tinerii ar putea fi convinși să se asocieze cu cei curați, cu cei cugetători și buni la suflet, efectul ar fi cel mai binefăcător. Dacă alegerea este făcută dintre cei care se tem de Domnul, influența va duce la adevăr, la datorie și la sfințenie. O adevărată viață creștină este o putere spre bine. Dar, pe de altă parte, cei care se asociază cu bărbați și femei cu o morală îndoielnică, cu principii și practici rele, în curând vor merge pe aceeași cale. Tendința inimii firești este de a coborî. Cel care se asociază cu scepticii în curând va deveni sceptic; cel care se întovărășește cu ticăloșii va deveni, foarte sigur, un ticălos. A merge la sfatul celor răi este primul pas spre a se opri pe calea celor păcătoși și a se așeza pe scaunul celor batjocoritori.

Toți cei care doresc să-și formeze un caracter bun trebuie să-și aleagă prieteni dintre cei care au mintea înclinată către seriozitate, meditație și care sunt atrași de cele religioase. Cei care calculează prețul și doresc să clădească pentru veșnicie trebuie să pună material bun în clădirea lor. Dacă acceptă lemnărie putredă, dacă sunt mulțumiți cu un caracter deficient, clădirea este condamnată la ruină. Toți să ia seama cum clădesc. Furtuna ispitei va sufla peste clădire,

[588]

și dacă nu este construită ferm și cu credincioșie, ea nu va rămâne în picioare la încercare.

Un nume bun este mai prețios decât aurul. Tinerii au înclinația să se unească cu cei care sunt inferiori în cugetare și morală. Ce fericire adevărată poate să aștepte o persoană tânără de la legătura cu persoane care au un nivel inferior de cugetare, simțăminte și comportament? Unii sunt stricați la gust și depravați în obiceiuri și toți cei care aleg astfel de întovărășiri vor urma exemplul lor. Noi trăim în vremuri de primejdie, care ar trebui să facă să se teamă inimile tuturor. Noi vedem mintea multora rătăcind prin încurcăturile scepticismului. Cauzele acestui fapt sunt: ignoranța, mândria și un caracter defectuos. Umilința este o lecție greu de învățat pentru omul căzut. În inima omenească există ceva care se ridică împotriva adevărului descoperit despre Dumnezeu și păcătoși, călcarea legii divine și iertarea prin Hristos.

Frați și surori, bătrâni și tineri, când aveți un ceas de răgaz, deschideți Biblia și îmbogățiți-vă mintea cu adevărurile ei prețioase. Când sunteți angajați în lucru, păziți-vă mintea, păstrați-o să se sprijine pe Dumnezeu, vorbiți mai puțin și meditați mai mult. Aduceți-vă aminte că: „În ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit”. Cuvintele voastre să fie alese; aceasta va închide ușa împotriva vrăjmașului sufletelor. Faceți ca ziua voastră să înceapă cu rugăciune; lucrați ca în fața lui Dumnezeu. Îngerii Lui se află totdeauna alături de voi, înregistrând cuvintele, comportamentul și felul în care este făcută lucrarea voastră. Dacă vă îndepărtați de sfatul cel bun, alegând să vă asociați cu cei pe care aveți motiv să-i bănuți că nu sunt înclinați spre cele religioase, cu toate că ei mărturisesc a fi creștini, curând veți deveni asemenea lor. Voi vă așezați în calea ispitei, pe terenul de luptă al lui Satana, și dacă nu sunteți continuu păziți, veți fi biruiți de urzelile lui. Sunt unele persoane care pentru un timp au făcut o mărturisire de credință religioasă, dar care sunt în toate privințele fără Dumnezeu și fără o conștiință sensibilă. Ei sunt ușuratici și superficiali, iar conversația lor este de calitate inferioară. Mintea este preocupată de curtenie și căsătorie, excluzând astfel cugetele mai înalte și nobile.

[589]

Asocierile alese de lucrători hotărăsc destinul lor pentru lumea aceasta și cea viitoare. Unii care au fost cândva conștiințioși și credincioși s-au schimbat întristător de mult; ei s-au despărțit

de Dumnezeu și Satana i-a ademenit de partea lui. Acum ei sunt nereligioși și fără respect și au o influență asupra altora care sunt modelați ușor. Asocierile cele rele corup caracterul, principiul fiind subminat. „Cine umblă cu înțelepții, se face înțelept, dar cui îi place să se însotească cu nebunii o duce rău.”

Tinerii sunt în primejdie, dar ei sunt orbi și nu pot discerne tendințele și rezultatul căii urmate de ei. Mulți sunt angajați în cochetărie. Ei par îndrăgostiți nebunește. În aceste afecțiuni nu este nimic nobil, demn sau sacru; deoarece ele sunt inspirate de Satana, influența este așa încât să-i placă lui. Avertizările pentru aceste persoane nu au nici un fel de efect, nefiind luate în seamă. Sunt încăpățânați, îndărătnici, sfidători. Ei cred că avertizarea, sfatul sau musturarea nu li se aplică lor. Purtarea lor nu-i îngrijorează. Ei se separă continuu de lumina și iubirea lui Dumnezeu. Pierd orice discernământ al lucrurilor sacre și veșnice și, în timp ce pot să păstreze o formă seacă a îndatoririlor creștine, nu au nici o atracție față de aceste exerciții religioase. Aceste suflete înșelate vor afla mult prea târziu că „strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află”.

Cuvintele, faptele și motivele sunt înregistrate; dar cât de puțin înțeleg aceste capete ușoare și superficiale și aceste inimi împietrite că un înger al lui Dumnezeu stă și scrie felul în care sunt folosite aceste momente prețioase! Dumnezeu va aduce la lumină fiecare cuvânt și fiecare faptă. El este în orice loc. Mesagerii Lui, deși nevăzuți, sunt vizitatori în camera de lucru și în dormitor. Faptele ascunse ale întunericului vor fi aduse la lumină. Cugetele, intențiile și planurile inimii vor fi descoperite. Toate lucrurile sunt descoperite și deschise privirii Aceluia cu care avem de-a face.

Lucrătorii trebuie să-L ia pe Isus cu ei în fiecare departament al muncii lor. Totul trebuie să fie făcut cu exactitate și desăvârșire, pentru că va fi probat. În lucrare trebuie să se afle tot interesul. Credințioșia este tot atât de esențială în îndatoririle obișnuite ale vieții, ca și în cele care implică o responsabilitate mai mare. Unii pot crede că munca lor nu este înnobilitoare, dar aceasta este exact așa cum aleg ei s-o facă. Numai ei sunt capabili de degradarea sau ridicarea serviciului lor. Noi dorim ca fiecare trântor să poată fi obligat să muncească pentru pâinea cea de toate zilele; pentru că munca este o binecuvântare, nu un blestem. Munca executată cu grija

[590]

ne va păzi de multe capcane ale lui Satana, care „găsește totdeauna pentru mâinile lenese să facă ceva rău”.

Nici unuia dintre noi să nu-i fie rușine de lucru, oricât de neînsemnat și servil poate să pară. Munca este înnobilitoare. Toți cei care muncesc cu capul sau mâinile sunt oameni muncitori. Și toți își fac datoria și cinstesc religia lor tot atât de mult în timp ce spală rufe sau vase, ca și atunci când merg la biserică. În timp ce mâinile sunt ocupate cu cea mai obișnuită muncă, mintea poate fi înălțată și înnobilitată prin cugete curate și sfinte. Dacă unii lucrători manifestă lipsă de respect pentru lucrurile religioase, ei trebuie să fie îndepărtați din lucrare. Nimeni să nu creadă că instituția este dependentă de ei.

Cei care sunt angajați de mult timp în instituțiile noastre, acum ar trebui să fie muncitori responsabili, vrednici de încredere în orice loc, tot așa de credincioși față de datorie ca și busola față de pol. Dacă ar fi folosit corect ocaziile pe care le-au avut, ar putea avea acum caractere simetrice și o profundă și vie experiență în lucrurile religioase. Dar unii dintre acești lucrători s-au despărțit de Dumnezeu.

[591] Religia a fost lăsată la o parte. Ea nu este un principiu stabil, cultivat cu grijă oriunde merg, în orice fel de societate s-ar afla, dovedindu-se ca o ancoră pentru suflet. Doresc ca toți muncitorii să ia serios în considerare faptul că succesul în această viață și în câștigarea vieții viitoare depinde în mare măsură de credincioșia în lucrurile cele mici. Cei care doresc responsabilități mai mari trebuie să manifeste credincioșie în îndeplinirea îndatoririlor exact acolo unde i-a pus Dumnezeu.

Desăvârșirea lucrării lui Dumnezeu este lămurit văzută atât în insecta cea mai mică, cât și în regele păsărilor. Sufletul copilășului, care crede în Hristos, este tot atât de prețios înaintea Lui cum sunt îngerii din jurul tronului Său. „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”. Așa cum Dumnezeu este desăvârșit în sfera Lui, tot așa omul poate fi desăvârșit în sfera sa. Orice găsește mâna să facă trebuie făcut desăvârșit și cu promptitudine. Credincioșia și integritatea în lucrurile mici, îndeplinirea micilor îndatoriri și a micilor fapte de amabilitate vor înveseli și bucura calea vieții și, când lucrarea noastră de pe pământ este terminată, fiecare din micile îndatoriri îndeplinite cu credincioșie va fi teaurizată ca o piatră prețioasă înaintea lui Dumnezeu.

Societățile de tractate

În ultima mea viziune, am fost dusă înapoi la momentul începutului și apoi al progresului cauzei adevărului prezent. Când a fost înființată casa noastră de editură de la Battle Creek, la început, prietenii cauzei erau puțini și poporul nostru era, în general, sărac. Dar când au fost făcute apeluri pentru ajutor, mulți au fost generoși și au ajutat, cumpărând acțiuni pentru lucrarea de editare. Domnul a fost foarte mulțumit de spiritul de sacrificiu manifestat.

De atunci au trecut douăzeci și șase de ani și, datorită providenței lui Dumnezeu, lumina adevărului luminează peste tot. Începutul a fost mic și era necesar să fie făcute sacrificii mari de către primii prieteni ai cauzei. La fiecare pas trebuia întâmpinate și biruite obstacole mari.

Frații noștri care și-au investit banii în publicarea revistei Review au făcut tocmai lucrarea pe care Domnul dorea ca ei să o facă. El le-a dat mijloace spre a fi folosite tocmai pentru scopul înaintării cauzei Sale. [592]

Trecerea timpului a adus schimbări mari. Lumina a crescut și s-a răspândit. În timp ce poporul, care este dornic după adevăr, striga: „Străjerule, cât mai este din noapte?”, a fost dat un răspuns inteligent: „Vine dimineata, și este tot noapte”. Prin cercetarea amănunțită a profetiilor, noi înțelegem unde suntem în istoria acestei lumi și știm precis că a doua venire a lui Hristos este aproape. Rezultatul acestor cercetări trebuie prezentat lumii prin presă. Și, întrucât lucrarea s-a întins și a crescut, s-au cerut înzestrări noi de la an la an; îmbunătățirile au înaintat mereu. Pentru lume, a fost un motiv de mirare faptul că, având acest adevăr nepopular, lucrarea a prosperat. Dar, cu o lumină crescândă și un adevăr confirmat, precum și cu avantaje tot mai mari în toate privințele pentru înaintarea cauzei, lucrările noastre nu corespund cu credința noastră.

Dacă a fost drept pentru frați să cumpere acțiuni pentru editura noastră când lucrarea era restrânsă și influența noastră limitată, nu este de importanță mai mare astăzi, când înaintează o lucrare

mult mai mare și când este nevoie de o creștere corespunzătoare de mijloace? Temeinicia poziției noastre a crescut în fiecare an. Am primit recent o asigurare că avem adevărul așa cum este descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu și că, acceptând a treia solie îngerească, noi nu ne ținem de fabule, ci de „Cuvântul proorociei”. Acum trăim în deplină strălucire a luminii adevărului biblic.

[593] Dumnezeu cheamă pe poporul Său să se trezească și să-și arate credința prin fapte. În trecut, când numărul credincioșilor noștri era mic, când cei care erau în stare au simțit că au datoria să cumpere acțiuni pentru editura noastră, rugăciunile și milosteniile lor, rodul stăruinței, al efortului de lepădare de sine au venit înaintea lui Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. Frații și surorile noastre care au primit prețioasa pâine a vieții, adusă lor prin publicațiile noastre, ar trebui să fie și mai binevoitori să dea din mijloacele lor pentru a sprijini cauza decât au fost cei care au iubit adevărul în anii de mai înainte.

Fraților, Dumnezeu v-ar binecuvânta proporțional cu arătarea interesului vostru pentru editurile noastre, făcându-le proprietatea voastră. Cei care n-au acțiuni în aceste instituții au privilegiul de a investi banii lor în această lucrare bună. Avem nevoie de simpatia, de rugăciunile și de mijloacele voastre. Avem nevoie de conlucrarea voastră sinceră. Nădăjduim că toți cei ale căror inimi le va face Domnul să fie binevoitoare se vor prezenta cu banii lor spre a-i investi în aceste instituții. Este oare adevărat că noi avem ultima solie de îndurare pentru lume? Este adevărat că lucrarea noastră se va încheia curând? Așa spune Cuvântul lui Dumnezeu. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Atunci, avertizarea trebuie trimisă în toate părțile pământului.

Editurile noastre au devenit o putere în lume. A avut loc o mare schimbare. Cu posibilitățile mărite, făcând ca lumina clară să strălucească pentru cei care sunt în întuneric, acum nu este așa de greu, cum era odată, să se înțeleagă și să se accepte adevărul. Cei care au condus lucrarea la început au fost țintele asalturilor combinate ale oamenilor răi și ale îngerilor răi. Vrăjmășia lui Satana, lucrând prin oameni ca unelte ale sale, a fost foarte mult sporită. Pe de altă parte, credincioșii, deși puțini la număr, au fost serioși și zeloși să apere onoarea lui Dumnezeu, înălțând Legea Sa care fusese desființată, și să respingă lucrările lui Satana, descoperite în fiecare formă de eroare distrugătoare.

De la început, Satana a fost împotriva acestei lucrări. El a fost hotărât să aducă toată puterea lui spre a reduce la tăcere și a mătura de pe pământ pe cei care lucrau pentru înaintarea luminii și adevărului. Totdeauna el a avut un oarecare succes. Calomnia și cea mai aprigă opoziție au fost puse în mișcare spre a distruge adevărul cel prețios, descurajând pe apărătorii lui. Adversarul cel mare a folosit toate înșelăciunile lui diabolice în diferite feluri, și fiecare efort făcut a adus de partea sa unul sau mai mulți dintre cei preținși a fi urmași ai lui Hristos. Cei ale căror inimi sunt firești, care sunt în armonie [594] mai mult cu arhiînșelătorul decât cu Hristos, după un timp și-au dat pe față adevăratul caracter și au plecat la grupa din care făceau parte.

Satana ține sub stăpânirea lui nu puțini dintre cei care trec drept prieteni ai adevărului, iar prin ei lucrează împotriva înaintării lui. El îi folosește să semene neghină printre copiii lui Dumnezeu. Astfel, când primejdia nu era bănuită, au existat în mijlocul nostru rele mari. Dar, în timp ce Satana lucra cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei de pe calea pierzării, apărătorii credincioși ai adevărului au luptat împotriva curentului opoziției și au păstrat Cuvântul nealterat în mijlocul potopului de erezii. Cu toate că, uneori, biserica a fost slăbită prin numeroase descurajări și elemente răzvrătite cărora a trebuit să le facă față, totuși adevărul a luminat mai strălucitor cu fiecare conflict. Energiile poporului lui Dumnezeu n-au fost epuizate. Puterea harului Său i-a însuflețit, reînviat și înnobilit pe cei statornici și credincioși.

Vechiul Israel a fost tot mereu chinat de cei răzvrățiți. Aceștia nu erau totdeauna persoane cu influență slabă. În multe cazuri, bărbați cu renume, conducători în Israel, s-au întors împotriva conducerii providențiale a lui Dumnezeu și s-au apucat să lucreze cu înverșunare să dărâme ceea ce au clădit cândva cu atât zel. Noi am văzut ceva din acestea, repetându-se de multe ori în experiența noastră. Este nesigur pentru oricare comunitate să se sprijine pe vreun pastor favorit sau să se încreadă în vreun braț de carne. Numai brațul lui Dumnezeu este în stare să-i susțină pe toți cei care se sprijină pe el.

Până când Hristos va apărea pe norii cerului cu putere și slavă mare, oamenii vor deveni perversi în spirit și se vor întoarce de la adevăr la fabule. Biserica va mai vedea vremuri tulburi. Ea va prooroci, îmbrăcată în saci. Dar cu toate că va trebui să întâmpine erezii și persecuție, cu toate că va trebui să lupte cu necredincioșii și

[595]

cu apostaziții, totuși, cu ajutorul lui Dumnezeu, ea va zdrobi capul lui Satana. Domnul va avea un popor așa de veritabil cum este oțelul și cu o credință așa de fermă ca stânca de granit. Ei trebuie să fie martorii Săi în lume, uneltele Sale spre a face o lucrare specială și glorioasă în ziua pregătirii Lui.

Solia Evangheliei n-a câștigat nici un singur suflet la Hristos sau nu și-a făcut drum la nici o singură inimă, fără să lezeze capul lui Satana. Ori de câte ori este smuls un captiv din prinsoarea lui, eliberat din oprirea lui, tiranul este învins. Casele de editură sunt unelte în mâna lui Dumnezeu pentru a trimite fiecărei limbi și națiuni lumina cea prețioasă a adevărului. Lumina aceasta ajunge chiar până la țările păgâne și continuu face incursiuni asupra superstiției și a oricărei rătăcirii imaginabile.

Pastori, care au predicat adevărul cu tot zelul și seriozitatea, pot apostazia și se pot alătura vrăjmașilor noștri, dar va schimba aceasta adevărul lui Dumnezeu în minciună? „Totuși”, zice apostolul, „temelia tare a lui Dumnezeu stă nezugduită”. Credința și simțămintele oamenilor se pot schimba, dar adevărul lui Dumnezeu, niciodată. Solia îngerului al treilea răsună; ea este infailibilă.

Nici un om nu poate sluji lui Dumnezeu fără a se uni împotriva lui oameni răi și îngeri răi. Duhuri rele sunt puse pe urmele fiecărui suflet care caută să intre în rândurile lui Hristos, pentru că Satana dorește să redobândească prada luată din prinsoarea lui. Oameni răi se vor apuca să răspândească minciuni rafinate, pentru ca aceștia să poată fi condamnați. Oamenii aceștia vor îmbrăca haina sincerității și vor înșela, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși.

Este tot atât de sigur că avem adevărul ca și faptul că Dumnezeu trăiește, iar Satana, cu toată măiestria și puterea lui, nu poate schimba adevărul lui Dumnezeu în minciună. În timp ce marele adversar va încerca totul spre a face fără efect Cuvântul lui Dumnezeu, adevărul trebuie să înainteze ca o lampă care arde.

Domnul ne-a ales și ne-a făcut supuși ai minunatei Lui îndurări. Să fim vrăjiți de vorbările celui apostaziat? Să alegem să luăm poziție alături de Satana și oștirea lui? Să ne unim noi cu călcătorii Legii lui Dumnezeu? Mai degrabă rugăciunea noastră să fie: „Pune, Doamne, vrăjmășie între mine și șarpe”. Dacă nu suntem în vrăjmășie cu lucrările sale, puterile lui ne vor încercui, și sulița lui este gata în orice clipă să fie înfiptă în inimile noastre. Noi trebuie

să-l socotim ca pe un dușman de moarte. Trebuie să ne împotrivim lui în Numele lui Hristos. Lucrarea noastră înaintea. Noi trebuie să luptăm pentru fiecare centimetru de teren. Toți cei care cheamă Numele lui Hristos să se îmbrace cu armura neprihănirii. [596]

Frați și surori, în numele caselor noastre de editură, facem apel la voi să cumpărați acțiuni pentru aceste instituții. Nu vă temeți de nimic; investiți-vă banii într-o lucrare bună, aceea de a răspândi raze de lumină până în cele mai întunecate părți ale lumii. În această lucrare nu există eșec. Este privilegiul și datoria voastră să faceți așa cum au făcut frații voștri când erau doar puțini prieteni ai cauzei adevărului. Cumpărați acțiuni la casele noastre de editură, ca să puteți simți că aveți un interes față de ele. Mulți își investesc banii în speculații lumești și, făcând astfel, sunt jefuiți de fiecare dolar. Noi vă rugăm să vă dovediti generozitatea, făcând investiții în lucrarea noastră de publicații. Aceasta vă va face bine. Banii voștri nu se vor pierde, ci vor fi puși cu dobândă, ca să crească capitalul vostru din ceruri. Hristos a dat totul pentru voi; ce veți da voi pentru El? El vă cere inima, dați-o Lui, ea Îi aparține. El vă cere inteligența voastră, dați-o Lui, ea Îi aparține. El vă cere banii voștri, dați-i, sunt ai Lui. „Voi nu sunteți ai voștri. Căci ați fost cumpărați cu un preț”. Dumnezeu vă dorește pe voi și tot ce-i al vostru. Lăsați cuvintele psalmistului regal să exprime sentimentul inimilor voastre: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem”.

A venit timpul când trebuie să știm pentru noi înșine de ce credem ceea ce credem. Noi trebuie să stăm pentru Dumnezeu și pentru adevăr în fața unei generații indiferente și necredincioase. Omul care a cunoscut odată calea vieții și s-a întors de la convingerile inimii lui la sofismele lui Satana va fi mai inaccesibil și mai neimpresionabil decât cel care n-a gustat niciodată iubirea lui Hristos. El va fi înțelept să facă răul. El s-a legat pe sine de Satana, chiar împotriva luminii și a cunoștinței. Eu le spun fraților mei: singura voastră speranță este în Dumnezeu. Noi trebuie să fim îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, dacă vrem să rezistăm nelegiurii care predomină. Trebuie să ne dovedim credința prin fapte. Să punem o bună temelie pentru vremurile care vor veni, ca să putem apuca viața veșnică. Noi trebuie să lucrăm, nu în propria noastră putere, ci în puterea Domnului nostru înviat. Ce vrem să facem și să îndrăznim pentru Isus? [597]

Casele noastre de editură sunt proprietatea întregului nostru popor și toți trebuie să lucreze până ce ele vor depăși dificultățile. Pentru ca publicațiile noastre să circule, ele au fost oferite la un preț atât de mic, încât numai un mic profit a putut fi realizat pentru a reproduce aceleași lucrări. Aceasta s-a făcut din cele mai bune motive, dar nu cu o judecată experimentată și pentru o perspectivă îndepărtată.

Cu prețurile reduse ale publicațiilor, administrația nu putea dispune de un capital cu care să lucreze. Aceasta n-a fost pe deplin sesizat și critic cercetat. Prețurile acestea mici i-au făcut pe oameni să subaprecieze lucrările și nu s-a observat pe deplin că, o dată ce publicațiile au fost vândute la un preț mic, era greu să fie aduse la convenita lor valoare.

Pastorii noștri n-au avut un sprijin corespunzător. Ei trebuie să aibă mijloace ca să trăiască. A fost o regretabilă lipsă de prevedere fixând prețuri mici pentru publicațiile noastre și apoi profiturile fiind deturnate în mare măsură, spre societățile de tractate și cele misionare. Problemele acestea au fost duse la extrem și va avea loc o reacție. Pentru ca societățile misionare și de tractate să înflorească, mijloacele de producere și tipărire de cărți trebuie să înflorească. Paralizați aceste mijloace, împovărați cu datoriile casele de editură, și societățile de tractate și cele misionare se vor dovedi fără succes.

A fost o conducere greșită, nepremeditată, ci datorită zelului de a face să înainteze lucrarea misionară. În distribuirea și circulația largă a ziarelor, tractatelor și broșurilor, mijloacele de producție a acestor publicații au fost paralizate și încurcate. Totdeauna este o primejdie în a duce o lucrare bună până la extreme. Bărbați cu răspundere sunt în pericol să devină bărbați ai unei singure idei, să-și concentreze atenția asupra unei ramuri de lucrare, neglijând alte sectoare ale marelui câmp.

[598] Ca popor, noi trebuie să fim păziți în orice privință. Nu există nici cea mai mică siguranță pentru nimeni dacă nu căutăm zilnic înțelepciunea lui Dumnezeu și nu renunțăm să acționăm în propria noastră putere. Primejdia ne înconjoară mereu și trebuie să fim foarte atenți ca nici o ramură a lucrării să nu fie preferată, în timp ce alte interese sunt lăsate să sufere.

Au fost făcute greșeli datorită reducerii prețurilor publicațiilor spre a face față unor dificultăți. Aceste lucruri trebuie schimbate.

Cei care au făcut această mișcare au fost sinceri. Ei au crezut că generozitatea lor avea să provoace pe pastori și popor să lucreze pentru a crește, în mare măsură, cererea pentru publicații.

Pastorii și poporul trebuie să acționeze dezinteresați și generoși în conduita lor față de casele noastre de editură. În loc să studieze și să urmărească cum pot obține periodicele, tractatele și cărțile la cel mai mic preț, ei trebuie să caute să convingă poporul să vadă ade-vărata valoare a publicațiilor. Toți acești bănuți lipsă, adunați de la mii de publicații, au pricinuit o pierdere de mii de dolari instituțiilor noastre, când câțiva bănuți mai mult de la fiecare persoană abia că s-ar fi simțit.

Review and Herald și *Sings of the Times* sunt reviste ieftine la prețul de vânzare. *Review* este o revistă de valoare; ea conține subiecte de mare interes pentru biserică și ar trebui plasată în fiecare familie de credincioși. Dacă cineva este prea sărac pentru a o lua, ar trebui ca, prin subscripții, comunitatea să adune suma pentru prețul întreg al revistei spre a o da familiilor nevoiașe. Ar fi mult mai bun acest plan decât a-i lăsa pe săraci la mila casei de editură sau a societății misionare și de tractate.

Aceeași cale trebuie urmată și față de *Sings*. Cu mici variații, revista aceasta, de la înființarea ei, a crescut ca interes și valoare morală ca o foaie de pionierat. Periodicele acestea au același obiect. Ele sunt două unelte în câmpul cel mare spre a face lucrarea lor specială de răspândire a luminii în această zi de pregătire a lui Dumnezeu. Toți trebuie să se angajeze să le susțină serios pe amândouă.

„Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană, și urechile Lui iau aminte la strigătele lor”. Hristos va sprijini pe cei care aleargă la El pentru înțelepciune și putere. Dacă aceștia întâmpină obligația și necazul cu suflet smerit, depinzând de Isus, îngerul Lui cel puternic va veni în jurul lor, și El, în care ei s-au încrezut, Se va dovedi un ajutor întru totul îndestulător în orice împrejurare critică. Cei care ocupă poziții de răspundere trebuie ca zilnic să devină familiarizați cu desăvârșirea, credincioșia și iubirea lui Hristos. Ei trebuie să fie în stare să exclame cu siguranță: „Știu în cine am crezut”. Oamenii aceștia trebuie să lucreze ca frați, fără nici un simțământ de ceartă. Fiecare trebuie să-și facă datoria, știind că ochiul lui Dumnezeu cercetează motivele și scopurile și citește cele mai lăuntrice simțăminte ale sufletului. Lucrarea este una singură. Și dacă bărbații care conduc

[599]

nu vor lăsa ca propria lor judecată, simțămintele și ideile lor să conducă și să schimbe planul Domnului, va fi cea mai perfectă armonie între aceste două ramuri ale aceleiași lucrări.

Poporul nostru trebuie să facă eforturi mai mari pentru a extinde circulația revistei *Review*. Dacă frații și surorile noastre vor să arate o seriozitate mai mare, să depună eforturi mai stăruitoare spre a îndeplini acest lucru. Această revistă trebuie să fie în fiecare familie. Și dacă ei înșiși ar renunța la obiectele lor de lux favorite, la ceai și la cafea, mulți dintre cei care acum n-au vizitatorii lor săptămânali ar putea plăti pentru ca mesajul luminii să vină în familia lor. Aproape fiecare familie ia unul sau mai multe ziare lumești; și acestea conțin istorioare de dragoste și povești excitante despre ticăloșie și crimă, care vatămă mintea tuturor celor care le citesc. Cei care consimt să n-aibă *Review and Herald* pierd mult. Prin paginile ei, Hristos le vorbește prin avertizări, muștrări și sfaturi, care ar schimba curentul gândurilor lor și ar fi pentru ei ca o pâine a vieții.

[600] Revistele noastre nu trebuie să fie pline cu discuții sau argumentări lungi despre doctrină, care l-ar obosi pe cititor; ci ele trebuie să conțină scurte și interesante articole practice și doctrinare. Prețul publicațiilor noastre nu trebuie să fie atât de mic încât să nu rămână nici o acoperire pentru lucrare. Același interes care a fost manifestat pentru circulația revistei *Sings of the Times* trebuie să fie arătat și față de extinderea circulației lui *Review and Herald*. Dacă se face acest lucru, efortul va fi însoțit de succes.

Noi suntem pe un teren fermecat și Satana este continuu la lucru spre a legăna pe poporul nostru să doarmă în leagănul siguranței pământești. Există o nepăsare și o lipsă de zel care paralizează toate eforturile noastre. Isus a fost un muncitor zelos, iar când urmașii Lui se vor sprijini pe El și vor lucra cum a lucrat El, vor vedea și vor realiza rezultate corespunzătoare. Trebuie făcut un efort pentru a acorda valoarea cuvenită publicațiilor noastre și pentru a le readuce, în mod gradat, pe o bază convenabilă. Noi nu trebuie să fim afectați de strigătul speculației câștigătoare de bani. Noi trebuie să mergem stăruitori înainte, neclintiți de critică, necorupți de aplauze. Va fi o sarcină mai grea de a reveni la o bază potrivită decât presupun unii; dar acest lucru trebuie făcut pentru a salva instituțiile noastre de încurcătură.

Frații noștri trebuie să se păzească să nu devină stereotipi în planurile și lucrările lor. Ei pot să cheltuiască timp și bani, pregătind un fâgaș exact, crezând că lucrarea trebuie făcută exact așa, și nu altfel. Există primejdia de a fi prea pretențioși. Trebuie avută o mai mare grijă pentru a evita cheltuiala cu transportul cărților și al persoanelor. Influența asupra cauzei lui Dumnezeu este rea. Fraților, trebuie să acționați prudent, economic și judicios. Trebuie făcută o lucrare mare, dar instituțiile noastre sunt încurcate. Sunt oameni care lucrează cu credincioșie în instituțiile din Battle Creek și care nu primesc un echivalent pentru munca lor. Acestor oameni nu le este aplicată dreptatea. În altă lucrare, ei ar putea câștiga dublul sumei primite aici, dar ei își păstrează cu conștiinciozitate ocupația pentru că simt că lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de ajutorul lor.

În timpul pregătirii noastre pentru ziua lui Dumnezeu este o mare lucrare de făcut în plănuirea și executarea planurilor pentru înaintarea cauzei Sale. Publicațiile noastre trebuie să aibă o circulație mare, pentru că ele fac o mare lucrare. Este de făcut o mare lucrare misionară. Dar mi-a fost arătat că există primejdia ca această lucrare să fie prea mecanică, așa de încâlcită și complicată, încât va fi realizat mai puțin decât dacă ar fi mai simplă, directă, clară și hotărâtă. Noi n-avem nici timp, nici mijloace ca să menținem toate părțile acestei mașinării într-o acțiune armonioasă.

[601]

Frații noștri care poartă responsabilități în alcătuirea de planuri pentru îndeplinirea în continuare a acestei părți de lucrare trebuie să-și amintească de faptul că, în timp ce o anumită educație și o anumită instruire sunt esențiale pentru a lucra în mod inteligent, există primejdia de a face din aceasta o problemă prea mare. Obținând educația cea mai completă în toate amănuntele și lăsând la o parte principiile vitale, devenim muncitori uscați și formali. Inimile pe care Dumnezeu le-a făcut binevoitoare prin lucrarea harului Său sunt pregătite pentru lucrare.

Dumnezeu dorește o lucrare din inimă. El va accepta scopul neegoist, principiul înalt și curat, motivul înalt și sfânt. Harul și puterea Lui vor lucra împreună cu aceste eforturi. Toți cei care înțeleg că este lucrarea lui Dumnezeu să pregătească un popor pentru a doua Sa venire vor afla, în eforturile lor dezinteresate, ocazii în care pot face lucrare cu tractate și lucrare misionară. Dar pot fi prea mulți bani cheltuiți și prea mult timp investit în a produce materiale

atât de exacte și minuțioase, încât lucrarea din inimă este neglijată, păstrându-se doar forma seacă.

Vă spun deschis că Isus și puterea harului Său sunt lăsate afară din chestiune. Rezultatele vor arăta că lucrarea mecanică a luat locul evlaviei, smereniei și sfințeniei inimii și vieții. Lucrătorii mai spirituali, consacrați și smeriți nu găsesc loc unde să lucreze și de aceea se retrag. Tinerii și cei fără experiență învață ritualul și își fac munca în mod mecanic, dar iubirea adevărată, povara pentru suflete, nu este simțită. O mai puțină stăruire asupra formelor este neapărat necesară în aceste zile de solemne și înfricoșătoare responsabilități.

[602] În cer este ordine și trebuie să fie sistem și ordine și pe pământ, pentru ca lucrarea să înainteze fără confuzie și fanatism. Frații noștri lucrează în acest sfârșit de vreme; dar în timp ce unii dintre pastorii noștri poartă continuu povara sufletelor și caută mereu să-i ridice pe oameni la înalte realizări spirituale, cei care nu sunt atât de conștiincioși, care n-au purtat crucea lui Hristos și n-au simțit nici valoarea sufletelor așa cum este reflectată de la Golgota, învățând și educând pe alții în munca mecanică, vor deveni formali și fără putere ei înșiși și nu vor aduce oamenilor nici un Mântuitor.

Satana lucrează mereu pentru ca slujirea lui Dumnezeu să degenereze în forme goale și să devină fără putere spre a câștiga suflete. În timp ce energia, seriozitatea și eficiența lucrătorilor se pierd prin eforturile ca totul să fie ordonat, greutatea muncii care trebuie făcută de pastorii noștri pentru a menține în acțiune această mașinărie complicată absoarbe atât de mult timp, încât lucrarea spirituală este neglijată. Și cu atât de multe lucruri de pus în mișcare, lucrarea aceasta cere o așa de mare sumă de bani, încât alte ramuri ale lucrării se vor veșteji și vor muri din lipsă de atenție.

În timp ce mesagerii tăcuți ai adevărului trebuie să fie răspândiți ca frunzele toamna, pastorii noștri nu trebuie să facă această lucrare de formă și să lase la o parte devoțiunea și evlavia adevărată. Zece lucrători convertiți cu adevărat, cu o dispoziție sufletească binevoitoare, neegoști, pot face în câmpul misionar mai mult decât o sută care își limitează eforturile la repetarea unor forme și păstrarea regulilor în mod mecanic, lucrând fără o profundă iubire pentru suflete.

Lucrarea misionară prudentă nu trebuie neglijată cu nici un chip. Ea a făcut mult pentru salvarea de suflete. Succesul lucrării lui

Dumnezeu depinde foarte mult de aceasta, dar cei care fac această lucrare trebuie să fie cei care sunt spirituali, care vor inspira lumina și iubirea lui Isus și care simt povara lucrării. Ei trebuie să fie bărbați și femei care se pot ruga, care au o strânsă legătură cu Dumnezeu. Sunt necesare prezență de spirit, voință sfințită și judecată sănătoasă. Învățătorul ceresc îi va învăța cea mai bună metodă de a ajunge la sufletele oamenilor. Ei vor învăța în școala lui Hristos. Vor face lucrarea numai spre slava lui Dumnezeu.

Fără această educație, toate învățăturile primite de la instructorii voștri cu privire la forme și reguli, oricât de perfecte ar fi, vă vor lăsa totuși începători în lucrare. Voi trebuie să învățați de la Hristos. Trebuie să respingeți eul pentru Hristos. Trebuie să vă așezați gâtul sub jugul lui Hristos, să purtați povara lui Hristos. Trebuie să simțiți că nu sunteți ai voștri, ci slujitori ai lui Hristos, făcând o lucrare pe care El v-a poruncit-o, nu pentru vreo laudă, sau onoare, ori slavă pe care o veți primi, ci numai de dragul Lui. În toată lucrarea voastră trebuie să țeseți harul Lui, iubirea Lui, consacrarea Lui, zelul Lui, stăruința neobosită a Lui, energia Lui de nestăpânit, care vor vorbi pentru acum și pentru veșnicie.

[603]

Lucrarea misionară și cu tractate este o lucrare bună. Ea este lucrarea lui Dumnezeu. Ea nu trebuie să fie cu nici un chip depreciată, dar există o primejdie continuă de a-i denatura scopul adevărat. Pentru lucrarea din câmpul misionar este nevoie de persoane care să facă abonamente. Persoanele cu maniere ciudate nu sunt potrivite pentru această lucrare. Bărbații și femeile care au tact, maniere alese, prevedere pătrunzătoare și minte judicioasă, și care își dau seama de valoarea sufletelor, sunt cei care pot avea succes.

Lucrarea colportorului este superioară și se va dovedi ca având succes, dacă el este cinstit, serios, răbdător, urmărind neîntrerupt lucrarea pe care a luat-o asupra sa. Inima sa trebuie să fie în lucrare. Trebuie să se scoale devreme și să lucreze cu sârguință, folosind cum se cuvine capacitățile date de Dumnezeu. Dificultăților trebuie să li se facă față. Dacă vor avea de întâmpinat o rezistență neîntreruptă, vor fi biruitori. Prin amabilitate se câștigă mult. Lucrătorul își poate forma continuu un caracter simetric. Caracterele cele mari sunt formate prin fapte și eforturi mici.

Există primejdia de a nu-i încuraja suficient pe pastorii noștri. Mi-au fost arătați unii bărbați pe care Dumnezeu îi chemase în

[604]

lucrarea de slujire, intrând în câmp în calitate de colportori. Aceasta este o pregătire excelentă dacă ținta lor este să răspândească lumina, să aducă adevărul descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu direct în cercul căminului. În timpul conversației, adesea se va deschide calea să se vorbească despre religia Bibliei. Dacă lucrarea va fi îndeplinită așa cum ar trebui, familiile vor fi vizitate, lucrătorii vor duce cu ei inimi afectuoase și iubire pentru suflete și vor aduce, în cuvinte și comportament, aroma harului lui Hristos, iar rezultatul va fi un mare bine. Aceasta va fi o experiență minunată pentru oricine are în vedere lucrarea de slujire.

Dar mulți sunt în activitatea de colportaj pentru a vinde cărți și tablouri care nu exprimă credința noastră și nu aduc cumpărătorului lumină. Ei sunt stimulați să facă această lucrare pentru că perspectivele financiare sunt mai atrăgătoare decât cele pe care le pot obține ca licențiați. Persoanele acestea nu au nici o destoinicie specială pentru lucrarea Evangheliei. Ele nu dobândesc acea experiență care i-ar face potriviți pentru lucrare. Prin acest fel de lucrare, ei pierd timp și ocazii. Ei nu învață să poarte povara sufletelor și zilnic să obțină cunoștință despre calea cea mai cu succes de câștigare a oamenilor la adevăr. Oamenii aceștia se abat frecvent de la convingerile Duhului lui Dumnezeu și primesc pecetea caracterului lumesc, uitând cât de mult Îi datorează Domnului, care și-a dat viața pentru ei. Ei își folosesc puterile pentru propriile lor interese egoiste și refuză să lucreze în via Domnului.

Am fost alarmată când am văzut plasele lui Satana, țesute în jurul bărbaților pe care Dumnezeu voia să-i folosească, îndepărtându-i de la lucrarea de slujire. Cu siguranță că va fi o lipsă de lucrători, dacă oamenii nu sunt încurajați mai mult să-și îmbunătățească aptitudinile cu scopul de a deveni slujitori ai lui Hristos. Satana prezintă continuu și stăruitor câștiguri financiare și avantaje lumești, ca să-i atragă pe oameni de la îndatoririle principale care le asigură o experiență în lucrurile lui Dumnezeu. Și când vede că oamenii vor să înainteze, predându-se lucrării de învățare a adevărului pentru cei care sunt în întuneric, el va face tot posibilul să-i împingă spre extreme, pentru a le slăbi influența și a-i face să piardă avantajele pe care le-ar fi câștigat, dacă ar fi fost echilibrați de Duhul lui Dumnezeu.

Mi s-a arătat că pastorii noștri își aduc o mare vătămare prin folosirea nepăsătoare a organelor lor vocale. Atenția lor a fost atrasă

asupra acestei probleme importante și avertismente și instrucțiuni le-au fost date de către Duhul lui Dumnezeu. Era de datoria lor să învețe cea mai înțeleaptă manieră de folosire a acestor organe. Glasul, acest dar al cerului, este o puternică aptitudine pentru bine, și dacă nu este pervertit, va slăvi pe Dumnezeu. Important era să studieze și să urmeze, în mod conștiincios, câteva reguli simple. Dar, în loc să se instruiască pe ei înșiși, cum ar fi putut să facă, exercitându-și judecata sănătoasă, ei au angajat un profesor de retorică.

[605]

Drept rezultat, mulți dintre cei care au simțit că Dumnezeu avea o lucrare de făcut prin ei, aceea de a-i învăța adevărul pe alții, au devenit zăpăciți și înnebuniți din cauza elocinței. Unii dintre aceștia abia așteptau să li se prezinte această ispită. Interesul lor a fost atras de noutate, și tinerii și unii pastori au fost ademeniți de această emoție. Ei au părăsit câmpul de lucru, totul a fost neglijat în via Domnului, au plătit bani și au dat timpul lor prețios pentru a frecventa o școală de retorică. Atunci când au venit de la acest instructaj, consacrarea și religia au fost pierdute, iar povara pentru suflete a fost dată la o parte, cum ai da la o parte o haină. Ei au acceptat sugestiile lui Satana, și el i-a condus unde a vrut.

Unii s-au erijat în profesori de retorică, dar n-au avut nici înțelepciune și nici abilitate, dezgustând publicul, pentru că n-au folosit cum trebuie cunoștința dobândită. Realizările lor au fost lipsite de demnitate și bun simț; și aceste isprăvi din partea lor au închis ușa, în măsura în care sunt cunoscuți, pentru orice influență pe care puteau s-o aibă, în viitor, ca bărbați care să ducă solia adevărului în lume. Aceasta a fost născocirea lui Satana. Era bine să se facă o îmbunătățire în vorbire; dar a da timp și bani pentru această ramură și a preocupa mintea cu ea însemna a se grăbi spre extreme și a fi dovedită o mare slăbiciune.

Tinerii care se numesc păzitori ai Sabatului atașează la numele lor titlul de „profesor” și abuzează de ceilalți prin ceea ce ei nu înțeleg. În felul acesta, mulți pervertesc lumina pe care Dumnezeu le-a dat-o. Ei n-au o minte bine echilibrată. Elocința a devenit subiect de discuție. Ea i-a prins pe oameni să se angajeze într-o lucrare pe care nu o pot face cu înțelepciune, care i-a stricat pentru a face lucrarea pentru care, dacă ar fi căutat s-o aducă la îndeplinire, cu smerenie și modestie, în temere de Dumnezeu, ei ar fi avut un succes strălucit. Tinerii aceștia ar fi putut fi de folos în câmpul misionar ca

[606]

strângători de abonamente și colportori sau ca licențiați, dovedindu-se a fi buni pentru lucrarea pastorală, făcând o lucrare pentru acum și pentru veșnicie. Dar au fost înnebuniți de ideea de a deveni profesori de retorică, iar Satana râde că i-a prins în plasa pe care le-a pus-o înainte.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie tot mereu uniți. Ei trebuie să reprime și să stăpânească trăsături tari de caracter și, zi de zi, trebuie să reflecteze cu atenție asupra felului de structură a vieții pe care și-o clădesc. Sunt ei creștini onorabili în viața lor de toate zilele? Se văd în viața lor fapte nobile, corecte, care vor face clădirea caracterului lor să arate ca un templu frumos al lui Dumnezeu? După cum o lemnărie slabă va scufunda un vas, iar o plesnătură face ca lanțul să fie fără valoare, tot așa o trăsătură de caracter demoralizatoare, descoperită în cuvinte sau fapte, își va lăsa influența spre rău și, dacă nu este biruită, va distruge toate virtuțile.

Fiecare facultate din om este ca un muncitor care construiește pentru acum și pentru veșnicie. Zi de zi, clădirea se înalță, deși posesorul nu-și dă seama de acest lucru. Ea este o clădire care trebuie să stea fie ca un turn de avertizare din cauza diformității ei, fie ca o construcție pe care o vor admira Dumnezeu și îngerii, pentru armonia ei cu Modelul divin. Puterile mintale și morale pe care ni le-a dat Dumnezeu nu constituie caracterul. Ele sunt talente pe care trebuie să le folosim, și care, dacă sunt folosite cum trebuie, vor forma un caracter corect. Un om poate avea sămânță prețioasă în mâna lui, dar acea sămânță nu este o livadă cu pomi fructiferi. Pentru ca sămânța să poată deveni un pom, trebuie mai întâi să fie semănată. Mîntea este grădina; caracterul este fructul. Dumnezeu ne-a dat talente ca să le cultivăm și să le dezvoltăm. Propria noastră cale determină caracterul nostru. Exersând aceste puteri în așa fel ca ele să se armonizeze și să formeze un caracter de valoare, noi avem o lucrare pe care nimeni, în afară de noi, nu o poate face.

[607] Cei care au trăsături de caracter aspre și grosolane sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu dacă, prin exersare, nu reprimă și nu smulg din rădăcină toată amărăciunea firii lor. Omul care cedează în fața nerăbdării îi slujește lui Satana. „Dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați”. Un caracter bun este mai prețios înaintea lui Dumnezeu decât aurul din Ofir. Domnul dorește să aibă oameni care să acționeze pentru acum și pentru

veșnicie. Noi am primit ca moștenire și bune, și rele, iar prin cultivarea lor le putem face pe cele rele și mai rele sau pe cele bune mai bune. Va câștiga răul teren, ca la Iuda, sau va fi curățat din sufletele noastre, predominând binele?

Să fie nutrite principul, dreptatea, cinstea. Cinstea nu va locui unde sălășluiește politica. Ele niciodată nu vor fi de acord; una este a lui Baal, cealaltă a lui Dumnezeu. Stăpânul cere de la slujitorii Săi să fie cinstiți în rațiune și faptă. Lăcomia și avariția trebuie să fie biruite. Cei care își aleg ca asociat cinstea o vor încorpora în toate faptele lor. Oamenii aceștia nu sunt plăcuți unei categorii mari, dar, pentru Dumnezeu, ei sunt minunați.

Satana lucrează pentru a se infiltra peste tot. El îi va despărți chiar și pe prieteni. Sunt oameni care vorbesc tot timpul, clevetesc și depun mărturie falsă, care seamănă sămânța discordiei și stârnesc ceartă. Dumnezeu privește spre această clasă ca fiind cei mai eficienți slujitori ai lui Satana. Dar omul care este jignit se află într-o poziție mult mai puțin periculoasă decât când este lingușit și laudat pentru câteva eforturi care par să aibă succes. Lauda așa-zișilor prieteni este mai primejdioasă decât reproșul.

Fiecare om care se laudă înlătură lustrul de pe cele mai bune eforturi ale sale. Un caracter cu adevărat nobil nu se va înjosi să se simtă jignit de acuzațiile false ale vrăjmașilor; fiecare cuvânt rostit piere fără să vatăme, pentru că el întărește ceea ce nu poate fi răsturnat. Domnul dorește ca poporul Său să fie strâns unit cu El, Dumnezeuul răbdării și al iubirii. Toți trebuie să manifeste în viața lor iubirea lui Hristos. Nimeni să nu-și permită să deprecieze reputația sau poziția altuia; aceasta este egoism. El spune: „Eu sunt cu mult mai bun și mai capabil decât tine, așa că Dumnezeu mă preferă pe mine. Tu nu ești de mare însemnătate.”

Pastorii noștri din locuri de răspundere sunt bărbați pe care Dumnezeu i-a acceptat. N-are importanță care este originea lor, n-are importanță poziția lor de mai înainte, dacă au mers în urma plugului, dacă au lucrat în meseria de tâmplar sau dacă s-au bucurat de instruirea unui colegiu; dacă i-a acceptat Dumnezeu, nimeni să nu arunce asupra lor nici cel mai mic blam. Niciodată să nu se vorbească defăimător despre nici un om, pentru că el poate fi mare în fața Domnului, în timp ce acei care se simt mari pot fi puțin pretuiți de Dumnezeu din cauza perversității inimii lor. Unica

noastră siguranță este să ne așezăm smeriți la piciorul crucii, să fim mici în ochii noștri și să ne încredem în Dumnezeu, pentru că numai El singur are putere să ne facă mari.

Pastorii noștri sunt în primejdie să-și atribuie merite în lucrarea pe care o fac. Ei cred că Dumnezeu îi favorizează și devin astfel independenți și îngâmfați; atunci, Domnul îi lasă pe seama loviturilor lui Satana. Pentru a face să fie acceptată lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să avem duhul blândetii, al smereniei sufletului, fiecare stimând pe alții mai mult decât pe sine. Sunt multe în joc. Acum este nevoie de judecata și abilitatea tuturor. Lucrarea fiecărui om este suficient de importantă pentru a pretinde să fie adusă la îndeplinire cu grijă și credincioșie. Un om nu poate face lucrarea tuturor. Fiecare are locul lui respectiv și lucrarea lui specială și fiecare trebuie să înțeleagă că lucrarea trebuie să reziste la încercarea judecății.

Lucrarea din fața noastră este importantă și întinsă. Ziua lui Dumnezeu se grăbește și toți lucrătorii din câmpul cel mare al Domnului trebuie să fie bărbați care se străduiesc să devină desăvârșiți, nelipsindu-le nimic, nerămânând în urmă cu nici un dar, așteptând arătarea Fiului omului pe norii cerului. Nici un moment din timpul nostru cel prețios să nu fie devotat spre a face pe alții să se conformeze ideilor și părerilor noastre personale. Dumnezeu va educa pe bărbații angajați ca și colaboratori în această lucrare până la cea mai mare exercitare a credinței și a dezvoltării unui caracter armonios.

[609] Oamenii au diferite daruri, și unul este mai bine adaptat pentru o ramură a lucrării decât un altul. Ceea ce unul nu reușește să facă, fratele său pastor poate fi în măsură să aducă la îndeplinire. Lucrarea fiecăruia este importantă în poziția în care se află. Minteaa unui om nu trebuie s-o stăpânească pe a celuilalt. Dacă un om se ridică, socotind că nimeni nu-l va influența și că se pricepe în orice ramură a lucrării, omul acela va cădea din harul lui Dumnezeu.

Soțul meu are experiență și calități valoroase, și dacă acestea pot fi sfințite prin harul lui Hristos, Dumnezeu va face ca lucrarea lui să fie întru totul acceptată, dacă el va imita Modelul.

Dumnezeu dorește ca pastorii Haskell, Butler, Whitney și White să vină mai aproape de El. Bărbații aceștia pot avea calități prețioase, dar, dacă Hristos nu este descoperit în caracter, acestea nu vor fi mai acceptabile decât jertfa lui Cain. Jertfa lui, în ea însăși, a fost bună, dar în ea nu era Mântuitorul.

Iubirea de lume

Iubiți frați și surori din _____,

Voi vă aflați într-o țară bogată și frumoasă, unde darurile providenței lui Dumnezeu au fost răspândite cu mână largă, dar dacă nu sunt folosite cu înțelepciune, chiar aceste binecuvântări se vor dovedi a fi un blestem. Unii dintre voi sunteți supraaglomerați cu grijile acestei vieți, iar alții au devenit îmbătați de spiritul lumii. Poziția voastră este primejdioasă. Acesta este cazul mai ales al tinerilor din mijlocul vostru. Părinții nu sunt uniți cu Dumnezeu ca să poată lucra inteligent, în Duhul și puterea Lui, pentru convertirea copiilor lor. Vorbirea continuă nu-i va converti. Mustrarea și restrângerea sunt adesea necesare, dar acestea sunt duse, de multe ori, prea departe, mai ales când evlavia vie nu este exemplificată în viața celor care administrează mustrarea.

Cuvintele și faptele noastre alcătuiesc rodul pe care-l aducem. O viață consacrată este o zilnică predică vie. Dar evlavia lăuntrică și adevărata consacrare dau repede locul formelor exterioare. O religie curată și nepătată este nevoia cea mare a comunității din _____. Ei trebuie să facă o lucrare individuală spre a se apropia de Dumnezeu. Nimeni nu poate fi mântuit prin delegație, ci fiecare trebuie să lucreze la propria lui mântuire, cu frică și cutremur. Satana are mult mai multă putere asupra unora care mărturisesc adevărul decât își dau seama mulți. În locul lui Hristos, în inimă domnește eul. Încăpățânarea, urmărirea interesului personal, invidia și mândria exclud prezența lui Dumnezeu.

[610]

Iubirea lui Dumnezeu trebuie să cuprindă sufletul, altfel nu vor apărea roadele neprihănirii. Nu este sănătos să satisfaci vanitatea, mândria sau iubirea de putere și câștig. Cea mai rea formă a egoismului este a necăji, a critica și a-ți arăta nemulțumirea pentru că ai putere să faci acest lucru și cei pe care îi ponegrești în felul acesta nu te pot împiedica. Egoismul este cel care dă naștere la dezacord în cercul familiei și în comunitate. Inimi necreștine vor socoti că pot descoperi greșeli mari în alții, unde nu există nici una, stăruind

asupra chestiunilor mici până când ele apar foarte mult mărite. Dumnezeu i-a lăsat pe urmașii Săi să pună în ordine aceste chestiuni mici, care unora li se par atât de mari. Nu lăsați ca acele mici diferențe nefericite să rămână până ce devin o rădăcină de amărăciune în comunitate, prin care mulți vor fi mânjiți. Când în inimă se află Hristos, aceasta va fi așa de blândă și supusă de iubirea pentru Dumnezeu și om, încât hărțuiala, defăimarea și discordia nu vor mai exista. Religia lui Hristos în inimă va câștiga pentru posesorul ei o biruință deplină asupra acelor pasiuni care caută să stăpânească.

[611] Hristos a spus: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. Făgăduința aceasta nu va da greș niciodată. Noi nu ne putem bucura de favoarea lui Dumnezeu, dacă nu suntem de acord cu condițiile pe baza cărora acordă favoarea Sa. Făcând astfel, vom avea pacea, mulțumirea și înțelepciunea pe care lumea nu le poate nici da, nici lua. Dacă vreți, ca biserică, să vă asigurați binecuvântarea Lui bogată, trebuie să faceți în mod individual ca El să fie primul, ultimul și cel mai bun în fiecare cuget, plan și lucrare. Ascultarea de Dumnezeu este prima îndatorire a creștinului. Un spirit smerit și o inimă recunoscătoare ne vor ridica mai presus de necazurile mărunte și dificultățile reale. Cu cât suntem mai puțin serioși, energici și vigilenți în serviciul Stăpânului, cu atât va stărui mintea mai mult asupra eului, mărink mușuroaiele în munți de dificultăți. Vom simți că suntem insultați, când nici cea mai mică lipsă de respect n-a fost măcar intenționată.

Povara lucrării lui Dumnezeu, pusă asupra lui Moise, a făcut din el un bărbat puternic. În timp ce păzea atât de mulți ani turmele lui Ietro, el a câștigat o experiență care l-a învățat adevărata umilință. Dar chemarea lui Dumnezeu l-a găsit pe Moise ineficient, ezitând și neîncrezător în sine, așa cum ne va găsi și pe noi. Porunca de a elibera pe Israel părea copleșitoare, dar, în temere de Dumnezeu, Moise a acceptat încrederea. Observați rezultatul: el n-a adus lucrarea la nivelul deficienței lui, ci, în puterea lui Dumnezeu, el a depus cele mai serioase eforturi spre a se ridica și a se sfinți pe sine pentru sfânta lui misiune.

Moise n-ar fi fost pregătit niciodată pentru poziția lui de încredere dacă ar fi așteptat ca Dumnezeu să facă lucrarea pentru el. Din cer va veni lumină pentru cei care-i simt nevoia și care o caută ca pe o

comoară ascunsă. Dar, dacă ne afundăm într-o stare de inactivitate, fiind dispuși să fim stăpâniți de puterea lui Satana, Dumnezeu nu ne va trimite inspirația Sa. Dacă nu exersăm la maximum puterile pe care ni le-a dat El, vom rămâne mereu slabi și ineficienți. Multă rugăciune și cea mai viguroasă exercitare a minții sunt necesare, dacă vrem să fim pregătiți pentru lucrarea pe care ne-o va încredința Dumnezeu. Mulți nu ajung la poziția pe care ar putea-o ocupa, pentru că ei așteaptă ca Dumnezeu să facă pentru ei ceea ce El le-a dat putere să facă ei înșiși. Toți cei care sunt potriviți pentru activitate în această viață trebuie să fie instruiți prin disciplina mintală și morală cea mai severă, și atunci Dumnezeu îi va ajuta prin combinarea puterii divine cu efortul uman.

Mulți din _____ nu vor reuși pentru că nu țin pasul cu înaintarea lucrării și nu reprezintă cum se cuvine, în viața lor zilnică, sfințirea adevărului. Ei nu-și ridică viața, asemenea lui Moise, spre a veni în întâmpinarea standardului înălțat. Dacă ar fi făcut aceasta, mult mai mulți ar fi fost acum adăugați la numărul lor, bucurându-se de adevăr. Este un lucru înfricoșător a îndepărta suflete de la Hristos prin viața noastră nesfințită. Religia noastră trebuie să fie ceva mai mult decât o religie teoretică. Ea trebuie să afecteze inima, și atunci va avea o influență care corectează viața. Obiceiurile rele nu sunt biruite printr-un singur efort. Eul este stăpânit numai prin lupte îndelungate și severe. Această instruire de sine trebuie întreprinsă în mod individual de către membrii comunității, și gunoiul care s-a adunat lângă ușa inimii trebuie să fie îndepărtat, mai înainte ca ei să poate sluji lui Dumnezeu cu unicul scop de a împodobi mărturisirea lor de credință printr-o viață ordonată și o conversație evlavioasă. Atunci, și numai atunci, pot ei să învețe adevărul pe păcătoși și să câștige suflete la Hristos. [612]

În această comunitate sunt bărbați care socotesc că trebuie să-i învețe pe alții adevărul, în timp ce ei sunt irascibili, nerăbdători și cicălitori în propriile lor familii. Pe unii ca aceștia este nevoie ca cineva să-i învețe până devin răbdători, oameni temători de Dumnezeu în cămin. Ei au nevoie să învețe principiile de început ale adevăratei religii. Ei trebuie să caute pe Dumnezeu cu ardoarea sufletului pentru că ei au fost o nenorocire în familiile lor, asemenea unei grindine pustiitoare spre a înjosi și nimici pe frații lor. Bărbații aceștia nu merită numele de soț, „susținătorul moral al casei”, pentru

că nu leagă împreună familia cu iubire creștină, simpatie și adevărată demnitate a unei vieți evlavioase și a unui caracter asemenea celui al lui Hristos.

Adevărul solemn și sacru — mesajul de punere la probă dat nouă de Dumnezeu spre a-l comunica lumii — ne pune pe fiecare dintre noi sub cea mai puternică obligație de a ne transforma zilnic viața și caracterul pentru ca puterea adevărului să fie bine reprezentată. Noi trebuie să avem un simțământ continuu al scurtimii timpului și al înfricoșătoarelor evenimente despre care profetia a declarat că trebuie să aibă loc cu repeziciune. Din cauză că aceste adevăruri n-au fost traduse în realitate, viața este atât de necorespunzătoare cu adevărurile pe care le mărturisim. Mulți ascund în pământ talanții care ar trebui să fie investiți unde vor fi înmulțiți spre a fi redați lui Dumnezeu când va zice: „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta”. Moise a ajuns mare pentru că și-a folosit talentele în lucrarea lui Dumnezeu, și atunci acestea i-au fost înmulțite. El a devenit elocvent, răbdător, sigur pe sine și competent să facă cele mai mari lucrări încredințate vreodată unui muritor. Acesta este efectul asupra caracterului ori de câte ori oamenii se predau lui Dumnezeu cu tot sufletul lor și când iau aminte la poruncile Lui ca să poată asculta de ele.

[613]

Ascultarea de bună voie de cerințele lui Dumnezeu dă sufletului energie vitală și putere. O lucrare care durează cât veșnicia este făcută atât pentru lucrător, cât și pentru aceia pentru care lucrează el. Oricât de limitată este capacitatea celui care se angajează în această lucrare, lucrul pe care îl aduce la îndeplinire în sfera lui umilă va fi acceptat de Dumnezeu.

„Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege». De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stâncă. Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe

nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare”.

Motivul pentru care poporul nostru nu are o putere mai mare este că mărturisește adevărul, dar nu-l practică; au puțină credință și încredere în Dumnezeu. Puțini sunt cei care poartă poverile lucrării Lui. Domnul pretinde puterea creierului, a oaselor și a mușchilor, dar prea adesea sunt reținute de la El și date lumii. Slujirea lui Dumnezeu a devenit o problemă secundară, în timp ce interesele lumești primesc o atenție promptă. În felul acesta, lucrurilor minore li se dă mai multă importanță, în timp ce cerințele lui Dumnezeu, lucrurile spirituale și veșnice, sunt tratate într-o manieră indiferentă, ca ceva ce poate fi luat oricând sau lăsat după plăcere. Dacă mintea ar stărui asupra lui Dumnezeu și adevărul ar exercita o influență sfântitoare asupra inimii, eul ar fi ascuns în Hristos. Dacă ne dăm seama de importanța adevărului pe care mărturisim că-l credem, ar trebui să simțim că avem de adus la îndeplinire o misiune sacră, o responsabilitate care implică rezultate veșnice. Toate interesele vremelnice s-ar supune acesteia.

[614]

Frați din _____, voi nu vă dați seama de obligațiile voastre față de Dumnezeu și de lucrarea individuală pe care v-a dat-o s-o îndepliniți pentru El. Voi aveți teoria adevărului, dar nu-i simțiți puterea în suflet. Smochinul neroditor se fălea cu ramurile lui pretentioase în fața cerului, dar când Răscumpărătorul a căutat roade, iată că nu era nimic, ci numai frunze. Dacă nu se face o lucrare totală pentru voi, ca indivizi și ca biserică, blestemul lui Dumnezeu va veni asupra voastră tot atât de sigur cum a căzut asupra acelui pom fără rod.

Membrii din comunitatea _____ posedă talente care ar fi de valoare dacă ar fi întrebuințate corect. Cel slab poate deveni puternic, cel timid poate deveni curajos și cei șovăitori și nehotărâți pot deveni bărbați ai deciziei rapide și ferme, când simt că Dumnezeu îi consideră potriviți pentru a accepta lucrarea lor.

Bărbații din această comunitate trebuie să simtă că Dumnezeu dorește ca ei să devină lucrători în cauza Lui, destoinici în orice domeniu. Dacă nu-și schimbă purtarea, unii vor fi găsiți într-o situație asemănătoare cu a fariseilor, când Domnul Hristos le-a spus: „Vameșii și desfrânatelile merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu”. Mulți se simt în siguranță pentru că mărturisesc adevărul,

în timp ce nu simt influența lui sfințitoare asupra inimii lor și nu înaintează în viața spirituală.

[615] Fraților, în timp ce voi, ca popor, mărturișiți că aveți o lumină cu mult mai mare decât alte denominațiuni, faptele voastre nu corespund cu mărturisirea voastră de credință. Mulți dintre cei care au fost în întunericul rătăcirii acceptă bucuroși adevărul când le este deschisă priceperea. Cu toate că ei și-au petrecut viața în păcat, totuși, când vin la Dumnezeu cu pocăință și cu simțământul păcătoșeniei lor, ei sunt acceptați de El. Astfel de persoane sunt într-o poziție mai favorabilă pentru desăvârșirea caracterului creștin decât unii care au avut o lumină mai mare și n-au reușit s-o folosească. Ceea ce îi lasă pe bărbați și femei în întuneric este neglijența lor de a se folosi de lumina și ocaziile acordate lor. Hristos detestă orice pretenție deșartă. Când a fost pe pământ, totdeauna i-a tratat pe păcătoși cu afecțiune, chiar dacă au fost dintre cei mai mari; dar condamnarea Lui a căzut cu greutate asupra oricărei ipocrizii.

Dumnezeu a dat fiecărui om lucrarea lui și nimeni altul nu poate face acea lucrare pentru el. O, dacă în mod individual ați vrea să aplicați alifia pentru ochi, ca să vă puteți vedea defectele de caracter și să înțelegeți cum privește Dumnezeu iubirea voastră de lume care înlătură iubirea de Dumnezeu! Nimic nu vă poate da o astfel de putere, o astfel de adevărată independentă și noblețe de suflet ca simțământul demnității lucrării voastre, o asigurare că sunteți conlucrători cu Dumnezeu în a face binele și a salva suflete.

Fiul lui Dumnezeu a venit în această lume spre a lăsa un exemplu de viață desăvârșită. El S-a jertfit pe Sine pentru bucuria care i-a fost pusă înainte, bucuria de a vedea suflete salvate din prinsoarea lui Satana și mântuite în Împărăția lui Dumnezeu. Porunca lui Hristos era: „Urmați-Mă”. Cei care urmează exemplul Lui vor participa la lucrarea divină de a face binele și, în final, vor intra în bucuria Domnului lor.

Astăzi, sunt mulți oameni cu o purtare smerită, pe care Domnul i-ar putea numi cum l-a numit pe Avraam: „Prietenul lui Dumnezeu”. Astfel de oameni aprobă ce aprobă Dumnezeu și condamnă ce condamnă Dumnezeu. În prezența lor, chiar și păcătosul simte o teamă respectuoasă, o reținere; pentru că Dumnezeu este cu ei, și ei sunt epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. În comportamen-

tul lor există o delicatete alinătoare, o demnitate și o corectitudine divină care le dau putere asupra inimilor semenilor lor.

Urmându-L pe Hristos, privind la El, care este Autorul și Desăvârșitorul credinței voastre, veți simți că lucrați sub privirea Lui, că sunteți influențați de prezența Lui și că El vă cunoaște motivele. La fiecare pas, veți întreba: Va plăcea aceasta lui Isus? Va slăvi aceasta pe Dumnezeu? Rugăciunile voastre să se înalțe spre Dumnezeu dimineata și seara pentru binecuvântarea și călăuzirea Sa. Rugăciunea adevărată se prinde de Atotputernicul și vă dă biruința. Creștinul obține putere pe genunchi să reziste ispitei.

[616]

Tatăl, care este „susținătorul moral” al familiei, își va lega copiii de tronul lui Dumnezeu printr-o credință vie. Neîncrezându-se în propria lui tărie, el își prinde sufletul neajutorat de Isus și se leagă de tăria Celui Preaînalt. Fraților, rugați-vă acasă, în familia voastră, seara și dimineata; rugați-vă cu seriozitate în cămăruța voastră și, în timp ce sunteți angajați în lucrarea voastră zilnică, înălțați-vă sufletul către Dumnezeu în rugăciune. Așa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Rugăciunea tainică, fierbinte a sufletului se va înălța ca tămâia sfântă către tronul harului și va fi tot atât de acceptabilă înaintea lui Dumnezeu ca și când ar fi adusă în sanctuar. Pentru toți care Îl caută în felul acesta, Hristos devine un ajutor prezent în timp de nevoie. Ei vor fi tari în ziua necazului.

Cuvântul lui Dumnezeu este o lampă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”. Inima care se ocupă cu Cuvântul lui Dumnezeu este întărită împotriva lui Satana. Cei care fac ca Hristos să fie însoțitorul lor zilnic și un prieten obișnuit vor simți că de jur împrejurul lor sunt puteri ale unei lumi nevăzute și, privind la Isus, vor deveni asemănători cu chipul Lui. Prin privire, ei ajung schimbați după modelul divin; caracterul lor este împlânzit, curățit și înnobilit pentru Împărăția cerească.

Fraților din comunitatea _____, când în caracterul și faptele voastre se manifestă un zel serios și adevărat, necredincioșii vor vedea din comportarea voastră și vor simți în prezența voastră că aveți o pace și o seninătate pe care ei nu le-au simțit. Ei vor crede că lucrați pentru Dumnezeu pentru că lucrarea voastră va fi făcută în El. Mi-a fost arătat că aceasta este caracteristica unui creștin. Satana a nimicit multe suflete, conducându-i să se așeze în calea ispitei. El

[617] vine la ei cum a venit la Hristos, ispitindu-i să iubească lumea. El le spune că pot investi cu profit în întreprinderea aceasta sau aceea și, fiind de bună credință, îi urmează ordinele. În curând, sunt ispitiți să se abată de la integritate pentru a face, pe cât posibil, o bună afacere comercială. Procedul lor poate să fie perfect legal, în concordanță cu standardul de dreptate al lumii, și totuși să nu suporte testul Legii lui Dumnezeu. Motivele lor sunt puse la îndoială de către frați și sunt bănuți de viclenie spre a se servi pe ei înșiși, și astfel este sacrificată acea influență prețioasă care trebuie să fie păstrată cu sfințenie în folosul cauzei lui Dumnezeu. Acea afacere, care poate fi un succes în mâinile unui escroc care își vinde integritatea pentru un câștig lumesc, este într-un total nepotrivită pentru un urmaș al lui Hristos.

Toate speculațiile de felul acesta sunt însoțite de necazuri și dificultăți nevăzute și sunt o grea încercare pentru cei care se angajează în ele. Adesea, au loc împrejurări care pricinuiesc în mod natural reflecții care aruncă o umbră asupra motivelor acestor frați; dar, deși unele lucruri pot părea în mod hotărât greșite, acestea nu trebuie să fie totdeauna considerate un test adevărat al caracterului. Cu toate acestea, se pot dovedi a fi punctul de cotitură în experiența și destinul cuiva. Caracterul ajunge transformat prin forța împrejurărilor sub care s-a așezat individul însuși.

Mi-a fost arătat că este un experiment primejdios pentru poporul nostru să se angajeze în speculație. Prin aceasta, ei se așează singuri pe terenul vrăjmașului, se supun unor mari ispite, dezamăgiri, încercări și pierderi. Apoi urmează o neliniște febrilă, o dorință înflăcărată de a obține bani mai repede decât vor permite împrejurările prezente. Anturajul lor este în felul acesta schimbat, în speranța de a face bani mai mulți. Dar, adesea, așteptările lor nu sunt realizate și ei ajung descurajați și dau înapoi, în loc să înainteze. Acesta a fost cazul cu unii din _____. Ei s-au îndepărtat de credința în Dumnezeu. Dacă Domnul i-ar fi făcut să prospere pe unii din frații noștri în speculațiile lor, aceasta s-ar fi dovedit a fi ruina lor veșnică. Dumnezeu iubește poporul Său și El îi iubește și pe cei care au fost nenorociți. Dacă vor să învețe lecțiile pe care El intenționează să-i învețe, înfrângerea lor se va dovedi, la sfârșit, o biruință prețioasă. Iubirea de lume a dat afară iubirea lui Hristos. Când gunoiul este curățat din fața ușii inimii, și aceasta este larg deschisă, ca răspuns la invitația lui Hristos, El va intra și va lua în stăpânire templul sufletului. Dacă li s-ar fi dat

[618]

mai multă atenție acestor cuvinte ale apostolului, mult necaz ar fi fost evitat.

„Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi».” „Negreșit, evlavia, însoțită de mulțumire, este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem dar cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori”.

Prezentul este ziua în care ne putem încrede. Fiecărei persoane i s-a încredințat un dar deosebit sau un talent care trebuie să fie folosit pentru înaintarea Împărăției Răscumpărătorului. Tuturor slujitorilor responsabili ai lui Dumnezeu, de la cel mai de jos și cel mai necunoscut până la cei din poziții înalte din biserică, li s-au încredințat bunurile Domnului. Nu numai pastorul poate lucra pentru salvarea sufletelor. Cei care au darurile cele mai mici nu sunt scutiți de a folosi tocmai darurile bune pe care le au; și făcând așa, talentele lor vor crește. Nu este bine să tratăm cu ușurință responsabilitățile morale și nici să disprețuim ziua lucrurilor mici. Providența lui Dumnezeu proporționează încredințările Sale în conformitate cu capacitățile oamenilor. Nimeni să nu se plângă pentru că nu poate slăvi pe Dumnezeu cu talentele pe care niciodată nu le-a avut și pentru care nu este responsabil.

Una dintre marile cauze ale slăbiciunii din comunitatea _____ a fost că, în loc să folosească talanții spre slava lui Dumnezeu, ei le-au înfășurat într-un șervet și le-au îngropat în lume. Cu toate că unii pot avea un singur talent, totuși, dacă îl exercită, acesta va crește. Dumnezeu prețuiește slujirea conform cu ceea ce omul are, și nu după ceea ce nu are. Dacă ne îndeplinim îndatoririle zilnic cu credincioșie și iubire, vom primi aprobarea Stăpânului, ca și când am fi îndeplinit o lucrare mai mare. Trebuie să încetăm a dori cu înfocare

să facem o lucrare mare, cea a marilor talente, când suntem făcuți răspunzători numai pentru micile talente și îndeplinirea micilor îndatoriri. Trecând cu vederea micile îndatoriri zilnice și sfortându-ne să ajungem la responsabilități mai înalte, noi uităm complet să facem lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

O, dacă aş putea să întipăresc asupra acestei comunități faptul că Hristos are pretenții asupra serviciului lor! Frații și surorile mele, ați devenit voi slujitori ai lui Hristos? Apoi, dacă cea mai mare parte a timpului vostru o consacrați pentru a vă servi pe voi înșivă, ce Îi veți răspunde Stăpânului când vă va cere socoteală de isprăvnicia voastră? Talanții încredințați nu sunt ai noștri, fie talanți de avere, de putere sau abilitate mintală. Dacă abuzăm de unul sau de toate acestea, vom fi condamnați pe drept pentru nevrednicia isprăvnicii noastre. Cât de mari sunt obligațiile care apasă asupra noastră de a da socoteală lui Dumnezeu de lucrurile care sunt ale Lui!

Dacă cei din această comunitate nu se trezesc din letargia lor și nu se debarasează de spiritul lumesc, ei vor plânge — prea târziu — când vor afla că ocaziile și privilegiile lor sunt pierdute, pierdute pentru totdeauna. Uneori Domnul încearcă pe poporul Său cu prosperitate în lucrurile vremelnice. Dar intenția Lui este ca ei să folosească corect darurile Sale. Avera lor, timpul lor, puterea lor și ocaziile lor, toate sunt ale lui Dumnezeu. Pentru toate aceste binecuvântări ei trebuie să dea socoteală Dătătorului. Când vedem frați săraci, care duc lipsă, și noi nu-i ajutăm, când nevoile noastre au fost satisfăcute, noi neglijăm o datorie descoperită clar în Cuvântul lui Dumnezeu. El ne dă în mod generos ca să putem da altora. Aceasta este o binefacere care biruie egoismul și înnobilează și curăță sufletul. Unii abuzează de talanții dați de Dumnezeu; ei își închid ochii ca să nu poată vedea nevoia cauzei Sale și întorc urechea ca să nu poată

[620] auzi glasul Lui care le arată datoria pe care o au de a-i hrăni pe cei flămânzi și a-i îmbrăca pe cei goi. Unii dintre cei care mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu par dornici să-și investească banii în lume, ca nu cumva să-i returneze Dătătorului ca daruri și sacrificii. Ei uită misiunea lor divină, și dacă continuă să urmeze poruncile inimilor lor egoiste și să cheltuiască timp prețios și bani pentru a-și satisface mândria, Dumnezeu le va trimite contrariul, și ei vor simți apăsarea lipsei din cauza nerecunoștinței lor. El va încredința talanții unor

ispravnici mai credincioși, care vor recunoaște pretențiile Lui asupra lor.

Bogăția este o putere cu care poți să faci bine sau rău. Dacă este folosită în mod corect, ea devine o sursă de recunoștință continuă pentru că darurile lui Dumnezeu sunt apreciate și Dătătorul este recunoscut prin folosirea lor așa cum a intenționat Dumnezeu să fie folosite. Cei care jefuiesc pe Dumnezeu, neinvestind în cauza Sa și pentru săracii care suferă, vor avea de-a face cu condamnarea adusă de dreptatea Lui. Tatăl nostru cel ceresc, care ne-a dat în păstrare orice dar bun, are milă de ignoranța, de slăbiciunea și de starea noastră fără nădejde. Pentru a ne salva de la moarte, El a dat de bunăvoie pe iubitul Său Fiu. El cere de la noi tot ce pretindem ca fiind al nostru. Neglijarea săracilor Lui care suferă este o neglijare a lui Hristos pentru că El ne spune că săracii sunt reprezentanții Lui pe pământ. Mila și binefacerea, arătate față de ei, sunt acceptate de Hristos ca și când ar fi arătate față de El.

Când săracii Domnului sunt neglijați și uitați sau sunt salutați cu priviri reci și cuvinte aspre, cel vinovat să nu uite că Îl neglijează pe Hristos în persoana sfinților Săi. Mântuitorul nostru identifică interesul Său cu cel al omenirii suferinde. După cum inima părintelui se simte atrasă cu afecțiune compătitoare de cel suferind din mica sa turmă, tot așa inima Răscumpărătorului nostru simpatizează cu cei mai săraci și mai de jos dintre copiii Lui pământești. El i-a pus printre noi ca să trezească în inimile noastre acea iubire pe care o simte El față de cei suferinzi și apăsați, și El va lăsa să cadă judecățile Sale peste oricine îi nedreptățește, îi disprețuiește sau abuzează de ei.

Să nu uităm că Isus a luat toate nenorocirile și durerile, sărăcia și suferința omului în propria Sa inimă și le-a făcut o parte a experienței Sale. Deși era Prințul vieții, El nu S-a identificat cu cei mari și cu [621] vază, ci cu cei smeriți, apăsați și suferinzi. El era Nazarineanul cel disprețuit, care n-avea unde să-și plece capul. El a devenit sărac de dragul nostru, ca noi, prin sărăcia Lui, să ne putem îmbogăți. Acum El este Împăratul slavei, și dacă ar veni încoronat cu maiestate, L-ar omagia milioane de oameni. Toți s-ar lua la întrecere unul cu altul spre a-I da onoruri; toți ar căuta să se afle în prezența Lui. Acum ne este acordată ocazia de a-L primi pe Hristos în persoana sfinților Săi. Dumnezeu dorește ca voi să apreciați darurile Sale și să le folosiți

spre slava Lui. Vă implor să vă deschideți inimile pentru binefacere adevărată și dezinteresată.

Iubiți frați, iubită comunitate, ați neglijat întristător de mult datoria voastră față de copii și tineri. În timp ce puneți restricții și reguli asupra lor, trebuie să aveți multă grijă să le arătați partea asemănătoare cu Hristos din caracterul vostru, și nu partea satanică. Copiii au nevoie continuă de supraveghere și iubire afectuoasă. Legați-i de inima voastră și păstrați în fața lor atât iubirea, cât și temerea de Dumnezeu. Tații și mamele nu-și stăpânesc propriul lor temperament și de aceea nu sunt potriviți să stăpânească pe alții. A înfrâna și avertiza pe copiii voștri nu este tot ceea ce vi se cere. Mai trebuie să învățați să faceți ce este drept și să iubiți binefacerea, precum și să umblați smeriți cu Dumnezeu. Orice lucru își lasă amprenta asupra minții tinere. Copiii vă studiază înfățișarea, sunt influențați de tonul vocii și vă imită comportamentul. Tați și mame irascibili și arțăgoși predau copiilor lor lecții pentru care, la o anumită perioadă din viața lor, ar da lumea întreagă, dacă le-ar aparține, să-i dezvețe de ele. Copiii trebuie să vadă în viața părinților acea consecvență care este în conformitate cu credința lor. Printr-o viață consecventă și exercitarea unei stăpâniri de sine, părinții pot modela caracterul copiilor lor.

[622] În familiile noastre sunt aduse prea multe griji și poveri și este cultivată prea puțină simplitate naturală, pace și fericire. Ar trebui să nu mai fiți așa de îngrijorați de ceea ce spune lumea și să acordați mai multă atenție membrilor familiei. Ar trebui să vă preocupe mai puțin politețea lumească și să dați membrilor familiei mai multă afecțiune, iubire, voie bună și curtoazie creștină. Mulți trebuie să învețe cum să facă din cămin un loc plăcut, un loc al bucuriei. Inimi recunoscătoare și priviri amabile sunt mai valoroase decât bogăția și luxul și mulțumirea cu lucrurile simple va face căminul fericit, dacă acolo este iubire.

Isus, Răscumpărătorul nostru, a umblat pe pământ cu demnitatea unui rege; totuși, El a fost blând și smerit cu inima. În orice cămin, El a fost o lumină și o binecuvântare pentru că a adus cu Sine voie bună, nădejde și curaj. O, dacă ne-am mulțumi cu mai puține dorințe ale inimii, cu mai puțină străduință pentru lucruri greu de obținut cu care să ne împodobim căminele și să vedem ceea ce Dumnezeu prețuiește mai mult decât bijuteriile, un duh blând și liniștit, dar

care nu este îndrăgit. Darul simplității, al blândetii și al adevăratei afecțiunii ar face un paradis din cel mai umil cămin. Este mai bine să înduri cu veselie orice neplăcere decât să te desparti de pace și mulțumire.

Voi aveți foarte mare nevoie să vă umiliți inima înaintea lui Dumnezeu atunci când vedeți starea tristă a copiilor voștri, fără Dumnezeu și fără speranță în lume. Ei nu apreciază și nu respectă lucrurile sfinte pentru că treburile lumești obișnuite au fost pe același nivel cu interesele veșnice. Printre voi sunt tineri a căror slujire va fi acceptată de Dumnezeu dacă își vor preda Lui inimile, așa cum au făcut Daniel și tovarășii lui. Dar puțini își dau seama într-adevăr de pericolul care împresoară tineretul de astăzi. Se cere mult curaj moral și o rezistență constantă față de ispită spre a ajunge la o maturitate nobilă. Un caracter nepătat înaintea lui Dumnezeu este rar. Mulți care nu se tem de Dumnezeu, și ale căror picioare sunt pe calea cea largă spre moarte, așteaptă să fie tovarășii copiilor voștri. Aș dori să pot face ca tinerii să vadă și să simtă primejdia lor, mai ales aceea de a încheia căsătorii nefericite.

Puțin timp petrecut în semănarea unor semințe sălbatice, dragi tineri, va produce o recoltă care vă va amări toată viața; un ceas de necugetare și o cedare în fața ispitei vă pot orienta întreaga viață în direcția cea rea. Puteți avea numai o tinerețe; faceți-o folositoare. O dată ce ați trecut pragul, nu vă mai puteți întoarce să îndreptați greșelile. Cel care refuză legătura cu Dumnezeu și se așează în calea ispitei va cădea cu siguranță. Dumnezeu încearcă pe fiecare tânăr. Mulți și-au scuzat nepăsarea și lipsa de respect din cauza exemplului rău pe care li l-au dat mărturisitori ai credinței mai experimentați. Dar aceasta nu trebuie să împiedice pe nici unul să facă binele. La ziua socotelilor de pe urmă, nu veți invoca astfel de scuze pe care le invocați acum. Veți fi condamnați pe drept pentru că ați cunoscut calea, dar n-ați ales să mergeți pe ea.

Satana, acel arhivrajmaș, se preface în înger de lumină și vine la tineri cu ispitele lui amăgitoare, reușind să-i câștige, pas cu pas, și să-i întoarcă de pe calea datoriei. El este descris ca fiind un acuzator, un înșelător, un mincinos, un chinuitor și un ucigaș. „Cine păcătuiește, este de la Diavolul”. Fiecare călcare de lege atrage condamnarea sufletului și provoacă neplăcerea divină. Gândurile inimii sunt cunoscute de Dumnezeu. Când sunt nutrite gânduri necurate, nu este

necesar ca ele să fie exprimate prin cuvinte sau fapte pentru a comite păcatul, aducând astfel condamnarea asupra sufletului. Curăția lui este pătată și ispititorul a triumfat.

Fiecare om este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit. El s-a îndepărtat de calea virtuții și a binelui real, urmând după propriile lui înclinații. Dacă tinerii posedă integritate morală, ispitele cele mai puternice pot fi prezentate în zadar. Acțiunea lui Satana este să te ispitească, dar a te preda este propria ta acțiune. Nu stă în puterea întregii oștiri a lui Satana să forțeze pe cel ispitit să păcătuiască. Pentru păcat nu există scuză.

[624] În timp ce unii tineri își irosesc puterile în deșertăciune și nebulie, alții își instruiesc mintea, adunând cunoștință, încingându-se cu armură spre a se angaja în lupta vieții, hotărâți s-o facă să fie un succes. Dar ei nu pot avea succes în viață, oricât de sus ar încerca să se cațere, dacă nu-și concentrează afecțiunile asupra lui Dumnezeu. Dacă vor să se întoarcă la Domnul cu toată inima, respingând lingușirile celor care slăbesc în cea mai mică măsură ținta lor de a face binele, ei vor avea tărie și încredere în Dumnezeu.

Cei care iubesc societatea își satisfac frecvent această caracteristică, până ce devine o pasiune dominantă. A se îmbrăca, a vizita locuri de distracție, a râde și a discuta despre subiecte mai ușoare decât deșertăciunea — aceasta este ținta vieții lor. Ei nu pot suporta să citească Biblia și să-și ațintească privirea spre lucrurile cerești. Sunt nenorociți dacă nu există ceva care să-i excite. N-au în ei putere spre a fi fericiți, ci fericirea lor depinde de societatea altor tineri, tot atât de necugetați și nepăsători ca și ei. Puterile, care ar trebui să fie folosite pentru scopuri nobile, le predau nebuniei și risipei.

Tânărul care găsește bucurie și fericire în citirea Cuvântului lui Dumnezeu și în ora de rugăciune este continuu reîmprospătat prin energia care vine din fântâna vieții. El va atinge o înălțime de desăvârșire morală și o lărgime de cugetare pe care alții n-o pot concepe. Comunicarea cu Dumnezeu încurajează cugete curate, aspirații nobile, înțelegeri clare ale adevărului și ținte înalte de acțiune. Cei care își leagă în felul acesta sufletele de Dumnezeu sunt recunoscuți de El ca fii și fiice ale Sale. Ei ajung continuu din ce în ce mai sus, obținând vederi mai clare despre Dumnezeu și veșnicie, până ce Domnul îi face canale de lumină și înțelepciune pentru lume.

Unii dintre tinerii din _____ sunt într-o împietrită stare de păcat; ei sunt necuviincioși, necurtenitori, grosolani și răzvrățiți. Au avut o mare lumină și au refuzat-o. Dacă aleg acum calea păcii, ei trebuie să facă aceasta mai degrabă din principiu decât din simțământ. Păcatul și sfințenia nu pot face compromis. Biblia nu conține nici o aprobare a împietății, nici cuvinte plăcute de îngăduință și iubire pentru cel care stăruie în nepocăință. Isus a venit să atragă pe toți oamenii la El, și urmașii Lui trebuie să umble în lumina exemplului Său, sacrificând orice comoditate sau reputație, implicând chiar orice pericol al averii sau al vieții. Numai în felul acesta pot ei duce lupta cea bună a credinței.

Tinerilor le este oferit un mărgăritar de mare preț. Ei pot vinde totul ca să cumpere acest mărgăritar sau pot să-l refuze, spre pierderea lor veșnică. Cerul poate fi dobândit de toți cei care vor să corespundă condițiilor puse în Cuvântul lui Dumnezeu. Răscumpărătorul nostru a fost ascultător până la moarte; El S-a dat pe Sine ca jertfă pentru păcat. Voi sunteți răscumparați „cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur”. „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. Prieteni tineri, voi vă puteți făuri scopuri serioase prin propria voastră putere, vă puteți mânguli că puteți urma o cale dreaptă fără să vă supuneți inima influenței stăpânitoare a Duhului lui Dumnezeu, dar în felul acesta voi nu v-ați făcut fericiți. Spiritul vostru agitat cere varietate și însetează după plăcere, distracție și râsete și după societatea tovarășilor voștri tineri. Voi vă săpați fântâni crăpate care nu conțin apă. Minte și acțiunile voastre sunt stăpânite de o putere amăgitoare. Fericirea este de găsit numai în pocăință față de Dumnezeu și credință față de Domnul nostru Isus Hristos. Pentru că inima voastră este plină de răzvrătire, ea răsufală în cuvintele voastre. Rugăciunile voastre egoiste și formele religioase pot linguși conștiința, dar ele nu fac decât să mărească pericolul. Fiecare voastră nu este reînnoită.

Sângele prețios al lui Isus este izvorul pregătit să curețe sufletul de întinăciunea păcatului. Când vă hotărâți să-L acceptați pe El ca prieten, o lumină nouă și trainică va străluci de la crucea lui Hristos. Un simțământ adevărat al sacrificiului și mijlocirii scumpului nostru Mântuitor va zdrobi inima care devenise împietrită de păcat și în suflet veți avea iubire, recunoștință și smerenie. Predarea inimii lui Isus îl face pe cel răzvrătit să se pocăiască și apoi vorbirea sufletului

[625]

ascultător este: „Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. Aceasta este adevărata religie a Bibliei. Tot ce este mai puțin decât atât este înșelăciune.

[626] Tinerii n-au înțeles că libertatea și lumina pot fi păstrate numai prin lepădare de sine și o continuă veghere și rugăciune, împreună cu o constantă încredere în meritele sângelui lui Hristos. Când Duhul Sfânt vine asupra sufletului, voința și puterile omului trebuie să răspundă influenței Lui. Cei care rămân în Hristos vor fi fericiți, veseli și bucuroși în Dumnezeu. O blândețe calmă se va manifesta în glas, un respect pentru lucrurile spirituale și veșnice vor fi exprimate în acțiune și muzică, o muzică veselă, care va răsună de pe buze, pentru că ea adie de la tronul lui Dumnezeu. Aceasta este taina evlaviei, care nu-i ușor de explicat, dar, cu toate acestea, este simțită și gustată. O inimă încăpățanată și răzvrătită poate închide ușa pentru toate plăcutele influențe ale harului lui Dumnezeu și pentru toată bucuria în Duhul Sfânt, dar căile înțelepciunii sunt căi ale prieteniei și toate cărările ei sunt pace. Cu cât suntem mai strâns legați de Hristos, cu atât mai mult vor arăta cuvintele și faptele noastre puterea alinătoare și transformatoare a harului Său.

Fac apel la tinerii din _____ să ia seama la căile lor și să schimbe cursul acțiunii lor înainte de a fi prea târziu. Unii dintre voi vă mândriți cu capacitățile voastre, dar cu cât sunt mai de valoare talanții încredințați vouă spre păstrare, cu atât mai mare va fi condamnarea voastră, dacă aceste daruri ale cerului sunt folosite în slujba lui Satana. Dumnezeu poate lucra fără voi, dar voi nu puteți lucra fără Dumnezeu. Voi sunteți cei care veți suferi fără Isus. Pentru unii tineri din _____, poruncile lui Dumnezeu sunt ca tufele de măracini și spini. Faptul că ei cunosc adevărul îi face să le fie greu să-și îngăduie plăceri păcătoase, pentru că nu își pot scoate de tot din minte pretențiile pe care le are Dumnezeu de la ei. Există un simțământ de neliniște față de restricția astfel impusă. Ei încearcă să scape de acest glas dojenitor, dar se pomenesc că-și fac singuri rău, provocându-și multe dureri. O, de-ar veni la Izvorul apelor vii mai înainte de a fi întristat Duhul lui Dumnezeu pentru ultima dată!

Încă câteva cuvinte pentru membrii comunității. Hristos a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze”. Nu trebuie să ne facem cruci pentru noi înșine, îmbrăcându-ne în saci, înțepându-ne trupurile sau refuzând

mâncarea sănătoasă și hrănitoare. Nu trebuie să ne închidem în mănăstiri, departe de lume, și să nu facem nici un bine semenilor noștri, crezând că aceasta este crucea lui Hristos; nu ni se cere nici să ne expunem sănătatea și viața inutil, nici să urcăm jelind dealul vieții creștine, socotind că este păcat să fii vesel, mulțumit, fericit și bucuros. Toate acestea sunt cruci făcute de om, iar nu crucea lui Hristos.

[627]

A purta crucea lui Hristos înseamnă a ne stăpâni patimile păcătoase, a practica bunăvoința creștină, chiar dacă este incomod; înseamnă a vedea lipsurile celor în nevoie și celor suferinzi și a ne lepăda de noi înșine pentru a-i ușura pe ei și a ne deschide inimile și ușile pentru orfanii fără cămin, cu toate că, făcând acest lucru, ne punem la încercare banii și răbdarea. Acești copii sunt membri mai tineri ai familiei lui Dumnezeu și trebuie să primească iubire și îngrijire și să fie crescuți în învățătura și musturarea Domnului. Aceasta este o cruce care, dacă este ridicată și purtată cu bucurie pentru Hristos, se va dovedi o diademă de slavă în Împărăția lui Dumnezeu.

Fraților, de dragul lui Hristos, umpleți-vă viața cu fapte bune, chiar dacă lumea nu vă apreciază eforturile și nu vă dă nici un credit. Aceasta înseamnă lepădare de sine. Egoismul este cel mai chinuitor jug pe care membrii bisericii l-au pus vreodată pe gâtul lor; dar cât de mult este îndrăgit de cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos! Tot ce aveți Îi aparține lui Dumnezeu. Feriți-vă să nu adunați în mod egoist darurile pe care vi le-a dat El pentru văduvă și orfan. Hristos a părăsit slava, onoarea și înalta Sa putere și, de dragul nostru, a ajuns sărac pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să ne putem îmbogăți. Și acum, întrebarea care ne confruntă: Ce vom face noi, în mod individual, pentru Isus, care și-a dat viața pentru o lume ruinată?

Simplitate în îmbrăcăminte

În Predica Sa de pe Munte, Hristos îi îndeamnă pe urmașii Săi să nu permită ca mintea să le fie absorbită de lucrurile pământești. El spune lămurit: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona. De aceea vă spun: «Nu vă îngrijați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcăminte? Și de ce vă îngrijați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp; ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei»”.

Cuvintele acestea sunt pline de însemnătate. Ele au fost aplicabile în zilele lui Hristos și sunt aplicabile și în zilele noastre. Aici, Isus pune în contrast simplitatea naturală a florilor câmpului cu îmbrăcăminte împodobită artificial. El declară că slava lui Solomon nu suportă comparație cu frumusețea florilor naturale. Aici este o învățătură pentru toți cei care doresc să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu. Isus a observat grija și devoțiunea dată îmbrăcăminte și ne-a avertizat, ba chiar ne-a poruncit să nu-i acordăm prea multă atenție. Este important să luăm seama la cuvintele Lui. Solomon a fost atât de preocupat de înfățișarea exterioară, încât n-a reușit să-și înalțe sufletul printr-o continuă legătură cu Dumnezeul înțelepciunii. Desăvârșirea și frumusețea de caracter au fost trecute cu vederea în încercarea lui de a obține frumusețe exterioară. El și-a vândut onoarea și integritatea de caracter, căutând să se slăvească pe sine înaintea lumii și, în cele din urmă, a devenit un despot, susținându-și extravaganta prin împilare împovărătoare asupra poporului. La început, el și-a pervertit inima, apoi a căzut de la credința în Dumnezeu și în cele din urmă a ajuns un închinător la idoli.

Când le vedem pe surorile noastre că se îndepărtează de simplitatea în îmbrăcăminte și cultivă iubire pentru moda lumii, ne simțim tulburați. Prin umblarea lor pe această cale, ele se despart de Dumnezeu și neglijează împodobirea lăuntrică. Ele nu trebuie să se simtă

libere să folosească timpul dat lor de Dumnezeu cu împodobirea inutilă a îmbrăcăminte. Cu cât mai bine ar putea fi folosit acesta în cercetarea Scripturilor, obținând astfel o completă cunoaștere a profetiilor și a învățăturilor practice ale lui Hristos. [629]

Fiind creștini, trebuie să nu ne angajăm în nici o ocupație asupra căreia nu putem cere cu conștiința împăcată binecuvântarea Domnului. În lucrarea inutilă pe care o faceți pentru îmbrăcăminte voastră, simțiți voi, surorilor, o conștiință curată? În timp ce vă concentrați din greu mintea asupra încrețiturilor, fundelor și panglicilor, puteți înălța voi sufletul la Dumnezeu în rugăciune ca El să vă binecuvânteze eforturile? Timpul consumat în felul acesta putea fi devotat pentru a face bine altora și pentru cultivarea sufletelor voastre.

Multe dintre surorile noastre sunt persoane cu o bună îndemânare și, dacă talentele lor ar fi folosite spre slava lui Dumnezeu, ele ar avea succes în câștigarea multor suflete la Hristos. Nu vor fi ele răspunzătoare pentru sufletele pe care le-ar fi putut câștiga, dacă extravaganta în îmbrăcăminte și grijile acestei lumi n-ar fi schilodit și pipernicit puterile date lor de Dumnezeu, încât ele nu au simțit povara lucrării? Satana a inventat moda pentru a ține mintea femeilor atât de ocupată cu subiectul îmbrăcăminte, încât să nu poată cugeta decât puțin la altceva.

Datoria care le revine mamelor de a-și crește copiii în învățatura și muștrarea Domnului nu poate fi îndeplinită dacă ele vor continua să se îmbrace în același fel. Ele n-au timp să se roage sau să cerceteze Scripturile ca să poată înțelege adevărul și să-l predea copiilor lor. Nu este numai privilegiul, ci și datoria fiecăruia să crească zilnic în cunoașterea lui Dumnezeu și a adevărului. Dar scopul lui Satana este câștigat dacă poate inventa ceva care să atragă mintea atât de mult, încât să nu poată face aceasta. Motivul pentru care atât de mulți nu doresc să participe la orele de rugăciune și de angajare în exerciții religioase este că mintea este dedicată altor lucruri. Ei se conformează lumii în materie de îmbrăcăminte, iar sufletele pe care ar fi putut să le ajute, lăsând ca lumina lor să strălucească în fapte bune, sunt întărite în necredința lor prin umblarea discordantă a acestor preținși creștini.

Dumnezeu ar fi bucuros ca surorile noastre să se îmbrace în haine simple și de bun gust și să se angajeze serios în lucrarea Domnului. Ele nu sunt deficitare în destoinicie, iar dacă și-ar folosi corect [630]

talentele pe care le au deja, eficiența lor ar fi mult mărită. Dacă timpul pe care îl irosesc acum în lucrare inutilă ar fi dedicat cercetării Cuvântului lui Dumnezeu, explicându-l apoi altora, propriul lor suflet ar fi îmbogățit cu perle de adevăr, și ele ar fi întărite și înnobilate prin efortul făcut pentru a înțelege temeiurile credinței noastre. Dacă surorile noastre ar fi creștine biblice conștiincioase, căutând să folosească orice ocazie spre a lumina pe alții, am vedea zeci și zeci de suflete îmbrățișând adevărul numai prin sacrificiul de sine al străduințelor lor. Surorilor, în ziua când socotelile tuturor vor fi cântărite, veți fi bucuroase să vă revedeți viața sau veți simți că a fost căutată frumusețea exterioară a omului, în timp ce frumusețea lăuntrică a sufletului a fost aproape în întregime neglijată?

Au surorile noastre suficient zel și curaj moral să ia loc fără scuză pe platforma biblică? În privința aceasta, apostolul a dat cele mai explicite îndrumări: „Vreau de asemenea ca femeile îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor, care spun că sunt evlavioase”. Prin apostolul Său, Domnul vorbește aici, în mod expres, împotriva purtării bijuteriilor și podoabelor din aur. Fie ca cei care au avut experiență să înțeleagă și să nu abată din cale pe alții în privința aceasta prin exemplul lor. Acel inel de pe degetul vostru poate fi foarte simplu, dar el nu este necesar și, purtându-l, are o influență rea asupra altora.

[631] În mod deosebit, soțiile pastorilor noștri să fie foarte atente să nu se îndepărteze de învățăturile lămurite ale Bibliei cu privire la subiectul îmbrăcămintei. Multe socotesc aceste instrucțiuni prea demodate ca să mai țină seama de ele, dar El, care le-a dat ucenicilor Săi, a înțeles primejdiile care vin din iubirea de îmbrăcăminte din timpul nostru și ne-a trimis o notă de avertizare. Vom lua noi seama la avertizare și vom fi înțelepți? Extravaganța în îmbrăcăminte este în continuă creștere. Dar sfârșitul nu este aici. Moda este în continuă schimbare și surorile noastre urmează pe urmele ei, indiferent de timp sau cheltuială. Pe îmbrăcămintă se cheltuiește o mare sumă de bani, când ar trebui ca ei să fie redați lui Dumnezeu, Dătătorul.

Îmbrăcămintea simplă și cu gust a clasei mai sărace adesea apare în contrast izbitor cu îmbrăcămintea surorilor mai bogate, și această diferență, de multe ori, dă naștere unui simțământ de jenă din partea celor sărace. Unele încearcă să le imite pe surorile mai bogate,

împodobind, încrêțind și potrivind materiale de o calitate inferioară, ca să se apropie cât mai mult posibil de ele în îmbrăcăminte. Fetele sărace, care primesc numai doi dolari pe săptămână pentru munca lor, vor cheltui fiecare bănuț spre a se îmbrăca asemenea celorlalte care nu sunt obligate să-și câștige traiul muncind. Tinerele acestea n-au nimic de pus în vistieria lui Dumnezeu. Și timpul lor este pe deplin ocupat cu aranjarea îmbrăcăminte, ca hainele lor să fie cât mai la modă, asemenea surorilor lor; și astfel ele n-au timp pentru dezvoltarea minții, pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu, pentru rugăciunea în taină sau pentru adunarea de rugăciune. Minte este într-o totul ocupată cu planuri despre cum să apară așa de bine, ca surorile lor. Pentru a împlini scopul acesta, este sacrificată sănătatea fizică, mintală și morală. Fericirea și favoarea lui Dumnezeu sunt puse pe altarul modei.

Multe nu vor lua parte la serviciul divin din Sabat pentru că îmbrăcăminte lor nu este ca stil și împodobire, asemenea celei a surorilor lor creștine. Vor ține surorile mele seamă de aceste lucruri așa cum sunt și vor înțelege pe deplin greutatea influențelor asupra altora? Mergând pe o cale interzisă, ele conduc pe altele pe aceeași cale a neascultării și alunecării. Simplitatea creștină este sacrificată pentru împodobirea exterioară. Surorile mele, cum să schimbăm toate acestea? Cum să scăpăm din cursa lui Satana și să rupem lanțurile care ne-au legat în robia modei? Cum să recâștigăm ocaziile pierdute? Cum să aducem puterile noastre la o activitate sănătoasă, viguroasă? Există numai o singură cale, și aceasta este să facem din Biblie regula noastră de viață. Toți trebuie să lucreze serios spre a face bine altora, a veghea în rugăciune, a lua mult neglijata cruce și a ține seamă de avertismentele și instrucțiunile Celui care a zis: „Dacă voiește cineva să vine după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze”.

Surorile mele creștine, priviți în oglindă, în Legea lui Dumnezeu, și verificați-vă umblarea prin primele patru porunci. Acestea definesc, în mod explicit, datoria noastră față de Dumnezeu. El cere afecțiuni neîmpărțite; și tot ceea ce tinde să absoarbă mintea și să o îndepărteze de Dumnezeu ia forma unui idol. Adevăratul și viul Dumnezeu este îndepărtat din cuget și inimă, și templul sufletului este profanat prin închinarea la alți idoli înaintea Domnului. „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”, zice porunca. Să ne cercetăm inima,

[632]

să comparăm viața și caracterul cu poruncile și preceptele lui Iehova și apoi să căutăm cu sârguință să ne corectăm greșelile.

Ultimele șase porunci precizează datoriile omului față de semenii lui. Aici sunt scoase în evidență obligații solemne, care sunt călcate în picioare în fiecare zi de către cei care mărturisesc că păzesc poruncile. Cei care au fost luminați prin harul lui Dumnezeu, care au fost adoptați în familia regală, nu trebuie să rămână tot copii în lucrarea Domnului. Dacă ei folosesc cu înțelepciune darul primit, capacitatea lor va crește, cunoștința va fi mai extinsă, iar lor li se va încredința o și mai mare măsură din puterea divină. Depunând eforturi serioase, bine îndrumate spre a aduce pe semenii lor la cunoștința adevărului, ei vor deveni tari în Domnul, și pentru lucrarea neprihănirii de pe pământ, ei vor primi răsplata vieții veșnice din Împărăția cerurilor. Acesta este privilegiul surorilor noastre. Și când le vedem folosind timpul lui Dumnezeu și banii în expunerea inutilă a îmbrăcămintei, nu putem decât să le avertizăm că ele calcă nu numai primele patru, ci și uimele șase porunci. Ele nu fac ca Dumnezeu să fie ținta supremă a închinării lor și nici nu-și iubesc semenii ca pe ele însele.

Hristos este exemplul nostru. Noi trebuie să păstrăm modelul mereu în fața noastră și să contemplăm nemărginita jertfă care a fost adusă pentru a ne răscumpăra din robia păcatului. Dacă ne găsim condamnați când privim în oglindă, să nu ne aventurăm mai departe în călcarea Legii, ci să facem o întoarcere și să spălăm hainele caracterului nostru în sângele Mielului, ca să poată fi fără pată. Să strigăm cum a strigat David: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” Cele cărora Dumnezeu le-a încredințat timp și bani ca să poată fi o binecuvântare pentru omenire, dar care au irosit inutil aceste daruri pentru ele și copiii lor, vor avea de dat o socoteală înfricoșătoare la bara de judecată a lui Dumnezeu.

[633]

„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură”. Cei necredincioși în curând vor avea să cugete la altceva decât la îmbrăcămintea și înfățișarea lor; și când mintea lor este smulsă de la aceste lucruri prin suferință și încurcătură, ele n-au spre ce să se îndrepte. Nu sunt prizoniere ale speranței și de aceea nu se întorc spre Fortăreață. Inimile lor vor slăbi de nemulțumire și teamă. Ele n-au făcut din Dumnezeu locul lor de scăpare și El nu va fi mângâierea lor. El va

râde de nenorocirea lor și Își va bate joc, când frica va veni peste ele.

Aceia dintre păzitorii Sabatului care au cedat influenței față de lume trebuie să fie puși la probă. Pericolele zilelor de pe urmă sunt asupra noastră și o încercare, pe care mulți n-au așteptat-o, se află în fața poporului care mărturisește a fi al lui Dumnezeu. Va fi pusă la încercare autenticitatea credinței lor. Mulți s-au unit cu cei lumești în mândrie, vanitate și căutare de plăceri, plăcându-le să creadă că pot face acest lucru și totuși să fie creștini. Dar astfel de îngăduințe îi despart de Dumnezeu și fac din ei copii ai lumii. Hristos nu ne-a dat un astfel de exemplu. Numai cei care se leapădă de sine, și duc o viață de cumpătare, smerenie și sfințire, sunt adevărații urmași ai lui Isus, și unii ca aceștia nu se pot bucura de societatea iubitorilor de lume.

Mulți se îmbracă la fel ca lumea pentru a avea o influență asupra necredincioșilor, dar fac o greșală regretabilă. Dacă ei vor să aibă o influență adevărată și salvatoare, să trăiască mărturisirea lor de credință, să-și arate credința prin fapte bune și să facă deosebire clară între creștin și cel lumesc. Cuvintele, îmbrăcăminte, faptele să vorbească despre Dumnezeu. Atunci, asupra tuturor celor din jurul lor va fi revărsată o influență sfântă și chiar și necredincioșii vor lua cunoștință că ei au fost cu Isus. Dacă dorește cineva să aibă o influență care să vorbească în favoarea adevărului, să trăiască după mărturisirea lor de credință și să imite astfel Modelul cel smerit.

[634]

Mândria, ignoranța și nebunia sunt însoțitori permanenți. Domnul n-are plăcere de mândria manifestată în mijlocul poporului care mărturisește că este al Lui. El este dezonorat de conformarea lor față de moda nesănătoasă, lipsită de modestie și scumpă a acestui veac degenerat.

Moda stăpânește lumea; și ea este o stăpână tiranică, adesea obligându-i pe cei devotați ei să se supună la mari neplăceri și lipsă de confort. Moda pretinde lucruri iraționale și nu se interesează de consecințe. Ea are o putere fascinantă și este gata să critice și să râdă de săraci, dacă nu urmează calea ei cu orice preț, chiar cu sacrificiul vieții. Satana triumfă că planurile lui reușesc așa de bine și moartea râde de nebunia nimicitoare de sănătate și zelul orb al închinătorilor la altarul modei.

Pentru a ocroti pe poporul lui Dumnezeu de influența corupătoare a lumii și a promova sănătatea fizică și morală în mijlocul nostru a fost prezentată reforma îmbrăcăminte. Ea n-a fost intenționată să fie un jug al robiei, ci o binecuvântare; nu pentru a înmulți munca, ci pentru a economisi cheltuiala. Aceasta ar deosebi pe poporul lui Dumnezeu de lume și astfel ar servi ca o barieră împotriva modei și nebuniilor ei. El, care cunoaște sfârșitul de la început, care înțelege natura și nevoile noastre — milostivul nostru Răscumpărător — a văzut primejdiile și dificultățile noastre și a binevoit să ne dea la timp avertisment și îndrumare cu privire la obiceiurile vieții noastre, chiar și în alegerea potrivită de hrană și îmbrăcăminte.

[635] Satana născocoște încontinuu câte un stil nou de îmbrăcăminte, care să se dovedească vătămător pentru sănătatea fizică și morală, și el nu mai poate de bucurie când îi vede pe cei care mărturisesc a fi creștini că acceptă cu înflăcărare moda pe care el a inventat-o. Cantitatea de suferință fizică provocată de îmbrăcăminte nefirească și nesănătoasă nu poate fi estimată. Multe au devenit invalide pe viață prin conformarea lor la cerințele modei. Dislocări și diformități, cancer și alte boli îngrozitoare sunt printre rezultatele rele ale îmbrăcăminte la modă.

Multe stiluri de îmbrăcăminte care erau nepotrivite și chiar ridicole au fost, în general, adoptate pentru că aceasta era moda. Printre aceste mode periculoase erau acele cercuri mari, care adesea pricinuiu o expunere necuviincioasă a persoanei. În contrast cu aceasta a fost prezentată o îmbrăcăminte cu gust, modestă și care vine bine, care va scuti de acele cercuri și rochii care ating pământul, oferind o acoperire potrivită membrilor corpului. Dar reforma în îmbrăcăminte cuprinde mai mult decât scurtarea rochiei și îmbrăcarea membrilor. Ea include fiecare articol de îmbrăcăminte al persoanei. Ridică greutatea de pe umeri și atârână rochiile de umeri. Înlătură corsetele strâmte, care apasă pe plămâni, stomac și alte organe interne, provocând încovoierea spinării și aproape un nenumărat șir de boli. Reforma în îmbrăcăminte prevede protecție și dezvoltare potrivită pentru fiecare parte a trupului.

Pentru cei care au adoptat complet reforma în îmbrăcăminte, apreciind avantajele ei și luând cu dragă inimă poziția lor în opoziție cu mândria și moda, ea s-a dovedit a fi o binecuvântare. Când e făcută cum trebuie, ea devine o îmbrăcăminte potrivită, care vine

bine, recomandându-se persoanelor cu judecată sănătoasă, chiar și celor care nu aveau credința noastră.

Se poate pune întrebarea: „Pentru ce a fost lăsată la o parte această îmbrăcăminte și pentru care motiv a încetat să fie apărută reforma în îmbrăcăminte?” Motivul pentru această schimbare îl voi arăta aici pe scurt. În timp ce multe dintre surorile noastre au acceptat această reformă din principiu, altele s-au opus stilului de îmbrăcăminte simplu și sănătos care era propus. A necesitat multă muncă spre a introduce această reformă în mijlocul poporului nostru. N-a fost de ajuns să fie prezentate înaintea surorilor noastre avantajele unei astfel de îmbrăcăminti și să le convingi că și Dumnezeu o aprobă. Moda avea o putere așa de mare asupra lor, încât nu se puteau desprinde de sub stăpânirea ei, chiar pentru a asculta de poruncile rațiunii și conștiinței. Și multe dintre cele care au mărturisit că vor accepta reforma n-au făcut nici o schimbare în obiceiurile lor rele de îmbrăcăminte, cu excepția scurtării rochiilor și a îmbrăcării membrelor.

[636]

Și asta nu era totul. Unele dintre cele care au adoptat reforma n-au fost gata să arate, prin exemplu, avantajele îmbrăcăminteii, să prezinte, când erau întrebat, motivele pentru care au adoptat-o și să lase problema să rămână aici. Ele au încercat să modeleze conștiința altora după a lor proprie. Dacă ele o purtau, însemna că și altele trebuia s-o îmbrace. Ele au uitat că nimeni nu trebuie să fie obligat să aplice reforma în îmbrăcăminte.

N-a fost datoria mea să impun acest subiect asupra surorilor mele. După ce l-am prezentat înaintea lor așa cum mi-a fost arătat, le-am lăsat cu propria lor conștiință. Lucrarea de reformă este întotdeauna însoțită de sacrificiu. Ea cere ca iubirea de comoditate, de interes egoist și patima ambiției să fie ținute în supunere față de principiile de dreptate. Oricine are curajul să reformeze trebuie să întâmpine obstacole. I se va împotrivi conservatorismul celor ale căror afaceri sau plăceri îi aduc în legătură cu adepții modei și care vor pierde sprijinul prin schimbare.

Multe simțăminte nefericite au fost pricinuite de cei care le impuneau surorilor reforma în îmbrăcăminte. Pentru extremiști, reforma aceasta însemna suma și esența religiei. Aceasta era tema conversației și povara inimii lor, iar mintea le-a fost astfel îndepărtată de la Dumnezeu și adevăr. Ei n-au reușit să nutrească spiritul lui

Hristos și au manifestat o mare lipsă de amabilitate adevărată. În loc să prețuiască îmbrăcămintea pentru avantajele ei reale, se părea că ei erau mândri de originalitatea ei. Poate că nici o problemă n-a pricinuit vreodată în mijlocul nostru o astfel de dezvoltare a caracterului cum a făcut reforma în îmbrăcăminte.

[637] În timp ce multe tinere au adoptat această îmbrăcăminte, unele s-au străduit să evite crucea prin îngăduirea de ornamente vestimentare exterioare, făcând-o mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Pentru cele care au îmbrăcat-o fără tragere de inimă, dintr-un simțământ al datoriei, ea a devenit un jug greu. Iar altele, care erau, în aparență, cele mai zeloase reformatoare, au manifestat o regretabilă lipsă de aranjament și de bun gust în îmbrăcăminte. Ea n-a fost conform cu modelul aprobat. Unele doreau să aibă un costum variat — haina dintr-un material, taiorul din altul, iar pantalonii din altul. Altele purtau fusta foarte lungă, așa încât din pantaloni se puteau vedea doar vreo doi, trei centimetri, făcând astfel ca îmbrăcămintea să fie neproportională și fără gust. Costumele acestea grotești și dezordonate i-au dezgustat pe mulți, care ar fi fost mulțumiți cu reforma în îmbrăcăminte așa cum a fost propusă inițial.

Unii au fost foarte tulburați pentru că n-am făcut din îmbrăcăminte o chestiune de punere la probă, iar alții pentru că le-am sfătuit pe cele care aveau soți sau copii necredincioși să nu adopte reforma în îmbrăcăminte, întrucât ea putea duce la nefericire, care ar fi contracarat tot binele care ar fi rezultat din folosirea ei. Timp de ani, am purtat povara acestei lucrări și am muncit pentru a stabili unitatea de îmbrăcăminte în mijlocul surorilor noastre.

Într-o viziune pe care am avut-o la Battle Creek, la 3 ianuarie 1875, mi-a fost arătată starea de lucruri pe care am prezentat-o aici și că diversitatea mare în îmbrăcăminte era un prejudiciu pentru cauza adevărului. Ceea ce s-ar fi dovedit o binecuvântare, dacă era adoptată în mod uniform și purtată cum se cuvine, a devenit un reproș și, în unele cazuri, chiar o rușine.

Unele dintre cele care purtau această îmbrăcăminte suspinau din cauza ei ca fiind o povară grea. Inimile lor spuneau astfel: „Orice altceva în afară de aceasta. Dacă am fi libere să renunțăm la acest stil special, am fi dispuse să adoptăm o îmbrăcăminte modestă, neîmpodobită și de lungime obișnuită. Membrele ar putea fi tot așa de cald îmbrăcate ca înainte și am putea să ne asigurăm toate

beneficiile fizice cu efort mai mic. Se cere multă muncă să pregătești o îmbrăcăminte după criteriile reformei, într-o manieră cuvenită.” Murmurarea și nemulțumirea nimiceau repede evlavia vitală.

Eu n-am avut sarcina mărturiei cu privire la îmbrăcăminte. Eu n-am făcut nici o referire la ea în nici un fel, nici n-am apărut-o, nici n-am condamnat-o. A fost scopul Domnului ca să-i pună la probă pe cei care mărturisesc a fi poporul Lui și să descopere motivele inimii lor. La adunările de tabără, rareori am vorbit despre acest subiect. Am evitat toate întrebările și n-am răspuns la scrisori.

Acum un an, subiectul acesta mi-a fost prezentat iarăși. Am văzut că surorile noastre se îndepărtau de simplitatea Evangheliei. Tocmai acelea care socoteau că reforma în îmbrăcăminte cerea muncă inutilă și care pretindeau că nu vor fi influențate de spiritul lumii au luat acum moda pe care odată au condamnat-o. Îmbrăcăminte lor a fost aranjată cu toate împodobirile inutile ale celor lumești într-o manieră nepotrivită pentru creștini și întru totul în dezacord cu credința noastră.

[638]

Astfel s-a dezvoltat mândria în inimă, încurajată de un popor care mărturisește că a ieșit din lume spre a fi deosebit. Inspirația declară că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu; totuși, poporul care mărturisește că este al Lui a cheltuit timpul și mijloacele date de Dumnezeu pe altarul modei.

Poporul nostru retrogradează continuu în lucrarea de reformă. Înțelepciunea și judecata par să fie paralizate. Egoismul și iubirea de paradă au corupt inima și au stricat caracterul. Este o dispoziție crescândă de a sacrifica sănătatea și favoarea lui Dumnezeu pe altarul modei mereu schimbătoare și niciodată satisfăcătoare.

Nu există nici un stil de îmbrăcăminte mai potrivit de purtat la sanatoriu decât acela propus de reformă. Ideea unora că acest lucru va scădea din demnitatea sau utilitatea acelei instituții este o greșeală. Este exact acea îmbrăcăminte pe care cineva s-ar aștepta să o găsească acolo și nu ar fi trebuit înlăturată. În acest costum, ajutoarele puteau să-și îndeplinească lucrarea cu mai puțin efort decât se cere acum. O astfel de îmbrăcăminte avea să țină predica ei pentru adepții modei. Contrastul dintre îmbrăcăminte lor nesănătoasă, cu manșete și trene, și îmbrăcăminte-reformă, reprezentată cum trebuie, arătând cât de ușor și comod pot fi folosite membrele,

ar fi fost cel mai instructiv. Mulți pacienți ar fi făcut progrese mai mari dacă ar fi acceptat reforma în îmbrăcăminte.

Regretăm că anumite influențe s-au ridicat împotriva acestui tip de îmbrăcăminte cu gust, modestă și sănătoasă. Inima firească pledează mereu în favoarea obiceiurilor lumii și orice influență găsește cu putere înzecită când se exercită în direcție greșită.

[639] În timp ce nimeni n-a fost obligat să adopte reforma în îmbrăcăminte, poporul nostru ar fi putut și ar fi trebuit să aprecieze avantajele ei și s-o accepte ca pe o mare binecuvântare. Rezultatele rele ale căii opuse pot fi văzute acum. La sanatoriu, medicii și ajutoarele s-au îndepărtat mult de instrucțiunile Domnului cu privire la îmbrăcăminte. Acum, simplitatea este rară. În loc de îmbrăcăminte cu gust, neîmpodobită, pe care a prescris-o pana Inspirației, poate fi văzut orice stil de îmbrăcăminte la modă. Aici, ca și în altă parte, tocmai cele care s-au plâns de munca cerută pentru a pregăti reforma în îmbrăcăminte au căzut în extrema unei împodobiri inutile. Toate acestea necesită atât de mult timp și muncă, încât multe sunt obligate să tocmească pe cineva să le facă munca plătind dublu față de ceea ce ar fi costat dacă era lucrată îmbrăcăminte simplă, cum le stă bine femeilor care mărturisesc evlavie. Confectionarea acestor haine la modă adesea costă mai mult decât haina însăși. Și jumătate din valoarea materialului este adesea cheltuită pentru podoabe. Aici sunt expuse mândria și vanitatea și se vede o mare lipsă a adevăratului principiu. Dacă ele s-ar mulțumi cu îmbrăcăminte simplă, fără ornamente, multe femei, care depind de venitul lor săptămânal, și-ar putea coase singure majoritatea hainelor. Dar aceasta este acum imposibil și nota de plată a croitoreșelor ia din micul lor salariu o sumă considerabilă.

Dumnezeu a plănuț reforma în îmbrăcăminte ca o barieră pentru a împiedica inima surorilor noastre să se înstrăineze de El, urmând moda lumii. Cei care au îndepărtat acea barieră nu și-au luat sarcina să îndepărteze primejdiile care trebuia să urmeze. Unii care se află în posturi de răspundere au exercitat o influență în favoarea obiceiurilor lumesti și cu totul în contradicție cu standardul biblic. Ei au contribuit la înfăptuirea stării actuale de deșertăciune lumească și apostazie.

Dumnezeu încearcă pe poporul Său. El a îngăduit ca mărturia cu privire la îmbrăcăminte să treacă sub tăcere, pentru ca surorile

noastre să poată urma propria lor înclinație și să-și dezvolte astfel mândria reală care există în inima lor. Reforma în îmbrăcăminte a fost recomandată pentru a împiedica actuala stare de deșertăciune lumească. Multe au disprețuit ideea că îmbrăcăminte [640] aceasta era necesară pentru a le feri să urmeze moda, dar Domnul le-a îngăduit să dovedească faptul că în inima lor era nutrită mândria și că aceasta era exact ceea ce ele aveau să facă. Acum a fost arătat că ele aveau nevoie de restricția pe care a impus-o reforma în îmbrăcăminte.

Dacă toate surorile noastre ar adopta o îmbrăcăminte simplă, fără podoabe, de lungime modestă, uniformitatea stabilită astfel ar fi plăcut cu mult mai mult lui Dumnezeu și ar fi exercitat o influență mai binefăcătoare asupra lumii decât diversitatea prezentată cu patru ani în urmă. Pentru că surorile noastre, în general, nu vor să accepte reforma în îmbrăcăminte, acum este prezentat un alt stil, contra căruia se pot ridica mai puține obiecțiuni. El este fără împodobiri inutile. Se compune dintr-un taior simplu sau o bluză și o rochie, ultima destul de scurtă pentru a evita noroiul și murdăria străzilor. Materialul să fie lipsit de adaosuri exterioare și alte zorzoane și să aibă o culoare simplă. Aceeași atenție trebuie să fie acordată îmbrăcării membrelor ca și la îmbrăcăminte scurtă.

Vor vrea surorile mele să accepte acest stil de îmbrăcăminte, refuzând să imite moda, care este născocită de Satana și care se află în continuă schimbare? Nimeni nu poate spune ce modă va urma. Cei lumești, a căror singură grijă este: „Ce vom mânca și cu ce ne vom îmbrăca”, nu trebuie să fie modelul nostru.

Unii au spus: „După ce voi purta această îmbrăcăminte până la uzare, următoarea mi-o voi face mai simplă”. Ei bine, dacă conformarea cu moda lumii este corectă și place lui Dumnezeu, de ce ar mai fi nevoie să se facă o schimbare? Dar, dacă este rea, este oare mai bine să se continue cu răul sau să se facă schimbarea? Chiar aici vă vom aminti de zelul și seriozitatea, de istețimea și stăruința, manifestate de voi în pregătirea hainelor voastre la modă. N-ar fi vrednic de laudă să manifestați cel puțin o seriozitate egală spre a vă conforma standardului Bibliei? Pentru ca acea îmbrăcăminte să fie la modă, au fost folosiți bani mulți și timp prețios, dați de Dumnezeu; dar acum, ce sunteți dispuși să sacrificați pentru a îndrepta exemplul cel rău pe care l-ați dat altora?

Este o rușine pentru surorile noastre să uite în așa măsură ca-

racterul lor sfânt și datoria față de Dumnezeu, încât să imite moda lumii. Nu avem nici o scuză, afară de perversitatea inimii noastre. Printr-o astfel de acțiune, noi nu ne extindem influența. Aceasta este atât de nepotrivită cu mărturisirea noastră de credință, încât ne face ridicole în fața celor din lume.

Multe suflete care au fost convinse de adevăr au fost aduse să se hotărască împotriva lui prin mândria și iubirea de lume arătate de surorile noastre. Învățătura predicată apărea clară și armonioasă și ascultătorii simțeau că trebuie să ridice o cruce grea, adoptând adevărul. Când persoanele acestea le-au văzut pe surorile noastre făcând atâta caz de îmbrăcămintea lor, au spus: „Acestea se îmbracă întru totul așa cum ne îmbrăcăm și noi. Ele nu pot crede cu adevărat ceea ce mărturisesc și, la urma urmei, probabil că sunt amăgite. Dacă ele cred că Hristos vine curând, și cazul fiecărui suflet avea să fie hotărât pentru viață veșnică sau moarte, nu puteau să dedice timp și bani spre a se îmbrăca după moda zilei.” Cât de puțin cunoșteau aceste pretinse surori credincioase despre predica pe care o ținea îmbrăcămintea lor!

Cuvintele, acțiunile și îmbrăcămintea noastră sunt zilnic propovăduitori vii, care adună cu Hristos sau împrăștie. Aceasta nu este o chestiune banală, astfel încât să se treacă peste ea cu ironie. Subiectul îmbrăcămintei necesită meditație serioasă și multă rugăciune. Mulți necredincioși socotesc că nu făceau bine permițându-și să fie sclavii modei, dar când văd pe unii dintre cei care fac o mare mărturisire de evlavie îmbrăcându-se cum se îmbracă cei din lume, bucurându-se de o societate ușuratică, ei trag concluzia că nu poate fi ceva rău într-o astfel de purtare.

Noi „am ajuns”, a zis apostolul cel inspirat, „o priveliște pentru lume, îngeri și oameni”. Tot cerul notează influența zilnică pe care o exercită asupra lumii cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos. Surorile mele, îmbrăcămintea voastră vorbește fie în favoarea lui Hristos și a adevărului sacru, fie în favoarea lumii. Care este aceasta? Amintiți-vă că trebuie să răspundem înaintea lui Dumnezeu pentru influența pe care o exercităm.

[642] Noi nu vom încuraja prin nici un mijloc nepăsarea în îmbrăcămintea. Lăsați ca îmbrăcămintea să fie potrivită și să vină bine. Chiar dacă este o stambă de numai zece cenți, ea trebuie să fie bine păstrată și curată. Dacă nu sunt încrețituri, purtătoarea poate nu numai să

economisească ceva bani, lucrând-o ea însăși, ci poate să economisească o sumă frumoasă, spălând-o și călcând-o ea însăși. Familiile pun poveri prea grele asupra lor prin îmbrăcarea copiilor după moda lumii. Ce pierdere de timp! Cei mici ar arăta foarte atrăgători într-o îmbrăcăminte fără încrețituri sau podoabe, dar bine păstrate și curate. Este atât de ușor să speli și să calci o astfel de haină, încât munca nu este simțită ca fiind o povară.

De ce vor surorile noastre să jefuiască pe Dumnezeu de slujirea care I se datorează și să jefuiască vistieria Lui de banii pe care ele ar trebui să-i dea pentru cauza Sa, slujind modei acestui veac? Gândurile cele dintâi și cele mai bune sunt acordate îmbrăcăminte; timpul este irosit, iar banii pierduți. Cultivarea minții și a inimii este neglijată. Caracterul este socotit de o importanță mai mică decât îmbrăcăminte. Podoaba unui duh blând și liniștit are o valoare infinită și este cea mai păcătoasă nebunie de a pierde în scopuri frivole ocaziile pentru a ne asigura această prețioasă podoabă a sufletului.

Surorilor, dacă vrem, noi putem face o lucrare nobilă pentru Dumnezeu. Femeia nu-și cunoaște puterea. Dumnezeu n-a intenționat ca toate aptitudinile ei să fie absorbite de întrebarea: Ce să mănânc? Ce să beau și cu ce să mă îmbrac? Pentru femei, există o țintă mai înaltă, un destin mai grandios. Ea trebuie să-și dezvolte și să-și cultive puterile pentru că Dumnezeu poate să le folosească în marea lucrare de salvare de suflete din ruina cea veșnică.

Duminica, bisericile populare apar mai mult ca un teatru decât ca un loc de închinare adusă lui Dumnezeu. Acolo este prezentat fiecare stil de îmbrăcăminte la modă. Cei săraci n-au curajul să intre în acele lăcașuri de închinare. În auzul meu, un participant la una dintre bisericile la modă, a făcut următoarele observații: „Aceasta îți oferă cea mai minunată ocazie pentru studierea modelor. Pot vedea efectul diferitelor stiluri de îmbrăcăminte și știți că eu câștig mari beneficii în ocupația mea privind efectul diferitelor îmbrăcăminte de diferite forme și nuanțe diferite. Ați observat acea trenă grandioasă și acea pălărie drăguță?

Eu știu exact cum au fost făcute. Eu toată ziua iau lecții pe care le voi pune în practică.” [643]

Nici un cuvânt n-a fost spus despre Hristos sau despre predica ținută. Cum putea să considere Isus, mă gândeam eu, acea societate,

cu expoziția lor de podoabe și îmbrăcăminte extravagantă? Ce dezoanore era arătată față de casa lui Dumnezeu! Dacă Hristos ar fi fost pe pământ și ar fi vizitat bisericile acelea, nu i-ar fi alungat din casa Tatălui Său pe acei profanatori?

Dar răul cel mai mare este influența asupra copiilor și tinerilor. După ce vin pe lume, ei sunt expuși pretențiilor modei. Copilașii aud mai multe despre îmbrăcăminte decât despre mântuirea lor. Ei le văd pe mamele lor consultând serios mai mult jurnalele de modă decât Biblia. Se fac mai multe vizite la magazinul de galanterie și la modistă decât la biserică. Expunerea îmbrăcăminteii este de mai mare importanță decât împodobirea caracterului. Pătarea îmbrăcăminteii curate dă naștere la muștrări tăioase, și mintea devine prost dispusă și iritabilă sub această restricție continuă.

Un caracter deformat nu o tulbură atât de mult pe mamă ca o îmbrăcăminte pătată. Copilul aude mai multe despre îmbrăcăminte decât despre virtute, pentru că mama este mai familiarizată cu moda decât cu Mântuitorul. Exemplul ei prea des îl înfășoară pe tânăr cu o atmosferă otrăvitoare. Viciul, deghizat sub găteala modei, pătrunde printre copii.

Simplitatea în îmbrăcăminte va face ca o femeie cu bun simț să apară în cea mai favorabilă lumină. Noi judecăm caracterul unei persoane după stilul de îmbrăcăminte. Gătelile bățătoare la ochi trădează vanitatea și slăbiciunea. O femeie modestă și evlavioasă se va îmbrăca modest. Un gust rafinat și o minte cultivată se vor descoperi în alegerea unor haine potrivite și simple.

[644] Există o podoabă care nu va pieri niciodată, care va promova fericirea tuturor celor din jurul nostru în această viață și va străluci în viitorul nepieritor. Aceasta este podoaba unui duh blând și smerit. Dumnezeu ne-a poruncit să ne îmbrăcăm sufletul cu cea mai bogată îmbrăcăminte. La fiecare privire în oglindă, să li se amintească închinătorilor modei de neglijarea sufletului. Fiecare ceas irosit cu îmbrăcăminte le va muștra pentru lăsarea intelectului nefolosit. Apoi ar putea fi o reformă care va înălța și înnobila toate țintele și scopurile vieții. În loc de a căuta podoabe de aur pentru exterior, se va depune un efort serios pentru dobândirea acelei înțelepciuni care este cu mult mai valoroasă decât aurul curat și mai prețioasă decât rubinele.

Cele care se închină la altarul modei au puțină tărie de caracter și puțină energie fizică. Ele nu trăiesc pentru o țintă înaltă, iar viața lor nu îndeplinește un scop vrednic de laudă. Peste tot întâmpinăm femei ale căror minte și inimă sunt absorbite de iubirea de îmbrăcăminte și de etalare. Sufletul feminității este pipernicit și micșorat, și gândurile sunt concentrate asupra eului sărman, vrednic de dispreț. Când o domnișoară, îmbrăcată după modă, trecuse de câțiva domni pe stradă, unul dintre ei a pus unele întrebări cu privire la ea. Răspunsul a fost: „Este o podoabă frumoasă în casa tatălui ei, dar altfel nu e bună de nimic.” Este regretabil că cele care mărturisesc a fi urmașe ale lui Hristos socotesc a fi un lucru bun să imite îmbrăcăminte și manierele acestor podoabe inutile.

Petru dă o valoroasă instrucțiune cu privire la îmbrăcăminte femeii creștine: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu”. Tot ceea ce îndemnăm este să ne conformăm directivelor Cuvântului lui Dumnezeu. Suntem noi cititori ai Bibliei și urmași ai învățăturilor Bibliei? Vom asculta de Dumnezeu sau ne vom conforma obiceiurilor lumii? Vom sluji noi lui Dumnezeu sau lui Mamona? Putem aștepta să ne bucurăm de pacea sufletului și de aprobarea lui Dumnezeu, în timp ce umblăm direct împotriva învățăturilor Cuvântului Său?

Apostolul Pavel îi îndeamnă pe creștini să nu se conformeze lumii, ci să fie schimbați prin înnoirea minții, „ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu; cea bună, plăcută și desăvârșită”. Dar multe din pretinsele fiice ale lui Dumnezeu nu simt muștrări de conștiință pentru conformarea cu obiceiurile lumii în purtarea de aur, perle și găteală costisitoare. Cele care sunt prea conștiincioase spre a purta aceste obiecte sunt privite ca înguste la minte, superstițioase și chiar fanatice. Dar Cel care binevoiește să ne dea aceste instrucțiuni este Dumnezeu; ele sunt declarațiile Înțelepciunii infinite și cele care le nesocotesc o fac spre propriul lor pericol și pierdere. Cele care se agață de podoabele interzise în Cuvântul lui Dumnezeu nutresc mândria și vanitatea în inimă. Ele doresc să atragă atenția. Îmbrăcăminte lor spune: „Privește la mine, admiră-mă!” În felul acesta, vanitatea

[645]

inerentă naturii umane crește continuu prin încurajare. Când sufletul este hotărât să placă numai lui Dumnezeu, toate împodobirile inutile ale persoanei dispar.

Apostolul pune podoaba din afară în contrast direct cu un duh blând și liniștit și apoi face o declarație în favoarea valorii ultimei: „de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Există o contradicție categorică între iubirea podoabei din afară și darul blândetii și duhul liniștit. Pacea și bucuria vor stăpâni în suflet numai când căutăm în toate lucrurile să ne conformăm voinței lui Dumnezeu.

Iubirea de îmbrăcăminte primejduiește morala și face din femeie opusul distinsei femei creștine, caracterizate prin modestie și sobrietate. Îmbrăcămintea extravagantă, bătătoare la ochi, adesea încurajează pofta trupească în inima celei care o poartă și trezește patimi josnice în inima privitorului. Dumnezeu vede că, adesea, ruina caracterului este precedată de satisfacerea mândriei și a vanității în îmbrăcăminte. El vede că îmbrăcămintea costisitoare înăbușă dorința de a face bine.

[646] Cu cât mai mulți bani se cheltuiesc pentru îmbrăcăminte, cu atât mai puțini sunt pentru a-i hrăni pe cei flămânzi și a-i îmbrăca pe cei goi, iar curentii binefacerii, care ar trebui să curgă continuu, seacă. Fiecare dolar economisit prin a refuza eului podoabele inutile poate fi dat celor nevoiași sau poate fi pus în vistieria Domnului pentru a susține Evanghelia, pentru a fi trimiși misionari în țări străine, pentru a se înmulți publicațiile care duc raze de lumină sufletelor din întuneric și rătăcire. Fiecare dolar folosit fără a fi necesar lipsește pe cheltuitor de o prețioasă ocazie de a face bine.

Surorile mele, cât de mult timp ați folosit voi pentru ornamentare vestimentară, timp pentru care trebuie să dați socoteală lui Dumnezeu? Cât de mulți bani ați cheltuit pentru a place gustului vostru și a câștiga admirația celor tot atât de îngâmfați ca și voi? Aceștia erau banii lui Dumnezeu. Cât de mult bine ați fi putut face cu ei! Și, nefăcând acest lucru, ce pierdere ați îndurat în viața aceasta și în viața viitoare, nemuritoare! Fiecare suflet va fi judecat după faptele făcute în trup. Dumnezeu citește intențiile și motivele. Orice faptă și orice lucru tainic sunt descoperite ochiului Său atotvăzător. Nici un gând, cuvânt sau faptă nu scapă observației Sale. El știe dacă Îl iubim și Îl slăvim pe El sau ne place să ne înălțăm pe noi înșine. El știe dacă am fixat afecțiunile noastre asupra lucrurilor de sus, unde Hristos stă

la dreapta lui Dumnezeu, sau asupra lucrurilor pământești, senzuale, diabolice.

Când puneți pe voi un obiect de îmbrăcăminte inutil sau extravagant, rețineți de la cei goi. Când înșirați pe mesele voastre o varietate inutilă de hrană costisitoare, neglijați să-i hrăniți pe cei flămânzi. Cum stai cu raportul tău, tu, care pretinzi că ești creștin? Vă implor să nu risipiți în satisfaceri nebunești și vătămătoare ceea ce Dumnezeu pretinde pentru vistieria Lui precum și partea care ar trebui dată săracilor. Să nu ne îmbrăcăm cu haine costisitoare, ci ca femeii care mărturisesc evlavia, cu fapte bune. Faceți să nu se înalțe spre cer strigătul văduvei și al orfanului împotriva noastră. Sângele sufletelor să nu fie găsit pe hainele noastre. Timpul prețios de probă să nu fie cheltuit, nutrind mândria inimii. Nu există săraci pentru a fi vizitați? Nici ochi întunecați pentru care să poți citi Cuvântul lui Dumnezeu? Nici întristați sau descurajați care au nevoie de cuvintele voastre de mângâiere și de rugăciunile voastre?

Pe măsură ce Dumnezeu v-a făcut să prosperați, îngăduința mândriei și a vanității n-a crescut continuu? În timp ce dedicați timp prețios studiului îmbrăcăminte, podoaba lăuntrică este neglijată; nu există creștere în har. În loc să deveniți tot mai înclinați spre cele cerești, voi deveniți din ce în ce mai mult înclinați spre cele pământești. Pofte nebunești și vătămătoare, apetituri înjositoare întunecă simțul vostru pentru lucrurile sacre. De ce nu vor toți cei care mărturisesc a iubi pe Isus să fugă de aceste îngăduințe distrugătoare de suflet? Lumea este nebună după spectacol, modă și plăcere. Distrăbălarea este într-o înfricoșătoare și continuă creștere. De ce nu vor creștinii să fie credincioși față de înalta lor mărturisire de credință?

Lui Hristos Îi este rușine de preinșii Lui urmași. Prin ce ne asemănăm cu El? Prin ce se conformează îmbrăcăminte noastră cerințelor Bibliei? Eu nu vreau să iau păcatele poporului asupra mea și de aceea vreau să dau din trâmbiță un sunet hotărât. Timp de ani de zile am adus o mărturie clară și hotărâtă cu privire la acest subiect, prin scris și de la amvon. Nu m-am ferit să fac cunoscută toată voia lui Dumnezeu. Eu trebuie să fiu curată de sângele tuturor. Faptul că stricăciunea lumească stăpânește aproape peste tot nu este o scuză pentru un creștin să facă cum fac ceilalți. Dumnezeu a spus: „Să nu te iei după mulțime ca să faci rău”.

[647]

Surorile mele, nu vă mai jucați cu propriile voastre suflete și cu Dumnezeu. Mi-a fost arătat că principala cauză a alunecării voastre este iubirea de îmbrăcăminte. Aceasta vă face să neglijați responsabilități grave, și voi abia dacă aveți vreo scânteie din iubirea de Dumnezeu în inimile voastre. Renunțați fără întârziere la cauza alunecării voastre, pentru că aceasta este păcat împotriva sufletului vostru și împotriva lui Dumnezeu. Nu vă împietriți prin înșelăciunea păcatului. Moda corupe intelectul și consumă spiritualitatea poporului nostru. Ascultarea față de modă se răspândește în comunitățile noastre adventiste de ziua a șaptea și separă mai mult decât orice altă putere pe poporul nostru de Dumnezeu. Mi-a fost arătat că regulile bisericii noastre sunt foarte defectuoase. Toate manifestările de mândrie în îmbrăcăminte, care este interzisă în Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi un motiv suficient pentru aplicarea disciplinei comunității. Dacă, [648] în ciuda avertismentelor, apelurilor și rugămintilor stăruitoare, se continuă să se urmeze voința perversă, acest lucru poate fi privit ca dovadă că inima cu nici un chip nu este făcută asemenea lui Hristos. Eul, și numai eul, este obiectul adorării și o astfel de pretinsă creștină va îndepărta multe femei de Dumnezeu.

Asupra noastră, ca popor, se află un mare păcat pentru că le-am permis membrilor bisericii noastre să se îmbrace într-un fel necorespunzător cu credința lor. Trebuie să ne ridicăm de îndată și să închidem ușa împotriva momelilor modei. Dacă nu facem acest lucru, comunitățile noastre vor ajunge corupte.

O educație corectă

Educația cuprinde mai mult decât cunoștința din cărți. Educația corectă include nu numai disciplină mintală, ci acea instruire care va asigura o morală sănătoasă și un comportament corect. Noi am avut multe temeri că cei care au luat elevi în casele lor nu-și vor da seama de responsabilitatea lor, neglijând să exercite o influență corectă asupra acestor tineri. În felul acesta, elevii nu vor obține tot beneficiul pe care ar trebui să-l primească la colegiu. Prea adesea se ridică întrebarea: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?”. Ce grijă, ce sarcină sau responsabilitate să am pentru elevii care ocupă camere în casa noastră? Eu răspund: Exact același interes pe care îl ai pentru propriii copii.

Hristos spune: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu”. Sufletele tinerilor care sunt aduși sub acoperământul vostru sunt tot atât de prețioase în ochii Domnului cum sunt sufletele copiilor voștri. Când tinerii și tinerele sunt despărțiți de influențele alinătoare și calme ale cercului familiei, este de datoria celor care au grijă de ei să exercite pentru ei influența unui cămin. Ei vor completa astfel o mare lipsă și vor face o lucrare pentru Dumnezeu tot atât de adevărată ca și pastorul la amvon. A răspândi în jurul acestor elevi o influență care îi va feri de ispite și imoralitate și a-i conduce la Isus este o lucrare pe care cerul o va aproba.

Responsabilități grave apasă asupra celor care locuiesc în centrul cel mare al lucrării, unde sunt de susținut interese importante. Cei care-și aleg locuințele la Battle Creek trebuie să fie bărbați și femei ai credinței, ai înțelepciunii și ai rugăciunii. [649]

În școală, sunt laolaltă sute de tineri cu diferite temperamente și educație diferită și se cere o mare grijă, precum și multă răbdare spre a înclina în direcția cea bună mințile care au fost dependente de o conducere rea. Unii n-au fost disciplinați niciodată, iar alții au fost stăpâniți prea mult, și când au fost departe de mâinile vigilente care țineau frâiele de control, poate prea strâns, s-au simțit liberi să facă ce au dorit. Ei disprețuiesc până și ideea de restrângere. Aceste

elemente diferite adunate în colegiul nostru aduc grijă, sarcini și o responsabilitate grea, nu numai pentru profesori, ci pentru biserica întreagă.

Elevii de la colegiul nostru sunt expuși la nenumărate ispite. Ei vor fi aduși în contact cu indivizi cu cele mai variate dispoziții sufletești și morale. Cei care au o oarecare experiență religioasă sunt condamnabili dacă nu iau poziție de a rezista fiecărei influențe rele. Dar mulți aleg să urmeze înclinația. Ei nu țin seama de faptul că trebuie să-și facă sau să-și distrugă propria lor fericire. Stă în puterea lor să folosească timpul și ocaziile ca să-și dezvolte un caracter care îi va face fericiți și utili.

Tinerii care locuiesc în Battle Creek sunt într-o primejdie continuă pentru că ei n-au legătură cu cerul. Dacă ar fi credincioși față de mărturisirea lor, ei ar putea fi misionari vii pentru Dumnezeu. Dând pe față interes creștin, simpatie și iubire, ei ar putea fi de mare folos pentru tinerii care vin la Battle Creek din alte localități. Ar trebui făcut un efort serios pentru a-i reține pe acești tineri să-și aleagă tovarășii frivole, căutătoare de plăceri. Această clasă exercită o influență demoralizatoare asupra colegiului, asupra sanatoriului și asupra casei de editură. Numărul nostru crește mereu, iar vigilența și zelul de a păstra fortăreața sunt în continuă descreștere. Dacă își vor deschide ochii, toți pot să vadă încotro se îndreaptă aceste lucruri.

[650] Mulți se mută la Battle Creek pentru a le procura copiilor lor avantajele colegiului, dar, în același timp, nu simt propria lor răspundere, făcând această mutare. Ei nu-și dau seama că trebuie avut în vedere ceva mai mult decât propriul lor interes egoist; că ei pot fi o piedică în loc de binecuvântare, dacă nu vin cu scopul bine determinat de a face bine, precum și de a obține binele. Totuși, nimeni nu trebuie să-și piardă spiritualitatea, venind la Battle Creek; dacă vrem să-L urmăm pe Hristos, nimeni nu poate să ne abată de la calea lăsată de Domnul pentru cei răscumpărați. Nimeni nu este obligat să imite greșelile pretinșilor creștini. Dacă vede greșelile și defectele altora, el va fi răspunzător înaintea lui Dumnezeu și înaintea semenilor lui dacă nu dă un exemplu mai bun. Dar unii fac din defectele altora o scuză pentru propriile lor defecte de caracter și imită tocmai trăsăturile de caracter neplăcute pe care ei le condamnă. Astfel de persoane îi întăresc pe cei de care se plâng că urmează o cale necreștină. Ei merg cu ochii deschiși în plasa vrăjmașului. Nu puțini din Battle

Creek au urmat această cale. Unii au venit în localitatea unde se află instituțiile noastre din motivul egoist de a face bani. Aceștia nu sunt de nici un ajutor pentru tineri nici prin învățătură, nici prin exemplu.

Primejdiile tinerilor cresc mult mai mult când sunt lăsați într-o societate numeroasă de aceeași vârstă cu a lor, cu caractere și obiceiuri de viață diferite. În astfel de împrejurări, părinții sunt înclinați mai degrabă să se relaxeze decât să-și dubleze eforturile ca să-și păzească și să-și controleze copiii. În felul acesta, ei aruncă o sarcină enormă asupra celor care simt răspunderea. Când părinții aceștia văd că odraslele lor devin deficitare în privința moralei, sunt înclinați să găsească defecte la cei care poartă răspunderea lucrării la Battle Creek, când relele au fost pricinuite tocmai de calea pe care au urmat-o părinții înșiși.

În loc să se unească cu cei care poartă poverile spre a ridica standardul moral și să lucreze cu inimă și suflet în temere de Dumnezeu pentru a corecta relele din copiii lor, mulți părinți își linguesc conștiința, spunând: „Copiii mei nu sunt mai răi decât alții”. Ei caută să ascundă relele evidente pe care Dumnezeu le urăște, ca să nu fie jigniți copiii lor și să ia vreo cale disperată. Dacă în inima lor este duhul răzvrătirii, cu mult mai bine este să fie supus acum decât să crească și să se întărească prin satisfacere. Dacă părinții și-ar face datoria, am vedea o stare diferită de lucruri. Mulți dintre acești părinți au căzut de la credința în Dumnezeu. Ei n-au înțelepciune de la El ca să observe urzelile lui Satana și să reziste capcanelor lui.

[651]

În acest veac al lumii, copiii trebuie să fie supravegheați cu strictete. Ei trebuie să fie sfătuiți și stăpâniți. Eli a fost blestemat de Dumnezeu pentru că nu i-a stăpânit prompt și hotărât pe fiii săi păcătoși. La Battle Creek sunt părinți care nu fac mai bine de cum a făcut Eli. Lor le este teamă să-și stăpânească copiii. Ei îi văd slujindu-l pe Satana cu samavolnicie și le trec cu vederea aceasta, ca pe o stare de fapt neplăcută care trebuie îndurată, întrucât nu poate fi schimbată.

Copiii trebuie să fie trași la răspundere dacă lipsesc noaptea de acasă. Părinții trebuie să știe în ce fel de societate se află copiii lor și în casa cui își petrec serile. Unii copii își înșeală părinții cu minciuni, pentru a evita să dea în vileag calea lor cea rea. Sunt cei care caută societatea tovarășilor stricați și vizitează în taină barurile și alte locuri de întâlnire interzise din oraș. Sunt elevi care vizitează

saloanele de biliard și care se angajează la jocul de cărți, măgulindu-se că nu este nici o primejdie. Întrucât obiectivul lor nu este decât distracția, ei se simt pe deplin în siguranță. Nu numai cei din clasele inferioare fac acest lucru. Unii, care au fost crescuți cu grijă și au fost educați să privească la astfel de lucruri cu dispreț, s-au aventurat pe terenul interzis.

[652] Tinerii trebuie să fie stăpâniți de principii ferme pentru a putea folosi corect puterile date de Dumnezeu. Dar ei urmează impulsul atât de mult și atât de orbește, fără nici o referire la principiu, încât se află într-o continuă primejdie. Deoarece nu pot avea totdeauna călăuzirea și ocrotirea părinților și tutorilor, ei trebuie să fie educați pentru a avea încredere în ei înșiși și stăpânire de sine. Trebuie să fie învățați să cugete și să acționeze din principiu conștiincios.

Cei care sunt angajați în studiu trebuie să aibă perioade de relaxare. Minte nu trebuie să fie angajată continuu în cugetare concentrată, pentru că delicata structură mintală ajunge istovită. Trupul, ca și mintea, trebuie să facă exercițiu. Dar este mare nevoie de cumpătare în distracții, ca și în oricare altă îndeletnicire. Și caracterul acestor distracții trebuie să fie chibzuit cu multă atenție și minuțiozitate. Fiecare tânăr să se întrebe: Ce influență vor avea aceste distracții asupra sănătății, fizice, mintale și morale? Va deveni mintea mea atât de zăpăcită, încât să-L uit pe Dumnezeu? Să încetez oare să am în fața mea slava Lui?

Jocul de cărți trebuie interzis. Anturajele și tendințele dezvoltate de acesta sunt periculoase. Prințul puterilor întunericului prezidează în camera jocului de noroc și oriunde se joacă cărți. Îngerii cei răi sunt oaspeți obișnuiți în aceste locuri. În aceste distracții, nimic nu există de folos pentru suflet sau trup. Nu există nimic din ceea ce întărește intelectul, nimic care să-l îmbogățească cu idei de valoare pentru folosirea viitoare. Conversația se desfășoară pe teme josnice și degradante. Acolo se aud glume necuviincioase, discuții josnice și rușinoase care înjosesc și nimicesc adevărata demnitate a bărbăției. Jocurile acestea sunt ocupațiile cele mai stupide, nefolositoare, neprofitabile și cele mai primejdioase pe care le pot avea tinerii. Cei care se angajează în jocul de cărți devin foarte excitați și în curând pierd tot gustul pentru ocupații folositoare înalte. Îndemânarea de a mânui cărțile va duce curând la dorința de a pune această cunoștință și acest tact în folosul vreunui beneficiu personal. La joc este pusă

o sumă mică, apoi mai mare, până ce se dezvoltă o sete pentru joc, care duce la ruină sigură. Pe cât de mulți a dus această distracție periculoasă la practici păcătoase, la sărăcie, la închisoare, la crimă și la spânzurătoare! Și totuși, mulți părinți nu văd teribila prăpastie de ruină care se deschide pentru tinerii noștri.

Printre cele mai primejdioase locuri de întâlnire pentru plăcere este teatrul.

În loc să fie o școală a moralității și a virtuții, cum se pretinde adesea, el este tocmai răsadnița imoralității. Obiceiuri vicioase și înclinații păcătoase sunt întărite și fortificate prin aceste distracții. Cântece vulgare, gesturi desfrânate, expresii și atitudini corup imaginația și degradează morala. Fiecare tânăr care obișnuiește să ia parte la astfel de reprezentații va fi corupt din principiu. În țara noastră nici o influență nu este mai puternică spre a otrăvi imaginația, a nimici impresiile religioase și a slăbi gustul pentru plăceri liniștite și realitățile moderate ale vieții decât distracțiile teatrale. Iubirea pentru aceste scene crește cu fiecare îngăduință, după cum se întărește dorința după băutură îmbătătoare, o dată cu folosirea ei. Singura cale sigură este a evita teatrul, cirul și orice alt loc de distracție îndoielnic.

[653]

Există mijloace de recreare cu mult mai folositoare atât pentru suflet, cât și pentru trup. O minte luminată și selectivă va găsi mijloace bogate de distracție și amuzament din surse nu numai nevinovate, ci și instructive. Recreația în aer liber și contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu din natură vor fi de cel mai mare folos.

Dumnezeul cel mare, a cărui slavă strălucește din ceruri și ale cărui mâini divine susțin milioane de lumi, este Tatăl nostru. Nu avem decât să-L iubim, să ne încredem în El, ca mici copii în credință și încredere, și El ne va accepta ca fii și fiice ale Lui, iar noi vom moșteni toată slava de nespus a lumii veșnice. Pe toți cei blânzi, El îi va călăuzi în judecată, pe cei blânzi El îi va învăța calea Lui. Dacă vrem să umblăm în ascultare de voința Lui, să învățăm cu bucurie și stăruitor lecțiile providenței Sale, curând El va spune: Copile, vino acasă la lăcașurile cerești pe care Eu le-am pregătit pentru tine.

Responsabilitate față de Dumnezeu

Noi trebuie să dăm socoteală lui Dumnezeu pentru folosirea înțeleaptă a fiecărei facultăți mintale și a fiecărei puteri fizice. Cine își poate măsura responsabilitatea? Trebuie să dăm socoteală de influența pe care o exercităm. Ceea ce nouă ni se pare un defect mic în caracterul nostru va fi reprodus în alții într-o măsură mai mare, și astfel influența pe care am exercitat-o spre rău poate fi mărită și perpetuată.

Nimeni să nu-și permită să vorbească cu ușurință despre avertismentele date prin cei a căror datorie este să păzească bunăstarea lor morală și spirituală. Cuvintele pot părea de mică importanță, producând numai o impresie de moment asupra minții ascultătorilor. Dar aceasta nu-i totul. În multe cazuri, cuvintele acestea găsesc răspuns în inimile nesfințite ale tinerilor care niciodată nu s-au supus avertismentului sau restricției. Influența unui cuvânt necugetat poate afecta destinul veșnic al unui suflet. Fiecare persoană exercită o influență asupra vieții altora. Noi trebuie să fim fie ca o lumină care să le lumineze cărarea, fie ca o furtună pustiitoare care distruge. Noi îi călăuzim pe tovarășii noștri fie spre Isus, la fericire și viața nemuritoare, fie în jos, la durere și ruină veșnică. Nici un om nu va pieri singur în nelegiuirea lui. Oricât de restrânsă poate fi sfera de influență a cuiva, ea este exercitată fie spre bine, fie spre rău. Un bărbat, pe patul de moarte, a declarat: „Adună influența mea și îngroap-o împreună cu mine”. Se putea face acest lucru? Nu, nu; ca și sămânța de scaiete, ea a fost dusă peste tot, a prins rădăcini și va aduce un rod bogat.

Puțini sunt cei care își formează obiceiuri rele cu premeditare. Prin repetarea frecventă a unor acțiuni rele, obiceiurile se formează inconștient și devin atât de ferm stabilite, încât se cere cel mai stăruitor efort spre a efectua o schimbare. Nu trebuie să ezităm niciodată pentru a termina cu un obicei păcătos. Dacă obiceiurile rele nu sunt învinse, ne vor învinge ele pe noi și ne vor distruge fericirea. Sunt

un blestem pentru toți cei din jurul lor, care ar fi putut fi oameni de folos și fericiți dacă ar fi folosit ocaziile lor. Mulți tineri pierd prețioase ceasuri din viață în visare leneșă cu ochii deschiși. Astfel de persoane n-au multă tărie de caracter sau putere de principiu. Ei urmăresc peste tot distracția care rezultă din fiecare împrejurare care se schimbă. Ei privesc totdeauna la alții după simpatie, fericire, depinzând în zadar de alții. Toți cei care urmează calea aceasta vor eșua în speranțele lor, atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare.

Persoanele tinere care ajung în altă societate pot face ca asocierea lor să fie o binecuvântare sau un blestem. Ei se pot povățui, binecuvânta și întări unul pe altul, îmbunătățindu-și purtarea, temperamentul, cunoștința; sau, permițându-și să devină nepăsători și necredincioși, ei pot exercita o influență demoralizatoare.

Isus va fi ajutorul tuturor celor care își pun încrederea în El. Cei care sunt uniți cu Hristos au fericirea la dispoziția lor. Ei urmează pe calea pe care îi conduce Mântuitorul lor, de dragul Lui răstignindu-și eul, afecțiunile și poftelile. Persoanele acestea și-au clădit speranțele pe Hristos, și furtunile pământului sunt fără putere să le măture de pe temelia cea sigură.

Depinde de voi înșivă, tineri și tinere, dacă veți deveni persoane de încredere, integre și utile. Trebuie să fiți gata și hotărâți să luați poziție pentru dreptate în toate împrejurările. Nu putem lua cu noi în cer obiceiurile noastre rele și dacă nu le învingem aici, ele ne vor exclude din căminul celor dreți. Obiceiurile rele vor oferi rezistența cea mai viguroasă, când li se arată împotrivire, dar când lupta este dusă cu energie și perseverență, ele pot fi biruite.

Pentru a forma obiceiuri corecte, trebuie să căutăm compania persoanelor cu influență morală și religioasă sănătoasă. Totdeauna trebuie să urmărim a fi destoinici să locuim în curțile cerești. Nouă ne sunt acordate prețioasele ceasuri de probă ca să putem îndepărta orice defect din caracterul nostru; și noi trebuie să căutăm să facem acest lucru, nu numai ca să putem obține viața viitoare, ci ca să putem fi de folos aici. Tinerii și tinerele trebuie să considere un caracter bun a fi un capital de mai mare valoare decât aurul sau argintul ori decât acțiunile. Acesta va fi neafectat de panică și pierdere și va aduce dobânzi bogate când averile pământești vor fi spulberate. Tinerii au nevoie de o concepție mai înaltă, mai nobilă despre valoarea

caracterului creștin. Păcatul orbește ochii și mânjește inima. Integritatea, fermitatea și perseverența sunt calități pe care toți ar trebui să caute să le cultive cu seriozitate, pentru că ele îmbracă pe posesor cu o putere irezistibilă, o putere care-l face să fie puternic spre a face binele, puternic spre a rezista răului, puternic spre a suporta adversitatea. În acestea strălucește adevărata desăvârșire de caracter cu cea mai mare strălucire.

Tăria de caracter constă în două lucruri — puterea voinței și puterea stăpânirii de sine. Mulți tineri confundă pasiunea puternică și nestăpânită cu tăria de caracter, dar adevărul este că cel care este condus de pasiuni este un om slab. Mărimea și noblețea unui om se măsoară prin puterea cu care își supune simțămintele, nu prin puterea cu care simțămintele îl supun pe el. Omul cel mai puternic este cel care, în timp ce este expus insultei, își va înfrâna pasiunea și va ierta pe vrăjmașul lui. Astfel de oameni sunt adevărații eroi.

Mulți au idei atât de sărace despre ce ar putea deveni, încât vor rămâne piperniciți și mărginiți, pe când, dacă ar fi folosit puterile date de Dumnezeu, ar fi putut dezvolta un caracter și exercita o influență care ar fi câștigat suflete la Hristos. Cunoștința este putere, dar capacitatea intelectuală, fără bunătatea inimii, este o putere pentru cele rele.

Dumnezeu ne-a dat puteri intelectuale și morale, dar fiecare persoană este, în mare măsură, arhitectul propriului său caracter. În fiecare zi construcția se înalță. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează să luăm seama cum clădim; să vedem dacă clădirea noastră este întemeiată pe Stânca cea veșnică. Vine timpul când lucrarea noastră va sta descoperită, exact așa cum este. Acum este timpul pentru toți să cultive puterile date de Dumnezeu ca să-și poată forma caractere pentru a fi utile aici și după aceea, în viața viitoare.

[657] Fiecare faptă din viață, oricât de neînsemnată, își are influența în formarea caracterului. Un caracter bun este mult mai de preț decât averea lumească, și lucrarea de a-l forma este cea mai nobilă în care se pot angaja oamenii.

Caracterele formate de împrejurări sunt schimbătoare și discordante — o mulțime de contradicții. Posesorii lor n-au o țintă înaltă sau un scop în viață. Ei n-au o influență înnobilitoare asupra caracterelor altora. Ei sunt fără rost și fără putere.

Durata scurtă a vieții noastre aici trebuie folosită cu înțelepciune. Dumnezeu dorește să aibă o biserică vie, consacrată și lucrătoare. Dar poporul nostru, ca organizație, acum este departe de așa ceva. Dumnezeu are nevoie de suflete puternice, curajoase, de creștini vii și activi, care urmează adevăratul Model și care vor exercita o influență hotărâtoare pentru Dumnezeu și dreptate. Domnul ne-a încredințat o răspundere sacră, adevărurile cele mai importante și solemne, iar noi trebuie să arătăm influența lor asupra vieții și caracterelor noastre.